

821(477)
К 65

ОЛЕКСАНДР
КОПИЛЕНКО

ГОУЙНИЙ ХМІЛЬ

2 КРЕ. 70 К.

ОЛЕКСАНДР
КОПИЛЕНКО

**БУЙНИЙ
ХМІЛЬ**

РОМАН
ПОВІСТЬ
ОПОВІДАННЯ

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО
ХУДОЖНЬОЇ
ЛІТЕРАТУРИ
«ДНІПРО»
1990

До книги відомого українського радянського письменника (1900—1958) увійшли твори, які не перевидавалися більше півстоліття. Роман «Визволення», повість «Буйний хміль», оповідання відображають життя 20-х років в українському місті й селі. Це становлення нової національної інтелігенції, дії тодішнього партійного апарату, неоднозначне ставлення різних верств народу до революції, партії, соціалізму. Автор, в основному відомий своїми романами «Десятикласники» і «Дуже добре», постає перед читачами у незнайомому світі.

В книгу известного украинского советского писателя (1900—1958) вошли произведения, не переиздававшиеся более полувека. Роман «Освобождение», повесть «Буйный хмель», рассказы отображают жизнь 20-х годов в украинском городе и селе. Это становление новой национальной интеллигенции, действия партаппарата того времени, отношение различных слоев населения к революции, партии, социализму. Автор, известный в основном своими романами «Десятиклассники» и «Очень хорошо», предстает перед читателем в незнакомом ракурсе.

Тексти подаються за виданнями:

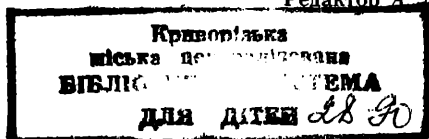
Олександр КОПИЛЕНКО. В И З В О Л Е Н Н Я.— Харків,
Державне видавництво України, 1930;

Олександр КОПИЛЕНКО. Б У Й Н И Й Х М І Л Ь.— Рух,
1932.

37373

Упорядкування і післямова Л. О. Копиленка

Редактор А. П. Войтко

К 4702640201—081с 81.90
М205(04)—9061р

Криворізька

ISBN 5-803-00616-4

на
а.з.

© Післямова. Л. О. Копиленко, 1990
Художнє оформлення.
В. П. Литвиненко, 1990

ВИЗВОЛЕННЯ

РОМАН

Спостерігати було холодно. А спостерігавши, побачив би: люди випускали з рота пару, купалися і чаділи від неї. Лінія тротуару зв'язала людей одним ланцюгом. Ворушилися, нагадуючи рибу, загнану у вузьку протоку.

Десь угорі, в невідомій піднебесній лабораторії, пара оберталася в пелюстки — чисті, білі, математично обчислені. Пелюстки посипали людей, обважнілих від одяжі, повітря й морозу. Обважнілих від думок, ледарства і роботи. Одяга в три-чотири шари на заніженому тілі забирала в людей ворухливість. Більшість поверталася на розі всім тулубом, дерев'яно, не вистромлюючи голови з коміру. Так повертає човен на однім місці, здавлений одягом бортів.

Нічого цього не спостерігав Сава. Навіть не помічав. Давали йому дорогу і часто озиралися вслід. Дивувалися з юнака в тонкому гумовому плащі. Дехто глузував сам собі або своїй супутниці шепотів на вухо із смішком:

— Мабуть, у нього в кишенях радіатори парового ogrівання...

Дійсно, в Савиній кишені сховався окраєць гарячого хліба. По дорозі забіг у пекарню і купив півкіла. Гарячого окрайця загнав у нору кишені, бо в руках уже були книжки, а за ремінцем, під плащем, стирчали коньки. Руки нахабно мерзли. Тепер одну можна гріти гарячим хлібом. Окраєць лежав згорбившись, схожий на живу істоту з теплою кров'ю. І висунув окраєць засмажене вушко з кишені на повітря, і чіплявся за руку.

Сава не любить, коли йому заважають розмахувати руками... До того ж і кортіло погризти гарячу шкориночку. Почав щипати окрайця — одгризти йому писок, нехай не дряпається! Дуже смачна, така вибаглива їжа — свіже повітря й морозок із гарячим хлібом. Вже давно вушко відгриз, потім шкоринка швидко зникла в роті, зостався лише шматочок. Після недовгого міркування і шматочок той провалився в безодні Савиноного шлунка.

Рука востаннє поринула в кишеню і знайшла тільки трохи крихт та теплоти, що залишив на прощання окраєць. Порожньо... Сава вигріб крихти і провів поглядом трамвай, що підіймався кречучи вгору по Пушкінській і затишно блимав вікнами. Ці вікна нагадували теплі очі, запорошені пелюстками сніжинок і кристалами інею.

У творах збережено усі лексичні, фразеологічні та характерні морфологічні особливості мови письменника.

Рука почала мерзнути в холодній кишені. Тоді згадав Сава, що чаю сьогодні не доведеться пити... Немає хліба. Жаль голосно вирвався йому прямо в лице дівчині, що човгала назустріч. Власне, не в лице, а в кінчик носа й очі. Бо все інше було закутане в комір із дешевого хутра — підробку під шкіру якогось наївного тропічного звіряти.

— Не буде чаю, а воно дюдя-я...

Очі над тропічним коміром здивовано тріпнулися, а ноги почовгали хутчіш. Нещасні ноги були сплутані високими ботинками. Саві стало смішно. Озираючись, глянув на ті високі сірі човгаки, зважив їхню нераціональність. Зміряв поглядом свої ноги в міцних черевиках і вовняних гамашах. Засунув одну руку в кишеню штанів, одкотивши полу пальта, і пішов далі, прискорюючи крок.

Пальто, підбите гумою, не гріло, а, навпаки, в ньому було ще холодніше. Грів лише светер — товстий, пухнастий, куплений на барахолці харківського базару. Хоча цей светер рятував від холоду чужі плечі не одну зиму, все ж в ньому можна було ходити, не боячись замерзнути десь під парканом. Особливо, коли навчитися міряти зимові вулиці Савиною ходою.

Трамваї — зайва розкіш. Автобуси — забобони. Візники — застарілий анахронізм. Є ж власні ноги, багато цікавого на вулицях і єдина можливість поміркувати на дозвіллі, ідучи з інституту додому або мчавши на лекції. Увесь день прип'ятий до столу, до лав на лекціях, до своїх власних думок про новий мотор. Залишався час відпочинку — двадцять п'ять хвилин ходи з Москалівки до інституту й назад на темні провулки провінціальних харківських закутків.

Приїхав восени на іспити з глухої станції з повною головою математичних формул та різних законів. За два роки готування вклав усе в клітинки мозку, всю премудрість програми, що вимагали суворі інквізитори іспитових комісій. Вже в Харкові дізнався, скільки є охочих стати інженерами, і злякався. Може б, і не страшно було, та впливали бліді вуста і поширені очі тих юнаків, що називали число бажаних попасти в інститут в шість разів більше, ніж є місць. Хлопці тинялися в садку, по коридорах. Кожен носив у руках зошити і щохвилини туди похапцем зазиравав. Отут, біля самих мурів фортеці, яку треба було взяти, з'являлася одна зрадниця і розбивала надії.

У невеликому саду — червоні, казенного вигляду корпуси чотириповерхові, байдужі, сховані сплетеними вітами дерев і схожі на касарні, де дисциплінують, муштрують армію командирів нової індустрії. Сюди треба на п'ять років себе добровільно загнати, пройти всі таємні стежки науки, що ведуть до інженерського диплома. Затим ставати лише до роботи на користь республіки.

Лякала таємниця високих корпусів, ніякові обличчя юнаків, що прийшли на іспит. Заздрість проймала до студентів «старих», що проходили повз новаків з виглядом хазяїнів цього інституту. А кожен новак був певен, що лише він складе іспит, лише він має право вчитися в цій школі. А тут зраджувала зрадниця — пам'ять. За хвилину до іспиту відчував, як увірвалася якась ниточка, все вилі-

тало з голови. Швиденько перегортав сторінки, згадував забуте місце з тригонометрії чи фізики, а через півхвилини знову тікали знання, так міцно, щільно запаковані в голову.

Тому зразу після приїзду не було часу звернути уваги на місто. Перед очима танцювали логарифми, біноми, тригонометричні, геометричні теореми, закони і завдання з фізики. Кожен трамвай дзвенівав про відділ електрики, а сирена ревла про рівняння з двома невідомими. Тож доводилося похалцем переглядати книжки й нотатки. Але Саві пам'ять не зрадила, а навпаки, стала другом.

Після іспитів почалися нові турботи. Та місто й не здивувало Саву. Оглянувши децю, орієнтувавшись, вирішив, що таким і повинен був його побачити.

Ніби все це давно відоме, тільки, на жаль, досить невдало зроблене. І Сава приїхав виправляти недоліки й переробляти все на свій кшталт. Необхідно лише влаштуватися тут і тоді починати. Околиці ж він оглянув так: сідав на якийсь з номерів трамваю і їхав до останньої, кінцевої зупинки. Там злавив і годинами блукав вулицями і заулками, дивуючи обивателів своєю надзвичайною фіолетовою сорочкою, що їй так дбайливо пошила мати для іспитів. Дома одягав цю сорочку святами разів зо два і прекрасно в ній себе почував. А тут хто проходив, оглядав Саву з посмішкою.

Давно все це було. Після того Сава влаштував своє життя так, щоб точно додержуватись виробленого порядку розподілу часу, інакше день висів на шиї, мов непотрібний бганок лахміття.

Останні два дні Сава частенько раптом, несвідомо посміхався сам до себе і, впіймавши посмішку, просто реготав. Позавчора на вечірці була пригода. Несподівано поцілувала пахуча жінка з ім'ям Мар. Цікава жінка. Якась, мабуть, пепманка, принаймні так здавалося Саві. Смішна і чудернацька пригода! Всі були трохи напідпитку, і екзальтована буржучка попрощалася з солодким поцілунком. Та Сава й не відмовився від такого делікатесу на закуску. Подібних жінок він бачив лише на вулиці — прекрасно одягнених і... привабних. Дійсно, вони нагадують ті чудернацькі делікатеси, що про них доводилося читати в книжках. Наприклад, сир якийсь швейцарський. Саме тоді його їдять, коли в ньому заведеться черва. Кажуть, це надзвичайно тонкий і споживний делікатес. Вино, що вилежувалося в льохах десятки і сотні років, швидко п'янить і смак його надзвичайний. А пляшка вся вкрита сизою цвіллю.

Жінки, подібні до Мар, нагадували Саві оті делікатеси, вигадані виключно для гурманів. Нагадували страви зі смаковитою гнилизною і ненажерливим черв'ячком усередині. Вино, що пам'ятає запорожців і лицарські походи. Чому ж не спробувати такої страви? Принаймні з цікавості він має право покуштувати буржуазних страв. Чи споживні вони для пролетарського, студентського шлунка? І Сава виявив тоді, що ці страви в невеликій кількості досить пікантні. Але таких жінок треба держати на відстані, бо вони напевне чіпляються, мов ті кицьки кігтясті.

А на закуску — це річ незамінима, хоча б такий винятковий поцілунок, як того вечора. Сталося все так...

О дев'ятій годині штурмом влетіла в кімнату Надійка. Принесла з вулиці холод і квітку червону на щоках, намальовану морозом. Ледве переступила поріг, гукнула:

— Збирайся, Савко! Пішли... Негайно збирайся. Та навіть і збиратись нічого, так і ходім! А надимів цигарками, чортів димар... Ходім...

— Куди ходім? Ти що, сказалася раптом, чи тебе мороз укусив? — здивовано зустрів її Сава. Він саме вчився грати на своєму новому струменті музичному і задоволений був із своїх успіхів. Надійка крутнулася по хаті, кинула Саві його пальто:

— Ось на твоє лахміття, одягайся й пішли. Тільки піддінь шкірянку, бо одморозиш боки. Далеко йти. Сьогодні вечірка у моєї знайомої і мені доручено привести гарненького хлопця. Кращого за тебе у всьому Харкові не знайшла. Тобі не гріх трохи розважитись і подивитись ближче на чистосортного нашого обивателя. Там, мабуть, і гарненькі будуть дівчата, крім мене...

— Думаєш, так важко знайти кращу за тебе? Першу-ліпшу на вулиці подивися, ото саме вона й буде...

— Ой Савко, ти став дуже балакучий! Одягайся, не базікай, а то язика голкою наколю! Чуєш?

— Чую, тільки я нікудисіньки не збираюся йти. Обивателів я бачу на вулиці скільки завгодно найрізнісіньких сортів. А губити з ними години — це надто багато честі для них...

— Йолопе ти, хахлацька халява, сало без хліба, окорок свинячий...

— Так-так, це дуже смачні речі, і коли б ними був, я обов'язково збрився б самоїдом...

Надійка вчепилася за це і відразу перемогла Саву:

— Я ж бачу, що ти сьогодні не вечеряв. А уяви собі, яка там буде вечеря? І їж, хоч розірвись, ніхто не спинить тебе, бо незручно і платити не треба. Думаєш, чого я туди ходжу? Це стильна родина одного молодого, але здібного фахівця. Мені здається, що він найбільше здібний уміло вкрасти. Та це не має значіння. Його дружина любить розважитись і періодично влаштовує вечірки. Головне: дає прекрасну вечерю...

Цим Надійка досить швидко загітувала Саву. І поставила умову, щоб він взяв туди й свою чудернацьку музику. Наробить там такого дива, що покорить серця всіх прекрасних паній, порозважає чудове товариство. Також дала слово Саві не затримувати його, коли після вечері захоче втекти.

Склавши свого струмента в спеціальний футляр, зроблений власними руками, як і весь струмент, Сава з Надійкою поринули в ніч... Там, на вечірці, й трапилася та пригода, що її без посмішки не міг згадати Сава навіть тепер, стрибаючи додому з інституту. Хотів забігти на сковзалку повертись на коньках, але треба йти працювати. Завтра умовилися зустрітись там з Мар і тоді вже покататись можна зразу за кілька день.

Вийшов на вулицю Лібкнехта і ледве звернув на це увагу, намагаючись пригадати обличчя Мар. Та назустріч сунуло стільки людей, що не можна було зосередитись. Лише брови Мар ворухнулися

перед очима, мов живі істоти, і, сміючись, показувала вона рівну лінію блискучих білих зубів з-під густо нафарбованих губів. А поцілунок носив два дні. Цілувався тоді з цікавості, бо ця чорнява шовкова пані надто прекрасна і приваблива. Цілувався, як спортсмен або аматор мистецтва. І додому не йшов, а летів — самі ноги несли прямо над землею...

— Завтра обов'язково треба бути на ковзалці...

Увірвав Сава свої думки цим рішенням і придивився до зимової вулиці. Від холоду мліли вгорі ліхтарі і заливали вулицю чужим, холодним світлом. Люди поспішали ховатися у свої теплі кутки, звідки можна героїчно ляяти зиму, і віхолу, і все на світі. Радіти, що в такий час не доводиться стояти десь на варті або їхати в степу.

Налетів вітер, вийнув і посіяв сніг. Вітер гнав вулицею вниз, замітаючи її, шелестів, сковзаючись по набитій за день дорозі. Підкидав своїми прозорими долонями сніговий порошок із землі і сипав на людей.

Зовсім близько Сави зойкнула сирена. Чомусь саме тоді відчув, що рука змерзла навіть у кишені. Біля самого тротуару стояло авто — простяглося довге, блискуче і чорне. Прямо в очі блиснуло ліхтарями й погасло. Грати між ліхтарів нагадували побільшене під величезним мікроскопом око комахи, а вся машина — величезного жука. З дверей вийшло двоє мужчин, і Сава, глянувши на них, враз спинився. Став, мов примерз до снігу. Хтось налетів на нього ззаду і соковито вилаявся, назвавши студента телеграфним стовпом. Ця назва була правдива лише до деякої міри. Сава стояв не рівно, як стовп, а трохи вигнувшись уперед. Ніби намірявся кинутись на того присадкуватого чоловіка, що вийшов з дверей і за кілька кроків опинився біля машини. З голених губів його виривалися закрутки пари: здавалося, що в нього в роті закипає окріп. Поряд стояв високий співбесідник і трохи нагинався, розмовляючи. Ховав підборіддя в пухнастий хутровий комір, покроплений сніжинками.

Чоловік з великими губами був такий чужий, далекий Саві в цей момент. Але чомусь було його жаль. Бо став він нижчий і плечі зсугулилися. Мабуть, від холоду. Восени ходив пряміше. Щось уперто пояснював високому, натискуючи пальцем повітря, зміцнюючи цим формуліровку думки.

Саві стало враз душно, мов у спеку. Почув, що кепа прилипає до чола від гарячого поту, і губи висохли, стали шорсткі, чужі, схожі на папір. Ненависть, жаль чи любов несподівано прокинулися до цієї людини, що не знала жалю і хотіла грошима відкупитися від власної родини. Ненависть за цей холод, за гумовий плащ, за півкіла хліба на вечерю. Ненависть за матір, за надзвичайну матір, що зуміла бути героєм і виховувати дітей, все віддаючи їм і нічого не залишаючи собі. За ту матір, що ніколи не плакала в присутності дітей і вчила їх любити цього чоловіка з голеними губами і стомленими очима. Єдиний раз бачив Сава випадково слези матері, коли прощався з нею, відїжджаючи до Харкова...

«Хто вигадав родинні почуття? Любов дітей до батька і навпаки? Навіщо люди плакають ці почуття, коли то є тягар, спокуса на злочин проти самого себе? Спокуса порушити слово, що дав близькій людині... Проти цього атавізму треба боротись, як з хворобою! Половина всіх трагедій і нещасть — від кохання різних категорій, що його так прекрасно оспівують поети і прагнуть люди... Революція звільнила людей від усіх забобонів старої моралі і релігії... Чому ж не організують спеціальної комісії до боротьби з коханням? Треба завести примусове щеплення від різних там почуттів. Лікувати від любові, як від психічної хвороби. Коли не можна вилікувати, висилати на безлюдні острови, щоб хорі не спокушали інших, здорових...»

Не раз приходили Саві в голову такі думки, коли тягло до батька в хвилини скрути і розпачу... Тепер він не зводив очей з людини, що вже закінчувала розмову і підкинула руку, накресливши відповідний кут. Рука співбесідника впіймала простягнуту долоню і довго тиснула, сміючись оксамитовим баском від щастя і останніх слів низенької людини, з якої Сава не зводив очей. Дверцята авта відчинилися безшумно. Шофер включив мотор. Машина загойдалась на місці, забила в п'ятнадцятисильній лихоманці.

Власник оксамитового баска ще раз перегнув спину і пішов на тротуар, задоволено насунувши хутро бобрової шапки на окуляри, застібаючи рукавичку на руці, де ще лоскотало тепло від стискання. Так прощаються закохані...

Ліхтар над самою головою заливав усе рівним безрадіним світлом, і мерехтіли тіні прозорих сніжинок. Авто посунулося в віхолу, попливло, підганяючи власну тінь. Опам'ятавшись, Сава ступнув вперед кілька кроків, не розуміючи, що робитиме далі. Ще крок — і він повинен був зробити непоправиму дурницю. Спинити машину? Стрибнути на ходу в авто?.. Навіщо, чому?..

Цієї слабодухості Сава не розумів... Ніколи не траплялося з ним такого. Правда, Гамалію так близько бачить вперше після приїзду до Харкова... Але ж навіщо гнатись за ним так, що авто ледве не збило з ніг? Саме коли вітер війнув на нього і облило нудним димом бензини, саме в цей момент поточився назад, щось потягло його за полу пальта. Над самим вухом почув голосно, похапливо:

— Савко... Саво... Постій! З глузду з'їхав — під колеса кида- тись...

Думав, марення якесь... Може, хорий? Цього не вистачало до всіх радощів сьогоднішньої пригоди. Ще раз кинув оком на авто. Воно котилося в кипінні завірюхи, розштовхуючи метелицю, мов суцільну якусь річ... А сам Сава поплив назад. Тепер розумів цілком реальність свого руху — його хтось тягнув за рукав, примовляючи:

— Я теж дивився на твого татуса... Чудова картина! Мене он з тієї пивної вигнали, гади. Вискочив і налетів на нього. Спостерігав його комісарську величність. Високо пішли Гамалії! Коли глядь — ти. Все не впізнавав, думав, помиляюся, та віхола в очі сипе до чорта. Чи Савка, думаю, чи якесь фальшування? Підійти

хіба, а він по зубах. А кинувся ти ловити машину за колесо, впізнав і взяв на буксир. Пливи за мною, в чистеє море виведу або в поле, як воно там у пісні співається?..

Сава спинився на тротуарі і слухав невідомого. Лізли в очі коротенько стрижені вуса, тільки під носом залишався кущик. Але так було колись, тепер той кущик втоп у давно неголеній рослинності. Під очима переплелися зморшки й порили навіть сквици, єдине місце на обличчі, яке мороз і вітер намагалися спільними зусиллями прикрасити червінцем. Чудернацький з двома смужками кашкет колишнього моряка або залізничника прикрашував голову. Примруживши очі, так що зморшки збіглися в мішки, схожі на вивернуті кишені під очима, чоловік зазірав ув очі Саві. Одна брова сіпалася, коли питав:

— Не впізнаєш? Ні?.. Дурачок...

— Чому ж не впізнаю?.. Дядько Антін,— байдуже, не здивувавшись, сказав Сава і так само байдуже спитав: — А де ви взялися тут? Хіба ви в Харкові?

— Отуди тобі, питає? Птиця небесна де сяде, там і житиме. Я птиця людської породи, де є слабші за мене, там і живу. Тільки слабших мало, тому й місця для мене мало залишилося.

Саві неприємна була зустріч з дядьком, особливо на цьому місці. Почнуться розмови, буде лізти в чуже життя. Випадково сам для себе кинув:

— І збіглися ж саме тут...

— Нічого немає дивного. Я милувався із свого рідного братця, а ти з ріднісінького батька. Бачиш, доскочив твій тато... На авті поїхав, і не холодно йому, і не танцюватиме на метелиці під чудову музику вітру, як оце ми з тобою... Доскочив пролетарій!.. Подивлюсь я на тебе, і, сказати б, молодий ти чоловігя, а тремтиш. Куди ж мені витримати?.. Додому поспішаєш?.. Ходім у пивнуху, погріємося, й пляшку роздаavimo, і побазикаємо. Бо ти танцюєш, мов рисак перед перегонами... Значить, Уляна твердо на ногах стоїть? От жінка! Ех, такій жінці ноги цілувати треба... А він, падлюка...

— Хто?

— Тобі не подобається?.. Я лаю і за Улянну, і за себе. Ось подивися, бачиш Антона Гамалію, бачиш? Чому він мене не розстріляв? Хто прохав його, голову трибуналу, хоч він і брат, милувати і «принимая во внимание» своє до мене прикладати?.. Барахольщик, а не суддя! Я з ним говорив і сказав: розстрілюй так само, як і всіх. Ні, не зміг, інтелігентність заїла суку!

Антон майже кричав на всю свою горлянку. Вітер крутив його слова разом із снігом і розносив у безвість. Саві здавалося, що це він сам лає батька і з кожною лайкою все більше заспокоюється, викричавши гнів у повітря. Саме переходили майдан Розі Люксембург. Зі снігової імлі дзвонили захилюючись трамваї, ніби з далекої даліни або з-під землі. Потім несподівано зовсім поруч виринав вагон і хутко провалювався в хугу. Згори налітав вітер, і здавалося — вагон, і дзвоник, і ліхтарі вертяться в цій проклятій зимовій веремії. Збігалося кілька вагонів і деренчали разом, щоб

цілою оркестрою прогнати і вітер, і хвижу, і сніг. Але вітер налітав знову, з покривлених вулиць волочив за собою сніговий хвіст або падав з високих будинків, що стояли, похнюпивши свої залізнi лисі голови дахів. З'являвся раптом за пару сажнів заляканий холодом містянин і невічливо повертався спиною назустріч вітрові, згинаючись і випинаючи вперед одне місце разом зі спиною, об яке вітер розбивався мов об панцер. Світло ліхтарів не долітає до землі крізь густу пелену снігу. І очі, заклясні снігом, доводиться спеціально роздирати, щоб побачити принаймні стіну ближнього будинку. Десь угорі ліхтарі сліпли і раптом знов ловили промінням провалля темряви, коли вітер давав хвилину відпочинку. Дзвеніли вивіски, нагадуючи далекий заблуканий набат.

Це лютувала остання передвесняна завірюха. Така завія рідко коли зробить наскок на Харків. А вже як налетить на одну ніч з далекого Сибіру — тоді відчуєш і каторжний вітер, і безглузді снігові простори, і шум верхівель безмежної тайги.

І ось вона впала на Харків — безглузда ніч сибірського безумства. Хуртовина з'явилася несподівано, враз, за кілька хвилин після того, як Сава зустрівся з дядьком Антоном. Сніг упинаяся в пальто і в штани, навіть светер не допомагав. Сава не встояв перед спокусою теплих засвітлених вікон пивної і затишного ogrівання шклянкою пива. Антін ішов попереду і мурмотів собі під ніс, а потім наблизив до Савиною обличчя свої губи й вигукнув:

— Прямо справді як у Сибіру... Оця хуртеча нагадала мені каторгу...

Вітер хотів вихопити в них з рук двері, але Антін, лаючись, зачинив їх за собою з таким грюком, що навіть гул пивної вщух на хвилину.

Серед диму цигарок і якогось чаду з кухні, серед духу випарів солодової юшки і горілки, серед недокурків і плювків сиділи люди, зігнувшись над столами... Більшість із них кричала, надриваючи горлянку, розриваючи хрипло чад і гомін. Співбесідники певні були, що вони розмовляють пошепки або принаймні напівголосно, бо розповідали зовсім інтимні речі зі свого власного, хатнього життя. Про такі речі не кричать серед юрби. Завтра цей самий крикун стоятиме похмурий біля тверезої роботи. З нього не вирвеш звичайного слова, а тепер, над столом, в брудних потьоках пива, змішаного з горілкою, слова рвалися з рота, мов корок з горлянки пивної пляшки, і губи пінилися слиною завзяття, як перший кухоль цієї рідини.

Людей майже повно. Від столу до столу переходять дівчата, невміло нафарбовані, недбало вдягнені. Вони тут гріються і шукають щастя між цими прип'ятими до столу постатями. Але щастя — річ химерна, і дівчата в нових відвідувачів прохають цигарку з таким виглядом, ніби роблять велику честь гостеві.

Сюди приходять всі, кому не дає спокою непогода, нечиста совість чи рука, порожня кишеня і розпач, зухвальство і боягузтво. Тут можна зустріти завжди людину собі до смаку або до пари. Поговорити з нею... Можна сидіти вдвох або гуртом. Найбільше

заходять люди посидіти наодинці, зігнувшись до столика, підперши руками щоки. Дивляться у шклянку і думають про своє життя, прип'яте до шматка хліба. Креслять кабалістичні знаки на брудному, липкому столі в калюжах пива. Можна калюжі ці розвозити пальцем на дошці і мріяти про океан гіркої води і солодкі обрії далеких берегів. Може, й ворожить хто над кухлем пива, але більше п'є, щоб залити горлянку, здавлену скаженим бажанням заревти, мов загнана у пастку тварина.

Такою пивна стала перед очима Сави тепер, коли він сів разом з дядьком Антоном за столик недалеко дверей. Тут лише відчув, як змерз, і почав одігріватись. Подубіли руки, не стулялись пальці в кулак. Чадне, закисле повітря все ж було тепле, і теплота наганяла мрійливість і ліниву байдужість.

Пробігав офіціант, схожий на ту засіпану шкапу, що по інерції тягне воза. Коли спиниться — впаде, тріпне востаннє хвостом і простягне ноги, щоб назавжди відпочили. Навіть не спинившись біля столика, офіціант безвизивно повідомив, глянувши на гостей:

— Дві?

Антін швиденько повернув голову за ним:

— І тараньку... Сухеньку.

— Єсть, тараньку, — по-матроському відповів офіціант і десь зник, мов провалився.

На вулиці, куди з Сибіру прилетіла хуртовина і заскреготала над містом холодними зубами морозу, розмовляти вже не було сили. І Сава з Антоном ішли мовчки. Антонові важко було стримувати себе. Та ледве він хотів розтулити губи, враз жменя снігу, кинута меткою рукою вітру, заклеювала рота. Плюнувши, лайнувшись без слів, Антін гнав за Савою, що міряв майдан широкими кроками, виставивши плечі вперед, ніби сунув поперед себе прозору стіну вітру.

А в півній затишно. Обтрусивши сніжок, Антін сів зручно, навалившись на стільця і на стіну всією вагою свого сухорлявого тіла. Склавши долоні обох рук, хукав на них, щоб нагріти зморщені великі руки в рожевих холодних плямах. Блїмав синіми повіками, закриваючи жовтий білок очей вищербленими віями. Засміявся сам собі, широко розкривши рота. Очі стали зовсім вузьенькою щілинкою, поринувши в зморшки й під кудлаті брови. З'їдені рідкі зуби лежали тісно, нерівною лінією.

— Чудно, правда, дивно? Дивлюсь на тебе — парубок, студент... Востаннє бачив, ти на станції ганяв у штанцях отаких, коротеньких, і на потяги чіплявся. Одним словом, собак ганяв. А я пішов Україну захищати. А тепер, здрастуйте! Не впізнав би ніколи сам, та сказав один землячок, Тарас Лихошвайченків. Каже, що ти в столиці, серед студентів. А тут біля батька глянув на тебе й зрозумів. І впізнав... Страшний у тебе вигляд був. Робив би справжнє діло і не спинав би тебе. А то, дивлюся, просто потягло тебе до нього. А раз вирішено не зустрічатися і не родичатися, держись, брат. Дещо говорив Тарас про ваші діла. На кого вчишся?..

— На інженера.

— Правильну лінію взяв... В комсомолі?

— Так.

— Ну що ж, кожному своє. Рибі вода, звірині ліс, а курці просо... Да, а курці просо...

Сава похмуро стежив, доки Антін налив пива і підсунув шклянку з пінявими вінцями. Стало незручно якось, що дядько говорить загадками. Роздратовано спитав:

— До чого це ваше просо?..

— Та так. Пий пиво, обігріє і кров, і душу... От тобі й просо! Це я так... Дивися на пивну, досягнення. Не дай бог не було б пивної та горілки, на першій бантині треба вішатися. А то вип'єш, серце стукає веселіше і душа бадьоро на світ дивиться. Душа — вона хоч і міру знає, але й патос любить, експресію! А на дні такої шклянки або чарки горілки більше експресії, ніж у ваших проблемах. На ваші соціалізми я дивлюся інакше, бо ви забули про людину, про душу і залишили для душі пиво, горілку. Повинен тобі сказати по секрету, що я залишився людиною і маю право критикувати вас і всіх. Я п'ю за людину... От і маєш!..

Не розумів Сава, чи дядько говорить серйозно, чи бавиться, бо, жартуючи, підсміювався на власні слова. Чи це незадоволення сиділо глибоко, чи просто скиглив по-обивательському і ехидно глузував зі всього, як колись змагалися з батьком там, дома.

Це було давно і тяглося недовго. Після заслання Антін був дома всього рік. Потім революція, і брати роз'їхалися в різні боки. І тепер хитро дивився в очі Саві, як колись, сперечаючись із своїм братом Петром. Не ввіймаєш, коли говорить серйозно, а коли жартуючи одягав машкару скептика. Одне помітив Сава — батька Антін несправить до божевілля. Почавши говорити про нього, нервується. Діва брова сіпається і палець креслить на столі гострі списи. Не було охоти питати, чому Антін так убого одягнений і постарів. Бо дещо знав, а інше не цікавило, принаймні зараз. Стало так тепло від пива, задухи і шуму. Хотілося когось пожаліти чи розповісти і про свої чудернацькі сумніви. Розповісти так тихо, як розповідав матері, що завжди вміла втілити надію в груди і вдмухнути нових сил. Тому спитав лагідно:

— А ви що робите, дядьку?

Антін засміявся і з охотою відповів:

— Я почесний безробітний, дорогий Гамалійченку.

— А я вже не Гамалія, а Гарагат. Сава Гарагат... Взяв матірнє прізвище, змінив.

Ледве не перекинувши пляшок, Антін підхопився. Потім швидко заспокоївся й сів. Перекинув у горлянку цілу шклянку пива, що весело забулькотіло в роті.

— Характер у тебе, Саво, значить, Улянин,— облизавши губи, сказав Антін.— Серйозний характер. Навіть прізвище одрізав! Розумію, розумію тепер...

— Що?

— То я так собі... Взагалі... А допомагає він дітям? Чи забув про них?

— Почав посилати був гроші, так мати назад відіслали і написали, щоб не смів і нагадувати про себе. Самі крутимосся. Я служив, тепер Федорові скоро сімнадцять, а Варі десять. Трохи Федор заробляє, закінчивши школу. Мати працюють за всіх і на всіх... І город, і корова, і шиють, ще й громадську роботу провадять.

Не хотілося про це говорити. Видушував із себе слова і бачив перед очима останні роки життя дома. Але Антін, захоплений звісткою про Уляну, не зрозумів, що Сава не хоче розмовляти про своє життя.

— Уляна — то єдина на весь світ жінка, — захоплено вигукнув Антін. — То справжня жінка нашої нації! Тільки в нас можуть бути такі жінки. Тільки в нас. Більше нігде. Одіслала назад гроші комісарові. Здорово! Уявляю собі сюрприз шановному бюрократові. Грошима не підкупив. Думав голодом взяти...

— Годі про це, дядьку... Ну його...

— Ні, не годі. Бачиш мене? Бачиш? Це завдяки його милості! Говорив йому, коли б ти мені попався, застрелив би. На суді я одверто говорив про свої погляди. Ні, припаяли десять років та п'ять безправ'я. Ходжу безправний... Радію, бо мав брата голову трибуналу. Записочкою, протекцією життя спаскудив. Розтрощив би сам собі голову, та все якось не випадає... Цікаві сенсації ти мені розповів. Надзвичайні... Збираєшся йти? Гаразд, ходім, я тебе проводжу. Ні, ні, я частую тебе і сам плачу. Ей, лічардо, підлітай, бери монету, а то загубиш... Налітай!

Кілька голів повернулося до їхнього столика. Побачивши, що скандалу не буде, заспокоїлися і продовжували урочисте знищення пива. Тільки збоку відкілясь підійшов вусатий чоловік, не відомий Саві і густим басом звернувся до Антона:

— І ти тут, землячок? Кого це ти собі в сусіди присобачив? А я тоді чекав, не знав, що тобі не можна вірить. Підвів, халера. Знаменито підвів... А я чоловік такий — немає нікого для компанії, так я й сам чарку перекину. Чого ж ти не прийшов?

Тепер і Сава впізнав вусатого чоловіка. Власне, впізнав по величезних вусах, що їх мав і раніш Вавило Топчій, слюсар із їхнього депа. Тоді Сава був ще малий, коли Вавило щодня проходив повз їхнього двору на роботу і часто бував у гостях у батька і в Антона. Бувши хлоп'яком, Сава заздрих Вавилові і мріяв мати такі вуса, як у цього веселого слюсаря. Коли Вавило приходив у гості, Сава сідав ближче до нього, щоб краще роздивитися ті чудернацькі вуса.

— Та куди там уже нам, нещасним, ходити до вас, представників політичного керівництва. Сказати б, державної партії... У мене й фракка нема, щоб одягнутись як слід, і небезпечно розмовляти з вами. Слово не так скажеш, а ви ще й образитися можете. Боюсь приходять в гості до начальства, — весело заговорив Антін, жартуючи і підморгуючи Саві. — Сідай до нас. А цього парубка не впізнаєш?

Вавило присів біля них, і Сава, посміхнувшись, промовив:

— А я малим мріяв мати такі вуса, як у вас. І все підкручував верхню губу, щоб швидше волосся росло. А воно не хотіло. Ну й заздрих я вам, товаришу Топчій.

— Здається, і я впізнав,— пробасив Вавило,— Петьки Гамалії синок, Савка? Це ж ви ровесники з моїм старшим. Скільки тобі, двадцять три? Ні, тоді мій молодший на рік. Вчитися приїхав?

— Та вчуса потроху.

— А я недавно Петьку бачив, батька твого, поговорили з ним і посварилися. Я його оце за два роки тільки раз і зустрів. Розпитав про родину та й почав прочуханки давати. А він мені теорію та демагогію про революцію та його права. Я йому так сказав, кажу: ти права собі забрав, а там Уляна з дітьми б'ється, заробляє сама. А ти паном живеш... Да... Здорово ти виріс, хлопче. Що ж із Петром, з батьком, не бачилися?

— Ні. Немає охоти. У нього своє життя, а в нас своє. Мабуть, і не знає, що я тут. Як-небудь без нього обійдуся, гірше було, та жили, а тепера вже обійдемося.

— Та воно правда,— закрутив свого вуса Вавило.— Потому Уляна із всіх жінок жінка. А коли б ми всі почали своїх кидати, що б воно й було. Нехай би й вона баринею пожила. А то в люди вибився і знайшов собі зразу якусь красуню...

Сава рішуче підвівся. Одеунув з гуркотом стільця і різко кинув:

— Ну, мені пора йти. Ще працювати треба. Погрівся трохи, й годі.

— Ти, хлопче, не гарячися і не нервуйся,— справа життєва. Пора вже звикнуть,— пильно поглянув батьківськими очима Вавило на Саву,— не дровичся, брате... От, коли буде час, зайти до нас у гості і хлопців побачиш наших. Заходь обов'язково. Увечері, коли зберуться всі додому.

Сава подякував і пішов до дверей, потиснувши Вавилові руку. Антін вийшов за ним.

Вітер вже одсіяв дрібні сніжинки, позмітав їх під паркани й стіни. Позаносив кудись у степ. Падали тільки великі пухнасті клубки, і світло між ними прорізало дивний хвіст. Хуртовина трохи вщухла, не сліпила безглуздими наскоками.

Сава йшов мовчки, широко ступаючи. Його роздратувала розмова в пивній, хоч Вавило й стояв перед очима в тому самому вигляді, що знав його Сава в дитинстві. Антін не відставав од Сави, але встигав ще й розмовляти.

Лаяв Харків, нарікав на столицю, на це колишнє купецьке місто, місто міщанських традицій і дореволюційного крамаря. Нехай спробують більшовики вивірити із своєї столиці традиції дореволюційного обивателя! А історія Харкова? Це історія руського урядовця і купця. Яке місце займає Харків у великій, славній історії України? Київ, Переяслав, Гадяч, Батурин — тут жили князі, гетьмани, кожен камінь промовляє до серця своїм минулим.

Не було охоти у Сави сперечатися з Антоном. І говорити важко. Вітер прямо в лице колов гострими дотиками. Та й зрозуміло небожері, що його дядька життя давно обігнало. Відігнало від людей справжніх, відзваси собі подібних. Так зграя диких звірів гонить від себе непогрибних, старих вожаків. Вовки, слони, навіть олені

проганяють від себе своїх колишніх проводирів, коли останні старіють, гублять чуття, силу м'язів і вміння водити цілу зграю. Такі одинаки робляться лютими і дичавіють ще більше. Ховаються у нетрищах і, розлютовані, кидають безсило в бійку з молодшими звірами, хоч ті давно вже ставляться з презирством до свого колишнього переможеного вожака. Антін здавався Саві таким одинаком, що його під час двобою переміг сильніший, молодий, могутніший.

Колись веселий, цікавий технік, молодий і завзятий. Знався на книжках, читав, мав власну бібліотечку. Робив усе з посмішкою, з жартом, дотепом. Навіть каторга і заслання не збили йому завзяття. На каторгу попав Антін за якісь таємні революційні гуртки. Батько завжди ставився до свого молодшого брата з особливою повагою і казав малому Савці, що Антін страждав за велике, справедливе діло. Після заслання жив у них, займаючи невелику кімнату. Це було за рік до революції. А особливо після сімнадцятого року відчайдушно сперечалися двоє братів — старший Петро і молодший Антін. Обидва були в українських есерах. Старший брат став боротьбистом, поїхав панцерником з червоним прапором за свою Україну, Антін надіявся на жовто-блакитні легіони з вицвілими шликами.

Вже під час наступу поляків Антін з'явився в більшовицькому Києві з запільним дорученням. І попався. Особливо не ховався, бо все набридло, притупилася віра в гасла і шлики, згасло захоплення військом, шаблюкою і січовими комедіями, що їх намагався хтось відродити в петлюрівській армії.

Справу Антона в трибуналі мав розглядати Петро, як голова трибуналу. Але відмовився, та й бути інакше не могло. Всі знали, що це брат Петра Гамалії, що Петро ходив особисто на побачення з братом. Антона повинні були розстріляти. Було й засуджено до смертної кари. Та замінили десятьма роками в'язниці із суворою ізоляцією й позбавленням прав на п'ять років.

Сам Антін був певен, що його розстріляють. Чекав цього бай- дуже. Готувався вмерти, бо набридло все, почали мучити сумніви, заплутався у власних поглядах, програмах, загубив шлях. Присуд приголомшив його. Хотів був сам покінчити з життям, а потім по інерції жив, байдужий, розбитий, переможений.

Тепер Саві припало зустрітися з людиною, що просиділа у в'язниці надзвичайні роки і ходила, не знаючи, до чого пристати. Підставивши спину холодним ударам вітру, Сава відповів Антонові після довгої мовчанки:

— Ви, дядьку, не тими очима дивитесь. Справа ж не в тому, чи Київ, чи Харків. Вам традицій треба? Історичних камінців? Поживете, почекаєте — і з Харкова зробимо справжню столицю. З'являться і традиції, і люди. Але замість камінців буде бетон і сталь, а замість гетьманів — робоча міць. Ви придивіться до життя у цьому місті, до...

— Вчиш ти мене, — перебив Антін. — Ну вчи, тепер кожен в учителі лізе. І подивимося, і бачили вже. Знаю, що патріоти ви, бо кращого не знали. Далеко живеш? •

— Ось — у провулок. Триповерховий будинок. Зайдімо — погрієтеся, поговоримо. В мене тепло, хоч і тісно.

Антін подумав трохи, помітив, що в Сави немає охоти розмовляти. Причин не дошукувався. У хлопця свої справи є, свої турботи.

— Бувай здоровий, юначе. Дякую... Може, через кілька день зайду в гості, як не виженеш. Дуже радий, що на інженера пішов. У тебе завжди голова була з мозком, а не з половиною. А на мої розмови не здивуй. Справа, брат, не в столиці, зрештою, а в маслачкові. Знаєш, у киргизів на бенкеті так робиться: жінки все готують і страви подають. Але їдять, бенкетують у юрті з гостями самі чоловіки. А жінки стоять біля дверей і оближуються, в рота заглядають. Обгризе котрий грізний повелитель кісточку з маслачком і через плече кидає до дверей. Жінки, що там стоять, запобігливо ловлять той маслачок і б'ються за нього. Догризають кісточку... Ось у чому справа... Бувай... Зайду, подивлюсь, як живеш. Бачу, що не дуже розкошуєш. Пальтишко в тебе на солom'яному хутрі. Ще гірше за мій піджачок...

— Мені не холодно...

— Я знаю, проміння батькової слави гріє... Іди здоровий.

Антін похапцем кинув Саві руку, вирвав її і пішов назад, втягнувши голову в плечі. Його підганяв вітер...

2

Розмова була надто цікава. Петро Гамалія так захопився, що не помічав нічого навколо себе. Не звернув уваги на Саву з Антоном, що стояли біля автомобіля. Гамалія поспішав і вже останні думки висловлював, виходивши з будинку. Інженер Гайдерн, завідувач технічного відділу і член правління тресту, ішов поряд, скрививши губи у вибачливу посмішку. Так посміхаються батьки на розмови і запитання своїх дітей.

— Бачите, дорогий Петре Михайловичу, я говорю відкрито. Прекрасно розумію, що мене не стануть обвинувачувати в контрреволюційній агітації, коли я розмовляю одверто з вами або із своїми знайомими у власній кімнаті. Інша справа, коли б я заговорив на мітингу або організував якусь запальну організацію. Шкодить вам, більшовикам, ви ж розумієте, я не стану, мені це не потрібно. Зрештою, можу виїхати куди завгодно за кордон, і мої знання там теж згодяться. Самі ж розумієте, що вам шкодять переважно підлабузники, холої та різні крикуни. Вони клянуться і хрестяться вмерти за Радянську владу, а тихенько намагаються її підірвати. Я не з таких... Але мене дивують протиріччя, розходження між словом і ділом. Раніше ви, більшовики, обіцяли широку демократію, а диктатуру пролетаріату висунули як тимчасовий засіб до того часу, доки переможете. Ця тимчасовість тягнеться ось уже понад вісім років, і не лише диктатура, а цілковитий терор. Партія, власне ЦК партії, робить, що воно захоче. Будь ласка, не переконуйте мене, що цього хочуть робітники. Вам же відомо, що я сам член ЦК

колишньої робітничої партії меншовиків. І мене на таких демагогіях не переконаєте. Я птиця стріляна і бита. У мене таке вражіння, що колишня Росія найнещасніша в світі країна. З однієї царської деспотії попадає в другу, більшовицьку. Я розумію, коли ви знищуєте релігію, старий інститут шлюбу і таке інше, але ж ви зробили лайливим навіть слово «інтелігент». Кожну свою невдачу ви намагаєтеся перекласти на спину якихось інтелігентів. Шкода... Бо цим самим ви справжню інтелігенцію відштовхнули від себе. У вас поняття ж інтелігента надто широке — від колишнього урядовця акцизного управління до професора. І чиновники, і урядовці залишились з вами, а справжня інтелігенція рада будь-як од вас вирватись. Думаєте, легко працювати, коли всі дивляться на вас чортами і кожен неграмотний комуніст намагається обов'язково підставити ногу. Мабуть, із заздрощів. А вся ваша теоретична патетика про те, що скоро будете мати власну червону інтелігенцію і червоних фахівців, — то розмови виключно для тих дурнів, з яких ви глузуєте. В мене таке вражіння, що комуністи найбільші в світі скептики. Вони нічому не вірять. А головне — не вірять власним словам. Ви надзвичайні майстри демагогії... Ви обіцяєте і не виконуєте жодної обіцянки. Проповідуючи аскетизм, самі поробилися міщанами. Проповідуєте чесність, рівність і товариське відношення, а зверніть увагу, як між ваших партійців, від сільського осередку до наркоматів, квітне кар'єризм, низькопоклонство. Яка боротьба іде між них за владу і бажання бути проводирем. Ви помітили, як до вас ставляться партійці вашої ж установи? Хоч раз придивіться, наприклад, до секретаря...

Гамалія інколи любив посперечатись із Гайдерном, особливо після засідання або зосередженої роботи в тресті. Ці суперечки правили за фільтрацію мозку, провітрювали голову. Гострий на язик, дотепний і розумний, інженер вмів відшукати дошкульних місць, щоб уколоти співбесідника. Але тепер Гамалії довелося відповідати похашцем, бо на нього чекала машина. Не дав закінчити Гайдернові, спинився з ним на сходах:

— Невже ви, людина ніби освічена, Густаве Еріховичу... — з по-смішкою почав Гамалія.

— Дуже вдячний за таке скромне визнання...

— Так-так, невже ви не розумієте, що повторюєте всі обивательські наклепи на більшовиків. І нічого дотепного не вигадали досі... З кожного вашого слова так і визирає отой пан, що вважає трудящого, робітника за неграмотну тварину. Як же, за роботою інженера слідкує неграмотний робітник! А ви до цього ніяк не можете звикнути? Вам подавай пана-хазяїна, щоб кланятися йому в пояс і плазувати перед ним. До вас ставляться по-товариському, а ви цього не розумієте. Скажіть, коли ви працювали на заводі, були за головного інженера, хоч раз відчували недовір'я або нетовариське ставлення до себе? Чи вам не давали виявляти ініціативу? А ви ж психологічний контрреволюціонер. Не дивіться такими очима, бо це факт. Меншовизм у таких людей, як ви, хвороба глибока й важка. Але ви щасливі, бо розумієте, що єдиний шлях до майбутнього —

це техніка, індустріалізація. Тому лише ви й з нами. Інакше давно б утекли, або сиділи де слід, або перейшли на положення внутрішньої еміграції. Та й зараз у вас майже таке становище. Ні, я вас не лякаю. Цього факту і самі не станете заперечувати. Бачите, ви ворог, якого можна все ж поважати, ворог одвертий. З таким ворогом легше боротися. Дійсно, гірші вороги ті, про яких казали ви. Але найцікавіше, що ви не бачите, як самі себе б'єте власними словами. Більшовики душать інтелігенцію, не дають працювати фахівцям, страшний неграмотний робітник перевіряє роботу вашу! Разом з тим сам Густав Еріхович Гайдерн, що говорить ці слова, що лає варварів, дикунів більшовиків, цей самий Гайдерн є член правління великого тресту і завідує технічним відділом. Де ж логіка, скажіть, будь ласка? А директор тресту, колишній робітник Гамалія, душить цього фахівця і не дає змоги працювати? Ніколи не помічав, щоб я не давав вам можливості виявити себе. Здається, сьогоднішнє засідання навіть може довести, що всі ваші розмови — звичайнісіньке скигління. Скажете, може, що це єдиний випадок? Так я мусів його навести, бо ви брали приклади з роботи нашого тресту, коли говорили про партійців. А давайте візьмемо інший приклад — наш завод місцевий «Плуг і коса», де директором сидить робітник Квас. Що ви можете закинути Квасові? А візьміть зін'ївський завод, де директор теж робітник? Хто відштовхував вас, представника іменно тієї «справжньої» вашої інтелігенції? А почнете шкодити — не тільки відштовхнемо, а й покараємо. А що не подобається вам диктатура, це зрозуміло. Але тут ми сперечатись довго не будемо, — скільки не кричить, а не дозволимо меншовикам та їм подібним отруювати маси. По руках дамо!.. Міщанству ми ніяких обіцянок не давали, а пролетаріат з нами або ми з ним за диктатуру і, значить, за Радянську владу!.. І хто з нами, тому даємо всі можливості виявити себе, а хто проти, нехай на себе ображається і нарікає. Ленін казав, що незамінних людей немає...

— Ленін теж був людина, а його ніхто не замінив...

— Ленін на весь світ єдиний. Його роботу продовжує вся партія і...

— Це все чудово, але я вам дуже вдячний за дозвіл працювати. Може, я сам хочу бути господарем країни, а не виконувати те, що мені хтось скаже...

— А, ось де я вас упіймав! — засміявся весело Гамалія. — Зрештою ви домовилися! Вам хочеться стати на місце пролетаріату і запроваджувати ваш демократизм? З цього треба було й починати, тоді легше було б домовитися, бо цього ви не матимете, доки пролетаріат буде тримати в руках кермо. Бо ж ми не такі дурні, щоб дозволити надіти собі на шию ярмо. Доволі тягали його на собі...

В цей час заревла сирена авта, і Гайдерн заметушився.

— Жаль, що вам треба їхати, — промовив він, виходячи на вулицю разом з Гамалією. — Ну, гаразд, колись докінчимо нашу суперечку... Значить, з новою молотаркою закрутимо зразу? Ви натискуйте на Кваса, щоб він своїх конструкторів взяв у руки і підганяв.

До весни треба мати проект. Цією молотаркою ми здивуємо весь Союз... Почнемо випускати машини із власної ініціативи. Аби тільки начальство підтримало...

— За це не турбуйтеся. Я говорив трохи. Благословляють обома руками, глядять, щоб ми не провалилися. Боюсь тільки, почнетесь в нас тяганина. Досвіду немає, зразка теж немає під руками. Я дав розпорядження виписати з-за кордону венгерську і англійську молотарку такого типу. Американську теж. Але ж це доки пройде інстанції, доки пришлють машини, доки наші інженери розворушаться... Найбільше пошкодить нам волячий темп роботи. Ну, треба їхати. До побачення!

— Бажаю успіху провести наші вимоги сьогодні.

— Дякую.

Перед очима стала голова шофера, що стирчала з широкого коміра кожуха. Посипаний снігом комір нагадував частину вбрання середньовічних лицарів і придворних, що носили знамените жабо.

— Поїхали у ВРНГ,— кинув Гамалія в комір шофера і загорнувся в своє тоненьке пальто.

Розмова з Гайдерном враз вилетіла з голови. Залишилося задоволення від сьогоднішнього засідання. Після довгих суперечок було прийнято постанову: принаймні на одному заводі почати випуск нової молотарки тракторної для великих господарств, для колективів і комун. Треба поволі відходити від кустарництва і починати наступ на нашу відсталість в галузі індустріалізації сільського господарства. Ця молотарка допоможе колективізації, краще за всі промови агітуватиме за усупільнене господарювання. Вона повинна бути приступною в ціні для невеликих навіть колективів і сконструйована за останнім словом техніки. Це буде і молотарка, і очищувач зерна. Трактор і нова молотарка завоюють степ. Зрештою не така й велика справа — випустити новий тип машини, але Гамалія побачив сам, зрозумів, як глибоко сидять у людях консерватизм і боязкість новин. Коли б гаряче не підтримав його Гайдерн, довелось б змагатися за цю справу самому. Тепер їхав задоволений із своєї праці, приємно стомлений роботою. З охотою залишив хоч на ці чверть години сам, на автомобілі. Вітер залазив під пальто і колов ноги, заставляв здригатись і щільніше загортатись полами. Починалася хуртовина, і сніг боляче бив в обличчя. Гамалія закрився портфелем. Думки перебігли на це нове засідання, що тепер поспішав. Несподівано повідомили, що сьогодні стоїть і їхнє питання про постачання сировиною заводів. Тут теж доведеться змагатися. Гамалія радий був невеличкому відпочинкові на свіжому повітрі і намагався відігнати від себе всі нові турботи. Так, за кілька хвилин, навчився відпочивати, ще перебуваючи в армії, працюючи в трибуналі. Тоді не спав по кілька ночей, обтяжений обов'язками і відповідальністю. Напружував останні зусилля волі, щоб раптом не стулилися очі, щоб не притупилася увага. І тому під час коротенької перерви — на чверть години — відганяв від себе всі справи і думки про них. Віддавав своє тіло, а особливо мозок, коротенькому відпочинкові. Навіть на засіданнях, коли можна було посла-

бити увагу на кілька хвилин, освіжав себе подібним спочинком, немов викупався в прозорій холодній воді.

Так само намагався відпочити й тепер Гамалія. Затишніше сів у кутку сидіння, хотів, щоб на кілька хвилин голова стала порожня після цілоденних турбот і праці. І дійсно, прийшов на кілька секунд відпочинок. Але весь час одна настирлива думка не давала спокою і не хотіла піддатись волі Гамалії:

«Не забути подзвонить телефоном Мар'яні... Не забути подзвонити телефоном...»

Збирався піти з дружиною на концерт, гадав, що буде мати вільний вечір. А тут знов засідання... Уявляв собі незадоволене обличчя Мар'яніне, особливо після сьогоднішньої розмови за обідом. Правда, за останній час ця розмова була не перша. Але сьогодні мала особливо напружений характер. Почав помічати лише зараз зміни, що сталися з Мар'яною. Вважав свою маленьку дружину за дівчинку — химерну, трохи вередливу дівчинку. Вона любила будувати різні повітряні плани, дивовижні і цікаві. Єдина людина, яку не дивували ці витівки,— Петро Гамалія. Навіть тішили його. Любив шпигнути дружину дотепом, іронією, саркастичною посмішкою. Коли ображалася — приголубить її. Ніколи не вірив у здійснення тих химерних планів. Відпочивав, коли Мар'яна провітрювала мозок розмовами. Здавалося, що розумів її. А може, й не розумів, та не дуже цього й домагався. Годі того, що не заважає вона, дуже втішна й приваблива. І ставився до неї, як до привабливого, принадного ручного звірятка. Іншого їй не вимагав... І любив жінку тонкої вроди, любив, коли говорили йому про красу Мар'яні. Любив вийти кудись разом з нею і бачив — часто озираються на дружину і напевне йому заздрають. Та ходили вкупі рідко — вічна робота і щоденна заклопотаність одбирали всі вільні години.

Вирішив для себе так — на цю виплекану столітнім пануванням переможеного класу вроду, на прекрасне жіноче тіло, на відпочинок біля такої дружини мав таке ж право, як і на кращу квартиру, на участь у творенні нової держави, на славу прекрасного робітника і непохитного партійця, на пошану, якої не хотів помічати.

І ще не помітив Гамалія, як поволі заспокоїлося його звірятко і стало справжньою, досить солідною жінкою з твердим, навіть жорстоким характером. Менше щебетала і більше втручалася в серйозні розмови. Доводилося вияснити те, що досі йшло само собою. Намагалася вплинути на нього, висловлюючи чужі йому думки, але нею продумані і виплекані. Після таких розмов замикалася в своє власне життя і днями не розмовляла і не виходила із своєї кімнати.

Часто звертав увагу, що вона пильно розглядає його вицвіле й обм'якле обличчя, рахує зморшки і відчуває м'які, заткані зайвим жиром м'язи. Порадила навіть робити вправи з фізкультури і більше ходити пішки. Та за годину Петро вже забув про пораду, поїхав у трест, завертівся в вирі роботи. Фізкультури не запровадив, лише вранці, жартуючи, ставав поряд Мар'яні і викидав ногами й руками, мов школяр...

Врода Мар'яни розцвіла, ще більше тягло Петра до неї. В палкі хвилини, коли застидали очі заграви буйного клекоту крові, пошепки, витискуючи крізь зуби гарячі слова, питав — чи любить вона його? Любить?.. І ще міцніше зв'язував в обіймах тіло. Ловив губами прекрасні губи.

Вранці знов поспішав. Кілька разів, випроваджуючи його, Мар'яна з саркастичною посмішкою приказувала:

— Біжи, біжи, мій католицький монах, завзятий слуга свого бога. Жаль, не дістану поцілувати твою тонзуру. Зробила б грішником...

Петро зникав і ніс із собою цю іронію в серці.

Звичайно, почалося з дрібниці. Сьогодні під час обіду Мар'яна зауважила чоловікові:

— Ти сьорбаєш так, що можуть збігтися люди послухати цю музику.

У Петра навіть рука з борщем спинилася над тарілкою. Такого зауваження і подібним тоном Мар'яна ніколи йому не робила. Глянувши на її похмурі обличчя, Гамалія дошкульно відповів:

— Я не вчився в сальонах порядному тонові, як інші, і їм так, як умію. А тобі не подобається — можеш не слухати...

— Такої відповіді від тебе й можна було чекати. Твій егоїзм я терпіла доволі... Ти ніколи не рахувався зі мною, навіть у таких дрібницях. Доведеться й мені робити так само... Годі!..

Розлютившись, Гамалія вжив свого випробованого способу дошкулити дружині. Ніби спокійно продовжував їсти, посміхнувшись, примружив очі:

— Це дуже цікаво... Буде маленька розвага, коли ти станеш егоїсткою... Згадай колишнього вашого інтелігентського пророка, як його звали, Ніцше, чи що?.. Це дуже цікава розвага...

— Не турбуйся, будь ласка, про мої розваги. Сама собі знайду чим розважитись, крім того, що виконую обов'язок платного додатка до власного чоловіка. Вроді блазня для розваги... І ще раз заявляю тобі категорично: не смій мене колоти тим, що я інтелігентка. Так, інтелігентка, і не жалкую, і не ховаю цього! Представниця української інтелігенції, яку ви так ненавидите, хоч і намагаєтесь будувати українську державу...

Мар'яна, розхвилювавшись, дивилася на Петра очима розгніваної тигриці.

Петро не знав, що їй відповідати. Вперше починала таку розмову дружина і таким тоном.

Сьогоднішня розмова остаточно переконала Петра, що Мар'яна ставить до життя й до нього нові вимоги. Що тепер поводитися з нею треба якось інакше, а головне, відчув — колишніх відносин між ними ніколи не буде. Власне, це все можна було б помітити й раніш, але Гамалія ніколи не думав про свої родинні справи й не звертав уваги на химери своєї дружини. Після розмови навіть зрадів, коли Мар'яна почала загрозувати від'їздом до Києва, до своєї тітки, що лежала хора й прохала небогу приїхати побачитися, може, в останній раз.

Ще раз промайнуло в голові Петра:
— Не забути подзвонити Мар'яні...

3

Крізь талановиті візерунки на шибках лише в одну щілинку було видко вулицю. Од вітру гойдався ліхтар, і в холодному промінні важкі пластівці снігу спускалися на землю. Їх підганяв вітер. Їхав візник, лаючи коняку, і лайки тієї не чути. Лише видно рух губів, навіть дзенькіт дзвоника не долітав. В'їздив візник в освітлене ліхтарем коло й зникав за рогом.

З вікна вулиця мов на екрані.

Скажений вітер перемордувався, і утихомирена ніч сідала на землю разом з наївною недоторканістю волохатого снігу.

Мар'яна дивилася, коли заверне сюди в освітлене коло авто або візник, а може, Петро прийде пішки. Видко буде з вікна, в щілинку. Тоді можна одягнути пальто й іти під шатром легенького снігу:

День сьогодні якийся нервовий. Вранці почалася розмова з Петром, а в обід полаялися. Це була перша справжня сварка, давно стримувана. Давно вже минули часи, коли вважала Петра за велетня й героя. Не хотілося йти й на концерт, але Петро настоював і обіцяв обов'язково приїхати пів до восьмої. Мабуть, хотів замаскувати сьогоднішню суперечку. Вперше за сезон ішли разом у театр. Йому все немає часу. Щоразу засідання або якісь ділові зустрічі, а то стомлений повертається — і тоді не до розваг.

Та навіть неприємності глибоко не вражали Мар'яну. Позавчорашня вечірка, весела ніч зробили дні напівсвятковими. Правда, десь трохи муляло, бо за шість років одруження вперше подивилася якось особливо на того юнака, що на вечірці грав на чудернацькому струменті й так просто її поцілував. Сава вразив Мар'яну дивною особливою простотою. Всі люди, з якими доводилося їй зустрічатись, ставилися до неї інакше. Наприклад, жінки часто заздрили неприховано дружині Петра Гамалії. Підкреслюючи перевагу над ними Мар'яни в розумінні звичайних людських вигод, починали свою розмову так:

— Ну, вам нема чого й турбуватися...

— Про вас нічого й говорити...

Мужчин до останнього часу для Мар'яни теж не існувало. Жила переважно в оточенні чоловікових товаришів, заклопотаних партійців. Для розваг збиралися вони рідко, а більше сперечалися про свої справи. Останній час ображали Мар'яну ті балачки. Доводило до гнітючого болю, коли в її присутності починали якусь розмову і, згадавши, що вона тут, ніяково замовкали. Штучно переводили балачку на іншу тему. Гадали, мабуть, що Мар'яна не зрозуміє їхніх справ.

Тоді Мар'яна замикалася в своїй кімнаті.

Недавно по телефону подзвонив Маковецький. Він остаточно переїхав до Харкова. Зустрілися, і Мар'яна побачила, що він, як завжди, поважний, солідно розмовляє тихим баритоном, улесливо

підкреслюючи свою перевагу над усім світом. Мар'яна прекрасно розуміла й знала Маковецького й не дуже зраділа з його переїзду. Бо від колишніх зустрічей у Києві залишилися лише спогади. Але з ним все ж мала змогу розмовляти справжньою своєю мовою, не криючись із дрібницями, не боячись нервової гримаси, як це так часто робить Петро. Маковецький вмів розуміти її, але з таким виглядом, ніби робить їй ласку своїм співчуттям і взагалі всією розмовою. Така вже в нього вдача. Так він ставиться до всього в світі, мов робить комусь ласку, що взагалі існує на землі. Через цю його вдачу не дуже часто й зустрічалася з ним Мар'яна, відмовляючись від його пропозицій роботою, якої в неї не було.

Від останньої вечірки повіяло свіжиною в цій задушливій пустелі одноманіття. Попала Мар'яна на вечірку випадково, і, звичайно, зустріч із студентом Савою — теж випадок. Бо половина життя людського й подій складається з випадків, що їх лише пізніше припасовують до якоїсь системи.

Запросила на вечірку телефоном одна з численних знайомих, з якими Мар'яна зустрічалася раз на рік. Спочатку відмовилася, а потім поїхала, бо був вільний вечір і мала підповзти нудота самотності, що буває під свято, коли на вулиці бадьоріший рух і більше сміху перед днем відпочинку. Мар'яна приїхала пізно. У двох кімнатах зібралось вже понад десяток людей. Якись службовці, маловідомий актор профспілчанського театру, початкуючий поет, задержуватий, задавакуватий хлопець. Він усе намагався говорити афоризмами й парадоксами, цим оголюючи свою убогу мудрість, бо його парадокси були банальні, як зачовгані підшви.

Зразу не лагодилася розвага. Різноманітні люди, не обзнайомлені, не могли впіймати загального тону, ніби боялися один одного. Господарка ж метушилася десь між кухнею й кімнатою сусідів, де готувалися священні страви й напої, що мали поєднати всіх присутніх у спільному дійстві шлункової містерії. Біля Мар'яни вже було троє лицарів — поет, актор і якийсь руденький настирливий чоловічок з дешевими дотепами. Але він усе озирався злякано на свою дружину, мляву товстеньку жінку, одягнену з претензією на оригінальність. Вона переможно кидала оком на Мар'яну, потім нахилилася до своєї сусідки і, посміхаючись криво, пошепки тій щось говорила. Критикувала невідому гостю, біля якої старанно й безнадійно впадав її чоловік.

Під час цього штилю вихором влетіла Надійка, рожева з морозу й весела. За руку втягла в кімнату молодого хлопця, хоч він майже не пручався, а був тільки оглушений Надійчиним цокотінням. Дівчина несла пакунок дивної форми. А в руках у юнака була велика шухляда.

— Ой, слава богу, привела цю буку,— звернулася вона дзвінко до гостей,— дивіться який! Не підходьте близько, бо вкусить... Насилу дотягла.

Потім повернулася до господарки, що вийшла привітати нових гостей:

— Не хотів іти... Так я й почала на нього насідати. Говорить —

без фрака не можна!.. Порадила йому одягнути смокінг. Бачите, прийшов у смокінгу...

Сава стояв позаду Надійки, вищий від неї на цілу голову. Кучеряве попелясте волосся впало блискучим смушком на чоло й лежало волохатою шапкою на голові. Недбало, по-хлоп'ячому одягнений в чорну сорочку з краваткою. Сорочка вбрана в штани, чудернацькі й широкі, підперезані ремінцем. Над простими черевиками, вогкими від талого снігу,— шерстяні гамаші. Сава стояв і посміхався на цокотіння своєї приятельки.

Не вгаваючи, Надійка всю кімнату заповнила своїм голосом:

— Рекомендую нового гостя! Кличуть Савою, студент і майбутній інженер... Зріст вище вищого, очі сірі, божевільні. Волосся зозулясто-попелясте, брови чорні, великі й страшні, вії, мов у дівчини, руки такі міцні, що можуть задушити в обіймах і ведмедя. Губи дано виключно для поцілунків, а зуби — щоб гризти граніт науки. З походження пролетарій, дикун з острова Полінезії... Готтентот, людожер. Жінок ненавидить усіх, крім гарненьких і цікавих. Взагалі чудило. Раджу всім жінкам закохатися в нього. І ще одна особливість: грає на такому струменті, що ви під стільці поліжете від здивування...

Все це Надійка виклала майже без паузи й сама залилася сміхом. Вивела Саву на середину хати, де він ніяково привітався з іншими гостями. Потім, звертаючись до людини, що сиділа до нього найближче, до Мар'яни, кивнув у бік Надійки:

— Врятуйте, будь ласка, від цієї кози. Вона мене нещасного заштовхає. Оглушить своїм тарабаним торохтінням...

І замовк. Швиденько оглянув Мар'яну, коли її губи розкрилися в посмішці й зуби засвітилися смугою дрібних рівних цяточок. Побачив близько жінку зі всіма принадами, що їх дають гроші й краса.

— Сідайте з нами й врятуєтеся. Ми заступимося за нещасного, пригнобленого цим експлуататором у спідниці,— з задоволенням запитала Мар'яна.

— А, так ви на мене нарікаєте! Ага... Натє ж за те вашу шарманку...

Надійка кинула Саві в руки пакунок і побігла в другий куток кімнати до своїх знайомих. Вона належала до людей, необхідних на кожній подібній вечірці. Веселі й жваві, жартівливі й не дуже дотепні, але меткі, такі гості заповнюють порожнечу гулянки. Стають центром уваги і навіть глузування. Вони вміють танцювати, співати за всіх і розважати ціле товариство. За такий обов'язковий примірник блазня, комедіанта, дирижера, диригента, конференсьє й суфлера правила тут Надійка. І всі віддали їй це першенство, хоча дехто й заздрих, але відібрати першенство не наважувалися. Для цього треба мати особливі здібності...

Сава сів, де запропонувала йому Мар'яна,— біля неї. Почалася та звичайна розмова загальниками, що буває зразу після знайомства — усмішка й слово, речення й дотеп, дотеп і смішок. Осміхнувшись — кидала зір Мар'яна на обличчя нового знайомого. Гострила

свій мозок і відточувала язик. Юнак здивовано посміхався асиметричним ротом і підкидав брови, мов чорні гострі шпади. Рот... Губи юнака знайомі. Трохи бліді, з піднятим лівим куточком. Такі губи саме для дитини — говорити невинні слова й невинно цілувати матір. Кожен склад губів має свою ритмічну гаму ліній. Найблагородніша частина людського тіла — рот — уміє сміятися, випускати птахів почуття, оформлених у слова, сприймати терпкий смак поцілунку й плювати в лице образою. Мар'яну хвилював Савин рот. Ці губи, викривлені в наївні й міцні вигиби, повинні висловити їй щось особливе. І лише їй. Крім неї, цього ніхто не бачить. Крім неї, всі сліпі. Ніхто не помічає, що Савині губи можна цілувати — по-матерньому тихо й сласно в бурунах любовної катастрофи. Тільки дратувала ота святість у складі рота й наївність. Відкіля в наш час може з'явитися святий? Треба, необхідно, обов'язково зробити його поганином. Треба спокусити на гріх. Мабуть, йому нудно й мулко носити свою святість, як тісне взуття. Ніхто, крім неї, не звільнить його від цього тягара.

Такі чудернацькі думки заповнили Мар'яні голову й вимагали жертви. Між розмовою вивчала й придивлялася до Сави.

На слова Мар'яни, на дотеп і смішок Сава відповідав теж посмішкою й незначною розмовою. Їй було цього досить. Юнак був близький і рідний. З ним було сказано скільки слів, що тепер годі посмішки замість банальної балаканини. Хотілося крикнути, коли він одкривав рота для розмови: «Мовчіть, мовчіть! Вам краще, коли одріжете собі язика й замовкнете навіки. За вас говорять лінії губ, підозріло примружені очі й загострені леза брів. Мовчіть!»

Правда, Сава й говорив мало. Інколи відповідав на запитання. Стихав замислено й посміхався на слова сусідки.

В пустелі останніх років, після смерті матері, рідної людини в Мар'яни не було. Петро?.. Та він спочатку був на великому постаменті перед очима маленької Мар'яни, а тепер байдужою дружиною із шестилітнім стажем. Коли б у неї була дитина, син, він повинен бути схожий на Саву. Подібний до останньої зморшки і великих рук, що їх юнак не знав куди подіти. Він любив би її, як голуб. Сизий голуб з блискучим фіолетовим намистом на шії... З дитячої казки й дівочої мрії.

Мар'яна з безмовною ненавистю провела Надійку, коли та з вересливою експансивністю потягла Саву налагоджувати свого струмента. Він не відмовлявся, але заявив, що недавно грає на цьому струменті, й тому прохав не вимагати від нього надзвичайної майстерності.

Доки Сава ладнав свій дивний прилад, Надійка виступила в ролі конферансьє:

— Шановні наші слухачі, товариші й громадяни! пані, й панянки, і подібні їм категорії людської породи! Зараз проїздом із Рима в Кобеляки виступить славетний маестро, музика Савіні Гарагантіні. Гратиме він на машині власної конструкції. Ця машина кладе на обидві лопатки всю дотеперішню музику, і з цього дня ми

оголошуємо смерть скрипкам, віолончелям, флейтам, гобоям, сопілкам, кобзам та подібним примітивним приладам. Взагалі, смерть старій музиці й хай живе всевітня перемога трудящих! Я б вам ще сказала про новий прилад, але сама його не знаю. І, коли захочете, автор дасть безплатно відповідні пояснення. Ну, маестро, почнім!.. Прохання до шановних слухачів не дуже широко роззявляти рота від здивування, й взагалі нервовим вхід суворо забороняється...

Сава щось ще підкручував і настроював свій прилад, не торкаючись рукою до антени, що стояла на столі поряд величенької шухляди біля репродуктора. Присунувши стільця, сів і довгенько влаштував свою руку, обіперту ліктем на стіл. Влаштувавшись, почав грати. Навіть ті з гостей, що скептично, з посмішкою поставилися до цієї витівки, здивовано затихли. Слідкували, як вібрувала рука, тремтяче билася біля тоненької металевої палички. Коли рука була дуже близько від антени, тоді звук був високий, а віддалення руки давало низький тон. Згук цього струменту нагадував віолончель, тільки чистіший був тон, очищений від скрипіння смичка по струнах. Але, з другого боку, чистота звуку була зіпсована трохи репродуктором.

Грав Сава напружено й трохи сухо. В кімнаті забилася мелодія, затремтіла млосною тривогою. Дедалі мелодія збивалася в болісні клубки й раптом стрибала завзятим розгоном. Важко було добрати, що він грає. Де, ким і коли написано цю музику? Її вигадано й написано виключно для цього надзвичайного струмента. Тепер Мар'яна не впізнавала свого сусіди, що зараз сидів біля неї зрозумілий і звичайний. Рідна дитина чи перше кохання?.. У стиснутих в тоненьку смужку губах не залишилося наївності й простоти. Мелодія долітала відкілясь здалеку, й сам музикант десь був такий чужий, незваний, невідомий. Хто він?.. З якої чужини попав сюди й заставив навіть просту, як два по два, Надійку притихнути, підперши кулаками щоки біля столу.

У кімнаті була цілковита тиша... Мелодія обірвалася на півноті... Сава стомлено витер рукою чоло й посміхнувся до всіх зрозуміло й звичайно. Півхвилини дивився на Мар'яну й пояснив:

— Дуже важко грати. До того ж і музика з мене поганенький. Важко грати тому, що треба відчувати гаму в повітрі під рукою. Я ще як слід не навчився цього, бо недавно лише закінчив роботу над цим апаратом...

Його обступили й попрохали пояснити, що це за струмент. Поет скептично висловив якусь премудру сентенцію, підморгнувши акторові, що переконував гостю:

— Барахло. Ну куди цій шарманці до прекрасної скрипки!

— Самі ви барахло, і голова ваша порожня, як скрипка,— відповіла йому Надійка й заразила багатьох своїм сміхом.

Мар'яна попрохала пояснити, що це за апарат. Кількома словами Сава дав пояснення, що це винахід лєнінградського інженера Термена й зветься — терменвокс. У нас його ще широко не демонстрували, а за кордоном випускають ніби навіть маленькі, дешеві по-

дібні апарати. За цим закордонним прикладом Сава злагодив і собі такий прибор, ще більше його спростивши. Струмент терменвокс цікавий тими широкими можливостями, що стоять перед ним у майбутньому. Далі Сава розповів, як за допомогою електронних ламп сконструйовано апарат на принципі інтерференції, або складання коливань згукових хвиль. Показав усім свого апарата й ще раз продемонстрував свою гру.

— Зараз цей апарат ще недосконалий,— закінчив він,— але з часом, коли знайдуть можливість видобувати згуки різних тембрів надзвичайної чистоти, тоді терменвокс безумовно витіснить усі інші дотеперішні струменти. Ви ж уявіть собі: можна збудувати такий апарат, що, поставивши посилювача на майдані, ви маєте змогу влаштувати концерт для десятків тисяч слухачів. І це буде не який-небудь радіоконцерт, а справжня могутня музика.

Двоє інженерів особливо зацікавилися апаратом і засипали Саву спеціальними термінами, розпитували можливості конструювання приладу. Але цю цікаву розмову перебила господарка й покликала в другу кімнату вечеряти.

За столом знову сиділи поряд — Мар'яна з Савою. Проти них сиділа Надійка й старанно частувала Саву, підкладаючи йому в тарілку велетенські шматки страв. Ці страви швидко зникали, на їхнє місце з'являлися нові, покладені дбайливою рукою Надійки. Пили вино, і Мар'яна відчувала свої шоки, обпалені гарячим червінцем зворушення. Сміялася, хотілося показати, що цей сміх її виключно для Сави. Після вечері думки стали легкі й настрої легковажний. Почалися танки під рояль. Сава відмовлявся, але Мар'яна з Надійкою витягли його на середину кімнати й заставили його танцювати, хоч він і не вмів.

— Ви не вмієте танцювати? — після цього жарту спитала Мар'яна.

— На жаль, не вмію. А люблю танки... Все ніколи було вивчити.

— Давайте я вас навчу.

— Зараз?

— Ні, це треба робити в спеціальних умовах,— лукаво позирнула вона на Саву, підкресливши слово «спеціальних».

— О, тоді я завжди до ваших послуг. А зараз давайте зробимо одну змову. Допоможіть мені. Справа дуже серйозна... Допоможете?

— Мої послуги завжди біля ваших ніг,— урочисто промовила Мар'яна й зробила глибокий реверанс.— Наказуйте, я слухаю.

Вона почувала себе з Савою, як з близьким приятелем, і жартувала легко, невимушено, мов з подругою школяркою. Тільки все дратували її святі обриси губів. Трішечки випрямити отой лівий куточок, і все було б гаразд. Не знала, що вигадати й чим собі зарадити. Але думати вже не було часу, раз юнак збирався йти.

— І вам не соромно тікати, боягузе ви нещасний. Вам не подобається моє товариство? — Мар'яна вередливо й жартуючи похнюпилася.

— Ні, мені треба. Я мушу встати завтра своєчасно. Інакше пропаде весь день...

— Ой лишенько, невже не можна один вечір викреслити з плану. Одну ніч погуляти! Хоча не буду вас затримувати. Мабуть, працюєте над речами, подібними отому вашому струментові. Чудова річ, я вам так заздрю. Хотілося б мені самій вміти робити щось подібне. Почувала б себе найщасливішою в світі. Візьміть мене в помічники.

— Це дрібниця, мій струмент. Я працюю зараз над цікавішими речами. Аби тільки вистачило сил і вміння виконати роботу. Хочете бути помічником? Ладно, я згоден. З таким помічником можна перекинути землю догори ногами... А зараз я складу свою шарманку, а ви допоможіть мені втекти.

Непомітно вислизнув Сава в передпокій, швиденько накинув на себе макінтош, що шелестів, як клубок гадюк, підняв комір і взяв у руки свій музичний апарат. Мар'яна вийшла з Савою. За нею летіли з кімнати сміх і веселе плетиво слів. Юнак поспішав, бо кожної хвилини хтось може вийти, і тоді вже не випустять.

Мар'яна це зрозуміла. Але треба сказати на прощання Саві якесь слово. Та нічого не йшло в голову, хоч і говорили однією мовою. Гумовий плащ пронизав її вістрям холоду — в такому пальті йде на мороз.

— Вам жарко в вашому кожусі?

— Та й не зимно... Вже звик. І не люблю теплої одежі. Лінощі наганяє, а в цьому стрибаю з хуткістю кур'єрського потяга.

Захотілося зігріти юнака хоч теплою розлукою. Мабуть, тому все сталося само собою. Сталося так просто, ніби це робиться щодня. Коли потиснув їй руку, Мар'яна близько нахилила до нього голову; навіть піднялася на дибки. Сава обняв її за плечі вмити і знайшов рота її своїми губами. Поцілувала його сласно, з ознакою тієї розбещеності, що на ній знаються жінки, виховані в новітній школі кохання. Зробила це, може, з протесту, що він такий юний і має дитячий рот, може, з примхи, а скоріш за все тому, що в нашому житті немає й не повинно бути святих, із золотими німбами недоторканості на чолі. Є своя особлива насолода барложитися в багні. Тоді, обмившись, людина робиться чистішою.

Отут, стоявши біля вікна й виглядаючи, коли приїде чоловік, Мар'яна зрозуміла, що саме через те багно й поцілувала Саву. Нехай... Він здивовано тоді вийшов. Думатиме що завгодно, але краплина отрути десь упала йому в груди. І буде потроху отруювати... Чудова таємниця — поцілунок жінки в перший вечір випадкової зустрічі. Те ще такої жінки, як Мар'яна! Бідний провінціальний святий!..

Зиркнула на себе в люстро. Не краплина отрути в ній сидить, а така кількість, що вистачить на багатьох і надовго. Посміхнулася сама до себе й в глибині химерного шкла побачила годинника. Було п'ять хвилин на дев'яту. П'ять хвилин тому почався концерт в опері. Знову Петро спізнився, але образитися не встигла — заходився своєю дзвінкою піснею телефон у нервовій тиші кімнати.

Перші слова здалися чужими. Потім стало ясно — говорив Петро. Говорив похапцем. В рурці шуміло, ніби через дротину перекочувався потік води. Там Петро ще комусь відповідав на запитання й перемішував теплу розмову з Мар'яною сухими, офіційними, односкладовими, уривчастими словами. Мар'яну він повідомляв, що не зможе супроводити її на концерт. Привітав і поклав рурку. Навіть не схотів послухати — що ж скаже вона...

Хвилину постояла з руркою біля вуха. Обережно поклала. Не здивувалася з такої несподіванки. Тільки жаль узяв — налагодилася вже йти, і в цей момент доводиться все перерішати. Попрохати когось з знайомих? Наприклад, Маковецького... Той примчить із своєю вічною універсальною посмішкою й самозадоволенням. Знову взяла рурку, сказала номер і довго стояла, чекаючи, але ніхто не відповідав. Значить, Маковецького немає дома. Хоча б не одягалася!.. Так зручно припасувала плаття й всю постать — щоб на неї дивилися й заздрили жінки, а чоловіки безсоромно проводили очима з вогнем невміло схованих бажань.

Пройшла по кімнаті й зрозуміла, що сама залишатися сьогодні не може й не хоче. Приваблювала вулиця й люди. Чудесно йти, друкуючи на свіжому сніжку обрис своєї підшви. Зайти до котрогось із знайомих? Всюди будуть буденні запитання й ліниві розмови. Традиційна вечеря й трафаретні пльотки про відомих і невідомих людей. До чого ж звичайні, одноманітні люди!.. Мов дерева, тварини...

«А Сава?» — врзалося в голову. Він ніби остронь стоїть від усіх... Здивований був би нічний візиті, святий, прип'ятий до праці, до чудернацьких своїх робіт, про які говорив на вечірці. Цікаво було б отруїти його вкінці, щоб не позирав на світ і на людей з такою цікавістю. Отже, дивно, що є люди, яких не точить іржа скептицизму... До Сави!.. Кращої пригоди вигадати не можна в такий чудовий вечір!

Мабуть, боячись передумати і щоб не ввіймали її з цими думками, Мар'яна швиденько взяла ридикюль і знайшла блокнотик. Туди вчора записала Савину адресу, спитавши її в Надійки. Сава ж сам не спромігся запросити в гості! Прочитала адресу: Москалівка, Петлястий провулок, шість. І прозвучали слова Надійки на вечірці, коли розмовляла з Мар'яною про Саву:

— Це надзвичайний самородок. І дуже цікавий, оригінальний хлопець...

Хутрянний комір обняв тепло за ший і залоскотав близько й рідно так. Оглянула кімнату Мар'яна, ніби йшла назавжди. Але стояло знайоме й звичайне все — від вищербленого абажура на столі для писання до сентиментальної засохлої квітки за портретом Леніна...

Дома чекали сірі вищерблені зуби радіатора. Радіатор сів тепло і був лагідний. На мить блиснув зубами, а коли Сава взявся руками — зуби стали схожі на клавіші, що горіли невідомо

мим теплом. По стінах потекло світло, ніби розтанули стіни під промінням електрики й зараз почнеться повінь. Почне прибувати вода. Налетить шторм з новою силою й залле цю каюту. Здалеку летять вигуки відчаю й губляться в порожнечі вітру. Цікаво — чи можна перекричати шум вітру під час шторму?

«Ти моряк... Сине море».

І в хаті стало звичайно. Одна строчка пісні проковтнула химерні думки. Залишилася — низька кімната, влаштована примхливо. Полиця книжок — товстих і тоненьких. Тоненькі притискувалися до товстих і заздрісно запобігали уваги... Все звичайне... Звичайне, бо з цього складається затишок і порядок. Але затишку Сава не помітив — бо були дві сьогоднішні зустрічі — дивні й навіть неральні. Коли б не почував теплоти від склянки пива — не повірив би. Двоє людей — близьких і рідних, далеких і чужих. Одна людина — широке пальто, міцне підборіддя, портфель і авто з коماشиним оком під мікроскопом. Друга людина — піджачок, сльозливі очі з фіолетовими повіками й замерзлі руки.

Батько — такий, як його знав колись Сава. Суворий і справедливий. Під зовнішньою суворістю тліє теплота й вміння зрозуміти, розмовляти з дитиною дитячою мовою. Допомагав Саві в різних дитячих вигадках, катав на паровозі й ніколи не стьобав ремінцем, а лише нахвалявся...

Будило не задзвонив, а заторохтів захекано, з перебоями. Ніби хорий на грудну жабу. Годинник кликав до роботи. Але Саву не дуже манив, не вабив до себе робочий стіл, недочитана книжка, недокреслений аркуш. Охопила та лінива млюсть, хвилинна недуга мрійності, що приходить після якогось зворушення. Грівся й не йшов до столу... Зрештою, навіщо ці книжки, креслення, вчення — коли стільки людей живе просто, звичайно? По-звірячому. А тут втиснув себе в триместри, іспити... В убогий обід, фунт хліба ввечері й пачку махорки.

Повільно, не помічаючи власних рухів, скрутив цигарку, і дим війнув сизою заслоною. З цигаркою в зубах підійшов до столу. Та працювати сьогодні вже не довелося. Постукотіло в двері. Ні слова не кажучи, Сава перевів невеличку підойму, і двері поволі відчинилися самі. В чотирикутнику світла електрики, яка світить частинкою Едісонового генія, стояла невідома жінка. Сава не пізнав Мар'яну й не чекав сьогодні нікого. Якийся химерний вечір! Пішов назустріч, нічого не розуміючи, — з хутра визирали лише очі й трохи носа. На капелюшеві, комірові пальта — біла луска сніжинок. Луска поволі зникала, танувши, мов угрузаючи в темну матерію. Переступивши поріг, жінка одним дотиком одкинула комір, простягнула руку, влиту в блискучу лайку, і, посміхнувшись на здивування господаря, промовила:

— Не впізнали? Так, дійсно я...

— Ну да, я...

— Думаєте, галюцинації, обман зору, марево?

— Ні, нічого... Просто я про вас не думав... І не чекав.

— Значить, прекрасний сюрприз, чи навпаки?

Глянула примруженим оком, знаючи ціну такому своєму погляді. Жартівливо збрала в зморшки кінчики губів, вичікуюче стояла серед малесенької кімнати. Оглядала всі кутки. І спинила погляд на Саві. Ще раз посміхнулася.

— У вас такий вираз обличчя, ніби збираєтеся сказати, щоб я йшла геть, бо у вас болить живіт.

Сава прокинувся й просвердлов поглядом гостю, здивувавши її своєю відповіддю:

— Ні, я ніякої дурниці говорити вам не збираюся.

Зрозумівши, Мар'яна все ж зробила вигляд, що це її не торкається, безтурботно засміялася:

— Дотепно... Але ви все ж дозвольте мені роздягнутися. Якись конспіративні тут у вас приладдя з дверима. Треба бути готовою до всього й не дивуватися, коли повернеться та стіна або провалиться підлога, й я полечу в склеп, описаний в романах Олександра Дюма.

Мар'яна скинула пальто і не знала куди подіти, Сава забрав його в неї з рук. Запропонував сідати на ліжко або на єдиний стілець. Мар'яна присунула стільця до столу й сіла. Сава оглядав її — вигляд у неї й одяг надто святкові.

«Невже спеціально одягалася прекрасна пані, щоб здивувати мене? Мабуть-таки, їй надто нудно, коли настирливо шукає розваги. Чи не відкрила в мені якусь екзотику? І розглядає так, мов звіра в зоологічному садку. Гарязд, подивимося, поговоримо», — пролетіло в здивованій голові Сави.

Повертаючись на всі боки, Мар'яна вивчала кімнату. Тут було щось цікаве, такого не побачиш в інших місцях. Той холод, що принесла його з вулиці, заставив здригнутися. Сава помітив це, а Мар'яна пояснила:

— Чи у вас холодно, чи я ще не нагрілася.

— Коли хочете, я поставлю чай. Але в мене немає хліба. А цукор є... Можу побігти купити хліба,— просто, не криючись, запропонував Сава.

Проти хліба запротестувала, а чаю випити згодна. Може, чай підігріє трохи розмову.

Сава відкрив невеличку шухлядку, чи шафу, біля порога. Витяг примуса, облутаного якимись рурками, і хутко розпалив. Поставив чайника. Примус слухняно зацвів синьою троянкою гарячого вогню і зовсім не шумів. Якись банки, рурки й балони, заховані в шухлядку, глушили звук. Із зацікавленням Мар'яна розглядала це спорудження і чекала, доки Сава сам пояснить їй, що це за дивна штука. Він дійсно зрозумів і недбало показав секрет свого примуса. Звичайна собі річ — з балона йде повітря руркою до форсунки і таким чином гас горить увесь, абсолютно весь. Машина ніколи не чадить. А то прилад глушити звуки, щоб не заважало. Такий примус дає нагрівання на багато відсотків більше. А всю споруду зроблено для розваги і для раціоналізації власного життя. Бо люди не звикли жити по-людському. Оточують себе зайвими речами, захожуються в речі. Речі — вороги життя людського. Прив'я-

зують людину до одного місця, роблять рабом. Треба вміти користуватись з мінімуму й почувати себе добре, чи, як кажуть, щасливим.

— Невже ви, Саво, щасливі?

Сава хутко глянув на примружені зморшки біля Мар'яниних очей. Звернув увагу, що ті очі дивляться так, ніби шукають найболючішого місця — вколоти, помацати за нерв.

— Не про себе говорю, про людей. Може, й про вас, Мар...

— Ага, значить, для людей працюєте. Для майбутнього, для людства. Чудово... Це завжди буває з хлопцями, коли їм лише двадцять років.— Мар'яна перейшла і сіла зручно на ліжкові, обіпершись спиною об стіну. Ноги повисли в повітрі.— Сідайте біля мене, тут зручніше. Вибачте, що залізла в ліжко. Ви ж самі пропонували були тут сідати.

Вона розмовляла з ним тоном старшої. Покірно сів, досить близьенько і підозріло засопів. Пильно ввіймав оком блискуче, міцно обтягнуте шовком коліно — і стало тепліше, затишніш. Там, на колінах, зникла й образа, кинута гостею про його витівки. Хотілося притиснутись до цього шовку, до м'яких складок. Розповісти про своє життя, сьогоднішні зустрічі і мрії на глухій станції. Стримав себе й говорив звичайним своїм голосом:

— Мрій я не визнаю. Отих абстрактних мрій, що роються в лінивому мозку й відбирають у людини час і працездатність. Тепер не та пора, щоб займатися дурними мріями. Я визнаю мрії, що ведуть до творчості. Мрії, оформлені в математику. Ці мрії важкі, як жорна, вони перемелюють знання, ведуть до поступу й роблять відкриття. Але все інше я залишаю ледарям і поетам. Ненавиджу і тих, і других: поети — категорія найконсервативніших чудаків. На них накладає тавро їхній відсталий найлегший фах. Нещасні досі дряпають віршики так само, як колись писали, ще за часів Арістотеля. Нічого не змінилося. Все прогресує, а поети й різні митці завжди плентаються десь позаду із своїми римами. Тільки замість гусячих пер вживають сталєних. Я хочу винайти такий радіоапарат, щоб кожний міг бути поетом. Я геніїв поезії розкладу на формули математичні і доведу, що кожен може бути генієм від так званої поезії. Мій апарат вигадуватиме вірші, яких не бачило людство. І таємничу машкару, і мрійну бездіяльність з поетів буде зірвано. Нехай займаються корисною працею. Я певен, що краще згоріти над маленькою роботою, ніж гнити в оточенні ідіотських мрій. Послухайте одну мою мрію. Був я недавно на заводі і бачу: не вміють люди зробити свято із своєї праці. Правда, вони й не винні. На наших заводах навіть елементарних умов для праці немає. Та мене цікавило інше... Ви чули шум заводу, в цеху були коли-небудь? Дзвенить метал, шиплять паси, скреготять трансмісії. Аж голова щемить... Послухав я цей шум і вирішив, треба, щоб наша влада видала наказ, щоб шум роботи перетворити в музичну мелодію. Уявляєте собі: всі звуки налагоджені, організовані, як в оркестрі. З камертоном можна настроювати заводські верстати. Нічого тут смішного немає. Треба зробити це

для підвищення продукційності праці; робітники будуть іти на роботу і на концерт разом. Ритміку звуку приєднати до ритму праці. Коли б доручили мені зробити таку річ на нових заводах і фабриках... Як же можна без музики творити й працювати?.. Не розумію... Правда?

Навіщо розповідає їй?.. Хіба ця шовкова пані зрозуміє? Непманша, що з нудьги шукає цікавих побачень, екстравагантних романів. Мабуть, така, подібна до цієї, і дружина в батька. Ні, напевне хитріша, коли зуміла шість років держати біля себе чоловіка. О, та вп'ялася в свого Петра і на авантюрну зустріч не піде, на хвилинний настрій не потуратиме. А може, й батькова дружина десь виробляє такі штуки, як Мар? І гаряче забила ненависть до жінки, що сидить тут. Чекав якогось внутрішнього наказу — кинутися на неї і зробити непоправиму прикрість. Зімняти, розідрати це шовкове вбрання. Порвати тіло, де кожний в'ялий м'яз б'ється кров'ю й шукає лише насолоди.

Мар'яна сиділа мовчки. Не перебивала Савиних думок. Вона не помічала мовчання. Приємно було сидіти не говоривши ні слова й дати відпочинок перетинкам, що все життя ловлять звуки. Ніби так і треба — люди мовчать, зійшовшись удвох. Її тішило, що цей юнак не сказав жодної банальної фрази із словника заялжених розмов наодинці чоловіка й жінки. Затішком віяло від стін, від електричної лампки, вправленої Савою в чудернацький канделябр, що переламував і посилював світло і міг рухатися по хаті в усі кутки. Взагалі таке устаткування кімнати бачила вперше. В цьому була загадковість. І загадковість полиці під стелею притягла увагу. Там лежали якісь вироби з дикту, дерева, картону й жерсті. Під полицею на стінах кружальця кнопок з комою або з конусом у середині — кнопки притиснули креслення, дбайливо розміщені на білих полотнах паперу.

Думки, вся могутність людського генія протягом запилених тисячоліть, затиснута в томи переплетені — літер, строчок, сторінок, — тягнуть до себе людину. Притягують несвідомо, як метелика на квітку, кидає всевладний інстинкт, як глибина й таємниця морської води, зеленої і холодної, схожої на гадючі очі, кличе кинутися в безодню з високої лобастої скелі. Мар'яна помітила: коли людину не приваблює полиця з книжками, та людина не заслуговує уваги. Принаймні для неї, для Мар'яни. Не можна втриматися — не погладити рукою обгортки, не пробігти очима по літерах, куди вкладено шматочки мозку й крові. Яка б книжка не була, вона нагадує завжди про вибухи в клітинках загадкової сірої маси під черепом і про мікроскопічні червоні кульки, що наввипередки поспішали від серця дати нову й нову енергію тим клітинкам. Сама Мар'яна читала небагато. Власне, читала стільки, скільки може прочитати людина, подібна до неї. Та завжди з особливою увагою ставилася до книжки.

Ворухнулася, хотіла встати й підійти до полиці з книжками. Зробила рух, Сава прокинувся й похмуро зиркнув на неї. Ледве не зірвалося запитання: «Чого ви сюди прийшли? Що вам треба

від мене? Для дешевого роману я дам вам іншу адресу. Там будуть раді, зможуть оцінити і губи, і очі, і... Чого ви сюди прийшли?»

Але зміряв усю постать гості, приємно зібгану в куточку ліжка. Ну хіба їй таке запитання висловиш? Засміється й сяде ще затишніш, підклавши під себе ноги.

«Дурню, чого ж ображатися! Така жінка прийшла до нього, а він ще викаблучується...»

І враз стало легко й весело. Прямо від землі відірвався й полетів легко над людьми, над своїми сумнівами, розрізаючи простір. З'явився непереможне бажання доторкнутися до Мар'яни. Одним пальцем. Відчуті її реальність тут, в кімнаті. І, не стримавши себе, засміявшись їй прямо в очі, провів пальцем по рукаві. Зробив це так безпосередньо, що Мар'яна навіть руку не одвела, тільки в кулак стиснула пальці від лоскоту. Сава засміявся й хутко сказав:

— Коли був малий, так мати візьме руку отак, водить пальцем і співає: «Мишка, мишка, подряпушка, де ти була?» — «У бога». — «Що робила?» — «Прясло ткала...» Правда, здорово?

Раптом зробив злякане лице, зірвався з місця і крикнув:

— Ой, держіть, держіть! Зачиняйте двері, пробі!..

Справді злякав Мар'яну, що з витріщеними очима прилипла до стіни. Подумала: або збожеволів хлопець, або випадок стався. Ловила очима його рухи, коли кинувся до дверей, і, повернувшись, знову засміявся по-дитячому й спокійно сказав:

— Чайник біжить... Салютує нам, бачите...

— Слухайте, хлопчику, так же не можна. Я людина хоробра, а все ж злякалася. Думала, що вас скажена собака покусала і почалися атаки нечистої сили.

— По-перше, я сам нечиста сила, по-друге — не бійтеся, зі мною нічого, а по-третє — давайте чай пити.

— За такі слова я покажайную, хоч господиня нікудишня. Де ваш буфет?

— О, в мене буфет різаний з дуба, старовинний.— Сава став посеред хати і врочисто показав рукою на стіну. Натиснув кнопку — і впала дошка. Це був малесенький стіл, схожий на столики в вагонах. У ніші стіни, що її закривала дошка столу, стояло дві чашки, тарілка та інше знаряддя студентського добробуту. Мар'яна заходилася розставляти чашки. Навіть помолодшала, стала гнучкою й стрункішою. Підбадьорив сміх. На блискучих стегнах посуду переливалося світло...

— Оце ваш сервіз? Чудово... І знаєте, у вас прекрасні конструктивні меблі. Дуже добре влаштовано. Мені подобається.

— Радий, що й вам подобається... Надзвичайного тут немає нічого, просто я хочу, щоб речі мені не заважали. І в кімнаті не було нічого зайвого. Я звик ходити з кутка в куток. Тут шість моїх кроків, а коли понаставляти барахла, ніде буде повернутися. До того ж маю ще одну звичку — робити різну ерунду і все вдосконалювати. Аби тільки якась річ попала мені в руки, то я вже по-своєму її перероблю... Прошу вас, ондечки цукор, а хліба немає.

Мабуть, і купувати вже пізно. Мені, правда, чай буде смачний і без хліба.

— Чому це так?

— Бо дуже пити хочеться... Прямо пече згага, мов у пустелі Сахарі. Губи зовсім пересохли.

— Ну, коли так, беріть пийте. Вам міцного?

— Найміцнішого...

Щоб схвати сміх, бо його помітила Мар'яна, Сава присунув гості стільця, а собі витяг із-за ліжка розкладного, зробленого власними руками. Це примітивне крісло було навіть з бильцями.

Мар'яна зразу не сіла. Пішла до великого столу й почала переглядати книжки. Там змішалися підручники з механіки, з математики, цілі томи про турбіни і рухачі. Економіка й марксизм. Філософія і література.

— Цікаві книжки у вас, чудовий добір... Коли ви встигаєте їх читати?

— Та так, потроху. У мене ж робочий день із сьомої ранку до дванадцятої — першої години вночі. Пара годин і на читання залишається.

— Ви й мови вчите?

— Так, німецьку вже знаю трохи і ще італійську.

— Італійську? А це ж чому?

— Не знаю, правда... Подобається мені мова.

Сава перевів розмову на інші справи. Не любив таких допитів. І тоді стало затишно. Мар'яна здавалася простою й звичайною, не дивлячись на зовнішню шовкову ефектовність. Мабуть, тому серйозно говорили про дрібниці й сміялися із серйозних справ. Випадково Сава запитав:

— Слухайте, Мар, ви не боїтеся мене?

Мар'яна широко розплющила очі, заграла ними, вони стали круглі й широкі, обкреслені віями. Рука, що пурхала над чашкою, застигла на місці:

— Чого ж мені боятися? Хіба ви вкусите?..

— Ні... Але от ми вдвох... Розумієте, я ж мужчина і...

— Ви — мужчина? Вибачте. Я зовсім про це забула... Правда ж...

Складаючи посуд у шафу, Сава зрозумів, що його робочий вечір сьогодні безнадійно вмирає в розмовах із несподіваною гостею. І не дуже жалкував, бо за вікном волохатий мороз, безпритульний вітер і сніг, що прилетів невідомо звідки. Над Харковом зима. А десь є наївний сонячний Крим і пекучі тропічні країни. В тих країнах сонце й спека. Можуть обігріти не лише землю, а й людське серце. У нього в кімнаті кожен міліметр повітря стін і власного тіла засмагли від тропічного сонця. Він коричневий дикун, що зараз танцюватиме навколо високого багаття, яке кидає мусянжові тіні на профілі романтичних вояків. Він — корсар, кінці червоного шарфа патьоками крові ллються на плечі. Очі бачать так далеко, ніби до них приставлено три прозорі рури.

Мар'яна пересіла на ліжку, і в кімнаті стала дикунська тиша,

підозріло тихо, і гарячий вітер війнув із спадів гірських хребтів. Сава опинився біля неї і вголос розповідав про екзотичні країни і про корсарів. Так смішно розповідав, мов казку маленькій дитині. Але в кожну казку заховано глибоку мудрість, тому казка така проста.

І все ж Мар'яну смішили казки. Думала так:

«Подивитися, що робитиме він, цей юнак, коли рот його запечатати поцілунком. Чому він не притисне до себе? Невже нецікава стала, стара, не закипає кров від дотику до мене? Йому треба молодії, сімнадцятилітньої дівчинки, пружкої і свіжої, щоб голова нагадувала розквітлу квітку із вранішньою рососою на пелюстках? А мені бути дружиною Гамалії, що має груди, зарослі коричневою вовною, і на потилиці лисину, завбільшки в два мідні п'ятаки. Для нього, для Гамалії, я така ж сама річ, як меблі, одяга, портфель, плуги та борони, про які він більше думає, ніж про дружину...»

Прокинулася двадцятип'ятилітня жінка в Мар'яні. Прокинулася й жіноча цікавість до нового чоловіка, що не помічав принад поцілунку і обіймів. Наївний юнак захоплюється роботою і розповідає їй про якусь революцію в механіці, коли з'явиться новий двигун, що ошчасливить республіку. Над цим двигуном він працює. Гаряча образа вколола глибоко Мар'яну. Давно вже розгубила свої мрії. А колись теж одягала спортивну сорочку й кепку й ішла на роботу в галасливий клуб, до розхристаної молоді й соромливих дітлахів. Потім у коротенькій туніці стрибала на муштрі під вигук неграмотного, нервового балетмейстера. Сиділа ночами, перекладаючи нудні статті для улесливих секретарів редакції. Бігала на курси чужоземних мов і мріяла про роботу за кордоном, про таємничу романтику міжнародного шпionажу, шифрів, пригод на кшталт героїв бульварних романів. У ній жили водночас — авантюристка і кабінетний вчений, балерина і філософ, Жорж Занд і Беатріса. І кожне бажання здмухувалося іншим, як здмухує вітер заблукану хмару у глибоку блакитну яму простору. А тепер... Тепер — на двадцять шостому році життя приходиться до жінки та особлива мудрість втомі, вміння аналізувати минуле, озирнутися назад. І ще приходиться бажання неймовірного, нерозважного завзяття. Наприклад, такого, як зараз. Скільки разів збиралася вирватися Мар'яна із лабетів свого добробуту жінки відповідального Гамалії. І даремно не втекла і не пішла робити якусь маленьку роботу або вчитись, щоб бути такою, наприклад, як Надійка, і стати за товариша Саві. Були ж у неї товариші в дитинстві, чудовий хлопець Василь, найближчий приятель брата Бориса. Їх разом і розстріляно в Києві. І більшовик Матвій. Цей теж зник у розбещеному морі подій.

Так горіли і гаснули захоплення життям і приязнь друзів.

Невже цей надзвичайний юнак, Сава, теж зникне, забуде її для своїх двигунів і фантазій? А яке вона має на нього право? Не має, так буде мати!..

Мар'яна здригнулася, ніби її хто вдарив або раптом злякав. Сава побачив її хижі зуби, рівні, дрібненькі, виточені. Губи розкрилися

двома вогкими ніжними кругло-довгастими половинками. Здавалося — зараз гостя кине́ться на господаря, перекусить йому горлянку і вп'ється губами в рану. Мар'яна дійсно охопила Савину шию і з ненавистю нахилила його рот до своїх губів. Цей поцілунок викреслив, зітер ненависть з Мар'яниного серця. Ненависть спливла враз, розтанула маревом. Доторкнулася губами до Савиноного рота, і стало раптом так легко і просторо, ніби загубила свою вагу і форми. Тільки трималася за тонесеньку ниточку, через яку вливалось завзяття. І вся істота її сплетена з ніжного розмаїтого плетива. За всі останні роки в Мар'яни не було такої невимовної, безтурботної легкості. Дитиною будиши, заздрила влітку пушинкам, підхопленим за крильця літнім вітром. Плакала, що вони летять угору і не підлягають дитячим капризам маленької Мари.

Руки Мар'яни обіймали його шию і не хотіли опускатися. Сава мимоволі хитнувся вбік, брови похмуро впали, і на лиці залишався розпис карміном там, де тернулася помада губів. Від несподіванки розгнівався й не зрозумів шаленого її пориву. Може, вона йому огидна? Першого мужчину перша сама цілує, бо інші раді були доторкнутися губами до пальця і йшли щасливі, повні вщерть цієї уваги... Жінка теж має право виявити ініціативу в справах кохання і стосунків з людиною. Не чекати ж їй, доки отакий недоросток її поцілує. Може, він хоче залишитися сам із своїми думками, а не з цією бабою, що розгубила, роздарила свої почуття, свою любов на перехрестях пройдених шляхів і прийшла за свіжиною до юнака!..

Посмішка заграла, нервово затремтіло в правому кутку Мар'яниного рота:

— Я вам не потрібна? Ні, нецікава, огидна? Та ви знаєте, що ви... Ви...— З'явилось бажання вилаятись такими словами, як оті дівчата, що під ліхтарями вулиці Свердлова чекають заробітку, продаючи власне тіло. Кинути б такими словами, щоб... Але пошепки вдушила:

— Ви — пацан чортівий... Святий!..

Сава посміхнувся. Зовсім не образливо посміхнувся, як на звичайний жарт. Хіба ж винен, що йому смішно?

І знову побачила Мар'яна срібну пушинку, відчула ніжне плетиво павутиння замість власного тіла. Таке ніжне плетиво — від посмішки тремтить і вібрує. Сама ледве чула власні слова:

— Гляньте на мене, пильніше гляньте. Ви помилилися... Поми-лилися... Думаєте, я якась весела жінка. У мене є чоловік, такий відповідальний... Сім років з ним живу і ні з ким більше не була. Але в нього лисина отут, схожа на тонзуру, і огидна, мов пльоваль-ниця. Мені завжди хочеться туди плоннути... Я його покину, більше не можу терпіти такого життя... Хлопчику, невже я така страшна?..

Сава не рухався. Ця жінка стала тепер огидна, схожа на тонзуру, про яку зараз говорили оті зблідлі вуста. З них стерлася помада. Краса форми залишилася. Можна було б поцілувати їх, та в грудях лежала огида до жінки, що шукає насолоди за спиною чоловіка, краде її тут, обманює дружину. Звільнив Сава шию від обіймів,

пішов до столу, обіперся об нього і стояв, притоптуючи черевиком, не спускаючи очей з розгубленого Мар'яниного обличчя.

Тепер і Мар'яна прийшла до пам'яті. Все, що було досі, робила мов загіпнотизована. Якась сила штовхала її до Сави. Та сила розплилася і зникла. На її місце з'явилася люта ненависть за сором, за глузування. Не зводила із Сави очей. Нога стукала не по підлозі, а їй в серце. Безумна думка витиснула все з голови, зайняла всі куточки уяви, всі клітинки думання:

— Святим, невинним себе робить?.. Гаразд, на...

Досить спокійно підвелася і похапцем скинула з себе сукню. М'якою блискучою карміною плямою впала крепдешінова сукня на підлогу. Лежала забутою калюжею замерзлої крові. Радісно помітила Мар'яна рух Сави, коли він одхилився назад. Похапцем зривала з себе білизну, що шелестіла під руками свіжою, білою недоторканістю. Стала гола, закинувши руки за голову:

— Дивіться, ну! Витріщили очі, злякалися?.. Здивовані? Пам'ятайте, ваша Мар ніколи не була перед мужчиною в такому вигляді! Це вперше. Хочу довести, що я хоробра і маю право на вашу увагу! Кожний виявляє хоробрість як хоче. Не їйте мене очима, мені від того не тепліше. Бідний хлопчику, пацанок, він ніколи не бачив голої жінки... Вся справа в тому, Саво, що ви надзвичайні. Тільки жаль, що ніколи не бачили голої жінки...

Мар'яна глузувала. Останні слова приголомшили Саву. В ньому забулькотіло хлоп'яче завзяття. Не мав жінки? А Надійка, що цими днями віддалася на тому ліжкуві, так собі, жартуючи між черговим галасливим дотепом і шклянкою чаю? І назвала це обслуговуванням товариша, бо після того ще приборала ліжко і помила шклянки.

З викликом дивилася на Саву Мар'яна. У відповідь він пішов до неї, ще не отямившись від цієї події. А Мар'яна й собі ступнула крок, нахилилася, підняла свою сорочку й спокійно, трохи стомлено промовила:

— Саво, ви допоможете мені одягнутися?..

.

Сава проводив Мар'яну до візника. Провулки заткані були сніговим пухом. Волохатим і ніжним, близьким Мар'яні й байдужим Саві. Древа стояли, розкидавши свої віти, з бажанням ушіймати більше пухнастого снігу.

Ішли мовчки. І не помітили, що за ними з двору слідом простувала назирці низенька людина, кидаючи від себе тінь. Тінь була довга і ламалася на парканах, на стінах будинків. Тінь незграбна стрибала на довгих ходулях, схожа на учасників карнавалу, що їх можна бачити на екрані в хроніці й останніх новинах десятилітньої давнини. Невідступно тінь стрибала за людиною, а людина йшла слідом за Савою й Мар'яною, намагаючись бути непомітною.

Тінь поринула за ріг, бо ті двоє підійшли до сонного візника. Здалеку гуркотів трамвай. Ліхтар фамільярно зазирає у вічі, і вітер розвіював сніжинки, дружньо хапав за поли пальта.

Радніша була б згоріти від сорому Мар'яна, і вітер нехай попіл рознесе. Боялася позирнути на Саву і зраділа, що дійшли до бородатого візника. Коли б тоді в кімнаті Сава прохав її, молив — далі звичайного поцілунка не пішла б. Але він не хотів доторкнутися її, і тому все сталося. Зраділа, коли Сава взяв її руку і сховав у своїй долоні, промовив:

— Я радий, що зустрівся з вами... Дуже радий. Дуже люблю таких людей. І прохаю вас вибачити мені за... Ну, взагалі. Зустріч з вами буде для мене радістю...

— Правда? Я теж рада, що зустріла. Певна, що будемо друзями. Завтра ми з вами катаємося на коньках... Глядіть, обов'язково приходьте. Погуляємо не гірше... як сьогодні. Ні, краще...

Сава хазяйновито звернувся до візника:

— Ти ж, дядя, гляди не перекинь. Який номер? Сто тридцять восьмий? Ну, гляди. До побачення, Мар. Значить, завтра на коньках!

Візник стьобнув коняку.

«Раптом обняти за широку спину цього дядька й притиснути до себе. Здивувався б білобородий дід-мороз. Ще й як здивувався б...» Сіла зручніше Мар'яна і сховала носика в комір.

Сава очима провів сани й хутко пішов назад, насвистуючи, бо холод дошкуляв крізь хутро плаща. Попереду якась постать — не звернув уваги, нашвидку обминаючи.

— Саво, ви?

Загальмував на всьому ході Сава й радісно привітався:

— А, Зайчик-стрибунчик! На сніжок вибіг. Холодно ж, чудачок ви вухатий! Ходім веселіше. Ну, раз-два, раз-два!

Вхопив Зайчика під руку і, вигукуючи команду, бадьоро ступав поруч неї. Дівчина намагалася й собі ходити широким кроком. Сава глузуючи насунув їй вухнасту шапку на самі очі:

— Ой, Зайка, яка ж ви маленька, і не йдете, а стрибаєте. Ви знаєте, мій мозок повен проектів, як стільники золотого меду. Коли б мені час, можливості й гроші для здійснення. Пам'ятаєте, я розповідав вам недавно. Так от, зараз усе реально стоїть у голові. Цікаво, Зайка... Я нікому, крім вас, не можу розповідати про свої справи. А з вами я розмовляю, ніби думаю вголос...

— І глузуєте з мене обов'язково. А не бачите, що мені холодно...

— Холодно, Зайчику-стрибунчику? Так пішли ж швидше! Ну, раз-два, раз-два!

5

Відбивалося дзвоном в ушах:

— Раз-два, раз-два!

На вигоні в дитинстві бавилися в солдати з Сергієм. Він був за начальника, приладнав паличку замість шаблочки до пояса й командував:

— Раз-два, раз-два!

Давно це було і так давно розлучилася із своєю матір'ю, зоста-

вивши її в далекому селі. В рідному селі... Мабуть, усі сльози виплакала стара, виглядаючи свою дочку в гості. І місто це прокляла, бо воно відняло в неї дитину. Написала Зайка матері одного листа за ці майже два роки, і то не листа, а звісточку переказала, що жива й здорова. Навіть адреси своєї не вказала. Тепер, згадавши дитинство, захотілося написати листа, написати все, що зустріла тут і як зустріли її.

Сіла за стіл і почала:

«Люба моя матусе!

Ви вже, мабуть, сивенькі стали зовсім і нудьгуєте за мною, як і я за вами. Закінчу науку й приїду до вас, та й житимемо тоді разом. Згадала я оце своє дитинство і Сергія, і захотілося написати вам усе про мої нещастя в цім місті...»

І рука спинилася. Навіщо ж брехати рідній матері? Усього ж не напишеш. Це можна заховати глибоко тільки для себе або розповісти єдиній в світі людині... Пролетіло в мозку:

«Саві?»

Так, Саві. Він допоможе носити вагу, що наклало на неї місто. Йому можна все знати... Забутий лист до матері лежав недописаний. З-під пера з'являлися якісь примхливі візерунки, а в ушах:

— Раз-два, раз-два! — бадьора команда Сергія! — Сави...

Малесенька кімнатка обернулася потягом. Вкотилися вагони під якусь покрівлю й поволі стали. Разом з іншими людьми, веселими або замисленими, зляканими чи байдужими, Прися вилізла з вагона. Пішла за високим дядьком, що сміливо і впевнено простував до виходу. Тут забрали в неї квитка, купленого за останні гроші і ніби назавжди цим одрізали від прощальних матерніх сліз, від могили Сергія і такого далекого села.

Опинившись серед сірої юрби третьої класи вокзальної зали, Прися згадала питання, що давно мусіло прийти в голову:

«Куди ж тепер? Що ж далі?»

Цупкіше притисла до себе клуночок з хлібом, з салом, кількома книжками, подарованими Сергієм, та полотняною сорочкою. Два карбованці грошей і Сергієві листи лежали за пазухою й гріли груди.

«Куди ж тепер? До кого звернутися?..»

На кого не гляне — той або байдуже чекає когось, або сховає свої думи, — і незручно приступитися до людини з розмовою. Та й що скажеш?.. Про що питатимеш? Мало проходить людей через ці страшні зали з високими стелями, підпертими товстими стовпами, по тих східцях, що загадково збігають угору. Зі всіма не наговорішся, на всіх не вистачить співчуття...

Прямо перед вокзалом — велетенський сірий будинок. Вищий за церкву в Переяславцях. Прися навіть злякалася, ніби той будинок зараз упаде на неї. Не наважилася зразу й підходити близько. Потяги без паровозів звуться трамваями. Це вона знає. Читала

в журналі разом із Сергієм. Величезні автомобілі відсапувалися сіреньким димом. І будинки зі всіх боків підбігали до вокзального майдану.

Кудись треба було йти. Обійшла великий сірий будинок, прочитала на табличках багато незрозумілих слів і вийшла на широку вулицю, куди повертали трамваї й автобуси. Сама повернула в інший бік — злякалася руху. За спиною тікали трамваї в місто, і луска бруку блищала під сонцем.

Озиралася Пріся — нікого б не зачепити, не впасти б нікому в око. На широкому мості тиснулася до паркана, доки швиденько перебігла на другий бік. Пленталася на гору і не знала, чи їй лячно, а може, з цікавості в серці все замирало й тремтіло. Коли б хтось несподівано захотів заговорити з нею, закричала б у відповідь на всю вулицю. Але ж хто помітить селянську дівчину в коротенькій кохтинці, заборчастій спідниці, чорненькій хустці, з-під якої визирали великі сірі, віясті, здивовані очі? Кирпатенький приємний ніс на кругловидому обличчі задирався кінчиком угору, а верхня губа все гналася за ним, копилилася й відкривала міцні зуби. На одному з передніх зубів рівчачок щербинки — Пріся багато лускала насіння зимовими вечорами. Здавалося, що рот дівчини увесь час сміється, навіть коли сама й не думала про це. Губи ніяк не стулялися. Хто ж зверне увагу на таку дівчину, що йшла з клунком у руках і повними грудьми прекрасних бажань, привезених у столицю?

Прекрасні бажання і побажання — то дуже химерна річ. На них не купиш хліба, не дістанеш помешкання й роботу. Пріся ще не знала, що найкращими побажаннями вистелено дорогу в пекло.

Йшла не озираючись, обережно обминаючи людей. Згори спускалося їх без кінця, надто різноманітні й надто чужі. Ніколи ще дівчина не почувала себе такою самотньою, як тепер. Серед стрімкого потоку облич, ніг, очей. У вагоні з'єднавав усіх один рух, стремління потяга до невідомих станцій. Там якось тісніше билися серця одно біля одного, в такт рухові потяга. Можна було заговорити й мати відповідь. Вона була пасажиром, її несло кудись невідоме стремління. Правда, і їй було нудно в вагоні, як і всім іншим пасажиром. Там люди вибиті із своєї щоденності, але сподівалися десь бути гостями, десь їх чекає новина. А тут, дома, в місті, на вулиці, — нові люди гнали за своїм малесеньким щастям, копійчаним добробутом, важливою роботою.

У роті гірко стало після коротенького нічного відпочинку в задушливому вагоні. Невміті лиця чекали свіжої води. Незручно було вмиватися в потязі. Бо всі ніби тільки й дивляться на неї. Побачивши водогонну будку й бабів, що брали воду, повернула туди. Перечекавши всіх, Пріся напилася й освіжила обличчя. Разом з холодною водою випила краплиночку бадьорості і обмила з чола частину туги. Навіть дерева із сизим від пороху листям стали веселіші, позеленішали. Взагалі, в такому місті не помітно, що давно вже минули жнива і люди кінчали молотити. Скоро й картоплі

виконають. Озимина почала сходити, а на стерні пасуться корови і гуси ходять, мов білі хмарки.

Від каміння парко. Гарячий порох тече крізь сонячне проміння. Тільки сизі великі кавуни в руках кількох мимоходців нагадали про кінець літа. Освіжившись, Пріся моторніше озирнулася навколо. Глянула з гори назад. Пізніше вона взнала — ця гора зветься Холодно-горою. Одно з багатьох передмість Харкова, великої слобожанської столиці.

Глянувши на Харків з Холодної гори, Пріся спинилася. Перед її очима лежало велике місто. Звідси видко було його далеко — незрозуміле до відчаю й близьке до любові. Будинки насували один на одного. Змагалися поверхами, кольорами дахів, корпусами надбудов. Рудий сухий туман висів над будівлями, звивався з вулиць. Могутня машина людського життя шуміла рухачами, колесами, пасами, кроками, подихами. Хто не попадав у такт, того засмоктувало без вагань і без зітхань. Одвівало, мов куряву, щоб, одвіявши, пустити іншого на це місце. Сюди притягує людей зі всієї України шукати свого нового і дивного життя. Приваблює солодка принада, що привела Прісю здійснити мрію про справжнє вчення, про велику науку. Тепер, коли місто лежало перед очима, було моторошно й тягло ще більше до натовпу кам'яниць, стиснутих фасадами сквериків, затоплених людьми вулиць. Невже в цьому величезному страховищі серед тисяч дахів не знайдеться для неї малесенького куточка, де можна було б почувати себе справжнім мешканцем чудової землі! Ні, місто не страшне. Своє, близьке... Подібні картинки бачила в журналі. Треба шукати, звертатися до людей. Кожна людина має право на свій куток. Має право жити в цьому місті й почувати себе всеукраїнським громадянином. Має право...

Прогулянка підбадьорила Прісю. Назад ішла твердо, клепаючи каблуками граніт. Назустріч якась тітка з великим кошиком, важко навантажена вагою. Пріся сміливо підійшла до неї:

— Скажіть, тіточко, нігде не знаєте роботи? Якої завгодно, я все вмю.

Від несподіванки тітка спинилася. Пріся ще раз повторила запитання. Кошик опустився до тітчиних ніг. Оглянувши пильно дівчину, розпитавши, що вона вміє робити, на яку роботу хоче стати, навантажена жінка взяла кошика і відповіла, що не знає вона роботи ніде для Прісі. Тепер не таких звільняють. Он її сина скоротили, і ходить, байдики б'є. І пішла вгору, перегнувшись під своєю вагою, байдужа, мов в'ючак.

Що ж, людей багато... Спитати треба ще кількох, дивися, й нападе на того, що допоможе. Приміром, отой дідусь. Старенький, хазяйновитий і вигляд у нього такий, ніби дідусь багато знає. Пріся спинилася збоку й привітно спитала:

— Скажіть, будь ласка, товаришу...

Дідусь спинився, хутко повернув голову, і дівчина побачила, як кров залила йому обличчя від підборіддя до чола. Навіть очі почервоніли. Бризкаючи слиною, заходився кричати:

— Иди в соцзабез!.. Туди ступай, а не до людей чіпляєшся. Здорова кобила!.. Робити не хочете. Товариша знайшла! Там нехай і дають!..

Тікала залякана, а він ще шипів їй вслід. Не розуміла, чому визвірився, за віщо вилаяв і образився. Але більше не наважилася ні до кого звертатися. Під мостом почула гудки паровозів, і дим переливався через міст. Дійшла до вулиці, де трамваї повертають на вокзал. Поснідала в залі, де збився люд зі всіх кінців республіки. Влаштувалася під стінкою. Шматок сала зостався — вистачить днів на три, і добрий окрасць хліба буде на підтримку. А ночувати, мабуть, можна й тут. Люди ж сплять на долівці, чекаючи потяга. Хто ж знатиме, що вона не їде. Багато вештається пасажирів. Зраділа з цього відкриття — значить, ночуватиме не на вулиці.

Знову пішла вештатися навколо станції, ходила до вечора недалеко, щоб не загубити дорогу назад. Повернулася стомлена вражіннями й мандрами в місті, де на кожному кроці новина. Кожен будинок приваблював, лякав. Але дівчина вісімнадцяти років має право надіятися. Надія — найкращий друг навіть закинутого на невідомий острів. З такою надією вешталася ввечері на вокзалі. Навколо метушилися люди, поспішали, штовхали. Хотілося забитися кудись у куток, та всюди напхано сірячин, піджаків. Зустрічають підозріло й озираються на свої речі. Одного разу помітила: слідкує пара очей. Якийся високий парубок в кепці й рудому пальті ходив за нею. Озирнулася — глянув прямо в очі, провів поглядом по всій постаті. І зник...

Втиснулася між дві свитки бабів і лягла спати. День серед гнітючого каміння міста й вражіннь стомили більше, ніж найважча робота. Спала міцно, прокинулася від холоду й підштовхування — виганяли пасажирів вбиральщики. Збиралися чепурити залу.

Прожогом підхопилася Пріся. Де це вона?.. Чому сюди попала? А над головою суворий голос:

— Вставай, чухається... Надвір іди чухатися!..

Зрозуміла все. І тоді ж помітила, що вузлика під головою вже немає. Швиденько мацнула навколо очима — клунок зник. Хліб і сало — днів на три-чотири вистачило б. Книжки, подаровані Сергієм. До кого звертатися? Кому пожалітися?

— Тут... Клуночок... Маленький...— Підняла безпомічно голову до суворого чоловіка.

— А я поставлений за твоїми клуночками дивитися? Сторож тобі? — відповів чоловік і штовхав далі когось збоку.

Встала й пішла з помешкання, залпнувшись тугіше хусткою. На грудях листи є, значить, цілі документи й два карбованці. День минув мляво, ішов поволі й байдуже. Разом з клунком злодії вкрали в Прісі й частину вчорашньої бадьорості. Дошкуляв голод, довелося розміняти карбованця й купити хліба.

Увечері до неї підсів якийсь чоловік і все розпитував, звідки вона й чого приїхала. Розповіла йому щиро, а він пообіцяв знайти роботу. Дякувала так, ніби вже мала йти працювати за рекомендацією невідомого. Цей чоловік багато розповів про безробіття й

порадив якомога вирватися з вокзалу, бо тут перебувати небезпечно, особливо молодій дівчині. На всяких людей напасти можна. Сердешно розмовляв з нею новий знайомий і запевнив, що дівчина матиме роботу.

Ходила й сама, розпитувала на вулицях, пропонувала послуги. Та ніхто не хотів брати, а більшість поспішали й не відповідали зовсім. Принадність міста злиняла. Мулила думка про жебрацтво. Не притягали уваги будинки, покреслені квадратами вікон, і балкони, приліплені вгорі, схожі на ластів'ячі гнізда. Десятки разів перераховувала Прися свої грошові фонди — це ще більше завдавало турбот. Від такої розпуки хотілося стати серед вулиці, розкрити натовпові свою душу, благаючи допомоги.

Надвечір третьої доби перебування в Харкові сталася з Присею пригода й з'явився порятунок в особі парубка, що обіцяв знайти роботу. Купувала Прися вечерю. Раптом підскочило двоє безпритульних і вибили з рук гроші. Срібло дзенькнуло білими кружальцями об підлогу. Безпритульні кинулися збирати. А дівчина стояла злякана, дивилася, як зникали її майже останні гроші. Люди хотіли ввіймати злодюжок, та вони вертілися дзигами. Саме в цю мить наспів знайомий, ввіймав обох хлоп'яків, відібрав у них гроші й повернув Прісі. Безпритульні особливо й не змагалися, бо ніхто ж не знав, що вони перед тим одержали полтинника за цю авантюру.

Рятівник і лицар утішав потерпілу, іронізуючи дружньо над її переляканим і розгубленим виглядом. Прися забула про все відразу, коли парубок нагадав їй, що виконав обіцянку, і повів її до виходу. На вулиці на них чекала пані. Так принаймні здалося Прісі. Одягнена пані в якусь надзвичайну сукню й капелюшок на голові. Зустріла хрипкуватим голосом, запитавши:

— Оце вона?..— Подивилась пильно. Посміхнулася, блиснувши золотими зубами.— Мені подобається дівчина...— Потім до Прісі: — У мене роботи небагато. Будете мати досить вільного часу. Найголовніше, щоб зі мною у хаті була сердешна й хороша людина. Самій і страшно буває, й нудно. Так я й вирішила взяти якусь студентку, культурну людину, нехай працює й живе в мене...

Голос у господарки Прісиної неприємний. Але відчувалася щирість у розмові. Назвавши дівчину студенткою, застала її почервоніти. Поспішаючи, боячись захлинутись словами, Прися розповіла їй про свої мрії, бажання вчитись і приїзд до Харкова. Нова господарка уважно вислухала і, кинувши кілька слів співчуття, продовжувала далі, вже на ходу:

— Звуть мене Софія Марківна. Можна звати просто Соня. З часом видно буде. Роботи небагато, бо я сама живу. Ну, гості бувають частенько. Кімната в мене погана, та в Харкові зараз усі люди не знають куди себе подіти. Куток для вас знайдеться в моїй кімнаті. Платитиму я вам десять карбованців на місяць, на моїх харчах і одягтиса дам. Не можна ж залишатись у цих ваших селянських кохтинах. У мене люди бувають...

Невідомими вулицями повели Прісю до помешкання. Дорогу не

замітила, заплуталася в зворотах. На розі десь чоловік попрощався і втішив Прісю:

— Вам безумовно добре житиметься. Все залежить від вас... А я навідаюся й взнаю про нове життя.

Кімната в напівльоху, десяток східців збігало вниз, у цей льох. Кімната невеличка, в ній панувало цілковите, хаотичне безладдя. Вікно брудне, давно немите, підлога теж. Сірі стіни в плямах невідомого походження.

Пріся почала порядкувати. Під її руками кожна річ знаходила своє місце, вікно заблищало, посуд стояв оновлений за допомогою піску й гарячої води. Власне й посуду того небагато — чайник, каструлька, кілька шклянок, тарілок і чарки. Але все це лежало раніше звалене вкупі з недокурками, лахміттям та недоїдками.

Щодня зранку Пріся варила чай на примусі. Прибирала в кімнаті, коли Софія Марківна ще спала, бо пізно поверталася додому. На весь день роботи не вистачало, нудилася в хаті або варила собі якусь примітивну їжу. Жила зі своїми думками, не покидала надії почати готуватися до школи. Не наважувалася поговорити з цього приводу з господаркою.

Увечері приходили якісь люди. Переважно мужчини. Софія Марківна рекомендувала Прісю товаришкою по кімнаті. Одягла по-новому — в коротеньку спідничку, біленьку, прозору кохтину й свої старі черевики. Гості якимось особливо приглядалися до дівчини — до її широких стегон, до високих грудей, що ледве не розривали пут сорочки й кохтини. Від таких поглядів Пріся червоніла, ніяково сідала на свій тапчан у кутку й звідти спостерігала, як гості часто сварилися, лялали один одного й господарку, називаючи її Сонькою. Щовечора приходив і Володька — той самий, що влаштував сюди Прісю, тоді вечеряли всі вкупі.

А далі все сталося просто. Одного такого звичайного вечора зібралися гості, як завжди. Прийшов Володька з пакунками і пляшками. З ним Софія Марківна і ще високий чоловік, похмурий, кремезний і чужий. Вітаючись із Прісею, він затримав у великій пітній долоні її руку, провів по дівчині очима, потім обняв і поляскав мов худобу по спині. Дівчина хотіла вирватися. Оніміла, насупилася. Та Софія Марківна зашебетала:

— Не лякайся, це свій чоловік... Дуже хороший чоловік. Вечерею частує, бачиш. О, вона в нас соромлива дурочка... Маленька й дика трішки. Така люб'язна й мила. І красунчик... Кров грає, аж кипить.— Розхвалювала, підбираючи найласкавіших виразів.

Підійшла і собі обняла дівчину, а потім боляче вщипнула за груди... У відповідь на такий жарт Пріся стримано посміхнулася, засоромилася і, кинувши оком на мужчин, зайшла червінцем.

— Ну, що ви робите...

В цих словах заховалася селянська простота й безпомічність. Через безпорадність дешево так і купили Прісю. Цієї ночі вона побачила людей в іншій шкурі, з очищеними іклами... Пили вино. Високий гість смакував напої і смачно їв очима Прісю, припрохуючи випити. І раніше вечеряла Пріся з гостями і трохи пила

вино або пиво, поступаючись перед настирливими припрохуваннями. А тепер Софія Марківна просто наказувала Прісі пити. Вже давно перед очима сп'янілої дівчини плавали, перекидалися, танцювали люди й пляшки робили кульбіти. У горілку підливали пива й вина й насильно заставили покуштувати чарку цього питва. Цілували її — цілувала вона. Блювала й плакала, сміялася й танцювала. Але пам'ятала це тільки через дивний чорний туман — липкий і гарячий, як розтоплена смола.

Уранці хорий стогін вирвався крізь зціплені зуби. Очі боялися розплющатися. Біля неї лежав той самий високий чоловік. Прокинувшись від Прісиного стогону, одягнувся й зник, хряпнувши дверима.

Тіло Прісі щеміло, ніби його обсипали гарячим вугіллям. На грюкіт дверей і стогін одгукнулася Сонька. Підвівши розпатлану голову, грубо заявила:

— Чого скиглиш? Думаєш, буду тебе даром годувати? Не було радості, підставляй рота. А скиглитимеш — вигоню, як суку. Під парканом житимеш. Іди жалійся, докажи, хто ти за студентка. Там бачили таких. А в мене гроші зароблятимеш, людиною станеш... Подумаєш, який скарб загубила... Є чого скиглити. Тобі Ванька сам червінця подарував. Бери й гуляй... Гроші починай заробляти! А не хочеш — звільняй куток. На твоє місце п'ятьох знайду...

Пріся замовкла. Невмолима логіка цих слів придавила каменем. Значить, її заманили і зробили повією?.. Заробили на ній і гадають далі заробляти? Деся обсипалися далекі мрії про вчення, майбутнє вчителювання і всі химерні надії, що їх хоробро везла до Харкова.

Багато планів носила в голові. Втекти, деся шукати роботу, піти в міліцію. Розбивалися ці плани об апатію й горе, що придавило Прісю. І носила вона свою нудьгу, біль свій, мов важкий горб безнадійного каліки. Здавалося — вийде вдень до людей — кожен буде вказувати на неї пальцем і реготатиме в лице. Натовпом ходитимуть за нею, й все місто визнає — ось вона зібралася вчитися, а вивчилася на повію. Виходила тільки вночі, і то не завжди. Бо задощило, рідка тванюка клеїлася і заливала ноги, а черевики були — самі дірки.

Мужчин приводила вночі Сонька й одбирала гроші в Прісі, ледве гість виходив з хати. А в Соньки забирав ті самі гроші Володька, вбиваючи кулаками з потилиці й ребер. Сварилися й лайли один одного такими словами, що навіть стіни соромилися.

Привчалася Пріся потроху й вино пити, інколи й горілку. Цигарки палила з того першого ранку, коли прокинулася згвалтованою. Усі плани покинути таке життя не вивели її з Соньчиного льоху. Днями обмірковувала втечу й мріяла, а на вечір приймала нових гостей.

Закінчилося це випадково, само собою. На вулиці сівся сніжок. Падали сніжинки в калюжі й там умирили. Ніхто їх не жалів, та, мабуть, і не помічав, крім Прісі, що виглядала в низеньке віконце у двір. Дивно було їй не тому, що падав сніг. Уже два дні не з'являлася Сонька й Володька не приходив сваритися. Кожної хвилини чекала кроків хазяїв. Та ніхто не йшов... З цього часу Пріся

більше й не бачила ні Соньки, ні Володьки. Через тижнів півтора покликали її до слідчого, розпитали й відпустили. З розмови вона зрозуміла — десь на Клочківській вулиці, в притоні, Володька з хлопцями вбили Соньку й якогось її коханця і втекли.

Прекрасно почувати себе знов людиною! Чудесно й весело... Сама в кімнаті, можна забути про людей і про півтора місяця ганебного життєвотіння. Ніхто не приведе огидного клієнта, не присилує за пару карбованців фальсифікувати жагу й не навчатиме тії страшної науки... Науки підробляти любов. Може, то був дикий, важкий сон, може, марення під час хвороби. Тільки не дійсність, не те, до чого прагнула Прися...

Та доводилося й тепер інколи звертатися до старого заробітку. Ходила до сусідів прибирати, прати білизну, але постійної роботи не було. Зароблених копійок не вистачало. Тоді з невимовною огидою приводила до себе вночі самця й заробляла на латану свою живуху. Приходили й старі гості, що відвідували її за часів Соньчиного панування.

Все ж поволі пристосовувалася. Почала розмовляти з людьми, частіше ходила на роботу за рекомендацією нових знайомих дівчат, хатніх робітниць. Від минулого залишилося мутне сяйво мрій про науку та Сонька в мареві гнилих лайок і цигаркового диму. Ще залишилося — не могла Прися одвикнути палити цигарки. Та й не було бажання кидати. Часто на самоті отруювала себе димом, від якого мутило в голові й ставало гірко й терпко в роті.

У сусідній кімнаті льоху оселився студент. Кілька разів зустрічала нового мешканця. Але боялася й його, бо в кожному чоловічій бачила Володьку, а в жінці — Соньку. Студент багато працював, приходив увечері й знов сидів у кімнаті. Навідувалися до нього товариші. Чути було співи, сміх, тупотняву.

Познайомилися випадково, зустрівшись у напівтемному коридорі біля спільного гранта. Студент пожартував про сусідство, повідомив, що його звать Тарасом, і поцікавився її ім'ям. Заходив вечорами. Прися відчула в ньому свого, селянського парубка. Хоча було в Тарасові щось іще незрозуміле, приховане під безпосередністю й простотою. Приховане під міцним чорним чубом, що стирчав на голові й не слухався гребінця. Вайлакуваті рухи, кремезне тіло, хватські довгі руки мав і на диво легку ходу міцних ніг.

Тарас умів проникливо спитати, своєчасно поспівчувати. Прися розповіла йому про мету свого приїзду, про єдине бажання — вивчитися на вчительку й понести свої знання в глуху дичавину села. Не знає, з чого почати, куди звернутися. А головне — гроші. Треба ж платити тому, хто її підготує до іспитів.

Сиділи на тапчані в Присиній кімнаті й лагідно розмовляли. Тарас став найближчим зі всіх, кого тут зустріла, і вчився саме в тій школі, куди й вона хотіла потрапити. Разом з тим розумів її, коли розмова точилася про село, про зелений степ і веселе сонце на ланах. У затишку тихої кімнати під лагідним оком світла Прися щиро приймала Тарасові співчуття, поради.

— Не зважайте ні на які перепони, вступайте до школи. Будете

мати, Прісю, нагороду... Найголовніше для людини — наука й знання. Я для вас все зроблю. Дам список книжок, потрібних на перший час. Деякі в мене є, візьміть,— однаково ж не користуюся ними. Підготуватися не важко, треба тільки сісти за роботу, уперто працювати, і на осінь будете студенткою. Для вас найкраще піти на соцвих... Туди й іспит тримати легше.

Тарасові слова бриніли піснюю. Бачила себе в школі серед чудової молоді, що прагне великої мети — здобути знання. Вчителька їхня, в Переяславцях, багато знає й прекрасно вміє кожному все об'яснити, прочитати. Поважають й люблять її діти й дорослі...

Легенько поклав Тарас руку на стан Прісин. Зовсім непомітно зробив цей рух, розмовляючи про науку й культуру. Прісі стало ще тепліше. Так розмовляв з нею Сергій. Далекий Сергій, що залишив їй заповіта — їхати в місто вчитися. Він так само пильно дивився їй в лице, слідкував за хвилюванням, сполоханим розмовою й спогадами. Полилися самі слова. Говорити було легко. Розповідати можна без кінця. Таке чудове життя, і ця кімната, і всі люди хороші... нехай собі живуть! Нехай цвітуть весни, сипляться осінні дощі, летить хуртовиною зима! Нехай!..

Творче натхнення охопило Прісю. Починає спочатку своє життя, й від старого треба відмовитися. Забути... Розповідь Тарасові — і все мине, зникне з пам'яті.

Тарас уважно слухав, а Пріся намагалася пригадати навіть дрібниці й найяскравіше висловити. Багато треба сказати. Все, все... Тарас зрозуміє, допоможе... Повинен зрозуміти... Не знала ж, що Тарас ніжно підсів до неї, розраховуючи кожен свій рух. За серйозним поглядом сховалося звичайне бажання поміяти оте тіло. Відчути під рукою тіло стиглої селянської дівки, що його давно оцінив Тарас. Слухаючи Прісю, зрозумів — не легко буде одурити її, бо вибрала найважчий шлях і не загубила надії.

Прихилившись плечем до Тараса, Пріся сиділа осяяна своїми спогадами:

— Легко жити під широким, величезним небом. Так легко, що пісень сама складала. І не жалісних пісень... Сумні не виходили. Бо комахка весело по стеблинці повзе, трава лоскоче ноги і голуби, ляскаючи крилами, крають повітря над зеленими вітрилами осик. Степи п'яні від сонця, врожаю на хліб, трави, городину. Навіть птахи шалено крутяться, бджоли хижо кидаються на квіти. І дні сходили від пахучих, мов дріжджі, світанків. На вигоні проти нашого двору пасла я теля і няньчила меншого брата, Павлика. Коли дівчині десять років, а компанія велика, галаслива — тоді весело. Я однаково неуважно й пасла, й гляділа брата. Матері не було дома, десь полола вона город, а батько поїхав по глину в глинище на далекому яру. У дворі ліпили клуню. Мій найкращий приятель Сергій, на два роки старший за мене, пригнав корову у холодок і показував, скільки він надрив пташиних яєць. Дуже цікаво жити під сонцем, і турбот саме стільки, як буває в дитини! Хіба мати штовхне ввечері — тоді заскиглити можна. Сергій багато чого знав, поважно навчав мене, виказуючи свою перевагу солідними нотами

голосу. Ми товаришували з Сергієм. Разом у школу бігали за три верстви. Школа й цікавіша була тому, що там учився Сергій. Сварилися ми з ним по-дитячому й мирилися, ідучи разом додому. Найбільше сварок було через гострий Сергіїв язик. Дошкуляв своїми глузуваннями. Потім підходив миритися, і через хвилину ми вже знову були друзями. А почалося все з того дня, коли я помітила широке небо й міряла очима його глибину. Коли прибіг Сергій з пташиними крашанками, небо стало ще й веселе. Збиралися грати в «кицю» — траву розчищали ножем. Приготувалися вже ножа кидати на ямку — плач і голосіння почули біля нашої хати. Мати вибігла й голосила — на весь куток чути було. Припала мати до мене й приказує: на кого ж їх сиротами залишили, та тепер стежка лободою заросте й не буде ні щастя, ні долі. Заплакала й я, зарюмсав Павлик малий, а Сергій колупав своїм ножем землю й нічого не розумів. Плакали ми троє на вигоні. Люди зійшлися й зітхали над нами, похитуючи головами. Розповів сусіда, як батька мого глиною придавило на глинищі. Пішли люди одкопувати. Насунулося небо низько волохатими хмарами, й трава почорніла. Борсалось серце в грудях, руки охопили шию материну й залякли перелякано. Привезли батька на ряднині, заюшеній кров'ю. Конячка байдуже обгоняла з ребер настирливих хижих мух і лізла на шпориш. Подивилася я на батька — роздушений, тоненький, як перепічка, тільки голова ціла. Зуби виширив, на губах кров зашерхла, і невідомо, чи від муки ширились зуби, чи остання посмішка скривилася привітом на обличчі. Усі сльози виплакала мати над труною. Червоні очі протирали пеленою спідниці. Жити стало важко, бо саме голод насував. Узимку помер Павлик. Не дуже й вбивалися. У школу бігала я в батькових чоботях, хоч і незручно було. Із Сергієм ще більше потоваришували, і важко було розлучатися, коли поїхав він у школу в місто. Листи писав, чудові листи. Улітку приїздив, книжки вголос читали, готував мене до іспитів і мріяв їхати в Харків учитись на агронома. Хотів, щоб і я їхала з ним. У Переяславцях заснував Сергій хату-читальню, почав провадити громадську роботу, а йому допомагала. І посвідки в мене є про це. Кохалися ми, і всі знали про нашу любов. Минулої осені збиралися їхати разом сюди. Прислав мені книжок з міста, а вчителька вчила мене зимою, Сергій влітку. Та не вийшло по-нашому... Приїхав додому на літо Сергій, привіз радіо й гучномовця. Ніколи в нашій глушині цього дива не бачили. З недовір'ям ходили слухати, підозріло хитали головами. Оце радіо й до смерті Сергія довело. Хтось виказав бандитів, що звили собі кубло на наших хуторах. Почався переполох, кількох душ заарештували. Хуторяни розгнівалися, а баби пустили чутку, що виказав Сергій тією чортовою машиною. Теплої червневої ночі впіймали парубки Сергія, накрили лантухом і до смерті побили. Почав сохнути після того, мучився, кров'ю харкав і, не встаючи з ліжка, помер. Мені все нагадував перед смертю, щоб їхала вчитись у Харків. Я й поїхала... Покинула матір. Не мавши грошей, ні знайомих, приїхала сюди...

Тарас мовчки слухав, а Пріся вже не могла спинити себе і про-

вадила своє сентиментальне оповідання, щоб вирвати з серця спогади і недавнє минуле. Почув Тарас, як приїхала Пріся до Харкова й жила в цій кімнаті разом із Сонькою.

Довго сиділи мовчки. Пріся ще не могла отямитися й боялася, чекаючи Тарасового слова. Попрохала ще раз допомогти. Невже відмовить? Працюватиме день і ніч... Платитиме... Обіцяли дати роботу — хвору жінку доглядати. Десять карбованців на місяць з харчами. На ці гроші не розживешся, але вона хоче вчитись, мусить виконати Сергіїв заповіт...

Тарас висловив свій жаль Прісі. Не було глибокої щирості в його словах. Просто й звичайно пригорнув дівчину до себе. Вона з подякою прихилилася до кремезного плеча, і студент поцілував її в губи, очі... Цілував обличчя й тиснув ув обіймах.

Усе зважив... Раз вона така й гроші заробляла власним тілом, чого ж маніжитися з нею! Далі хитрувати нічого. Можна йти навпростець. Крепкий хлопець почув біля себе жіноче тіло, яке можна використати. Та виявилось, що це справа не така проста. Пріся схопилася й одбігла в другий куток кімнати, до дверей. Дивилась очима, повними здивування й жаху.

Зробивши колосальне зусилля, Тарас підвівся спокійно. Почав заспокоювати дівчину й тоді тільки підійшов до справи практично:

— Послухайте, Прісю... Ви мені подобається. Я не хочу бути варваром, але в мені сидить мужчина, і здоровий мужчина. Ви не гоніть мене, давайте помірковано. Не знаю, яке почуття у вас до мене: здається, не огидний я, і життя свого не розповідали б мені, коли б здавався падлюкою. Не дивуйтеся з моєї пропозиції — заробляли ви гроші тим самим... Тілом своїм. На роботі діставатимете всього десять карбованців на місяць. З таких капіталів не розживетеся. Я теж голий, але допомогти вам хочу і буду з вами працювати, підготую до іспитів. А платня?.. Платіть тим, чим заробляли ви досі. Згодні так, просто й чесно...

Пріся не могла зразу знайти краплинки сили ворухнутися, відповісти криком, сльозами на такі розмови. Чула тільки спокійні, переконуючі слова:

— Це вас ні до чого не зобов'язує. Гарантую, що іспит складете. І тоді нашу умову скінчено, розходимося в різні боки: ви своїм шляхом, а я своїм... А не хочете — справа ваша, дешевше не знайдете...

Одірвала голову від стіни, захопила повітря, ніби вчаділа, і, хитнувшись, прошепотіла:

— Гарзд... Я згодна.

Тарас підійшов до неї як господар і обняв. Посадив собі на коліна, витер їй своєю хусткою сльози, що стікали по сухих, гарячих щоках. Пріся схлипувала, давилася слізьми, плачем, горем. Падала голова на груди, ніби її придавлювала важка брила того лиха. Тарас суворо блиснув очима:

— Чи не можна б без сліз!.. Ніби я гірший за багатьох. Не люблю, коли рюмсають...

І діловито почав розстібати гудзики Прісиної кохтинки...

...Раз-два, раз-два!..

Книга друга

ПРИЯЗНЬ І НЕНАВИСТЬ

1

— Гості, ну, можете вставать. Можете йти гулять, бо надворі прекрасна погода. А нам звільніть готель... Треба прибирати і починати день. Гості, я вас прошу йти в справах, бо можете проспати день і всю свою комерцію. Хто хоче чаю, платіть вперед...

Так починається день у кімнаті, що зветься без жарту «готелем». Стара єврейка, заспана, з виглядом фурії, патлата й брудна, нагадує наглядачку людської долі в пеклі з якогось старовинного міта. Тут вона завідує сном понад десятка людей. Вони сплять на нарах і на підлозі, густо притиснувшись плечем до плеча. Кімната схожа на камеру в'язниці, куди загнали вдвічі більше в'язнів, ніж треба. Низенькі сірі стіни аж запотіли від густого, кислого, терпкого повітря. І людські обличчя нагадували ці сірі стіни, бо теж дихали тим самим повітрям.

У напівтемряві ворухилися тіні, ніби корчилися в муці під монотонні слова волохатої ворожбитки. Єврейка, неправильно вимовляючи слова, стояла серед кімнати і, не вгаваючи, умовляла гостей виходити, бо вже для неї почався день. Простягла руку до вимикача і під стелею блимнула маленька лампка, сіра від пилу і руда від повітря. Біде проміння просотувалося до облич, до очей. Дехто, розідравши очі, мурмотів і намагався замотати голову в барахло, щоб світло не заважало і не досягав нудний голос настирливої господарки.

Хтось вилаявся крізь сон хрипло і брудно, захопивши ротом кислого повітря. Знали, що лайка не допоможе. Хоч лайся, хоч кричи — вставати доведеться. На допомогу фурії з'явиться її чоловік, і почнеться така декламація, що кожен вважатиме за щастя втекти від несподіваного концерту.

Звичайно, першими почали вставати жінки, з тих, що приїхали в місто в справах із провінції і звикли вставати дома рано, по-хазяйському. Чухалися, позіхали, підштовхували своїх чоловіків, коли ті були з ними. Або здивовано шукали очима — хто втішав їх цієї ночі тут замість чоловіка. Може, навіть не один поласувався. Та хіба ж знайдеш винного? Спали всі гуртом. Вночі всі люди схожі між собою. А закон цього щасливого притулку протестувати не дозволяє. Хтозна, які люди і що можуть зробити в темряві! Тільки своїх не чіпають. А чужим, та ще приїжджим, якусь капость зроблять. Жінкам всюди одне лихо — кожен намагається під спідницю залізи.

Підстаркувата тітка довго здивовано дивилася на всі боки.

Пильно приглядалася до облич, потім плюнула, перехрестилася і почала одягатись.

Після ночівлі в цьому трюмі голова крутилася мов на похмілля. Руду слину вихаркували на підлогу з кашлем і позіханням. Клеїли прокльони комусь у густе повітря. Може, й господарці, що одноманітно, завченими словами, умовляла вставати. Вона знала: ночувати до неї прийдуть. Не ці, так інші люди. В Харкові набилося людського барахла багато. Для неї п'ятнадцять чоловік завжди знайдеться. А коли б поширити помешкання, всі сто знайшлися б. І вона таки матиме свій власний готель, ось грошей підзаробить трохи. Там уже житимуть справжні люди. Не доведеться вперед гроші брати, слухати матюків і виганяти на вулицю, як оцих. Заробляючи гроші із своїх теперішніх гостей, господарка з погордим презирством ставилася до них.

Подібних брудних, обшарпаних кімнат для ночівлі багато розкидано по Харкову. І в центрі — на Конторській, викривленій і нудній вулиці. На Банному провулкуві, що має таку гучну славу і носить її поважно, мов весільну квітку. Біля вокзалу — де приїжджі люди попадають в пастки злодіїв. На Кінному майдані, на Панасівці, на Клочківській — біля базарів. Тут особливо, на угноєнні торговельної метуші, виростають отрутні місця, де шукають собі пристановища і загибелі злодії, авантюристи, невдахи. Випадкові чужі нічліжани після першої ночі тікають, коли мають змогу тікати. З їхніх вуст і летить потім задушлива слава про столичні околиці. Бо, зрештою, це ж порядна установа, де за ночівлю беруть полтинника з чоловіка. Коли від міліції чи від агента сховатись треба — платня за попередньою угодою і відповідний аванс. Переховувати людську провину — небезпечна річ в наші часи і відповідальна. За відповідальність і платня підвищується. Кожна провина має свій тариф. «Мокре діло» — найприбутковіша й найнебезпечніша справа. Тут аби не попався, а червінці в кишені шелестітимуть, як шовк на красуні.

Антін добре був обізнаний на таких щасливих притулках столиці. Він умів і вибрати собі «готель» залежно від настрою й бажання. Сьогодні ночував у Сари, бо вчора пощастило виграти в більярд грошей. Ночувати з грошима в кишені не завжди безпечно, а з Сарою у нього є свої секрети. Перед сном віддав їй гроші на схованку до ранку і попрохав про це голосно, щоб почули всі, кому треба було чути. Прокинувся веселий і задоволений. На нього насував день сьогоднішній без прикрих думок і нудних неприємностей. Миршаве світло електрики правило за сонце, а сама Сара — за казкову богиню, доброго генія. Випадкові й не випадкові мешканці, що порпалися в барахлі Сариних благодатів, правили за безжурних лицарів. Вони похмурі й суворі, але серце їхнє повне різних чеснот та хоробрості. В ореолі середньовічного примітивізму, на пожарищі історії зараз задзвенять чари пінного вина під склепіннями готичного замку.

Над самим вухом зашелестів голос Сари. Повторювала свої слова, мов ворожила. Антін посміхнувся. Від цієї посмішки Сара одверну-

лася й блиснула щілиною чорної порожнечі замість двох передніх зубів. Антін зайорзав очима по її обличчю.

— Слухай, прекрасна молодичко, наша красуне Сара, ти підірпали примуса і підсмали їх, як грішників у пеклі. Подивися, як вони підстрибуватимуть і верещатимуть. Можна навіть окропом їх покропити... Теж незамінимий засіб випроваджувати дорогих гостей. Ось піді спробуй...

У відповідь Сара щось промурмотіла вже серйозно і запропонувала йому вставати. Бо, крім нього, майже всі були на ногах або вичухували з себе останні сні. Принаймні готові щохвилини покинути своє лігво.

Якось дівчина чи молодиця — це так само важко определить, як і відгадати, скільки їй років: може, двадцять, а може, й тридцять вісім — повернула своє лице, гливке, з перекривленим ротом, і викинула слова нудні й липкі, як псалтир:

— Тоді доведеться тебе першого й підсмажувати, і кропити окропом. Ти знамените ледащо, хі-і-і-і-і!

Зайржала сама своєму дотепові. Антін довго дивився на неї, доки й інші гості не звернули на це уваги. Жінка стояла під самим блідим душем світла і зосереджено чухалася, загнавши руку за пазуху. Чекала, що скаже Антін, мабуть, і всі чекали. Тоді він чемно посміхнувся й промовив до неї:

— Мадам, у мене таке вражіння, ніби вас укусила воша. І ви ловите ту злодійку. На здоров'ячко...

Кімната заверталася від сміху, а жінка обклала Антона легкою і тонкою, як мереживо, лайкою.

Під акомпанемент сміху і лайки Антін теж почав одягатись. Ще вчора у нього були цікаві плани на сьогоднішній день. Найголовніше — треба оновитись. Бути схожим на людину. Коли не зробить цього сьогодні і гроші з рук вислизнуть, тоді невідомо, на який час доведеться відсунути побачення з Савою. Не хотілося з'являтися до небожа жебраком. А побачитися з Савою треба. Ще тоді подобалася йому стриманість хлопця і багато недоговореного приваблювало й тривожило. Є й нитка, що зв'язує їх обох, — Петро Гамалія. Він і звів їх на вулиці.

Після зустрічі щось шкрябало Антонові на серці. На якого чортового батька поліз утримувати Саву і жалітися йому? Здрастуйте, ось родич знайшовся! Послухай, Саво, а я поплачу, як баба. Обіжають, бач, мене... І батько твій обідив, і доля лиха не минула. Поглядь по голівці, Саво, як я тебе колись гладив.

Правда, колись вони таки були завзятими друзями. І малий Сава зустрічав Антона, коли той приходив з роботи, своєрідними оваціями. Бо хто ж, як не Антін, вмів найкраще зрозуміти хлопчика, показати й порадити в справі найсерйозніших проблем, що виникали в дитячій голівці маленького Сави. Хто ж, як не Антін, задовольняв дитячу цікавість до машин, і десятилітній Сава знав паровоза, як справжній машиніст. Він невідступно був з дядьком.

Бувало, ввечері, коли спаладала на землю й на душу тиха лагідність, Антін говорив Петрові:

— Синишка в тебе росте, Петре, путящий, прямо Архімед...

Петро замислено й суворо, як завжди, відповідав:

— Коли в босяки не піде, може, й чоловіком буде. Ти його не дуже балуй... Попусти трохи, лиха наберешся.

Батько любив свого сина, але все робив для нього так, щоб той почував батьківський авторитет, непорушну родинну силу. Невже все вивітрилося з голови юнака? Тоді, на вулиці і в пивній, він був надто зосереджений і стурбований зустріччю з батьком і, може, втручанням дядька в родинні справи. Треба все ж його провідати...

Швиденько посьорбав чаю, накинув на себе барахольний свій піджачок, і ранковий березневий морозець обняв Антона на вулиці бадьорими й колючими своїми обіймами.

Ранковий Харків ще лежав тихий, і з в'ялою гримасою сонного напівзабуття голубіли прорізи вулиць, мов розтруби синьої флейти. Кожен згук бився в чіткому резонансі. Ліниво підмітали тротуари двірники, zakresлюючи півколами вчорашні сліди ніг метушливих мешканців. Візники сиділи, поринувши носами в коміри, і тихо дрімали. Коні їхні занурено схиляли голови і замріяно одставляли ноги з перламутровим копитом. Молочниці, баби з околишніх сіл, перебігали вулицю. Зараз вони ще не губилися серед юрби і нагадували гравюрних пейзажів якогось знайомого художника. Лише трамвай на Свердловській хрипів, напружено перекидаючи з одного кінця міста на другий загони могутньої робочої армії.

В ранковій задумі, доки вулиці не захлиналися в людському прибої і кам'яну горлянку не стиснуло денним гулом, в око впадала безбарвність і бездарність архітектури будинків, скупчених в квартали, вулиці і цілі райони. Не раз уже Антін оглядав їх і дивувався. Дійсно, будовано не будівлі, не місце, де люди живуть більшу половину життя, а примітивне житло без ніякого смаку і краплинки творчої радості. На тлі ситцевого ранкового неба ці квартали нагадували про смак дрібних крамарів, що товстим, коротеньким, заслиненим пальцем перегортали сторінки книжки, куди записували прибутки увечері, міцно закривши віконниці. Нагадували ці будинки про те, що Харків завжди був купецьким містом, заслиненим, як сторінки тієї книжки, куди богомольний купець вписував неграмотні карлючки чисел і мріяв про благодать здобути ще одну гільдію.

• Нудним мухомором лежить посеред міста базар.

Туди поспішали зі всіх кінців, і на майдані Карла Маркса стояв гомін, хоча до справжнього базару ще далеко. В центрі майдану стирчить височенна Благовіщенська церква, схожа на дешевий смугастий ковпак блазня чи на копійчаний ярмарковий пряник.

На майдан долітав гул, що гоїдався над базаром. Жорстким хрипом розривали його трамваї, викреслюючи плавко овали зворотів. Сніг витоптали ногами й колесами. Брук виставив своє рябе гадюче черево. Рясні вибоїни й щербини лякали коней. Місто загубило свою принадність. Сніг чепурир вулиці, припудрював трухляві зморшки і дряблу шкіру на кам'яному обличчі. Навесні місто при-

ймало свій справжній вигляд, мов перезріла жінка, що вдома обмила цілий шар фарби і пудри з обличчя.

На барахолці вже штовхалося повно вщерть людей. Тут можна було купити будь-яку стару річ. Навіть такий нікому не потрібний крам, як совість, любов тощо, можна було дістати за особливим, правда, замовленням.

В цей невеличкий чотирикутничок барахолки із всіх помийних нетриц міста щоранку тече, ллється весь гній людських покидьків, стікають брудні потоки соціальних помий. Разом з тим на барахолці можна зустріти студента, що купує собі латані штани або напівзачовгані черевики. Службовця безробітного, що боїться на гривеник продешевити своє останнє зимове пальто. Починалася ж весна — можна теплий одяг продавати. До другої зими далеко, а в кожній людині є право надіятись. Збоку від юрби вередливо стояла стиснута наступом пані з «колишніх». Вона навчилася добре торгуватись, при звичайся до нескладної науки спекуляції. Вона не продешевить на тих речах, що залишилися від «тих» часів.

Антін поринув у юрбу. Зустрів кількох знайомих хлопців. Вони весело кидали йому приказку або заклопотано кивали головою. Більшість намагалася все ж погомоніти, бо тут люди не поспішали, не квапилися впіймати своє щастя. Не втече. А свіжий чоловік на дозвіллі — як нахідка. Антін, крім того, був жартівливий і дотепний співбесідник. Але тепер він поспішав і обмірковував план маскараду, що зараз мав відбутися.

В першу чергу треба випити чарку горілки, це освіжає голову і підбадьорює творчу думку. І сніданок теж сприяє роботі мозку. Антін зробив все це швиденько, навстоячки в брудній ятці біля барахолки...

Після цього почалося оновлення. Драний, німичний теплий піджак перейшов у руки старого єврея з додачею в три карбованці, і замість нього Антін одержав старенький, але пристойний гумовий макінтош. Треба ж мати одіж по сезону. Обмінював і штани.

Нові речі опинялися на Антонові. Старі переходили новим господарям. Кожен з власників краму відповідно хвалив свої штани чи піджаки, метушився, лаявся. Бо Антін мав звичку перед купівлею речі поглузувати. вимучити барахольщика, поторгуватись, щоб той побігав за ним по базару, кілька разів завертав назад — і тоді лише купити.

Після цієї маніпуляції з переодягненням Антін оглянув себе у всій красі в голярні, ставши перед великим люстром. Навіть сам собі вполювався. Пристойний макінтош вільно обіймав плечі й падав униз до колін, сіра толстовка грала на грудях гармонією складок, темні штани падали на міцні, не дуже зчовгані черевики.

Задовольнившись оглядом своєї особи, Антін недбало кинув голяреві:

— Помить голову, підстригти й поголити...

Подумав: «Прямо ніби свататись збираюся...»

І посміхнувся в люстро. Справді, ця процедура, схожа на фарс, дуже тішила Антона. Він був задоволений з неї. Якась цікавість

до самого процесу життя з'явилася раптом. Досі жив, аби провочити за собою день на базарі, в пивній, за картами. Ніщо не цікавило і не приваблювало. Ні на кого не жалівся, не нарікав особливо. Інколи налітали хвилини гніву, як під час коротенької зустрічі з Савою, але тоді роздратовала зустріч з Петром на вулиці. Згадка про Петра — єдине, що заставляло спалахнути десь захований гнів. Розмова у в'язниці, суд і присуд, роки ув'язнення розпалити люту ненависть до брата. Неприємно всього пояснювати й виправдуватись за минуле, почувати над собою тягар. Раз спробував працювати на будівлях по провідці парового опалення — підвели під скорочення й прийняли іншого. Не сперечався: звільнили — і пішов...

Раз уже zostався він жити, хотілося Антонові одного — самотньої тиші й роботи десь у кутку, щоб ніхто не заважав. Та це, безумовно, мрія.

Сьогоднішній фарс його розважив. Сидячи перед люстром у голярні, Антін дивився на своє лице, пильно розглядав себе, ніби справді якесь диво. Дійсно, давно не бачив себе в люстро. Слідкував, як розтавала борода під вправними рухами бритви. Фіолетові, від недовкровності, повіки мружилися і розпускали стрілки гострих зморщок на худі щоки. Вилиці, обтягнені тонкою шкірою, уперто випирали, і провали лица відокремлювали їх від гострого підборіддя.

Антін підкинув брови і підбадьорив голяра:

— Ану, зробіть мене красивим, щоб весь Харків позаздрив.

Кучерявий хлопець потягнув носом повітря:

— Ми можемо-с.

2

Прозорі стовпи світла ліхтарів підтримували важке склепіння темряви над містом. Квадратові чотирикутні плями падали на стіни, на тротуари. Ліхтарі плавали повітряними кулями, висіли над головою — ніби зараз зірвуться й полетять. Круглими холодними очима мацали брук мастодонти-автобуси.

Сава любив вештатись серед незнайомого натовпу. Його приваблювала теплота крові, що з'єднувала людей, модуляція голосів, ритміка рухів сотень постатей. Тому часто мимоволі приєднувався до якоїсь невідомої демонстрації чи походу, мов дитина з дитячої цікавості. Серед людей, у вертячці потоку мас, в голову лилися якісь особливі думки. Тут він перевіряв свою роботу, доповнював новими деталями зроблене на самоті з олівцем в руках. І вигадане тут, на вулиці, перевіряв дома на папері. Під акомпанемент різноголосої юрби міг рішати найскладніші задачі, аби тільки ці голоси не зверталися до нього. Серед вибуху почуттів і розмов посувався, мов капітан під час бурі. Серце точно і рівно одбивало такти, приходив той спокій, що з ним можна перемагати стихії. Мозок вертів колесо творчої мислі, пам'ять фіксувала кожен нову химерну вигадку.

Ось чому, коли в тиші роботи неслухняна ставала голова, в мозку псувався якийсь клапан — Сава йшов на вулицю або в клуб і приходив свіжий, ніби облився холодною водою в південь пекучої спеки.

Разом з тим тиша малесенької кімнати була його прекрасним другом.

Тут можна було зосередитись і свердлити камінь науки свердлом могутнього бажання знати. Камінь розвалювався від натиску енергії.

Повечерявши, повештавшись по майдану Тевелєва, Сава уявив, чому не клеїлися вираховування в тій частині мотора, що працював над ними. Забув одну значну деталь. Розгнівався на себе, навіть лайнувся і пішов швидше, не помічаючи, зосередившись на своїх думках. Мимоволі на розі Театрального майдану і вулиці Лібкнехта повернув праворуч і вийшов на Пушкінську вулицю. Цим шляхом часто ходив в інститут. Пушкінська якось не схожа на інші вулиці центру столиці. Дзвінкий трамвай не порушував ліричної затишної тиші і спокою, що навівали задумливі будинки, сплетені парканами.

Вже піднявшись угору, туди, де кривулястим спуском кидалася згори, летіла вниз Черноглазівська, Сава схаменувся, озираючись, доки зрозумів, де він. Чому сюди попав? В інституті нікого не застанеш. Дивився вперед, і в голову прийшла назва: «Технологічна». Там живе Мар. Але ж її немає в Харкові і нумера будинку він не знає. Та й взагалі, що це за сантиментальна романтика!

Круто повернувшись, Сава пішов назад. Лист навів бажання побачити її. Лист, одержаний сьогодні вранці. Перечитав кілька разів і весь день носив відгуки тих слів, що найбільше запам'ятались. І, повернувшись додому з інституту, знов рівними рядками розсипалися літери і строчки дивного листа:

«Милий друже! Трапляється так — зустрінулася з цікавою людиною, цікаво порозмовляли. Здається, стільки слів один одному сказали, висловили багато думок прекрасних, що їх ніколи не вичитаєш ні в якій книзі. Ці розмови зогріті теплотою справжньої щирості, обвіяні подихом справжньої дружби. Потім, попрощавшись, розійшлися в різні боки. Розлучившись, згадаєш — не сказала найголовнішого, саме того, що треба було обов'язково розповісти. І не взнала теж найголовнішого, саме того, що треба було обов'язково знати про нову людину. Не лякайтеся, не питатиму вашої біографії і не вимагатиму заповнити анкету. Ні... Так краще, коли хочете, романтичніше... Зустрілися й розійшлися в різні боки.

Біографії вашої не питаю. Хоча сучасна людина нашої країни має надзвичайну біографію. Чи не тому нам доводиться занадто часто заповнювати різні анкети і описувати своє життя для кожної канцелярії? Це я жартую... Бо фактично в нашому суспільстві окрема людина не повинна б мати і розповідати про своє особисте життя. Важно, що робить той індивід і що він дає для суспільства. Біографія окремого громадянина повинна загубитися, втонути у водоспаді наших днів. Я не людина

того виховання, що ви, мене точить мікроб індивідуалізму. Боротьба з ним навряд чи дасть наслідки. Я звикла вертатись навколо власної осі. Зірвусь і не пристану до якогось творчого берега — втону, загину. Саме зараз я зірвалася і шукаю собі пристановища. Незадоволена з того, що мала досі, і нового теж не знайшла. Зустріч з вами показала мені, де шукати нових людей, окрилених натхненням і ентузіазмом. Для вас наша зустріч була лише маленьким епізодом, досить гумористичним. А мене заставила покинути Харків, щоб на певній відстані, на дозвіллі багато передумати... Може, прийму якусь і рішення. Пишу вам з Києва, де я зараз перебуваю і виконую роль сестри-жалібниці біля рідної тітки. Скористалася з запрошення й покинула Харків на кілька тижнів. Бо, крім нашої зустрічі, ще й з дружиною в мене щось розклеїлось. Треба шукати виходу. А це так важко... Нерішучість — наша національна риса. Через те, мабуть, Україна завжди плазувала біля порога історії... Перед від'їздом я зустріла Надійку. Вона багато розповідала про вас, що є найкращого, і сама Надійка чудова дівчина. Енергійна, завзята, талановита і знає, чого їй треба від життя і від людей. Я їй заздрю і хотіла б жити так легко, як вона. Надійка нагадує вас, багато спільних рис поєднує вас з нею...

Виникне запитання — навіщо пишу цього листа? Виключно для того, щоб попросити у вас пробачення. Ви ж, напевно, були на ковзанці і чекали мене там, а я того вечора виїхала до Києва. І ще пишу, щоб ви зрозуміли мене, не ганьбили за той вечір. Уявляю собі, яке враження залишилося у вас від моєї візити. Я не виправдуюсь — можу наплювати на встановлені закони моралі й стосунки мужчин і жінок. Мені байдуже до думок про мене людей, що позагружали в шкаралущах побуту. Але я хочу, щоб ви зрозуміли тодішній мій порив, може, помилковий порив... Дивно — живеш на світі свідомо, живеш багато років, навіть загубила смак до того життя. І ось раптом зустрінеш людину і дивиєшся, як змогла прожити стільки років без того ж самого Сави, що за кілька годин розмови заставив відчутти по-новому смак життя. Відчутти творчий запал...

Не знаю, що буде далі, ворожити не буду, але перекроювати себе хочу... Не вважайте цього листа за примху і флірт ледачої пані, що шукає собі розваги... З вашого дозволу відвідаю вас, коли повернуся до столиці. Хотіла написати кілька слів пробачення, а вийшло стільки дешевої лірики. Не здивуйте. Ваша Мар».

Прочитавши листа, Сава впіймав себе на надзвичайному бажанні побачити зараз Мар. Не тому, що в цей момент виправдував її й нагороджував якостями, про які й сам не знає. Приваблювала його найбільше сміливістю, коли роздягнена, в надзвичайних плямах світла на опуклостях голого тіла, кликала до себе. Бажання

зустрічі не покидало й увечері... Але Мар була в Києві, і, піддавшись загальному ритмові руху вулиць, втихомирений паралельними лініями будинків, Сава замислено повертав додому.

Біля самої хвіртки почув трохи хрипливий і глузливий голос:

— А, ось і хазяїн. Я думав, і до ранку не дочекаюся. Не лякайся, це напад ворогів в особі твоїх родичів. Приймай гостя, впізнаєш?

Сава придивився пильніше і чомусь цілком щиро зрадив Антонові:

— Як же не впізнати? От добре, що прийшли. І не сподівався, що на мене гості чекають. Виходив попоїсти та прогулятись. Увесь день сидів у хаті.

Ці слова закінчив Сава вже біля дверей у свою кімнату. Переступивши поріг, Сава продовжував:

— Знаєте, у в'язницях є такі камери для особливих злочинців, і звуться ті страшні апартаменти кам'яними лантухами. Оце в такому лантусі й живу в підземельній тиші, мов чернець.

Оглянувши помешкання, Антін поклав на стіл пакунок, зв'язаний мотузкою, і підморгнув Саві:

— Нічого, хлопче, багато знайдеться людей, що позаздрять на твоє щастя. Бо й такого кутка немає, по нічліжках вошей годують. До соціалізму йдемо, нічого не поробиш. В царстві небесному житимете краще, а зараз на ваших кістках спробуємо дійти до соціалізму. Прекрасна демагогія! Жаль, що люди вже розчарувалися, а то б шапками закидали, і можна було б почати хрестовий похід проти буржуазії. Дуже дотепна штука! Я, брат, не дуже вірю в людську отару, в юрбу, чи, як ви кажете, в масу, або колектив. Особа, індивідуальність, геній — ось сила, що веде людство. А проте, я приніс тут пляшку вина і закусьте. Давай повечереємо. Бо почуваю, що ми сьогодні посперечаємося.

— Помічаю, що ви претендуєте на роллю українського Муссоліні. Роля, безумовно, благородна і почесна. Але боюсь, що барбари більшовики не зуміють оцінити ваших талантів, і навіть конфлікт станеться неприємний для когось з вас...

— О, ні... З мене політики годі. Ніякі найпрекрасніші слова не заставляють мене сісти на коня, водити панцерника і біля стегна носити наган. Я боровся за самостійну Україну та землю і волю, ваші боролися за соціалізм. Народ таким робом і зостався, як і був. А бавитися у всесвітню революцію не вмю, бо з того віку вже давно вийшов. За Радянську Росію чарку горілки випити можу, бо все ж таки вона існує.

— А Радянська Україна?

— Україна?.. Наш народ виявив могутню революційну активність, а має... Що він має?.. Землю і волю?..

Сава посміхнувся. Він не мав ніякого ворожого почуття до Антона. Здавалось, Антін глузує з когось, повторюючи чужі слова. Помітив Сава, як змінився його гість після першої зустрічі. Помолодшав, навіть пожвавішав якось. Краще, чистіше звучав голос. Чисте і свіже обличчя було більш схоже на давно знайоме і близьке обличчя веселого насмішкуватого Тоськи. Так називали його колись всі вдома.

Сава не боявся ні дотепів, ні жартів Антонових. Почував себе ніби старшим, сильнішим за свого дядька. І всі істини, що їх проголошував Антін, були лише дитячим белькотінням. Відповідати на них чи ні? Безумовно, міг би й гостріше, й яскравіше відповісти й розбити всі твердження Антонові. Та все ж не міг добрати, чи серйозно говорив гість. Може, він хотів послухати запальну промову Савину, а потім поглузувати. Коли ж у нього такі переконання, тоді ніякі докази й суперечки не потрібні. Та Антін і не чекав на відповідь. Він біля столу переглядав уважно книжки. Потім перейшов до полиці, здалеку пильно дивився на моделі. На чолі заграли зморшки, збіглися туго вузлами думки. Сава, заколивавшись на стільці, щоб хоча кількома словами підкреслити, що сперечатися він не збирається:

— Бачите, Антоне, я інакше на все це дивлюсь і не розумію: невже вас більшовики ще не переконали, не навчили? Я думав, що саме вам легше зрозуміти нас, ніж комусь іншому.

Не відриваючи напруженої уваги від моделі, Антін промовив:

— Не переконали, бо в'язниця переконує в інший бік і школа з цієї установи погана. Хоча більшовики намагаються зробити з в'язниці університет. А мені подобаються інші університети... Ще така справа, Саво, називай мене просто Тоською, як колись, і не викай. А то надто урочисто виходить...

Антін знову уважно почав розглядати моделі. Він побачив, що то було якесь приладдя до вагона — гальмо, чи що?

Хотів взяти модель з полиці, але замість того повернувся до Сави:

— Що в тебе лежить ото, притрушене шаром пилу?

Сава підійшов ближче. Не дуже любив розповідати про свої роботи, але Антін вчив колись його любити машину і допомагав здійснювати різні дитячі примхи. Напевне, він і зараз зрозуміє все краще, ніж найближчий друг. Бо ж немало глузливих дотепів доводилося чути навіть від приятелів з приводу винаходів.

Обережно, щоб не розтрусити пилу, зняв з полиці модель і аркуші рисунків. Пішов у коридор, там здув порох і поклав усе на столі. Антін почав ближче розглядати, слухаючи Саву, що в піднесенні якомусь почав розповідати здалеку:

— Ти пам'ятаєш стрілочника й рибалку і мого приятеля Павла Скриготу. Прекрасний був чоловік. Ми з ним стільки риби перловили... Історій від нього я наслухався, мабуть, ніколи не слухав тиму такого. Та зараз і не так цікаво. А тоді підемо вдосвіта, половимо, клювати перестане — сидимо й гомонимо собі. Особливо в неділю. Здається, позаторік восени чергував він на маневрах уночі, вагони зчіпляв і десь необережно не встиг вистрибнути. Принесли вже готового. Мертвого... П'ятеро дітей зосталося, жінка квола... Пішов і я, подивився на свого друга. Лежить, бідолаха, чорний, в крові. Груди роздавило буферами, мов горіх. Мабуть, здорово штовхнуло вагони. Боляче мені стало, жаль Павла і родину. Тиждень бачив я перед очима і вдень і вночі понівечені груди бідного Павла. Чомусь його особливо було жаль, хоча такі випадки траплялися

у нас не раз, не раз калічило службовців. Тоді й злетіла мені думка зробити апарата для автоматичного зчіплювання й розчіплювання вагонів. За рік я їх штук з чотири зробив і, зрештою, зі всіх сконструював один оцей. Тут, бачиш, як зроблено: зчіпляються вагони самі. Дивися: раз — і готово. В момент заскакує гак. А розчіпляти можна, лише коли потяг стоїть, повернувши цю ручку. Можна й ключем замикати, і ніхто не відчепить, крім стрілочника. Це приладдя дешево. Застосувати його дуже легко. Чув, ніби за кордоном є подібне, тільки надто складне. Рік тому, дома, я показував нашим інженерам — кажуть, до Харкова треба написати. Написали... А відповідь не прийшла з управління залізниць. Тут показував інженерові й професорові. Дехто каже, що прекрасна річ, інші — що деталі неясні. У мене ондечки там ще є. Цілий проект удосконаленої молотарки. У нас такої не було і нема, а потрібна край. Бо ми хліборобська країна, а машини наші ні к чорту не годяться... Але й у молотарці почали інженери вигадувати якісь неправильні розрахунки. Перевірив я, сперечався, та й плонув. Хай лежить усе. А тут нову річ почав робити... Захопився. Збираюся цим винаходом всю науку про двигуни догори ногами перекинути. Не думай, що похваляюся. Я за славою не гонюся. Коли зроблю щось путнє, сама слава до мене прийде. Але всі ці мої роботи така нікчемна дрібниця проти того, над чим сиджу зараз.

Антін розгорнув аркуші й малюнки деталей. Пильно вивчав їх, потім глянув на Саву. І дивився довго, ніби біля нього сиділа така чудернацька, дивна людина, від якої не можна одвести очей. Розглянувши рисунки, зрозумів, яке значіння має винахід. Дивував не лише самий факт, бо зрештою винайдено дрібницю, а дивувала дбайлива розробка й урахування всього, що можна врахувати. Зрозумів, який дужий творчий дух буває в юнакові... Які могутні горизонти лежать перед ним. Ще раніш, давно колись, думав Антін, що з Сави вийде або дуже обдарована людина, або м'якотілий, нікчемний мрійник. І ось несподівано Сава виявив себе, і так рано, коли інші ледве починають вчитися... З'явилось бажання особливо привітати юнака. Та Антін переміг себе, сховав свої справжні почуття. Ляснув Саву по плечу:

— Маладець... Маладець, Савка! Я потім перегляну твої інші роботи. Але, я бачу, живеш ти не дуже добре. Або зовсім погано. Так? Чесно скажи...

— Та нічого... На сьогоднішній день у мене є двадцять сім копійок, і цей сьогоднішній день міг би тягтися півмісяця, та врятувала електрика. Сьогодні запропонували перетягти проводку нагорі, в нашому будинкові. Завтра почну роботу. А там видко буде. Всю стипендію ухлопав на матеріали для свого двигуна.

Взагалі Сава ховав від людей, навіть від друзів, дрібниці свого особистого життя, але Антонові говорив прямо, одверто. Уважність і захоплення, з яким той слухав і реагував, спонукали до цього.

Антін посміхнувся. Вчитись і творити в таких умовах. Навіть воляче здоров'я Савине і те можна загубити.

— Да, з самих проєктів не їстимеш хліба. Треба ці проєкти

реалізувати, потім продовжувати далі посувати науку й техніку. А на голодний шлунок не посунеш. Я спробую продертись із твоїми проектами через бюрократичні хащі соціалістичних установ. Я людина терпляча. А як твій інститут? Через ці діла, мабуть, одстав. Бо, кажуть, важко у вас...

— Та воно важко, але я здав дещо за цей триместр. Мабуть, тому, що доводиться заглиблюватись у теорію і переганяти самого себе і програму курсу, тому й не дуже важко здається. Та я ж ніколи надто добре не вчився.

В Антона гармонією грали на чолі зморшки. Не витримав і пройшов по хаті. Йому здавалося, що він теж зробив відкриття, знайшовши Сава.

В кімнаті була та особлива тиша, що спадає після жвавої розмови. В льоху, в ямі застигають швидко найгарячіші згуки. Треба звикнути до цього, щоб не задушили на самоті товсті стіни й безгуччя. Антін прислухався до тиші й думав:

«Може, справді Сава представник тієї нової молоді, про яку тепер пишуть. Але ж треба дати йому можливість виявити себе. Не може бути, щоб він був схожий на десятки тих винахідників, що плутають свою фантазію з науковою неписьменністю і поневіряються в ролі страдників за науку та винахідництво. Для залізничі колосальне придбання цей апарат механічного зчіплення вагонів. Простішого нічого вигадати не можна в цій галузі. Але через консерватизм, що отруїв наше життя, бездарні інженери не розуміють значіння винаходу. Чекатимуть, доки за кордоном почнуть застосовувати апарата, тоді завують, як пси...»

Сава розповідав дещо про інститут і свою роботу. Він не впізнавав Антона. Десь подівся зовнішній скепсис, жартівливість і нігілізм. Нервові рухи, захоплення моделлю говорили за щирість. Слухав уважно і, коли Сава кінчив:

— Мені мати б якусь, хоч поганеньку, лабораторію або майстерню. О, тоді б я довів...

Антін почав лаятись. У нас не вміють підтримати людину, обов'язково втоплять у папері. Ну, нічого, продадуть ці винаходи, і тоді можна буде працювати. Він знайде шляхи до реалізації, а разом і до відповідної каси...

В двері постукотіло тихенько. Сава відчинив і впустив Зайку. Дівчина побачила чужу людину і спинилася на порозі. Але господар зрадів і тягнув її в хату:

— А, Зайчик!.. Здрастуйте! Якраз оце вас і чекали. Знайомтесь... Цей парубок сватати вас прийшов. Шукає собі молоду і ніяк до смаку не підбере. Так, кажу, тут у нас є одна бідова і вродлива дівчина, та ще весна йде, можна починати весняну любовну кампанію... Не вірите, що свататиме? Дивіться, ось і хліб, і випивка. Тільки треба приготувати все, і це вже ваш обов'язок. Подивимось, яка з вас господиня. Бо коли цього не вмієте робить, тоді в дружини не годитеся, і я не буду вас рекомендувати...

Дівчина почервоніла. Щоки загорілися, ніби на них впали відсвіти двох червоних язиків полум'я. Завжди ніяковіла і соромилася,

коли Сава починав говорити з нею напівглузливо. А він ніколи інакше з нею не розмовляв і заставляв її від цього страждати. Все ж відповіла:

— Ой, які ви сьогодні балакучі, Саво... Прямо як кулемет. А ніби й не п'яний. Мабуть, когось зустріли... Я догадуюся кого.

— Та вас же побачив, і прямо стрибати хочеться... Будьте хазяйкою, раз уже прийшли, і пам'ятайте, що я радію тільки від того, що вас бачу. От вам хрест божий, клянусь вашими кучерятами...

3

На Зайку дивився Антін оком молодим і заздрісним. Поглядом тихої приязні. Думав — і серце в неї таке молоде, соромливе і веселе. Дивився й поглядом батьківським з похмурим смутком в очах. Справді, заздрив трохи, що розвітала молодість чистими фарбами на обличчі і бадьорістю в руках.

Кілька ковтків вина зробили дівчину рухливішою. Хоча під повіками тлів якийсь біль. Навіть сміх не стирав його. Сміялася Зайка щиро, розмашисто, на весь рот і на всі груди. Наївний ситець і в'язана кохтинка берегли пружинясте тіло. Великі груди, приборкані одягом, і широкі стегна свідчили, що Зайка — могутня, дебела, невибаглива майбутня селянська мати. Мати, що плодитиме і пеститиме рідних дітей, як обдарована земля, що легко носить свої коштовні плоди.

Трохи дивувала така соромливість дівчини. Антін, борсаючись на дні міського життя, давно вже одвик і від щирої простоти людської, і від ніякового червінця, що запалюється променем чистої, недоторканої душі. Коли зустрічався поглядом з очима Зайчиними, захоплено слідкував — від соромливості палахкотіли очі. Навіть рот якось по-дитячому розкривався і густо-червоні губи тремтіли, мов вогкі росяні пелюстки. Дівчина тоді починала швиденько розмову або їла, щоб сховати свою простоту. Антін замислився на хвилину:

«Скрасити життя людське може така дівчина. У тій кімнаті, де вона живе, радість посміхається з кожного кутка на всіх присутніх. В її руках поновлюються речі. Відчуваючи посмішку цих губів, можна йти на смерть, як на театральну виставу. Інтимний затишок сіється там, де пройде така дівчина і до чого торкнеться її рука...»

Він не знав, Антін, що прокидається в нього ненадовго пізня, гірка, як осіння полинь, цікавість до молодої жінки. Така цікавість переходить в жагуче почуття, може, останньої любові. Того терпкого кохання, що перепалює серце на попіл байдужості або робить із звичайної людини героя.

Щоб не схопитись із стільця від довгого, пильного й задумливого погляду Антонового, Зайка почала швидко, похапцем:

— Не знала, що буду сьогодні вечеряти. Ішла з інституту з товаришами й читала їм лекцію, яка шкода від того, що люди вечеряють. Вони ж не догадалися, що я хочу їсти, а грошей немає... От чудаки!

А правда, наука говорить, ніби корисніше не вечеряти... Силуєте мене їсти, а це шкодить...

— Раз так, нате проковтніть ще одей бутерброд із сиром,— частував сам господар Сава.

Сміялася безтурботно Зайка, ніби завтра мала одержати спадщину, а насправді її чекав тільки щоденний обід у студентській їдальні на цілий день. Тепер соромилася їсти, бо могла б знищити всі страви, що є на столі, а жадноюю бути незручно.

— А я йшов до небожа, лютого, як вовк. Ну, а всяка тварина, навіть людина, попоївши, робиться не такою хижою. Тому й захопив із собою вечерю... І вплинуло — дивіться, який тихий сидить...

Сава відповів таким чином: довгий шматок рожевої, в білій рамці сала, шинки, впійманої зубами, переплив через нижню губу, тріпнувся жваво й зник у роті. Щелепи ворушилися на крицевих шарнірах м'язів. Очі Зайки зробилися круглі від здивування і голова її повернулася до Сави, потім до Антона:

— Хто цей деспот тихий?.. Такий барбар!.. Ви знаєте, він мені жити не дає: де б не зустрілися, починає мене їсти своїми дотепами і глузуванням, як оту шинку. Ніби я для нього цяця...

— Ви цяцька? Ви лялька? Ой, рятуйте мене від таких іграшок... Антоне, побався з Зайкою, що важить пудів шість,— перекривив дівчину Сава.

— Не шість, а біля чотирьох...

— Я ж говорю, що три з гаком. На жаль, я на руки вас не брав, боюся такою цяцькою підірватися... А треба спробувати...

— Дульки з масличком!.. Їли коли-небудь таку страву?

— Мати годувала, як маленьким був, забув уже й смак. Спасибі, що нагадали. Це, здається, ваш постійний сніданок і вечеря... Чудово!.. А я дивлюся, чому це ви такі вередливі й боїтеся їсти ковбасу й шинку. Вас, соцвивхів, надто делікатно виховують...

— Ви, Саво, хуліган хуліганович!

— А ви — Зайчик-вегетаріянчик!

Антін задоволено слухав суперечку, ніби сперечалися діти, що люблять одне одного й не вживають різких слів. Зайка ніяк не могла добрати способу дошкулити Саві. Вона підстрибувала на стільцеві, нахилилася вперед і штовхала пальцем повітря. А Сава сидів глибоко на ліжкові, обіпершись спиною об стіну, і, примруживши хитро очі, перекирляв Зайку. На стіні гойдалася тінь, плоска, ніби вирізана з паперу. Силует чисієсь чужої величезної кудлатої голови. Дим цигарки плавав по блискучій крейді рухливими прозорими узорами.

З нестримним задоволенням ловила Зайка кожен рух Сави. Кожне слово, кинуте їй, викликало несховану радість. Ніби вона замість звичайних слів одержувала подарунки. Коли говорив Антін, теж посміхалася і широко розп'ятими пальцями підважувала стрижене волосся, ніжно схвильоване петлями кучерів. Але слухала не з такою увагою. І Антін лише інколи вставляв слово, підбадьорюючи на нові суперечки. Для нього ці студенти були цілком нові люди. Відчував молодий запал — те, що давно розсіяв по степах у даремній боротьбі

й в'язниці. Порівнював себе з порожнечою, де луною віддаються завзятий тиск сердець і приплив гарячий крові.

Для хоробрості Зайка запалила цигарку, глибоко затягнулася димом і прохаюче схилила голову:

— Саво, ви хоч і барбар, і кровожадний чоловік, але уважте на моє прохання, зверніть увагу на нещасну дівчину... Не покиньте її на сьогодні без музики. А то заплачу й обіллю сльозами всю вашу жилетку... Заграйте на вашій радіошарманці, дорогий кровожадо, хижаче лютий!.. Заграйте... А ви знаєте, Саво, я помітила, хто в Харкові найбільш упивається кривавими подіями, крім вас. Газетярі, що продають вечірню газету. Щодня вони винайдуть якусь криваву подію і галасують на все місто про кровожадність китайців, румунів, англійців або наших хуліганів з Москалівки або Ващенківської левади... Але це до справи не стосується. Заграти ви нам повинні. І криваві події наших газетярів вас від цього не звільняють...

Доки Зайка прохала Саву заграти, Антін оглядав кімнату, схожу на лабораторію алхіміка й на майстерню конструктора. По тих речах, що впадали в вічі, і по книжках можна бачити, над чим працює юнак і які знання ховає його голова. Колись і Антін мріяв про вищу школу. Закінчив тодішнє кременчуцьке «железнодорожное техническое училище», читав, готувався до іспитів, але свого не досягнув. Треба було заробляти гроші, працював у запільному есерівському гурткові й прогулявся в Сибір.

Сава налагодив свою шарманку і почав грати мелодії на якісь народні мотиви. Таку музику найбільше полюбляє Зайка. Під час коротенької перерви пояснив кількома словами Антонові конструкцію свого музичного струменту. І знову всі слухали. Сава сидів і тремтячою рукою кінчиком пальця ловив кожну ноту в повітрі. І від цього дотику звук лився чистим, ніжним струмком. Задумливо слухала Зайка. У неї чоло стало міцне, ніби висічене з каменю. Важко нависало буграми над очима, й брови лежали рівною, гострою, тремтячою лінією. Зморшка на чолі перерізала ту лінію, мов глибока зарубка.

Сам трохи музика, Антін до болю любив хорошу гру. Нечувана мелодія підкорила собі його увагу й захопила цілком. Спочатку намагався знайти подібність тембру згуку дивовижного струмента з лодським голосом, з кларнетом, а потім забувся... Зустріч із Савою і чудова простота Зайки заставили згадати дитинство, вічні бійки й роботу. Сам заробляв і готувався в технічну школу. По закінченні можна було б піти на чистішу роботу, але захотілося бути машиністом і знову продовжувати готуватися до вищої школи. Любив веселе базікання буферів, коли паровоз сіпне довгу червону валку важких вагонів. Перебої коліс, дух степів, що розбігаються перед божевільною машиною. Бо вона, машина, дихає чорним димом і крає глевку землю залізом. Землю, обмиту вітрами й сонцем. Влітку — сизий, позолочений лан котить могутню хвилю, вигинається хижою шкірою під блискучо-блакитною аркою неба. І ось-ось заклопне все на шляху. Потім злякано котиться назад. Під

урочистою аркою неба йде похід — демонстрація досягнень природи й людини. І взимку — гудить хвища й вітер намагається звалити з насипу валку, запорошує рейки, але залізні груди паротягу бавлячись розбивають прозору стіну перепон. Лише підспай, кочегаре, чорних пряників у гарячу паровозну пащу!

Потім повстання й бої. Начальник і інспектор панцерників. Люта боротьба з більшовиками, есерівські фантазії й цілковите розчарування, гірке, як цигарка на похмілля. У Київ послали на роботу в більшовицьке заплілля. Поїхав, щоб розважити біль. Арешт зустрів байдуже, тільки трохи здивувався, коли одного вечора в камеру прийшов Петро. Стомлений і спокійний.

Поліровані вилиці блищали. Щоки провалилися двома худими проваллями й заросли темно-гнідою бородою. Рука все поправляла револьвер. Говорив спокійно, трохи хрипло й стомлено. Губи не зворухнулися на посмішку. Привітався й сів на ліжко. Довго дивився сухими очима аскета на брата. Посміхнувся був Антін і змив посмішку похмурою байдужістю.

Над осіннім, до відчаю порожнім степом пролітає крук і раптом будить ранкову тишу несподіваним привітом. Так звернувся після мовчанки Петро до Антона:

— Дострибався, запорожець, доки в клітку замкнули. Наївся оселедців,— і глянув на Антонову зачіску,— тепер лубки нашивай...

Антін нервово зайорзав на місці.

— А тобі що? Жаль мого м'яса? Жаль моєї шкури?.. Здирайте, чорт з вами! Поперек горла вона вам стане...

— Не стане, тепер уже не стане... А ти не пирскай у вічі. Підожди... Знаю, ти запальний, як інститутка, давай краще поговоримо про діло...

Почав розмову, але збився якимось відразу. Дряпало щось у горлянці, кашляв, а воно не прочищалося. Зиркнув на Антона й замовк. Копирсав чоботом кам'яну підлогу. Слова застрявали, не лізли з рота, чіплялися язиком за сухі губи. Тоді він розгнівано прошипів:

— Чортяка, муляє чобіт. Халера йому в підощву. П'ять день уже не роззуваюсь...

Повільно роззув чобіт, розгорнув онучу в затьоках їдких коричневих плям. Ударило в ніс гострим, як сірка, смердючим потом. Оглянув плямувате полотно онуч, розгладив на колінах, старанно, довго обгортав ногу, примірюючись кілька разів. Антін побачив білі, мертві, сухі пальці з чорними буграстими нігтями, схожими на кору. Уся нога, майже до пальців, заросла рудуватим пухнастим волоссям. Здригнувся, згадавши, що нога холодна й вогка від поту. Мертва нога. Але зрадив, помітивши братове хвилювання.

Петро з натугою, за м'які вуха вчепившись, натягнув чобіт і пристукнув ногою. Почав говорити звичайним, спокійним голосом. Пропонував Антонові покинути свої есерівські витівки і перейти працювати до більшовиків. Їм механіки потрібні. Розмовляв Петро небагато й обережно, зважуючи слова, старанно припасовуючи їх одне до одного. Знав добре вдачу запального брата й хотів висвітлити все якнайкраще, розмалювати відповідними фарбами. Повідомив,

що справу Антонову мав сам вести, але відмовився. Антін не дав йому закінчити:

— Набридли мені всі комуністи, анархісти, кадети, есеристи... Знаєш, Петре, коли ти мені хоч трохи брат, дай оту машинку, що в тебе на ремінцеві, я проковтну кулю, й край... І закопаєте мене десь укупі з тими, що закопуєте щодня. Говорити мені більше нічого, все сказав слідчому... І, будь ласка, не набридайте з допитами, і ти не з'являйся більше! А жаль машинки, так пішов ти к...

Обклав брата такою лайкою, що Петро аж головою мотнув. Ніби хотів струснути з себе липке багно гнилих слів.

Підвівся Петро:

— Дурню ти... Шльопнути тебе зуміють і зроблять це, коли треба буде. Прийшов допомогти, а в тебе фантазії в голові. Запорижжя, оселедці, нагаї... Суки, разпрона...

Полоснув Антона лайкою. Той схопився і вп'явся гарячими очима в Петрову бороду:

— А ти в попи пошився, сповідати прийшов? Чи на провокатора вислужитись... Бач, інтелігентний який став, з'явився братові допомагати. Стріляй, бо набридло мені. Жаль, не попався ти мені в руки в свій час, я б отой нахабний твій черепок розтросив і не мучив би довго...

Уже повертаючись іти, Петро похитав головою:

— Не дай бог свині рог, увесь світ переколе... Ну, гаразд, бувай.

— Котись!..

Двері заскрипіли іржавими щелепами. Засув закректав, і клацнув замок.

Антін байдуже слухав присуд, байдуже сидів у в'язниці. Так само байдужісінько топтав землю тепер, аби спливали дні, тижні в ту безодню, що зветься часом.

Знову почув музику, але Сава опустил руку, і останній згук ударився в стіну і, обламавши ніжні крильця мелодії, впав і вмер. Антін словами перебив думки, нав'язав музику:

— Чудова штука, колосальний винахід! Говориш — руський інженер зробив. Здорово... А на скрипку ти не граєш? Пам'ятаєш, я тобі свою подарував, в армію їхавши.

— Грав, і скрипка тут, отам у кутку... Але проти цієї примітивної радіошарманки скрипка те саме, що чеберка проти росяля.

Посмутніла й Зайка, повертіла в руках свою вухасту шапку, за яку й одержала таке легковажне назвисько. Запалила цигарку, несподівано попрощалася й пішла. Провели її очима, доки зачинилися двері. Антін кинув головою вслід:

— Мені дуже подобається ця студентка. Так віє від неї плодитим степом. Широкими ланами пшениці... У ній заховане те краще, що є в селянській дівчині, яка приходиться у місто. Ти звернув увагу на чистоту, цнотливість у лініях обличчя, на соромливість, що спалахує червінцем на щоках. Дівчина зберегла те, чого зараз рідко де знайдеш — справжню сердешну недоторканість і простоту... Як вона не розгубила цього в проклятому нашому місті?.. Здається,

до неї не доторкнеться ніяка брудота, дитяча душа її проста, як струмкова вода...

— А я не люблю селянської примітивної простоти,— перебив Сава Антонову захоплену промову.— Надто наївна вона, та простота, відстала. Тепер треба бути сильним, знати життя, боротись, а не червоніти, як інститутка, від кожного слова. У мене є приятелька одна, Надійка. Теж селянська дівчина, що пройшла найми, цукроварню, завод. Та завжди переможе своєю активністю. Хоч людина надто проста й товариська. Є простота мудрості і простота наївності, безсилля, як оце в Зайки...

— Може, й так... На жаль, більше зустрінеш нахабних, порожніх спекулянтів на геройстві й силі, ніж справді сильних героїв... А мені пора тікати, бо твій вечір сьогодні загинув...

— А де ти ночуєш?

— Десь переночую, знайду місце. Постійного кубла не маю, до справжньої весни доживу, а там кудись помандрую.

Сава запропонував Антонові ночувати в нього. Доведеться спати долі, але послати можна й газети, рядно, під голову баракло різне. Повагавшись, Антін погодився. Працювати Саві не було охоти, думки розхристалися в розмові. І в Антона час гнав сьогодні мов експрес, хоча звичайно — миршава шкапа, що одраховує хвилини й години, дратувала його надто повільною ходою.

З якоїсь схованки Сава повитягав деяке баракло. Дістав газети і дав Антонові, що, повзаючи по долівці, слав собі примітивну постіль.

Розмова перейшла й на іншу тему.

— Скажи, Саво, як там Уляна живе?

— Живе потроху,— відповів Сава, підійшов до столу, порився в паперах і подав Антонові листа.— Ось одержав учора. Візьми прочитай, коли охоту маєш. Дізнаєшся, як живе. Хоче приїхати сюди...

Антін, приладнавши в голову Савин піджак, розіслав замість простирадла своє нове пальто, взяв листа.

«Любий сину!

Пишу тобі й повідомляю, що скоро збираюся я до тебе. Бо вже як отелиться корова, тоді навряд чи й виберуся. Виїхавши, повідомлю, вийдеш мене зустрічати на вокзал. Хтозна, як там у вас у столицях. Ми живемо тихенько, аби жити. Федя заробляє вісімнадцять карбованців на місяць. Помагає потроху, а я, звичайно, і шию, і мию, і лагаю. Спасибі тобі за гостинець, вчасно нагодилися твої п'ятнадцять карбованців. Тільки, мабуть, не посилай, бо сам живеш не краще за нас. Приїду в гості, привезу трохи гостинців, бо в вас там і харчів путніх не дістанеш. Сказано — велике місто. У Варі чобітки порвалися, збираю на нові. На скобзалках доскобзалася. Оце ж треба Федора вчити далі, треба з тобою порадитися, куди його віддавати. Він тільки про море мріє й хоче стати моряком. Боюся, щоб ледащо з нього не вийшов. Мене

він зовсім не слухає й таку самостійність гне, що хоч з дому тікай. Про тебе цілими ночами думаю. Як живеш там без догляду — ніхто й гудзика не пришиє, ніхто й не догляне за тобою. Вчися, хлопче, коли б мені була можливість, хоч і до старості йде діло, а вчилася б. Спасибі, Варя книжки мені читає, коли я за роботою сиджу... Нудьгую за тобою й щодня згадую. Обнімаємо тебе всі гуртом і цілуємо. Мати — Уляна Гамалія, брат — Федір Гамалія і сестра — Варвара Гамалія».

Антін дочитав листа, звичайного, простого, буденного й суворого. Ще раз оглянув папірця, списаного непевним почерком, пішов до столу й поклав аркушик:

— Нудно їй там... Бадьора баба в тебе мати, люблю я її здорово. Таких жінок пошукай — не знайдеш. Жаль Уляну, б'ється як риба. Невже тобі не дошкуляє поводження Петра з Уляною й з вами? Я згорів би від ненависти, та вона в мене й так не погасає...

Сава закінчив слати ліжку, взяв цигарку. Разом з Антоном почали роздягатися й лягли. Сава погасив електрику, простягнувши руку до лампи, що висіла над ним. У темряві лице його спалахнуло й було схоже на червону маску, що освітлювалася кожного разу, коли тягнув цигарку. Червоненька цяточка загрузла в темряві біля його губів. Довго мовчав, потім заговорив, ніби сам до себе:

— Ніякої ненависти до батька немає в мене... Цілком виправдую його вчинок. Не може бути, щоб мати цього не розуміла.

Після перших слів Антін зашелестів своїм пальтом, підхопившись з місця:

— А ти ж прізвище міняв? Зустрічатись з ним не хочеш?..

— Не перебивай, послухай далі. Так, міняв прізвище, бо, коли мати взнали, нічого мені не казали зразу. А потім, років через два, розповіли і листи батькові з різними там виправдуваннями, правда, стриманими, показали. Від грошей з його кишені відмовилися зразу. Я дурний був, обурився, хотів їхати битися з ним у Харків. Матері стало жаль, навіть заплакав трохи... Дав слово тоді не звертатись до нього, не брати грошей та й змінив прізвище. Думав, велике діло зробив, лицарський вчинок, а пожив тут, подивився — і ствердилися думки, що в голову залізли ще дома... Бачиш, ми надто консервативні, нас переконали, що одружіння повинно бути міцним, ніби людей приковують одного до другого. Справа не в законі, а в побутових вимогах... Закон одне, а життя інше диктує. Мати моя надто по-старому про все мислить. Ти зрозумій, батько став біля такої роботи, що вимагає розвиненого інтелекту. Він працював над собою, я певен цього... Йому треба мати помічницю в роботі, що розуміла б його. Чи цікава йому тепер та містечкова підстаркувата молодиця Уляна, що ледве вміє читати-писати та добре знається на хатньому господарстві? Розвивати її?.. Для цього стара вже, а для мужчини сорок три роки — вік невеликий... Мати, напевне, розуміє це все, у неї голови на трьох розумних

вистачить. І, може б, переболіло їй і минуло все. Та трохи нечутливо батько до неї поставився. Прислав гроші, ніби підкупити хотів або одкупитись... Дітей він любить, це я напевне знаю, і мучиться за них. А я пішов би до нього й зараз. Та не хочу матері завдавати болю. Вона для дітей тільки й живе, і мене любить здорово. Та я й без батька проживу, не маленький хлопчик. Нехай кожен живе на свій смак і як захоче... Мені подобається все ж, що батько розрубав вузол і нічого не злякався. Ми ще по-старому мислимо собі родину й одружіння. Зійшовся з якоюсь жінкою — обов'язково живи з нею, доки здохнеш! А коли переріс її на п'ять голів? Я дуже люблю матір і вважаю, що вона надзвичайна людина. Та все ж даремно вона не бере грошей на дітей, розв'язала б собі руки, робила б що їй завгодно. І пора вже звикнути і не сохнути... Коли б мені сказали, що я мушу ціле життя прожити із своєю дружиною, я б ніколи не одружився.

— З такою філософією краще самому жити,— нервово перекинувся на другий бік Антін,— і міняти щомісяця жінок. Тепер це модно. І батько твій захопився цією модою. Не вподобається теперішня, ще одну знайде.

— Нічого дивного немає, і друга жінка може не вподобатися — знайде третю. Доки не зустрінеться з тією, що на весь час з ним залишиться. Міняти жінок навіть щороку — це вже злочинство... Не знаю, чому всі так бояться за жінок. Тепер статеве питання вирішується надто легко. Вперше в кімнату до тебе приходять жінки і віддаються з любові до мистецтва. І напевне сумління їм не мучать... Батько майже шість років живе з новою дружиною...

— А звідки ти знаєш, що тільки з нею?..

— Це вже занадто!.. Тому, що я йому вірю й цілком виправдую його, абсолютно. Ніякого гніву і ненависти не почуваю!..

З натиском, притамовуючи гнів, Сава закінчив речення і вкрився з головою, щоб далі не продовжувати розмови...

4

Вісім місяців тому проводжала Уляна Сава вчитись до Харкова. І в думці не було, щоб її син не склав іспита. Знала — проводить надовго. Сава прощався з нею так само весело й просто, як з приятелями комсомольцями, що прохали неодмінно писати. Потяг пішов. Останній погляд матері, яким хочеться охопити, притиснути до себе, запам'ятати рідні риси обличчя. Безглузда, сіра будівля товарної контори насувала на потяг і зрізала східці, де стояв Сава. Уляна дивилася ще хвилинку, чекала. Потяг гуркотів уже далеченько. Гострий кут будівлі одкраяв, зчухрав клаптик овалу серця. Кров просотувалася краплинами і заслала очі прозорою плівкою. То залило очі сльозами — дув вітер прямо в обличчя... А може, не від вітру? Не витираючи сліз, повернулася до Федора і Варі. Сльози висохли. Діти стояли близько, Варя тулилася до матері, наче під час якогось нещастя. Зітхнула Уляна

й пішла додому. Десь біля клубу Федір одстав. Йому нудно стало від тієї мовчанки. Варя загубилася біля двору, і Уляна сама зайшла в хату. Переступила поріг і відчула: від стін війнуло холодом, порожнечою. Все в хаті, до нудоти знайоме, тепер стало чужим, далеким, нікому не потрібним...

На столі лежав ніж, сизе лезо пошерхло від дрібних крихот, що прилипли до металу. Мабуть, Варя забула сховати ножа...

Півгодини тому розмовляли, збираючись на вокзал. Сава жартував і радив матері їхати з ним складати іспит в інститут. Кожному із своїх хотів сказати на прощання щось приємне. Так само розгублено Уляна зайшла й у другу кімнату. Стала посередині, не знала, до чого підійти. Озираючись навколо. Стіни такі дивно чужі і речі нашорошилися вороже, ніби збиралися робити бунт.

У кутку проти дверей висів колись образ якогось святого. Благословення батьківське... Забутий, нікому не потрібний, нагадував був про себе лише павутинням, що запліталася за його сухою дерев'яною спиною. І коли зник з кутка той святий, ніхто більше ним не цікавився.

Погляд Улянин упав у куток, де висіла ікона, спинився на голих стінах. З рішучим одчаєм, голосно й загрозово сказала:

— Так помагай же ж боже!

Вона не просила. В її словах не було моління. Уляна наказувала давно забутому богові, щоб допомагав її синові. І сама знала, що Сава вміє за себе постояти. Завжди був упертий і сміливий. І, може, за тую сміливість більше боялася Уляна, ніж за неуспіх. Жаль було розлучатися з найстаршим сином. Погорда, замкнена молодця, навіть з найближчими знайомими жінками не розмовляла про свої глибоко інтимні справи. Наприклад, про розлуку з чоловіком. Лише перед Савою розкривала свої рани і роз'яструвала їх розрадою, спогадами, гнівом.

Чи любила вона Петра? Хтозна... Образа все висмоктала, й понівечені надії терпко душили зашерхлу горлянку. Все чекала — закінчиться боротьба, Петро приїде, і затишніше буде жити. Порожньо без чоловіка, з яким прожила стільки років. Кожна звістка теплим вітром обвівала душу. Усього раз додому на день заїхав, і день той був, мов із сонячної пражі витканий. Веселий і розмаїтий. Обіцяв, відїжджаючи, Петро — на одному місці десь осяде, забере всіх і по-новому будуть жити.

Писав коротенько інколи. А потім раптом лист — повідомляв, що зійшовся з іншою, нехай не ображаються, гроші посилає й пошлатиме їй і дітям. Прочитала — і боляче стало Уляні не за зраду, а від неймовірного сорому. Ніби голу пороли її нагаями перед натовпом. Таке самісіньке почуття, як тоді, коли її й Саву забрали козаки денікінські в комендатуру й допитували, де Петро? Роздягли Улянну перед Савою, глузували з хижим, звірячим захопленням, сікли нагаями по голому тілу й тупими носками чобіт штовхали під ребра. Уляні було соромно, що тут стоїть Сава і все бачить. Боляче стало лише, коли хлопець кинувся до неї і його козак так урізав нагаєм, що хлопець від удару похилився до стіни, як лоза.

Екзекуція з'єднала мати й сина, зв'язала їх ланцюгом особливої, глибокої любові.

Пізніше й про батька все розповіла Саві, і листи показала. Почали самі жити... Колишні надії розпоршилися в щоденній важкій роботі, мов жменька золотого пороху в мільйонах тонн звичайного піску. Сава працював на залізниці у слюсарні. Уляна — в своєму господарстві. Вміти прожити з копійками в такій родині, щоб усі були задоволені й не згадували про недостачу хліба,— наука складна й серйозна. Витрачати копійки, зашерхлі від поту, складніше, ніж розкидати сотні карбованців. Діти завжди були чисті, одягнені й нагодовані...

Поїхав Сава — і стало важче без його допомоги. Інколи в розпучі з'являлася думка: «Чи не звернутися до нього, до Петра?.. Його ж діти. На свою красуню всі гроші витрачає, а ми картоплею душимось та латані-перелатані сорочки носимо».

Зблідла від такої думки. Кулаки так стискувала, що терпли пальці. З лютим запалом кидалася на роботу й не піддавалася. І на громадську роботу ще виривала годинку.

Останній час потягло Уляну до Харкова. Побачитись із Савою і про Федора порадитись. А головне, десь тліло бажання хоч здалека побачити Петра. Давно збиралася написати Саві, й припало на сьогодні. Замислилася над папірцем, рука, не звикла до писання, не дуже слухалася. У кімнаті — затишок від невеличкої газової лампи, що розпинала шатро світла лише навколо столу. Бганок шитва лежав збоку, позабутий і далекий. Треба було закінчити роботу сьогодні, бо зранку, ледве світанок розплющить свої сині очі, почнеться щоденний клопіт. Господарство правити, Федора на роботу спроводить і Варю в школу. Ще з осені влаштувався Федір у кузню учнем-підлітком і заробляв вісімнадцять карбованців... На ліжковій заворушилася крізь сон дівчинка й щось швиденько, незрозуміло заговорила. Уляна тихо заспокоїла:

— Спи, спи, дитино...— А може, й не сказала. Голосу свого не помітила.

Поглядом погладила маленьку дочку, що розкинулася в дитячому безтурботному сні на широкому ліжкові. Спить разом с матір'ю. Колись на цьому ліжкові Уляна спала з Петром. Багато років підряд, бо побралися, як йому було дев'ятнадцять, а їй вісімнадцять років. Згадавши про це, натиснула на перо і зробила пляму. По-школярському лизнула пляму язиком, злизала атрамент, похапцем виплюнувши його. Закінчила листа й написала адресу, коли прийшов Федір. Мабуть, був десь у клубі. Високий, довгов'язий юнак саме в тих літах, коли хлопець скоро вилюдне і стане парубком. Золотий пушок обсипав верхню губу Уляниного сина, і в голосі вчувалися вже басові ноти. Багато нових питань поставало в голові Федора. Частково вирішав їх з товаришами. До матері почував далеку, притамовану ворожнечу. Почував, що вона ховає від нього якусь таємницю і ніяково обминає в розмові слизькі місця. Глузливим вигуком і доганою ховає свою ніяковість.

Тепер Федір прийшов з рішучим наміром говорити з матір'ю

одверто до кінця. З егоїзмом шістнадцятирічного віку не хотів нікого жаліти і розуміти, що таке жаль. Федір захоплювався морем. Незмірима далина водяного простору манила юнака, що мріяв тільки про одне — стати моряком, капітаном якогось романтичного корабля. Але для цього треба вчитись у моряцькій школі, на вчення потрібні гроші, і хтось повинен допомогти підготуватись до школи. І матір із сестрою без допомоги не покинеш. Хлоп'ячі мрії про море спліталися з роботою в задушливому диму кузні, що здавалася каторгою.

Федір давно зрозумів родинну історію з батьком і був дома замкнений і мовчазний. З матір'ю розмовляв мало, очима проводжаючи її високу, сухорляву, рівну постать. Слухняно допомагав біля господарства.

Сьогодні коваль, кремезний мисливець і рибалка Матенко, в присутності Федора натяками глузував з Уляни, що не брала грошей на дітей від Гамалії. Федір жбурнув молота й вийшов з кузні. У ту хвилину ненавидів Уляну і в обід сидів за столом зосереджений і чужий. На Варині базікання, на запитання до нього замахнувся ложкою. Уляна втихомирила їх. Якось особливо блиснув на неї очима Федір.

Світло лампи підкреслювало напруження Федорового обличчя. Уляна взяла бганок роботи, присунула ближче лампу, а Федір мовчки сів вечеряти. Холодна смажена картопля здавалася кислою. Як воду, випив шклянку молока й встав. Хвилину дивився на матір, вона працювала, не підводивши очей.

— Мамо...

Здритнувшись від передчуття чогось несподіваного, Уляна підкинула голову, а рука з голкою впала.

— Мамо, скажіть мені... Я мушу знати, в чому справа... Чому батько не дає грошей? Він мусить нам допомогти, закон велить. І взагалі я нічого не розумію. Невже він про нас забув?.. Я хочу знати!

Уляна зблідла. Цього запитання давно чекала від Федора. Але відповіді не могла придумати. Як пояснити хлопцеві?.. За останній час він став чужий, ніби ріс не дома, а приходив тільки годуватись. Не можна впізнати веселого хлопчика Федька в цьому вайлакуватому, похмурому юнакові.

Уляна підвелася. Що скажеш йому? Одверто розповісти все — не зрозуміє. Та й чи має вона право вимагати від Федора офіри?.. Мовчати більше не можна. Не по-дитячому розгніваний, настирливо вимагаючий у нього вигляд. Не помітила за роботою, що Федір не дитина, швидко виріс, розвинувся в напівдорослу людину.

— Хай він задавиться своїми грішми! Не хочу я тих грошей, не візьму... Не візьму! — Виривала з себе кожне слово, потім одійшла до вікна й невидючим поглядом шукала поради в порожнечі чорної тиші за холодними шибками.

Федір пильно слідкував за нею. Напруженість і нервовість матері надали йому хоробрості. Уперше розмовляв з нею як дорослий. Кам'яний характер Уляни пригнічував і разом приваблював. За тією сухор-

лявою спиною, в одній кімнаті з цією жінкою, завжди почував себе безпечно.

— Скоріше ми всі подушимся на цій картоплі!.. Я хочу вчитися, потрібні гроші, пальці собі не поодрубую, щоб заплатити й вам залишити. А Варя довго ще носитиме помії? Він наш батько, неха...

Вмить, мов хтось опік її ударом, Уляна повернулася. Зціплені тугі губи зблідли, а на обличчі піонами зацвіли червоні плями:

— Лягай спати!.. Годі базікати!.. Геть у ліжко!

Від несподіванки Федір знітився й пішов до ліжка.

Уляна розуміла — зараз послухав її Федір, але ця розмова не остання. Доведеться пережити ще подібні, а може, й гірші хвилини. В особі сина мала собі ворога. Хто кого переможе?

Дивилася в темряву. Зовсім близько гукнув мідним півнем паротяг, а йому відповів басом другий. Тут, у цьому містечкові, обплетеному рейками, як крицевими обручами важких думок, пройшла молодість і життя в пекельній праці під співи отих гудків. Усе чекало — через який час буде краще, а воно темрява стає густішою, ніби там, за вікном, у передвесняному нічному забутті...

Хотілося заплакати. Сльозами обмити тугу, й самотність, і образу. Але сліз не було...

Уляна не вмiла плакати...

5

Фінансова катастрофа Савина набирала загрозливих розмірів. До стипендії залишалося ще чотирнадцять днів, а кишені вже були порожні. П'ятнадцять карбованців довелося послати додому, хоч і важко було їх одірвати. На останні купив різні дрібниці та віддав борги. Тепер на обід треба знову діставати в борг у товаришів. Не вмів Сава економити на дрібницях особистого життя, не любив і в борг прохати, навіть у найближчих друзів. Та тих найближчих у нього й не було. Мав просто товаришів по інституту й комсомолу, і стосунки з ними далі учбових справ не поглиблювалися. Товариші досить уважно ставилися до Сави, так само як і він до них, і давали в борг дрібні суми. Але Саві здавалося, що беручи ці пару карбованців, він ледве не грабує товаришів, що завжди підкреслювали свої власницькі почуття.

Щоб урятувати становище, Сава ретельно взявся за виконання замовлення житлоуправління на нову проводку електрики в будинкові. На цьому мав заробити два десятки карбованців, коли трохи зекономить на матеріалі. Зосталося ще закінчити кімнату нового мешканця інженера, що його ніяк не міг два дні вліпнути дома. Через нього і сьогодні з інституту довелося повернутися раніше. Почало вечоріти.

Сава пообідав шматком телячої ковбаси, взяв метр, в'язку роликів, жмут дроту, ізоляційні стрічки, молоток і пішов на другий поверх.

Постукотів у кімнату номер шостий. Інженер підвівся був, а побачивши, хто зайшов, знову ліг на диван біля вікна, тільки газетою накрав живіт з розстебнутою жилеткою. На бильці ліжка висіла

лілова піжама, брудний комірець і краватка. Всюди почувалося безладдя холостяцького життя.

Сава приблизно почав обміряти кімнату і записував, скільки треба матеріалу. Хотів сьогодні почати проводку, але інженер сказав, що він через півгодини йде з дому і, крім того, вже скоро зовсім стемніє, працювати не можна буде. Краще вже почати завтра зранку. Нехай товариш монтер влаштує йому й два штепселі — один біля ліжка й другий біля столу для писання. Сава нагадав — це буде зроблено за власний кошт господаря.

— Не турбуйтеся, товаришу, робіть. Я заплачу.

— Я не боюся, що не заплатите, тільки не хочу непорозумінь.

— Розумію вас, найліпше домоворитися зразу, безумовно найліпше.

Інженер говорив з якоюсь милостиво-недбалою перевагою в голосі. Але розмовляв з охотою, бо сьогодні йому було нудно. Шукав якоїсь розваги і збирався йти в гості до свого приятеля, теж інженера, з яким разом кінчали Київський політехнікум. Маковецький слідкував за Савиними рухами і замислено дивився на його молоду, кремезну постать. Ліниво котилися думки: «Цього юнака я кілька разів зустрічав у нашому будинкові. Той самий студент, що про нього розповідали. Якись винаходи робить, позаводив різну чудасію в кімнаті. Щось плебейське є в його рухах і в обличчі. Підкреслено дегенеративне. А що саме? Припухлі губи?.. Ні... Що може винайти такий тип? Майбутній червоний інженер...»

Посміхнувшись, спитав:

— Ви студент технологічного?

— Так...

— Якого курсу?

— Першого...

— Правду кажуть тут, що ви займаєтеся винахідництвом і різною там чепухою?

Це була постійна манера говорити в Маковецького. Не звернув уваги, що вжалив юнака формою свого недбалого запитання. Сава повернув голову і ввіймав посмішку на обличчі господаря. Стримуючи себе, досить спокійно відповів:

— Мабуть, говорять ерунду, раз ви так старанно її повторюєте. А я дійсно працюю. дещо вдосконалюю і реалізую навіть свої винаходи. Значить, вони потрібні для держави...

Останні два речення сказав, щоб збити глузливий топ Маковецького. Прекрасно розумів, що обиватель доти сміється з якоїсь новини, доки за неї не дадуть грошей. А почувши шелест червінців, починає ставитися з повагою. Сава вгадав, Маковецького зацікавила відповідь.

— Реалізуєте, продаєте?.. Що саме й кому?

— Наприклад, апарат для автоматичного зчіплювання вагонів. Удосконалену нову молотарку американського типу, але прекрасно пристосовану до наших умов і матеріалів. Вона остільки вигідна, що ні один завод сільськогосподарських машин не відмовиться її придбати.

Почувши про молотарку, Маковецький підвівся й підпер голову рукою, не встаючи з ліжка. Останній місяць у конструкторському відділі заводу «Плуг і Коса», де працював Маковецький, займалися лише розробкою проекту нової молотарки, замовленої трестом. Всю іншу роботу відкинули геть і виконували це бойове завдання. Нехай хтось запропонує свою машину — і ця машина підійде, за неї дійсно заводоуправління вчепиться і купить. На цій справі можна прекрасно заробити! Маковецький не вірив, що Сава міг запропонувати щось цікаве, але захотів скористатися з випадку і дізнатись, що міг зробити юнак.

— Я на цій справі трохи розуміюся,— почав він,— працюю конструктором на заводі «Плуг і Коса». А відкіля ви знаєте сільсько-господарські машини?

— Спеціально вивчав молотарки, зацікавився цими машинами. Недалеко нашого містечка є комуна українців, що приїхали з Америки. У них чудові машини, зокрема молотарки. Але до наших умов не підходять. Надто дорогі, важкі й незручні. От я й надумав пристосувати таку машину до наших умов, до наших можливостей. І зробив це, а як зробив — вам буде видніше, коли подивитесь на мою роботу.

— Я з охотою подивлюся, навіть зараз можу розглянути, бо збираюся йти й мимоходом забіжу до вас... Це дуже цікаво...

Маковецький не сподобався Саві. Занадто вже задавакуватий. Але юнацьке завзяття потягло похвалитися, позадаватися й собі перед хвальком інженером... Промінь електричної лампи вмить проковтнув сірий морок півтемряви в кімнаті. Сава не запропонував Маковецькому роздягатися, а лише мовчки вказав на стільця. Інженер сів біля столу. Сухим вітром зашелестів папір, але гість не квапився розглядати. Мов лікар, умів ховати свої справжні почуття. Сава розгорнув боковий розріз своєї молотарки. Маковецький скося дивився на сплетені лінії і стежки пунктиру. Присунувся ближче, лише коли Сава почав пояснювати накреслене...

— Це тракторна молотарка, для трактора не менше десяти сил, ширина барабана дев'ятсот, розумієте? Можна молотити хліб, а також трави та інші культури: вику, квасоллю тощо. Зерно не тільки вимолочується, а й очищується двома віялками, і сортується на три сорти спеціальним сортувальним циліндром... Насіння виходить з молотарки прямо в лантухи, і його зразу можна використовувати чи для засіву, чи на продаж. Я вам покажу, як проходить робота цієї молотаркою. За допомогою подавального апарата подають снопи в барабани. Більша частина зерна тут обмолочується й провалюється ось сюди, на скатну дошку. Солома з невеликою кількістю зерна йде на п'ятиклавішний соломотряс, там обсипається останнє зерно крізь ґрати соломотряса, а солома виходить з молотарки. Ось у цю велику трубу-вивід видувається полова, а зерно падає на решето й остаточно очищується вентилятором від дрібних домішок. Далі ви бачите самі, що зерно за допомогою цього елеватора безконечним гвинтом подається ще в одну чистку або на ножі оцього приладдя, де знімають остюки, різну луску, і тоді йде

в сортувальний циліндер. І можна випускати зерно двох або трьох сортів... Куряву й порох ковтає спеціальний прилад, і машина не отрує робота курявою. Останнє ви розумієте. Деталі й розміри в мене всі розроблено в рисунках або в малюнках, і до того ще є опис машини сторінок на сто.

Маковецький довго не одривав очей від аркуша, щось ворушив губами, ніби вираховував. Тим часом Сава скрутив цигарку й чекав, що скаже інженер. Зрештою Маковецький підвів голову від паперу:

— Ви самі технік?

— Ні, я робітник. А що вас дивує?

— Досить грамотно зроблений аркуш. Хто вас навчив креслити та поводитися з готовальнею?

— У нас там був один технік, що дуже захоплювався винаходами. Але він вигадував усе якісь фантастичні, химерні, неможливі речі. Носився з своїми проектами, яких ніколи не можна було виконати. З нього всі глузували. Цей технік навчив мене багато чого. Я користався з його бібліотеки, з його досвіду й знань. Він навчив мене кресленню й разом з тим навчив не фантазувати, не мріяти, а підходити до справи винахідництва реально. Себто я на живому прикладі переконався, що не треба захоплюватися наївною ідеєю перпетуум мобіле та міжпланетних мрій, а ставитися до винахідництва реально. А цьому допомагає наука...

— Скажіть, які у вас іще є винаходи чи приладдя, вами вдосконалені? — перебив Маковецький.

Сава показав йому модель апарата для зчіплювання вагонів. Хотів зняти з полиці ще деякі свої матеріали, але не стало охоти.

Маковецький недбало оглянув модель і, ні слова не сказавши, одклав убік.

— Ну й що ви з цим усім будете робити?

— Реалізуватиму... Я знаю і певен, що моя робота даром не пропаде. Принаймні згодиться як матеріал. Те, що я вам показував, мене зовсім не захоплює. Це пройдений етап. Воно зроблене мною давно, а зараз я працюю над цікавішими речами. Коли б гроші, почав би досліди деякі. Мій новий двигун дуже прислужився б нашій промисловості. Теперішні двигуни внутрішнього згоряння та дизелі будуть здаватися анахронізмом... Так-так. Але потрібні гроші. Бо треба робити досліди і в галузі ливарства та хемії і зробити деякі деталі...

Сміливість, знання своєї справи і винаходи цього хлопця здивували Маковецького. Він обмірковував, яким чином сказати Саві, щоб він показав і деталі своєї молотарки, тоді б через недовгий час інженер запропонував би заводові вдосконалену машину. У боковій кишені шестітіла б відповідна пачка червінців — премії.

А найкраще мати б у себе в руках оті папери, згорнуті в рурки. Бо цей придуркуватий юнак нічого з ними не зробить. Так і лежатимуть тут, доки хтось спритний їх вкраде...

Щоб розібратися в усіх матеріалах Савиної молотарки і перевірити деталі, треба принаймні кілька день, а може, й тижнів. Але й з поверхового огляду Маковецький оцінив Савину роботу. Бажання

придбати проект машини враз заволоділо ним. «Треба лише вміти обдурити юнака, а там нехай доводить свої права,— запанувала думка.— Робити це треба зразу, негайно... Кінець кінцем, забрати цінні речі з рук цього йолопа просто обов'язок культурної людини. Він, мабуть, нікуди їх ще й не пропонував...»

Почав обережно, здалеку відповідаючи Саві, критикувати й його роботу:

— З лабораторіями та грошима можна робити винаходи, але в нас на всіх не надаеш грошей. Тепер кожен безграмотний і бездарний чоловічок береться до винахідництва. А таких безграмотних ще й підбадьорюють: мов, працюйте, допомагайте промисловості. А не має з цього користі ні промисловість, ні самі винахідники... Мушу сказати, що й ваші проекти не зовсім правильно розроблені. Правда, мені важко зразу судити про роботу, бо я не бачив усіх матеріалів. Але з того, що я розглянув, лише дещо можна використати, а все інше нікому не потрібне. І даремна ваша праця, як і багатьох людей, що працюють в цій галузі, не маючи відповідної підготовки.

Саві здавалося, що він саме це й повинен був почути від Маковецького. Такі люди вважають, що лише вони носять істину і більш ніхто. Сава зручно обіперся об стіл.

— А ви пам'ятаєте, напевне, шановний товаришу інженер, що Джозеф Стевенсон був звичайний собі кочегар — і в його голові вмістився паровоз. Модельник Зіновій Грам, що подарував світові динамо-машину, до тридцяти років був неписьменний. Двадцятилітній юнак Едісон з його ідеєю двійної і четверної одноразової передачі по одному дроту працював звичайним собі телеграфістом... Ще багато є подібних прикладів. Від ваших розмов на цю тему тхне дешевою демагогією і, коли дозволите, навіть заздрістю. Про свої роботи я навіть не говорю. Ці невдалі — інші будуть кращі. Я працюю не для грошей, а роблю те, що мені подобається, роблю старанно, прикладаю до цього всі свої знання...

Універсальна посмішка інженера попливла, як хвиля по тихій воді. Так посміхаються адвокати, манекени, дипломати.

— Я заздрю?.. Це для мене новина. Я хочу допомогти розвитку радянської техніки. Радянська промисловість потребує багато сил і потребує талановитих інженерів, винахідників і взагалі ентузіастів цієї роботи. Я сам немало переглянув винаходів радянських творців і задоволений з того, що наша влада дає широкий простір трудящим виявляти свої сили і здібності. Згоден з вами щодо Стефенсона, Едісона й інших, але тоді техніка була на одному щаблі розвитку, а зараз — це колосальна річ. Не можна порівняти паротяг Стефенсона й теперішню газову турбіну. А електрика, радіо, відкриття в галузі хемії... Ми живемо в такий час, коли людина без вищої освіти нічого не може зробити. І тут більшовики трохи вульгаризують справу...

Маковецькому здавалося, що він висловив надзвичайну, неперебориму істину. Розвиток техніки, може, й не дуже цікавив його, але прекрасними фразами намагався прикривати свою байдужість

як бутафорским щитом. Довгі пальці, що засмальцьовані папірці грошей милують як оксамит, давно вже не держали і не перекидали сторінок нових книжок і журналів. Йому досить свого аристократизму. Пишатися цим у своїм колі вмів. Аристократична лінія йшла від родини київських купців. Батько був спочатку дрібним бакалійщиком, потім перейшов на мануфактуру та універсальний торг і розбагатів. Революція батька вбила, а в сина вселила презирство до всього нового.

Думки, висловлені Маковецьким, аж ніскільки не переконали Саву. Навпаки, дали йому матеріал вчепитися ще з ширшими доказами.

— Не знаю, хто більший вульгаризатор — чи той, хто сам робить винаходи, чи той, хто хвалиться своєю допомогою наївним творцям. Про це сперечатися не будемо... Я вірю не лише в спеціалізацію й надзвичайні знання, але й в той вогонь творчої думки, що палає в голові завязтого мрійника. Кожна мрія, побудована на математиці й законі фізики, є річ напівреальна. Порівнюючи з можливостями, які нам дає природа, сучасний розвиток техніки стоїть надто низько. З нашими аеропланами й радіом ми є печерні люди, дикуни, що вперше почали користуватися з вогню й лякалися блискавки та грому. А ви говорите про вульгаризацію, примітивізм... Без знання нічого не зробиш, але часто й знання лежать мертвим капіталом. А про сучасну техніку говорити смішно. Ви лише уявіть собі, яка революція буде, коли зроблять розклад атома, коли енергією, що є в оцьому ось гвіздкові, працюватимуть заводи і фабрики всього світу... Тоді ми дечого досягнемо. І це ж не мрія, не фантазія. Наука над цим старанно працює, і навіть досягнення є. Потроху відкривають таємницю атома. А зараз... А зараз ви знаєте, що ми стоїмо перед фактом світової кризи палива. Це ж доведений вже факт, що світових запасів вугілля й нафти вистачить, ну, може, на сто років. І то навряд... А далі що? Потреба на паливо зростає, доводиться якось його економити. Відмовляються ставити дизелі, бо не вистачає нафти. Я зараз працюю над турбіною, що працюватиме на вугляному поросі. Це буде щось подібне до мотора-ракети. Вибухи вугляного порошу дають колосальну енергію. Економія палива величезна. Коефіцієнт корисної дії повинен бути значно більший, ніж у теперішніх турбінах та дизелях... Я не можу бачити отого паровоза, що тягне за собою горб котла й воду бере через кожні два прольоти. А розмір, а устаткування!.. Паровоз із моїм двигуном може набрати горючого на п'ятсот верстов і ніде не спинятися. Може розвивати колосальну хуткість... Охолодження робитиметься за допомогою розрідженого повітря, ніякої води не треба. І уявіть собі, що це цілком реальна річ, яку я хочу здійснити. Мене підтримає наука. Я перекинув десятки тисяч сторінок книжок і журналів не лише українською та руською мовами. Нам зараз треба не фантастичних, а саме реальних машин. Коли б я мав змогу провадити досліди, справа пішла б хутчіше. Найголовніше з металом... Треба особливо тверду сталь для камери згоряння і тугоплавку для інших частин. На побудування зразкового мотора мені треба не менше двадцяти тисяч

карбованців... Так... Але й цей мотор не вирішує справи. Ми стоїмо перед цілковитим переустаткуванням техніки всього світу. Ви ж уявіть собі — у нас є абсолютно невикористані колосальні запаси енергії сонячного тепла. Проста ж справа — перевести теплову енергію сонячного проміння в рух. Звичайний собі відомий перехід енергії, яким ми всі користуємося. Але як це зробити?.. Коли я розповідаю про акумулятор сонячної енергії, слухачі обов'язково всміхаються. Кажуть: від цього тхне романами Велза. Та нічого подібного!.. Це реальна справа! Сонячним промінням будемо смажити яєшню, підігрівати чай, як на примусі. Будемо ogrівати помешкання, фабрики і заводи працюватимуть на сонячному паливі. А що ми не зуміли й досі приручити сонця — ганьба! Даремна колосальна енергія сама дається в неможливій кількості, тільки бери... Я певен, що апарат акумулювання сонячного проміння буде надзвичайно простий. Майже рік я працював над ним і обов'язково повернуся знову. Сонце повинно бути нашим рабом!.. Нема чого говорити про досягнення сучасної техніки... Ми навіть електрику ще використовуємо й знаємо її не більше як на одну десяту частину відсотка. Дев'яносто дев'ять і дев'ять десятих відсотка можливостей використання електрики закрито для нас муром таємниці!.. Ви, здається, поспішаєте, а я надто багато наговорив...

— Ні-ні, будь ласка... Я слухаю з охотою, хоча мені дійсно вже час іти.

Маковецький уважно слухав Саву. Навіть надто уважно. Хлопець говорив цікаво, сміливі думки народжувалися в його голові; може, ці думки й перетворяться колись у нові винаходи, але наївний юнак не зможе зараз свої оті проекти використати. І тому Маковецький вирішив закінчити суперечку й конкретніше перейти до справи придбання молотарки:

— Я майже згоден з вами, але боюся, що у вас більше запалу і прекрасних бажань, ніж тих знань, що потрібні винахідникові нашого часу. От візьмемо хоча б те, що я бачив... Навіть поверховий огляд проекту молотарки довів, що це є сирий, недороблений матеріал. У такому вигляді воно нікому не потрібне. Школярська вправа, а не серйозна робота. І взагалі, в Америці є кращі, дотепніше і раціональніше зроблені машини. Знаєте, у мене є бажання допомогти вам. Я б оці малюнки взявся переробити, зробити з них справді корисні речі, як більш досвідчена людина. Вам потрібні зараз гроші, от і продайте мені авторське право на проект молотарки... Гроші одержите зразу і будете працювати над мотором. Мені буде роботи над тією машиною не менше, ніж працювали ви.

Зразу не міг второпати Сава: як оцінити пропозицію інженера? Злочин це чи жарт? Здивовано нахилився трохи вперед. Близько його очей — ніжна, тонка шкіра лица Маковецького, налита прозорим соком, підфарбованим кров'ю. Під окулярами опуклі очі з павутинням червоненьких жилок на білкові. І дві глибокі, як рубці, зморшки від крил носа до губів. Рудий хутровий комір пальта підпирав рожеве підборіддя. Круглі лінії овалу обличчя ховаються в каштановому волоссі, туго прилизаному, з білим шнуром проділу через

всю голову. Маковецький чекав відповіді і знову почав доводити Саві всі вигоди його пропозиції:

— Не турбуйтеся, я ж не спекулянт, щоб вас піддурювати. Будь-який конструктор заводу може легко спроектувати молотарку такого типу. Крім того, ці машини нам не потрібні. У нас їх не виробляють і виробляти навряд чи будуть. Я просто хочу вам допомогти, щоб цей проект не лежав присипаний порохом на вашій полиці...

Коли Маковецький говорив, було видко збоку два золотих блискучих зуби в червоно-чорній ямі рота. Саві спало на думку, що й слова інженера такі: зверху золото, а під ним гнилі думки. Одвернувся — перед очима квадратик вікна, чорного, блискучого, ніби обмазаного смолою.

Маковецький встав, порадив Саві поміркувати над його товариською пропозицією і зайти повідомити про наслідки їхньої бесіди.

6

Сава залишився сам. Задоволено міряв кімнату, і стіни розступалися перед ним. То їх розсунуло світло... Є люди, що не залишають в пам'яті сліду, і, розлучившись з ними, тієї ж хвилини забуваєш про їхнє існування, ніби вичищаєш пляму на одязі, не згадуючи про неї. Інженер вийшов, і двері зачинилися за ним у кімнаті і в Савиній свідомості. Останнє слово розмови ще висіло в повітрі, а згадувати її Сава не хотів. Продовжував носити думки, висловлені перед цим Маковецькому...

Сів до столу і креслив олівцем кола, колеса, димарі, якісь гаки. У голові пливли — велетенські плетива з залізних тросів, ажур рурок, перевитий кучерями гарячого вогню, божевільна музика металу, зойки сирен і скреготіння понівеченої сталі. Сила вогню, енергія тепла пульсує в перебоях, і крутить сивий день, і ніч перетворює в поганське свято. Ця сила врилася в землю, захопила корпуси, фабрики й заводи, степом поповзла в золотому мареві спілого колосу... Жодного обличчя на вулиці, погризеного нуждою, мов шрамами, ранами тяжкої хвороби... Ні безробітного, ні жебрака. Кожен знає своє місце в житті, і спрацьована долоня знає, за яку підойму взятись. Фабрика, завод, машина виробляє для кожного солодку цукерочку щастя. Живи, твори, вихваляй день і славу перемоги природи. Пам'ятай, що ти людина, — а це головне... Сонце сходить важко, і проміння в'ється кучерявими пасмами, доторкується до лиць. Сонце сходить важко, але котиться по блакитному килиму неба з почуттям своєї відповідальності. На тій землі, що крапкою малесенькою плаває в етері, люди споживають енергію проміння. Юнак винайшов акумулятор, і ріки тепла пливуть... Давно вже забули люди, що то є неврожай, холод зими і осіння мряка. Зиму можна перетворити в літо і осінь у весну. На бігунах, де вічний сніг лежав у забутих, суворих обр'ях, де стільки полягло хоробрих і завятих, цвітуть сади струнких пальм, цнотливих магнолій і важких троянд. Планета Земля коливається навколо осі, мов бутоньєрка, приколата до грудей свого вічного шляху. Усе почалося від нового

винаходу невідомого студента Сави... За свою роботу він не захотів грошей, хоч усі глузували з нього. Попрохав лише збудувати йому величезну лабораторію, веселу й світлу, забезпечити життя й роботу йому та юнакам, що будуть разом з ним дошукуватися нових таємниць, захованих природою в нетрях її геніальних створінь. Хай живе молодість, завзяття, поривання!..

Раптом усе одірвалося од Савиних очей, і попливло вперед, і стало дрібненькою крапкою. Так зникає, поменшується потяг. Так зникає в морі човен. Мрія стала нереальною, і Саві було трохи соромно. Здрігнувся від соромливої нервовості. Не любив таких мрій — ознаки людської кволості і нетренірованості мозку. Мозок повинен працювати точно й ясно під керівництвом волі... Усе зникло, лише на папері, яким заслано стіл, залишилися малюнки, схожі на план якогось химерного міста. Малюнки коліс, підойм, що нагадують кістяки, поламані в суглобах. Усе змішалось в уявному плані. Художники-конструктивісти позаздрили б графічному оформленню технічної фантазії, створеної уявою студента. До кожної лінії Сава міг написати пояснення і кожну машину оживити. Але замість цього почав старанно закреслювати малюнок, намагаючись знищити й натяки на фантазію, що була заповонила уяву. Так траплялося завжди, коли Сава ловив себе на подібних мріях. Міркував — людина, що опановує нову техніку і сприймає матеріалістичний світогляд, повинна бути реальною, а не втішати й розважати себе дурними мріями... Така мрійність — ознака бездіяльності... Але дуже часто все ж рожеві думки крали у Сави спокій, підіймали завісу реального, розбивали мури буденного й на прекрасному самольоті фантазії гнали в далекі мандри коштовної спокуси. Прокинувшись, Сава старанно закреслював у пам'яті образи, солодку принадку картин. Вони не хотіли зникати, а навпаки, юрмилися ще настирливіше, глузували з наївної боязкості.

Тепер сталося те ж саме. Відігнав від себе всі мрії. Десь крапкою малесенькою далеко миготіли. Ніби в бінокль, коли дивитися зворотним боком на дрібненьку мініатюру. А відняв стекла від очей — і знову тут картина.

Ретельно Сава закреслював малюнок на столі. Олівець майже стерся, але, натиснутий міцно, не витримав, і сухо тріснув його поламаний хребет. Розгнівано кинутий на землю, олівець ударився об долівку, об стіну і затах у кутку. Єдиний свідок Савиного роздратування. Тоді рука, що зараз кинула олівця, схопила каламар, стиснула його до білих затьоків на пальцях. І чорна злива затопила малюнок. Атрамент розсотувався, розпливався поволі, обмацуючи дотикальцями чорної рідини нові міліметри пористого паперу. Палець допоміг завойовувати ширші простори, вів за собою потік атраменту. Зникали колеса, химерні рурки, пружинясті дроти, спина й плечі сугутих машин. Останній шматок замазано — і все зникло.

Сава звільнився від переслідування мрій... Новими очима подивився навколо. Ніби скинув окуляри, що заважали краще бачити. Контури речей стали реальнішими. Манили до себе. Може, й речі розуміють, що вони із своїми буднями, щоденністю і нудьгою ближ-

чі за найфантастичнішу фантазію. Може... Цього питання Сава не вирішав. Він просто боровся із своїм, як сам казав, атавізмом «хохляччини». Погляд на це Сава висловив кількома днями раніше Антонові під час суперечки, що спалахнула якось цілком випадково. Антін, б'ючи себе в груди, тоном нетверезого пророка говорив:

— Я — носій національної ідеї! Справжньої, давньої України. Таким, як ти та батько твій, я нагадуватиму про неї. Для вас Україна стала казенним штампом на папері установи, а в серці ви її не носите. Загубили свою країну. Її розтринькали українізатори... Я ношу ідею нації на дні свого серця. Треба лише не розхлюпати ту ідею, не проміняти на вигоди доброї посади, на квиток, на дешевий обман блискучої демагогії. Знаю — прийде час, покличуть мене і скажуть: «Антоне, розкажи нам, що таке Україна і веди нас до нових берегів». Ясно ж, для таких, як ти, Саво, це дурниці, а я відчуваю смерть нашого національного духу... Я згоден на Україну лише з варениками, борщем, галушками, плахтами, нашою піснею і Дніпром. Зрештою, без цього оформлення немає нації. Я в першу чергу видав би їй наказ: біля кожної хати насадити вишневі садки, соняшники, рожі. На всіх вулицях — тополі. Їсти справжні українські страви і пити тільки наші трунки. Носити обов'язково вишивані сорочки, сиві шапки, свитки, широкі сині штани й завести культ нашого круторогого вола. Тоді нація справді відродиться. Я плекаю тільки цю думку. Справжня Україна — для справжнього українського народу.

Зразу засміявся був Сава. П'яні очі Антона горіли вогнем фанатизму. Великими затажками ковтав дим і випускав під стелю кучеряві хмарки, такі покручені, як і його слова. Сухе обличчя аскета, завжди безкольорове, прикрасилося рожевими плямами. Сава відповів між іншим, бо знав, що не переконає словами свого дядька. Його може виправити або саме життя, або ніхто.

— Ти говориш, як причинний. Носій національного духу?.. Пророк?.. Дешеве надто твоє пророцтво, і пам'ятай, що я твій ворог, бо ні в який дух не вірю й не вірив. Я замість соняшників жовтих хочу, щоб наші степи зацвіли червоним вогнем заводів і фіолетовим димом димарів. Садки викорчувати й насадити сквери, парки. Зробити щеплення проти лірики, пісенності, ледарства. Волів залишити тільки на біфштекси... Я вбиваю в собі слов'янську м'якотілість, мрійність і лінощі. Найвідсталіший в Європі народ — це слов'яни. Німці хоч трохи навчили чехів бути людьми, а всі інші слов'янські нації не вміють працювати, а лише співати, мріяти та нарікати на свою долю. Революція показала, що ми можемо бути жорстокими з іншими і самі з собою. У нас заховано колосальні сили. Ми мусимо витравити з себе все, що шкодить нам бути дисциплінованими, працювати на користь революції. Робітникові найлегше вибити з себе оту лірику, мрійність та садки. Революція повинна створити нову людину, людину-велетня. І це мене більше цікавить, ніж національне питання...

— Бо ти мислиш за інструкціями...

— Ні, у нас є важливі справи...

Суперечка продовжувалася б довго, але Антонові треба було йти ламати бюрократичну браму установ. Кілька день дряпався він через нетрища канцелярських лабіринтів, вишукуючи шляхів просунути на виробництво Савині винаходи. Нічого не міг зробити. Всюди — або немає часу і розглядатимуть справу цілий рік спеціально для того, щоб відмовити. А більше просто говорили — зараз стільки винаходять, що нікуди й дівати тих досягнень. Тепер Сава чекав на Антона, що захопив юнака своїми розмовами про реалізацію винаходів і можливість дістати таким чином гроші. Тоді робота над мотором піде іншим темпом.

Хоча східці установ люто щирили зуби, коли Антін їх топтав, він все ж не губив надії зацікавити бюрократів інженерів винаходами. Хотів обов'язково, щоб про Савині роботи заговорили і щоб обов'язково Сава, з їхнього гамаліївського роду, українець з діда-прадіда, прославив Україну і вславився на весь світ. Нехай тільки закінчить свого мотора. Український винахідник переведе світову промисловість на інші рейки... Щоразу такі наївні думки підігрівали Антонову гордість і гнали його на нові атаки установ здобувати гроші, щоб перевести в життя химерну ідею.

Своїх таємних думок не розкривав перед Савою, але зумів отруїти юнака, впорскуючи йому щоразу отруту, малюючи перспективи майбутньої Савиної роботи. Обіцяв устаткувати Саві майстерню, допомагати йому провадити роботу. Треба тільки грошей. Мав прийти оце ввечері й розповісти про наслідки маандрівок. І дійсно, через якісь півгодини після Савиної розмови з Маковецьким Антін увійшов у кімнату, тягнувши за руку Зайку. Вони принесли з собою вільготний дух весни, пахощі запутаних вулиць і солодкого вітру. Тільки Зайка була зосереджена й похмура, і на рожевих лицях не було ямок від постійної загоностої посмішки. Сава підійшов до неї:

— Моя сіренька радість прийшла, вухата й зла...

— Знаю, що я сіренька. У вас є й рожева радість...

— Яка це?

— Не знаєте, може, ота сама... Слухайте, філософе, а що ви придумали нового й цікавого?

— Що ви дуже хороша дівчина, Зайко.

— Це було винайдено троха раніше за вас... І вигадувати не треба, видко й так усім, хто на мене гляне...

І від вушей почала напливати кров на лице. Тільки ніс не почервонів. Горіли лица, вилиці, шия. Здавалося, кров зараз проб'ється крізь шкіру й бризне. Зайка засоромилася своїх слів. Напружувала всі сили, щоб погасити сором. Сава реготав на всю свою велику горлянку, Антін по-батьківському посміхнувся, а Зайка ніяк не могла видушити з себе сміху. В інший час — реготала б в унісон Саві, ще більше розжеврившись від напруження.

Помітивши сумний і дивний вигляд Зайки, Сава урвав сміх, метушню, пустування. Десь глибоко ворухнулася тривога, але згасла, бо почував повні м'язи сили і молодої крові. Заклопотано спитав, запропонував роздягатися. Скинув з неї вухату шапку. На чоло Зайці впало волосся і розсипалося покрученими іскрами. Узяла шапку в Сави

і тиснула її в руках. Вивернула шапку, як душу... Соромно було, що не вмiла ховати своїх настроїв, почуттів.

Сава обережно взяв голову Зайчину в долоні. Холодні лінії ушей накреслили дотиками йому на долонях прозорий орнамент. Пригнув голову до себе. Приказував, що Зайка маленька дівчинка і їй не можна сумувати. Сава не дасть нікому ображати Зайку. Нехай вона роздягається, сiдає в куточок і сидить, присунувши до себе світло. Зайка повинна веселитися, стрибати, радіти, бо тепер весна. Правда ж, Зайка згодна з ним? Заглядав у вічі дівчини. Побачив — великі, глибокі, сірі очі, щiлинки чоловічків, рухливих і живих. Молоді й невинні очі. І ось раптом нервові хвилі пробігли по плівці, очі стали вогкі. Зачервоніли чисті риски повік, і сіра фарба стала мутна, ніби її ріденько розвели водою. Прозорі сльози збіглися в краплинку і прорвалися через греблю повіки. Прорвалися потоком, проклавши блискуче річище на лицях...

— Що з вами?

Сава розгубився. Антін підійшов і собі, повісивши пальто й кепку. Розпитати не встигли, Зайка рвонулася до дверей і зникла. Сава з Антоном подивилися один на одного. Вони нічого не розуміли. Теплоота лиця і м'якого волосся залишилася на Савиних долонях... Хотів бігти за дівчиною, але спинив Антін — нехай поплаче сама. Це не зашкодить.

Сталася якась недоречність. Даремно плакати Зайка не буде, вона ніби не з тих, тонкосльозих. У людини якась трагедія, і хто ж має право знати, що в серці носить ця дівчина? У тиші кімнати чути — в коридорі по краплині стiкає вода з гранта, колупає метал, однотонно ляпає, ніби стукає в мозок. Десь нагорі хтось пробіг по східнях і крикнув дві слові хрипло, по-пташиному. Здалося, стоїш біля річки увечері, коли починає насувати темрява. Невідомий птах сонно вмощується в очеретах і полохає вогке повітря.

Саві стало незручно так стояти, нічого не розуміючи. Щоразу приходиться до нього Зайка, сидить, працює, потім перерву роблять — розмовляють близькими, зрозумілими словами. Зайка вмiє слухати уважно... Гомонів, як з маленькою дівчиною, розповідаючи наївні історії. Частував холодним чаєм, і ніколи не спадало на думку, що перед ним доросла людина. Згадав — зовсім не знає Зайки. Ніколи слова не сказала йому про себе, не розповіла про своє життя... Біографія її — таємниця... Жодного разу не поцікавився Сава життям жвавої студентки. Десь читав: і біографія звичайної людини — то найцікавіша книга...

Чому плакала Зайка? Спитати?.. Але в таких випадках не питають, а повинні допомогти...

— Чому плаче Зайка, не знаєш, Тосько?

Антін погасив недопалок. Зашкварчав вогонь у послинених пальцях. Попіл м'який і теплий, як коштовне хутро.

— Не знаю... З нею взагалі щось робиться, і мені її жаль. Я боюся, що тут ти винен. Зверни увагу, яким поглядом дивиться вона на тебе, ніби рятуєчись, чiпляється за останню безпечну підпору. Мабуть, кохання... Дівчина закохалася в тебе, а ти не хочеш цього

помічати. Я зустрів її аж біля майдану Рози Люксембург. Знервована така йшла, стривожена. І до нас не хотіла заходити, майже силою потягнув — думав, розважимо, а вийшло навпаки... На мою думку, ти їй здорово в душу вліз, закохалася дівчина. І хороша дівчина.

Безпомічно заблимав очима Сава, почувши таку новину.

Вважав Зайку за прекрасного друга. Навіть забував інколи, що перед ним дівчина. Людина жіночої статі. Ніколи кров не хвилювалася в присутності Зайки. Хоча, звичайно, траплялося навіть на вулиці — побачить якусь цікаву дівчину, і з'являється бажання бігти за нею, по-дикуньському схопити на руки і з могутнім вигуком нести, волочити до себе в шатро на врочисте свято нестримної насолоди... І раптом перед очима виросла Мар'яна в тому вигляді, що стояла тут, у цій кімнаті. Прогнав від себе Сава це видовище.

— Нічого не розумію... Рішуче нічого не знаю. До чого крихкі, кволі люди! Любов, любов... Що воно за любов, від якої треба плакати?..

І думка знову повернула на Мар'яну. На принадність зрілої, привабливої жінки. Ця напевне не буде плакати від кохання. У неї вистачило хоробрості поставитись до хвилинного захоплення просто і відразу міцно зав'язати вузол. Нехай Мар'яна буде хто завгодно — хоробрість завжди явище позитивне, хоч у ворога, хоч у друга.

— Ти продавав свої проекти? — погасив Савину заміряність Антон.

— Продавав?.. А звідки ти знаєш? Мені запропонував інженер продати йому. Він живе в нашом будинкові...

— А як випадково дізнався. З більярдної вийшов і на тому майдані, як його звуть, що біля собора... Тевелева... Слухай, хто цей Тевелев?

— Не знаю, якийся комуніст, що загинув у боях.

— Скільки не питаю, ніхто не знає. Назвали б майдан іменем невідомого комуніста, зрозуміліше було б... Так ото йду, дивлюся — ніби знайомий хтось під ліхтарем на розі стоїть, одягнений під прикажчика дореволюційної якості, але пика груба. Гукає мене. Упізнав я Тараса. Не встигли двох слів сказати, якийся інженер підходить. Видно, добре вони знайомі. Почав розповідати, що бачив у невідомого студента винаходи і пропонував купити їх. Сказав про твою молотарку, я зразу зрозумів. Розпитувати незручно було, я й пішов. На Торговому мості наздогнав Зайку, йшла сумна й замислена.

Про свою розмову з інженером Маковецьким Сава розповів поверхово. Переказував в'яло й байдуже. Антін вилаявся по-солдатському. Сава майже не чув лайки. До нього в гості йшло знесилля, що з'являлося після напруження. Така втома почала приходити лише останній час. Тоді все ставало сірим і непотрібним. Лише оповідання Антонове про мандрівки по установах без ніякісіньких наслідків так розгнівило Саву, що він раптом зблід і погрозив кулаком комусь у чорну ніч.

Ніколи Антін не бачив Сави в такому вигляді.

Тарасові везло. Не багато грошей вигравав, але закрівав банк за банком. Спокійно закрівав до себе срібло і, зім'явши засмальцьовані папірці, недбало сунув їх у кишеню. Зовні грав спокійно, навіть в'яло. Лише великі краплини поту на широкому носі й на чолі виявляли його хвилювання.

Майже всі були нападпитку, але грали обережно. Ставили, аби відбути чергу й скинути карту.

Маковецький сидів проти Тараса і гриз свої губи. У нього поволі танули гроші, і разом з тим і губа нижня червоніла, аж напухла. Гриз її, мов цукерку.

Тарас позирнув на Маковецького і сховав посмішку. Глузувати одверто тепер не час. А дуже нагадувала цукерку нижня губа Маковецького. І нагадала Тарасові дитинство — малим жадний був до солодкого, а цукерки перенадали рідко. Раз на рік, у день народження Тарасового, приїздив хрещений батько, дякон із сусіднього села, і частував півдесятком дешевих цукерок. Хлопець знищував їх враз, доки залишалася одна, остапя. Тоді чомусь обов'язково з'являлося бажання залишити останню цукерку на завтра. Малий Тарас рішуче клав її в кишеню. Щоб більше не чіпати її. Та цукерка муляла й пекла тіло на тій місці, де доторкалася до ноги. Тарас обережно тримав її в кишені рукою. Спочатку була спокуса хоч подивитися на ту останню цукерочку. Ну чому ж і не подивитися — нічого ж не станеться? Розгорне й подивиться, якого вона кольору, і знову загорне так само, як і була. І розгортав, розглядав зі всіх боків. Кінець кінцем лизнути трішечки можна — не зменшиться ж цукерки? Трішечки лизнути, разочок! Навіть зубами не доторкатися. Лизав обережненько, а воно хотілося ще раз і ще... Потім малесенький шматочок одгризав. Раптом злякавшись, загортав цукерочку знову в папірець. Але спокуса була така велика, що не міг витримати, розгортав ще раз і рішуче смоктав. Залишався останній малесенький шматочок, з жалем ковтав і останнє. На завтра не залишалося нічого... Тарас посміхнувся на свої думки, а партнери, помітивши посмішку, зирнули на нього невдоволено.

Так і жив Тарас, ївши смоктав ту дитячу цукерочку обережненько, обсмоктуючи дні, як солодкий подарунок. На завтра не залишав нічого. Був жадний і плотоядний. І Прися була як цукерка. Не бачив майже цілий рік, а тепер, зустрівши, запалав жадібним бажанням обсмоктати. Бувши репетитором, брав свою платню з божевільним, витонченим умінням знущатися з жіночого тіла. Навіть самому після одержання «платні» соромно було дивитися дівчині в очі. Майже після кожного уроку, проказавши останнє речення лекції, без єдиного слова, завченим рухом починав роздягати свою ученицю.

Щодалі сохла, марніла дівчина. Витримавши іспита, стала суворо недоторканою, і Тарас ніскільки не жалкував, що покинув її. Місто велике, на його долю вистачить. І рідко згадував, бо звук — переступаючи поріг, забувати те, що залишив за дверима. А це випадково зустрів і здивувався — розцвіла Прися, як степова квітка. Потягло

до неї, мов у безодню. Але від делікатного натяку на зустріч Пріся кинулася вбік і зникла. Остання розмова переконала його, що треба вживати рішучих заходів, і загрожував дівчині скандалом... Хитнувшись, ледве не впала Пріся, судорогою звело їй зблідлі губи, похиливши голову, пішла від нього... Тоді Тарас зрозумів, що, вживаючи таких заходів, він свого дійде. Бо останній час пружинясті Прісині рухи і чудова спортсменська хода переслідували його. Перед очима стояла платня за лекції. А тут не дає спокою ще ота прісна Ліка.

Та з Лікою вже можна кінчати справу. Такими вогкими, коров'ячими очима дивилася весь вечір на нього. Закохана курка!.. І живе з нею лише тому, що не звик випускати, коли само в руки йде. Прекрасно зробив, що не одружився з такою цяцею... Хотів був офіційно шлюб брати з Лікою. Батьки і знайомі за молодого Лікиного вважали. А розрахунок у Тараса був такий — батько її, отой сивенький голений інженер, що сидить ліворуч від Маковецького, завідував цілим відділом будівельних робіт Донвугілля. Два тижні тому його витурили звідти з величезним, гучним скандалом і кількадечним арештом. Раніш міркував Тарас: майбутній тесть дасть йому телешеньку посаду, ще й сам допомагатиме єдиній дочці. А тепер з нього нічого не витягнеш — ославленого, заляканого арештом і майбутнім судом. Напевне, у в'язницю сяде. А донька тільки вміє бринькати на роялі та з мамою розмовляти про сукні... Ні, край!.. Сьогодні треба починати політику розриву з Лікою. Такого чорта на свою голову завжди знайти можна. І чіпляється, спокою не дає. Щодня біжить до нього додому, нікуди через неї не вирвешся. А що буде, коли житимуть разом? То в концерт з нею йди, то в оперу... Скаже — працювати треба дома, щоб спіткатись її, приходять і сидить над душею... Нікуди не сховаєшся. Скаже — на засідання треба. Починається розпитування — а куди, чому та де? Який нумер телефону, бо хоче подзвонити своєму арапчикові...

«Цьому покласти край!.. Негайно перевести всю операцію і розпочинати похід на Прісю. Нехай не виє — однаково не викрутиться. Налякаю разів зо два, сама прийде в руки. З такими козирями, як у мене є для Прісі, їй нікуди не втекти. Приповзе...»

Тарас одкрив карти:

— Своя!..

Маковецький вколов поглядом:

— Забирайте, ваші...

Тарас закріпив блискучі, веселі, брязкотливі кружальця пальцями, схожими на дотикальця. До них липнуть гроші.

Та враз потьмарився блиск срібла. До столу підійшла Ліка. Густо нафарбовані губи складені для поцілунку. Ніби кожен, хто хоче, може облизати помаду. Примружено, завченим поглядом закоханої глянула на Тараса. Помітивши це, він почав надто уважно рахувати гроші. Ліка невдоволено слідувала за грою Маковецького. Гості давно розійшлися, залишилися лише ці картярі. Взагалі вечірка була нецікава. Місяців зо три готувалася Ліка, але батьків арешт і звільнення з посади погасили радість іменин, і довелося влаштувати вечірку лише для близького кола друзів і знайомих.

Йї минуло двадцять два роки, та це не викликало ніяких турбот, ні сумнівів. Лише якась іржа точила серце. Бо прийшли гості — поїли, випили, танцювали і розійшлися. Знову почнеться все звичайне. А тут ще Тарас чомусь був сьогодні розлютований, майже не підходив до неї і грубо відповідав на її дотики і шепотливі слова. Кохала його Ліка так само, як кохають і всі дівчата, але була в них з Тарасом одна тайна, про яку ніхто не знав. Справа в тім, що одного вечора, під натиском обіймів і улесливих Тарасових слів, стала Ліка жінкою. З тієї пори Тарас зробився ще ближчий і рідніший.

Позіхнувши, Ліка хотіла одійти, але Маковецький повернувся й швидко зміряв очима її постать. Подивився, як голодний дивиться на смачний шматок їжі.

— Це ви, прекрасна граціє? Будьте моїм добрим генієм і допоможіть одігратися. Отой варвар, Тарас, викачав з мене всі гроші...

— А ви не одігруйтеся, за це батько битиме,— засміялася Ліка.

У цю мить Маковецький ненавидів Тараса і, назвавши його варваром, вкладав у те слово справжнє значіння, йому належне. Та власне ніколи Маковецький не любив Тараса і, познайомившись з ним тут, в цім приміщенні, з першого дня намагався вшпигнути свого нового знайомого ненависним жартом, показати свою перевагу над ним. Тарас платив інженерові тим самим. Вони ніколи не розмовляли мирно, але й не сварилися до кінця, ніби відчували, що один одному стануть у пригоді.

Гру закінчували. Гості почали вставати з-за столу. Маковецький, вставши, продовжував розмову з Лікою. Встромив очі в тонку шкіру декольте і оголених рук. До таких поглядів Ліка вже звикла. Зробила нетерплячий рух, і Маковецький перевів погляд на її перебісся.

Хоча оглядав дівчину Маковецький так собі, між іншим, за звичкою. Думки його були не тут, а біля Савиних проектів, що не давали йому спокою і мали дати грошей. З цими думками спустився по східнях, перейшов вузький коридор. Ззаду тупав Тарас, його проводжала Ліка. Тарасові кроки стихли, потім якесь шепотіння і різка відповідь Тарасового баритона. Хряпнувши дверима, Тарас рішуче вийшов.

Наздогнав Маковецького, й пішли поряд. Вулиця стояла порожня, лише вартував порожнечу дрімливий ліхтар. Свіжа прохолода весняної ночі впала на камінь поверхів будівель, і обважнілі повіки вікон блимали сонно.

Ішли мовчки. Кроки падали гулко, мов камінці в глухій печері, відбиваючись луною в закутках.

Раптом Тарас спитав, здивувавши Маковецького несподіванкою:

— Я бачив, як ви розглядали Ліку, мабуть, так дивиться лев на антилопу... Вам подобається Ліка?

Відповідну кількість секунд той мовчав, доки запитання дійшло його свідомості.

— Що за дивний запит такий? До чого це ви?

— Так просто, скажіть — подобається чи ні? — нетерпляче настоював Тарас.

— Коли це вас так цікавить, могу сказати. Подобається... Матеріал путній... Вам повезло. На жінках я розуміюся трохи...

Тарас ніби не чув останніх слів. Узяв швидко під руку Маковецького, затримав його на місці. Обидва спинилися. Маковецький дивився, як смаковиті, пухлі губи Тарасові на могутніх щелепах ворущилися без слів, потім вимовили:

— Беріть її собі, Ліку, вона мені набридла, хай їй чорт! Трохи походить за нею, подаруйте квітів чи якусь жіночу дурницю і одержите всі таємниці дівочих принад. На цій справі вона теж трохи розуміється. От і будете до пари...

Маковецький не міг зразу нічого вимовити. Сам людина без забобнів, він не розумів, що таке мораль і сумління, але тут стояв приголомшений. Віривши завжди лише в кар'єру й в гроші, інженер виробив собі прекрасний імунітет проти тих дурниць, що звуться громадськими, суспільними обов'язками, людяністю та іншими кайданами, що ними опутало себе суспільство.

І ось тут не витримав. Стояв хвилину здивований, пошепки промовив:

— Ви знаєте, що Ліка — дочка мого приятеля і всім відомо про ваше заручення?

Тарас хрипло розсміявся. У цьому сміхові була глузлива відповідь на дурні слова інженера. Маковецький зрозумів: які ж зараз заручини можуть бути і кому вони потрібні? Навіть дивно вимовляти таке слово. Але сміх образив... Не витримав, не міг утриматися, близько себе побачивши чорну нору Тарасового рота з білою каймою зубів. Звідти вилітали, як постріли, сухі удари сміху. Вмить замахнувся Маковецький, кулак доторкнувся до Тарасового рота, і рука отерпла від болю.

Тарас удавився своїм сміхом, ковтнувши власної крові.

8

Антін задихався. Захоплював блідими губами повітря, ніби ковтав окріп...

Навіть волосся на лисині наїжачилося. Кропив Саву слиною:

— До нього підеш кланятись?.. Дорогий тато, ти дав нам усім по пиці, заставив голодувати, покинув нашу матір і зійшовся із шлюхою, так я за твої заслуги прийшов поклонитися. Ти людина впливова, купи мене, твого сина! Дай мені сорок сребреників... Гад ти, Савко, воша тифозна!.. Ненавиджу тебе й Петра! Думав, хоч ти чесний, і помилився...

Стримуючи себе, Сава відповів недбало:

— Коли б це говорив не ти, так уже б давно вилетів на вулицю з побитою пикою. А тебе мені жаль трохи. Я давно говорив, що цілком виправдую батька, хоч і люблю свою матір трохи більше, ніж ти. Нам доводиться ламати традиції тисячоліть, що тяжать над нами. Ти мені говориш про честь, твоя честь — для мене порожнє слово. У мене і в мого батька поняття чести зовсім інше. Чесно те, що йде на користь нашого класу і нашої держави. А все інше нечесне.

Я маю право звернутися до батька, як до старшого товариша. Нехай допоможе... Правда, мені це неприємно. Але ж ти сам переконував мене, що треба всіма засобами дістати грошей, щоб продовжувати роботу над мотором. А тепер боїшся за якусь честь, мов міщанська стара діва.

Схопившись з місця, Антін знайшов очима свій кашкет, піймав його, зім'явши в руках. Пішов до дверей... Потім трусським, дрібненьким кроком знову підбіг до Сави. Почав облітати словами хлопця, такими ніжними, лагідними словами. Це ті скорботні, найжалісливіші слова, що їх говорить мужчина, коли починає плакати. Коли горлянка в нього стискується і захлинається словами, мов водою. Сава стояв приголомшений, слухаючи белькотіння Антонове:

— Саво, любий... Я ніколи нічого не просив. Я під розстрілом стояв, як дуб. У боях під кулеметами йшов, як буйвол. А тебе прошу, благаю... Думав, будеш моїм спільником, полюбив, як сина. Для мене, ні, для матері твоєї, не ходи. Не треба!.. Нехай він мучиться, нехай знає. Я нагадаю йому про тебе. Не ходи... Навколішки стану!..

Дійсно, Антін опустився на коліна. Підняв очі вгору. Сава побачив сльози, що блищали прозорими плямами, відбиваючи проміння світла. Антін стояв навколішки і прохав, щоб Сава не йшов до батька.

Сава не знав, що робити. Суперечка прийняла зовсім інші форми. Перед ним стояла навколішки переможена, знесилена, слаба людина. Але жалю не було. Огиду викликав Антін, а не жаль. Все ж промурмотівши слова втіхи, Сава підняв Антона з підлоги. Той тремтів увесь, і ноги були неслухняні. Ледве несли, коли повільно пішов до дверей, поточився, мов п'яний. Відчинив двері, озирнувся ще раз. Втягнувши голову в плечі, вийшов у коридор і, не причинивши дверей, поліз на східці, ступаючи важко, ніби ніс на плечах надзвичайну вагу.

Сава бачив — тінь Антонової постаті перерізала косяк світла, що прорвався з кімнати на східці. Потім спустилася тиша, що отруює хвилини самотності зразу після розлуки. Сава пройшов по хаті, міцно натискуючи на каблуки, зачинив двері, люто грюкнувши ними, переставив стільця. Рука мимоволі поправила на ліжковій ковдру — те місце, де сидів Антін. Рука стерла останні сліди його присутності.

Зрозуміло, Антін більше не повернеться. Або прийде розплатитися за своє приниження. Трохи жаль було Саві, що цей близький чоловік покинув його. За останній час Антін зумів бути потрібним, умів допомогти і зовсім не заважав. Навіть, сперечаючись про політику, стримував себе і корився Саві. Тільки ненависть до Петра не вгасала. А найголовніше — Сава залишався сам. Зайка уникала зустрічі з ним після останнього слізливих вечора. Надійку зустрів на вулиці. Поспішаючи заявила, що вона вдень на посаді, увечері готується до іспитів. Переобтяжена роботою, через те й не може до нього зайти. Та й раніш Надійка надто рідко відвідувала Саву... Останній час Сава налягав на роботу над своїм мотором. Днями й ночами над ним сидів. Уперше за весь час перебування в інституті почав пропускати лекції, не відвідував школи. Вся його істота

перетворилася в клубок енергії, кинуті на перевірку ідеї можливості існування такої машини.

Антін займався виключно ходінням по установах з метою протиснутись десь із Савиними винаходами — приладом для зчіплювання вагонів, музичним струментом та з іншими, дрібнішими, винайденими Савою апаратами. Коли всі заходи просунути проекти розбились, Сава звернувся в цій справі і до секретаря свого комсомольського осередку. Той по-товариському співчував Саві, але допомогти нічим не міг. Сава й сам розумів, що секретар осередку дійсно нічого не міг зробити і не міг вплинути на різні експертні комісії та на бюрократичні установи... Але охота до праці у Сави зникла. Ходив розслаблений, ніби після хвороби, ніби раптом постарів, і м'язи обм'якли. Нічого не цікавило, рука не простягалася до роботи. За весь час життя в Харкові це було вперше. Розважав самотність Антін, що своєчасно був біля Сави, розповідав новини і лаяв увесь світ.

Останній день і Сава вишукував хоч малесеньку щілинку пролізти із своїми проектами. І всюди зустрічав холодний опір установ, затоплених папером. Фактично справжнього ворога, з яким можна було стати на бій віч-на-віч, не міг знайти. Але й пролізти теж не міг. Напружені нерви в голодному тілі не витримали. Невидимий ворог у м'якому паперовому одязі, пронумерованому і зшитому grosбухами, перемиг. У Сави розхитався якийсь гвинтик, машина мозку притупилася. Енергії не вистачало сісти за стіл працювати. Бо цей стіл здавався чужим, книжки — незрозумілі й зайві. Папери з розрахунками й малюнками дратували. Не знав, за що братись, з чого починати.

Здивовано розглядав папери, де креслив деталі свого мотора. І здавалося, що робив те все зовсім не він. Числа написано його рукою, але чужа голова їх вигадувала. У нього піднімався бунт проти цифр, вираховувань, книжок, роботи. Кожна цифра кліщем уп'ялася в тіло, в нерви. Моторошно стало...

З лютим роздратуванням Сава махнув рукою по столі, закріпив усе, і, майнувши білими крилами, папір з покірним шелестом полетів на підлогу. Кілька книжок глухо вдарилися об стіну, сплівши в обіймах одна одної свої сторінки. Тиха, затишна кімната стала чужа й зайва. Втекти б звідси, але чи знайдеш місце для відпочинку? Ніби останні дні доживав тут, у цій конурі, вкопаній в землю.

За кілька десятків кварталів — інститут. Суворі аудиторії, лабораторії, де підтверджується книжкова мудрість і логіка підручників перетворюються в конструктивну будівничу практику. І студенти, що висотують знання з кожної строчки книги й мозку професора. Все це далеке, як спогад. Невже він лише кілька днів не був там?

Ніколи не почував Сава своєї самотності. Раніше самотність була необхідна, щоб після неї, після напруженої роботи почувати себе міцнішим за всіх, сміливіше дивитися в обличчя людям. Телер — заблудився тут, і кожен хоче і має право образити, дошкулити заблуканому.

Антін пішов... Пішов переможений, поставлений Савою навколішки. Але він і Саві прищепив знесилля і недовір'я до всього.

Два дні не виходив Сава із своєї конури. Два дні не доторкався до книжок, не сідав за стіл,— нічого не робив. Ніби хоро-ба напосіла на нього, так зле почував себе від вимушеного ледарства. І ще гірше, коли в голові немає думок. Якесь ганчір'я спогадів, набрякле, нерухоме. Мозкові канали, забруднені лінивою байдужістю до всього навколо, незвиклі до бездіяльності, несли в своїх лужах темну, тупу, болючу безнадійність.

Вікно пручаючись виривалося на півметра із землі. Шибки забризкані брудними краплинами. Нагадували шибки світле обличчя, поколупане віспою. Такі обличчя бувають завжди суворі, непривітні й чужі. Плями сміху падають на них, як гримаса постійної глибокої образи. За вікном в рідкому баговинні весняних калюж барложилися драними чобітьми діти. Голоси в них дзвінкіші, настирливіші, ніж завжди. Діти хлюпали жовто-сірою рідиною і пускали трісочки замість човників. Один хлопчик дряпався на перила гнилих сходів біля сарая, сходів, з'єдених часом, старих і сизих від дощу й пороху. Цей хлопець чомусь нагадував мавпу своїми довгими руками, рухами й присадкуватим корпусом. Вчепившись руками за перила, хлопець хитався, мов на качелях. Напевне мав дуже міцні руки, бо качався довго на задрість інших дітей. Тоді Сава почав старанно вивчати карту синіх жил на своїй руці. Ця рука вміє тримати молоток і зубило, перо й рейсфедер, рушницю й книжку. Невже ці руки доведеться опустити і так розглядати їх, як непотрібні додатки до тіла? Невже він уже переможений?

І раптом відчув під ногами міцну підлогу, реальність свого житла, наївну усмішку сонця, що тікала від хмар, і вигуки за вікном... План, вироблений Савою за ці два дні, здавався реальним і звичайним, а не зайвою витівкою знесиленого, обуреного студента.

А тепер, у цю хвилину, Сава міг робити будь-яке фантастичне діло. Хотілося просто піти в ті установи, що гальмують винахідницьку роботу, і зробити скандал. Наробити хуліганського бешкету. Нехай кричать газети, нехай ганьблять його вчинок товариші.

Та які товариші? Де вони? Ці товариші хороші здалеку, на відстані звичайних розмов або балакучої мовчанки. Товариші не бачили й не бачать, як у нього вигоріло від злости нутро і перетліло на попіл бажання працювати.

Сава не помічав, що поволі заплутувався в лабіринті, в хащах індивідуалістичного протесту і скигління. Здавалося йому, що не кілька день не був він в інституті, а вже роки минули, і забув він про свій осередок, про товариські збори і про спільні інтереси. Здавалося, що його не впізнають уже ті, чужі йому люди, і секретар комсомольського осередку, Павло, буде близькозоро приглядатись до нього, як приглядається до кожної нової людини, що її зустрічає вперше. Крупноголовий Павло, такий тонкий і високий, з широкими плечима, не міг стояти рівно, а обов'язково гнувся на своїх довгих ногах. Нагадував рейсшину, коли стояв рівно, і кронциркуль, коли розставляв

ноги, щоб не хилитись. Тепер, вислухавши Савині нарікання, він обов'язково сказав би:

— Ще один отруївся, в обивателі лізе... Неврастеніки чортові! Неврастеніки — його найулюбленіше дайливе слово.

Справа з проектами набирала в цю мить для Сави характеру спортивного. Азарт спортсмена стьобав його, дошкульно бив і засліплював очі. Як роздратований бугай, розлютований боксер, кинувся він на свого суперника чи ворога. Хоч того ворога перед ним не було.

Хутко, але старанно Сава почав зав'язувати, замотувати модель. У пальцях відчув холодні дотики металу, і перед очима встала вся історія цього винаходу. Смерть стрілочника-приятеля, голодна родина його і пам'ятник другові — цей прилад. Згадав, як робив кожну дрібницю сам, власними руками. Модель навівала спогади про ті часи, коли сам сидів на невідомій станції, і безсонними ночами працював над цим винаходом, і, наївний, думав, що ошчасливить всевіт.

Взявши під пахву модель і довгу тонку рурку рисунків, Сава вийшов на вулицю. Його трохи здивувало сонце, якого раніш не помічав і яке змінило обриси і форми речей, купаючи їх у промінні. Але швидко про сонце забув, ішов, нахиливши голову, не бачивши нічого. І лише, коли якийсь хлопчик ніби підкотився під самі ноги і знизу крикнув: «Дядю, ноги поламаєш!», — Сава прокинувся. І знову помітив блискучий ранок перших дивовижних весняних днів. В нашій столиці весна буває якось особливо чудернацька: Ледве розтане сніг, а вже трахомні вікна будинків і миршаві дерева засипані пилом, і в'януть, як від хвороби.

На паркані в плямі сонця Сава помітив — п'яна метушлива муха робила свої перші вісімки. В скверах теж — як комахи або мурашки — повилазили діти і надто зосереджено і занадто серйозно ловили сонячні зайчики і відблиски променів у калюжах. Їхні молодші друзі сиділи на руках у матерів. В очах цих дітей світилося нерозуміння і якась боязливність до абсолютно невідомих речей, які їх оточували.

Матері гуляли погордо, притискували дітей до себе, до розстебнутих грудей, де світилися білі, опуклі, ніжні і принадні сосуди величезного життєвого щастя, від якого починає жити найгеніальніша і найбездарніша людина. Злочинець і талант, ідіот і геній, політик і поет, філософ і діловод починають свої перші кроки, перші дні життя, присмоктавшись до материних грудей. Подумав Сава: «Цікаво, чи впливає молоко матері на розвиток мозкових клітин, на здібності людини? Може ж так бути, що саме в перший час життя, коли дитина годується лише молоком своєї матері, тоді й зароджуються всі властивості характеру, натури майбутньої людини».

На вулицю Свердлова трамваї вилітали веселі й руді, ніби вони стомилися, захекалися, але працювали з охотою. В цьому повітрі, в сонячних плямах звуки рвалися гучно і приємно глушили. І Саві знову згадалося, як він ще недавно збирався всі отакі звуки підпорядкувати законам мелодії і створити якусь вуличну симфонію. Так би мовити, утилізувати звуки...

Великий шестиповерховий будинок, сірий і чудний, як старий чобіт, виріс біля самого вокзалу. Увесь час входили і виходили люди, двері розкривалися, як обійми. Коридори в будинкові Управління залізниць схожі на тунелі, і кроки в них глухнуть. Із заворотів виринають урядовці, заклопотані, з папірцями в руках, рот проткнутий цигаркою. На п'ятому поверсі Сава знайшов той відділ, що йому треба. Пропустив повз себе немало людей, доки спромігся зайти. Дивився на двері. Вони висіли важкою брамою, чотирикутником, і відчинялися, мов палітурка з книги про людське неосяжне горе. На дверях табличка і назва відділу, схожа з назвою якоїсь річки. Дійсно, напевне, в цій Леті топнуть, мов у річці міфічного пекла, винаходи — муки безсонних ночей, фантазія хорих або талановитих людей.

Сава бачив, як виходили люди з цих дверей. Вийшов один обурений, знервований чоловік, ворухив губами, нічого й нікого не бачив своїми широкими очима і, пройшовши якісь кілька сажнів, важко сів на лаву, що стояла в коридорі. Інші виходили спокійно. Але Сава відчинив двері хоробро. Недалеко дверей першої кімнати сидів за столом чоловічок — сухий, висмоктаний і ображений, мабуть, на весь світ. Десь поряд заливався «ундервуд». Цей чоловічок спитав відвідувача, за чим той прийшов. Несподівано Сава помітив, що не впізнає власного голосу, хоч і не відчував ніякого страху. Цим дивним голосом, хрипкуватим і тихим, він розповів, чого треба йому, ніби переказував цьому висмоктаному урядовцеві якийсь секрет. Той ввічливо прислухався і неввічливо перебив Саву, проказавши, що треба винахід зареєструвати, а через деякий час повідомлять про висновки експертної комісії. Чи швидко це буде? Залежить від того, скільки роботи матиме комісія в цей час.

В цю хвилину з других дверей вийшов інший службовець. Прогіг очима по кімнаті й хотів вийти. Але його спинив голос із-за столу:

— Ось ми зараз питаємо у Івана Семеновича. Він нам скаже, коли засідатиме експертна комісія й коли розглянуть ваш проект.

Іван Семенович спинився. Посміхнувся... Він був така протилежність урядовцеві, з яким розмовляв Сава. Високий, рожевий, з хвилястим руським волоссям і синіми, з веселими іскорцями очима. Посмішка весь час плавала на губах приємного кольору.

Підійшов він по-юнацькому, ступаючи твердо і розмахуючи руками. Дійсно — величезний контраст! Іван Семенович — сангвінік, напевне, завжди із всього задоволений і веселий. І поряд людина, що сьак-так стримує себе на роботі в канцелярії і годинами пиляє скрипучими словами свою дружину і тероризує родину. Йому отрує життя катар шлунка і геморої...

Підійшовши до столу, веселий сангвінік вислухав запитання урядовця, хорого на катар, і піймав Савин погляд, що здавався, мабуть, благаючим. Але до цього він звик...

Засідання експертної комісії буде на цьому тижні, але з цим проектом доведеться почекати, бо на перше засідання не встигне дати висновків інженер-експерт.

Невідомо чому, зацікавився сангвінічний урядовець Савиним проектом. Може, просто хотів трохи розважитись. Спитав, що Сава приніс і хто він такий. Сава хотів розгортати модель і разом розповідав про свій винахід. Але його співбесідник уже розкинув папери рисунків і пильно їх розглядав. Раптом закинув голову вгору, очима до стелі, і весело, радісно засміявся густим бадьорим сміхом.

— Знову про зчіплювання вагонів? Те ж саме! Та ви знаєте, що це тисяча перший проект за цей рік. Чомусь кожному муляють наші стрілочники та зчіпщики. І не реєструйте навіть цього винаходу... Те ж саме... В наших умовах такі речі застосувати не можна. Де ж ми грошків наберемо?

І він знову засміявся, засвітивши рожевим, чисто виголеним підборіддям.

На один момент майнули перед Савиними очима розтрочені груди стрілочника Скриготи, його друга, і захотілося несподівано вдарити в підборіддя цього веселого сатира, що так легко й легковажно ставився до чужої праці.

Може, сатир помітив це, може, самому стало незручно, але він раптом, спинивши погляд на Савиному обличчі, урвав сміх і серйозно почав говорити, замазувати вражіння від своєї легковажності. Безумовно, вони можуть проект розглянути, та, зважаючи і беручи до уваги економіку, і взагалі, і так далше і таке інше... Сава посміхнувся, забрав свої речі й пішов з кімнати.

Йому в спину ще продовжував свою промову веселий інженер...

Повільно Сава спустився вниз і вийшов на вулицю. Ішов, ніби нічого не сталося, ніби так і повинно бути. Тільки заважали модель, старанно загорнута в газету, та рурка рисунків. З радістю викинув би кудись через паркан, але не вистачало енергії. Все завзяття залишилося там, на п'ятому поверсі Управління Південними залізницями, в тій кімнаті, де сміявся над Савиною роботою веселий білявий фавн.

Юнак вирішив — сьогодні покінчити остаточно і раз назавжди з цими мандрівками по установах. І тому Сава пішов прямо в Центральну комісію сприяння винахідництву, що міститься в ВРНГ. Ще давно Антін передав копію проекту молотарки в комісію. Пообіцяли, здається, скоро дати відповідь. Цікаво, як там приймуть і який фавн сміятиметься в вічі?

Тут не сміялися, справа була простіша. Порилися в книжках, сивенький дідусь звирив номери і знайшов резолюцію, що є якісь неправильні вирахування, неудоконалення. Не підходить до наших умов. Не годиться, бо в нас таких машин не виробляють.

Лише барабан з валками замість шипів дуже цікава річ та пилосос. Треба перевірити, випробувати, і тоді, може, наші заводи придбають собі ці речі.

Відразу це все на Саву не вплинуло і навіть трішки розважило, а потім спав на серце такий розпач, ніби юнак раптом став калікою і загубив всі свої сили, зостався інвалідом. Хотів, щоб всі йому співчували, і навіть, коли б протягнув хто копійку, це теж була б підтримка.

Розповіді комусь, порадитись і вилаяти найбруднішими словами увесь світ, людей, канцелярії, закони, владу, чортів, ідолів!

Шукав співчуття, а все складалося навпаки. На вулиці самі вороги і зараз глузуватимуть в обличчя. Засміються глузливо, як той фавн, що сьогодні привітав винахід в Управлінні. Навіть каменяка в бруку зараз стрибне і вцепиться в обличчя — вона теж кусається, не кажучи вже про людей. Кожен хотів зазирнути хлопцеві в очі, а один пристойно одягнений юнак посміхнувся, глянувши в Савин бік. Але злякався. Мав намір з чимось звернутися, повернувся і пішов слідом за Савою.

На театральному майдані, де спинами один до одного, на різних кінцях, мов вороги, стоять на постаментах Гоголь і Пушкін і спостерігають вдень дітей, а вночі закоханих хатніх робітниць, Сава сів відпочивати. Самотність огорнула його, хоч навколо кипіли потоки людей і бурхливих розмов.

Було нудно й байдуже. Ховав нудьгу для себе. Захоплення просунути свої винаходи минуло. Залишилися люта злоба, порожнеча й бажання комусь розповідати свої пригоди.

Думка про батька застала Сава підбадьоритися. Як він раніш цього не згадав? Тільки з ним можна поговорити, до нього й звертатися треба.

Остаточо вирішив іти до батька.

Схопився з місця і не йшов, а майже біг, штовхаючи людей, не чуючи лайок, що ними проводжали його. Ніби зараз одержав повідомлення про чиюсь смерть або про нещастя, від якого треба врятуватися.

На Свердловській вулиці старий, миршавий будинок, двоповерховий і непомітний. В темному вестибюлі панував сивуватий швейцар, з добрим обличчям і лінівими очима під кушками сивеньких брів. Він відповів Саві, що директор тут, кабінет його на другому поверсі, і провів підозрливим поглядом юнака, що стрибав через двоє східців угору.

В узенькому коридорі, як і по всіх установах, бігали заклопотані співробітники і співробітниця клацали своїми каблучками.

Швиденько прочитав Сава напис на дверях — попередження, щоб зверталися відвідувачі спочатку до секретаря. Сіпнув двері, ніби хотів їх вирвати, і зайшов. В маленькій кімнаті за величезним столом праворуч, завалений паперами, сидів комуніст стандартного типу, мабуть, недавній військовий, бо тримався рівно й розмовляв рапортуючи.

Зразу Сава не говорив, за чим йому треба до директора тресту товариша Гамалії. Просто треба, й край. Але секретар резонно відповів, що просто, без діла, до директора не пускають. Тоді юнак змушений був признатися, що він приніс нові винаходи, на що одержав відповідь, чітку й точну, без одного зайвого слова:

— Зайдіть у технічний відділ, а звіти вас направлять у конструкторський відділ відповідного заводу. Розумієте?

Сава посміхнувся, уявив собі, як змінився б тон у цього стандартного секретаря, коли б він почув, що Сава є син директора тресту.

Та цього секретар не почує. На настирливі вимоги упертого юнака секретар підвівся і пішов до дверей кабінету з цілком зрозумілим наміром нічого не сказати своєму начальству, а Саві відповідати, що товариш Гамалія не можуть його прийняти.

Але відчинилися двері раніше, й поспішно вилетів звідти чоловічок, витираючи спітнілу лисину блакитною хусточкою. Цей чоловічок до того був стурбований, що навіть дверей не причинив, і Сава побачив голову батька, схилену над паперами. До вуха Гамалія приклав рурку телефону, але слухав неухважно.

Всього кілька кроків — відстань батька від сина.

За ці секунди Сава встиг розглянути, що батько змарнів, обличчя стало сірим, хоча й круглішим. Помітив і тонуру-лисину, бо Петро Гамалія сидів, трохи нахиливши голову вперед. Лише очей не бачив Сава, зате помітив суворо стиснуті губи — у батька якась неприємність.

Якась неприємність... А тут прийде син сповідатися, розповідати дрібниці. Та як їх розповідати? З чого почнеш? Може, воно боляче тільки йому самому...

І замість рідного батька Сава вже бачив чужу людину, що керувала колосальними справами в державі, людину, що звикла не зважати ні на сльози, ні на кров, ні на якісь там переживання, — людину роботи. Чужу людину...

Секретар сховався за дверима кабінету свого начальника й батька сховав від Савиних очей, міцно зачинивши ті двері. Ніби то був не звичайний Гамалія Петро, а якийся дикунський бог, ідол, що на нього дивитися звичайним людям не можна.

Секретар вийшов з кабінету і ледве розкрив рота сказати перший склад того слова, яким хотів відмовити Саві в аудієнції з директором, коли помітив, що юнака немає. Хвиля підозріння й переляку пробігла від обличчя до ніг. Хутко озирнувшись, секретар кинувся до свого столу й зрадів, що шухляда була замкнена, ключі, як завжди, під паперами на столі. Ніяк він не звикне ховати їх у кишеню. Одімкнув шухляду — у куточку коливалася від руху шухляди печатка. На столі всі папери були в порядку.

Секретар дбайливо сховав ключі в кишеню.

Книга третя

ПОДАРУНОК СМЕРТІ

1

Дні гойдалися, як гойдалка, як колиска в дитинстві, де незручно сидіти, де можна лише бавитися годинку. Почуваєш — кожної хвилини тебе вихлюпне повітрям і закине в глушину. Так пленталась Мар'яна, гойдаючись серед незручно-порожніх днів свого київського життя.

Попала сюди несподівано. Таких несподіванок у неї багато в житті. Навіть любить вона ці несподіванки, часто й неприємні.

Київ, рідне місто, любила Мар'яна так, як кожна людина ту місцевість, де народилася, де побачила перші кольори неба й речей, перше людське обличчя усвідомила — обличчя матері. Зрозуміла принаду вулиць і маленьких людських радощів.

Тепер п'яні думки плуталися в голові від знайомих кутків міста, від краєвиду з Володимирської гірки і недокурків на стежках Пролетарського саду. Раділа, що зустрічала мало знайомих, бо друзі колишні десь розпорошились по широких просторах життя, а просто знайомі не набридали своєю присутністю. Навіть тітка помітила, що з Мар'яною не все гаразд. Та й не ховала Мар'яна своїх настроїв.

Ще тітка здивувалася з того, що Мар'яна взагалі відгукнулася приїздом на запрошення. В кожному листі, що їх писала тітка двічі на рік, вона запрошувала Мар'яну приїхати. Звичайно, на такі запрошення завжди була відповідь однакова: що обов'язково приїде, і не приїздила.

А тепер, одержавши листа, Мар'яна збралася того ж дня і виїхала ввечері. Ніби тікала від якоїсь помсти, злочину чи нещастя. А в чому злочин? А яке нещастя? Нічого цього не було. Просто якось стало незручно жити, навіть неприємно. Ніби носила не свою одіж, а чужу, тісну, покроплену чужим потом.

Здавалося б, дошкуляли, боліли якісь сумління чи каяття. Ні... З посмішкою згадувала слова мудрі Надійки. Та урочисто підняла палець догори і проказала:

— Кожна молода жінка і кожен молодий юнак є подружжя...

Ця мудрість Мар'яні подобалася. І може, коли б це дійсно була випадкова пригода, посміялася б якось сама з себе й забула.

Та чомусь, згадуючи той вечір, коли вона виступала в ролі оперної Саломей, нервово здригалася. Перед нею стояв Сава, наївний своїм дикунством і різко прямою. Як про неї думає той юнак? А дома в присутності Гамалії поводитися так, ніби вона злодійка, і боялася, що її зараз викриють.

Безумовно, справжній злодій чуває себе краще. Бо красти —

то його фах. А кожен фах можна виправдати, і до всього можна звикнути.

Знала — її обплутали забобони, атавізм. Над нею тяжіли здобутки кількох поколінь, вихованих у рабстві. Знала — вона не рабиня, не власність свого чоловіка і ніколи ні слова не говорила йому про якусь вірність. Розуміла — хоч завтра зможе стати самостійною і взятись за будь-яку роботу. Дійсно, мислила логічно й правильно, а разом з тим почувала себе злодієм. І невідомо перед ким — чи перед Петром, чи перед Савоюю.

Звичайно, Гамалія, зайнятий героїчною справою — кинути в наші азійські села сільськогосподарські машини: плуги, молотарки, сіялки, борони й трактори, — розірваний засіданнями, комісіями, зборами, канцелярщиною, нічого не помічав.

Приходивши додому пізно, Гамалія заставав свою дружину в ліжкові, швиденько вечеряв і, лежачи, перед сном дочитував якісь папери. Вранці Мар'яна лежала, вкрившись з головою, ніби спала, поки Петро їхав на роботу. Він її не тривожив, думав, що це якась нова примха, і всміхався як завжди, бо ставився до своєї Мар'яни трохи насмішкувато, глузливо, жартуючи, як більшість мужчин, що задоволені з власного життя і вважають, що їхня дружина — це така ж відома річ, наприклад, як отой канделябр.

І ось того ранку Мар'яна встала навіть раніше трохи за Петра. Швиденько одяглася, щоб він не бачив. Було якось незручно й соромно одягатися в його присутності, з'явитись перед ним невмиютою, із скудовченим волоссям. Таке почуття було в неї вперше після тих днів, коли вони ледве почали разом жити.

Спочатку говорили про дрібниці, звичайними словами про звичайні речі. Такі розмови найбільше дратували Мар'яну, бо Петро дуже рідко говорив з нею серйозно про свої справи, а лише про дрібниці. Правда, інколи давав перекласти з англійської або німецької мови папери чи якусь статтю з журналу. А коментарі до статті або паперів говорив голосно й не любив, коли з ним не погоджуються.

Петро їв старанно сніданок, довго пережовуючи, — бо все робив міцно, вміло, щоб мати відповідні наслідки. Мар'яна тримала в руках виделку, забула про їжу, аж доки Петро з повним ротом не засміявся.

— Подивися, у тебе на тарілці одна тільки плямочка від світла, невже ти нею наїсишся. І вигляд такий в тебе, ніби після сніданку сядеш писати вірші. За що це тебе господь покарав і зробив поетом? Мар'яна посміхнулася невиразно й сказала:

— Ні, я віршів писати не буду. Для мене вистачить і серйознішої роботи. Я сьогодні думаю декуди звернутися й дійсно влаштуватися на посаду. Може, в дитячий садок, може, перекладачем, а то подивлюся, може, й інше що попадеться. Але я обов'язково хочу працювати.

— Яка це муха вкусила тебе, що раптом захотілося працювати?

І Петро, засміявшись, звернув увагу, як похмуро дивилася на нього дружина. Зрозумів — це продовження вчорашньої розмови під час обіду:

— Я завжди уміла працювати. Але ж ти своїми теоріями і доказами не пускаєш мене, тобі хочеться мати прекрасну забавку, щоб

на неї навіть ніхто не глянув, щоб вона не змарніла в роботі, лише марніла й раділа з твоїх абортів. Може, годі мені бути машиною для абортів? Хочу почувати себе самостійною.

Ледве не подавився Петро, почувши від своєї Мар'яни такі слова. Був певен, що добре знає свою дружину, що вона задоволена із свого життя, і раптом така заява. Він довго вивчав її обличчя, потім сказав:

— Я так міркую, що й без тебе вистачить робітників, навіть у тих галузях, де ти хочеш працювати. Я розумію, коли б ти була незабезпеченою, потребувала грошей. Здається, досить з тебе. Коли б ти мала якийсь особливий фах чи талан, тоді інша справа. А то ж будеш працювати, щоб тобою командував якийсь ідіот, йолоп царя небесного. Будеш приходити стомлена, знервована, зла, як скажена. Ні, мадам, будь ласка, з'їжте отих пару крашанок, випийте шклянку чаю, підіть прогуляйтесь — і всі ваші примхи вилетять з голови...

— Я могла б ці самі слова продекламувати перед тим, як ти їх сказав. Знала, що повториш відомі мені аргументи. Та вже вони мене не переконують. Вигадай нові. Ясно, ти хочеш, щоб тебе зустрічала не зла, знервована жінка, а тиха, покірна. Тільки ти забув, що твоя жінка не бачить тебе дванадцять-п'ятнадцять годин на добу. Ну, а останні години ми спимо. Ти скажеш, що тобі цілком досить цього, але ж я не ковдра, не простирадло, а ніби людина.

— Ой, ні, моя любя! Не тільки до деякої міри людина, а навіть дуже хороша, моя любя дівчинка. Тільки сьогодні вона говорить дурниці й чомусь у неї зіпсований настрої. Мабуть, приснився поганий сон.

Після цієї розмови, того ж дня, Мар'яна поїхала до Києва. Хотілося обміркувати все, що сталося, і набратись сил. Бо чомусь здавалося Мар'яні — чекає на неї якась важка новина.

Кожна, навіть найрішучіша, жінка не любить, щоб зустрічі з мужчиною уривалися відразу. Все-таки приємно від відчуття, що десь є люди, які про неї думають, чекають і радіють з побачення. Тут має значіння й звичайнісінька цікавість однієї статі до другої. Київська самотність застала Мар'яну згадувати про Саву, і щодня вона відкривала нові якості його, перебираючи в голові, згадуючи всі дрібниці, деталі двох випадкових зустрічей з ним. Приваблювала і та лірична і разом тверда вдача, якою Сава глибоко став прищепленим.

Але все ж листа написала Мар'яна з неохотою, бо ще не вирішила остаточно, що робитиме тепер.

Дедалі Київ губив свою привабливість. Щодня зростало якесь незадоволення до людей і до себе, гнітили невирішені справи, тягло до Харкова. Але боялася зустрічі нової з чоловіком і, може, навіть з Савою.

Вдень вешталася сама, а більше з небогою, маленькою балакучою дівчинкою. Дитина надокучала дурними запитаннями, порушувала спокійну течію думок. Місто було в тумані, в сизому тумані передвесняного цвітіння. Будинки стояли блискучо-однакові, а біля тро-

туарів бігли брудні, але веселі струмки. Рилися в снігу, обмивали камінь і бавилися плямистими забавками світла.

Це було одного такого звичайного дня, коли Мар'яна повертала додому, на свою тиху вулицю з Хрещатика. Ішла повільно, напевне, замислившись. Десь за будинками сідало сонце, і шерхла тонесенькою шкоринкою криги земля, м'який сніг і ворухкі калюжі.

Ботики човгали сухо на пустельній вулиці. В такі хвилини завжди здається, що хтось іде позаду. Але Мар'яну лише підганяв вітер, такий тихий і невинний. Ще світло ліхтарів бліде і соромливе. Ця частина Києва була схожа на маленьке провінціальне місто наших українських закутків.

Біля рогу, куди повертала Мар'яна, вона зустріла невідомого. Він пильно дивився на неї, навіть спинився, провів очима. Почула тупіт... Ішов за нею. Прискорила крок, бо такі випадки бували не раз. Звичайна вулична пригода. Тільки цей чоловік не схожий на тих донжуанів доморощених, що обов'язково питають, підійшовши: яка година або чи їй не нудно...

Правда, Мар'яна ледве встигла додивитись, що той мужчина мав якесь знесилене, стомлене обличчя і вигляд надто зосереджений.

Прискорюючи крок, поспішаючи, Мар'яна якось невдало переклала сумку з однієї руки в другу і впустила маленький пакуночок, що несла з галантерейної крамниці. Не встигла вона достатньо усвідомити це, як чужий мужчина швиденько підбіг, підняв і подав їй пакунок. Потім, ніби зникновівши, кілька разів промурмотів пробачення і, запинаючись, ще сказав:

— Вибачте... Вибачте мені, ради бога, може, я помиляюся!.. Може. Але, здається, ні. Мабуть, це ви й є!.. Ви не Мар'яна Сергіївна Сулима? А коли помилився, тоді вибачте.

Вони стояли, не рухаючись з місця, біля якогось низенького будиночка, тихого, з віконницями, замкнутими на прогоничі. Пильніше придивившись до цього мужчины, Мар'яна відповіла:

— Так, це я. А вам чого треба? Невже така важлива справа, що треба було спиняти мене на вулиці? Незнайому жінку...

Мужчина загадково посміхнувся. Болісною, хворою посмішкою. Вона пробігла по його губах холодними хвилястими зморшкками. Ця посмішка зовсім не освітила його обличчя, ніби носило воно на собі хворобливу, негасиму тугу.

— Здається, ми з вами знайомі. Але, на жаль, ви забули мене. Та це було давно. Я не дивуюсь. Я взагалі ні з чого не дивуюсь. Такі дрібнобуржуазні здібності, інтелігентські забобони я давно вже загубив. Мене не здивує нічим. Навіть коли б витягли зараз нагана і приставили мені до грудей, я б не здивувався. Ви здивовані, звідки я вас знаю?

Мар'яна зробила нетерплячий рух. Їй наобридла ця гра в таємниці. Видко все ж, що цей донжуан дотепніший за інших, коли зумів спинити її і відібрати стільки уваги. Пішла далі, намагаючись іти трохи осторонь його. Поспішала, щоб добігти до будиночка, куди можна сховатись від цього нахаби. Шукала очима людей, але нікого не було, лише вдалині простував по вулиці дідусь, мацаючи тротуар

довгою патерицею. Незнайомий продовжував тоном змовника, не помічаючи Мар'яниного хвилювання:

— Бачите, а ви мене не пізнали. От що робить життя й роки!.. І час. Ви тільки уявіть, скільки зморшок, скільки нещастя, смертей і поразок приніс нам ненажерливий час. За останні роки. Ви знаєте, я живу без годинника, без календаря і... без людей. Ага, я ж забув сказати, хто я. Та це не важно. Ми стільки загубили близьких людей. Ви, я, ось ці, що живуть за цими віконницями, стінами, парканами. І ви теж загубили... Загубили спочатку матір, потім Бору, а потім і батька...

Останні слова він сказав тихо, пошепки, таємничо. Може, навіть у нього сіпнулося обличчя, перерізане скорботою і болем.

Мар'яна спинилася знов і дивилася уперто, суворо, допитливо, прямо в очі цьому Мефістофелеві. За кілька секунд перед нею проминуло все її життя і всі втрати постали перед очима.

Ліхтар мерклим світлом освітив обличчя незнайомого, і вона впізнала його очі. Так, це був він, Василь, Васятко... Найближчий приятель її брата Бориса. Старшого брата.

— Вася, Василь... Дивно. Дуже дивно. Така зустріч... Я думала, якийсь хуліган... Я думала... Як ви страшенно змінилися. Пам'ятаєте, влітали до нас, як вихор, і мама завжди казала, що вже прилетіло наше стихійне нещастя. Бо коли ви проходили по хаті, стільці, столи, навіть кушетки й комоди злякано розліталися під стіни, щоб дати вам путь. А вже діставалося мені. Пам'ятаєте?..

— Пам'ятаю. Я все пам'ятаю. Ви знаєте, моїх старих теж немає. Батька вбили випадково, а мати думала, що мене розстріляли разом з Борисом, і померла від розпачу. І я зостався сам... Сидів у в'язниці двічі, заарештований був разів десять, а тепер торгую на Єврейському базарі. Барахлом торгую. Заробляю полтинник на день. Буває, що й більше. Взагалі, за сучасною термінологією, акула-спекулянт.

Ішли повільно. Мар'яна хотіла перебивати його на кожному слові, щоб він швидше розповідав і сказав головне — про брата. Разом з тим боялася цієї розмови і спогадів. Так давно минуло і навіть забулося. Навіщо ж згадувати?

Але її співбесідник продовжував, ніби говорив сам з собою. Говорив голосом стомленої, розбитої людини, що вже ніколи не потрапить до своїх берегів:

— Ми були з Борею в одній камері. Десь його судили, і раптом однієї ночі на світанку серед тих, що викликали, було й його прізвище. Я чекав свого... Не було. Коли докінчили читати, вартовий гукнув виходити на волю. Боря підійшов до мене спокійно, поцілував холодними губами. Хотів передати привітання, але думав, що мене заберуть завтра, і, хитаючись, пішов до дверей під вигук вартового...

Все це Василь розповів смертельно-тихим, задушливо-таємничим шепотінням. Мабуть, у нього не вистачало голосу. Але раптом він скрикнув погрозово, люто зціпивши кулаки:

— Знаю, хто це, знаю, хто. Славетний Петро Гамалія, що рідного брата свого Антона розстріляв. Коли б попався мені, занাপастив

би своє життя! Я б його продірявив, як решето, кулями. Власною рукою вбив би, нехай поплачуть його жінка, діти, всі хай плачуть. Тоді я буду знати, що я зробив своє діло, що я недаром жив! Наші власні яничари гірші...

Та Мар'яна не дослухала його слів. Істерично крикнула, схопила за руку Василя, ніби він уже цілився в Гамалію, повисла на руці. Всією силою штовхнула Василя вбік і понеслась вперед...

2

Тітка лежала хвора і не помітила, як влетіла Мар'яна в другу кімнату. Дитина з батьком пила чай. Ледве скинувши, зірвавши з себе пальто, Мар'яна впала на канапу. Вже з кутків підповзала темрява, підкрадалася і охоплювала своїми холодними обіймами.

Василь з'явився такою несподіванкою із своїми спогадами і приголомшив ними Мар'яну остаточно.

Порожніми, заляканими від жаху очима дивилася вона на сині шибки холодного вікна, на вулицю так, як дивилася колись, шукаючи відповіді на настирливі запитання дівочої цікавості. Це було так давно, так давно, що навіть дивно з тих яскравих фарб, якими минуле постало зараз.

Вони жили в такому самому малесенькому будиночку на чотири кімнати. На вікнах квіти, і в кутку вітальні величезний фікус, старий, аж кора пошерхла. Власне, цей фікус здавався величезним, коли Мар'яна була ще малесенькою дівчинкою і ховалася під нього, як під дерево в садку. А Борис ловив її там. І до останнього часу цей фікус у них стояв. Так вона й залишила його, покидаючи будиночок, де прожила багато років.

Батько — Сергій Володимирович — учитель гімназії. Вранці, старанно одягнений в свій мундир, він з'являвся до столу пити чай з тим самим щоденним, звиклим кахиканням у хустку. Ніби йому щось застрявало у горлі, коли виходив з кабінету після перевірки письмових робіт з арифметики й алгебри стрижених пустунів гімназистів. І щоранку до нього підбігала Мара сказати добрий ранок.

То були чудові дні. Як і дитинство кожного. Тоді не вміла цінувати батьківської ласки і матірньої любови. Лише тепер хотілося, щоб батько, як давно колись, взяв її, затиснув колінами, полоскотав, спитав, що вона робила і чи нікому ще не нашкодила.

Маленька Мара протягувала руку до батькових причісаних пахучих вусів. А він щоразу робив те саме. Гаркне і клацне зубами — хоче ввіймати за руку. Тоді дзвінкий сміх дівчинки летить каскадами під стелю. Вона виривається з батькових колін і, матлаючи тонесенькими кісками, біжить геть. Так було щодня. І таким пам'ятає свого батька Мар'яна.

Рано почала вчитися, бо не хотіла поступитись першенством своєму братові Борисові. Батько й мати всі свої здібності вкладали у виховання дітей. Ліберал, а ще раніш, за студентських років, революціонер, з походження українець, Сергій Володимирович і дітей своїх виховував так, щоб передати їм ті ідеї, якими жив сам.

До нього збиралися часто ввечері приятелі, знайомі, сперечалися і навіть говорили «крамольні» промови.

І діти рано почали розуміти багато з того, про що інші ровесники визнавали значно пізніше, а може, не знали й зовсім.

Сергій Володимирович був завжди молодий, бадьорий, навіть коли сивизна пофарбувала йому сріблом не лише кучеряві скроні, а й потилицю. Він завжди був захоплений, хвалився якимись новими ідеями, теоріями, навіть збирався писати книжку про свої власні досліди з галузі математики. Але так і не зібрався. І, напевне, не написав жодної строчки. Кілька разів Мар'яна заставляла батька, коли він сидів за столом в кабінеті із скуйовдженим волоссям, а перед ним лежав чистий папір з назвою роботи, яку хотів писати Сергій Володимирович.

Брат Мар'яни, Боря, жвавий, дотепний хлопчик, почав учитись у гімназії на рік раніше за неї і мав право ставитись до своєї сестри з деяким презирством. По-перше, як до дівчини, а по-друге, як до маминої доньки, що сиділа дома. І Мар'яна вважала тоді, що так і повинно бути. Потім і вона попала в гімназію, і, звичайно, почалося змагання з братом.

Батьки раділи із своїх дітей, і час минав непомітно серед маленьких радощів, від початку навчання до різдва й до паски, від початку навчання до канікул. Діти перечитали багато книжок, сперечалися, батько їх мирив, коли міг. Бо частенько помічав, що його зауваження приймаються з деяким упередженням і навіть недовір'ям. Особливо з боку Мар'яни. Вона завжди висловлювала якісь дивацькі, самостійні, різкі думки і заганяла свого батька на слизьке. Вперше за всю багатолітню практику педагога не знав, що відповісти своїй рідній дочці.

Перше нещастя прийшло несподівано і збаламутило тихе життя родини. Почалася війна. Патріотичні захоплення, ешелони солдатів на фронт, перші поранені в київських військових шпиталях. Батько з сином, захоплені загальним вибухом патріотизму, метушилися, працювали в комітетах допомоги, слідкували за подіями на фронті.

Тільки Мар'яна не дуже захоплювалася цією роботою. Їй вже йшов шістнадцятий рік. Та пора, коли дівчина починає пильніше приглядатися до себе і помічати погляди юнаків, що проводжають її очима. Чомусь виходило так: майже щовечора її зустрічав на вулиці, цілком випадково, гімназист другої гімназії, незграбний, але серdecний і розумний хлопець Матвій. Мар'яна навіть не знала, хто він і звідки, бо не любив юнак розповідати про себе. Але він під надзвичайним секретом дав їй прочитати кілька книжок. Ці книжки й заставили дівчину дивитися на все інакше від поглядів брата й батька. До того ж її приятель ще й обговорював прочитане разом з нею.

На другий рік війни Борис закінчив гімназію, і цей самий день, ясний, веселий день одержання атестата, був разом і важкою несподіванкою для всієї родини. Борис з'явився додому у військовому вбранні. Він записався добровольцем до армії.

Це був справжній вибух у тихому маленькому будиночку. Мати плакала. Ходила цілий день з червоними очима. Батько намагався бути героєм, але час від часу ховався у своєму кабінеті й виходив звідти з червоними повіками. Мар'яна теж зразу була приголомшена, а потім, коли ввечері сили пити чай з тим солодким печивом, що його любив Борис, вона, сестра, цілком одверто назвала його дурнем після того, як брат сказав цілу патріотичну промову проти німців.

Борис в запалі, натхненно ляв німців, особливо за те, що вони оголошили війну. І раптом — ехидне, іронічне запитання Мар'яни:

— А звідки ти знаєш? Ти одержав від них це оголошення війни? Ти був при цьому присутній? Я думала, тільки дурні цьому вірять, а воно й ти...

Всі зніяковіли. Батько швиденько злякано позирнув на вікна, чи зачинені віконниці...

Недовго Борис був у Києві. Перекинули кудись ближче до фронту. Мати, сивенька, покірنا і сентиментальна жіночка, плакала невтішно, подавала в церкву о здоров'ї щотижня і за обідом ставила порожній прибор для сина. Невідомо, де в неї бралися слези й жалі. Вона цілий день могла говорити про Борю і цілу ніч зітхати, всіх заставляла співчувати собі. Навіть інколи здавалося, що мати розмовляє сама з собою, але звертається до сина і шепоче йому найніжніші слова з словника материнської ласки.

Дізнавшись, що Борю послали на фронт, вона ще більше засумувала і навіть за хазяйством покинула слідкувати. Лише чекала листиношу і вибігала щоразу, коли грюкне хвіртка. А листів чомусь не було. Мабуть, з місяць не приходили листи. В маленькому будиночку була майже жалоба. Батько намагався втішати свою дружину. Але несподівано в нього зривався голос і вже цілком одверто котілася слеза і висла, заплутувалась у тонесеньких волосинках вусів. А тут ще приїхав найближчий приятель Бориса, Василь, приїхав на кілька день. Він одверто підтримав Мар'яну, що називала брата дурнем, і здивувався вибрикові свого приятеля.

Коли батьки розповіли йому про тривогу, що немає з фронту вістей, Василь недоречно промовив:

— Да, там не шуткують...

Цим остаточно вбив матір. Здавалося, що від сліз вона сохне ще більше і ніякі умовляння не допомагають.

Василь трішки упадав за Мар'яною, але хутко поїхав і з'явився вже пізніше на військовий з'їзд під час Центральної ради. Тоді ж приїхав і Борис, але матері вже не застав живою. Вона померла якось тихо і несподівано, як кажуть, з його ім'ям на губах.

Навіть коли обидва приятелі починали творити самостійну Україну разом з Центральною радою, Мар'яна й тоді лише жартувала з них і сперечалася, хоч говорила часто не свої, а Матвієві слова. З ним товаришувала й досі, ходила на якісь збори у нетрища касарень і заводських будівель. Звідти приходила з повною головою нових, надзвичайних думок і систематизувала їх разом з тим самим Матвієм.

Саме коли в Київ прийшов Муравйов, стосунки з Матвієм набрали інтимних і близьких форм. Між поцілунками і мріями, між розговорами й обіймами вони жили по-юнацькому просто. Але це було недовго... Мар'яна розчарувалася... Мар'яна не вірила своєму другові. Ця влада була їй не до смаку...

Уже досить спокійно і звичайно поставилася вона до вступу свого брата в якусь гайдамацьку сотню, коли прийшли німці. Борис, ще ставши офіцером, ненавидів більшовиків і загрожував їх знищувати, як собак. І дійсно знищував.

Матвій, що за часів Муравйова займав якусь досить значну посаду, зник з міста.

А далі... Далі лише один раз бачила Мар'яна брата, коли він залишився у Києві після наступу поляків. Вночі прийшли озброєні люди й забрали Бориса. Його відвезли кудись заарештованого. Рятуючи брата, Мар'яна знайшла й Матвія, що тепер знову посідав якесь місце в якійсь установі. Назви тих установ тепер і не пригадаєш. Але Матвій нічого не міг зробити для неї, доки не взнала, що Бориса розстріляно вночі, саме тоді, коли вона чекала на його звільнення. Принаймні так запевняв її комендант із тієї страшної установи.

Холодний, теркий, дрібний дощ сівся нудними краплинками з сірого небесного сита. Вже давно пальтишко промочило, але не почувала, що вода проступила до тіла. Місила драними черевиками в тоненьких панчохах липку воду і осінній бруд біля тротуару. В такі часи осінньої сльоти, нудьги й вогкого дощу приємно сидіти на канапці біля нагрітої пічки, вкрити пледом ноги і мріяти про те, що ніколи не відбудеться...

Та Мар'яні було не до мрій. Будинки насунулися близько так, вороже над нею нахилилися. Кожна людина, здавалося, хотіла заподіяти їй ще більшого нещастя, ніж заподіляли люди, сховані за отими залізними ворітьми, за тими вікнами, що стирчать ямами на фасаді будинку, мов провали очей на кістякові людини.

Спочатку з нею був тато. Стояв поряд такий зсутулений, миршавий і маленький. Він нічого не говорив, тільки замислено щось мурмотів собі під ніс. Патьоки дощу збігали йому з картуза на вуса, за комір, але він цього зовсім не помічав. Не помічала і Мар'яна, хоч і сама стояла без хустки, і дві коси намоклі тягнуть голову, ніби до них прив'язали гири.

Довго умовляла батька, щоб він ішов додому. Старий не чув її. Вже не витримував, ледве стояв на ногах і тоді лише дрібненькими кроками посунувся в бік по вулиці в напрямку додому.

Мар'яні важко було розібрати, хто ж, зрештою, винен. Чи більшовики, чи петлюрівці? Про денікінців вона мала тверду думку, що це вороги.

Але події розгорталися так близько, так несподівано й швидко, що розібратись у тому клубкові, де переплуталися — класова війна й бандитизм, ідеї та переведення їх у життя, національне відродження й спекуляція на ньому, нелегко було на такій близькій відстані. Трохи нагадувала Мар'яні громадянська війна й боротьба хлоп'ячу бійку. Спелелося руками багато тіл, упали, колошматять

один одного, б'ють, і в тій купі гнучких тіл, сплетених рук і вигуків не розбереш, хто правий, а хто винуватий.

Ось як уявляла собі Мар'яна ту шалену боротьбу, що точилася навколо. Особливо після того, як загубила Матвія. Той мав особливу звичку, чи талант, чи здібності, чи, може, почуття. Він усе вмів привести до системи, дошукатися причини і підвести теоретичне підґрунтя кожній події, кожному фактові, навіть людину кожному ставив на своє місце, мов у величезному музеї експонат з номером і назвою.

Дощ посилав великими краплями, вже не схожий на осінню сльоту, а на зливу, що гнала вулицями швидкі потоки сірої води. Сховатися нікуди було. Мар'яна стояла під дощем, мокра вся до нитки, і чекала. Чого вона чекала? Цього не знала й сама. Їй здавалося, що вона обов'язково побачить щось надзвичайне. Що в нагороду за чекання їй віддадуть брата. Думала: «Винний він чи ні? Мабуть, винний, раз забрали. Перед ними винний. Але чому кожна людина не може мати свою власну правду, і нехай собі живе, й думає, і робить, що вона захоче. Брат боровся за Україну. Він вважав, що так краще. Ну і нехай собі робить, як йому хочеться. Невже за це треба вбивати? Україна ж є, існує — значить, повинні бути й ті, хто бореться за неї...»

Такими наївними думками хотіла виправдати Бориса. На один момент уявляла собі: живий, веселий, жартівливий Борис, що любить її лоскотати і перекиривляти. Борис, що недавно розмовляв з нею, тепер вже не ходить, не рухається.

Вона ледве не впала, поточилася й обіперлася об стіну. Сльози перелилися через вінця повік, вили на віях і потім змішувалися з краплинами дощу на щоках. Вона плакала по-дитячому важко, ледве стримувала крик. Очі заслалися пеленою сліз.

Мар'яна забула де стоїть, що ллє дощ і можуть побачити її люди. Їй здавалося, що вона одна на всім світі та ще батько, напівбожевільний від горя.

Почувши над собою суворо-лагідний чоловічий голос, Мар'яна відразу розгубилася. Не наважилася підвести очей, поглянути, хто звертається до неї.

— Чого ви плачете на дощі, дівчинко? Ви ж застудитесь. Погляньте, на вас немає нитки сухої. Поплакати можна й в іншому місці. А то буде у вас нежить і ніс теж буде плакати.

Хотілося люто закричати, грубо штовхнути від себе людину, що сміє навіть жартувати.

Мар'яна підвела очі, витерла їх по-дитячому вогкими кулаками. Перед нею стояв огрядний чоловік, що здавався високим, і лагідна посмішка плавала на його губах. Він по-батьківському дивився на неї, з виглядом дорослої людини, що багато знає, а справи інших людей — то є дрібниця.

— Ну, чого ж ви квас розпустили, дівчино? Може, розкажете мені та підете сховатися від дощу?

Мар'яна глянула на нього очима, повними дикого гніву, презирства, злоби. Так дивляться тварини, щойно впіймані й посаджені в клітку. Мужчина звернувся вже зовсім лагідно й додав:

— Може, я вам допоможу чимось?

Це був Петро Гамалія. Стояв біля Мар'яни бадьорий, з плечей спадав йому гумовий макінтош англійського стилю. Стояв він твердо, затиснувши ліктем великого портфеля. Від нього так і пашило справжньою силою, невимушеною енергією, прекрасною, батьківською ласкою.

Тому Мар'яна відчула до нього довір'я.

Гамалії теж сподобалася щира наївність цієї дівчини, прекрасні риси обличчя і надзвичайний рот. Губи в тих особливих тонесеньких, ледве помітних рисочках зморщок. Такі губи нагадують тропічну квітку, на яку навіть не дивилися людські очі. Лише метелик обвівав ці пелюстки золотом легких крил.

Непомітно Мар'яна розповіла все цьому невідомому чоловікові. Навіть не питав він її, а лише слухав. Слухав так, що йому не можна було не розповісти.

Новий знайомий виявив до неї особливе співчуття, покинув свої жарти і став теж суворий, якийсь холодний. Він пообіцяв сьогодні ввечері повідомити про долю брата. Гамалії подобалася ця дівчинка. Щирістю своєю і привабливою наївністю. Вона дуже любила брата, але коли Гамалія спитав її:

— А як ви думаєте, ваш брат винен чи ні? Він робив нам шкоду, чи його заарештували даремно?

Мар'яна повела плечем і трохи схилила голову:

— Мабуть, заарештували його за діло, може, він і шкодив. Але він більше не буде шкодити... Йй-богу, не буде!

Хоч ці слова й були надто наївні, Гамалія не посміхнувся, бо він знав, що її брата присудили до смертної кари за знуцання з комуністів, за розстріли й погроми.

Потім почалися зустрічі. Гамалія приходив вечорами в малесенький будиночок, любив сидіти на канапі або близько Мар'яни, коли вона грала на роялі. Батько майже не виходив з свого кабінету, боявся й не любив Гамалію.

Мар'яні подобався Гамалія своєю впевненістю, силою і разом з тим лагідною простотою. Він умів утішити, підтримати її, особливо після смерті батька, що помер так само непомітно, як і мати.

І тоді теж Мар'яну підтримував Гамалія. Зумів бути потрібним, необхідним для слабкої, змученої дівчини. Бо Мар'яна залишилася сама на весь будиночок, а потім у неї відібрали усі кімнати і залишили лише одну. Мали забрати й рояль. Гамалія прийшов увечері й сказав, що рояль буде у неї. Так і сталося. Хотіла Мар'яна давати уроки музики, але тоді гарматний гул, пісня барабанна кулеметів і постріли з рушниць заміняли оркестри, а широкі степи, залляті кров'ю і стоптані мільйонами ніг, правили за консерваторію.

Все-таки Мар'яна зараз зрозуміла, що вона ніколи нікого не любила. Лише тут, у Києві, згадуючи про своє минуле, вона усвідомила це.

Сіре вікно вже стало чорним. Там шелестіли якісь таємниці. А Мар'яна лежала на канапі, і перед очима вставало минуле...

Так, вона ніколи нікого не любила. З повагою, часто з побоюванням деяким ставилася вона до Гамалії, навіть тоді, коли однієї ночі стала

його дружиною. Шість років прожила з ним і, напевне, була непоганою дружиною. Не привчала до різних звичок затишного родинного кубельця, не питала, де буває її дружина, і ніколи не ставала йому на перешкоді. Разом з тим не мала до нього й великого почуття. Того почуття, про яке знала від людей, читала в книжках і знала, що і в неї воно колись запалає. І тут мимоволі згадала Саву. Стояв так близько неї і вітався. Он зазирає в вікно і хитро посміхається. Зараз сяде і вигідає її надзвичайну казку.

Чомусь від Сави думка перестрибнула на білі стіни лікарні у Києві, а потім у Харкові. Цинічні рухи лікаря і приниження, ненависть до себе, що прийшла до нього. І кричала вона під час абортів не тому, що було боляче, ні... Кричала від обурення, огиди, знущання над людиною. Саме після першого абарту Мар'яна і перестала ставитись з колишньою теплою до Гамалії.

Правда, він дбайливо приходив її провідувати, впокоював, але ніколи не згадував про дитину. Мар'яна боялася теж почати про це розмову. Власне, не боялася, а чекала, доки зрозуміє він, яке страшне знущання з людини є аборт... Тепер ще одна новина...

Петро знав про смерть Бориса. Не може бути! Не може цього бути! Василь збрехав? І Мар'яна не помітила, як істерично, божевільно крикнула:

— Не може цього бути!..

3

Бувають рослини, що приймаються і прекрасно ростуть на зовсім незвичному для них ґрунті. І головне — розпускають вони свої віти і навіть нищать, забивають тінні ті рослини, що звикли до своєї місцевості. Так сталося й з Тарасом. Він приїхав до міста з тієї самої станції, що й Сава, на рік раніше. У себе дома Тарас виявив теж неабиякі здібності. Син заможного дядька, що пішов на залізницю, хлопець чомусь гадав, що найбільше щастя — це мати побільше грошей і добре одягатися. В часи голоду, ще будши хлопцем, Тарас умів відкілясь привезти сіль, борошно, цукор, продати або проміняти свій крам і з цього бути задоволеним. Він приятелював з тими, хто ловив спекулянтів, мав властивість бути всюди своїм чоловіком, приятелювати саме з тими людьми, що були йому потрібні.

Тоді ходив у незвичайних жовтих черевиках до самих колін, чудернацьких галіфе і діагоналевому френчі, перешитому з піджака якогось залізничника.

В школі він учився теж хитро, нічого не робивши і перебуваючи одним з кращих учнів.

Він вважав себе за Савиного друга, але свого ж друга мав за якогось дурника, що зовсім не вмів жити. Бо Сава все сидів за якимись машинами, кресленнями, ночі просиджував за книжками. І Тарас, зустрічаючи свого друга десь у залізничному клубі або на зборах, насмішкувато мружив очі й говорив:

— Що, Савок, читаєш, мудрецьом хочеш бути, катай! Вік живи, вік учись, а дурнем помреш...

І кидав дотеп своїм приятелькам у спину Саві, проводжаючи його смішком. Ясно ж, Тарас працював не в майстерні, а був табельщиком, а потім конторщиком, доки не поїхав до Харкова з посвідкою в кишені, що він є справжній робітник і справжнього пролетарського походження.

Не дуже йому хотілося вчитись, а найбільше приваблювала його перспектива така: приїде він через півроку на свою станцію — студент з Харкова — і тоді вже своє покаже! Тоді він покаже своє справжнє обличчя!

У столиці в нього теж були приятелі, а може, просто знайомі, але він умів швидко стати приятелем. І в столицю Тарас приїхав без ніякого провінціального вигляду й побоювання невідомості нового свого життя. Навіть найважчу справу Тарас зробив легко й просто. Справу з помешканням. Можна зустрінути людей в Харкові, що по три роки живуть невідомо де і вранці не знають, де вони ночуватимуть майбутньої ночі.

Чи повезло Тарасові, чи занадто здібна він людина, вступивши до інституту народної освіти, не схотів поселятись у гуртожиток, в будинку пролетарського студентства, а якимись, йому самому відомими шляхами здобув собі кімнату на Москалівці, використавши знайомого, що був приятелем голови домоуправління.

Трохи поживши в Харкові, зорієнтувавшись, обдивившись навколо, Тарас зрозумів: в столиці є цікаві дівчата і можна жити прекрасно, а не голодувати по-студентському. Треба тільки вміти.

Само собою виходило, що Тарас познайомився з тими людьми, які його прекрасно розуміли і розуміли, чого він хоче. А ті люди бачили, що він може стати їм у пригоді. І Тарас став помічником завідуючого концертним відділом т-ва «Друзі дітей», зумів на цій посаді заробити й собі поза платнею п'ятсот карбованців. Допомігши одному своєму другові перепродати партію мануфактури, теж заробив відповідну кількість сотень карбованців. Справа дуже проста: поїхав Тарас на Полтавщину в два місяці, купив крам і привіз. Але що роботу він покинув, бо ледве не засипався...

Так він і жив: легко й просто, завжди мавши в кишені гроші. Сковзаючись між розшуком і судом.

Саві Тарас теж допоміг — коли той приїхав до Харкова, передав свою кімнату, бо наобрид йому льох і попалася чудова кімнатка на другому поверсі. Після того Тарас більше не бачив Сави, крім випадкових зустрічей. Зустрівшись, говорили один одному кілька звичайних слів, бо не було в них спільної теми. Але й тепер іще Тарас розмовляв із Савою жартівливо, тим виказуючи свою зверхність.

Ніяк не міг він зрозуміти, як це може бути: мати в Харкові батька, відповідального робітника, директора тресту — і поневірятися, і не звернутися за допомогою. Треба ж бути йолопом таким, як Сава!

Останні кілька днів Тарас ходив зосереджений і замислений. Мав дві справи, і з обома йому не везло. Перша — це історія з Прісею. Дівчина вперто не погоджується на його пропозицію. Коли ж він запропонував їй гроші, в неї стало таке обличчя, ніби Тарас

хотів її вбити на місці. Дикунська впертість заставляла його вигадувати найдивовижніші виходи з цього становища. Тут не останню роль відіграло скажене самолюбство мужчини, що його відштовхує дівчина, яка недавно була з ним.

Друга справа — не менш серйозна. Виконавши свою обіцянку, Тарас матиме не менше, як тисячу карбованців. Треба тільки знайти якогось партійця, щоб вступив у їхню компанію, і тоді справу буде зроблено. І зроблено дуже просто. Цей партієць за їхньою допомогою одержить крам із шкіртресту для комісії «Допомоги дітям». Ну, а потім вони знають, що робити з тим крамом.

Два дні думав про це Тарас і нічого не зміг придумати до пуття. І поки що вирішив закінчити справу з Прісею сьогодні ж і розважитись трохи.

У своєму новому сірому костюмі, що коштує двісті п'ятдесят карбованців, глибоко замислившись, Тарас пішки пішов на Москалівку. Костюм новий надів спеціально, щоб засліпити Прісею своїм виглядом. Ясно ж, в інститут цього костюма не міг надівати. Бо там обов'язково різні профуповноважені та інші фракції почнуть підозріло розпитувати, де він бере гроші.

У руках Тарас ніс старанно зав'язаний пакунок з крамниці з пляшкою вина, горілки і відповідним асортиментом закуски. Цим пакунком Тарас збирався задобрити Прісею, а там видно буде.

Зайшов у знайомий двір. Знайомими східцями спустився в льох. Пахло вогкістю і сараєм. Кроки падали гулко, як звичайно буває в льоху. Рік прожив у тій кімнаті, що саме проти східців. Навіть дивно згадувати — він, Тарас, недавно перебував тут. Як все змінилось за один рік! А що ж буде далі? Постукотів до Прісі. Теж двері, куди цілу зиму ходив навчати Прісею наук.

Від згадки про гонорар за навчання тепла хвиля полилася вниз по ногах і забила в грудях. Остання зустріч з Прісею ще більше підстобнула його йти до неї і добитись свого. За цей рік дівчина так розцвіла, як може розцвісти квітка, що зросла під нашим веселим сонцем. Постукотів у двері ще дужче, і ще раз відповіді не було. Тільки тепер помітив, що вгорі на дверях висів замок. Прісі не було вдома.

Пропаде весь вечір. Тарас обіперся плечем об двері й замислився. Куди ж тепер йти? На горі живе Маковецький, але остання їхня розмова, коли Тарас не відповів навіть на удар, не дозволила йому туди йти. Чому цей інженеришка так образився за Ліку? Подумаєш — герой, лицар! Розгнівано скрипнув зубами і міцніше затиснув у руці пакунок.

Бачив недавно з Лікою Маковецького. Виходили з кіна. Він притискував лікоть її міцніше, а вона тулилася до його правого боку. Надзвичайна ідилія! Ніякої заздрості і взагалі ніякого почуття не викликала ця картина у Тараса. Він лише посміхнувся собі й вирішив: «Уже, мабуть, інженеришка перебивається чим бог послав... Бо пики такі котячі! Ну, ладно, нехай збирає мої недопалки... Я теж знайду між іншим і вставлю йому фітіля. І їй теж... То така, що не відмовиться».

Обвів поглядом коридор льоху й спинився очима на Савиних дверях: «А тут же мій друже живе. Я й забув. Славетний винахідник! А мабуть, щось путнє знайшов, коли чортів Плюшкін Маковецький пропонує гроші. Той даром копійки з кишені не витягне. Треба рознюхати! Савок такий малоохольний, що сам віддасть своє барахло, коли я йому добре наварю вакси. А тим часом і Пріська надійде. Утрьох і банкет зробимо!..»

Рішуче Тарас пішов до Савиних дверей і почув кроки згори,— хтось спускався з другого поверху, щоб вийти на вулицю. Чути було тихий баритон і щebetливий жіночий голос. Тарасова рука, що піднялася постукотіти до Сави в двері, так і застигла. Завмер на місці. Потім враз повернувся до східців і глянув нагору. Жіночий голос знов прошебетав якусь дурницю, і сміхом покрила жінка свої останні слова. Баритон засміявся в тон.

Так... Не помилився. Згори сходили Ліка й Маковецький. Тарас дивився вгору, коли вони спустилися до площинки. Ліка йшла з цього боку. Побачив її три кроки і встиг розглянути товстенькі ноги, обтягнені щільно блискучими панчолами. Веселі черевички, і з-під пальта й плаття помитив ногу вище коліна й блакитні рейтузи, теж шовкові, з темно-синім кругленьким бантом. Ноги, бантик, схожий на синю квітку,— все це знайоме. Ці ноги він стільки цілував, і ті коліна такі покірні були й податливі для нього. Але ворухнулася образа. За себе, чи за неї, чи просто задрість.

«Значить, до нього дорогу взнала? Цікаво, чи на гастролі приходять, чи вже влаштувалася. Досягла свого! Впіймала женишка, й головне — цілком порядну людину. Ну, це ми дізнаємося!..»

Але щось шкрябало в горлянку, ніби хотілося кашлянути. Скільки неприємностей за останні дні! Ех, чорт, треба розкубрити горілку!

З таким настроєм Тарас постукотів у двері, що на його здивування відчинилися самі. З галасливим привітанням, щоб схвати цим неприємні думки від останнього спостереження, Тарас зайшов у кімнату. Побачив Саву, що лежав на ліжкові й цілком байдуже зустрів свого земляка. Так, ніби його ніщо не торкалося зовсім. Після мандрівок в Управління залізниць на ВРНГ і невдале бажання побачити батька — на Саву ще більше напосіли тужливі думки.

Тарас фамільярно сів на край ліжка, ляснув свого земляка по плечу й почав базікати:

— Ти, брат, щось зовсім кислий лежиш, як кваша. Ану, бадьоріше глянь! Дивись, засмутився! Жалобу справляєш? Кого ти загубив? Здається, всі живі! А ти, брат, не роби! Не вішай носа. А коли хто здох, давай пом'янемо. Їм здихати, а нам цвісти. Вставай, я ось приніс по чарці, й прекрасна закусь. Ти ж уявляєш собі, випити чарку горілки, а потім проковтнути тараньку. І консерви є, і ковбаски трошки. І навіть пляшка вина. Бачиш, як урочисто я йду в гості до своїх земляків і друзів. Нудно мені стало, й тебе давно не бачив. Думаю, ех, дай піду провідаю друга свого дитинства. І «дирекція не жалеє затрат для почтеннейшей публики...». Купив випить, пошамат' і прийшов тебе провідати. А в тебе такий вигляд, ніби тебе три дні мочили й забули висушити.

Саві нудно стало від цього базікання, й він кілька разів хотів спити красномовство Тарасове. А потім навіть забув про це, й слова земляка не долітали до свідомості, тільки дратували вухо. А коли Тарас запропонував вечерю, тоді й Сава теж згадав, що він з самого ранку нічого не їв, і тому, може, так нудить від махорки, яку він безперестанно палив. Раптом захотілося їсти. Надзвичайно, з'їв би п'ять обідів підряд.

Недбалим рухом Тарас витягнув коробку цигарок, взяв собі цигарку, пом'яв трохи і постукотів мундштуком об коробку. Потім цигарка ловко сіла в куточку рота. Запропонував і Саві. Той взяв і почав гризти мундштук, прикуривши. Не тягнув диму — і цигарка погасла.

Здавалося, що цигарковий дим вплинув на Тараса інакше. Розбудив знову його красномовство. Почав шарпати Саву, підганяти, щоб той вставав.

— Та ти що ж, хворий? Вставай, я полікую тебе. Я ж доктор-лікар. Чи ти й підвестися не можеш? Тоді я з ложечки тебе напою. Кажі, встанеш чи ні?

Сава мовчав.

— Слухай, тобі позакладало, чи ти, може, онімів, чи не розумієш нашої мови, тоді я заговорю іншою. Складними чотириповерховими реченнями. Хочеш? Я, брат, тобі діагноз поставив. О, такий лікар не помиляється. Знаю, що будеш заперечувати. Та мене не проведеш. Я на цих справах з'їв двох вовків і одного леопарда. Ну, дайте вашу руку! Так, так... Пульс ненормальний. Підвищена сердечна діяльність. Ану, голова? Замакітрилася. Ця хвороба не знаю як зветься по-нашому, а по-латині її назва кохання. Ви, дорогий пацієнте, закохалися в якусь безумовно прекрасну даму, але ж, повірте мені, що вона, не хвороба, а дама, не стоє ваших турбот. Знаєте, я на практиці вивчав цю хворобу й скажу вам, що всі болячки закінчуються в ліжкові, коли ви переспите з вашою, безумовно найкращою в світі, дамою. І запевняю вас, що в нашій величезній країні, славетній революційній країні, немає такої найпрекраснішої дами, з якою не можна було б переспати, з чим бог пошле. Для цього треба лише мати трохи спритності, трохи грошей, трохи нахабства, ну і не бути потворою. У вас все це є, може, крім грошей. Та гроші штука така: сьогодні в одного в кишені, а завтра — в іншого. Треба тільки вміти їх перекачати. Ви мене розумієте? А тепер вставайте, і будемо лікуватися. Я певен, що ви вилікуєтеся. Ця хвороба не важка, хоч і дуже пошесна. Ну, альо! Раз, два, три!

Тарас схопив Саву за руки і посадив на ліжкові. А сам пішов і почав на дивацькому Савиному столі розв'язувати пакунок. Зміст пакунка вплинув на Саву краще за всі розмови. Рік говорив би Тарас, і Саві було б байдуже. А запах ковбаси і шелест срібно-жовтої тарані заставили його звісити ноги з ліжка. Старанно поклав свою загаслу цигарку на стіл і підійшов до Тараса.

В справі випивки Сава був наївний дилетант. А Тарас пив уміючи. Перша чарка обпалила Саві горлянку, але теплим струмком пробігла по тілу. Ще більше захотілося їсти. І він люто, мов ворога, знищував їжу, що лежала перед ним. Щелепи працювали з міцністю двадцяти

кінських сил. Після другої чарки вже можна було слухати Тарасову розмову.

— Ти, кажуть, якісь винаходи тут робиш. Це цікаво. Тільки, мабуть, важко за них гроші одержати. Як я подивлюся, так небагато ти заробив ними. Я теж думав, між іншим, що-небудь винайти, та все немає часу. Ввесь час зайнятий... Да, а як ти живеш? Мабуть, не дуже, бо щось сумний. Коли в людині в кишені дзвенить, тоді жити веселіше. Так говорив мій дід, що дуже вміло жив і придбав собі земельку. А тепер її цапнули-царапнули і кажуть, що він куркуль. Конешно, сука мій дід, потому папашу мого вигнав. Папаші це й на пользу пішло. А ти, як видно, по-студентському живеш? Я теж був думав про всякі там науки, а потім вирішив, що все-таки приємніше носити отакий костюм, як у мене, та черевики, а не ходити так, при-міром, як ти.

Саві стало веселіше. Слухав свого земляка з іронічною посмішкою. Почав і собі відповідати:

— Ти ж, здається, в комсомол збирався?

— Та мені й без комсомолу добре. Навіщо він мені? І без комсомолу проживу. От ти в комсомолі, а що маєш з того? І без комсомолу можна вчитись і винаходи свої шукати. Хоч один продав та заробив?

— Ні, щось не виходить. Не приймають. Да, коли б прийняли. А головне — охоту одбили. Я, брат, майже закінчив новий мотор. Не мотор, а чудо. Та хіба вони зрозуміють? Всі теперішні рухачі то є анахронізм, те саме, що шкапа проти трактора. Та ні, ще більше! Цей мотор викреслює всю дотеперішню науку про рухачі. Треба буде переробляти паровози, дизелі, турбіни, мотори аеропланів, автомобілів — все, все, все. Ми перегонимо весь світ. Буржуазія зубами скреготатиме. От що значить мій мотор-ракета. Про нього співатимуть у піснях, йому складатимуть гімни, поети напишуть вірші. Це буде нова ера історії людства. Це колосальна річ, мій мотор. Я його майже закінчив. Тільки треба зробити одну пробну машину, щоб її побачили оті тупоголові інженери, професори, падлюки, бюрократи, сволочі!

Не помічав і сам Сава, що кричить на всю хату, що в нього став чистий, різкий голос. За останнім словом брязнув кулаком по столі так, що болісно дзенькнули шклянки. Він був уже п'яненкокий і міг говорити й робити дурниці. А про мотор свій він говорив під впливом чарки.

Наливши горілки в шклянку, Тарас підняв її догори замість бокала вина й урочисто промовив:

— Піднімаю цю чарку за твої винаходи, за ті колосальні подарунки, які ти готуєш людству й нашій країні. Хай живе твій мотор і його реалізація!

Клацнули вінця стаканів, і хлопці випили до дна горілку.

Тарас помітив, що Сава вже сп'янів. Вирішив поговорити одвертіш. Почав здалеку:

— Та хіба в нас зрозуміють. Раз ти не халуй, не лакиза, не підлабузник, так ніякого ходу тобі не буде. З'їдять, гади! Без гірчичі і без солі з'їдять. Ще й оближуться, сукини сини! Не знаю, як ти

можеш до них звертатися з благородними пропозиціями. За горлянку треба хватати, а це не кожен може. От за кордоном, в якій-небудь Німеччині, там таких людей цінять. Там до них ставляться інакше. Тільки покажи путній винахід — з руками одірвуть. А в нас у гроб заженуть. Ти знаєш, Савок, давай я спробую поговорити з одним чоловічком, так ми твій мотор пустимо за кордоном. На весь світ зразу прогрімить. Навіть сам поїдеш будувати. Там до цього серйозно ставляться. Давай, Сава, га? Коли я візьмусь за це діло — значить, доведу до кінця.

Після цих слів Тарас почав швиденько гризти шматок тарані, лише скося поглядаючи на Саву. Слідкував, яке вражіння пропозиція справить на нього. А той сидів мовчки і байдуже дивився на пляму розхлюпаної на столі горілки. Потім підняв очі на Тараса й так застиг, пильно, зосереджено дивлячись тому в обличчя, інколи похитуючи головою. Була це згода чи ні — Тарас не розумів, але під цим поглядом стало якось незручно. І він швиденько почав говорити, давлячись таранею й хлібом:

— А я бачив твого батька. Начальство!.. Там, брат, такий, що не підступай. А ти бароху його знаєш? Грубая бароха. Від такої я сам не відмовився б. Де він її виколав? У театр удвох ходять. Красива баба! З такою не жаль і сім'ю покинути. Що завгодно покинеш. Я б на твоєму місці пішов подивився, як живе папаша, цікаво...

Невідомо, що відповів би Сава на ці слова. Він лише збирався схопитись з місця, і одне слово рвалось з язика. Лише одне слово:

— Уб'ю!

Та в цей час в чорному чотирикутникові дверей з'явилася Пріся. Тарас сидів проти дверей, тому перший побачив її і гукнув з непередбаченою радістю:

— А, Пріся! Прекрасна гостя!

Повернувшись, Сава теж посміхнувся.

— Зайка, здрастуйте, заходьте! Ви про мене зовсім забули, а ще сусідка... Ну й сусідка!

Тарас з захопленням, плутаючи мотив, почав:

Ой, сусідко, сусідко, сусідко,
Позич мені решітку, решітку, решітку...

На секунду Прісію засліпило світло і здивувала картина, яку вона побачила. Не могла собі уявити, щоб Сава пив разом з Тарасом. Два дні тому Тарас категорично заявив Прісі: коли не житиме з ним, в інституті всім розповість, що вона повія. І хвалився розписувати такими фарбами, щоб залишилася їй одна дорога — знову в проститутки. Проклинала той день, коли з ним зустрілася. Носила в грудях страшну ненависть, але порятунку не бачила. Не було з ким навіть порадитися. Залишався один шлях: покінчити життя самогубством.

Цілий день ходила по місту. Вже від сонця пріла земля і пахло інколи свіжою травичкою. Її ніздрі ловили цей запах серед смердючих міських калюж і пилу. І ці запахи нагадали їй далеке село і того єдиного друга, Сергія, що там похований на тихому, убогому кладовищі закинутого в глушині села. Зараз там теж пробивається малень-

ка травичка. А влітку могила заросте бур'яном, і нікому буде навіть його повиривати. І Пріся теж пішла на велике міське кладовище, сиділа на гробках, читала написи, повні сліз і болю. Деякі могили — забуті, позаростали, і ніхто їх, мабуть, не згадає.

В одному кутку — сотні свіжих горбочків. Без хрестів, без ніякісенького напису. Тут похоронено людей самотніх, невідомих. Не знайшлося любимі руки поставити якусь відзнаку на могилу. В цьому кутку хоронять самогубців, забитих, підібраних десь у нетрищах притонів з раною під ребром.

Невже й її тут похоронять? І ніхто не знатиме про могилу? Так, треба, щоб ніхто не знав! А то почнуть допитуватись, дошукуватись. Хіба Тараса покарати? Справа піде в суд, там будуть читати її листа. А Тарас все одно викрутиться. То такий!

І цілий день не виходила з голови їй далека могила в рідному селі. Коли б Сергій був живий — от з ним порадитися можна. О, тоді б і все життя її пішло іншим шляхом. Несподівано постав перед нею й Сава. Він хоч і жартівливо, але щиро ставився до дівчини. По-товариському. Ще одна студентка є приятелька. Та хіба дівчині розкажеш про такі справи!

І назад ішла з наміром признатись Саві і спитати поради. Це рішення підбадьорило дівчину, й додому вона поспішала вже веселіше. А дійшовши до свого провулка, відчула, що знову почали насідати сумніви. З чого ж починати? Прийти і почати викладати хлопцеві всю історію? Довго ходила, обмірковувала, як його говорити, і постукотіла в двері з цілковитою певністю, що Сава їй допоможе. До того ж вони земляки з Тарасом. Значить, легше йому буде вплинути на свого земляка. Ніби по-товариському...

Побачивши за столом Тараса, Пріся розгубилася й довго стояла в дверях, дослухаючись, як швидко б'ється серце і кров прибоюми заливає лице. Стояла, аж доки не підійшов Сава, не взяв її за руку й посадив на свого стільця. Сам сів на ліжкові. Помітила, що він трохи хитався, коли робив до неї ті кілька кроків. Але дотик його руки заспокоїв дівчину, і вона сиділа, відчуваючи на собі слизький погляд Тарасових очей...

Хвилину не могла розпочати розмову, а потім — звичайні запитання: чому не заходила, як живе та що робить?

Тарас налив горілки Прісі, а Сава підсунув останки закуски, вибачившись, що більше немає. Від горілки дівчина довго відмовлялася, доки зрештою Сава не налив собі й не випили разом.

Тарас палив цигарку за цигаркою, захлинаючись димом. Очі хотів прочитати Прісині думки й рішення в тих справах, за якими він прийшов. Та нічого не міг прочитати, бо вона безтурботно відповідала на Савині жарти, набиваючи рота закускою і лаючи горілку.

Останню горілку, що була на дні, поділили на трьох, але пити її Пріся відмовилась. Хлопці вже нічого не їли, а лише слідкували, як знищувала Пріся все, що було на столі.

— Тепер ударимо вино,— урочисто оголосив Тарас. І розкубтив пляшку портвайну.

Прісі стало затишно. Увесь час зверталася до Сави, сміялася, і Тарас для неї тут не існував. Тільки, коли налили вина й почали пити, він швидко себе виявив. Випивши вино, Тарас підвівся й, удаючи з себе дуже п'яного, підійшов і обняв Пріску за плечі.

Дівчина здригнулася й одсунулася разом із стільцем ближче до Сави. Тут вона придивилася, що очі Савині були вогкі, червоні й дивно нерухомі. І язик неслухняно шепелявив якісь слова. У Прісі теж вертілася голова. Теж була трохи п'янька.

Тарас знову поліз обніматись, і від цього, від обіймів і дотику руки Тарасової, Пріса зразу витверезилася і пересіла до Сави на ліжко, шукаючи захисту від того нахаби.

Але Тарас не відставав:

— Ну брось карьожитись! Чого невинну корчиш? Знаєм вашого брата! Може, він не знає, так йому й крути голову. Іч, наївність стройть. Дай поцілую! А не хочеш — сам візьму. Дай, а то загубиш!

В'яло, розгублено Сава слідкував за цим змаганням. Неслухняним язиком відповів:

— Ану, не чіпай! Що вона тобі — повія чи стовп, щоб кожен обнімав? В гості прийшла. І хороша дівчинка... А коли тобі треба повію, йди шукай.

Пріса зраділа захистові, навіть присунулася ближче до Сави, а Тарас розверз пашу свою й у відповідь Саві засміявся глузливо. Волосся йому, чорне, блискуче, наїжачилося, мов у вовка. Зачепившись за стільця, Тарас зробив крок ближче до ліжка й засичав прямо в обличчя землякові:

— Ха-ха-ха! Навіщо мені шукати проститутку, коли вона тут... Ти знаєш, що її фах — гуляти по Катеринославській і по Банному. За полтинник давала, а тепер кирпу гне. Хочеш полтинника заробити? Карбованця дам! Лягай! А ти думав, вона невинна? Та вона з біржі праці, що на Катеринославській, прямо в інститут попала. Правда, я перед тим з нею рік жив. О, брат, це матеріал хороший. У неї прекрасний досвід у справі обслуговування мужчин...

Схопився з місця Сава, та на ногах стояв нетвердо. Підняв кулак і хотів зразу опустити його на Тарасову голову. Той схилився, чекаючи удару. Цей кулак був страшною зброєю. Сава крикнув:

— Що ти сказав? Ти знаєш, що ти сказав? Брехло! Я тебе розчавлю одним ударом. Брехати суди прийшов?!

Тарас одскочив у бік і стояв у кутку, чекаючи нападу. Схаменувшись, крикнув у відповідь:

— Не віриш? Думаєш, брешу, ану, сама нехай скаже! Нехай виправдується, подивимося. Я тобі говорю, що за полтинник давала. Ну, признавайся, Прісько, правда чи ні? Говори, правда, що я з тобою рік жив? Говори! Мовчиш? Бач, голову нахилила...

Впала моторошна тиша. Сава з піднятим кулаком дивився на дівчину вниз і чекав. Тарас із кутка пронизував її поглядом. А Пріса мовчала. Все нижче схилялася її голова, і права рука несвідомо перебирала полу спідниці. Порушив тишу Тарас:

— Що, чия правда? Мадонна свята! Божественна невинність, цнотливість, чистота! Дівчинка невинна, як мак. Гряди, голубице моя! Ха-ха-ха!..

Зрозумівши, що тепер він обеззброїв Саву, твердим кроком, впевнено підійшов Тарас до Прісі. Грубо обняв її. Навіть пручатися не змогла...

Рожева пелена заслала Саві очі, пелена гніву. Він зціпив зуби, а всередині кипіло, мов буруни в бурю, накипав гнів. Ніби йому зрадила найдорожча людина, якій він вірив і віддав найкращі хвилини радості. П'яний туман заволокав йому свідомість, щеміло в голові, давило потилицю і нудило від вина, цигаркового диму і несвіжого повітря в маленькій кімнаті. Хитаючись, зламавшись, сів на стілець.

І все сталося майже на його очах, все тяжке знуцання з жіночого тіла, з людини. Приголомшена цинізмом Тарасових слів, що ніби прибили її на місці, Пріся пручалася мляво, але кричати не могла, не вистачало голосу. Лише разів зо два із стогоном вирвалося слово «Сава»... Потім лежала, закусивши нижню губу до крові.

Тріснула матерія, чи гудзик одірвався, тоді Сава глянув і побачив голі коліна дівчини, невинні білі коліна. Вони здригалися, ніби в агонії. Опуклі, ніжні, кругленькі обриси колін розбудили того звіра, що десь дрімав захований в людському образі. Сава кинувся боронити дівчину. Тремтячі пальці забігали по голому стегну. Страшними обценьками схопив Тараса, щоб скинути на землю, але той сам покір-но піддався, як і кожен самець після тваринного піднесення.

4

Петро Гамалія міряв повільними кроками кімнату з кутка в куток. Інколи зазірав до дверей Мар'яниної кімнати, дивився на туалетний столик Мар'яни, уважно обмацував очима флакони, коробки з пудрою і ще різні дрібниці жіночих туалетних столів. Ці дрібні речі нагадували йому про дружину. Відсутність її Петро прикро відчував. Без неї в кімнаті було незатишно і не хотілося ввечері повертатися додому й залишатися самому в хвилину відпочинку серед порожніх стін. А вранці нікому було затримати його, і тому похапливо поспішав снідати й їхав у трест. Але й Мар'яна дратувала його останній час, і зростав, поглиблювався неспокій...

Особливо ніяково почував себе перші дні, коли служниця Таня приходила щоранку із стереотипним запитанням:

— Петре Михайловичу, а що нам сьогодні на обід готувати?

Це запитання своєю несподіванкою й безглуздям відразу приголомшувало Гамалію. Що ж готувати на обід, справді? Він ніколи не помічав, що їсть, і, поївши якусь страву, забував про це. Через п'ять хвилин після обіду Петро ніколи не відповідав би, що він обідав. А тут треба вигадувати меню. І головне: Таня не одставала, аж доки не погоджувала з ним всіх справ, зв'язаних з обідом. Вона працювала чесно, і для неї існувала лише її робота, і звичайно Таня надавала своїй праці світового значіння, як і кожна свідомо робітниця. Аж

двоє ранків витратив Гамалія, щоб переконати дівчину — нехай вона сама вигадує меню і варить, що їй завгодно.

В обід знову повторювалась нова історія. Таня уперто мучила Гамалію такими розмовами:

— Ну, як вам котлети? Я, їй-богу, не винна, бігала, бігала й насилу дістала цього м'яса, а воно ж таке, самі жили. Та ще ніяк не прожарюється, ото через те й котлети пригоріли. Ви вже не гнівайтесь на мене, їй-богу, м'ясо таке...

Петро їв котлети і не помічав, чи вони пригоріли, чи вони жиливі. Його цікавила саме стаття в «Комуністі» про перспективу розвитку машинобудівельної промисловості на Україні. З багатьма положеннями автора він не погоджувався й мовчки диспутував з ним, виправляв статтю, користуючись з власного досвіду.

Саме коли поїхала Мар'яна, у нього чомусь були вільні вечори, і не знав, куди їх подіти. Не хотілося братися за папери і було нудно. Тепер ходив по хаті і сам прислухався, що в нього скрипить один чобіт. Ледве помітно скрипить. І цей звук нагадав йому дитинство, червень місяць і яр за півверсти від їхньої хати. Спускався на землю синій пахучий червневий вечір. Черета, здійсмаючи пухку хмару м'якого пилу, поверталася додому. За нею йшов пастух, якого прозвали Куцим, і підпасок Денис. Останній похвалювався своєю владою над худобою і до діла і без діла гукав:

— А ти куди пішла, щоб вона йому ноги простягла. Куди йдеш, Мура?

І ляскав довжелезною пугою, викликаючи заздрощі в ровесників, усього кутка. Кожен з них мріяв мати подібну пугу, що стріляє, мов з рушниці.

У такий вечір вони, дітлахи, грали в піжмурки на яру й ловили великих сірих жуків. Крильця жука, що зветься скрипочка, кольором нагадують сороче яйце. У руках рябенкий жук ніжно вигинався і хотів лякати свого ворога тихим скрипучим звуком. Отак само й скрипів чобіт у Петра.

На вечір зосталося багато роботи. Треба було підготуватися до доповіді про перспективи сільськогосподарського машинобудівництва. Ознайомитися ще з одним проектом тракторної молотарки. Сам слідкував за цим ділом, хоч і заставив своїх службовців-інженерів ще раз здивуватися із вдачі свого директора тресту.

Його ніхто не знав, коли вперше з'явився новий директор в свою установу. Перший час — приглядався до людей, до роботи і нічим себе не виявив. Попередник його, передаючи справи, сказав про члена правління Гайдерна:

— Я все воював з ним. Якісь химери вигадує, сперечається. Правда, працює як слід. За роботу нічого не можу сказати. А на засіданнях правління вічні суперечки й склоки. Не в свої справи вмішується...

Гамалія дуже хотів побачити цього розбишаку. І був здивований, коли до нього в кабінет зайшов високий літній стрункий чоловік з рожевим обличчям і дивно світлими, блакитно-сірими очима. Дуже ввічливо директор підвівся йому назустріч і запросив сісти. Гайдерн сів так само струнко, як і ходив. Гамалія намагався вгадати, що це

за людина? Звичайно, розмова почалася з дрібниць. Цілком несподівано інженер раптом заявив:

— Та чого там, я невеликий ідеаліст, та все ж скажу — працювати можна. Широчезне поле для роботи. Тільки хіба в нас уміють працювати! Один на одного звалюють, колупаються в дрібницях, а в серйозній справі нервуються, істерики качають. Не вміють працювати люди... А скажеш — кидаються на тебе, бо правди не люблять. Промову сказати ми вміємо...

Говорив Гайдерн, мов рубав, різко закінчуючи кожне речення, не розтягаючи слів. Він був з тих фахівців, що одверто говорять про хиби, вірять у свою роботу і лаються, сперечаються одверто тому, що ніколи не заплямують себе ніяким злочинством і підозрілою аферою.

І дійсно, Гайдерн ніколи не підлабузнювався. І з колосальною енергією відстоював справи свого відділу, коли вважав, що він правий. Інші погоджувалися, здавалися, завжди знаходили якесь «але», а він вилітав з кабінету після засідання і запроваджував у життя постанови, які йому не подобалися, запроваджував лише тому, що звик до певної виробничої дисципліни.

Вже на другому засіданні правління Гамалія заявив, що треба скоротити штат співробітників. Тоді їх було триста сімдесят, він пропонував залишити сто. Члени правління, що взагалі поставилися до нього трохи обережно, бо Гамалія нічим не виявляв себе, навіть доповіді їхні слухав недбало, після цієї заяви посхоплювалися з місць. Розмахували руками, протестували, ледве не лізли з кулаками до обличчя директорового. Коли ж він почав настоювати на своєму, тоді деякі заявили, що вони відмовляються працювати.

Гамалія криво посміхнувся. Ця саркастична посмішка викликала ще більший вибух незадоволення. Члени правління почали досить одверто висловлювати свої думки, погляди й протести. Це було те, чого хотів Гамалія. Уважно дослухався до кожного і ловив найдрібніші інтонації промовців. Всі вони настоювали на одному: таке скорочення розвалить трест і підірве всю роботу. Приводили найрізніші докази з власної практики. А заступник Гамалії просто заявив, що директор жартує, але це ж некрасиво жартувати із серйозними людьми, що зібралися робити справу. Тоді Петро вирішив і собі взяти слово. Ворухнув губами, щоб сказати перше речення, і всі зразу стихли.

— Ні, я зовсім не жартую. Говорю цілком серйозно, з цілковитою відповідальністю за свої слова. Триста сімдесят чоловік штату — це злочинство. Як ви з ними справляєтеся? Уявіть собі таку річ: в армії на тисячу чоловік бійців один командир, начполку. Але ж він двадцять чотири години на добу віддає їм. Семен Петрович, мій заступник, може віддавати штатові десяту частину свого робочого часу. А ви теж повинні працювати, а не слідкувати за дрібницями. Я придивлявся до роботи нашого апарату і помітив, що в більшості люди самі собі знаходять працю. Дрібну працю. І коли придивитися як слід: майже кожен з них наперед висуває дрібниці. Скоротивши штат, ми більше нагрузимо наших службовців, чіткіше піде робота

й менше буде клопоту вам усім і Семенові Петровичу. Безперечно, треба залишати найпрацьовитіших, найздібніших. Не думайте, що скорочення буде провадитися за один раз. Ми його зробимо за півроку, а може, навіть за рік.

По вигляду присутніх було помітно, що своєю промовою Гамалія нікого не переконав. Суперечки не вщухали. Цигарковий дим клубами повис під стелею під високими склепіннями кабінету. Знову заговорили всі разом. Лише Гайдерн сидів мовчки, випускав дим густою сизою ракетною вгору і так пильно обмірковував якісь свої плани, що піт виступив йому на чолі. Ще й раніш помітив був Петро, що Гайдерн не брав участі в загальному протесті. Тепер, прокинувшись від своєї задуми, він голосно і впевнено попрохав собі слова. Знов усі стихли, бо вже звикли до завідувача технічним відділом. Він умів завжди сказати щось дотепне. Сподівалися на розгром пропозиції нового директора. І були приголомшені заявою Гайдерна, що він цілком приєднався до думки Гамалії і вважає, що з цього часу піде оздоровлення роботи в тресті. Навів багато яскравих прикладів, де шкодив такий великий штат. Потроху почав схилитися на бік Гамалії й його заступник. Таким чином пропозицію про скорочення штатів було прийнято.

З цього часу Гамалія ще пильніше приглядався до Гайдерна. Довго думав: «Наш він чи ні?»

Доки одного разу Гайдерн, як завжди одверто, не поговорив з Гамалією. Вони сперечалися про якийсь завод, і в кінці Гайдерн сказав:

— Я тому працюю, і працюю чесно, що ви будете чи намагаєтеся збудувати нову промисловість без ніяких сентиментальностей. Ви робите правильно! Зацікавлюєте в цьому й робітника, ніби для нього самого. Ну, та це політика... Я в маси не дуже вірю... Я — індивідуаліст...

Поволі Гамалія зрозумів справжнє обличчя найкращого із своїх відповідальних робітників. Обидва знали — вони вороги. Але разом з тим робили справу, віддаючи їй всі сили. Відчуваючи в завідувачому технічним відділом ворога, Гамалія знав, що це ворог чесний. І ніде, ніколи не зробить ніякої пакості спідтиха. Це ворог, так би мовити, широкого розмаху.

Було цікаво сперечатися з Гайдерном, бо він був розумний, освічений, прямодушний. Прекрасно оперував фактами і вмів ударити боляче. Суперечка цих двох людей нагадувала турнір, де двоє досвідчених, талановитих фехтувальників показують свою вмілість.

Гамалія знав, що Гайдерн сперечається, говорить які завгодно слова про Радянську владу, бо органічно не може її сприйняти, але він, Гайдерн, чесно допомагає кинути на села мільйони нових машин, допомагає підняти культуру нашого первісного хліборобства. А це головне...

Нещодавно єдиний Гайдерн з юнацьким захопленням підтримав думку директора, що вже час випускати для радгоспів, комун, колективів новіші машини, особливої конструкції, щоб полегшити роботу на землі й зробити її продуктивною. Гайдерн виступив з цілою співповіддю й доводив, що Німеччині зараз не вигідно самій продукую-

вати хліб, вигідніше його купувати десь в Америці. А ми — нещасна хліборобська країна, та ще й з первісними машинами. Він цілком підтримав думку Гамалії, що треба випустити нову молотарку, невелику, такого типу, щоб це була і молотарка, і віялка, і зерноочищувач. Така машина не повинна дорого коштувати, нехай придбає її і великий радгосп і маленька комуна або колектив. Гайдерн був консерватором у політиці, але поступовим революціонером у галузі техніки.

Останній час ця машина заповонила цілком Гамалію. Конструкторські бюро кількох заводів працювали над молотаркою. Але робота посувалася мляво. Було представлено щось зо два проекти, які нікого не задовольнили.

Гамалія дістав ще один проект, присланий вчора. Спеціально взяв додому детально познайомитися з ним. Розклав папери, але поверховий огляд уже показав йому, що ця машина не підходить. Конструктор скопіював її по типу комбайна, що зараз вживають його в Америці. Придбати таку машину у нас матиме змогу лише надто велике господарство. А щоб виробляти ці машини, треба цілком переустаткувати заводи. З таким проектом не можна навіть і з'являтися у ті державні органи, що повинні його затверджувати.

Петро підійшов до шафи з книжками, щоб перевірити схожість проекту з новими американськими машинами. Із шафи на нього глянула Уляна. Фотографічна картка там стояла давно і часто спинала на собі Петрову увагу. Завжди з докором дивилися на нього очі, очі першої його дружини. Тут вона сфотографована, погордо піднявши голову, ніби ще раз нагадувала йому, що без нього самотійно проживе і пришле йому назад гроші, коли захоче до неї з цим звернутись. За останній час, перебуваючи багато з роз'їздах, Петро зовсім загубив і ті малесенькі зв'язки з родиною, що мав раніше. Знайомі та земляки інколи розповідали йому про життя Уляни й дітей. Говорили обережно, бо помічали, як похмуро слухав їх Гамалія. Остання чутка була, що Сава мав їхати в столицю вступати до вищої школи. Чув також Гамалія, що його син змінив своє прізвище, та не повернувся язик спитати, як же тепер прозивається Сава.

Петро знав, що картка Улянина переслідує й Мар'яну, та все ж не хотілося її приймати. Інколи щеміло гаряче й кортіло хоч на хвилинку побачити дітей, поговорити з ними. Кожного року Гамалія збирався вирвати кілька день і поїхати на далеку станцію провідати родину, а справи не давали можливості вирватись. А потім зникало бажання, бо знав, як важко переживатиме Уляна зустріч. А Мар'яна й собі напевне не поставиться байдуже. Хоча тактовність Мар'янина дивувала. Мар'яна ніколи зайвим словом не згадувала за його родину і не ревнувала до минулого. Йй так само було боляче від того, що Уляна не прийняла грошей. Увесь час прохала Петра якось налагодити допомогу родині.

Головно турбували діти. Хлопці зараз уже дорослі, їм треба вчитись. А чим житиме без них мати? Вона буде гнутись над чужою близьною, на поденщині, доки зламається.

Таке страшне завзяття може виявити тільки жінка. Сильна, могутня жінка, з якої вийшла б геніальна людина.

Гамалія ще ближче присунув свої очі до картки і пильніше вдивлявся в риси Уляниного обличчя. Шукав відповіді. Питав:

«Навіть для дітей не хочеш здатися? Для дітей, чуєш? Я хочу їм скрасити життя й дати можливість учитися! Чим вони винні, що в нас так вийшло, що їхній батько покинув тебе...»

Схопив той клапоть паперу, де був відбиток Уляниного обличчя з погордо зведеними бровами, під якими ховалися великі очі. Затиснув у руці картку і ніби чекав на відповідь. Уляна так само дивилася погордо, трохи презирливо. Де воно взялося в цієї звичайної, простої, малограмотної дружини слюсаря? Де воно взялося?

Обличчя Петрові налилося фарбою гніву. Ступнув кілька кроків на середину хати під електричну лампу, напружено обома руками міцно держав картку. І раптом, випроставшись, почав розривати на шматочки фотографію Уляни. Із сласною насолодою м'яв у руках клаптики твердого паперу, скручував їх, бгав усі разом і, здавивши в кулакові малесенькі безформні клаптики, розлютовано кинув їх на підлогу. І тоді лише, опам'ятавшись, став навколішки, почав збирати біленькі й сірі пелюстки, намагаючись приставити їх один до одного.

Та клаптики картки були надто неслухняні, як і сама Уляна.

5

Забув уже Сава про порядок і затишок, що недавно панував у нього в кімнаті. Про той час, коли його будило о пів до сьомої хрипів над вухом і зганяв з ліжка. Коли схоплювався з продовженням тієї думки, що посіла в мозку перед сном. Коли працював шалено, пристрасно, забуваючи години, друзів і самого себе.

Це було так давно.

А зараз він прокинувся і ледве підвів голову. Нібито була не його голова, а чавунна брила, яку він носив на своїй шиї. Страшно було розплющити очі. А вставати час, бо за вікном уже пищить дівтора і в очах рожеві смуги — значить, сонячне проміння одним краєчком попало й до нього в льох. Поворухнувшись, помітив, що спав одягнений, навіть у чоботах. Язик у роті лежить клаптем гнилі. У чому ж справа? Яким чином так сталося і що сталося? Та дивуватись не було чому. Останній тиждень Сава коливався, як пір'їнка на воді, і ні з чого не дивувався. Тільки голова давала себе взнаки. Ніби хтось затиснув в обручі мозок, і він зараз бризне на всі боки блідо-рожевими, слизькими краплинами. Такого ніколи не траплялося з Савою. Нудоту, біль такий переживав уперше...

На хвилину розплющив очі й з неймовірним здивуванням оглянув картину, що залишилася в хаті із вчорашнього вечора. На столі недоїдки, шматки хліба і невисохлі плями розхлюпаного вина, перекинута пляшка, виделка встромлена в шматок хліба. В кутку лежав стілець, підкинувши вгору своїх двоє тонесеньких ніг. На другому

столі теж розгардіяш. На долівці — недопалки, заслинені й пом'яті. Непогашене світло електрики досі, бліде, як мертво обличчя.

Сава схопився враз на лікоть, та голова знов переважила, і він притулювся до подушки. Хто ж це наробив такого бешкету? І потроху почав згадувати вчорашній вечір, ніч, Тараса з пакунком, потім Зайку, потім... Потім, здригнувшись, мов від холоду, схопив подушку, рвонув з-під себе й притиснув нею голову до твердих дощок ліжка. Не міг пригадати напевне, що сталося вчора, але пролетіла думка, що сталася якась надзвичайна прикрість. Неймовірна, брудна подія. І Сава брав у ній участь. В голову полізли спогади про горілку, що хлюпалася на дні шклянки, рожеве, веселе з повітря обличчя Зайки в дверях, Тарасів цинізм, і особливо яскраво постали в свідомості: ніжні обриси кругленьких і принадних колін Зайки над обірваними, закоченими панчохами і ніжні лінії стегон з-під заголеної спідниці. І найстрашніша картина: смертельно закушена зубами нижня губа дівчини. Зуби занурилися в тіло, і краплинки крові він бачив на її губах. Десь з далекої-далекої далини Сава почув: «Саво! Ой, Саво!..»

Придушене моління про допомогу. Розхристаний Тарас із сласним, масним поглядом злазить з ліжка, легко піддаючись силі Савиній.

За якусь стотисячну частину секунди ці картини постали перед очима. Мов підкинений могутньою рукою, Сава схопився з ліжка і кинувся вбік. Тепер він кричав про допомогу, але не помітив, що із здавленого спазмами горла згуки не вилітають.

Ударившись об стіну, трохи прийшов до пам'яті й почав міркувати, оглядаючи розгардіяш у кімнаті: «Вперше в житті такий страшний випадок. Уперше в житті напився п'яним. Яка образа для дівчини!..»

Глянув у вікно. Вже пізно, скоро дванадцята година. Важко пересуваючи ноги, вийшов у коридор, підставив голову під струмок холодної води, що стікала йому за шию, дратувала, але нудило від цього менше. Холодна вода заспокоювала. Сава знайшов рушник, витерся, а перед очима стояла Зайка з закушеною до крові губою. І Сава вирішив несподівано:

«Зробив злочинство — зумій за нього відповідати. Треба обов'язково знайти Зайку. Я зроблю для неї... що завгодно зроблю, аби тільки вона зрозуміла, що я діяв несвідомо. Але хіба це знімає вину? В кімнаті Сави Гарагата хуліган згвалтував дівчину!.. Студент, комсомолец, авангард молоді так напився, що не врятував дівчину. Замість того щоб рятувати її, допомогти, вирвати з рук цієї падлюки Тараса, сидів, засліплений обивательським гнівом. А скільки разів я вголос говорив Зайці про прекрасне життя, про фіалки й троянди, про надзвичайне майбутнє. Вона довірливо слухала і не знала, що з нею розмовляє бандит, який в першу-ліпшу хвилину виявить своє обличчя міщанина, образиться і не врятує беззахисну дівчинку...»

Не докінчивши цієї думки, Сава кинувся до дверей, перебіг коридор і постукотів до Зайки. Ніхто не відповів, він почав гатити двері кулаком, — ніхто не відгукнувся. Тоді, вхопившись за ручку, сіпнув зі всієї сили, і двері з легеньким скрипом відчинилися. В кімнаті порожньо. На столі лежала розкрита книжка, ніби її зараз лише поки-

нули читати. Ліжко заслане ковдрою, і навіть подушка не зім'ята. На гвіздочку біля дверей висіло сіреньке плаття, в якому Зайка забігала частенько до Сави. Ще раз оглянув кімнату й помітив — на низькому вікні стояла якась шкляночка і в ній пучечок ніжних, білих, ніби воскових кримських пролісок. Квіти заломили свої стебла й задирали голівки пелюсток, простягали жадібно і покірно біленькі чашечки з жовтим сердечком — до світла, до шкла.

«Мабуть, на останній п'ятак купила замість хліба отой пучечок квітів!..»

І згадав, з якою теплою і жадібною насолодою Зайка говорила про степ, про свіжі трави, про квіти й сонце. В столиці, в місті, вона почувала себе тимчасово, виконувала потрібну повинність і з одвертою наївністю про це завжди говорила. В ній не погасало бажання повернутись на село...

Сава сів на стільця біля столу і так забувся, замислився. Невідомо, скільки він просидів, доки почув настирливе, грубе стукотіння в двері своєї кімнати. В коридорі біля його дверей стояв Тарас. У Сави з'явилося непереможне бажання кинутись на цього звіра і вилити ударами весь свій гнів. Але Тарас підбіг до нього, схопив за руку і потягнув у кімнату. Нижня губа йому одвисла, помі'яте лице зблідло, як маска. Навіть не схожий був на самовпевненого, цинічного Тараса. Говорив захекано від швидкого бігу і з переляку. Але того шепотіння Сава відразу не розібрав. Тільки коли сів, Тарас таємничо почав прохати, озираючись:

— Савко, мовчи, мовчи, нікому не говори. У тебе такий вигляд, що все видасть. Треба мовчати, а то ми загинули... Загинули. Розумієш, загинули!

Сава здивовано запитував очима, в чому справа, а потім, глянувши на стіл і розгардіяш у кімнаті, махнув рукою:

— Я не боюся нічого... Хоч і загину...

Він думав, що Тарасові було теж боляче за вчорашню подію, за п'яний злочин.

Тарас підстрибнув з місця і схопив за руки Саву:

— Ти вже знаєш, знаєш? Звідки, хто тобі сказав?

Тепер Сава дійсно нічого не розумів:

— Що знаю?

— Приська кинулася під трамвай, покінчила життя самогубством! Переказав знайомий репортер, що її відвезли до моргу. Ти розумієш, яка це неприємність? Що нам може бути? От сволоч, інститутка чортова! Побавитися з нею не можна! Під трамвай полізла...

Кілька хвилин Сава нічого не розумів. Невидючими очима дивився на Тараса, але той здавався йому якимся далеким-далеким. Не тутешнім, як казка. До його свідомості ще не дійшла уява про самогубство Зайки. Обличчя Савине мало такий вигляд, що Тарас трохи одсунувся, потім підвівся й задки, дрібненькими кроками, не спускаючи очей з Сави, пішов до дверей, по-дурному повторюючи:

— Під трамвай... Ну да, під трамвай. Треба обережно, а то пропали, пропали... Йй-богу, пропали.

Помітивши, що Сава нахилився напружено в його бік, ніби мав намір стрибнути і задавити його, як курча, Тарас вислизнув у двері й затупотів по східцях.

Сава посміхнувся йому вслід. Було смішно з тієї втечі. Сидів цілком спокійний, мов одерев'янів. Ніякі болі не одолівали мозок. Навіть байдуже оглянув кімнату і помітив того стільця, де вчора сиділа Пріся. І якось раптом охопила величезна потреба її побачити, нехай понівечений труп. Востаннє, на все життя запам'ятати риси, риси її обличчя. Завдяки йому Пріся тепер мертва.

Тарас сказав, що труп одправили в морг. Це там, аж угорі, на вулиці Лібкнехта, в клінічному містечкові! А може, в неї знайшли в кишені записку і через хвилину заарештують?..

Відшукав свою кепку під ліжком, одягнув шкірянку потерту і пішов на вулицю. І лише там, побачивши сонце, прекрасний весняний день, живих людей, що посміхалися назустріч теплому небові, його охопила неможлива туга. Швидко йшов, не помічаючи більше своєї ходи, ні будинків, ні людей, ні весни. Не питав себе, чого він іде в той морг, навіщо йому дивитися на труп. Не питав себе, а ніс приниження й біль у грудях, безконечно важкий гніт. Ганебна вчорашня подія і смерть Зайки гнали його вперед, позбавивши можливості критично поставитись до своїх дій. Ішов проколений тисячами зневажливих поглядів мимоходців і облитий глузливими посмішками зустрічних людей. Так здавалося йому...

Пригнічений своїми переживаннями, непомітно дійшов двору, де містилися кабінети судово-медичної експертизи. Там був і морг. Зайшов у двір — праворуч казенний будинок, рудий, схожий на касарню, ніби присунувся ближче і насунув несподівано на себе суворіше кашкет даху. В кутку два інших будинки теж такого самого казенного типу, тільки менші. А в дворі йшло звичайне життя, як і в кожному подібному дворі. Якись дві бабусі з тутешніх мешканців базікали, і безтурботно перегукувалися дівчата, що бавилися біля струмочків. На куцах живої загороди сохла білизна, а на лаві між дерев, саме проти моргу, сидів молодий парубок з дівчиною, і, жваво сміючись, розмовляли.

Сава озирнувся навколо. Ось тут, близько десь, лежить весела Зайка. І, може, не сама? І нікому це не цікаво, що в неї розчавлена голова, одрізані ноги, руки... Люди навколо живуть так, ніби близько них за цією стіною немає трупів і все йде звичайно. Нікому не цікаво й не боляче...

Доки він стояв і не знав, кого розпитати, як потрапити в морг, по східцях ганку спустилися чоловік і жінка, тутешні службовці, в синіх халатах з хазяйновито заковченими рукавами. Жилавими руками, з набряклими м'язами, вони несли носилки. Чоловік попереду, а жінка ззаду. На носилках щось коливалося, прикрите цератою. Вони зайшли за будинок і по східцях спустилися в льох. Винесли теж якийсь труп. Чи не Зайчин часом? Може, її там нагорі вивчали, а потім викинули сюди. Чоловік і жінка швидко повернулися назад, і остання недбало зачинила за собою двері. Сава звернувся до чоловіка:

— Скажіть, будь ласка, як мені зайти в морг?

— А вам навіщо? — підозріло спитав.

— Та подивитись там треба.

— Не можна без дозволу. Зайдіть он туди в канцелярію й спитайте.

В канцелярії сидів низенький чоловічок, мабуть, лікар, і відвідувач розмовляв із співробітницею. Сава дуже чемно спитав дозволу зайти в морг. Лікар так само чемно підвівся:

— А вам чого?

— Так, подивитися на морг.

— Бачите, треба мати перепустку міліції або слідчого, коли хочете оглянути трупи...

— Так я ненадовго. Мені подивитися морг, щоб мати уяву і дещо написати треба. Я журналіст, репортер...

Почувши про міліцію, Сава зразу вирішив збрехати, щоб не ходити за перепусткою, щоб там не почали допитувати, кого йому треба, навіщо. Своїми відповідями він міг би викликати й підозріння. А назвавшись журналістом, мав можливість пройти без перепустки, бо лікар увічливий, чемно не запитав посвідки, а лише посміхнувся:

— У нас немає моргу, а лише трупарня, мертвяцька. То її тільки називають так голосно — моргом. А на морг наш льох і не схожий. Ми схороняємо трупи недовго, доки не похоронимо або не розріжемо. А морг — це чудово устатковане помешкання для трупів. Там вони місяцями лежать під шклом на льоду, і кожен має право заходити туди і відшукувати знайомого чи родича. Для кожного трупа дотримується окрема температура, і таким чином тіло не розкладається довгий час. А в нас лише льох...

— Ну що ж — подивлюся хоч на льох. Мені тільки поглянути п'ять хвилин,— перебив Сава говіркого лікаря.

Лікар знову посміхнувся:

— П'ять хвилин ви не витримаєте. І не раджу вам бути п'ять хвилин. Кілька секунд цілком досить. Трохиме, проведіть товариша...

Сава стиснув руку лікареві з подякою й вийшов разом із служником.

Ледве відчинилися двері в льох — звідти війнуло солодко-нудним запахом розкладеного тіла. Ці запахи згустилися в непровітреному помешканні, і ними провонялося все. Повітря льоху м'ясоно вдарило в голову. Спустившись по трьох східцях, Сава зайшов у двері ліворуч. Немоżliве смердіння стиснуло йому горлянку. Трохи похитнувся. А перед очима стало таке видовище: низенький льох з двома темними напівзабитими вікнами. Двоє величезних розпухлих голих тіл чоловіків на долівці, недбало розкинувши ноги й руки, залякли в такому рухові. Один труп уже чорний, розклався зовсім. На лавці ліворуч — баба мертва. Як і всі трупи, лежала гола, і брудною горою натягненої шкіри здіймався до стелі її живіт. А поруч неї лежала ще одна жінка з зашитим уже животом. Ближче до дверей, на другій лаві, Сава побачив Зайку. Невідомо чому впізнав її. Може, то не вона? Скривавлена одіж червоним бганком лежала біля трупа. Тіло дівчини було зламане в трьох місцях, залите кров'ю, змішаною з брудом. Надвоє перерізано тіло внизу живота, і голова чудернацько лежала

майже на грудях. Ні рота, ні підборіддя не було видно — все це розчавлене, понівечене. По яких ознаках впізнав, і сам не розумів...

Невже це та Зайка, що вчора з посмішкою стояла на дверях?

Сава не міг дивитися далі. Здавалося — йому в голову налили отієї згусклої крові, що набігла калюжею на лаві і від якої не міг відірвати очей. Повні легені напхали густого, смердючого, твердого повітря. Тільки дивно стало, що стільки мух сіло на свіжу рану, і стало лоскотно. По оголених кістках і червоно-синьому м'ясі лазять мухи. Вони ж лоскотуть. Мимоволі махнув рукою, мухи загуділи, зробили кілька петель і сіли знову на перерізаний живіт, звідки сизими смугами виглядали тельбухи.

Несподівано криваві хвилі почали заливати все навколо, і в цих хвилях густої червоної крові пливла навимашки Зайка. Сміючись, дзвінко запрошує Саву купатись. Кров починає закипати. Тоді Сава поточився, оберся об стіну, хитаючись, зробив три кроки, і весняний вітер війнув йому в лице.

6

Конфлікт у матері з сином дедалі поглиблювався, загострювався.

Уляна почувала, що поволі губить рівновагу, нервується з присутності Федора. Він ніколи не розмовляв з нею, мовчки, мов квартирант, приходив додому, із недбалою байдужістю приймав запобігання перед ним. А мати, застаючись у кімнаті разом з сином, упала біля нього. Чекала привітливого слова, лагідного погляду, малесенької подяки. Тепер Уляна дбайливо прислужувала Федорові і, робивши щось близько нього, намагалася хоч випадково доторкнутись, зачепити сина. На запитання й розмови Федір відповідав односкладовими словами ствердження чи згоди. А Уляна ще більше хотіла прислужитися йому.

Але син дивився на неї як на ворога. Після останньої розмови про батька мати стала йому чужа. Це вона держала його тут, у глушині, на оцій проклятій станції, де він мусить коптитися у гіркому димові кузні. А світ такий широкий скільки прекрасних морів, океанів несходжених, нез'їжджених шляхів.

Пообідавши або повечерявши, стомлений після роботи, юнак схилив голову над книжками про якісь морські походи, пригоди й про багатства морів. Особливо багато читав книжок про хоробрих піратів, про завзятих моряків, що кропили своєю кров'ю морську воду і були невловні, як смерч. Помічала мати, як Федір, прочитавши якусь книжку чи розділ, підпирав кулаком голову і замислювався. Занурював очі в одну крапку і так сидів не рухаючись. Напевне, не відчував він тоді ні речей, ні людей, ні себе самого. Які картини пробігали перед його очима? Що думала ота голова, русява і юна? Мати спідлоба спостерігала замисленість. Хлопець був вилитий батько, тільки в Петра темніше волосся. Думала Уляна:

«Невже й цей розірве моє серце так, як Петрусь? Поламає життя і залишить самотню, забуту. Будь вона проклята, та сука, що забра-

ла в мене Петруся. Жили б оце разом, і діти росли б, як у людей. А то, бач, рідний син вовком позирає на свою матір. Потягло до батька, бо в батька гроші й сила...»

А Федір мріяв про море, блискуче синє море, на якому лежать далекі, не визначені ніким шляхи. Про могутні хвилі океану, що бавляться з людською долею, яка шукає щастя на верхів'ях хвиль. У якомусь маренні хлопець шепотів слова привіту водянній стихії, якої ніколи не бачив.

Мріяв про береги сизі, що чекали на пароплави, стомлені важким рейсом. Це пароплави везли привіт разом з набитим пузом трюмів. Пароплави привозять привіт і крам. Пароплави привозять людей, обвітраних вітрами багатьох морів і океанів, і крам далеких країн, що пахне гірким, як перець, потом пролетарів. Ось до причалу пристає їхнє судно. Бортом пригортається до каменю і лоскітно чухає об нього свій бік.

— Віддавай кінці! — Це кричить Федір.

— Єсть, віддавай кінці! — відповідає матрос.

Слова ці звучать найвеселішою талановитою мелодією.

Ніколи не бачив Федір пароплава справжнього, а лише на малюнках. Мріяв бути моряком і знав, що буде ним, лише нехай пройде час. Не тільки до батька, до кого завгодно звернеться Федір за допомогою. Його манить море, далеке море манить. І, навіть працюючи в майстерні, ковтаючи терпкий дим, він забувається і думає, поки не прокинеться, що то не дим, а терпкий вітер солоний прилетів з привітом від невідомих кораблів. Ті кораблі десь за обрієм міряють свої вузли і милі. Шляхи кораблів переплелися на водяних просторах, і кораблі вітром шлють привіт.

Уляна відчувала своєю матірньою підсвідомістю бажання Федора. Та думалося їй, що то дитячі мрії, навіяні книжками в юнацьку голову. Кілька разів лагідно натякала синові, щоб він краще готувався до школи, вчитися далі десь у далекому місті, може, навіть разом із Савою. Хлопець нічого не відповідав. Бо ненавидів брата так само, як і матір. Був переконаний, що обидва зв'язали його і не пускають побачити далекий світ, далекі моря і несходимі шляхи. Гадав — тільки батько допоможе і зрозуміє, той батько, якого бачив давно, маленьким хлопчаком, і ніби недавно, вчора чи найпізніше позавчора. Тоді батько був дома недовго, малому Федорові він видався найсильнішою, наймогутнішою людиною в світі. І слова батькові коштовні і близькі, суворі й чіткі, як наказ капітана під час шторму. Тільки й жалкував Федір, що його батько не капітан якогось великого пароплава, не славний морський вовк, про якого написано книжки й складено пісні. Але в далекого батька морська душа і серце капітана, і далекий батько допоможе своєму синові стати моряком. І про свого батька мріяв хлопець, як про світле, прекрасне, бурхливе море, де безкінечна даль і прекрасна глибінь.

Так мріяв Федір про свого батька. І ненавидів матір і Саву, що того батька від нього одірвали.

Спільну мову із своїм молодшим сином хотіла знайти мати. І часто, коли хлопця не було вдома, вона усердно переглядала книжки, чита-

ні Федором, і намагалася читати їх сама. Та це було важко, бо Уляна малограмотна, а на кожній сторінці зустрічалося багато невідомих слів, і друківано книжки маленькими літерами. Загалом — не для неї це писане. Уляна розуміла, що тії книжки говорять про море, про хоробрих людей і невідомі краї. Одного разу спробувала й заговорити з Федором про море, про ту картину, що бачила в кіні, де показували великий порт. На це Федір відповів посмішкою і недбалим словом, ніби відповідав дорослій дитині. Бо ледве з'являлася в містечковій кінокартина з морем, Федір ходив у кіно шодня і гарячими очима дивився на ті місця, де показували море. Зачіпався гачками очей за екран і хотів притягти до себе сірі кадри картини, щоб намиливатись ними досхочу і заховати в серці назавжди.

Далі не хотіла Уляна терпіти муки з Федором і остаточно зібралася поїхати до Сави. Не раз безсонної ночі прилітала страшна думка, що й старший син прийшов до батька вклонитися й прохати... Чого прохати? Ні, Сава не такий. Навіщо гніватися на Федора і боятися за Саву? Сама ж хоче, прагне здалеку, одним оком, на мить побачити Петра. Тремтить від цієї думки. Бажання зустріти, глянути на нього здалеку жене її в Харків. Ні, вона до нього не піде, не звернеться. Тікати — тікатиме куди завгодно! Що вона для нього тепер? Містечкова баба, господиня, що цілу добу товчеться біля роботи. На пальцях уразки від білизни, й мозолі на порепаних руках. Вона мусить працювати для дітей, щоб вони не знали, де вона бере хліб і до хліба.

Ніколи, нікому не жалілася Уляна. Ніхто не бачив її сліз, лише інколи, застаючись сама за роботою, довго дивиться на портрет колишньої дружини, на невеличку картку, прип'яту до стіни, затиснуту в дерев'яну рамку, — тоді одна-однісінька сльозинка залоскоче повіки. Уляна починає сумної старовинної пісні про баб'ячу долю. Тієї пісні, що співали предки її, згинаючись над пралкою, довгих зимових ночей.

Вже був вечір, коли Уляна дійшла до двору. Ріденькі вогні ліхтарів залізничного селища блищали, зачепившись за темряву нитками довгого проміння, і висіли, мов світлі павуки над вулицею. Бадьоро хрускотіли під ногами засмаглі від морозцю калюжі, й недалеко, на вокзалі, гикав мідною пашею паровоз і чмихав парою. І тому, може, Уляна йшла бадьоро, задоволено. Сьогодні після обід зробила багато діла. Її, делегатку, уповноважили вербувати членів до кооперації. З охотою агітувала бабів, з дотепом, жартом, усміщечкою, промовою тягла жінок записуватись у кооператив. Роботу провадила з успіхом, а тепер задоволена поверталася додому. Можна було пожартувати з кимось, поговорити, порадитись і розповісти кілька пльоток місцевих та новин. Відчувала ту приємну втому, коли хочеться сісти й відпочити, знаючи, що зробив важливу справу.

Знайомі сінци й клямка від дверей, що ведуть у кімнату. Знайомий скрип іржавих завісок, і в хаті кожна річ, обмацана й поставлена на місце її рукою. Пузатий комод, двоє ліжок, мисник, а біля столу сидів Федір і щось писав. Уляна помітила: ледве вона переступила поріг, хлопець закрив рукою папірець, потім згорнув його, поклав

у кишеню і підвівся з-за столу. Уляна подумала: «Ховає... Ніби мати йому найбільший ворог! Рідна мати довір'я не має...»

Але зразу гнів одлетів. Вирішила — мабуть, дівчині листа пише. І посміхнулася: звичайно, таких листів і матері не показують. Все забуває, що син уже майже парубок.

Синові сказати б, розповісти про новини, і як вона зуміла скупих бабів зтягти в кооператив...

Скинувши кохтинку з коротенькими рукавами, повісила на вішалку, поклала хустку на скриню і звичайним рухом поправила волосся, заколовши гребінцем неслухняне пасмо. Підійшла до столу. В очах світилася любов до сина, милувала його очима, хотілося взяти голову його в руки і гарненько так попестити її, розчесати кучері, як робила ще недавно, коли був малим хлопцем. Спинившись проти сина, мати з полегшенням зітхнула й почала-таки розмову:

— Ну й находилася ж сьогодні. А вже що наговорилася! Ніяк не втовкмачиш у голову людям, що кооперація — їхній друг. Уже як я їх не умовляю, доки розкачаються записатись. Несвідомі люди. Зате хоч недаремно старалась...

Федір сидів похмурий спиною до матері, ніби вона зверталася не до нього. Уляна помітила враз, як хлопець сприймає її слова, і занулася. Хотіла продовжувати знову. Але Федір, стріпнувши плечима, кинув:

— Ну й радійте з вашої кооперації... Танцювати починайте... Затриндикайте! Щастя велике, бач...

Різно одсунув стільця й, захопивши піджака й картуз, вийшов з хати, хряпнувши дверима. Аж ляснуло в ухах.

Уляна зосталася скам'яніло стояти біля столу. Розчарування й гнів зв'язали її, міцно скрутили руки й ноги. Не могла ворухнутись, тільки очима, повними образи і лютого гніву, дивилася на двері, куди вийшов Федір. Потім, ніби хтось штовхнув її, кинулась до дверей і, дряпаючи їх, зціпивши кулаки, у безсилій злобі крізь зуби шепотіла:

— Задушу!.. Оцими власними руками задушу! Задушу!

На плечі повисла вага, голова впала на груди, повільно, не пам'ятаючи себе, підійшла до ліжка, де спала вже Варя тихим дитячим сном. Уляна сіла, схилилася до дочки і заплакала справжнісіньким болючим плачем знесиленої жінки.

Уперше плакала Уляна. Уперше Уляна зігнулася під вагою свого життя...

7

Видовище трупарні недовго переслідувало Саву. Останнє побачення з Зайкою, власне не з Зайкою, а з тим шматтям, клаптями її тіла, що zostалися від живої людини, — це побачення ніби заспокоїло його. Вже на вулиці його душило тільки смердюче повітря, отруєні запахи трупарні. Здавалося, ніби весь його одяг, шкіра і навіть тіло розсмерділи наскрізь тим отруйним льохом. Ще й тепер

давило горлянку. Боявся — люди будуть обминати його, відчуваючи, як він пропахнений розкладеними трупами.

Сава повернувся нагору, до парку. Пройшов квартал, але далі вулиці були майже безлюдні, лише хрипів трамвай, вигинаючись на звороті, та кахикала сирена авта. Не хотілося залишатися самому. Напливуть тужливі думки й заберуть у полон спокій. Повернув назад і, дійшовши до Ветеринарної, купив газету. Стояв з нею на розі й боявся розгорнути. Дивився вниз по вулиці, куди побіг той самий хлоп'як, що всунув в руку друкований аркушик. З двох боків лилася на панелях юрба, з'єднана, зігріта першим весняним днем.

Харків приймав новий для Сави вигляд. Це була перша весна Савина в столиці. Хлопець не знав, що ця пора року для харків'ян майже не існує. Весна сюди приходить на якийсь тиждень чи півтора, а потім враз робиться спека, починає докучати пилюга, і нагріті сонцем вулиці робляться непривітні, чужі і навіть огидні. Ще раніше дивувався Сава, що люди в столиці живуть ніби тимчасово, ніби в готелі, звідки намагаються обов'язково вирватися і кудись тікати. Принаймні всі про це говорять. І ще дивувався Сава — кожне місто, навіть Кобил'яки чи Умань, не кажучи вже про Київ або Одесу, кожне місто має своїх патріотів, які, попри всі невдачі й логіку, вміють безглуздо любити своє рідне місто. Людина, що живе в Умані, буде похвалитися історією, Гонтою й Залізником, Софіївським парком. Одесити теж знаходять похвалу своєму містові, називаючи його українським Парижем. Ну, про киян нема чого й говорити. Мешканець другої столиці, почавши говорити про свою Наддніпрянську батьківщину, стає враз красномовним і патхисним. Здивувало Саву, що Харків не має ні своїх патріотів, ні захисників. Люди, що живуть тут по двадцять років, самі ехидно глузують із харківських річок, із трамвая, із порохів і неможливої соні.

Розгорнувши газету, Сава пішов по Ветеринарній у бік Пушкінської, старанно обминаючи веселі калюжі у вибоїнах тротуарів. Здивовано відчув боязливе бажання зазирнути в газету, в той відділ, де пишуть про злочини й пригоди. Боявся прочитати своє прізвище серед тих, кого розшукує карний розшук. Серце билосся хутко й тривожно, озирнувся навколо, чи ніде не видно міліціонера, який підійде і заарештує. Але по вулиці йшли лише звичайнісінькі собі обивателі та двоє юнаків по-весняному безглуздо, голосно сперечалися біля парадних дверей високого сірого будинку.

В газеті було написано, що вранці на базарі трамвай переїхав молоду дівчину. Вона переходила колію і раптом упала. Невідомо, чи сама хотіла заподіяти собі смерть, чи це сталося випадково. Справу розслідується. Сава зразу повеселішав і задоволено посміхнувся, підморгнувши сам собі:

--- Нехай собі розслідують...

Перед очима промайнув Тарас, переляканий, з тремтячою нижньою губою. З якою б радістю Сава вдарив його в отой тремтячий рот! Він свідок злочинства на все життя, співучасник... Раптом прилетіла і стала перед очима картина вчорашньої ночі. Сава швидко

майже бігом погнав по Ветеринарній, бризкаючи, спотикаючись, переганяючи мимоходців. Він тікав сам від себе... Боявся залишитися на самоті із своїми думками. Потрібні товариші, люди спокійні, веселі люди і найближчі друзі. Мимоволі, сам не помічаючи, повернув на Технологічну і, переходячи Пушкінську, ледве не попав під трамвай, що мчав згори... Мимоходці проводжали його зневажливими словами і стурбованим похитуванням голови.

В Технологічному саду Сава озирався навколо, ніби давно-давно тут не був. І ці знайомі стежки, червоні казенні корпуси стали рідніші і такі близькі, мов друзі, яких давно не бачив. Це тут він учився? Цікаво, дуже цікаво. Ондечки робфак, он фізичний корпус, там унизу визирає крізь сплетені віти хімічний. Пішов униз боковою алеєю. Озирався, приглядаючись до всього. Так ходять люди в тих місцях, де їх ніхто не знає і ніхто не звертає уваги.

Спинився Сава аж біля кручі, що падає на Журавлівку. Під ногами розсипалися ліворуч струпами журавлівські обивательські будиночки. Між ними стирчала церква, похитуючи в вечірньому повітрі своєю гострою банею. Тут міцно засів славетний харківський обиватель. Той самий, що вп'явся такими хатками в землю й на Москалівці. Будиночки ці незвичних кольорів, присадкуваті й старі або новесенькі — аж блищать. У них виховалося й виросло кілька поколінь расового, тупого обивателя. Будинки міцно стоять, твердими зубами фундаменту важко вчепилися в провулочку, мов обиватель сів на землю своїм славетним задом. Будиночки покручених провулків вищерблено похнюпилися від теперішнього життя. Від нього ховаються за віконницями й вікнами, заставленими дешевими квітами. Там, за тими стінами, життя схоже на стоячу калюжу зеленої води, а з дна її підіймаються пухирі смердючих газів, що надувають прозору плівку на поверхні і потім лопаються, отруюючи повітря.

А праворуч уже блимали наївними очима де-не-де вогнишки ліхтарів на заводах і фабриках. Там димарі й високі корпуси обложили місто. Звідти наступають аргонавти. У тих фортецях високих корпусів і зростає та сила, що керує оцим могутнім життям.

Стоячи тут, Сава забув про всі свої сьогоднішні і вчорашні пригоди, але не знав, куди йти далі. Повільно пішов понад кручею праворуч, потім знову повернув і почав підійматись нагору до головного корпусу. Казенні будинки знайомої школи рухались йому назустріч, а дерева скрипіли весело і махали голими вітами, змагаючись з вітром і передчуваючи близький розцвіт. Отут, праворуч, живе професор, до якого Сава ходив додому складати іспит. Запамяталося — ліниві сонні очі професора, губи масні після обіду і повні стіни книжок на полицях. Це було так давно...

До дійсності повернули його товариші, що метушливо кудись бігли. Зустріли його вигуками здивування, звичайної радості і сотнею запитань, на які Сава не відповів. Зайнятий був, тому й не приходив до інституту. Товариші розповіли новини останніх днів. Зібрався цілий гурток хлопців. Підійшов член бюро комсомольського осередку, студент, з таким постійним виглядом, ніби він ніколи не висипається. Побачив Саву і, розтягуючи слова, сказав:

— А ми вже думали ставити про тебе питання на бюро: Де ти дівся? Попропускав і лекції, і збори. Ану, гайда на збори осередку, нічого гуляти. Ходім, хлопці, цікаві питання сьогодні! Безпартійні теж! Савко, ходім, чи ти вже не ходиш, забув, що ти комсомолец?

Дійсно, Сава забув, що саме сьогодні був комсомольський день. Особливої охоти не було йти на збори, і пішов, аби не блукати, не зоставатися самому.

Студент із сонним виглядом, ідучи поряд, приглядався до Сави.

— Чудний якийсь маєш вигляд. Павло вже казав, що в тебе, мабуть, неврастенія, раз стільки пропустив, що до бюро дійшло... Хворий був?

— Ні...

— Значить, дур у голову надуло,— безапеляційно проголосив студент і додав: — Недаром ми тебе висунули на завод на політосвітню роботу. Я казав, що саме тебе треба послати. А то ходиш, мов тетеря... Там дур вигонять. Заходь, бери відрядження й гони. Там і практику знайдеш собі. До літа й попрацюєш, бо навантаження в тебе ж ніякого немає...

Сава обурився:

— Нема кого вам більше послати, на мене насіли!.. Я маю право не йхати, як студент першого курсу... Я завтра поговорю.

— Нічого, брате, й говорити. Ми знаємо, скільки ти здав, і це тобі не заважатиме. А від роботи на заводі справжній комсомолец не відмовляється...

— Ну нехай я буду не справжній!

— Ладно, приходь,— і юнак зачепився за якогось іншого студента.

В аудиторії було вже багато студентства. І дивно — все знайомі обличчя, знайомі хлопці, але Сава не пішов до гурту, а сів ззаду, в самий куток, і байдуже стежив, як секретар одчинив збори, запровадив усі формальності під загальний гомін. Довго дзвонив, доки заспокоїв молодь. Сава боязно чекав тиші, може, боявся її, а може, тому, що ці збори були для нього новиною, хоч і бачив навколо знайомих і близьких людей, та вони були на такому віддаленні від нього, ніби дивився на аудиторію з далекого далеку.

Заспокоївши дзвінком збори, голова високим баритоном оголосив:

— Наші сьогоднішні збори присвячені питанню розвитку машинобудівельної справи на Україні. Слово для доповіді має товариш Гамалія.

Сава уважно слухав ті слова голови і від несподіванки схопився з місця. Увесь перехилився вперед, погляд полетів до кафедри, і вже нікого Сава не бачив. Тільки помічав кожен рух, коли з першого ряду підвівся невисокий чоловік і зійшов на кафедру, поклав портфеля, витяг звідти якісь папери й книжки. Потім випрямився, охопив очима всю аудиторію, кашлянув і не дуже голосно почав:

— Товариші...

Так, це був Петро Гамалія — батько. Сава тихенько сів. Схилився і пильно вдивлявся в обличчя батькове, прислухаючись до кожного слова. Далі загубив логічну нитку промови і чув лише окремі слова, що пробивалися через свідомість. Коли б схватись, поринути під

лаву, щоб не помітив його батько. Бо, здавалося, Гамалія надто часто дивиться в цей бік. А чому ховатись? Нехай дивиться, нехай бачить. А може, він і помічати не хоче? Хотів би — знайшов свого сина в Харкові! Сава демонстративно підвівся і став, обіпершись плечем об стіну.

Петро Гамалія з охотою взявся зробити доповідь комсомольській і позапартійній молоді технологічного інституту. Бо він знав, що це — майбутні інженери, командири української індустрії. Виступати на зборах він уже звик, міг говорити майже на які завгодно теми, але тепер трохи хвилювався з самого початку. Перед ним сиділа студентська молодь, освіченіша, цікавіша за звичайного відвідувача тих зборів, де йому часто доводиться виступати. Поволі опанував собою, аудиторія здавалася йому кількома сотнями однаковісінських голів, що старанно прислухаються до його слів. А коли вся молодь стала перед Гамалією однією головою з багатьма вухами, тоді промовець зрозумів, що він опанував зборами і тепер буде говорити впевнено і спокійно. Не помічав зовсім, як хтось там заходив, виходив, пересідав з місця на місце. Гамалія сам захоплювався справами, про які говорив.

А Сава стояв і посміхався власним дотепним думкам: «Цікаво, коли б нагадати йому про себе. Так, між іншим. Говорити він уміє прекрасно», — подумав із заздрістю.

Але сталося так, що Сава захопився сам промовою батьковою, прислухався до кожного речення, куди Гамалія вкладав обов'язково якісь цікаві відомості про розвиток української індустрії, відомості, про які Сава нічого не знав. І ще рідніші були ті слова, бо їх говорив батько. Сава інколи вчував знайомі інтонації, які запам'яталися йому з того часу, коли востаннє бачив Гамалію. Бачив його дома, серед близьких людей. Мати не знала, куди посадити дружину, раділа, ходила, як кажуть, не торкаючись землі. Але вміла стримувати себе перед дітьми і перед своїм чоловіком. Така вже в неї вдача...

І полетіли в Савиній голові нові спогади. З'явилася мати, перетомлена непосильною роботою, Федір і Варя, далека станція... І було дивно, що недавно там жив і той доповідач, батько, і працював у майстерні... звичайним слюсарем. А тепер ось тут студентам доповідь робить... От коли б хлопці знали, що Гамалія — його батько.

За цими мріями Саві доповідь здалася надто коротенькою. І розбудили його гарячі, дружні оплески. Оплески ще посилили погорде почуття за свого батька. Доповідач ковтнув води і сів за столом. Голова зборів звернувся тихенько, нахилившись до нього. У відповідь батько хитнув головою кілька разів, щось прошепотів і посміхнувся.

Чомусь ця посмішка особливо роздратовала Саву. Враз розвіяла всі попередні ніжні почуття. Треба кинути батькові в обличчя щось образливе й брудне. Нехай тоді посміхнеться! Бач, який веселенький! Веселиться, радіє! Добро йому радіти, директорові тресту! Комісар, сановник, папероїд чортів! Промисловість налагоджує!..

І згадалися Саві всі ті слова, що говорили про батька і про радянських відповідальних робітників Антін і Тарас. Ненависть спону-

кала Саву зробити батькові боляче, якусь прикрість. Помститися за матір, за Антона і за свої всі невдачі в останній час. Та нічого не міг придумати і знову почав прислухатись до відповідей промовця на запитання. Тепер уже на кафедрі стояв самовпевнений бюрократ, що, посміхаючись, а може, навіть глузуючи, розмовляв з аудиторією.

Таким Гамалія здавався зараз своєму синові Саві. І тут несподівано син вигадав, як поглузувати з батька. Відкрив засіб... Швиденько вирвав із записної книжки аркушик і написав:

«Товаришу Гамалія! Як ви гадаєте, де зараз є ваш рідний син Сава? Ви коли-небудь про це думали? Ні? А про свою родину колишню теж не думали? Цікаво, чи ви й про новий побут умієте робити такі блискучі доповіді, як оце я чув зараз? Тоді бажаю вам успіху. А все-таки про колишню родину вам треба було б згадати... Вибачте, ваш...»

Підпис Сава надряпав так, що й сам не знав, яке слово. Склав лагідненько записку і написав зверху: «Товаришеві доповідачеві...» Передав аркушик студентові, що сидів спереду, і сам вийшов з аудиторії.

8

Запитання студентів були різноманітні, як і та аудиторія, що її лише зараз по доповіді помітив Гамалія. І відповідав доповідач з охотою і цікавістю до кожної записки або запитання. Доводилося і дотепами, жартами одбиватись від юнацької настирливості і бажання «посадити» промовця. Коли пролітав рядами студентів вибух сміху, юнацтво ближче присувалося до кафедри. Зривалися з місця і перебігали із задніх лав на передні або просто ставали біля стіни з того боку, де говорив Гамалія. Інколи дотепну відповідь вкривали оплесками, що вибухом здіймалися під стелю.

Доводач і сам почував себе юнаком і молодими очима з хитрими зморшками слідкував за всією масою молоді.

Після однієї записки, що викликала веселий сміх, Гамалія розгорнув непомітний аркушик паперу і швиденько почав його читати з незагаслим ще сміхом на губах. Студенти, що чекали дальнішої розмови, помітили зосередження, нервовість і похмуру уважність доповідача до нової записки. Гамалія, сам не помічаючи того, забув про все і старанно перечитував кілька разів підряд слова, написані на непомітному аркушику.

Різким рухом заховав у кишеню записку й зробив крок уперед, трохи нагнувшись, старанно вдивляючись в обличчя юнацтва. Але сотні голів притьмом одсунулися від нього так далеко, що не міг розібрати окремих осіб,— все збілося в один потік облич і очей. Він чекав на когось, виглядав і кликав до себе дивною новою посмішкою, що кривилася на вустах. Похитнувшись, зійшов з кафедри, мов поранений, плутаючись у власних ногах. Не дійшов і першого ряду, бо здалося йому, що раптом усі збори густою зливою посунули на нього. Стріпнувшись, одступив назад і вже спокійно знову

став на кафедрі. Студенти побачили застигле обличчя, трохи зблідле, коли Гамалія поклав руку на чоло і витер холодні краплини поту, що збиралися вже доскотливим струмком текти на лице. Гамалія обурився на себе:

«Еге, Петре, виявилось, що і в тебе є перви... Мов у жінки... Так, так...»

Слухачі перших рядів озиралися назад, спинялися очима на знайомих обличчях — шукали, хто посмів написати якусь ганебну записку, що так стривожила доповідача. На хвилину б побачити ту записку! І вони знову поверталися й хотіли крізь матерію сорочки прочитати слова, написані на схованому там аркушику.

Збори продовжувалися, але аудиторія відчула настрій доповідача і не турбувала більше його великою кількістю запитань. Та й відповідав Гамалія звичайно, нудно і трохи навіть офіційно. Відповідаючи, водив очима по рядах, вишукуючи там когось напруженим поглядом. Потім очі гасли, обличчя переставало світитись, і доповідач, ні на кого не дивлячись, розглядав рукав своєї сорочки.

Тепер Гамалія ніяк не міг наблизити до себе аудиторію і стояв наче в порожнечі — не було під ногами землі, а ті всі люди були умовні, як на кіноекрані. Рівні рейки, по яких котилися збори, раптом викривилися. Це відчув і голова і, ніби рятуючи від катастрофи себе і доповідача, оголосив збори закритими.

Сказавши кілька звичайнісіньких слів голові, Гамалія почав пробиватись крізь юнацький натовп, увесь час когось шукаючи. Надворі zostався сам і біля першого ліхтаря, не витримавши, швиденько ще раз переглянув записку. Пересвідчитись, що то не обман зору від перевтоми, а дійсний факт.

Хто писав? Сава чи хтось інший, добре освідчений з його життям? Невже в сина така ненависть до батька, що він не підійшов, а вдарив такою єзуїтською запискою? Помста за матір, за одруження з іншою? Ну, раз Сава не розуміє, тоді що ж говорити про чужих. Чомусь здавалося Гамалії, що його син повинен бути найрозумнішим. Звичайна батьківська гордість. Записка в кишенці на грудях пекла, і Гамалія мимоволі прискорював крок, майже біг, загубивши рівновагу. Думки роїлися, налітали і гналися за ним, мов примари: «Ім, молодим, легше нас судити, ставити вимоги і докоряти нас. Вони прийшли на готове, можуть своє життя з молодих років улаштувати так, як хочуть. Перед ними незміримі простори нового життя. Вони теоретично обгрунтовуватимуть кожен свій крок, а що не зрозуміють самі, підкаже їм і друг, і книжка, і революційна свідомість. А ми, господарі революції, каменярі нових, могутніх споруджень, ми діяли кожен сам собі, відповідаючи за власний крок і прислухаючись до класової свідомості. Бо не було часу сидіти над книжками, а друзі всі носили через плече рушниці і кров'ю своєю залили стени. Так, молодь нас не осудить, бо ми хоч і робили багато помилок, але наші помилки не є закон, нам революція залишила порожні, дикі і недосліджені простори. Вона знищила стару мораль, закони буржуазні, релігію, стару естетику і все фальшиве, всі сурогати, що ними живилось людство, замість справжніх, багатогранних

можливостей, які давало життя. Ми прийшли на порожнє місце, на цілину. І невже нас будуть судити за те, що в особистому житті ми робили помилки або революційно переробляли власне життя за тими моральними основами, що нам дала революція?

Але батьківських і родинних почуттів революція не знищила. Може, на жаль. Стала перед очима родина — Уляна й діти. Та порожнеча, про яку думав Гамалія, була лише фіктивною порожнечею. Душа людини горіла прагненнями, яких не знищила ні теорія, ні класова боротьба.

Гамалія намагався уявити собі зараз Уляну і дітей, але фантазія відмовлялася прислужити йому, і бачив лише ті часи, коли жили разом на маленькій станції й Уляна чекала його з обідом осяяна і рідна. Тепер вона була ще ріднішою.

Навряд чи хотіла Уляна, щоб у цей момент її хтось бачив. Вона сиділа біля столу, схилившись над шиттям,— зашивала Варине плаття. Дівчинка заснула випадково і, мабуть, хотіла зашити свою сукню і не показувати матері дитячого нещастя. А Уляна готувала сюрприз дочці — зашиє, покладе і ранком нічого не скаже дитині, Варя не витримає і розповість усе матері. Звичайно, одержить відповідну порцію догани.

Федір теж спав, натягнувши на голову ковдру. Уляна тихенько підійшла й поклала на скриню дитячу сукню, замислившись, дивилася на свого сина, що рівно й спокійно дихав. Давня злоба до нього пройшла. Дбайливо поправила постіль йому і переклала кинуті на бильце ліжка штани. Згорнула їх, як слід повісила знову. А з кишені визирнув кінчик біленького паперу. Уляна ще трохи прислухалась до спокійного подиху Федора і тихенько, злодійкувато витягла з кишені аркушик. Не торкаючись долівки, підійшла ближче до світла і розгорнула. Ще раз озирнулася назад, і в тремтячих руках неслухняно сіпався папірець, ніби збирався вистрибнути. Строчки листа ламалися блискавками і засліплювали очі:

«Дорогий і любий тато! Не знаю вашої адреси і листа пошлю в Харків на якийсь трест, може, взнаю в когось, де ви там є. Я вже за вами скучив, і взагалі мені набридло. Я хочу вчитися, а куди його пойдеш, коли треба заробляти. Бо живемо ми погано і мати теж працюють, а Сава в Харкові вчиться. Може, ви його там зустрічали на вулиці? Мені цікаво потрапити в моряки. Це моя мрія. І все одно я втечу, і поїду на море. Хочу спитати вашої поради, як мені це зробити і чи є у нас якась морська школа, або піду просто в матроси. Прохаю вас, любий тато...»

На цьому місці Уляна увечері перебила Федорові, і він не закінчив листа.

Тепер знесилено поклала аркушик на стіл і сіла, важко поклавши на нього руки. Руки простяглися порвати листа на шматочки, але стримувала себе. Стіни кімнати збіглися до неї і тиснули, і стеля нависла на голову. Бувають у людини хвилини, коли безпорадність стає нестерпучою і гонить на хоробрі вчинки. Уляна скинула з себе

всю тугу, рівно випросталася, загорнула аркушик, понесла й поклала його синові в кишеню. Яюсь урочисто, погордо пройшла по хаті, заклавши руки за спину, і вирішила все обміркувати, приготуватися. Їй здавалося, що поїздка до сина переламає її життя, і за всі муки останніх років Уляна матиме нагороду.

Десь глибоко в закоулковій свідомості майнула надія — зустріч з Петром. Ніяк не могла собі уявити, який він став. І в цю хвилину в неї вистачило сміливості простити його, дарувати йому всю муку, що її вчинив. Та це було одну лише мить. Іронічна і глузлива посмішка повисла їй на губах. Ні, вона вже розучилась прощати!..

Круто повернувшись, Уляна вийшла з хати освіжитись. Уламок холодного місяця ворухився на чорній стелі неба, оздоблений бризками зір. Місяць сунувся в бік станції, звідки йому назустріч гуркотів потяг. Уляна стояла вичікуючи, ніби когось виглядала. Того, що в далекому місті саме в цей час ходив по вулиці і теж сподівався, що з-за кожного рогу вулиці вийде Сава чи Уляна, і притишував крок...

За весь час, після того як покинув свою родину, Гамалія вперше шукав на вулиці притулку своїм думкам. Неймовірно тягло кудись на далекі простори з цих вузьких ущелин кам'яниць. Тягло на маленьку станцію... Гукне скаженим вигуком паровозний гудок, перемагаючи відстань, що роз'єднувала з своїми рідними...

9

В одній кімнаті низького льоху стояло три столи, а в другій, що прямим кутом врізалася в першу, ще чотири. Ці зелені столи в рамці низьких бортів нагадували свіжу зелену травичку галівини, травичку, що росла, оточена зі всіх боків брудним багвинням трясовини. На стіні, мов на параді, вишикувалися кії. Антонові картина ця надто відома, і всі більярдні столи, якості кожного зеленого чотирикутника, і роззявлений риб'ячий рот луз з мотузяною горлянкою Антін знав напам'ять, вивчив, як вірші.

Столи першої кімнати були зайняті, але гра провадилася нецікава. Всі справжні більярдисти, аматори й «жуки», сиділи на лавах, попід стіною, і дружньо розмовляли.

В цій більярдній, в одній з небагатьох у Харкові, Антона знали прекрасно і прозвали Петлюрою. В такий вечірній час більярдна мала свій звичайний вигляд, характерний для неї. Вже збирався люд, той, що приходив сюди щодня: якісь службовці, юристи, інженери, невідомі, загадкові мовчазні люди і кілька задиркуватих юнаків, з тих покидьків великого міста, ледарів, що вечорами човгають по вулиці Лібкнехта, шукаючи пригод, і знаходять дешеве кохання, а потім кабінет лікаря венеричних хвороб. Навіть хворобами ці юнаки вміють похвалитись...

Вдень ходять навколо зеленого поля художники, журналісти, літератори, пара поетів — люди, не зв'язані певними годинами праці. Грають вони невміло аматорські партії, а знавці і друзі більярдної справи запрошували їх на партію і, бавлячись, дотепно маскуючи

свою вмiсть, видоювали пару карбованців на пиво. І ставилися вони до денних гравців з посмiшкою. А денні гості заходили в льох з нiяковою соромливiстю.

Антiн оглядав бiльярдну i чекав на партнера собі або принаймнi хотiв подивитися на цiкаву партiю. Один з тих, що сидiли на лавi, славетний майстер «американки», вiрмен, прозваний Колька Кривий, гукнув Антоновi:

— Петлюро, може, вдаримо по маленькiй? Для розваги по троячцi!

Антiн пiдморгнув йому хитренько i вiдповiв у тон:

— А може, ти б пiшов iз твоєю троячкою. Мабуть, за душею й п'ятака немає.

— Давай, Петлюро, грошi в лузу.

Антiн не вiдповiв, вiн задивився, як бiльярдисти протикали задимлене повітря киями, мов дуелянти шпадами в завзятiй борнi. Сьогодні не везло. Не попалося жодного дурня, з кишенi якого можна було б переселити в свою хоча б троячку. Пiсля сварки з Савою Антiн ще бiльше лютував, гнiвався на всiх, нервувався, але ховав свої справжнi почуття пiд машкарою зовнiшнiх веселощiв i грубої клоупади. Щодня випивав у тiй самiй бiльярднiй, там, у буфетику в заднiй кiмнатцi. Буфет брудний, i страви тхнули цвiлою вогкiстю, але хазяїн видавав грохи в борг своїм постійним клiєнтам: постійним бiльярдним «жукам», проституткам, злодiям i розтратникам. Заходили iнколи в той буфет i незвичайнi гості: похмурий гуморист, вiчно закоханий поет i вiчно п'яний белетрист, що скаржився хазяїновi буфету на видавництва, редакторiв, що не друкували його найкращих у свiтi оповiдань.

В бiльярднiй було нудно. I вже всi загубили надiю зiграти сьогодні цiкаву партiю. Колька Кривий сперечався з низеньким маркером про якусь цiкаву партiю, i тiєю суперечкою всi були захопленi, гуртом обмiрковували. При чому пам'ятали всi хорошi удари, промазанi кулi i невдачi. На такому пленумi взагалi вiршувалися спiрнi питання, наприклад, такого сорту: чи замовив сiмку партнер, коли її клав, чи мав право класти кулю, що висiла над лузою, а бiля неї виритул притулився биток. На такому пленумi можна було почути й iншi розмови: про курс валюти, адреси помешкань, цiни на мануфактуру. Цими справами займалися теж майстри бiльярдного фаху, крiм катання куль по зеленому полю.

Антiн хотiв повернутись назад у буфет, коли в бiльярдну зайшов новий чоловiк. Взагалi людей заходило багато, i за всiма не було охоти слiдкувати. Але, тому що було нудно, Антiн зиркнув на дверi, i та людина здалася йому знайомою. Десь бачив її недавно. Почав пригадувати... Зустрiч вилетiла з голови. Високий чоловiк у широкому чорному пальтi став бiля першого столу i оглянув кiмнату. Обiперся рукою в коричневiй рукавичцi на бильце лави. Уважно споглядав гру двох юнакiв, що качали останнi кулi пiрамiдки. Змагалися за останню кульку.

Вiд нудьги Антоновi заманулося дiзнатись, де вiн зустрiчав цю людину. Не спускаючи з неї очей, пiшов ближче. I лише тут у цiй

постаті, освітленій двома електричними лампами, пізнав інженера Маковецького.

Колись, будучи студентом, Маковецький вславився вмінням грати в більярд і грав, дійсно, з кращими більярдистами Києва. Потім був покинув цю справу, а тепер знову хотілося інколи позабути вічну боязливість і нервування за роботу й за кожний свій крок, спостерігаючи, як легко пливе по сукні полірована куля із слонової кістки і, клацнувши другу, подібну, блискуче заганяла її в глоткову лузку. Приємно було стежити, як легко рука володіла кием, відчуваючи кожен найдрібніший його рух.

Сьогодні знову була неприємність на заводі з тим проклятим проектом нової машини, замовленої правлінням тресту. Виконати їхні вимоги швидко не було ніякої можливості, а директор заводу Квас зайшов до них і заявив:

— Ви ж спеціалісти, придумайте. Нада — значить, повинні зробити.

В голову нічого не лізло, бо весь час стояв перед очима той проект, що бачив у Сави. Безумовно, та машина була найпридатніша і її прийняли б майже без заперечень, але студент її не продасть Маковецькому, і залишалося одне: заявити на заводі, щоб купили у Сави його машину. Та Маковецький цього не зробить, нехай пошукають собі дурня. Допомогати якомусь там слинявому комсомольцеві! Мало вони в печінках сидять. Краще треба найти засіб, щоб той винахід передав сам Маковецький. Тоді він своє докаже, визнають, хто такий Маковецький!

Розвіяти свої думки Маковецький і зайшов у більярдню. Дивився, кого вибрати собі за партнера, коли почув збоку:

— Інженер, може, давайте вдвох стукнемо пірамідочку. Таку, знаєте, хорошу пірамідочку, на троячку. Можна й на п'ять карбованців.

Маковецький повернув голову і відповів у тон:

— Можна й на п'ять карбованців. А відкіля ви знаєте, що я інженер?

— А чому ж, ми з вами знайомі, й дозвольте привітатися.

Антін простягнув руку, Маковецький недбало й здивовано поклав йому в пальці свою долоню. Антін заговорив швиденько, запобігаючи:

— Не впізнаєте? Нас познайомив Лихошваїв Тарас колись на вулиці. Пам'ятаю, ви розмовляли про винахід мого племінника, що збиралися тоді придбати. Мого племінника звати Савка. Це дуже здібний хлопець, але страшна падлюка, і я остаточно, навіки з ним полаявся. Гад!..

Обличчя Антонові перекинулося болісно, ніби він випив отруту. Прилетіла згадка, як стояв навколішки перед Савою і молив не йти до Гамалії. Брудно, п'яно вилаявшись, Антін прямо в лице Маковецького прошипів:

— Він мене пам'ятатиме!

Почали грати піраміду. Почувши про цікаву партію, навколо столу вінком обвилися глядачі і сперечаючись ставили мазу. Антін

дав десять очків уперед і грав натхненно і спокійно. Око пильно стежило за кулями і фіксувало найдрібніші зміни в розташуванні швидких блідо-жовтих краплин слонової кістки, що покійно розсипалися по зеленому сукні. Одігрувався тонко, весь час ставлячи свою кулю на короткий борт, ніби куля була муштрована. Глядачі милувалися захоплено з його гри і влучно покладену кулю проводжали бадьорим шепотінням і нестриманими вигуками підтримки. Інколи Антін жартував. Маковецький хвилювався трохи, відчуваючи серйозного партнера. Він замовив дванадцятку в куток. Куля стояла досить зручно. Але Маковецький не поклав. Коли костяна весела кулька понюхала отвір лузи й злякано вистрибнула звідти, покотившись на середину стола, Маковецький нервово лайнувся і з хрустом роздавив крейду на наліпці. Крейда бризнула білими холодними іскрами. Антін у відповідь з усмішечкою відповів стереотипним, специфічним більярдним дотепом:

— Подібний випадок був у Тамбові з генералом Ен...

Глядачі й собі продовжили відповідними збитими дотепами:

— Да, вузькі лузи поробили...

— Не вузькі, а не там, де треба. Трішечки б убік поставили...

А якийсь голос резонно проказав:

— Людині не світить і не гріє, а ви гавкаєте!

— Раз таке діло, кладу туза в правий,— покрив всі голоси Антін.

І клапшtosом, ляснувши дзвінко, шар стрибнув у лузу. Знову глядачі загомоніли вдоволено.

Маковецький ніяк не міг зосередитися на грі, хоч і змагався гаряче. Перед ним стрибали кулі, і кий ходив покійно в руці, але око загубило гостроту, бо в мозкові літали, розкачувались, як оті кулі, думки. І Маковецький поспішав закінчити гру, щоб поговорити наодинці з Антоном. Програв він всього дві партії, і то на останній кулі. Розплатився і гомонів по-приятельському із своїм партнером, вичікуючи моменту, коли можна буде запросити Антона випити шклянку пива. Але вийшло так, що Антін попередив його і, тримаючи в руці в кишені десятку, повів Маковецького в буфет. Там в окремії кімнатці в цей час не було нікого, і вони сіли вдвох біля штучної пальми, що нагадувала кістяк з розгубленими окремими кістками. Малесеньке віконце ледве пропускало вдень пасмо світла, а доповнювала його електрика. Стіл зашланий папером у жирних плямах, посипаних крихтами. Антін почував себе тут прекрасно і оголосив початок банкету, вимагаючи у заспаного, невмолимо спокійного хазяїна з обличчям ввуха горілки, тарані, раків і пива. Все це досить швидко з'явилося на столі, і кожну страву і напої Антін зустрічав вигуками славословія:

— Я люблю раки... Знаєте, розриваєш панцер, і під тим панцером схована така тонка штучка. Їсти раки під пиво — це прямо лірика, поема... Але ми почнемо із симфонії...

І Антін налив по півстопочки горілки собі й своєму співбесідникові. Маковецький не любив горілки, рідко її пив і то з таким виглядом, ніби ковтав неприємні ліки. А зараз не відмовився, а, цокнувшись, разом з Антоном перехилив рідину в рот. Скривився, сьорбнув

повітря, сіпнув огидливо головою і почав швиденько їсти. І більше не схотів пити, не піддаючись на глузливі умовляння Антонові. Зрештою Антін почав хилити сам, а Маковецький налив собі пива, підняв шклянку з білою шапкою піни і з задоволенням повільно ковтав пиво, облизуючи губи.

Антін жалівся на свою долю, на людей, на якогось брата:

— Мене рідний брат у крендель скрутив. Ого, хіба я такий був. Ні... Колись я гримів, бушував, шумів, а тепер в оцью закапелковів п'ю горілку, вигравши десятку в порядної людини. Думав, племінник зі мною буде, хотів допомогти йому... допомогти Україні мати свого Едісона, чи Стефенсона, чи якого там іще чорта. А воно племінник теж падлюка. І в оцій більярдній я свою душу розграю в пірамідку, штовхаю її києм. От до чого мене довели! Ех, коли б ви знали, яка в мене душа! В мене, представника вільної нації, великого нашого народу. Того нещасного народу, що ніяк не вирветься з ярма... А чому? Тому, що ми стоїмо на розпутті, тому, що горе тій чарці... І доводиться кращим представникам своєї нації душу свою качати на зеленому сукуні більярду!.. Не здається вам, що інколи кулі більярдні котяться, як стяті голови? Аж хрускотять... Ви бачили, як голови стинають? Ні? Жаль, жаль! Це видовище цікавіше за гру в більярд.— Після довгої паузи з новим піднесенням Антін додав: — А тепер моя душа заспиртована оцим зіллям, як експонат... І все брати, племінники, гади, падлюки!

Антін був п'яний зовсім. Лице йому горіло вогнем завзяття з бажанням сповідатися. Це бажання приходить, коли людина перепила звичайну межу дозволеного їй.

Потроху Маковецький почав скеровувати балачку знову на Саву, на поместу, і, коли Антін з запеклим гнівом ударив кулаком об стіл, Маковецький, наблизивши своє лице до Антонового чола, швидко заговорив:

— От вам і помста... Ви ж свій чоловік, зайдіть у гості і принесіть мені проекти, що їх зробив ваш Сава. А за гроші не турбуйтеся — я вже заплачу. За мною не пропаде. Тільки дістаньте. Тоді не будете свою душу програвати в більярд. Ви ж родич, замків ламати не доведеться, згодні, правда?

І гіпнотизував Антона поглядом прищурених очей, хотів заглянути йому в мозок. Які думки заставили чоло збігатися в тугі бугри зморщок? Антін дивився вогкими очима крізь Маковецького і крізь стіни. Забув, де він сидить. Тільки в вухах стояли гарячим шепотінням слова Маковецького. Враз Антін ніби прокинувся, побачив близько себе обличчя свого співбесідника і почав:

— Я душу свою пропиваю, програю в більярд, але совість не продаю. Антін ніколи не був злодієм і не буде. За гроші я совість не продаю, звернись в інше місце. Звернись, гадюко, до таких, як ти!.. Звернись, а то я цього ножаку загоню тобі прямо в порок серця! Я тобі засуну його в грижу — і дорого звідси не знайдеш. Пішов, доки я тобі не випустив трубуху... Чуєш?

Маковецький пішов до дверей, захопивши своє пальто і картуз. Пішов, щоб кожної секунди мо: на було тікати бігом. Біля дверей

хутенько озирнувся через плече і на момент побачив налиті злобою очі Антона. Вони кололи, як багнети. Виходячи за двері й минаючи зелені столи, Маковецький шепотів сам для себе:

— Ах, треба б було розумніше... Обережніше... Дипломатії більше. Треба було обережніше...

Лише в коридорі одягнув пальто і вийшов на вулицю.

10

— Здається, ми були з вами на ти, Мар'яно... Правда, дуже давно. Ціле сторіччя тому... Ніби після того пережив якісь кошмари, хворобу і загубив пам'ять... Я ще й зараз не зовсім вірю, що переді мною реальна, справжня Мар'яна. Пам'ятаєте, бігали ви з двома гарненькими косами і в симпатичній сукні, формі третьої гімназії. В садочку вашому крали порічки, ховаючись за кущиками. І ви накололи собі руку. Вам було боляче, але намагалися стримати себе і не заплакати. А нахабні дві сльозинки скотилися з очей. Заспокоюючи, я поцілував ваші очі... І посмішка крізь сльози освітила ваше лице, як сонце бризне з-за хмари, прорізаючи промінням блискучі срібні водяні нитки. А тепер я не відчуваю реальності свого буття. Нікому і ні в що не вірю і навіть не вірю у власне існування. Все вигоріло... Залишилася сама ненависть. Інколи здається, коли біля мене був хтось близький, не так важко відчував би своє ярмо. Спитаєте, чому не пущу собі кулю в лоба? Я думав і про це... Та навіщо до тих дурниць, які я зробив, додавати ще одну, хоч вона й остання. Жаль, що немає близької людини... Не турбуйтеся, ніяких пропозицій робити вам не буду... Мені жаль Бориса вашого. Більше, мабуть, жаль, ніж своїх батьків... Сиділи ми з ним у в'язниці, і вдвох нам було весело. Інколи навіть жартували, а головне — надіялися. Однією кулею нас не встрелили обох... Отут і починається моя ненависть, а кінця їй немає... Я говорив вам про помсту і про Гамалію. Я відчуваю, що ні на яку помсту я не здатний... Тільки часто приходять бажання знайти його і всадити йому одну кулю в діафрагму, другу в кишки, третю... Вибачте, я забув... Даруйте мені... Я не хотів вас хвилювати... Я відчуваю ваше тремтіння в своєму серці...

— Нічого, не турбуйтеся... Це я так... Зимно мені...

Мар'яна спробувала посміхнутися. Сама відчула — сміється не вона, а лише губи блідо скривилися і так застигли, мов гримаса мертвяка. Намагалася не слухати Василевих розмов, і разом з тим хотілося, щоб він колунався глибше в самому серці. По краплинці цідив звідти біль. І хлюпав жахливими словами. Василь викликав до себе жаль, мов каліка, замість живого тіла складений увесь із протезів. Навіть голос був якийсь скрипучий і нудний. Від цього нудного голосу тікала. Тікала з Києва, вчуваючи всюди подібні голоси. Спогади минулого отруїли спокій. Шукала тут відпочинку, а знайшла забуті могили, кладовище пережитих нещастя, политих власними слізьми.

Василь вартував біля тітчиного будинку і ходив за нею, як примара. Проводжав її на вокзал, і тряслися разом на візникові. Він,

мабуть, чекав, що вона почне розпитувати про Бориса і підтримає його обурення і прокльони на адресу Гамалії. А Мар'яна тільки слухала мовчки, одвернувшись, нервово здригаючись, коли згадувалося прізвище її Петра.

Вже давно забула вона про обурення в зв'язку з розстрілом брата. І тепер здавалося, що так і повинно бути. Навіть коли б сам Гамалія сказав їй про той розстріл з його присуду, ця новина викликала б лише приховані гнітючі болі. Просто вона задихалася від усіх взагалі спогадів, від цього міста, зустрічі з Василем. Київ вона проклінала. Клялася більше не з'являтися сюди ніколи...

У вагоні Мар'яна зрештою залишилася сама. Власне, тут було багато людей, але ці люди не заважали їй, не лізли з розмовами. Їх можна було не помічати або спостерігати збоку. В потязі люди завжди говірки і догідливі від нудьги. Знайомляться швидко і люблять філософувати з приводу дрібниць. Випадковому сусідові розповідають своє життя, ніби він найближчий друг.

Вмостившись в куточку свого купе біля вікна, Мар'яна дивилася у вікно. Потяг вибігав уже за місто і залишив позаду плетиво залізне моста через Дніпро. Завжди буває так — сядеш в потяг і радієш, що залишаєш позаду кілометри і тих людей, яким нема куди поїхати. Незручно жити тому, кого не тягне даль і кому немає куди поїхати.

В купе було ще двоє мужчин, які розмовляли вже про дрібниці і чомусь лаяли залізничні порядки. Вони чекали слушного моменту заговорити з Мар'яною, що сиділа з таким виглядом, ніби в купе нікого не було, а двоє її сусідів були бездушні речі. Пасажири зашелестіли паперами і зібрались вчерепати чи просто закусити. В потязі, в дорозі люди завжди їдять багато, із смаком і зосереджено.

За потягом гнався здалеку вечір і заплітав сизим маревом обрій, залатаний білими плямами останнього весняного снігу. Вечір наздоганяв вагон, в купе ставало казково приємно. Купе ритмічно коливалося на пружинах і мчало в вечірній посмерк. Здавалося, що саме це купе лише й летить в простір, назустріч вікам, просторам і майбутньому. Добре було б забути години і станції, оселі й розмови. Всі людські справи ставали маленькими в порівнянні з цим рухом. Перед лицем ненажерливого часу і простору людина розпливається привидом туманної недійсності.

Все ж один з пасажирів порушив Мар'янин спокій і почав з нею розмову. Звернувся з банальним запитанням, напхавши собі рота бутербродом. Не дочекавшись відповіді, сам собі відповів і, таким чином познайомившись, заговорив на різноманітні теми, не почувши жодного слова від своєї сусідки. Під ці розмови Мар'яна й заснула, розіклавши свою постіль і весь час відчуваючи, що під нею зникають кілометри, скиглить земля і свистить вітер, змагаючись із залізом.

Харків зустрів неприємним дрібним дощем і рвучким вітром, що виривався з-за рогу, мов п'яний хуліган. Але знайомі вулиці виглядали рідними, привабливішими після розлуки. Находило бажання посміхнутись кожному будинкові, вивісці, парканові, навіть горбатій провінціальной соші...

Єдине тривожило Мар'яну — зустріч з Петром. Боялася цієї зустрічі, ніби їхала на суд. Ніби вдома чекав на неї суворий допит неможливого слідчого. І власна кімната з'являлася в уяві казематом тюртурів, де на неї чекає кат. Та поволі ці настрої розвіювалися. Тільки зосталося прагнення — залишитись наодинці і приготуватись до розмови з Петром. Про що буде розмова, Мар'яна не знала, але визріло єдине бажання: цілковито змінити своє життя. Вона не хоче ні перед ким каїтись, вклонятись, прислужуватись! Хоче бути справжньою людиною, боротись за власну долю... Забавкою навіть найліпшого чоловіка не буде. Годі каїлася вже і не вірила в свої сили! І таке недовір'я всі підтримували, бо вона, бач, інтелігентка і повинна цілувати запилені чоботи переможців.

«А що робитиму я?.. До чого я придатна? Ніхто ж не спромігся навчити мене працювати. Батьки любили надто і готували прекрасну жінку комусь за власним розумінням цієї справи. А чоловік зробив забавку для себе, для відпочинку після роботи державного значіння. Як же, чудова соціальна категорія: домашня робітниця на утриманні чоловіка!»

Напевне, Петра вже немає вдома... Побіг у свій трест. І це було б найліпше для неї. Увечері можна буде й почати розмову. Але що йому говорити?.. Сказати про своє невдоволення з власного життя і становища. Невдоволення з нього і всього світу... Він має право думати, що це від поганого настрою, необхідно відпочити — і все мине, і знову дні будуть рожеві і вечори затишні. Найбільше обурює Мар'яну, що Петро на кожен її вибрик і протест має пояснення. Легко, не замислюючись довго, витягає таке пояснення і викладає. Ніби всі життєві справи, почуття й запитання розкладені в нього в шухляді і записані на картки і занумеровані. Треба пояснення і відповідь — ось маєте відповідну картку... Тут є стандартна відповідь на це запитання. Так систематизовано земні справи, міжпланетні простори, політика і економіка, щоденні будні і особисте життя. Мар'яна не раз перевіряла здатність Петра враз знаходити відповідь і спеціально вигадувала найдошкульніші запитання:

— Скажи, Петрусь, як це партійцям дозволяють брати собі в жінки колишніх буржуйок, з якими провадили ви самі запеклу боротьбу? Де ж тут логіка? То стріляли, били, забирали все, а тепер, маєш, одружуються...

Петро й замислиться ненадовго, доки знайде номерок картки:

— А, бачиш, тут повинен бути правильний підхід. Треба ж не забувати, що у нас немає ще справді культурних і цікавих пролетарських жінок. Власне, вони є, та небагато їх... Ми їх тільки зараз виховуємо. Так би мовити, виводимо нову породу. А партійці наші вже сьорбнули культури і на красі розуміються. Значить, дайш і жінку відповідну. Щоб і розумна була, і на роялі там пограла, і поспівала, і поговорить з нею можна про всякі вірші й романи, і допомагала б у роботі. Чого ж, нехай хлопці женяться. В систему цього вводити не можна, а раз подобається — нехай живуть. Партія до кохання не втручається, це штучка індивідуальна. Але й тут є одна крапка з комою. Партієць повинен виховувати свою дружину,

впливати на ідеологію, навертати її на радянський бік. Коли чоловік путній, так і робити це не важко. Перевиховати дружину він мусить обов'язково, інакше вона його буде перевиховувати і спихати на контрреволюційні упадницькі рейки. От тоді вже і партія вмішається і скаже — геть руки від члена нашої партії! І йому скаже: ти або перевиховуй свою дружину і порви всі стосунки з її родиною, або панькайся з ними і не засмічай лав нашої організації... Отакий і повинен бути підхід до цієї справи...»

Сталося не так, як хотіла Мар'яна. Петро був дома і збирався саме йти, коли вона подзвонила. Відчинила Таня і, зрадівши, крикнула на все помешкання:

— А ми й не знали, що ви приїдете. Треба ж приготувати ванну!

Застигла на місці і хвилину розглядала свою господарку, забравши в неї валізу. Петро вийшов з портфелем під пахвою, із давно знайомим портфелем, схожим на витерту халяву старезних чобіт. Обличчя засвітилося несхованою радістю. Плями червінця виступили на щоках. Поцілував, ніби клюнув у губи, і поцілунок видався Мар'яні прісним і чужим. Допоміг запобігливо роздягнутися. Вішаючи на вішалку пальто, журив дружину тоном дорослого, що звертається до дитини:

— Ах ти ж, фокуснице моя... Сюрпризом приїхала і телеграми не дала. А я вже йти зібрався. І жодного листа не написала... Раденька, що вирвалася...

Обнявши по-юнацькому міцно, повів Мар'яну в кімнату і шепотів над вухом:

— А я скучив-скучив за моєю мандрівницею... Чекав-чекав на неї. Думав, що забула вже про мене...

Такий дитячо-наївний тон якийсь не личив Петрові, і розмови подібні Мар'яна чула рідко. Раніше це її радувало і лоскотало приємно вухом. Тепер стало соромно за Гамалію. Мабуть, помітивши це, Петро трохи охолонув, схаменувся. Провів дружину прямо в її кімнату, весь час тримаючи за стан. Чекав, щоб сама розповіла, чому має вигляд зосереджений і загадково розгублений. Так було завжди — Мар'яна розповідала сама похапцем свої неприємності, а Петро розвіював сумніви й лікував болі впевненими аналізами справ її і міцними, молодечими обіймами.

В кімнаті було душно, мов у натопленому купе вагона.

Заважала одіж і речі, що стали попідстінно з таким виглядом, ніби зараз кинуться на середину хати і почнуть вітати свою господарку.

Петро зачинив за собою двері. Взяв між долоні Мар'янині лиці і почав нестямно цілувати губи, чоло, ніс і волосся, відчуваючи насолоду від кожного дотику ніжною шкірою своїх губів до обличчя дружини. Трохи напарфумовані кучері п'янили теплим запахом. Потім, віддаливши лице Мар'яни на відстань своїх рук, не випускаючи його з долонь, розглядав кожну риску і знову, притягаючи до себе, цілував.

Долоні рук Петрових були шорсткі, як суконні рукавички, і неприємно теплі. Кожен рух пальця, здавалося, залишить натерту,

мозолясту пляму, хоч Петро держав її голову ніжно й обережно. Він радів з того, що Мар'яна одним своїм виглядом прогнала всі думки останніх днів після записки, одержаної на доповіді в технологічному інституті і після знищення Уляниної картки. Тепер життя знов покотиться тими рейками, що котилося досі. Без перебоїв і дурного інтелігентського самоаналізу.

Посадивши Мар'яну на канапу, притискував її до себе, відчуваючи прекрасне тіло. Захоплював багато повітря і глибоко дихав. Тремтіли ніздрі, тріпотіли нервово. Говорив якісь ніжні слова, охоплений єдиним непереможним бажанням відчувати податливе це тіло. І Гамалія дійсно похапцем почав розстібати Мар'яні сукню. Вона злякано ворухнулася. Їй треба було переодягнутися, але чомусь соромилася свого чоловіка, ніби в перші дні після одруження. Вигадувала причину, щоб Петро вийшов, доки переодягнеться, і тоді саме зрозуміла, що їй Петрова рука розстібає сукню. Не знала зразу, чим висловити своє обурення. Яка невитриманість, дикунство! Дружина стомилася з дороги, не помилася, а він лізе з ласками. Невже раніш не помічала цього? Чи прощала засліплена?..

Мар'яна не придумала ще, як реагувати на Петрову поспішність, коли в його кімнаті раптом заторохкотів розпачливо телефон. Петро здригнувся і від несподіванки відхилився, одірвавши руку. Прислухався секунду і, промурмотівши під ніс лайку, пішов до телефону. Мар'яна почула:

— Зібралися? На мене чекають? Ага, гаразд... Слухайте, а півгодинки не почекаєте ще? Ну ладно, лечу, лечу... Так, так...

Хутко зайшов і ніяково заглянув у вічі дружині:

— Треба бігти, моя прекрасна жіночко... Треба поспішати. От, чорти б його взяли, те засідання! Так я пішов і обов'язково буду на обід. Не скучай тут без мене, відпочинь. Ну, живи здорова...

Присмоктався губами до покірних губ Мар'яниних. Подивився на неї пильним, вивчаючим поглядом. Ворухнув плечима незрозуміло:

— Якась ти чудна сьогодні... Мабуть, стомилася, тоді відпочинь гарненько. Обов'язково відпочинь...

Мар'яна не пішла його проваджати і не відповіла ні на поцілунок, ні на зауваження. Подивилася на двері, куди вийшов Гамалія, і промовила замислено:

— Стомилася і спочинь... Спочинь...

Глузлива посмішка завилася на губах.

1

Трамвай почекав, доки зліз Сава і ще кілька душ із ним, і побіг далі, розрізаючи надвоє вулицю низеньких будиночків. Так на кожній зупинці губив вагон своїх пасажирів і ловив нових. Вистрибнувши з вагона, люди враз розбігалися на всі боки. Розходилися діловито і впевнено. Розносили свої турботи і справи по установах, будинках і вулицях.

Перед самими ворітьми заводу Сава спинився. Витяг махорку і скрутив цигарку. Повільно запалив. Йому не треба було поспішати. Ніхто на нього не чекав, нікому він не був потрібен. Озирнувся навколо з цікавістю. Тут був він восени, склавши іспита в інститут. Тоді їздив кілька день підряд, оглядаючи околиці Харкова.

З насолодою втягуючи дим, пішов до воріт прохідної заводу «Плуг і коса». Міг би Сава й не брати собі цього навантаження, та не наважився йти в бюро осередку сперечатися. Почував себе винним перед усіма. Почував — кожен має право кинути йому обвинувачення. Ще свіжий труп Зайки стояв перед очима і смерділо трупарнею, коли згадував про дівчину. Перед очима ставали недавні дні, тоді напружено спинявся і зціплював зуби до болю, судорога припинала до землі ноги. Соромно було за батька, за боягузтво своє. Ходив, мов злодій, цураючись товаришів і самого себе. Разом з тим хотілося чути веселі голоси і людський гомін. Хоч часто цей гомін дратував нерви і непокоїв до лютої злости. Дійсно, хвороба обплела юнака байдужістю до того, що робилося навколо...

Засмальцьовані, замацані тисячами рук двері прохідної легко відчинилися в темний коридор. Кілька людей товпилося біля віконечка. Хтось сперечався з робітником, що пропускав у завод. Сава не сказав ні слова, подавши свого папера у віконце. Так само діловито, без слів йому подали перепустку. Сава опинився у дворі заводу. Прямо проти воріт починалися цехи. Перша будівля роззявила пащу широчезних дверей, і звідти неслися могутні вибухи і передзвони металу. То був ковальський цех. Чистенько одягнений чоловічок переходив з будинку праворуч у лівий і показав Саві, де міститься комсомольський і партійний осередки.

На другому поверсі Сава зайшов у велику кімнату, світлу й привітну. Кілька столів присадкувато прип'ялися до стіни. Біля одного юрмилися юнаки, недбайливо обпираючись об стіл. Перед ними сидів прямо на столі хитруватий чорнявий хлопець, завзято жестикулюючи, допомагав собі мімікою в чомусь їх переконати. Бесіда була безпосередня й товариська. Сава підійшов просто й очікуючи став

між хлопців. Чорнявий юнак пильно ввіймав його очима. Подумав трохи:

— Чого вам?..

— А до кого тут звернутись?..

Сава протягнув йому папера з райкому. Хлопець розгорнув і уважно читав його. Всі замовкли, оглядаючи Саву. Хлопець знову підвів голову.

— Значить, на роботу до нас прийшов? Ладно, попрацюємо. Із технологічного? Ти почекай трохи, а ми поговоримо. Потім вирішимо, як з тобою бути. Або краще так зроби, ти на нашому заводі ніколи не був? Піди поглянь, походи по цехах, а тим часом ми тут і вирішимо все. Перепустка у тебе є? Якраз вчасно попав до нас. Робота знайдеться...

Сава вийшов знову у двір. Над головою висіли хмари, й прямо проти його очей лежала пляма глибокого блакитного озера, затканого на берегах димними кінцями срібла. Хмари стікали невесняним нудним дощем. Дахи лили свої непривітні сльози.

Повернувшись і пішов прямо у широкі двері ковальського цеху. Робота не дивувала його. Затримався трохи біля молотів, що хлюпали по червоному металу й бризкали блискучими гарячими краплинами. Рідний дим і скреготіння металу заставили згадати свої роки роботи в слюсарні. Пройшов болторізку, спиняючись біля станків. Стежив, як хутко працюють руки тих, що нарізають гайки. На нього ніхто не звертав уваги — зайняті своїм ділом. Тільки дівчина одна озирнулася й миролюбиво з посмішкою між ділом кинула:

— Проходь. Став гав ловити!

Так само проходив, поверхово оглядаючи роботу й збірного цеху.

Не збирався затримуватися й тут — коли чужий голос спинив:

— Бач, знайшов де гуляти! На завод прийшов? Ну, ходім покажу. Не впізнаєш?

Сава впізнав враз. Може, і не впізнав би, так, мабуть, такі вуса мав на весь Харків один Вавило Топчій. Це він і гукнув на Саву, впізнавши після зустрічі в пивній ще взимку.

— А я глянув — земляк. Чого ти тут ходиш, подивитися прийшов? Дивись, дивись...

І Вавило простягнув Саві велику долоню. Привіталися. Сава відповів:

— На роботу до вас прислали, по комсомольській лінії з нашого осередку, із студентського. Поки там вирішатимуть, куди мене вкнути, так я пішов завод поглянуть. А ви впізнали мене?

— Ще б не впізнати. Я ж пам'ятаю, як ти гороб'ям отаким стрибав без штанів. Всесвітні земляки ж вроді. Чого ж не впізнати? Впізнаю. Знаменито... А де Антін? З батьком у вас неладно і досі? Погано. Молодь на старих пішла походом. Так і мій воює зі мною. Каже, що я відсталий елемент. Так я йому і втираю ворсу. Правда, у вас воно трохи інакше. Ну ходім, покажу нашу роботу.

— Ви що тут — майстром?

— Ні, ще до майстра не дійшов. За бригадира правлю, за інструктора вроді.

Доки Вавило показував Саві, як вони складають молотарки й віялки, той мовчав. Вавило розповідав з захопленням, скільки вони випускають продукції й які зручні для селян малесенькі молотарки, що на них можна працювати й кіньми, й руками. Чекав Савиного захоплення, здивування і запитливо дивився в очі. А Сава тільки слухав його, прекрасно розуміючи всю нескладну механіку цих машин. Зрештою Вавило не витримав і запитав:

— Ну, як тобі? На десять мільйонів карбованців за рік гонимо. Знаменито! Шутка, скажеш, га? Це брат, серйозне діло. Бачиш, які машинки виходять, як писанки. Знамениті машини...

Подумавши трохи і посміхнувшись на останні слова бригадира, Сава сказав, дивлячись прямо йому в очі:

— Барахло робите. На чорта воно здалось? Хіба ця молотарка годиться для порядного господарства? Це так — збить кіп сто і викидай. Для великого господарства ця машина не годиться, а для малого господарства дорога дуже. На колективізацію агітуємо селян, а машини виробляємо спеціально для індивідуального господарства. Треба починати виробляти великі тракторні молотарки, як он американці роблять, та й всюди за кордоном. А ми ручні іграшки гонимо. Дубинушка все!.. Машини з прядива!

Вражений цими словами, Вавило все поривався перебить Саву і зрештою не витримав і закричав:

— А хто ж їх купуватиме, хто! Машин наробимо, а купувать нікому буде! Для кого ж їх робити? Обізвався знавець!

Він кричав весело, не гніваючись. Не сподівався на таку розмову з Савою.

— Хто? Колективи, об'єднання, тракторні товариства... Така машина заставить і наших чортових дядьків об'єднуватися. Може, хоч машиною переборемо селянський індивідуалізм...

— Та це правда. Таки правда твоя. Це не тільки твоя думка... Тут і у нас над цим мудрують. Дали завдання сконструювати молотарку таку, як ти говориш оце, нашому конструкторському відділові. Вони вже з нею вовтузяться щось із місяць і, здається, не починали роботи. Чекають, доки якась машина для зразка із-за кордону прийде, а тоді почнуть. Гадалося оце на весну й зробити її, та навряд чи й на осінь встигнемо. У нас поспішати не вміють. На волах поспішають. Знаменито...

Такий несподіваний кінець розмови Саву найбільш зацікавив. Він хотів докладніше розпитати Вавила, коли підійшов якийсь чоловік і почав тиснути Вавилі руку, показуючи йому залізний метчик для нарізання гайок.

— Оце закінчили перевіряти. Молодець Топчій, прекрасно зварюється. Прекрасно працює. Тепер ми будемо мати економію тисяч сорок на рік. Головне — можна зварювати, хоч тричі зламаєш, і все одно працює. На виробничій нараді у суботу поставимо. Нехай Квас дає премію, а ти — могорич. Справжнє діло зробив, настояще діло!

Топчій стояв, мов дитина, радий і без слів тиснув руку невідомому чоловікові. Крутив у руках метчика, пильно приглядався

до нього, гладив рукою блискуче спяне місце, де були рубці. Сава попрохав розповісти, в чому справа. Замість Вавила пояснив той чоловік, що зараз прийшов. Раніш оці метчики з американського станка, після того, як зламається, не можна було поправляти, доводилося просто викидати їх, а штука закордонна; десятки тисяч карбованців на рік витрачали на купівлю метчиків, бо в нас немає для них сталі. Так Вавило й почав мудрувати над ними і добився того, що винайшов засіб електрозваркою паяти метчики. Це не так важко робити, але треба точно виміряти той кут, який треба для нового станка. Ніхто не вірив у справу, і глузували з Вавила. Казали, замість цього метчика нехай він свій вус у станок вставляє, тоді працюватиме краще. Тепер виявилось, що зварювання цілком можливе за тими умовами, які винайшов Вавило. Оце й прийшов він з інструментального цеху привітати автора удосконалення.

Може, Сава не наважився б розповісти Вавилові про свою власну молотарку, навіть узнавши, що на заводі замовили подібну. Але тепер йому здалося, що з Вавилом можна говорити одверто, раз він сам працює над винаходами й удосконаленнями.

Ще деякий час зварений метчик пурхав у руках Вавила і гуртка робітників, що обступили героя, вітаючи його, потім Сава зостався із своїм земляком наодинці. Навколо шуміла робота, точно відбивало такти сталєне серце заводу. Інколи Топчій поверне вусом на всі боки, озирне все навколо й продовжує розмову. Тут він почував себе командиром і навіть стояв рівно, випрямившись по-військовому. Трохи нахилившись, тільки слухав Савину розмову про молотарку, саме ту, якої потребував завод.

— Цікаво, коли б ви подивились мої проекти, рисунки й опис прочитали б. Ви ж на цій роботі стоїте, може, і пораду якусь дали б. Треба, щоб жива людина подивилася, бо інженери засушать і замаринують.

З недовір'ям поставився Вавило до Савиних слів, але він був людина жива, вічно захоплена, хоч і прожив до півсотні літ. А Сава після багатьох своїх невдач вже зовсім не захоплювався, а просто хотів зрештою збути з рук ті матеріали, що валялися в нього в хаті й набридли вкрай.

— А, браток, ти теж мудриш? Мудри, мудри! Це добре. Подивимось, що ти намудрив. У нас тут є гарні хлопці, та адміністрація обигає. Всі наші пропозиції під сукном лежать. Ну й немає охоти до роботи. Хіба вони розуміють? От і я, ти ж бачив оце, чепуху зробив, а сорок тисяч на рік держава матиме в кишені. Дивись, і другий, і третій на сорок тисяч зробить — на сотню тисяч і набереться. Твої роботи я перегляну, та тільки який же з мене фахівець. Треба, щоб хтось розумніший подивився! Та коли путне діло, ми всіх на ноги поставимо. Як же мені забрати твої матеріали? Давай так: через півгодини буде шабаш. Справляй свої справи і приходь сюди, та й поїдемо разом. Зайду до тебе... Цікаво, яку ти молотарку втнув. Треба землякові допомогти. Розгніваємося, до самого Гамалії доліземо.

Підбадьорений Сава помчав до осередку. Боявся пропустити Вавила. Знову прокинулися старі мрії, охопило завзяте бажання побачити здійсненими свої проекти. До того ж і Вавило, по-юнацькому захоплений сам, живий і веселий, здавався рідним і своїм...

2

Волочилися буденні дні знову повільно і нудно. Щодня Мар'яна відкладала свою розмову з Петром. Не вистачало хоробрості заговорити. Болючими думками завантажувала голову. Вставала пізно і довго лежала ліниво в ліжкові, а вставши, не знала, куди себе подіти. Петро був зайнятий ці дні з самого ранку до пізнього вечора, і Мар'яна була задоволена. Не треба було залишатись наодинці з чоловіком, пояснювати йому своїх настроїв. Інколи помічала на собі пильний погляд Петра. Допитливий, довгий погляд. Але словами нічого не говорив. Мабуть, чекав, доки почне сама. Уперто змагалася й мовчала. А чекала, щоб хтось підійшов, поклав руку на голову і рідним голосом спитав, порадив, приглубив. Потім набігала хвилина завзятої сили,— саме в цю хвилину Мар'яна здатна була на будь-який геройський вчинок. Але, розмисливши трохи, знову розвіювалося геройство і залишалася сама розпука.

Почалася глуха, уперта боротьба між Мар'яною й Петром. Вона помічала кожен його рух, погляд, крок. Перебільшувала риси, які вважала за негативні. Тремтіла від огиди, коли за обідом Петро плямкав губами і прицмокував по-дитячому. Нудило, що в нього з вух росли куцики волосся. Кривилася на його звичайні високі чоботи. Лисина виросла вже в ціле блискуче озеречко. Голос дружини драгував її, а самовпевненість приголомшувала. Шукала на його обличчі чогось особливого, а знаходила лагідні зморшки, вирізьблені роками. Тільки міцне підборіддя говорило за уперту силу, захovanу в цій людині...

Цураючись кожного дотику до себе і рятуючися від розмов, Мар'яна ховалася в свою кімнату, ледве Петро з'являвся вдома. Лягала на канапу і, заплющивши очі, намагалася запам'ятати узор рожевих плям, що пливли в повіках.

Зрештою ця ворожнеча і нудота набридли Петрові, і вранці він суворо звернувся до Мар'яни. Так ніколи не говорив з нею. А тепер навівала сум, ніби десь квилито нещастя. Петро не любив шумного захоплення і радощів, але ще більше не терпів людей, що уперто скиглять і розводять плаксиву меланхолію. Людина повинна вміти дошукуватись причин своїх настроїв і не псувати іншим життя. До того ж Петро кілька разів ловив на собі погляди Мар'яни, повні зневаги і ненависті. І відповідала на всі запитання і розмови односкладовими реченнями або оніміло мовчала.

— Скажи, яка халера тебе вкусила, Мар'яно? Чому ти на весь світ дивишся так, ніби всі люди твої найлютіші вороги? Коли на мене гніваєшся, так скажи... На мою думку, немає такої справи,

про яку ми б з тобою не домовилися... Відкіля ця звичка влаштувати родинні сцени? Якісь обивательські сцени! Дивно...

Грюкнувши стільцем, Мар'яна пішла в свою кімнату і на ходу кинула:

— Ні на кого не гніваюся! Всіх люблю! Заспокойся!..

Петро дивився їй вслід, намацував у кишені цигарки і закурив, не спускаючи очей із зачинених дверей кімнати. Шукав очима відповіді, ніби її було написано на дверях. Абсолютно не розумів, що сталося з його Мар'яною. Але розмірковувати не було часу. Треба було йти. Зранку чекав на нього директор заводу «Червоний комунар» і неприємна розмова з тим директором. Щось не ладив він із фахівцями. Всі інженери тікали з заводу і потім жалілися в Харкові. Справа дійшла до преси. Петро збирався дати доброго прочухана директорові заводу і придумував найгостріших слів, щоб дошкулити колишньому партизанові. Неприємна розмова з Мар'яною, так би мовити, зовсім не входила в програму сьогоднішнього ранку. Але зараз особливо пересвідчився Петро, що в родинних відносинах його сталася якась проріха. Треба було або латати її, цементувати, або поглиблювати. Але ні того, ні другого не хотілося робити. Мар'яна ховала від нього свої почуття, не хотіла говорити одверто, хитрувала.

Ледве заспокоївся після недавньої історії з запискою і спогадами про Ульяну, а тепер почала вже Мар'яна. Що сталося з нею? Після приїзду з Києва ходить вона увесь час як чужа, робить все механічно. На ласки відповідає сухо, чемно.

Він не знав, що саме в цей момент Мар'яна загорілася несподіваним бажанням мати його біля себе. Чекала, що зараз заїде, почне лагідно розпитувати. Відчує її біль і тугу. Заспокоє... Її мучило безсилля перед ялттям, якого вона все ж таки боялася. Чекала, прислухалася. Нічого не бачивши, дивилася проти себе на стіну з фіолетовими квітами шпалерів. Там, забутий, висів медальйон — портрет батька. Добрими своїми очима з-під пухнастих шорстких вій він дивився докірливо, але підбадьорюючи, на свою дочку. Батько ніби говорив їй: «Не бійся. Не було б сліз, і сміятися не вміли б. На те ми й люди... Не сумуй, доживеш до кращих днів. Але головне — нічого не бійся».

Почувши гуркіт з другої кімнати, Мар'яна хотіла посміхнутися назустріч. Радісно привітати відчинені двері й Петра, що нерішуче переступає поріг. Та бажання це враз погасло... За стіною тупнуло кілька кроків, щось зашелестіло. Петро твердо пішов до виходу, і хряснули за ним двері на східцях. Петро пішов.

Схопившись раптом, Мар'яна прожогом кинулася до дверей, побігла через другу кімнату і в передпокої почувла кроки аж унизу, біля другого поверху. Треба було покликати чоловіка, все, все розповісти йому. Нехай дасть пораду. Зрештою вона мусить сказати йому, що більше не може з ним жити. Що вони живуть лише за звичкою... Вона не хоче коритися його силі. Хочє бути самостійною, мати свої радощі.

Маленькі свої радощі, що світлими плямами оббризкують життя

кожної людини. У нього є своя робота. Велика, справді велика робота. Ця робота є його життям. Та чому ж вона мусить жити лише своїм чоловіком? Тими годинами, що він офірує їй із свого перевантаженого дня... А потім... Потім вона просто не любить його. Нехай любов не існує на світі, нехай це забобони, глупство. Але ж цим терміном користуватись можна, коли не вигадали іншого, ламаючи старе життя і старі відношення статей... Колись Петро здався їй героєм, могутнім лицарем. Нагадував про тих хоробрих воївників, легендарних революціонерів, що про них мріяли молоді дівчатка, начитавшись відповідних книжок. Але вона хоче мати біля себе не героя, не велетня, але справжню людину зі всім тим, що має людина.

Мар'яна повернулася назад і хутенько підійшла до вікна. Весняний день заглядав крізь шибки. Густа синя фарба неба, яка буває тільки навесні, розлилася над містом. Через дорогу на той бік саме переходив Петро. Міцний в плечах, він дивився під ноги собі, зсутулювся, замислившись. Пальто щільно обіймало плечі. Перейшовши на той бік, Петро ударив об асфальт чобітьми, оббиваючи з них багно, і, так само нагнувшись трохи вперед, завернув за ріг. Петро не зник або не хотів розповідати Мар'яні про свої справи, і вона не знала, що жив він останні дні й тижні кривою підвищення продукції своїх заводів. Перед ним лежали широкі степи, що їх треба було орати, засівати. Змагався з величезними просторами степу, кидаючи туди в ненажерливу пащу сіл машини. Треба індустріалізувати село! А головне — мати врожай з того широкого степу. Цього потребувала держава. Державі потрібен хліб... І заводи повинні мати хліб.

З цими думками жив Петро. Розмірковував, куди в першу чергу кинути машини. Які заводи переводити на нову роботу. Дні просиджував на засіданнях, робив доповіді, виступав, і не вистачало часу думати про свої родинні справи.

Мар'яна довго стояла біля вікна. Провівши очима чоловіка, зраділа, що він не зайшов до неї і що вона не наздогнала його на східцях. Знову пішла до себе в кімнату. Любила свій куточок, покірно слухняні речі, поставлені на місця власною рукою. У вікно влетіла смуга сонячного проміння й обняла золотим крилом світла половину кімнати. На шибці, п'яна від сонця, метушливо і енергійно билася якась тендітна комаха. Ударившись угорі об скло, комаха падала вниз, миттю схоплювалася, і билася знову, і падала ще раз. І так багато разів, з негасимою енергією наївна весняна мушка билася об прозоре скло. Їй хотілося на свіже повітря, на справжнє сонце. Там вона буде щаслива, коли й комаха розуміє, що таке щастя.

Довго слідкувала Мар'яна за мушкою, що билася в шибку, і потім згадала, що вона сама ніколи не змагалася за своє життя. Про неї турбувалися батьки, потім Гамалія. Лише один раз вона була таку прозору шибку — коли заарештували брата. Та не пробила того скла... Її перемогли.

Згадка про брата одвернула увагу від вікна, од золотого сонячного

клина, що вривався в півтемряву кімнати, від великого горбатого рудого крісла, що стояло проти канапи і нагадувало великого собаку мопса.

Взяла книжку і спробувала читати. Але, читаючи, помічала слова, згучні слова української повісті. Змісту не відчувала. Не могла зосередитись. Лягла зручніше, закинувши ноги на бильце канапи, і заставила себе все ж пильніше розуміти кожне слово.

Солодка вага повільно лягала на повіки і запинала ними очі. Строчки, сторінки змішалися і рвалися на якісь тоненькі стрічки. Під вагою книжки рука обломилася. І хвиля бадьорого сну залила свідомість.

Снився якийсь чудернацький сон. Ніби пісня на прозорому вітрилі несла кудись. Те вітрило налетіло на жорстоку скелю й вдарило об неї Мар'яну. Почало кидати по каміннях. Мар'яна хапається за слизькі скелі, злякано дряпається, задихаючись, вилазить на верхівлю. Але раптом виходить Петро, не говорить ні слова, бере за руку і кидає Мар'яну в безодню. А здалеку долітає пісня, сумна, похоронна пісня, довга, як нудний день.

І Мар'яна прокинулася від цієї пісні. У другій кімнаті прибирала Тетяна і співала якоїсь вуличної пісні. Дійсно нудної і сумної. Під вражінням сну Мар'яна схопилася і зпрожого стала на ноги. Здивовано озирнулася навколо. Було смішно, що так перелякалася...

На вулицю манило сонце і прекрасний день, весняний день, що їх так мало припадає на Харків. Мар'яна почала чепуритися, одягатися. За останній час загубила своїх знайомих. Нікуди не ходила, і не було охоти когось бачити. А тепер раптом захотілося посміятися, східно посперечатися, принаймні з Маковецьким. Самій гуляти нудно. Підійшла до телефону, і холодне кружальце притиснулося до вуха. У чорну мушлю рурки кинула номер телефону Маковецького. Звідти почула жіночий голос:

— Алло!

І ще якесь слово незакінченої з кимось розмови. Мар'яна спитала, чи немає дома Маковецького, але замість відповіді спочатку вередливе:

— Не заважай!

А потім жіночий голос продовжував іншим тоном і повідомив, що Маковецького немає дома. Але Мар'яна почула й чоловічий голос. Він заважав говорити жінці, що стояла біля телефону десь в іншому кінці міста. Рурка затремтіла від образи. Мар'яні здалося, що то був Маковецький. Жіночий голос підкреслено спитав, хто дзвонить. Без ніякої цікавості, цілком випадково Мар'яна й собі спитала теж, а хто розмовляє. І почула:

— Дружина товариша Маковецького.

Потім раптовий верескливий сміх з примішкою басових акордів.

Ліка й Тарас сміялися. Власне, сміялася захоплено Ліка. Тарас трохи підтримав її, а потім здивовано слідкував. Йому подобався сміх колишньої і теперішньої його коханки. А Ліка, ще не перемігши сміху, цокотіла:

— Ти ж уявляєш собі, якась із його поклонниць, мабуть. І нарвалася на мене. От скривилася кисло, мов оцту випила. Хотіла б на хвилинку побачити її вигляд після того, як я зареготала в рурку.

Тарас безтурботно сміявся й собі. Хотів ушіймати Ліку в обійми, але вона ніби ухилилася і посварилася пальцем:

— Не можна, а то він зараз з'явиться. Хочеш, щоб дізнався, що через два тижні йому зраджує жінка. Ти не смійся, я справжня дама. Справжня, солідна дама. Лише для тебе я колишня Ліка. А для всіх інших я не колишня і не просто Ліка. Ні, ти уяви собі обличчя тієї красуні, що зараз дзвонила. Від такої розпуки її десь трамвай переїде. Ти знаєш, у нашому будинкові внизу жила студентка, а потім вона зникла. І міліція заявила, що її переїхав трамвай десь біля Благбазу. Кажуть, замислилася, йшла, так її й переїхало. І пропала дівчина. Так колись і мене переїде. А ти будеш плакати за мною?

Тарас раптом зблід. Очі забігали, рука, що обіймала Ліку, затремтіла. Ліка думала, що Тарас уже злякався самої згадки про те, що вона може стати жертвою трамвайного руху.

— Тарасику, значить, ти мене любиш? А злякався, аж зблід. Дурнику мій, я не попаду під трамвай! Не бійся. От тепер я розумію, що ти мене справді любиш.

— Люблю, справді люблю. Надзвичайно люблю! Дивися!

Тарас ураз підхвativ на руки Ліку і почав із смаком цілувати обличчя, голі руки, коліна. Він зрадив, що Ліка випадково сказала йому те, що ввесь час його мучило. Зрадив, що Ліка знає всі пльотки й новини житлокоопу. Сюди, в цей будинок, боявся йти. Хтось випадково міг побачити його в той вечір, як вони востаннє були з Прісею. Значить, вона попала під трамвай випадково? Це чудово, чудесно!.. І в подяку за звістку Тарас могутньо тиснув до себе Ліку і обсилав її поцілунками.

Зрештою Ліка вирвалася і швиденько почала обсмикувати сукню, приказуючи:

— Сховай, будь ласка, свій дикунський темперамент. Я його прекрасно знаю. Але не зараз. Може він прийти і буде неприємність. Такий сумний ходе останній час і прохав обов'язково тебе знайти. І саме сьогодні. Чомусь ти здорово йому потрібний. Каже, надзвичайна справа... А я ніби не хотіла тебе шукати йти. Кажу, я його бачити не хочу, цебто тебе. А знала, що ти сьогодні прийдеш. Так ти ж будь хорошим хлопчиком. Ми з тобою допіру помирилися. Розумієш?

Маковецький зрадив, побачивши Тараса. Його обличчя розцвіло від посмішки. Почав вибачатись за свої гріхи, але Тарас солідно, показуючи свою зверхність, ліквідував колишній конфлікт і налагодив спільну розмову. Скоро всі почували себе прекрасно і за обідом жартували, глузували з Ліки. Інколи Маковецький замислювався, пильно придивлявся до Тараса, і ложка застигала в руці на середині коротенького шляху від тарілки до рота. По обіді Ліка збиралася йти до батьків і прохала, щоб з нею пішов і Маковецький. Але він

пообіцяв їй через годину бути там, бо зараз вони з Тарасом мусять робити одну важливу справу.

Дружина пішла вчасно. Їхавши додому, Маковецький не міг добрати способу, як йому доведеться розмовляти з Тарасом у присутності Ліки. А тепер все складалося якнайкраще.

Зразу говорили про дрібниці. Маковецький жалівся на свої непорозуміння на посаді. Його не вміють цінити, створили склоку. Тепер він мусить розплутувати її. Невідомо, чим скінчиться справа. А тут ще так потрібні гроші.

Тарас не пам'ятав жодної зустрічі з Маковецьким, коли б останньому не потрібні були гроші. І на ці нарікання не звернув ніякої уваги.

Та передмова була недовга. Маковецький ловко звернув розмову на Саву, на його винахід і знову на гроші. Між іншим сказав:

— Ви з ним прекрасні друзі... Це чудово... Між нами кажучи, він таки дійсно здібний хлопець, отой студент. Правда, трохи прищелупуватий. Щоб я, маючи такі винаходи, як у нього, та не жив би паном... Ого! А він сидить з ними й каже, що для себе робить. Ну ви подумайте, яка від цього користь державі? Зараз на заводі нашому відділові замовлено сконструювати молотарку тракторну. І наказано зробити це негайно, протягом півтора-двох місяців. І там так паряться тепер, і зрештою зроблять ерунду. А в цього студента я поверхово проглянув рисунки і опис молотарки. Не знаю, як вона в деталях, але те, що я бачив,— прекрасна річ. Коли б її зараз дати на завод до нас, одірвали б з руками. Ще й заплатили б як слід. Думаю, на кілька тисяч кинули б червінців. От яка справа, друже. Ви з тим юнаком, здається, земляки і товаришуєте навіть. По чарці випиваєте разом... Навіть з дівчатами... Власне, з дівчиною, яку трамвай переїхав...

Маковецький якийсь дивно присунув своє обличчя близько Тарасового і говорив далі конфіденційно. Чи, може, так здавалося Тарасові... Але, коли Маковецький зосереджено занурив свої очі в Тарасове обличчя, цей поволі одхилявся під його поглядом. Аж поки не опанував себе. Тарасові здавалося, що Маковецький знає про той вечір. І тому так одверто, до цинізму, поставив справу. Кожне слово пекло мозок і притискувало Тараса, в'язало невидимими нитками заподіяного злочину із Маковецьким, що кликав на нову небезпечну авантюру. Радість після звістки одлетіла. Тарас розумів, що відмовитись не зможе. Хоч і не певен був, що Маковецький знає до кінця трагедію тієї ночі, коли в Савиній кімнаті випивали.

— І як товариш,— чітко, розділяючи слова, свердлов ними Тарасів мозок Маковецький,— допоможіть зробити малесеньку справу...

Ще ближче нахилився, переломившись надвоє. Озирнувся на двері, на вікна.

— Я кілька днів слідкую за ним. Після обід до пізньої ночі його немає вдома. Ні разу не заставав. Лише біля дванадцятої приходять і, не запалюючи світла, лагає спати. Я б сам зробив, але ніяк не доберу, де в нього замок у дверях. Він же, чудило, повигадував якісь замки, таємниці та різні чудернацькі приладдя

поробив у своїй кімнаті. Треба ламати двері. Самому це робити незручно. Коли рисунки будуть у мене в руках, тоді я враз зніму копії, і все покладемо назад. А гроші пополам розділимо. Все одно він не доведе до пуття того проєкта. Та коли б зараз на наш завод не треба було, так вся його робота на чорта й здалася. Хоч і дуже дотепну машину хлопець вигадав. Найпридатнішу для наших умов. От тоді я покажу на заводі, хто такий Маковецький, на якого кожен хам має право кричати, як на візника!..

Взагалі на сільськогосподарських машинах Маковецький розумівся все-таки, а після засідання, де затверджували умови, яким повинна відповідати нова молотарка, він зрозумів, оскільки машина, яку пропонував Сава, досконала і потрібна зараз. Останні дні він тільки й думав, що про Савин проєкт, і, дійсно, після того, як приходив додому, слідкував за кімнатою студента і правду говорив Тарасові — Сава приходив додому лише пізно вночі. Ображало Маковецького те, що ось біля нього є річ, яка лежить даремно, на якій можна здобути гроші і авторитет, і ця річ не його, а пропустивши момент — не наздоженеш. До того ж Маковецькому потрібні гроші. Одружіння коштувало не мало, а Ліка дуже швидко зуміла ввійти в ролу вередливої дружини. Вимагала і уваги, і поновлення туалетів, і устаткування квартирі. На сто шістьдесят карбованців місячної платні дуже не розженешся. А ті дрібні роботи, над якими Маковецький сидів уночі, віднімали тільки багато часу і давали мало заробітку.

Тарасові залишалося тільки погодитися з Маковецьким. Він боявся, щоб розмова не пішла далі. Щоб Маковецький не поглиблював теми про той вечір. А заробити кількасот карбованців Тарас і сам не відмовиться. Бо, дійсно, Сава не використовує як слід тих винаходів, що над ними працює. Стримуючи себе, підкреслено спокійно Тарас відірвався від крісла, на якому сидів, пройшов по кімнаті, запалив цигарку і, пережовуючи картон мундштука, спинився проти Маковецького. Нахилившись до нього, він зламав між пальцями цигарку, вистрелив два жмути сизого диму із свого широкого рота і проказав:

— Ну, що ж. Життя є боротьба. Дужчий перемагає слабшого. Коли я не переможу, переможуть мене. Тільки треба все робити обережно. Не слід ламати дверей. Це справа злодіїв. А ми люди культурні. Я знаю, як у Сави одмикаються двері. Без ніякого ключа. Все зробимо благородно й культурно. А на випадок, коли він застане, скажемо: в гості прийшли.

Маковецький настоював іти негайно вниз і кінчати всю історію. І він, захопивши матеріали, поїде прямо до тестя. Через два дні в кімнаті Сави матеріали лежатимуть на тому самому місці. Хазяїн навіть не помітить тимчасового зникнення його добра. В льоху зараз немає нікого. Та кімната, де жила студентка, ще порожня. Туди збирається лише перебиратись двірник.

Хутенько одягнувшись, хазяїн і гість, трохи хвилюючись, вийшли з кімнати. Тарас помітив, що в Маковецького тремтіла рука, коли він шукав ключем замочну щілину в дверях, і по-злодійському легко ставив ноги на долівку і з силою відривав їх знову, ступаючи

дрібними кроками. На східцях нікого не зустріли. Дійшли до останньої площинки, звідки праворуч темніла нора спуску в льох. Надворі темнішало, але електрики ще не запалювали. Вийшли у двір. Оглянули, чи немає нікого. Десь здалеку було чути вигуки в провулкові. Мабуть, розважалася молодь. А там, на головній Москалівській вулиці, строчив переривчасту смугу руху трамвай. В обличчя вдарив той прекрасний, прозорий весняний вітрець, що бадьорить і бунтує кров. Вітрець прилетів, мабуть, аж із Чорного моря і приніс із собою теплоту, вогкість і гірку весняну радість. Не хотілося повертати назад, встрявати в якусь непевну справу, коли можна відчувати вітрець, слухати шум вулиці й просто, звичайно собі життя.

Маковецький рішуче повернув знову до дверей і ледве хотів їх відчинити, коли знизу, з льоху, почувлися кілька слів, а потім важкі кроки по глухих дерев'яних східцях. Хтось піднімався нагору. Можна було зрозуміти, що по цих східцях людина ходить вперше, так непевно тупають кроки.

Одступивши, Маковецький дивився на Тараса злякано й здивовано, запитуючи очима. Не знав, що саме робити, але в цей момент одчинилися двері й прямо до них вийшов височезний дядько, крем'язний і широкий, в коротенькому теплому піджаці, в картузі, пом'ятому роками служби на користь огрядного чоловіка. А головне, чоловік мав величезні вуса, що стирчали рівно по боках носа, закручені на кінчиках у тоненькі свердельця. Випадково чоловік позирнув на Маковецького, секунду дивився на нього, а потім без здивування, а так собі, між іншим, промовив:

— От, бач, і вас зустрів. Гуляєте? Чи, може, тут живете?

Маковецький не відповідав. Його увагу притягнув до себе великий білий паунок під пахвою у Вагила. Не звертаючи уваги, що йому не відповіли, добродушний Вагило розгладив вуса і продовжував, помітивши, що Маковецький дивився на паунока:

— Та це знаменитий землячок живе тут, студент. Ну, зустрілися. А він теж мудрує над винаходами. Одним словом, страдалець... Так я поцікавився, що він робить. І присобачив оце собі роботу. Молотарка якась у нього є, подивлюся, хоч і не дуже на цій справі тямлю. Може, воно й дійсно таке діло, що вам, нашим конструкторам, менше роботи буде. Поговорив із ним, із земляком, і бачу — казанок здорово варить. Через те й присобачив подивитись. Знамените діло...

Зірвавшись з місця, Маковецький побіг, якимось пританцьовуючи, до воріт, не вимовивши жодного слова. На вулиці повернув зовсім не в той бік, куди треба, і волочив ноги, зачіпаючись за вибоїни провінціальних тротуарів.

3

Це вперше за останні дні Сава так рано повернувся додому. Вже навіть одвик від своєї кімнати. Днями і вечорами вештався по місту і приходив лише переночувати. Боявся запитань сусідів, яких так цікавило зникнення Зайки. Боявся, що міліціонер, ді-

знаючись про дівчину, почне запитувати й його. Невідомо, чим могла б скінчитися розмова з міліціонером. Вранці, коли йшов з дому, кілька разів відчував на собі довгий погляд двірника, що жив у сусідньому дворі, а тепер збирався перебиратись у колишнє Зайчине приміщення.

Сава пройшов по кімнаті, обмірковуючи і кінчаючи на самоті розмову з Вавилом. Дивувала та впевнена легкість, з якою жив Топчій. Він теж критикував усіх, лаая адміністрацію, владу, але в цій лайці не було того шипіння лютого і злоби, з якою розмовляв Антін. Вавило критикував і лаая, щоб вилікувати хвороби, виявити хиби і допомогти, а не руйнувати і знищувати.

На столі лежала пачка газет і тривожила Саву. Його призначили провадити роботу в гуртковій біжучої політики в цехосередку теслярського цеху. Треба готуватись до роботи. Сава розгорнув широкі полотнища, тоненькі сухі платівки паперу, покроплені симетричними рядками літер. Але в газетах особливого чогось нового не було, лише бойові гасла кричали про нову чергову кампанію. Читаючи, занотовував необхідне і, закінчивши одну газету, брав у руки іншу. Ця робота, як і кожна робота, заставила забути про недавню розмову з Вавилом і про те, що вже давно ніч.

Закінчивши газети, Сава хотів узяти переглянути ще книжку, але не вистачило сили зробити це. Перед ним у строчках широких полотен газет за кілька годин пролетіло життя всієї республіки. Змагання і боротьба, шумовиння і клекіт щоденної могутньої роботи. Задоволення, широка радість стиснула груди, що він теж є гвинтик спільної праці і загальної дії.

Цілком випадково очі спинилися на запылених приладах, що стояли на полиці. З-під якогось білого аркуша висувалася частина репродуктора із того музичного апарата, що його Сава сконструював за принципом терменвокса. Чорна частина кола нагадувала крило, і здавалося, що там ховається якийсь міфічний птах. Давненько Сава не знімав з полиці свого струменту. І тепер несподівано захотілося музики. Почути теплу вібрацію згуку, відчутти мелодію, що її тепер не вистачає.

Швиденько приладнав апарат, поставив на столі тонесеньку ніжну антену, і зручно сів, обіпершись ліктем на стіл. Спробував згук. Струмент відгукнувся чистим струменем мелодії, і музика почала заливати вщерть освітлений кут Савиної кімнати. Давно не грав. Тому мелодія кожна здавалася новою чи оновленою і несла з собою свідомість кудись, де зникав кожний згук. І дійсно, куди діваються згуки всі? Всі шуми, розмови, лайки, гудки. Їх всотують стіни, чи вони розтоплюються в повітрі, як у воді тане цукор. Сидів заплющивши очі, і лише рука літала тремтячим рухом біля антени. Сава прислухався до чудернацьких, дивних сполучень і тонких гармоній, що вилися навколо нього в неймовірному рухові і виносили геть далеко за межі стін. Підносило і кликало до нової боротьби і творчості. Музика може переродити людину. У голові промайнуло, гнане бурею мелодії, все життя, до останньої хвилини. Але все це було перейдене. На мить промайнула й Мар'яна, але уваги

на собі не спинила, не зацікавила, так само, як багато інших зустрічей. І Сава не здивувався навіть, і Мар'яна відлетіла забута.

Несподіваний стукіт у двері перервав згук, і наступила та несподівана тиша, що дивує і навіть лякає, як лютий ворог, злодій. Але стукотіння в двері було надто рішуче. Сава розгнівано схопився і заціпив на губах лайку. У кімнату ввійшов Вавило. Він якось безпомічно, від радості, стояв ніяково, ніби прохав пробачення за своє захоплення і пізню візиту. Але не губив урочистого вигляду. По-батьківському Вавило з любов'ю позирнув на Саву. Пройшов до столу, оглянув апарат, погладив рукою репродуктора і, ніби вибаючи Саві, промовив:

— У мене хлопці теж радіом займаються... Да... Тільки я тобі от що скажу. Ну й присобачив ти мене! Знаменито! Після обід і досі сидів. Одірватись не зміг. Безумовно, я мало розуміюся на цій справі і можу лише сказати, що дійсно знаменито. Переглянув я твої аркуші, прочитав усе від першої строчки до останньої. І не витримав. Насилу з дому оце вирвався. Стара ледве ломакою не почастивала на дорогу! А таки вирвався! Каже, спати лягай... Куди там спати! Не до спання, коли таку штуку отчибував. Усім нашим конструкторам сонлі втер. Нехай тепер облизуються. Не люблю хвалити, а тут не витримав. Подивися на годинника — біля дванадцятої. Думаю: йти чи не треба? Ні, вирішив, побіжу, хоч поговорю з хлопцем. По собі знаю. Давно воно в тебе вже лежить?

— Та років зо два. Це я так зробив собі. Захопився і посидів з півроку. Побачив я молотарку американську. Дуже вона мені сподобалася, тільки складна дуже. Для нас не підходить. А порівняв я з тими машинами, що в наших дядьків, такий мене гнів узяв. Тоді й давай за зразком американської свою робити. Цілу зиму й весну просидів. А показати нікому. Хотів навіть сюди не брати, а потім випадково захопив. Та й тут ніхто не сказав доброго слова.

Несподівана поява Вавила і всі слова, які почув Сава, здавалися йому продовженням музики, що зараз захоплювала його. Вперше відчув радість визнання його роботи і не знав, чим віддячити Вавилові. А той басом:

— Ото, браток, треба йти прямо до нас. По бюрократах не ходи, а прямо на завод. Безумовно, і в нас важко, і в нас жмуть, над нами немало сидить барахла. Але ми розуміємо і підтримати людину завжди підтримуємо. Ти ж знаєш, що різні тріпачі отам пишуть про радість від роботи на заводі. Нехай, сука, спробує ту радість, потрусить задом біля верстата, тоді не співатиме. Інтелігентики, сукині собаки! Колись, як до соціалізму вже підійдемо, та будуть у нас нові заводи, та працюватимемо по три години в рукавичках, тоді, може, будемо говорити так, як тепер говорять інтелігентики. А зараз, брат, як присобачуть тебе вісім годин у диму, поросі, у спеці, так не дуже багато співатимеш про радість праці на заводі!.. Друге діло, що робочий чоловік любить свою роботу. Спробуй з ним поговорити, дає всіх і в бога, і в совнаркома, жаліється, що обіжають. А як запропонують йти кудись на роботу з заводу в канцелярію або в кооперацію — не всі йдуть. Отакі вони. А чому це так?

Тому, що справжня людина. От ти до бюрократа піди: він сидить за столиком, чистенький, виголений, з краваточкою. А під тією манишкою душа собача. Згори чистенький, а знизу гниль. Ніколи не доберешся до його душі, до серця. А робочий чоловік такий: зверху засмальцьований, а колупни — під чорною одежею душа справжня, людська. Аби тільки розкусив він, що ти для нього корисну річ зробив. А для нього — значить, і для держави. Раз це зрозумів, то вже для тебе тепле слово знайдеться. Отаке знамените діло!

З останніми словами Вавило встав і одсунув стільця, на якого сів в середині своєї розмови. Проїшов по хаті.

Саві здалося, що його несуть якісь крила із страшною хуткістю. Треба розповісти про всі свої сумніви й пригоди останніх днів, але Вавило знову перебив Савині думки, продовжуючи розмову:

— Старому Гамалії піднесеш фітіля, коли взнає, чия це робота. Ти не збираєшся з ним миритись? Ясно, що погане діло він зробив, і я тобі так скажу, парубче: даремно він на ту кралю кинувся. У бабі смак один, чи вона панського, чи нашого роду. Бачив я його кралю. Отак як з тобою, розмовляв з ними. І зразу помітив, що та баба не для нашого брата. Вона, безумовно, із кренделями панськими. Скільки людей пропало через ці кренделі. І батько твій собі життя попсував, а особливо Уляні! П'ятнадцять літ прожили вмісті, а потім — на тобі, захотілося бариню в хату. Докажи, докажи батькові, що ми за одні! А я завтра зранку піду до Кваса, і нехай негайно кидає всю свою увагу на твої проекти. Бойове завдання нехай дасть конструкторам, і тоді вже зробимо висновки. Це йому як нахідка! Трест підганяє, а в них нічого не зроблено. Завтра зранку поставлю на ноги, на той світ зажену...

І Вавило додержав свого слова. Ранком, перевіривши наряд, забрав жмут Савиних креслень і пішов до директора.

Разом з Квасом вони прийшли з армії сюди на завод тоді, коли смертельно закликали нерухомі станки. Напівзруйновані, заповилені, забуті. У порожніх цехах гуло, мов у покинутій величезній печері. Кожний крок одбивався луною і повертався назад, помножений у багато разів. У вибитих шибках свистів вітер, гуляючи сквозняками в просторих будівлях. Навіть наївні голуби гніздилися під залізними карнизами балок. У дворі пробивалася травичка з-під каміння та іржавого заліза, що лежало, валялося попід стіними. Завод мали залишити на консервації...

Вавило разом з Квасом почали героїчну роботу відбудови заводу. Пролізли через всі терни бюрократизму, атакували установи, працювали, не рахуючи годин. Зате спостерігали, як повільно почав оживати труп заводу. Це нагадувало ту бабусину казку, що розповідала в дитинстві про сплячу царівну, розбуджену прекрасним лицарем. Тоді ж і призначили Кваса директором. Надії, покладені на нього, Квас цілком виправдав. Остаточо поставив на ноги завод, розвинув величезну продукцію. Коли в тисяча дев'ястот тринадцятому році завод випускав машин на три мільйони карбованців, тепер, у тисяча дев'ястот двадцять шостому році, випускає на десять мільйонів. Робітники ставилися до свого директора з пошаною, бо він був

справжній хазяїн і вмів вимагати, а разом з тим жодної скарги робітничої не одхилив безпідставно, не пояснивши, чому так робить. І не милував, коли хтось проштрафиться — хоч сват, хоч дядько, хоч рідний брат. Імпонувало робітничій масі заводу і те, що Квас ніколи не їздив автом. Машину подарував заводові афганістанський уряд за прекрасну продукцію. Але тією машиною їздили всі, від завкому до головного інженера. Директор ніколи не брав собі машину, гнав пішака, трамваєм або демократичним харківським «ваньком».

Вавило і Квас заприятинилися з тих пір, коли разом повернулися з-під Перекопу. Але товаришування це було без ніяких сантиментів, і два приятелі любили пожартувати, покепкувати один з другого. Частенько Квас звертався за порадою до свого друга, і тоді виникали завзяті суперечки про заводські справи.

По східцях піднявся нагору Вавило і просто собі зайшов у кабінет директора. Там уже біля столу стояв якийсь робітник, держав у руках заяву і на когось жалівся. Вавило мовчки став поруч. Робітник нервово совав заяву під ніс директорові і кричав:

— Ось підписи, подивися! Всі сорок душ. Подивися на мої руки, бачиш, які оце уразки? Що ми тобі, худоба? А він говорить: підожди! Бо не готові рукавиці. А охорона праці тільки плечима зводить. І виходить так, що начальник цеху знущається з робочих, з робочого класу. Ось ми на загальних зборах вам приваримо. Ми вам дамо чортів. Виходить, як начальник цеху, так може робити що завгодно.

Квас спокійно слухав робітника, вислухав його до кінця і, не ворухнувшись, байдуже промовив:

— Нічого не можу зробити. Даремно ти на нього гніваєшся. Значить, не може дати вам спецодягу, раз не дає, я тут ні при чому. Це його діло. З ним і ладнайте справу...

Робітник знову обурено почав лягтись, нарікати, сваритись. Скуб себе за борідку, шарпав за груди. Тоді Квас спокійно перебив його:

— Ну ладно, залишай заяву, а я поговорю. Тільки це його діло. Спитаю, що він скаже. Його поставлено, щоб дивитися за цими справами, до нього й звертайся.

Робітник ще трохи побуркотів і пішов. До самих дверей сварився і обіцяв зробити бунт. Ледве зачинилися двері, Квас повернувся до Вавила.

— Ну, ти чого прийшов, усатий? Чим ти їх годуєш, що так ростуть? Мабуть, є в тобі буржуйська кров. Я колись такі вуса в одного генерала бачив. Гляди, чорт вусатий, поставимо до стінки.

— А в тебе й вуса не ростуть. Ти б своє обличчя намазав гноєм, може б, вирости. А то ж ніякої тобі краси — стирчить ніс, як заклопка, і більше ні чорта, а в мене — глянь...

І Вавило похваляючись закрутив навколо пальця довжелезний вус. Квас перебив його:

— Ну, почекай трохи.

Зняв трубку і викликав ливарний цех:

— Це ти, Максим Іванович? Що ж ти там дивишся? Робочих калічиш! Чорт вашу маму знає, де у вас очі сидять! І досі не видав спецодягу сорока чоловікам, а вони бунтують. Не готове, не готове! Треба, щоб було готове... На копійку економії, а людей калічите. Щоб мені негайно купили спецодяг. А то я вас там розпоторошу. Та чорт її бери кооперацію! Будеш чекати, доки кооперація в могилу позаганяє робочих. Голову вам вирву! І слухати нічого не хочу...

Квас кричав у рурку так, що, мабуть, чути було аж у дворі. Кинув рурку на вилки телефону. Звернувся до Вавила:

— От чортова робота! Не хочеш підривати авторитет безпосереднього начальства їхнього. Треба, щоб робітник у першу чергу вас, чортів, знав, а не ліз за кожною дрібницею до мене або в завком. А ви спите... За кожною ерундою сам дивишся.

— Ну, ну, розходився хазяїн. Закрий свою вершу! А зробиш без тебе, так знову казирися. Знаєм ми вас. Слухай, Квасок, тут таке діло інтересне, прямо знамените. Оце, от бачиш, присобачив тобі рисунок. Ніколи не вгадаєш, що воно таке. А я вчора з обіду до півночі сидів, вивчав. Землячок один, студент технолоґ зробиш випадково проєкт молотарки тракторної. Знаменита молотарка! Нехай твої конструктори рік сидять — такої не зробиють. Треба, щоб ти переглянув і сказав своє слово. Або так зроби. Дай своїм конструкторам, нехай вони скажуть, висловляться з приводу цього. Ти ж знаєш, що я до тебе не полізу із чортзна-чим. А трест, мабуть, тебе скоро з'їсть. За цю машину хапайся зубами і не випускай. Держи, бо вирвуть!

Квас мовчки слухав свого друга. Не вірити не було підстав. Вавило ніколи не підводив і даремно на вітер не базикав, особливо коли справа торкалася заводу. До того ж за півтора місяця ледве почали конструювати. А до осені треба вже випробувати нову молотарку і починати випускати зимою нову машину.

Хоч і з недовір'ям ставився Квас до різних винахідників та іншого кустарництва, як він це називав, все ж таки погодився негайно передати матеріяли, принесені Вавилом, у конструкторський відділ. І розпорядження дав, щоб відповідь була вже через три дні.

Трохи глузуючи, а все ж таки із щирою, теплою зацікавленістю, Квас сказав Вавилові, що вже знає про його зварку мечика, і додав, що хоче обов'язково пити могорич на ті гроші, що Вавило матиме в премію від заводу.

— Ти, Квасок, глузуєш із нашого брата. Бо ви, адміністратори, мільйонами ворухите, а державі кожна копійка згодиться. Як не говори, а сорок тисяч золотом у тебе в кишені щороку залишається. І знову ж, ходить собі юнак і не знає, яку коштовну штучку має. Це я з приводу принесених проєктів. Ми, брат, із цим хлопцем організуємо у нас гурток винахідників. Тоді візьмемо вже тебе в лапи. А особливо, як молотарку затвердять...

Захлинаючись гарячкою, розсипав тремтячі краплини дзвінкої пісні телефон і перебив розмову. Квас узяв рурку. Хтось відчиняв двері...

У вулицях переливався натовп, забризканий сонцем, повесняному гомінкій і розмаїтій. Об тротуари човгали підшви, мов морська вода шелестіла біля берега об камінці. Квітневе сонце стояло над Харковом велике і таке принадно близьке. Стояло на сторожі, чатувало весну, виганяло людей із нудних клітин-кімнат. Єдина пора року, коли містияни дивляться часто на небо, задираючи голову до сонця. Це буває тільки весною. Чисте, вимите небо розігнало пухкі шматочки хмарок на північ і там утопило десь за обрієм. Уже кілька день веселе сонце змагається з провіщанням професорів, які говорять, що знову похолоднішає.

Разом зі всіма і Мар'яна топтала вулицю і, кокетуючи, мружилася до сонця. Місто здавалося поновленим, навіть не дратували калюжі, бо в них відбивалася глибока блакить. У прозорому повітрі будинки вишикувалися, мов на параді, і розрізи вулиць здавалися широкими і привабливими.

Біля Університетського саду Мар'яні захотілося поблукати між голих дерев, що вже відчували теплий подих весняних днів і стривожено бавилися вітами назустріч вітрові. Мар'яна повернула в садок, пройшла повз пам'ятник — величезний монумент, на якому стоїть постать царського урядовця, ліберального поміщика Каразіна. Він свариться пальцем харківському обивателеві, що поставив цього пам'ятника за відкриття університету. Мар'яна подумала: «Благодітелю поставили пам'ятника! Як же, допомагав робити Харків істинно руським містом. Дарував від щедрот своїх і напевне збудував ще й церкву та в'язницю. Усі дідичі доброзичливі такими спорудами ошаслилювали не одно місто України. За це вдячне населення ставить їм пам'ятники, бо треба ж комусь поставити. Можна спорудити монумент і камер-юнкерові двора Миколи Першого Пушкінові, і землячкові Миколі Гоголю, за те, що став перевертнем і вмів дотепно глузувати з малоросів».

Не лише зараз, під поганий настрій, завжди опецькувата постать Каразіна навівала Мар'яні безрадісних думок. Їй здавалося, що цей пам'ятник псував увесь садок Університетський, і дивувалася, що не знайшлося розумної людини, яка б скинула опудало.

Мар'яна звернула праворуч, на криву алею, з метою сісти десь на лаву так, щоб не бачити пам'ятника. Її зацікавили нові люди, і прекрасні пахощі прілої землі заспокоювали і відволікали увагу в інший бік...

Мар'яна сіла на лаву і не звернула уваги на дівчину, що сиділа на другому кінці. Дівчина уважно читала книжку і забула про те, що було навколо неї. Повз Мар'яни проходило багато людей, і вона посміхалася сама собі у відповідь на нахабні й пильні погляди мужчин, що обов'язково звертали на неї увагу. Це трохи лоскотало самолюбство і зовсім не дратувало. Більшість мужчин, пройшовши повз неї, ще й озиралися, щоб надовше залишити собі образ прекрасної жінки.

Несподівано Мар'яна почула голос дівчини, її сусідки по лаві,

цей голос звертався до неї. Здивовано Мар'яна повернулася. Це була Надійка, центральна постать тієї вечірки, де Мар'яна познайомилася з Савою. Перед очима встало: Надійка втягла за руку юнака і почала його рекомендувати товариству...

Увесь час перебування в Харкові, після приїзду з Києва, Мар'яна одкладала зустріч із Савою. Її надто гнітило родинне життя, вона носила з собою вагу своїх сумнівів і боялася, що Саві буде з нею нудно. Не знала, про що зможе з ним говорити, а розповідати про особисті справи вона не стане. Та яке йому діло до її родинних мелодрам? Була певна, що Сава переживає якраз той період, коли юнак кидається від однієї жінки до другої і так само про всіх швидко забуває. Але ж Сава не кидався на неї. Навпаки, вона сама не могла простити собі того вечора. І кожного разу стримувала себе, коли її тягло побачити знов Саву. А особливо утримувало її розуміння того, що в неї є чоловік і вона повинна бути остільки чесною, щоб не шукати можливості зраджувати його, ховаючись по кутках.

Надійка говорила приязно і ніби раділа з цієї зустрічі:

— А я вас відразу впізнала. Правда, ви людина помітна... Гуляєте? А я сіла трохи підчитати тут. Працюю, як собака. Кілька разів і вас згадувала, і знала, що зустріну десь. Ви мені здорово сподобалися. Добро вам, гуляєте собі, не треба думати про роботу, про заробітки.

— Якби ви знали, як я вам заздрю, що ви самі заробляєте і... самі живете,— посміхнулася Мар'яна.— Ви ж не одружені?

— Е, годі з мене цього щастя! Двічі покуштувала принади родинного життя, і тепер, хіба може зв'яжуть, у кайдани закують, тоді одружать знов. А сама не піду. Так веселіше і вільніше. Закінчу восени інститут, тоді зовсім добре буде. А я думала, ви така собі буржучка і задоволені з свого буття. А тепер бачу, що ви надто сумні! В чому справа? Мабуть, якась родинна трагедія... От дурні жінки, що від таких дурниць страждають... Та на ваш вік дурнів знайдеться скільки завгодно, тільки встигайте спідницю піднімати. Як подивлюся я на таких, як ви, так нудно стає. Тільки уявіть собі, в скільки разів цікавіше і веселіше за вас я живу. І сама собі хазяїн.

Надійка нарочито говорила трохи похваляючись. Вона належала до того типу жінок, що не вміють коритись і з упертим боєм одвойовують своє місце в житті. Мар'яні здавалося, що частина тієї сили і енергії переливається в неї, і якось само собою виїшло, що розмова перейшла на звичайний дружній тон. Надійка вміла привернути до себе симпатію не лише в чоловіків, а й в жінок, але ніяких зусиль до цього не прикладала. Таку вже мала вдачу.

Навіть Мар'яна почала жартувати, а коли знов розмова зайшла про життєві справи, вона спитала:

— А з чого мені почати? Я хочу щось робити. Знаю мови, знаю музику і нічого не знаю...

— А ви член профспілки?

— Ні.

— Погано. Ви знаєте, що я вам пораджу, починайте працювати по ліквідації неписьменності. Беріть собі групу й працюйте. Треба ж громадську роботу якусь провадити. Попрацюєте, а там щось і для заробітку вигадасмо. Я мобілізую хлопців, і вони вам роботу здобудуть. Тільки не турбуйтеся, на свої плечі хазяїна завжди знайдете. Аби охота... заходьте до мене ввечері. Може, наші збіжаться. Завжди в мене товчуться... Поговоримо і кудись вас втиснемо. Треба ж людині допомогти! Бо я вже бачу, що у вас якась драма. Коли повелитель обіймає дуже, так можете тікати до мене. На який час притулок знайдете. А зараз мені треба бігти. Забігайте ж увечері обов'язково. Живу я на Пушкінській, ось адреса.

Одірвавши клаптик паперу з блокнота, Надійка написала адресу, стиснула міцно, по-хлоп'ячому руку Мар'яні і пішла. Мар'яна дивилася їй вслід. Дівчина була одягнена бідно, але до смаку. Струнка, висока, вона звертала на себе увагу якоюсь лінивою жіночністю, що так не пасувала до її енергії і навіть властивості розмовляти. Вразила Мар'яну і чутливість, з якою Надійка поставилася до неї. Жіночою інтуїцією відгадала причини Мар'яниної туги і просто, потовариському обіцяла допомогти.

— Обов'язково треба до неї зайти ввечері,— вирішила Мар'яна і рішуче підвелася, збираючись йти додому. Власне, додому йти не хотілося, але пересилила себе й пішла до виходу, заразившись Надійчиною енергією і самовпевненістю...

Трохи розгубилася, коли застала дома Петра. Не чекала так рано. А він зрадів, навіть допоміг роздягтися їй і розмовляв лагідно, навіть трохи запобігливо. Непорозуміння останніх днів вплинули і на Гамалію, і за сьогоднішній вечір він гадав усе ліквідувати. До самого завтрашнього ранку вільний, немає ні засідань, ні термінової роботи. Прочитав на вулиці афішу, що в Діловому клубі концерт славетного соліста скрипника із світовим ім'ям, вирішив піти туди разом з дружиною. Музика мало цікавила Гамалію, але Мар'яна любила концерти, а він з охотою послухає. З юнацьким піднесенням повідомив Мар'яну про свій план.

— Я не можу піти,— різко перебила чоловіка. Її роздратовало бажання Гамалії зробитися юнаком. І той надміру улесливий тон.

Така відповідь навіть приголомшила Гамалію. Нічого подібного не чекав. І спитав розгублено:

— Чому ти не можеш піти?

— Невже так цікаво? Тому, що я занята сьогодні цілий вечір,— роздільно, підкреслюючи слова, відповіла Мар'яна, даючи цим зрозуміти, що не хоче й говорити далі з приводу цього. Але Гамалію опанував раптовий гнів. Обличчя почервоніло до самої шиї. Стримуючи себе, крізь зуби процідив:

— Цікаво знати, які це заняття в тебе вночі? Мабуть, дуже важливі, коли один єдиний вечір не можеш побути з чоловіком.

— То справа моя, і нікому я не хочу давати відчиту! Я ж тебе не питаю, де ти буваєш, це мене не цікавить. Можеш і ти захвати свою зацікавленість до іншого разу...

Гамалія ступив трохи ближче і, примруживши очі, дивився на

дружину, виливаючи цим поглядом усю свою зневагу, що накопилася за останні дні.

— З нудьги крутиш голову різним сопливим паничикам! Дійсно, корисне заняття. Тоді ясно, чому тобі зі мною нудно...

— Ха-ха-ха! Отелло, Мавр! А скоріш усього просто самодур. От цікаво, колупнеш трохи такого, як ти, соціаліста, найвідповідальнішого, колупнеш трохи — і вилазить з-під прекрасних слів пика владника і ревнучого обивателя. Все покинь і розважай свого чоловіка, бо він сьогодні вільний, бо ти іграшка.— Підійшовши зовсім близько, впритул до чоловіка, так що відчувала подих його на своєму обличчі, Мар'яна високим фальцетом, не стримуючи себе, вигукнула: — Годі! Шукай собі іншу для розваги, дурнішу, а я не блазень і не маріонетка. І власницькі твої інстинкти приховай для іншої. Зрозумів?

— А ти будеш розважати інших! Кого ти будеш розважати? Кого, я тебе питаю?

Мар'яна хотіла промовити, що вона взагалі нікого не розважає, але на зло, не стримуючи себе, зашипіла:

— Кого захочу, того й розважатиму!

— Ах, так! Ось коли ми домовилися!..

Чи його стьобнуло хльостко самолюбство ображеного чоловіка, чи загубив над собою владу, але, схопивши за руку Мар'яну, він штовхнув її так, що вона одлетіла на канапу і з розгону простяглася на ній, розставивши руки, наче збиралася пливсти.

5

Телеграму Сава одержав уночі з повідомленням, що мати приїде на другий день поштовим потягом. Останній час зовсім забув, що там десь живе мати з дітьми. Стало навіть соромно. На вокзал прийшов хвилини за десять до приходу потяга й ходив по платформі, розглядаючи людей досить спокійно. Зустріч з матір'ю його не хвилювала, хоч і цікаво було з нею побачитися. Але колишні інтимні, напівдружні відношення з матір'ю якось урвалися. Їх розвіяла відстань...

Засапавшись, паротяг, важко дихаючи паром, повільно підтягнув вагони і спинився, виконавши своє діло. Пасажири нетерпляче кинулися до виходу, стрибаючи із сідців, волочили за собою свої пакунки.

Уляна вилізла з вагона і якось дивно хутенько від нього відійшла. Ніби злякалася. Кинулася в один бік, потім у другий, зрештою розгублено спинилася. Потoki людей обмивали її зі всіх боків, ніхто не звертав уваги, тільки якийсь підозрілий хлопець націлився на її корзинку й клунок і запропонував піднести. Уляна одмахнула від нього рукою. Саме тоді з юрби виринув Сава і, піднявши голову через голови інших пасажирів, шукав матір.

Уляна була певна, що побігла до нього, але стояла на місці, стискуючи в руках речі, і ніяк не могла дочекатися зустрічі. Сава посміхався. Одним поглядом зміряв матір — вона була така сама ви-

сока, трималася струнко, рівно, з-під хустки вибивалося пасмо волосся, тепла коротенька кохтинка провінціального фасону міцно облягала спину і стан.

Якось вибачливо і соромливо, мов дитина, посміхалася синові Уляна й дивилася тими надзвичайними очима, якими може дивитися після розлуки тільки мати.

Перші привітання і швидкі поцілунки. Уляна, ніби прохаючи пробачення, сказала:

— От і приїхала тобі на клопіт.

— Отож на клопіт. Зараз візьму та й відправлю назад, коли так говоритимете,— і посміхнувся широкою посмішкою. Мати радісно дивилася на його білі, як піна, зуби. Вслухалася в його розмову, ловила кожне слово, що вилітало з його вуст.

Звичайно, далі пішла розмова про дрібниці, як це буває завжди в перші хвилини зустрічі, коли в людей уривається спільна нитка колишніх стосунків.

Сава навантажив на себе речі і, здивувавшись, як їх несла мати, пішов до виходу. Уляну вражали люди, сила-силенна людей на вокзалі й трамвай, яким вони поїхали додому, але розпитувати їй не дозволяла гордість. Децю розповідав Сава, а то збиралася дійти власним розумом того, що не знала.

Савина кімната здалася Уляні якимсь підземеллям, їй жаль стало сина, що живе в такому помещканні. Власне, кімната не погана, тільки маленька, але врита в землю, як льох. В першу чергу мати почала хазяйнувати, прибирати в хаті. Хазяйським оком знайшла вона і павуків, що поховалися в темні кутки, позмітала віковичний порох з полиці і вмілою рукою позамітала. Знайшла місце кожній речі з таким умінням, ніби та річ іменно там повинна стояти, а іншого місця для неї не повинно бути. Тим часом Сава грів окріп — збирався напоїти чаєм свою гостю. Прибираючи, Уляна розповідала про життя своє, про Федора, що почав бунтувати, що він давно вже з матір'ю не розмовляє й пише батькові листи. А Варя кінчає школу, треба вчити далі.

Сава слухав мовчки, інколи вставляючи своє слово. Здивовано помітив, що всі ці справи його мало цікавлять, і він не має змоги ні дати поради, ні навіть глибоко відчувти материні жалі. Не виходила з голови думка про завод. Учора, коли він прийшов на заняття в гурток і побачив Вавила, той наказав йому обов'язково приїхати на завод сьогодні. Конструкторський відділ дасть відповідь з приводу молотарки. З самого ранку Саву непереможно тягло покинути все і мчати на завод, але змушений був зустрічати матір.

Уляна вже закінчила поверхово чепурити кімнату і загрожувала згодом навести справжній порядок. А тепер розкрила корзину, витягла звідти харчі і збиралася влаштувати справжній банкет. Привезла повну корзину різного печива, пиріжків, сала і всього того, що може привезти в місто синові мати, подібна до Уляни.

— Ви думаєте, я тут голодую, що тягли з собою цілий харчовий транспорт? — глузливо засміявся Сава, слідкуючи, як уміло мати звільняла від пакунків черево пузатої корзинки.

— Та як я подивлюся, хлопче, так тобі немає чим похвалитися. Що ж ти, збирався частувати мене отією ковбасою? Та й діла мені немає до твого багатства, я подарунок везу. А ти ще й задаєшся!

І спритно продовжувала розгортати ті наїдки, що привезла з собою. Давно вже Сава не бачив таких смачних речей. Бо, треба бути справедливим,— Уляна вміла приготувати страву.

За чаєм продовжували розмову. Говорили про дрібниці, і Уляна стримувала себе, щоб не спитати головного, що її найбільше цікавило. Милувалася із свого сина і помітила, що він помужнів, посоліднішав, і на кінчиках губ лягла страдницька складка, якої раніш не було. Шукала в його обличчі чоловікових рис, рис Петра Гамалії, і раптом замовкала, перериваючи на середині свою розмову, щоб не зірвалося з язика запитання з приводу Петра. А Сава майже не помічав цього — знищував їжу, ніби допіру приїхав із голодних країв. Розповів матері, що сьогодні взнає відповідь відносно тієї молотарки, що креслив її ще вдома, і Уляна лаяла його, коли просиджував ночі.

Закінчивши банкет, Сава порадив матері лягти відпочити, доки він повернеться. Сховавши під кепкою чуба, Сава збирався йти — лише показав ще матері, як відчиняти двері з коридора і з хати. З прекрасним докором мати сказала:

— Ти й тут приладнав свої вигадки. А дома в нас іще не поламалися твої отакі штуки.

— То добре. Так я пішов, а ви ляжте відпочиньте. Потім пообідаємо десь підемо і я покажу вам місто.

Пішов до дверей, але Уляна спинила його.

— Слухай, Саво,— дуже пильно дивилася Уляна в бік на полицю,— скажи, а де міститься та установа, що Петро працює? Трест отой машиний.

Сава сказав вулицю і номер будинку, потім підійшов до столу й написав на клаптику паперу. Скоса глянув на матір, помітив, що вона почервоніла, і червонець цей зробив її молодою, соромливою дівчинкою. Стало жаль матері, і стара, зайтрена турботою і часом ненависть прокинулася до батька.

Уляна почула, як Сава за кілька кроків стрибнув по східцях з льоху, тоді підійшла до столу і читала адресу, написану Савою. Перечитувала багато разів з якоюсь гнітючою насолодою, ніби це була не звичайна адреса, а якийсь передсмертний напис або тяжкий присуд. Згорнула клаптик паперу й заховала його в кишеню, в самий куточок. Підійшла до ліжка й ще раз попробувала, чи зручно лежить папірець. Потім сіла на ліжко, витягла клаптик паперу з адресою і старанно зав'язала його в хустку з другого боку від того кінчика, де були зав'язані в неї гроші.

Спати не хотілося. Дивилася в стелю, потім заплющувала очі, але ні на хвилину не могла заснути, хоч і стомилася за ніч у душному вагоні. Боролася з несподіваним бажанням піти зараз на вулицю й ходити, доки не знайде Петра. Адреса в неї є. Він же мусить бути в своєму тресті або виходитиме з нього, і тоді його побачить.

Хоча б одним оком, між іншим позирнути. Не бачила ж цілих шість років. А може, не впізнає його? Ні, серед мільйона людей впізнає! Впізнає відразу.

Бажання побачити Петра перемогло. Уляна схопилася так швидко, ніби їй треба було рятуватися від якогось лиха, й через хвилину вже стояла в своїй кохтинці, одягнена, готова йти.

Невідома сила гнала її вперед. Здавалося, що все її життя залежало від зустрічі з колишнім чоловіком, і вона не злякалася великого міста, рішуче розпитувала людей, куди йти до будинку, вказаного в адресі. Людей Уляна не боялася, вони були звичайні й в столиці, тільки надто вже поспішали. Коли хотіла спитати в когось адресу, тоді вибирала таку людину, що йшла повільніше й могла докладніше розповісти дорогу. З хрипінням перемагали Улянню трамваї, вони поспішали поодиночі, щоб збігтися в отару на майдані Рози Люксембург і звідти знову розбігатися на всі кінці міста, тремтяче посуваючись на гострих коліях, мов по лезах.

Через міст, що висів над річкою, опухлою від мутної весняної води, зайшла в провулок, а звідти вийшла на майдан, куди виливалися юрби людей і багатьох вулиць і тут розтікалися, як вода, що виривалася з кам'яного коридора. Серед цих людей Уляна повинна була зустріти Петра й насторожилася. Йї здавалося, що саме тут він повинен бути. Вдивлялася в обличчя, стежила очима за тими, хто їхав візником або на авті, але знайомого обличчя не побачила. І тоді вирішила, що Петро на посаді, сидить працює зараз, і вона почекає його біля установи.

Дійсно, Петро сидів, обставлений телефонами в кабінеті, і з остервенінням працював. Останні дні, після непорозумінь з Мар'яною, з якоюсь надзвичайною силою кинувся до роботи. У тресті службовці потискували плечима й пошепки говорили, що з директором сталася дивна зміна. Він вникав в усі дрібниці, підтягав службовців, вимагав найточнішого виконання кожної роботи. У наказах посилалися догани. Після роботи Петро майже не їздив додому, обідав у їдальні або в товаришів і повертався знову в трест надолужувати те, чого не встигав зробити за день. Одного разу обідав у Гайдерна. Цей стриманий німець, що працює, як машина, що знайшов у житті своє місце і вмів за нього боротися, впливав на Гамалію, як ліки, що трохи втихомирювали нерви.

Гамалія саме сидів над перевіркою кошторису заводів. До кожного пакту читав пояснення й ставив свої нотатки, коли над самим вухом залівся трітлю телефон. Не відриваючи очей від паперу, Гамалія взяв трубку. І почув:

— Це ти, хазяїн? Квас, Квас говорить. Чуєш? Ну да... Так от діло є. Ти зараз дуже занятий? Приїдь до нас на півгодинки. Серйозне діло. Один парубок, студент, передав через Вавила проект тракторної молотарки. Я думав, що воно буза, і дав перевірити в конструкторський, а виявилось, що проект дуже цінний. Конструкторський радить негайно реалізувати його. Так треба поговорити і дещо вирішити. Якраз і автор тут. Зробимо засіданнячко коротесеньке. Без тебе не можна. Ти ж начальство, приїзди благословлять...

Гамалія знав, що Квас даремно його не турбуватиме, а справа з молотаркою стояла кепсько, і тому дав згоду приїхати. До того ж хотілося трохи розважитися після службової метушні. Попрохав секретаря викликати машину, засунув папери в м'яку беззубу риб'ячу пащу портфеля й дав останні розпорядження. Через кілька хвилин над вікном заревла знайома сирена. Гамалія кинув під паху портфель і вийшов. У коридорі драгували співробітники, що запобігливо давали йому дорогу, а деякі віталися, зламлюючись у талії.

Привітавшись з шофером, Гамалія легко стрибнув в авто, і блискуча шкіра сидіння обняла його. Сів, вільно обіпершись спиною. Мотор заспівав на одній ноті, і машина попливла з місця, хитаючись на вибоїнах бруку, мов на кам'яних хвилях. Машина взяла хуткість, і Гамалія сидів, нікого не бачивши, ніби дивився сам у себе, віддаючи своє тіло м'якому люльканню авта. Необхідно ці десять хвилин, доки доїдуть до фабрики, відпочити цілком, як це вмів робити Гамалія, відкидаючи від себе всі турботи, щоб приїхати на засідання з ясною й свіжою головою.

Не міг він тому врахувати, скільки минуло часу, коли раптом машина спинилася з такою силою, що колеса поповзли з неприємним недорізаним хрипом гальм. Неголосний, але болізнний жіночий зойк прорізав повітря, заглушив усі згуки, а шофер брудно вилаявся, ніби над самим вухом. Коли Гамалія переключив свою увагу на ту подію, що застала раптом спинити машину й його глибоко впасти на сидіння,— Гамалія побачив — вперед пішов трамвай, а за кілька кроків лежала якась жінка, одкинута ударом машини. Прожогом жінка схопилася й побігла вперед, важко припадаючи на ліву ногу, переламавшись на лівий бік. Побігла без крику, без ніякого згуку. Мабуть, бігти їй було важко, бо, коли дошкандибала вона до візника, упала, ледве видряпавшись на підніжку й тримаючись рукою за бік,— схилившись, упала на сидіння. Візник зірвався з місця й погнав коняку, ледве жінка вимовила йому адресу.

Навколо машини зібралася юрба, що враз злітається на вуличні скандали й пригоди і бере участь у цих подіях з гарячим завзяттям і з холодним серцем. Так і зараз, шофер виправдувався, а на нього насадили, але більшість була на боці шофера.

— Трамвай проїхав,— розмахував руками шофер,— а вона міст перебігати, ніби з-під самого трамвая вибігла. І прямо до машини. Ну її крилом і вдарило, чортові роззяви! Стрибають під машину, а ти відповідай!

Гамалія жалкував, що не бачив катастрофи і не мав права не вірити шоферові. Треба було розпитати жінку, та вона вже поїхала. Але ця пригода ще більше попсувала йому настрої.

Машина спинилася біля воріт заводу, ніби штовхнулася в невидну прозору стіну. Гамалія наказав шоферові почекати і, пройшовши темну прохідну, почав підніматись нагору, в кабінет

директора. В цьому самому будинкові була й контора заводу, і сюди забігали якісь люди, стрибали по східцях канцелярські службовці. У коридорі, недалеко дверей кабінету, стояв Квас і когось лаяв, роздираючи повітря своїм скаженим голосом. Побачивши Гамалію, урвав розмову й пішов йому назустріч:

— Приїхав! Гаразд, а я думав, доведеться ще раз підганяць. Чудово... А тут, голову йому вирви, шарпають на всі боки, дихнути не дають. Іди до мене в кабінет і почекай хвилинку, а я скажу зараз, щоб скликали всіх. Там у мене і автор проєктів чекає. От і побазікай з ним. А мене в завком кличуть, якийсь там зажим знайшли, голову їм вирви.

І, сказавши останні слова, Квас уже тупотів твердо до східців.

Усю дорогу Гамалії не йшла з голови баба, що її бачив на мості, коли вона бігла, припадаючи на лівий бік. Ця картина не давала можливості зосередитися на роботі, отруювала коротенький спокій. Гнівався на себе й на Мар'яну, що останні дні вибився з заведеного порядку роботи, а вранці й увечері не знаходив собі місця. І тепер зрадив, що в кабінеті буде не сам, а з автором проєкту молотарки, з яким дуже цікаво буде поговорити. Бо справу з машиною відтягав завод. І не раз лаявся з Квасом, що той затримує розробку проєкту. Квас відповідав ще грубішою лайкою і обіцяв перестріляти всіх інженерів, що гальмували роботу. А потім заспокоювався, бо дійсно, раніше як за чотири-п'ять місяців зробити проєкт машини не було ніякої можливості. І тому Гамалія так зацікавився студентом, що приставив проєкта.

Петро рвонув двері і з виглядом хазяїна зайшов у кабінет директора. Прямо проти дверей стояв стіл Кваса, а праворуч канапа і кілька крісел, посередині невеликий стіл. Там у кріслі Гамалія побачив юнака, що розглядав якийсь аркуш, широко розіславши його на столі.

Дійсно, Сава розглядав ті помітки в його аркушах, що їх зробив конструкторський відділ. Приїхавши на завод, Сава пішов зразу до Вавила, що кинувся вітати й розповів: проєкти не лише ухвалені, а навіть рекомендовані, за винятком дрібниць, що їх виправлять уже на заводі. Сьогодні відбудеться й коротенька нарада, і матеріал піде в роботу. Директор заводу прохав Саву зайти до нього негайно, тільки прийде сюди. Дуже ввічливо й сердечно Квас розмовляв із молодим конструктором і особливо зрадив, коли узнав, що Сава п'ять років працював у депі паровозного звичайним робітником. Розглянули удвох аркуші креслень, і Сава дав пояснення до всіх дрібниць, що цікавили директора. Потім Квас повідомив, що через три чверті години він скличе засідання, і прохав Саву почекати на заводі і рівно о другій прийти до нього в кабінет. Сава так і зробив, і прийшов за п'ять хвилин до другої години. Квас пообіцяв зараз повернутися назад, а Сава сів розглядати помітки, зроблені в конструкторському відділі. Якось не вірив, що сьогодні оці креслення займуть ціле засідання, що він, Сава, зробив справді серйозну річ. І ставився до цього, як до продовження своїх пригод, що переключилися в інший лад і несли з собою приємне задоволення

від здійснення тих думок, що плекав колись, вигадуючи свої машини. Знову увійшов в коло тих ідей і образів, що не відпускали його від себе, коли працював над мотором. І тепер здавалося Саві, що він зможе й буде робити надзвичайні машини, аби лише вони попадали на таке могутнє підприємство і звідси до людей, до мільйонів, на користь республіки.

Коли увійшов Гамалія, Сава, підвівши голову від аркуша, відразу впізнав батька. Затремтіли руки, і він схопився ними за стіл, щоб не виказати хвилювання Гамалії, який спокійно, впевненим кроком підійшов і сів недбало в крісло напроти. Сава не спускав з нього очей.

— Це ви будете той самий...— почав Гамалія і не докінчив. Очі в батька стали широкі й застигли, горіли здивуванням і несподіванкою. Мимоволі засунув руку в кишеню, дістав цигарки і почав запалювати. Сірник не слухав його, не хотів черкатися. Закуривши, захлинявся димом, втягуючи з шумом його в легені, і випускав великими сизими кривулястими смугами. Сава теж мовчав, дивився на батькове обличчя й помітив, що Гамалія постарів і тугі зморшки глибше лягли на чоло. Квадратове підборіддя таке ж уперте і міцне.

Батько й син сиділи одне проти одного і не говорили жодного слова, аж доки не минули перші хвилини обопільного здивування. Гамалія заговорив перший, зовнішньо стримуючи себе, але цигарка танцювала в руці й попіл обсипався на стіл. Гамалія гасив одну цигарку й брав другу, курив похапцем, ніби крадені.

Саві теж кортіло палити, але витягати махорку він не хотів, а брати цигарку з батькового коробка не наважувався.

— От дійсно несподіванка... І в думці не було, що тебе зустріну.

Спокійним голосом, без інтонацій промовив Гамалія, аби розвіяти тишу і як-небудь почати розмову. Але знову замовк, погасивши четверту цигарку. Сава простягнув руку й пересунув коробок з цигарками до себе, запалив і собі. Лише тоді Петро помітив, чим особливо виказав своє хвилювання. Надлюдським напруженням пересилив себе, по обличчю поповзла судорога, і Гамалія сидів уже цілком спокійний. За останні дні, після цілої низки неприємностей, розхиталися нерви, і важко було тримати себе в руках.

Із цього незручного становища визволив обох Квас, що влетів у кабінет:

— Зараз почнемо! Зараз, через хвилиночку. Уже йдуть... От, голову вирви, чортові профспілчани, завкоми зветься! Ніби їх поставлено підирвати виробництво, чортові халери!

Обурено лаючись, Квас не звернув уваги ні на Саву, ні на Гамалію, зайнятий своїми справами. До того ж почали сходитися на нараду. Прийшов головний інженер, довготелесий і стрункий, з борідкою лопатою. Завідувач конструкторського відділу і ще троє інженерів. Сава з батьком сіли ближче до столу, але у відповідній відстані один від одного. Квас обвів усіх очима.

— Ну, почнемо. Уже всі є... Починай, Трохимовичу, — звернувся він до низенького інженера в толстовці із комами руденьких вусів над гарячо-червоними губами.— А потім скаже нам кілька слів автор і герой дня. Починай.

Завідувач конструкторського відділу сказав небагато, зробивши оцінку молотарці, запропонованої Савою. Він вважав, що зроблено її дуже досконально й оригінально. Машина середня між англійськими молотарками заводу «Клейтон і Шутлорт» та американськими, але дотепно пристосована до наших умов. Нею можна працювати з трактором Фордзона на десять механічних коней. Усю машину можна робити із заліза — не лише раму, а й оббивку. Бо, як відомо, у нас немає пунного дерева. Крім того, це здешевлює машину. Окремі деталі зроблені цілком по-новому, наприклад, барабан та пиросос, але їх доведеться детально й пильно випробувати і тоді вже зробити висновки. Остаточна ж його думка така: скласти широку експертну комісію для розгляду проекту або, ще краще, передати конструкторському відділові для остаточної розробки матеріалів, будувати взірцевий примірник машини і цього літа як слід випробувати її, закликавши експертів від ВРНГ, Наркомзему, тресту та інших зацікавлених установ.

Сава теж говорив стисло, по-діловому. Він лише не погоджувався з деякими зауваженнями, зробленими конструкторським відділом щодо деталей проекту.

Гамалія весь час не відривав очей від сина, слідкував за обличчям, і його здивувала якась турбота, що не сходила Саві з чола, турбота, що буває в людей, які завжди шукають, рухаються і стремлять наввипередки, навіть із найхутчішою сучасністю.

Помітивши, як дивився Гамалія на Саву, Квас перехилився трохи в бік Петра і з якоюсь похитливою насолодою шепотів на вухо:

— Міцний парубок, от міцний, голову йому вирви!.. І наш, із робочих. Десь на залізниці в майстернях працював. Я з ним говорив, так інженерів за пояс заткне.

Гамалія хитав головою у відповідь і радів, ніби ці слова говорили про нього, а не про Саву.

На всі запитання представників заводу Сава давав докладні відповіді й навіть ілюстрував їх своїми кресленнями. Не було жодного запитання, щоб Сава не розумів, про що йде мова, або не знав, чим відповісти. Коли всі запитання було вичерпано, Квас коротенько підсумував розмови й закінчив так:

— Ніяких експертних комісій не треба, бо вони тільки в нас час заберуть. Просто починай, Трохимовичу, негайно розробляти робочі креслення, і зразу треба будувати взірцеву машину. А товариша зарахуємо на роботу в конструкторський відділ на правах інженера, про ціну за проект потім з ним я договорюся. Ти як думаєш, хазяїн? — звернувся він до Петра.

— Щодо першої частини, я згоден, відносно експертної комісії, а службовців на завод ти приймаєш, а не я. Тут у першу чергу ти хазяїн, — відповів Петро. Але ця відповідь не задовольнила директора.

— Ну, а твою думку скажи, Трохимовичу!

— Цілком тебе підтримую. Правда твоя, що не слід з комісіями тягатися. А проти зарахування товариша на завод теж не перечу,

бо зараз буде в нас дуже багато роботи, а один співробітник мій, інженер Маковецький, подав заяву про звільнення.

Сава непомітно, лише очима, посміхнувся на останні слова інженера. Згадав Маковецького, що добивався купити проекта.

Протестував проти прийому на завод Сави на правах інженера лише високий похмурий головний інженер. Він захопив двома пальцями свою борідку і крутив її в руках і довго доводив, що трохи неестично так робити, треба товариша випробувати і таке інше. Але Квас досить грубо перебив його:

— Добре, випробуємо. Уже випробували! Невже мало того, що він зробив? Завтра починайте роботу, товаришу.

Почали розходитися. Гамалія кивнув Саві:

— Почекай трохи, поїдемо разом.

Сава залишився, заким батько розмовляв з Квасом про сьогоднішнє засідання й прохав прискорити роботу з молотаркою. Квас зробив напад на Гамалію з приводу врізаного кошториса і ще деяких справ, але Гамалія, сміючись, пообіцяв йому поговорити про це завтра і разом з Савою пішов до дверей. Квас крив його вслід за бюрократизм. Але крив напівсерйозно, напівжартівливо.

Гамалія трохи шкодував, що уважно не слухав на засіданні того, що говорили з приводу Савиною проекту. Він не міг одірвати думок і очей від сина, і шкода стало батькові років, прожитих без родини, шкода, що не бачив, як розвивався Сава і тепер пробивався сам, без допомоги, власними, хоч і молодими, плечима. «Може, це й краще»,— подумав Петро і з цією думкою вийшов за ворота. Повернувшись до машини, звернувшись до Сави:

— Поїдемо разом. Підвезу, однаково їду в центр.

Відчинив дверцята авта, пропускаючи Саву вперед. Дверці ляснули, мов постріл, зачинившись, і машина м'яко рушила з місця. Сава сидів мовчки в кутку. Гойдали пругкі пружини і підкидали на ямах і рівчачках. Попереду канвою слався брук і зникав під колесами авта. Люди ставали непомітними і викликали до себе презирство.

Гамалія теж мовчав, переводячи погляд із шоферових вух на Саву. Коли вже виїхали на майдан Рози Люксембург, він коротко звернувся до сина:

— Ти зараз вільний чи ні?

Сава глянув на годинника.

— І вільний, і ні... Роботи немає ніякої, але сьогодні приїхала мати, і я обіцяв іти з нею обідати, а потім покажу місто.

— Приїхала мати, Уляна? — Гамалія всім тілом перехилився враз до Сави, потім поволі знову сів на своє місце. І звернувся до шофера:

— Товаришу Йване, повертайте праворуч, у парк.

Шофер повернув на майдан Тевелева і перевів на більшу хуткість. Повітря звеніло у вухах і палило лице. Будинки пролітали назустріч, мимо, ніби їх хтось підганяв, як отару. Машина йшла майже безшумно, лише тихо дзвеніла і розганяла метушливих мимохідців і роззяв на вулиці Лібкнехта. Вивіски стрибали назустріч

своїми літерами і тепер ставали особливо непомітними. Повіяв свіжіший вітер — машина виходила за місто. Сава насунув кепку на очі і сидів, упиваючись хуткістю руху. Ніхто не міг зрозуміти того почуття, що заповонило його після засідання на заводі. І не хотілося розмовляти, рухатися — лише так летіти вперед, щоб тугіше било повітря і веселіше танцювали перед очима будинки, люди і дерева. Ніби відчувши його бажання, Гамалія кинув шоферові, що збирався спинити машину біля парку:

— Поїхали на Помірки.

І авто знову зірвалося з місця. Шофер знову перевів на більшу хуткість. Авто хитнулося на ходу. Весело форкнуло й легко почало переганяти шлях, що прослався рівно прямою смугою аж на горбок і там кінчався сизим вістрям. Праворуч прослався аеродром, де граційно, мов балерина, підстрибуючи розганявся літак, доки не відірвався від землі.

Авто летіло так, що дерева проносилися мимо, мов одна коричнева стіна, і очі застигало плівкою сліз. Сльози стікали Саві по обличчю. Він ще нижче насунув кепку і, не дивлячись по боках, стежив, як шофер умілими руками веде машину.

Дійсно, за весь час роботи в тресті Гамалія вперше їхав за місто автом. Від здивування й користуючись з нагоди і прекрасного шляху, шофер вирішив як слід покатати директора тресту. Та й сам скучив за хуткою їздою.

У гайку біля вузької стежки авто спинилося, повільно притамовуючи рух. Десь позаду шуміло місто, але цього шуму не було чути. І настала тиша, така дивна після свисту вітру в вухах, коли машина врзалася в повітря з хуткістю вісімдесят кілометрів на годину.

Гамалія прокинувся і легко схопився на ноги. Злазячи з авта, сказав шоферові, щоб чекав на них.

— Ходімо прогуляємося. Все ж таки весна, і приємно повештатися серед дерев на сонці, скинувши із себе кам'яний панцер міста.

Пішли поряд доріжкою, обминаючи дерева, що стояли на огорожі і стежили, простягали віти назустріч теплу. Над ними слалося безмежне небо, таке глибоке і синє, що боляче було дивитися. Пахощі прілого листу, паруючої землі і молоденьких наївних паростків свіжої трави обвітали щедро Саву і Гамалію. Починалася та весняна пора, коли все живе починає рости й жити. Коли кожна малесенька стеблинка і кузочка починають змагатися із всіх своїх сил за своє малесеньке існування, що доповнює могутній наступ природи. Дрібненька горбата комаха в строкатому одязі вилазила терпляче на дерево, ближче до сонця.

— Ну, розповідай...— звернувся Гамалія до сина, коли вони відійшли далі, де густіше обступили їх дерева. Сказавши, Петро здивувався своєму голосові і спокоеві, що зійшов на нього. Завихрилося бажання широ й просто поговорити з сином. І, не дочекавшись відповіді, почав сам:

— Значить, жив тут, змінивши прізвище. До мене дійшла раз чутка, що ти в Харкові, але не знав я, де тебе шукати. Невже не цікаво

тобі було побачитися зі мною? Не збираюсь виправдуватися, а ти надто легковажно зробив присуд. Я тебе розумію... Ти став на бік Уляни, на бік слабшого. Це правильно. Найправдивіший шлях. Але я не знаю, які обвинувачення мені ти виставляєш. Найлегше осудити... Не хотілося, щоб саме ти мене не розумів, ти, комсомолец, зміна. Сьогодні я тебе зустрів випадково вперше за шість чи сім років. І зрозумів: недаремно носиш комсомольського квитка. Радянська держава матиме в твоїй особі надійну силу. Крім того, мені приємно просто як батькові, хоч і нікудишньому батькові. Так, я для революції зробив, мабуть, більше, ніж ти, ну це, звичайно, так і повинно бути, бо я вдвічі старший за тебе. Перед тобою теж роботи на десятки років... Вистачить. Ми боролися за нашу владу і перемогли, і коли мені завтра накаже партія йти на смерть — не скажу жодного слова протесту. Піду, бо це треба для революції. Без жертв немає боротьби. Усю свою енергію, всі сили я віддавав, коли боролися на фронтах, так само й тепер роблю як умію, відбудовуючи наше господарство. До чого це я веду? А ось до чого. Є в кожній людині, і в нас, партійців, теж, трохи все ж таки свого, особистого життя. Отой малесенький куточок, оті чотири стіни, де людина хоче зостатися наодинці або з найближчим другом, чи як там його назвати. До цього куточка ніхто не має права втручатися. Свое особисте життя я творю сам. Ти мене розумієш?.. І не будеш питати, чому я зробив так, а не інакше. Конкретніш: чому я зійшовся із другою? Бачиш, про різні особисті міркування й бажання я говорити не буду. Але я ніколи не осуджу того, хто в цій справі, справі родинного життя, навіть зробить якусь величезну помилку. У нас, у більшовиків, ще не вироблено певної моральної норми, закону, що регулював би такі справи. Може, тому, що нам немає часу цим зайнятись, а може, тому, що в нас немає ще сталого побуту. Побут формується віками. А після революції не минуло ще й десяти років.

— Але це не дає права відповідальному партійцеві покидати на злидні свою дружину з дітьми і сходитися з якоюсь непманкою, — з краплиною отрути в цих словах і в тоні перебив Сава.

— А це ще невідомо. Перш за все — хто тобі сказав про непманку? По-друге, я всіх зусиль приклав, щоб допомогти вам, але я не міг зламати Уляниної упертості. І найголовніше: давай не говорити «своя», «твоя» дружина. Коли ми йшли, руйнуючи все старе, ми змітали на своєму шляху палаци, маєтки, будинки. Ми розруйнували міцно сформоване комахинце колишньої Росії і сполохали різну болятьяну тварюку великоросійського міщанства. Тоді ми йшли проти власності. Все було твоє, моє, їхнє, інакше кажучи, спільне, пролетарське. А після непу, коли з'явилися жирні вітрини і масні пики спекулянтів, знову з'явилося оте саме «своє». Але ми також звільнили і жінку, надали їй всіх прав, і мене завжди ображає, глибоко мучить, коли я почую, як хтось каже — «моя дружина» або ще гірше — «моя жона», «мій муж». Так колись казали: «моя крамниця». Це мені нагадує, як ще до революції, пишучи адресу на конверті, обов'язково додавали: «собственный дом». І воно згучало так уро-

чисто, підвищувало людину в її власних очах і в очах тих, хто її оточував. Як же, не який дідько, не босячога, а іменно власник, що має якусь власну халупу. Отак само на мене впливає, коли говорять про власну жінку.

— На превеликий жаль, надто ретельно всі використовують лише в один бік отаку філософію, як оце розвів зараз ти. Я не говорю про тебе. Але те, що розуміємо ми з тобою, інші не розуміють і не можуть зрозуміти.— Посміхнувся Сава, і, нагнувшись, підняв із землі холудинку, і хльоскав нею себе по нозі, продовжуючи далі: — Дивно, що в нас майже однакові думки з приводу власності, і сам я ніколи тебе не засуджував. Мені було дуже жаль матері, і я виправдував її впертість, коли вона не брала твоїх грошей. Я її розумів... Вона саме й хотіла довести свою самостійність і незалежність ні від кого. А я, приїхавши в Харків, не пішов до тебе і виконав слово, яке дав матері. Хоч мені й нелегко прийшлося...

Сава розповів дещо про своє життя, а більше відповідав батькові на запитання з приводу Уляни. Бо сперечатися про родинні справи не хотів далі, залишаючи на сумлінні батька і минуле, і майбутні наслідки його розриву з родиною. Розмовляючи, зайшли досить далеко. Почали виринати будівлі дач.

Повертали назад, коли сонце різало косим променем дерева, а здалеку, з густих кущів підповзали сутінки. Шелестіли під ногами стеблини й торішний лист. Небо потемнішало і нависло нижче над ліском. Із-за дерев, перерізана стовбурами і прострелена промінням сонця, що загрузало в блискучу, лаковану її зовнішність, виринула машина. Простяглася біля дороги вона і стояла, мов сонна, велика, чорна тварина. Гамалія перебив тишу:

— Слухай, я хочу поїхати разом з тобою до Уляни. Я мушу побачити її. Мушу!.. Треба з нею поговорити. Поговорити про дітей та й про її життя. Не можна ж так!.. До чогось треба добалакатись. Ти знаєш, у мене якось останній час розклеюється справа з мозю... приятелькою, чи як там її назвати. Боюся, щоб не закінчилося воно розлукою. Та це само собою, а з Улянєю треба поговорити, особливо після того, що ти розповів мені про Федора та й про неї. Ідемо!

Сава не перечив. Та й яке він мав право перечити? Гамалія сам знає, що треба робити. Коли мати потім на Саву розгнівається за його зустріч з батьком — розповідь їй все, як склалися сьогодні химерні події.

Швидко поспішало назустріч місто, не бігло, а летіло. Їхали мовчки, кожен із полум'ям своїх думок у голові. Шелестіли по соші шини, та інколи лясне пострілом камінець, виприснувши з-під важкої, широкої, сірої, як хобот, міцної гуми. Може, так доїхали б і додому, але трапилася ще одна пригода.

Вулиця Карла Лібкнехта насувала на них, будинки розбігалися, ніби авто своїм рухом розганяло їхню сіру стривожену юрбу. Уже минули драматичний театр і виїхали на останній, перед майданом Тевелева, квартал, але тут довелося шоферові зовсім притишити ходу, бо попереду йшла широка колона червоноармійців, а напроти

збилися на лівій половині вузької вулиці візники, автобуси й авта. Надриваючись хрипіли сирени. Довелося проїхати два десятки сажнів повільно, доки можна буде обминути похід. Авто посувалося зовсім повільно. Сава і Гамалія дивилися вперед і не звернули уваги, що на тротуарі праворуч біля більярдної стояло троє людей і говорило надто жваво. Один з них зовсім точився на них, а двоє інших підтримували:

Раптом почувся вигук. Голосний, на всю вулицю:

— А, товариш Гамалія! Та ще й не сам, який чудовий букет! Гамалія із сином!

Шофер, почувши вигук, вирішив, що треба директорові поговорити з кимось, спинив машину. Заплітаючись у власних ногах, підбіг Антін. Перекривлене, знівечене лютою злобою обличчя налилося кров'ю, і очі сухі, застигли очі маніяка. Руками вг'явся в борт машини, ніби хотів затримати її. Саву здивувала зміна в Антоновій зовнішності, лахміття замість одяжі і новий капелюш дивного фасону на голові. Такі капелюші носять циркові провінціальні комедіанти. Гамалія обурено, з вередливою гримасою закричав прямо в лице братаві:

— Що вам треба, і хто ви є?.. Хуліганство!..

У Антона стало обличчя освідомленіше і тверезе. Він перегнувся аж в авто і пискливим голосом кричав:

— А, не впізнав... Ясно, генерал! Куди ж йому впізнати свого рідного брата! Ти, мабуть, певен був, що мене згноїли у в'язниці? Не турбуйся, я живий і заспокою тебе. Гнию, все одно гнию тут, у шинках, у притонах. Скоро зовсім згнию і твоє бажання виконаю! Не впізнав брата... Чудово!

Антін кричав пискливим голосом на всю вулицю і міцно тримався за прольоти машини, боявся випустити з рук, заким все прокаже, виліє всю злобу. З тротуарів зривалися люди і злітали на скандал, налізали один на одного, витягуючи шиї, наставляючи вуха, щоб краще бачити і не пропустити жодного слова. З крамниць визирали продавці, і, звичайно, товпилися поперед всіх аматори вуличних пригод, чекали моменту, коли можна буде й собі взяти активну участь у скандалі.

Сава, а особливо Гамалія відчували на собі гарячі погляди, вогонь цікавості, що запалив сотні очей мимохідців і міських ледарів. А герой скандалу, Антін, обдавав Гамалію гірким духом п'яного свого подиху. В кутках Антонового рота кипіли кругленькі кульки піни, і губи запеклися, висохлі від гарячого гніву. Надриваючи голос, зриваючись на фальцет, Антін ліз на Петра:

— А, з високоствів своїх посад не помічаєте, не впізнаєте брата! Ха-ха-ха!.. Я теж вождь, і генерал, і командир отієї он босої команди! Я навчитель їхній і проповідник. Навчаю їх ненавидіти таких падлюк, як мій рідний брат! Так, я проповідник, але навчаю їх не добра, а лотої ненависті. Я — славетний Сковорода наш, тільки навворіт. Цієї ненависті навчив мене брат рідний, ти, що не розстріляв тоді, як я вірив у добро. Я тепер життєвий барахольщик! На смітниках міських нетрищ збираю покидьки людські і угноюю ними вселенну,

засіваю цю землю, щоб вродило пишний врожай ненависти...

— Ти — блазень! Ти — йолоп, п'яниця! — із спокійним, стриманим напруженням витиснув із уст Петро. — Не збирай ярмарку, а, коли хочеш, сідай, поїдемо і поговоримо десь на дозвіллі...

Секунду дивився незрозумілими очима Антін і, стріпнувшись, закинув далеко назад голову, почав сміятись, показуючи нутро свого рота і виставивши руді свої зуби з-під безкольорових губів, обсіяних стернею негоденого волосся. Крізь цей божевільний сміх Гамалія впіймав окремі слова:

— Я... їхать... ним... Яка честь!.. Поговорить... нема про що говорить.

Юрба навколо мимоволі підтримала сміхом і жартами Антона. До Савиноного вуха долетіли зневажливі дотепи, і він суворо промовив:

— Ідемо, Антоне, чуєш! Хоч проспийся десь!..

Враз урвався сміх. Антін перевів свої очі на Саву:

— І ти хочеш спокусити мене оцим комісарським автомобілем? Краще під парканом здохну, але...

Тут Гамалія не витримав і суворо наказав:

— Товаришу Іване, поїхали!..

Шофер похачцем схопився за кермо. Сирена війнула крилом роздратованого вигуку. Машина зірвалася з місця. Антін увесь час розмови стояв на підніжці, тримаючись за борт авта. Коли машина сіпнула, він, не чекаючи несподіваного рвучкого руху, відкинувся назад і впав на брук. До нього підбігло двоє приятелів і поволокли неповоротке тіло в більярдну, бо від рогу Театрального майдану йшов уже міліціонер і стурбовано розсилав тривогу, впіймавши губами свистка, мов дитина соєку.

7

Єдина думка не покидала Уляну — щоб її не впізнав Петро. І щоразу, коли зникала чорна завіса забуття, очі ловили сірий присмерк кімнати, а свідомість приходила як непроханий гість — Уляна робила рвучкий рух втекти. Але страшний біль приковував її знов до ліжка, голова ставала така важка і падала на ліжко. Один момент пливло все в темряві і зникало в чорній безвісті забуття. Потім знову в очах з'являлися жовті кола, вони повзли, підкрадалися від лівого боку, де не вгаваючи бринів тремтячий біль. Перед заплющеними очима сходило сонце, мов величезний розбовтаний жовток. Гаряче і липке проміння лилося і склеювало повіки. Із тяжкими зусиллями розривала повіки і поринала знов у безодню. У ту коротеньку мить свідомості чула — гудів міст під копитами коней, під колесами трамваїв та автобусів. Глянула — міст висів над мутною річкою, що стурбовано несла весняну воду разом з міським сміттям кудись у веселі краї. Кілька душ людей ліниво дивилося з мосту вниз, обіпершись об поручні. Слідкували за течією, ніби когось безнадійно виглядаючи. Спинилася й собі, але стала спиною до поручнів, щоб краще бачити всіх, хто буде йти і їхати через міст. Чомусь була думка — всі люди повинні

проходити через цей міст. Тут можна побачити Петра. Сюди й поспішала, і тоді здавалося, що ніколи не добіжить до цього місця. Та навколо обминали її чужі люди, невідомі. Аж моторошно стало — так багато незнайомих облич. І дивно якось — тисячі людей біля тебе, а самотність відчуваєш таку, ніби заблудився у темному лісі.

«Важко жити в цьому місті! Всі тобі чужі, непривітні».

В рідному містечкові, там кожен знає один одного і завжди раді з тобою поговорити чи побазікати. Новини тобі розкажуть і горе зрозуміють.

Стояла і гнівалася на цих неведомих людей, що заважали їй знайти Петра, що вирвали його в неї, з рідної хати. Це вони винні!.. Лютуючи намагалася уявити собі колишню дружину, Петра Гамалію. Який він тепер став? Мабуть, не дуже змінився після того, як був дома кілька років тому назад. Це було давно і зовсім недавно. Бачила перед собою Петра. Вуса зголив, ото тільки й зміни. А ходив так само рівно, ледве сутулячись, ступаючи твердо. І не добереш — чи помолодшав він від того, що поголив вуса, чи ні?

І раптом на тому боці побачила Уляна Петра. Такого самісінького, як стояв зараз в уяві, перед очима. На автомобілі, відкинувшись назад, сидів він і замислено дивився кудись перед собою. В цей час потоки людей знесло з мосту, і Петро рухався перед нею, наближаючись. Треба було лише перейти на той бік, щоб опинитись за кілька кроків від нього. Але ноги не хотіли відірватись від землі. Стояла так ніби довго-довго... Рухається сюди авто і зараз пролетить мимо. Ще одна хвилинка. Сумніву не було — це Петро. Саме так собі й уявляла його: на автомобілі, з недбалим поглядом і втомленим виглядом.

Неймовірне зусилля зірвало Уляну з місця, і досі неслухняні ноги понесли самі її на другий бік мосту. Не звернула уваги на тривожні дзвоники трамвая, що нервово розсипалися гістерично над самим вухом. Боялася, що трамвай відріже від неї Петра, як оці люди забрали його в неї. І перебігла колії перед широкими грудьми вагона, що виріс над нею і верещав, зганяючи з дороги. На одну коротесеньку мить побачила Уляна Петра, вистрибнувши майже з-під трамвая. Так швидко вона перебігала міст, і так несподівано налетів на неї автомобіль, що не встигла схаменутися і спинитися. Чорний великий тулуб машини безгучно опинився біля неї. Зразу стало холодно, мороз пронизав до самих ніг. Холодний піт зросив тіло, і ноги стали слизькі, кволі. Рятуватися не було можливості. Востаннє глянула на Петра. Він був зовсім близько і сидів замислений, не помітив її. Над вухом ревнола сирена і обірвала хрипом свій вигук. Уляна думала, що то вона зойкнула, коли її кинуло на землю, на кілька аршин від авта. Різнуло ударом у бік, а потім тільки лоскотало, біль прогнала думка: «Хоча б не помітив Петро... Не повинен впізнати!..»

Схопилася і прожогом побігла вперед. Земля під нею летіла, так швидко тікала Уляна від колишнього свого чоловіка. Боялася подумати про те, що Петро може її наздогнати і взнає тоді, що то вона. Почала наближатись до візника, і земля закрутилася круг неї.

Ледве влізла на фаєтон, прошепотіла адресу і побачила — навколо почервоніло все, закрутилося, ніби її катали на величезній каруселі...

Злякано вчепилась руками за фаєтон, і так зачлякли пальці, зведені судорогою. Провалювалась у темне провалля забуття на коротенькі секунди і, прокинувшись, розуміла, що візник ще віз її кудись, боляче підкидаючи на старовинних, понівечених ребрах бруку. Тоді біль вирвався нестримним стогоном крізь зведені мукою губи. Терпіла біль з радістю, приймала як нагороду за те, що втекла і її не побачив Петро. Не повинен бачити! А може, він наздоганяє вже? Уляна кидалася з місця і стогнала злякано.

Візник майже волочив її, допомагаючи дійти до кімнати, бо ліва нога Улянина неслухняно повзла, і кожен дотик її до землі бив нестерпним болем. Зібравши свої останні сили, заплатила візникові і схопилася за свій бік. Інколи біль вщухав, тоді Уляна озиралася і шепотіла, що Петро не повинен знати її болів, що він не повинен знати, як вона ходила дивитися на нього. Згадувала Гамалію, і біль роз'ятрювався знову, але це було звичайним явищем — без пекучого болю ніколи не приходила згадка про чоловіка, тільки навчилася притамовувати той біль і ховати від людей.

І, заплющивши очі, побачила Уляна — сидить вона в головах біля ліжка і співає «Котика». Від звуків її прекрасного голосу гоїдається ліжко, мов люлька. Рука Улянина лежить на Петровій голові, і пальці гладять тихо-тихо його волосся. Петро спокійно спить, спить дитячим сном і посміхається невинною посмішкою немовляти. Дихає рівно. Той подих виходить із могутніх рідних грудей. Уляна стереже сон Петра. За вікном лежить зрозуміле, близьке і рідне місто. Місто лежить внизу під їхнім вікном, вигаптуване в темряві ліхтарями, мов вишите золотом заполоччю. А за містом на всі боки припиншк невидний, сизий степ. Він розігнався широким бігом до міста, і всі кривулясті довгі шляхи поспішали влитися в кам'яні чотирикутники будинків усіма своїми скарбами. Уляна стереже в цей час сон своєї дружини, щоб жоден звук не долетів до його вуха, лише її пісня про маленького котика сіренького, що сидів на припічку і бавився з Петрусем...

Пісня обірвалася стороннім шелестом і якоюсь тривоگوю. Уляна розплющила очі. Ще не одлетіло від неї спокійне Петрове обличчя. І не могла зрозуміти нічого, побачивши над собою прекрасні, затишні очі. Може, це Сава? Ні, жіноче лице схилилося над нею і пильно вдивлялося зажуреним поглядом. Звідки взялися ці очі? Невже забутий, обсміяний янгол прилетів до неї в гості. Це, мабуть, Петро, Петро?! І, згадавши притьмом усе, Уляна зі всіх своїх сил кинулася тікати. Надлодський біль пронизав її вистрям від лівого боку і до кінчиків нігтів на ногах. Закричала несамовито:

— Ні, це не я! Я не була!.. Не треба мене впізнавати!..

Мар'яна, що стояла над нею, відступила крок від несподіванки. Звідки ця жінка взнала, що Мар'яна, стоячи над нею, намагалася пригадати — де вона бачила це обличчя, і зовсім близько бачила?

Знайомі риси, тільки щоки заліті блідим туманом болю, пересохлі губи обвіяні дрібними зморшками муки і страждання. Здивовані, широко розплющені очі дивляться із глибоких западин, з-під високого жовтуватого, блідого, як віск, чола. Краплини поту густо покропили тонку прозору шкіру. Волосся, на диво молоде і міцне, неслухняно розсипалося, квітчаючи голову. Мар'яну пройняв жаль до цієї жінки, і вона лагідно, заспокоюючи промовила:

— Не турбуйтеся, я прийшла до Сави, а його немає. Дивлюся, відчинені двері і хтось стогне, вирішила зайти. Що з вами, скажіть, я допоможу може?

Схопившись рукою за лівий бік, зібгавши там одержу, Уляна, притамовуючи біль, неслухняним голосом заговорила:

— А Сави немає? Ще немає Сави?.. Мене поранено на вулиці... автомобіль. Отут ударив... Він, здається, не бачив мене, не помітив... не впізнав... Я не хочу, щоб він мене впізнав, не треба...

Не стримуючи себе, Уляна заплакала так тихо, мов хора, вередлива дитина. Сльози полилися рясним кривулястим струмочком і розпливалися на подушці прозорою сивою плямою. Крізь сльози вона ще промовляла окремі слова:

— Сава пішов... Не дідуся ніяк сина... Робота, казав...

Мар'яна зрозуміла, що ця жінка — Савина мати. Але не знала, як їй допомогти. Розгубилася і стояла, не рухаючись із місця. Приголомшили сльози і змучене болем лице. Прокинувшись, вона все ж почала роздягати Уляну, щоб подивитись поранений бік. Руки неслухняно плуталися, і пальці були негнучкі, мов чужі. Не чекала застати таке в Савиній кімнаті. Зайшла випадково, бо дома не хотілося сидіти і не було охоти зустрічатися з Гамалією, що кожної хвилини міг прийти. Вже завтра збиралася йти на роботу, куди влаштувала її Надійка з товаришами. Щовечора сиділа тепер в її кімнаті, або веселим, безтурботним гуртом ішли в кіно чи в театр. Вечорами Мар'яна оживала і цілий день чекала того вечора. Після останньої розмови з Гамалією Мар'яні здалося, що вона почала жити по-новому і мала право йти до Сави, відповідаючи за всі свої вчинки. Це ж на нього натякала, коли заявила одверто чоловікові, що жила, з ким хотіла.

Закотивши сорочку Уляні на лівому боці, рішуче відірвавши скривавлене полотно з широкою плямою пришерхлої крові від рани, Мар'яна хитнулася назад від стогону Уляни і того, що побачила. Рана невелика, лише здряпнуло шкіру. Але весь лівий бік був синій, з фіолетовими краями, смугами обведена була пухлина. Далі фіолетовий колір переходив у зелений і розпливався в ніжно-рожевих берегах. Пухлина була катастрофічно велика. Ребра всі сховалися під набряклим тілом. Уляна, заціпивши зуби, стогнала уривчастими, окремими вигуками, ніби так голосно дихала.

— У-у... у... о-о...— тільки й було чути.

Мар'яна заметушилася. Бік хорой горів, і все тіло її було гаряче.

Кров виступила з рани. Темна і густа кров. Червоненьким струмочком почала вона стікати і капнула на ковдру. Мар'яна почала закривати рану і швиденько заспокоювати Уляну:

— Хвилиночку полежете самі, а я збігаю по лікаря. Зразу прийду з лікарем, і все буде гаразд...

Але поранена схопила її за руку і стиснула пальці, скільки було сил.

— Не йдіть... Не йдіть, я не пущу вас... Голубонько, люба, не ходіть... Потім... Сава... приведе...

— Так не можна вас залишати... Лікаря треба негайно! — суворо промовила Мар'яна.

— Ні!.. Я вас не пущу!..— вигукнула гістично Уляна і потім почала стомлено прохати: — Я вас прохаю, молю, не йдіть, не покидайте мене... Зразу прийде син і знайде лікаря. Зостаньтеся зі мною...— Притягла до себе ближче руку Мар'янину і поклала собі на чоло. В очах застигло моління.— Ой, як мені душно, яка спека... Не йдіть!..

— Гаразд, я не піду. Тільки пустіть руку, я покладу вам компрес.

Уляна покірно випустила руку. Очі їй заслалися сизою плівкою і закотилися під верхні повіки. Ледве чутний стогін вирвався з подихом. Мар'яна намочила в коридорі рушника і поклала холодну тканину до рани. Поранена глянула на неї широкими очима, ніби не впізнала зразу, потім заспокоїлася. І не відводила очей від Мар'яни:

— От спасибі... Так краще... пече не дуже і спокійніше... Я рада, що ви з Савою... знайомі і буваєте... Він хороший... Ви такі рідні, милі... Як вас звуть?

— Мар'яна,— тримаючи руками компрес, відповіла гостя.

— Скажіть, Мар'яно, а він не впізнав мене... Не може бути, щоб упізнав. Не може бути!..— вигукнула Уляна, зібравши сили, і рвонулася з місця.

— Лежіть, не ворушіться! — застережливо схопила її за плече Мар'яна.— Хто не впізнав? Чому не повинен впізнавати?

Знову пораненій сльози залили очі і прозора заблищали, перелившись через повіки. Схлипаючи, ковтаючи слова, заговорила, хвилюючись:

— Чоловік мій... колишній... Дивлюсь — їде на авт... то... мобілі... Я вийшла хоч здалеку подивитися на нього... Іде... Переходила вулицю... Автомо... мо.. біль і вдарив мене... А він там сидить... Петро Гамалія мій чоловік, я тікати...— шепотіла Уляна далі.

Рука Мар'яні зібгалася в кулак. Нігті врзалися в долоню. Компрес упав, сповз і оголив рану. Це протверезило її. Не вірила своїм вушам.

Збліднувши, спитала різко, не своїм голосом, нахилившись до самого обличчя Уляни:

— Петро Гамалія ваш колишній чоловік? Правда? Гамалія Петро?..

— Та Петро ж, Гамалія... Думаю, хоча б не впізнав... а сама тікаю — і на візника...

Тепер Мар'яна впізнала цю жінку. Її фотографія стояла в шахві Петровій і дивилася звідти, мов із-за ґрат.

Спокійно приладнавши компрес, Мар'яна одійшла до вікна. Побачила — вечоріє вже, і захід розплескав десь далеко за будинками

по небу свої неймовірні, невимовні фарби. Посміхнулася в маленьке вікно сама до себе, подумавши:

«Прямо як у романі якомусь... Ніби в книжці прочитала...»

Дійсно, Мар'яні здавалося, що все це вона прочитала або спостерігає збоку.

Згадала все, що сталося тут поміж нею і Савою тоді взимку. Нібито було не з нею, а їй розповіли про пригоду невідомої людини. Але не було ніякого бажання зустрічатись тепер із Савою. Треба негайно тікати звідси, влаштувавши як слід його матір. Покласти лише нові компреси і прив'язати їх, щоб не сповзали.

Пішла назад до ліжка. Рухалася тихенько, боялася сполохати хору і почути знов її жалі. Але Уляна ввіймала її очима і, стомлена болем, пошепки заговорила, зробивши лице своє лагідним і близьким:

— Ви такі хороші, Мар'яно... Я вас ніколи не забуду. Ніколи...

Мар'яна взяла рупник і хотіла йти до гранта в коридор. Посміхнулася сухо і болісно у відповідь на слова Улянині. Біля самих дверей почула Мар'яна важкі кроки на східцях і розмову. Кілька ніг спускається вниз. Вона прислухалася. Раптом відчинилися двері, і через поріг ступив Сава, за ним ішов ніяково Петро Гамалія, боком просуваючись у двері. Сава побачив Мар'яну, ту саму чудову Мар'яну, тільки у весняному костюмі і з весняним виглядом. Так принаймні здалося йому в першу мить. Посміхнувся широко їй назустріч і ледве хотів сказати привітне слово, коли вона відштовхнула його від дверей у коридор і вийшла за ним. Двері зачинила за собою.

Не встиг ні Гамалія, ні Сава висловити свого запитання, доки Мар'яна швидко опанувала себе і звернулася до них:

— Я попала сюди випадково... До вас у гості йшла, Сава. Там лежить поранена мати... Ваш батько, товариш Гамалія... Ти, товаришу Петре... Переїхав чи вдарив її автомобілем. Їй дуже зле... Нехай батько біжить по лікаря, а ви йдіть до матері й кладіть компреси. Гамалія нехай зараз не заходить у хату, бо вона весь час повторює, що боїться його бачити. Потім, як полегшає...

Мар'яна не встигла закінчити. Сава легеньким рухом відсторонив її від дверей і зник за ними. Гамалія ще постояв хвилинку. Губи ворухилися, але жодного слова не вилітало з вуст. Махнувши рукою, ніби відганяючи від себе настирливу муху, він хутко, загібаючи ногами східці, вилетів нагору.

Мар'яна й собі пішла, вимірюючи кожен свій крок. Так починає свою мандрівку людина, коли перед нею лежить довгий і важкий шлях...

БУКНИЙ ХМІЛ

ТЕМИ ДО ПОВІСТІ

I. КРОВ, ТАТАРЩИНА Й ТИРСА

В Басукайському лісі пахне свіжим солодким листом, полинем, соковитою порістю на багнищі, коли вільхи та верболозу. Пахне забутою предковичністю — далеким запорізьким диким полем. Басукайський ліс — на північ, за багнище й трясовину, трясовина ж глибока, як незабутні згадки про далеке, що до себе манить.

У глибінь, у трясовину день дивиться, в зелену прорість шум поринає. Глибока, блискуча, як емаль небесна, заводь холодна розлилася в тиші, спить. Сонце скотиться до берега заводи — умирає в крові на ніч.

Очі — трясовина, волосся м'яке — тирса, в червні на цілині, що залишалася на могилах давніх, незаораних. На рівчаках — тирса. Солодкі трави й п'яний дух. Кожне листячко на кущику соковите і вимержане — радість. Це радість колишня, далека. Колись — дике поле й розгульний вітер і від дикого поля, від прадіда до діда, від діда до батька й до сина зашкарублі, шкарубкі долоні, мов осіння стерня, і міцні ноги, щоб гнати гони з косою. Од дикого поля до сина — відьми, відьмаки, лісовики та мавки, ворожки, пристріт, папороть — чарівна квітка.

Це цілина — предковична селянська істота в міцних ногах, у шкарубких долонях, що гнала пуди хліба кудись по залізниці, а залізниці на чумацькі шляхи сіли. Так колись сіли пани на вільну землю дикого поля. На цілині, на могилах незаораних ще росте тирса давня, як селянська шкарубка істота.

Басукайський ліс якраз до села підбігає з півночі й біжить мережаними верхів'ями синіми в далеч, виграненим листом шелестить. Напружує сили земля, тримаючи дерева. Від села до лісу дорога втинається туло, а далі поміж кущі лісом.

Матюкнувся про себе Семен, а потім зашепотів злякано:

— Прости мене, грішного, господи! Та й волів же, й гарби беруть... щоб їм руки повсихали!

Семен — на хутір до лісу. Хутір за селом по дорозі в ліс.

Приїхав додому злий, робив широкі рухи руками, а як розпріг коней, стьобнув одного батогом, кінь злякано рвонувся.

— Стой, халера!

І ще раз оперіщив. На призьбі мати прошамотіла йому беззубим ротом. Не глянув на неї:

— Зубами вдержу, а не дам, душу з мене візьмуть... за печінки б їх узяло.

За повідки спітнілих коней і повів на луки, щоб звідти до косарів — кінчали сьогодні пшеницю. Пил покірно, м'яко підіймався й лягав, а з трави пахло медом і бур'яном.

Назустріч їхав Гаврило Захаренків гарбою забирати копи. Пара молодих лошаків дружно впиралися в пил ногами, а гарба видзвонювала всіма гвіздками й колесами весело. Зупинив його Семен. Розповів, що в сусідньому селі вже був загін, що бешкету наробив. Лихо, та й тільки!

— Так говорять, що в нас будуть панам усе віддавати, повертати й хліб брати будуть, що на їхній землі.

Стягнув лоба в зморшки Гаврило й незвикло, напружено почав думати.

— Та ще, говорять, заложників беруть.

Семен далі повів коней, а Гаврило сіпнув віжки. Сіпнули коні гарбу, а він міцно стиснув у руці пужално.

— Заберуть усе... хе!

Тільки з війни повернув недавно Гаврило та одружився, і ось тобі на... Заберуть назад коней, віялку... Ого-го!..

Несподівано схопився на ноги так, що коні озирнулися, став на гарбі, вигукнув — віжки як струни, і коні пострибали хутко, залишаючи позаду гарби хвіст пилу.

За півгодини звістку всі знали. Лаялись, не вірили. Хто зна, може, так пустили...

Та Гаврило вирішив із кіньми дома не ночувати, а з ним ще хлопці. Бо вже звикли: вночі потиху в'їздить загін, а на ранок чекай — або в підводи, або мобілізація, або давай контрибуцію, а тут коевиця, возовиця...

Вже сонце за обід перегнулося до полудня, уже з багнища потягло вогким духом.

Тоді тривога враз упала на Загуляївку. Тоді Гаврило й ще багато хлопців покинули копи й погнали коней до Басукайського лісу, щоб сховати їх там. Промчали мимо Семенового хутора за річку, повернули й стежкою, а потім навпростець. Біля Болотяної балки позлазили, попутали, потриножили коней, залишили кількох стерегти, а самі — в село через брід.

Так не раз спасали коней від мобілізації та підвід, то, може, і тепер. Пішов і Гаврило поглянути, послухати, що робиться на селі. А загін якраз промчав селом і повертав назад.

Бо капітан Вахомський має свою вдачу й часто робить різні несподіванки, і загін до цього звик. Ось зараз він зробив один із своїх маневрів — враз зробити заколот у селі, а потім починати вже справу. Він вихопив шаблюку, звичайним рухом поправив кашкета на голові й вигукнув фальцетом щось дике:

— Га-а-а-у-у-а!..

Сіпнув поводи — кінь знявся цапа, підстрибнув під острогами й нагаєм, рвонувся по дорозі. Широкий шлях закурився злякано пилом, зарябів кінськими ногами й хутко побіг поміж хатами.

Загін божевільно гукнув, зламав ряди, примружив очі і з шаблюками в руках копірснув дорогу пилом. Дехто вистрілив кілька

разів угору. В одну мить промчали мимо волості й церкви, промчали село — тихо.

Вже на другий бік села виїхали: степ розхристаний, непокірний, цвіркотить і б'є настирливим одноманіттям — брамою синьою ліс.

Повернули назад до церкви й до волості — потиху поїхали на розпарених конях, інколи тюкаючи, гукаючи на хати, а хати блимали лямком примружених очей.

Сторож волосний Свирид без шапки біля ганку вклонився, і пасма волосся білого впали на очі. Вицвілими очима сивими поглянув, зміряв загін. Одну руку за пазухою тримав, а друга тремтяче висіла. Вахомський впритул підїхав, так що кінь його дихнув гарячими ніздрями в обличчя Свиридові, і він трохи поступився.

— Дивишся! А старшина, чи там хто, де?

Свирид руку з-за пазухи витяг і взявся за бороду:

— Та в нас так що й немає... настановили одного сходом, а він не хоче... так що неспокійно той... еге...

— Еге ж... Давай його сюди... та живо... людей збирати сюди... на носках.

— Та воно так, що косять і возовиця — знаєте, годинка: на степу всі.

— Мовчать... Ану, проведіть його... щоб не пятакав, га-а?

Вилаявся Вахомський гостро, почервонів. Двоє кинулось до Свирида й оперічили його нагаями. Він хутко пішов, а вони із сміхом гналися й били, аж поки він не вбїг до когось у двір. Тільки встигав переступати ногами та затуляв руками сиву голову, примовляючи:

— Синочки... си... си... С-сукини сини, катюги...

А з очей сльози.

Свирид поза городами вийшов і побїг шляхом до Семенового хутора. Бо то ж Семена були на старосту обрали.

Покурилося шовковим пилом, під ногами плутався свіжий соковитий бур'ян. Сонце просмокчувалося в траву, билося на гнідому обличчі, на мережаній шії діда.

Гаврило обережно похмуро повертав у село, йшов назустріч дідові. Річка за спиною блиснула мідною лускою, і синявою смугою криці недалеко починався вигін і хати.

Підійшли. Дід Свирид якомсь незвичко хитався й хотів пройти мимо, схиливши голову. Засмажені тютюновим димом вуса, руді й корчуваті, а на шії фіалкова смуга — кров запеклася під шкурою.

А Гаврило собі йшов, думав:

«Трави добрі. скосили... хліба... Літо — давно такого не було... От тобі й забрали панську землю, й обстроїлися люди... А віддавати... Не віддамо... Собаки б їх!»

Черкаючи постоломи землю, вже минав дід Гаврила, потім враз хутко підбіг до нього, зворушливо, уривками заговорив:

— Синку мій... та господи ж, та ніколи ж ніхто не бив... Скільки живу, ніхто не бив... за діло, а тут... Та глянь, та поглянь!

Розстебнув сорочку, підняв її до шії, повернувся спиною. Стареча спина дідова, зорана зморшками, кістки випинаються на худій спині,

а спина вся сполосована червоно-синіми смугами, побита до крові нагаями.

Зібгався весь Гаврило, примружився. Дід сварився. А по щоках дитячі сльози на бороду, на вуса із зчервонілих повік. Ніколи Гаврило не бачив таких сліз. Щось вигукував, говорив дід, щоб їм і на тому світі... Сварився в бік волості:

— Не піду, не піду більше... Скажу Семенові, нехай іде, а я піду в ліс, он туди...

— Ідіть, діду, до Болотяної балки: там хлопці з кіньми і мої там... Прийду й я туди, переждемо...

Спираючись на щіпок, почвалав далі дід. Коли підійшов до добре зробленої Семенової хати й великого подвір'я з повітками, клунею та сажами, собака кинувся, натягаючи ланцюг, а кілька менших вибігло назустріч. Вийшла Сонька, дочка, пішла в хату, покликкала батька.

— Йдіть, там вас треба... старосту... сход скликати, приїхали.

Семен не питав хто, тільки очі стрибнули на Свирида, на хату.

— Та-а я ж тут що?.. Я...

— Старосту требують... Сход треба...

— Та який я староста... і-і, ти, лихо... І ти ж хоч оповістив усіх?

— Ні!

— Так біжи хутенько...

— Ні, я не піду, не хочу... Годі з мене, мене вже вгостили нагаями. Піду в ліс, там, говорив Гаврило, хлопці з кіньми біля Болотяної балки, піду туди... хай їм, сукиним синам!..

— Та як же воно... може б...

Але дід суворо:

— Сказав, що не піду... бити на старості літ...

Побіг у хату Семен і вибіг у двір з накиненою на плечі свиткою. А Свирид повернув ліворуч на стежку до лісу й там поринув. З вітів зірвалася зграя гайвороння з молодняком, і кружляли, кружляли у заплутаних колах у повітрі так само, як у заплутаних ходах під сивим волоссям кружляли неповороткі думи в голові діда. Вимережані листки чіплялися йому за голову, за шию. Шелест життя в кожному листочкові — і життя бурує, летється соками в кожній билинці й у велетневій дубі. А Свирид ішов похмуро й бровами білими, що впали на очі наївно-сизі, дитячі.

Хлопці стурбовано повернулися, почали розпитувати.

— Не знаю.

І важко сів дід на пеньок. Хлопці наполовину вкрили вже куреня, чекали на Гаврила та інших. Насмішкуватий, веселий менший брат Гаврила Антон не втерпів. Він саме тоді був у селі, коли Свирида козаки нагаями гнали, і хлопці вже знали про це й не дивувалися, що дід прийшов. Антон підморгнув:

— Так, значить, діду, вам козаки полічили маслочки, га?

Посміхнулися стиха. Дід мовчав. Руденький і рухлявий Серьога тоді:

— А я б ото не дався, повернувся та в хряпало як би блиснув одному та другому!

- Ого! Вони б тобі ряску знесли...
- Овва, наче я такий, як дід!..
- Його ж ряску шаблюка не візьме. Ха-ха!
- Не дуже там!

Повернувся Сидір:

— Покиньте зуби продавати, знаємо, що дешеві у вас. Ось перебили роботу, а ви чортівно верзете!

Змовкли. Синьо-сизим вогким оком вечір глянув крізь дерева. З болота понесло вогкістю, запарувала земля й розлилася пахощами. Сидір знов повернув темну, м'яку, як пушок, бороду, сиві очі:

— От, гади, перебили... Земля так пахне... гарно пахне земля — травою...

І він повернувся, ліг на живіт, а голову сховав у траву.

II. «ДУЙ, БРАТВА:

ПОПАДЬОШ — НЕ ВОРОТІШСЯ!»

У напівтемряві топталися дядьки біля ганку, посміхалися собі у вус, коли Вахомський проголосив, щоб усе майно, забране в пана, було назавтра знесено, зведено скот і вся зброя щоб була в нього.

Кінчив, спустилися з ганку, пішли з Семеном убік. А за городи виводили хлопці коней, виганяли корів, сідали на коней охляп і їхали до броду, до лісу, до Болотяної балки.

Сперечалися деякі дядьки, а особливо, що з хуторів, мов нехай вони тим добром собі пельку заб'ють:

— Мо', воно власть і нічого, не гірше ж Советів!..

— Яка власть? Давай яку вгодно власть, аби наша власть! А раз у нас беруть, значить, не наша... Нам слободу, нам власть, щоб котора нас не трогала й котора правильна власть!

А дядьки поза городами в ліс, кожен зброю брав — одріза або хоч дробовика. Вже з гущавини лісу почала лізти на село темрява, потроху робилася густішою, і в ній поринали хати, дерева... Густою червоною міддю палала зоря. Заграли на скрипку цвіркуни. На яру прогукав пугач. Заблимала, загорілася над обрієм велика невідома зірка.

Бачив Гаврило, як після розмови Вахомський і ще двоє офіцерів поїхали до Семена на хутір, а потім піп і дяк пішли туди. Солдати по хатах розтащувалися, хазяйнували.

Прийшов додому Гаврило. Вдарив хатній дух, житнім хлібом запахло. Батько стурбовано стогнав, жінка чекала на нього. Підвелася назустріч Мар'яна. В радих спокійних очах прочитав турботи. А радість, бо живіт випинався, раділа, коли там ворухнеться, і очі вогкі-вогкі, погляне на Гаврила — і аж зажевріється, бо мати світиться радістю. Глянула очима баб'ячої покірної любові. Гаврило сів. Зашепотіла, заговорила з тривогою:

— Може б, Антон сам у ліс, а ти не ходив би, боронь бо... чого-небудь.

— Піду сам... хто зна. Та воно покип'ятиться й пройде... А що ж? Коні давати, отуди. На фронті був! Для кого? Що маю? Не дам! Поїхали до Семена, і піп пішов. Лижеться Семен до панських п'ят!

Трава м'яко лягала, нагиналася під ногами, шаруділа.

Десь в очереті качки крикнули хрипко й несподівано. Зійшов у балку. Між деревами заблимаło багаття, незграбні тіні від дерев і людей. Котрий лежав, котрий сидів біля вогню. У чавуні булькала картопля. Дід Свирид задумливо дивився на вогонь, у люльці тріскотів тютюн. Підійшов Гаврило. Підвелися з цікавістю. Гаврило подумав трохи, скрутив цигарку, припалив з вогню, взявши жарину пшкарубки-ми вузлуватими пальцями, промовив тільки:

— Погано!..

Поворухнулися й неначе хотіли ближче сісти до нього. Чомусь тільки від нього чекали поради. Глянув Гаврило вгору — там на чорному мов металевому небі передзвонювали зорі.

— Привести скотину й знести зброю приказано...

Дід Свирид не витримав, плюнув убік, обтер свої засмажені тютюновом:

— Нічого не повертять, і все... годі! Нехай не дуже, хазяїни найшлися...

Плямами вогонь падав на обличчя, воно стало червоно-мусянжовим, говорив голосно — всі проснулися. Руда борода, що спала біля вогню, закривши голову лантухом од комарів, підвелася й розплющила сонні очі:

— Та воно, знаєте, спокійніше, коли...

Молодші хлопці перебили йому:

— Знаємо, а з чим останемся? Хай вони без якономій пороботають, не дамо, й край!

Бачив, як горіли очі на вогні. Сторожка тиша лісу вигукувала луною, коні сопіли недалеко, перестрибували спутані.

Антон підійшов до Гаврила.

— Гавриле, підемо з Серьогою, принесемо сюди гвинтівки й патрони, що на городі заховані, потрібні будуть... В лантух — і вшкваримо!..

Подумав:

— Та, може, не треба... Хто зна, як воно там...

— Неначе нам новина вночі! Так проліземо, що й собака не гавкне... Правда, Серього?

— Верно! Обделаєм дело в первий сорт, сто чортів йому в пуп, ще й самогону притарахтаримо.

— Ну, жарте!

— Дуй, братва: попадьош — не воротішся!

— А цього не хочуть...

І за хвилину, насвистуючи, провалилися у насуплений темряві лісу. Тільки Антон намацав нагана в кишені, а Серьога почепив на плече коротенького одріза. Сидір повернув голову до Гаврила:

— Гавриле, коли вони поїдуть хоч до чорта в зуби? Перебили роботу!..

— Не знаю... мабуть, буде нам з ними, бо офіцер, як видно, сука-а...

І, злісно плюнувши, Гаврило ліг на траву недалеко від багаття, загорнувшись у свитку, а Сидір дивився на небо довго-довго. Зітхнув глибоко:

— Ну й хороше ж! А вони не дають роботать... А як там Варка! Гавриле, люблю я дерево всяке, люблю, коли пахне, люблю, коли бугай водяний кричить... Люблю, їдрі його кору...

Сіріла його м'яка борідка, сірі очі замислено блимали, дивились, як там угорі отарами повзали зорі.

III. ПРОСНУЛАСЬ ДАВНЯ СТЕПОВА СИЛА...

Хіба добереш, що за думи вистрибують отам у голові, під чолом? Десь звичайні шуми, міцні запахи, а з голови дума звичайна, як столітні незмінні села, як оті каганці, що до них знов повернулися. А тут пани... не розбереш. День розцвіте — забудеться чи ні?

Бо ондечки дід Свирид ніяк не засне, сидить замислено на пеньку, дивиться кудись, підставляє груди повітрю, пахошам, дурненькому вітерцеві. На вогонь злетілися метелики й тихо, покірно палять крильця перламутрові, а жуки з густо басовим гудінням з розгону перекидаються у вогонь. Подивився дід у темряву, що стіною нависла, прошепотів із серцем тихо-тихо:

— Немає літ... ех! Попадись ти мені, пошматував би на клапті, хоча б ти й сам енерал!

Жук перекинувся, обпалив собі крила, впав біля ніг Свиридових і знову поліз у вогонь. Дід стріпнувся, простяг руку, взяв жука, промовив:

— От дурненький, куди ж ти у вогонь — згоріш, бідна тваринко, от нерозумна! Ну, йди, йди...

Кинув жука в кущі й якимось зібгався ввесь, перекривився від болю, кольнуло йому в спину, в плече. Біля нього молодий хлопець гриз окраєць хліба, смакуючи й присапуючи.

Гаврило підвівся й повернув у кущі до стежки.

— Ти ж куди це, Гавриле?

— Та піду, не спиться... Повернуся зараз.

— Ти ж там той, як його... не попадись...

Не кінчив Свирид і підкинув хворосту у вогонь. Та Гаврило й так розумів. Він поміж кущів у темряві вийшов на стежку, що йшла на дорогу, і попрямував до Семенового хутора. На городі переліз через тин. Густа темрява — тільки жовтими гарячими очима з хижим блиском горять вікна.

— Бач, то каганця палив, а це й карасини дістав...

Доповз до кущів бузини, що біля хати. Собака мовчав. Кущі збилися до купи байдуже-суворо. Гаврило поринув між них. Тільки-но

хотів підповзти до вікна, коли враз одчинилися двері — вийшли. Вахомський, Семен і з ними вартовик.

Вахомський голосно:

— Розставити варту за селом і там, коло броду й лісу. Нікого не випускати!

Вартовий підійшов до коней, що стояли недалеко біля ясел, сів і потупав у темряву пильним шляхом. Собака рвонув ланцюг. Гаврило прикипів до стіни. З куца впала на обличчя холодна, свіжа роса, а на небесних гонах так задумливо перегукувались зорі.

— Так що, ваше благородіє, і я дещо взяв тут. Як усі брали, то, я вам скажу, неможливо. І так що, доложу вам, небагато.

— Потім подивимося і, може... Так, значить, туди в той бік, добре.

Махнув рукою Вахомський у той бік, звідки зараз прийшов Гаврило. Махнув рукою й зник у темній плямі дверей.

З-за куца Гаврило заглянув у вікно в хату, присів, щоб не нагинатися, у кишені придавив ногу, револьвер поправив. Прилип очима до шибки. Вахомський сидів у спідній сорочці, на столі вечерея й самогон чи вино. Біля нього увивався диякон, заглядав в очі, запобігливо посміхався.

Увійшла Сонька й поставила щось на стіл, хотіла йти, та Вахомський схопився, впіймав її за руку й потяг до себе. У неї хутко-хутко крильцями затріпотіли вії. Семен щось почав говорити, а той кинув йому:

— Пшол, без тебе!

Посадив дівчину на коліна й хотів руку їй засунути за пазуху. Сонька рвонулася з рук. Сидів він саме на покуті, за спиною висіло з півтора десятка образів, а згори звисилася велика важка лампадка.

Налив собі чашку вина Вахомський, а другу поставив для Соньки. Дівчина злякано відмовилася. Дивилася мати з кутка з очима, повними матернього ляку. Він ударив кулаком об стіл, почервонів і вигукнув:

— Пий, коли я наливаю! Пий за Росію, за добровольчеську армію!

Підняв руку, ще раз хотів ударити кулаком чи щось крикнути, та зачепив лампадку, з неї вилетів червоненький стаканчик, повен оливи, олива вилілася і струмками полилася йому на голову, на шию, на обличчя. Сонька схопилась і втекла в другу кімнату. Вахомський оскаженів. Піп, дяк і Семен підхопилися з-за столу, бо він схопив настільника, сіпнув — і вся страва полетіла геть на долівку. Почав витиратись. Другий офіцер голосно сміявся. Олива розмазувалась по обличчю. Ще більше розлютовано зірвав лампадку й кинув її в куток так, що аж піп ахнув.

Гаврило за вікном сміявся і вже хотів йти, коли собака на ланцюгу почав гвалтувати, а два менших побігло на вулицю.

Тупотіння коней по дорозі до хутора вже біля хати. Двоє по боках верхи, а між ними, видно, заарештований. Підїхали, прив'язали коні і пішли в хату. Знов до вікна Гаврило і... вже не чув ні собак, ні одноманітної тиші — між двома вартовими стояв Антон і тремтяче

дивився на Вахомського своїми веселими очима. Один із вартовиків держав у руках у лантусі кілька рушниць. Говорив, вказував на них, на лїс, показав нагана. Вахомський наказав йому поставити рушницї та йти, а другий залишився. Той вийшов, від'їзав коня й хутко поїхав до села.

Вахомський, все ще витираючи оливу, підійшов до Антона:

— Фамілія?

— Захаренко!

— Ти це куди ніс?

Мовчки Антон блимав очима. Нижня губа йому тремтіла.

— Говори!

Обличчя налилося кров'ю. Не тямлячи себе, Вахомський підійшов:

— Не скажеш, мовчши!

Розмахнувся і вдарив кулаком в обличчя. Антон трохи не впав, схопився за щоку. Гаврилові піт виступив на лобі, на шії.

Хтось підійшов до офіцера, щось хотів сказати. Той визвірився:

— Не заважайте,— це діло воєнне!

З дверей глянула Сонька, Антон зиркнув на неї, якось боляче напружився всьє, хотів тримати себе сильнішим.

— Ну, ми йому донит зробимо зараз... Лягай... Ти мені скажеші усе... проти власті!

Шарпнув Антона за руку вартовий, другий офіцер підійшов і самозадоволено чекав.

— Ну, ну, товариш, повертайся.

Антон стояв, вартовий знову сіпнув, а він вирвав руку.

— А, ти ще так!..— заревів звіром Вахомський і тільки хотів ударити його ногою в живіт, коли розчинилися двері й з'явився на порозі Гаврило. В одній руці наган, а в другій бомба.

— Руки вгору... ні з місця. Ворухнешся — зразу вкладу!

Оглянувся Антон, ніби не повірив, а в Гаврила очі мов жарини від злости. Вахомський шукав очима зброю, Гаврило помітив.

— Ворухнись тільки — ляжеш на місці! Антоне, забирай усю зброю, в кого яка,— все!

Антон позабирав усе, держав у руках пояси офіцерів із револьверами й шаблями.

— Забирай у цього!

Кивнув на вартового. Антон зняв із вартового рушницю й поклав у лантух, витяг револьвера, а проходячи мимо попа, не вдержався й чмихнув, бо бідний попик зблід, тремтів і руки, мов на молитву, до бога звів.

— Ходім! Тільки ви мені ворухнетесь з місця — бомбу у вікно.

Погрозив бомбою й зник за дверима, підпер двері кілком. Собаки лютували, Антон поодв'язував коні, підвів одного Гаврилові, а двох собі взяв.

— Сідай!

Сів Антон, Гаврило поклав йому зброю, пояси офіцерів, а карабіни забрав собі.

— Паняй!

Але потім зупинився, зайшов у сіни. У хаті ще тихо. Голосно крикнув із сіней:

— Кладу біля дверей бомбу, відчините — знесе разом із хатою.

Щось поворожив, підпер міцніше двері, стрибнув на сідло, і хутко помчали до лісу.

Їхали мовчки, а коли злазили з коней, Гаврило:

— Ех, заварили кашу... буде тепер діло!

IV. ХТО КОГО?

День розцвітав, як рожа. Росяні дерева заплелися косами туману, і напоєні трави тяглися вгору. Їшов день тихий-тихий. Небо аж боляче блискуче в блакитній ширі й далі. Над Україною згвалтованою, стоптаною, з дорогами тупими в лісі й гострими в степах.

Чортова наша дичина!

Антон із Серьогою — про вчорашні пригоди. Безжурно реготав Антон:

— Ох і ряска ж у нього, ой харя ж, та оливою облита, та п'яна. Як крикнув Гаврило — руки вгору, ряска розпливлася, очі вилізли. Поприсідали. Ха-ха!

— Ха-ха-ха! Нагнали холоду!

— Коней брали, а й не пікнули. Бомбу поклали! Налякав Гаврило, а бомбу за пояс — і поїхали.

— Значить, у вікна вилазитимуть.

Дядько з русявою бородою поглянув:

— Чого вони там розходилися? Раденькі, що...

— Та що ж їм — плакати, чи як?.. Нехай собі.

Земля пахуча, міцна. Хліб із золотими переливами. А з-за лісу вітер, як дитина, радісний, розхристаний, рожевощокій. Гаврило до діда:

— Що, діду, огирів привів, бачите?

Свирид поглянув ще раз:

— Бачив... суком вони стануть поперек горла.

— А хіба краще, коли спину полатають нагаями?

Сидір повернувся:

— Хіба не повернемося скоро? А деньки ж бог дає! Що воно там робиться! Бач, стріляють! Як там Варка!.. Серього, дай самогону, дай, я трохи... Не відібрали його в тебе?

— Дурний я був би — втік!

За річкою вибухнуло пострілом, впало луною близько в провалля й пішло лісом у нетрища, потім на березі хтось гукнув злякано:

— Люди добрі!..

Схопились за рушниці, побігли, тріснули сухі віти. Знову постріл — і свиснула над лісом куля.

З-за куців вибіг Гордій Третяк. Піт йому збігав з лоба, запилене обличчя, засмажене, мокрий. З простреленої руки краплями збігала кров на полотняні штани. Збіглися до нього. Гаврило до берега — там вартовий пішов стежкою до села.

— Зав'яжіть руку... воно не дуже болить!..

Дід одірвав шматок:

— Еге ж... Що ж його покласти? Павутини б треба, немає близько, ось подорожник... коли б до баби зразу...

— Зав'язуй!

Обличчя стемніло, зблідло в Гордія. Дід почав закручувати руку. Дядьки стояли важко, як роздратовані звірі.

Серьбога довгими міцними руками схопив рушницю й грізно посварився:

— Попадиць мені!

Гаврило ловив уривки думок у голові, напружено думав, а воно не слухає... чорт його знає... Так би вхопити кого руками очими!

Гордій хутко розповідав, злякано, захлинаючись:

— Б'ють... шомполами б'ють... Стріляти будуть, одбирають... Господи, та... еге...

Якось жалібно підвів руку й жалісливо та вороже говорив:

— Б'ють так ось... там щось учора було... Гаврилового батька водою тричі відливали, поки... потім помер. Хату спалили, а забирають усе... трибуція, говорять. Забирають і грузять на підводи... скотину, та як же це? Говорять — бунт!

Гаврило плечі розправив, широкі плечі, як переліг.

— А Мар'яна?

— Голосила там баба Серафима. Чи підведеться, хто зна. Викинула дитя, а воно й ворушилося...

Одвернулися, Гаврило неначе захарчав:

— Та-ак!..

Цю хвилину звідти, від поля, від Семенового хутора, вдарило пострілами й припало до весело-зеленої трави.

— Вони знають, що ми тут... При мені нахвалялися... Нікого з села не випускають, щоб половити живими.

Гаврило:

— Ото вони йдуть... Хлопці, займай худобу до Тростянецького шляху, коней швидше! Ми їм зробимо діло. Дамося їм взнаки!

І притих такий собі звичайний дядько, що землю колупає, що влітку засмажений сонцем, тільки в плечах широкий.

— Погано починається!

Худобу погнали, людей повели. Шелестіла трава стигла, соковита, шию пестили куці й відхилялися.

— Ні чорта, діду... Зараз у Тростянці з худобою оставимо кількох людей, а самі побачимо, підводи у Тростянцях дадуть нехай!

І вітер, як весела пісня, і трава, як соковита молодиця, цілує ноги, а спітнілі губи листя куців із жагою шукають обіймів і туляться на плечі, обмацують шорсткі загорілі щоки.

V. ОЙ ГАЙ-МАТИ, ОЙ ГАЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ...

Тростянецький шлях вибігає з лісу через балку. Кривулями простягся в степ, біжить хлібами стиглими, стернею. Стерня жорстко коле, а свиріпа жовтим одноманіттям — в очі. Шлях через

річку, через міст, річка маковіє, а урвищем земля на коліна над річкою впала, на голі м'яко-жовті глиняні коліна. На коліна впала земля над річкою фіолетових весен і розсипалась, розплескалась ярами, долинами, шляхами. Тростянецький шлях — до станції Кам'яної, що біля містечка.

Підводи одна за однією хутко. Стомлені коні важкими пудовими копитами в пил тягнуть, хвостами на мух махають, спека піт гонить.

На верству на осідланих конях поїхали вперед Антон, Серьога й ще якийсь білявий хлопець, що інколи спиняв коня, витягав нагана і вчився влучати, стріляв у дерева, у гайвороння. Спокійно націлить, вистрілить, знову вперед поїхав.

Гаврило із Свиридом і Сидором на одній підводі. Всі їхали мовчки, але дід почав розпитувати похмурого Гаврила. Той говорив важко — не хотілося:

— Не вбивать, не задаром убивать. За сіб'я... Котора власть наша? Котора не трогає, котора слободу на землю дає, а приходять, і забирає, та ще б'ють. Значить, що?

Зробив паузу, помовчав, потім скривлено, з бодем:

— А коли мою жінку згвалтували, та й не одну мою, а батька вбили... Подарую... хату спалили. За віщо?

— Еге...

Революцію робити з косами, з сокирами, робити революцію м'язами. А з кулеметів виглядають тисячі смертей, а в людини одна смерть на півсотні літ життя. Ті люди знають, як під плугом пахне свіжий переліг. Висихають сухі трави, полинь гірко сіється пилом, і вітер вогкими долонями не шарпає верхівель. Земляні голі коліна падають над урвищем, над рікою фіолетових весен.

— Правильно! — гукнув Гаврило, коли хлопці, Антон та Серьога, заарештували на станції кулеметчика й потягли кулемета до возів, а інші станцію оточили й нікого не випускали.

Вартовий ще почав пручатись, хотів кричати. Серьога насмішкувато гукнув до юрби:

— Ану, хряпни його хто-небудь у сурло, щоб тільки гавкнув!.. Распотеха чортова, суча провокація!

А дід Свирид, ще без шанки й досі, коли вставав із воза, перехрестився і взяв револьвер.

— А як же воно, той, стріляє?

Гаврило показав.

— Господи прости... за мир...

Палець, зашкарублий, як земля, насилу зігнувся, щоб просунутись до гашетки. Пішли втрьох просто до коменданта-офіцера в кімнату. Враз одчинили двері. Той схопився від несподіванки за револьвера.

— Поклади на стіл... а то, бачиш?

Націлився. Офіцер почервонів, зблід, руки йому ніяк не слухалися, широке обличчя билося м'язами. Та перед ним стояли такі собі дядьки звичайні у полотняній одежі, дід навіть босий. Оглянули кімнату, на плечах у офіцера золоті блискучі погони.

Гаврило взяв револьвера офіцерового, а в кутку ще стояло з десяток рушниць і шабель.

— Забери, Сидоре!

А станція хвилювалася, забігали люди, та нікого не випускали. Якийсь старий лисий канцелярист вибіг і почав плакати, безпомічно примовляючи:

— Я ж нічого... Ну що ж...

Хтось кинув з огидою:

— На чорта ти кому здався, опудало отаке...

А він ще гірше заскиглив, як дитина. Заарештували всіх охоронників. Антон, так, як його вчив Гаврило, почав випитувати, де зброя, кулеметні стьожки. Все знесли до возів, запрягли брички казенні їхніми кіньми, забрали осідланих коней і всю зброю.

А там Гаврило продовжував до офіцера-коменданта:

— Ходім із нами!

Офіцер зробився ще менший, сховав голову в плечі, очі забігали, заблищали вогкістю. Зляканим голосом:

— Та я на службі, мобілізований, за віщо ж...

— Та на чорта ти кому здався, зробиш там одно діло, та й випустимо...

— За віщо, землячок... Та я...

Руда голова нахилилася.

— Землячок... дорогий.

— А, лізете!.. Сволота шолудива! Шкідливі стерви, а трусливі, бач, які. Ходім, тобі говорять! Чуєш, подзвониш!..

Голосно вигукнув Гаврило. А за вікном тінь майнула і впала на стіл: тінь почула, що гукнув Гаврило. Підняв Антон револьвера, вправ вибух під ноги тиші, і проглинула даль луною його в степу. Офіцер поточився, схопився за груди рукою і схилився на стіл. Антон влетів у кімнату.

— Що, знатиме?

— За що, за що?.. Не вбивай чоловіка, він же нам нічого не зробив.

І не скінчив Сидір, жаль було... Жити любить Сидір і землю любить, пухку землю. Любить, як весна з качками летить.

І Гаврило заговорив, і дід Свирид. Антон зніяковів:

— Не знав, що тут у вас. Думав, на вас лізе, та чорт із ним... Не помилював би... Бач, морда яка!

— Ну, бери, Антоне, бамаги, переписувати треба буде, а оте все виносьте й телефон здійміть.

Чистий папір Антон собі взяв, а решту запалили надворі. Одиноко згоріло все.

Написав Гаврило на великому аркуші паперу, написав літерами такими, як зашкарублі пальці в нього на руках із мозолями:

«Оце щоб знали, значить, землю не бери і не лізь, сволота усяка, як власть не ваша, і всім отаке буде од народа, которий за слободу і за землю без панів».

Поклав листа біля трупа. А Серьога з Антоном підставили знизу

ще кілька круто завернутих соковитих матюків, настромили папірця на багнет і загнали його біля голови офіцерової.

Зайшов Гаврило в телеграф, підійшов до телеграфіста:

— Постав телефон на Загуляївку, подзвони. Із карного загону поклич кого-небудь!

Той подзвонив.

— Говори, що ти комендант. На станцію напала банда невідома, щоб зараз їхати сюди рятувати...

Телеграфіст зніжковів, зам'явся...

— Ну, говори!

— Так, комендант станції... Так, банда невідома... негайно. Скільки душ?

— Невідомо, небагато... Говори, щоб зразу їхали...

— Негайно... виїздить!

Посміхнувся Гаврило. Коні стояли, запряжені в нові казенні брички, і чекали. А Свирид дивився на Гаврила, що той викликав на станцію загін.

— На війні, діду, даром були... навчилися дечого.

Під сорочкою серце мужицьке билосся. Підійшов до Гаврила дядько низенький, маленький. Очі глибокі й плечі сухі:

— Землячок, возьми мене з собою... За свободу, харашо?..

Покірливі очі, вошива гнила борідка, видко, скільки там вошей, обідраний. Прілим потом смердить і гнилим чоловічим тілом.

— А ти хто, звідки будеш?

— Курські ми, нехотя попали, та не вирвусь, і обіжають, і їсти нічого, на війні ж я був.

На своїх поглянув Гаврило, дід промовив, неначе з презирством:

— Миршаве отаке!

— Поганеньке...

— Ну йди, тільки викупайся та переодягнись, а то...

— Та я вже... бідність наша, неврожай, роботи немає.

— Як же тебе звать, хвамілія?

— Ларіон Толстов.

— Ларивон, добре! Антоне, даси йому зброю та одержу! Та тільки гляди, Ларивоне!

— Та ми за слободу.

Посідали на брички, сіли верхи, бо стояло вже з десяток осідланих коней. Вони чекали на хазяїв і рили м'яку землю міцними копитами.

— Пускайте тих, нехай ідуть, та глядіть мені — не попадайтеся!

Кілька душ з охоронників почало просити, щоб їх узяли. Між ними грузин, чорний, з довгим носом і сизими виголеними щоками.

— А, ти теж. Вас, козаків, знаємо...

— З вами хочу... Не хочу тут. Ти говориш, за слободу, — і я хочу. Не бійся: Грачію сказав — значить, так, значить, добре.

— Ой, гляди...

— Не бійся, Грачію сказав — не збрехав, руський чоловік сказав — збрехав.

— Ну добре, сідай!

Грачію струнко сів на коня верхи, а решта розсілася на повозках, і коні помчали по дорозі. Кулемет усередині, на підводах зброя. Всю дорогу летіли на свіжих конях, доки не доїхали до річки в балку за куці. Тоді Гаврило звернув з дороги й наказав їхати за ним. Застрибали вози по кочках, позстрибували люди з бричок, а вершники гарцювали. Двох залишили на варті, доки підводи заїхали в балку; там спинилися, озброїлись і пішли ближче до шляху; потягли за собою кулемет, набой. Коней осідланих сховали в балці недалеко. Залигли, кулемета сховали в траві, а трава й куці сховали все. І було спокійно, як раніше, тільки гострі, мов ножі, очі визирали й оглядали навкруги.

Запалили цигарки. Нервово, напружено чекали, як сонце переко-тилось на полудень і збиралося, щоб його проглинув обрій і ніч проковтнула день, щоб завтра він знову народився з її чорного черева.

Чекали — дід, Гаврило, серця мужицькі чекали попасти в село, поглянути, що там. Гаврило попробував ще раз, чи справний ку-лемет, а до нього підійшов один із охоронників:

— Браток, я з кулеметом умію, давай удвох...

Гаврило насулено:

— Не треба, з місця нікому не сходить!

Той пішов назад, здвигнувши плечима. Повернувся до діда Гаврило:

— Коли б що з ними не той... Підіть-но, діду, скажіть Антонові, Сергієві там, нехай поглядають. Як тільки що — в потилицю кулю, й край.

Під ногами дідовими зашелестіла трава. Повернувся, коли ось із-за байраку виїхало двоє вершників.

— Тихше...

Вершники проїхали повз них, і вже виринув загін. Попереду Вахомський на своєму білому коні. Тачанки, вози, навантажені селянським добром, а на кожному возі заложник.

Проїхали.

Враз кілька пострілів рвонуло тишу, розтяло напружені струни повітря, а кінь під Вахомським став цапа й важко повалився на землю. Загін сполошився. Вахомський щось вигукнув, але нікого не бачив. Знов і знов стрілянина, заслало трохи димом. Вже злилося все в один гук, вершники повернули коней у цей бік до куців, деякі почали тікати. Вахомський попереду в наступ із револьвером у руці.

Тоді Гаврило надавив, нервово стиснув — дзенькнув, застрекотів сорокою, застрочив кулемет, з дула тисячі смертей поніс. Дід Свирид, не перестаючи, цілився туди, раз по раз заряджаючи рушницю й силаючи гарячі вогняні смерті.

Якийсь солдат із загону перекинувся із сідла. Вахомський на цього коня і помчав за загonom, що вже розсипався по полю, навтікача. Деякі побігли або лежачи відстрілювалися. Тачанка з кулеметом зосталася серед дороги, бо один кінь лежав забитий. Хлопці посідали на коней і погналися за недобитими останками загону, що гнав прямо на місто. Попереду всіх Антон і Грачію. І тут стріляли, а інших зігнали докупи — кілька душ обеззброїли.

Гаврило подивився на тих, що бігли навздогін, і був певен, що Грачію не повернеться. Коли ось на його очах він наздогнав одного, блисконув клинком — і той скотився з коня. Антон стріляв. Потім повернули назад. Грачію пересів на нового коня, гарцював на ньому, похвалювався:

— Хотів утекти, а мені кінь подобався.

З поля походилися дядьки, що під час бійки десь ховалися.

Пахло свіжою кров'ю. Трупі лежали інколи один на одному, незвичайно вигнувшись, де-де лежав копою мозок. Кров п'янила й заставляла огидливо відвертатися від трупів, що скляними очима дивилися в небо або зарилися головою в пил у траву і заюшилися кров'ю. На дереві кричало зле гайвороння, звідкілясь собака прибіг — нюшив, облизував кров. Чорними суворими плямами впила земля кров. Скорчені руки ще намагалися затулити рану, як драглі, обвисли, упнулися в траву.

Одному з тих, що пристали на станції, перев'язували руку. Кінь із простреленим животом лежав, дивився сумними, сизими, як нафта, розумними очима на людей, у небо й важко стогнав. У стогонах чулася мука, вона застигла в очах, виливалася слізьми. Сидір підійшов.

— Бідна тварина: бач, мучиться, стогне.

— Та ще й невинна до того...— з глибоким зітханням додав дід. Потім хутко-хутко підняв револьвера, націлив у голову одвернувшись — бризнуло кров'ю, потекла калюжа, що її зразу всмоктав пил.

— Щоб не мучився!

Постягали одіж, перстені з пальців, пороздягали трупи, постягали їх з дороги. Поспішали в село. Тільки молодь з Антоном посідала на коні, шапки заломили на потилицю, і безжурно полетіло травами, яром, впало луною на сизі комиші. Задзвонив вітер у вухах:

Ой гай-мати, ой гай-мати.

Ой гай зелененький!

Виїжджає із Полтави

Козак молоденький.

VI. ДИКУНСТВО Й ЛЮБОВ

Важко Гаврило сидів біля полу. Ось із нього по краплині, по краплині вибігає вся кров. Стріляє в мозку, а кров у жилах, мов метал, дзвенить від напруження. Мар'яна ще не ворухнулася — лежала, поклавши руки по боках, ні одна кровинка не билася на обличчі — блідій тіні. Батько під образами — лице в синяках, у ранах, застиглий. Серафима, теща, поралася і вставляла слово своє, розповідаючи, сякаючись у спідницю й хвартухом витираючи слюзи.

У Мар'яни трохи-трохи щілинкою розплющені очі. Гаврилові здавалось, що вона його бачить, що в неї на сухих, як піски в степу, губах інколи заворушиться слово, але вона мовчала — тільки простогне важко.

Є в його твердій голові дума проста, кремезна — погано без баби, а без Мар'яни й ще... Куди мужик без баби? Хазяйство без баби, як без ока, хазяйства без неї немає. Та яке хазяйство? Знає, що тепер довго не доведеться дома бути: завтра, через день придуть. Та й хіба не однаково — хату спалили, клуню спалили. Добре, що теща до себе Мар'яну взяла.

Дума кремезна, проста мужицька дума — куди мужик без баби?

— До дохтора б піти, привезти...

— Де ти його візьмеш, аж у Кам'яне треба... Та він от так тобі й поїде! До баби Ониськи треба, тільки ти сам піди! Мо', зразу прийде.

Аби щось зробити, накинув свиту Гаврило, вийшов.

Баба Ониська край села над лісом живе. В хаті не схотіла жити, землянку вирила — і в ній літо й зиму. Сива шкура брудна, аж лущиться, крізь лахміття світить чорне тіло. На обличчі, мов із глини виліпленому, час рівчаком поорав глибокі зморшки. І все шепоче вона хряским шипучим голосом, все шепоче якісь слова. У землянці гнилим смердить, гнилою прілою соломою, зіллям, цвілими кутками, старечим тілом. Темно, вікон немає, а старечі, зчервонілі неначе, очі Онисьчині бачать усе і все знають. У чавунчику якісь трави варить, шепоче, примовляє. Бачили, як вона роздягнеться гола, обвисле старе тіло, порепане, як кора, сухі кістки пританцьовують круг вогню. Ну, і кажуть, що чарівниця вона, і, як звичайно, бояться.

Трава росте одно літо, дерево — сто й двісті літ, ріка берег розмиває за сто літ, а скільки літ баба Ониська живе отут у землянці? Багато літ... Корова молока не дає, наврочили, пристріт, младенцьке, сояшниця, ще яке лихо — баба Ониська знає, зробить. Хоч допоможе, хоч ні — вірять, бо це одвічне, дикунське.

Червоні тупі, бездумні очі маленькі, глибокі; погляне — бачить.

Біля землянки не було Ониськи. За півверстви на луках біля вільхи, біля трясовини її постать ізсохла нахилилася до землі, до травиці. Підійшов Гаврило. Нагнулася баба до якоїсь билинки, не глянула на нього. Нахилилася, поцілувала землю, поцілувала билинку, зірвала й щось зашепотіла, заговорила незрозуміле вустами, поритими рівними зморшками, проваленою верхньою губою, бо на яснах не було зубів.

Зашепотіла щось:

— Шихари, ухарда, хука-ра... шихара...

Баба шепотіла, як падає осінній лист, шепотіла мертвими, гнилими устами. Пожувала листячко з билинки, потім поклала своє зілля за пазуху, щоб воно там просмерділо гнилим старечим потом...

— Бабусю, драстуйте вам... Так що хвора жінка, Мар'яна...

— Шихаха так... ш-ши... ш... а... рухара... а.

Підвела очі з-під сивих вилізлих брів, повернула до нього давно не мите обличчя й заскрипіла, як куц у вітер вітами:

— Подікувати... ха... подікувати, еге... Знаю, знаю Мар'яну, знаю, від чого вилічить...

Пильно подивилася на нього, пожувала губами, кинула підстрелено й верескнула:

— Ах ти!..

Проскрипіла й підійшла, чуть не торкнулася пасмами. Слина підкотила до рота Гаврилові, і він одступив, бо з самого дитинства її не бачив, забув.

— А, бунтуєшся ти? А, людей ти б'єш? Сьогодні земля плакала... га?

Повернула й пішла до землянки. Увійшла всередину й винесла брудного вонючого чавунчика. Зашепотіла свої заклинання:

— Оце напій, напій, плюй...

Поглянув Гаврило — такий чавунчик, вона над ним нахилилася, пальцем побовтала. Згадав, як він у шпиталю лежав — усе біле, сестри-жалібниці. Дала чавунчика — він розмахнувся й кинув його далеко в траву. Чавунчик покотився по кочках, вилився настій.

Баба підступила до нього. Кислим засмерділо, на обличчі у неї кожа ще більше зморшками взялася. Одштовхнув її від себе й хутко пішов назад. Коли відійшов, почув, як хряскотливо, з присвистом і шебуршанням, неначе з горлянки шипіли змії, сміялася баба Ониська:

— Охо-рхо-рхо-хло-хлю-хо-о!..

Ще раз озирнувся. Баба нахилилася, дивилася в землю, з рота текла пінява слина, на груди, на землю. Шебуршливо, хряскотно сміялася.

— Рух-хмо-рхмо-ха-ха..— заливалася жутким сміхом баба. Хряскотіло щось у неї в горлянці, немов звук не міг вирватися легко на волю, а застрявав там, у сірій старечій пащі. Десь у голові засіла міцно тривога. Та він бачив не тільки відьм, а й пекло. Посміхнувся криво Гаврило, хоч і говорили чого багато про оцю нелюдиму патлату бабу.

— Каркай, стара чортяко, на кутні!

Поринув у вуличку — нагнав його вітрець, що полоскав листя. Потім, пританцьовуючи разом із соломинками, пір'їнками та пилом, помчав уперед. Вже заспокоїлося село, із сваркою розібрали своє добро з тих півтора десятка возів, що відбили у Вахомського, і застигло все.

Назустріч блиснули чорні гарячі, як вугілля, очі Грачію. Йшов з Антоном — і спинилися разом. Вулиця рівна, гостра. Очі в Гаврила сумні, очі у Грачію, у Антона гострі.

Грачію зубами блиснув, словами в Гаврила влучив:

— Браток, а з тими, що в полоні?

— На ранок сход скликати. Що люди скажуть. Сьогодні об'явять, щоб раніш...

І пішов Грачію. Сороміцьку кавказьку пісню заспівав потиху Антонові, той сміявся, та слухав мало, бо от як його до Соньки покласти? От... ще й глузувати з нього буде — така... А побачить її, хоч Семен і сказився — злий. Змією сичить — зайшов, привітався, а він чортом як кинеться...

Продовжував Антон розмову з Грачіо: чорні вогняні очі Грачіо в даль, і посмішка блисне.

— Земля нам: ми робимо — не мішай! А земля нам, і власть — от і все. А вони без землі ніщо, без якономій... Щоб правильно, слободно і для всіх, розумієш? Не що там єге і все єсть!..

Подумав Грачіо:

— А в місті...

— В місті? Та той. Так його... так само нам, тільки там другі, там, розумієш, той... Та на чорта нам город, до нас нехай ідуть — і амба!

— Ні, в городі там більшовики, от хто...

— Чого? Більшовики за нас, а комуністи нехай комунію в городі роблять, правда? Це ж у них головний, що веде їх,— Марксов, комуніста...

— А харашо, харашо... Смотри, всьо наш, бери всьо і всіх бери — все наш, так?.. І у кожного є, і у тебе є, не тронь,— правильно?

— Правильно, маладець?

— А панів немає, буржуїв, офіцерів, що по морді б'ють. Один мене в морду бив, а я його вбив — ніхто не визнає.

На коротких кривих ногах рудою борідкою засвітив у обличчя Ларивон, наминаючи шмат хліба, уже в чоботях, у піджаці й шапці:

— Брат, здорово жрать дають — нажрався ж скільки.

— А чому покинув стерегти?

— Там другий є...

Зашкутильгав по дорозі, збиваючи пил, хилитаючись. Тулуб низький, і руки довгі розмахують. Вулиця стрибала хатами, як шматтям драгим, перед очима. Хмарами небо посілося, пахло прілим гноєм. Десь контрабасом заревіла корова. Оксамитом голуби буркотали, прилетіли із степу. Летіли з-за річки, де очерет мокро, сизо шелестить, очерет ворухливий, одноманітний під рудими патлами сонця.

...Над Семеновим хутором увечері шелестіло осокою, хилилися віти на стріху одна на одну. Трава вже вогка лежала й не чіплялася за ноги, чекала, як із-за лісу виповзла невідома велика зірка й мерехтливо загорілася холодним блиском.

Тоді Семен підкрався потиху до клуні й чув, як за кущами Антон із Сонькою говорили. Антон розповідав своє, а Сонька про батька:

— Говорить, що Гаврило бога прогнав, проти бога, і говорить, що ви злидіні з дідів, прадідів, а за власть людей б'єте. А про тебе так і не нагадує. Сердиті батько стали...

Говорили, сміялись, бо молоді, бо терпким, як листя дубове в росу, пахне тіло Соньчине, бо руки в Антона, як дубові віти, а губи — молоде жито. Приснула сміхом.

— Забрати мене хотів офіцер. Говорить, кращої не знайти. Як їхав, зайшов, а я в ліс утекла. Чуть батько не оддубасив.

Стріпнувся, як кущ, Антон.

Гострі, мов тернові колючки, очі:

— Забрати?.. Сволоч! Не нагнали його сьогодні!

Як шовкова трава, волосся в Соньки, коли Антон рукою гладить, очі сірі — гуси у вирій, пухнаті вії!

— Думаєш, дамся, хоч приїде ще?.. Скажений, говорив батькові, що забере.

— Ну, добре, я за ним поохочусь. Як собаку, вб'ю.

— Що?.. Тільки б'єте, крові вам мало!

Це Семен не втерпів, із-за клуні голова розпатлана підбігла, і аж плюється словами:

— Хазяїни, власті їм, злидота чортова... Ти мені тут не той, із Гаврилом, з п'яницею! А ти, лахудрище, додому! Пужалном поб'ю: бач, найшла до пари чорта на мою голову!

І хруснув хворост під ногами. Сонька в хату побігла.

І синій-синій вечір, вогкий вітер із річки, цвіркуни. Десь зорі билися в глибині й поринали глибше, виривалися на волю.

А далі, на ранок, на обрії нашої бунтарської, повстанської країни сходило сонце. Захопило ніч, запутало її промінням, креснуло світло й відкинуло ніч за річку, за ліс. Бунтарський каганцевий край, бунтарські обідрані села — звір дикий, бунтарський шлях — запорізька розхристана воля. Степ голий у спеку. взимку. Дерево гнучке в байраці, й дядько хитрий по-звірячому, в хаті смердить цвіллю. Нудна хата, невесела — бунт із хати, з нудного, звичайного степу.

VII. УБИТЬ!.. УБИ-И-ИТЬ!.. СМЕРТЬ!..

Зачепилася ніч за ранок, перекинулася на день. Зібралися люди обв'ітрені, черноземлею пахнуть, пахнуть свіжим хлібом житнім і відригують кислий борщ. Порепані долоні, вицвіле волосся й шия мусянжова — масою біля ганку землю давають. Про офіцерів, про врожай буденна розмова, а більше про вчорашнє.

Грачію до Гаврила зайшов. Моргнув, бо той над Мар'яною стояв. Вона очі розплющила трохи, посміхнулася радо так, а очі ще немов чимось неживим, сизим заслані, і дитяча хвора усмішка на жовто-прозорому лиці.

Вийшли на вулицю, а коло двору баба Ониська. Очі безумні десь під бровами, під повіками, мов під гнилим мохом ненаський гриб, сховалися, отрутою звідти визирають. Як вийшли, Ониська з-за пазухи якусь торбинку витягла, палицею посварилася, заматлала чорними сухими руками, замурамотіла й почала із хряском:

— Ха-ха-хо-о...

Сміялася так, ніби хотіла проковтнути сміх, сміялася старечим ротом із присвистом, з пеньками гнилими від зубів. Сміялася настирливо, так що у вухах збивався сміх у клубок і здавалося, що по кожій під одягом повзуть смердючі блошиці, воші, залишають прищі, болячки. Гаврило голову між плечі, хутчіше хотів іти. Коли з хати Серафима, вдарила руками об поли, вигукнула, що Ониська на її хату лиха накликає, що пропала ж вона, бідна, навіки. У Грачію від огиди зуби блиснули:

— Пішла вон... собака вонюча... Пошла!

Стрункими ногами два кроки, і стьобнув Грачію Ониську нагаєм по плечах і ще раз. Недорізано, хрипло баба розтягла свою горлянку і шкутильгаючи побігла поза городами, а Серафима голосила, що відьма їй наврочила.

— Хочеш, я її вкладу.

— Не треба... Покиньте, мамо, чорт з нею. Дивись, розвели!

Пішов.

Хто з дядьків батіжком цьовхкав, а хто розстебнув рохристані груди й задумливо слухав. Сіра земля гаряча, куряві сірі лица одноманітні, як довгий шлях.

У шухлядці голови неповороткі думи незвиклого до думання мозку. Прості думи: один та один — два. Прості, як математика, мов ота вітка, що живе, і її зрубають. Як математика, прості лица. А розмови про вчорашнє гудуть гостріше.

— Виведіть їх сюди.

Подав знак Гаврило і зійшов на ганок. Вивели полонених і поставили біля ганку. Шестеро — злякані лица, очі бігають, бояться зустрітись з похмуро цікавими очима дядьків. Хитнулась юрба. Якесь баба голосно крикнула:

— Ондечки той, ондечки сукин син, що сувої забирав. Та прохала ж — надушив... Спасибі, Василь визволив, убити хотів. Попався, голубчик!

— А отой он коня забрав, вуси ото руді, бач, а харя як не трісне... По хряпалу його, по ластовинню... А ондечки...

Впізнавали, лаялись: робилося душно, свербіло немите тіло, корою лущилося. Набрякло повітря злобою, словами.

Почав Гаврило:

— Оце которі не втекли з отряду охвицера. Ось, бач, два ще з погонами, із «георгієм»...

— Босяцюги, а не офіцери, ось що... Злодії...

Гаврило зірвав з грудей одного хрестик «георгія» й кинув комусь, продовжував:

— Скажіть, люди добрі, що робить, щоб, значить, не согрішив перед миром. Нехай мир. Бо, значить, наша земля, власть наша й інше... і земля всьому народу.

Ще хотів щось казати... Збігалися брови, думав, а думи не лізли в голову, не виходило; голова важка, неначе все вилетіло.

— Так тот, значить, впоследствії виходить... судить.

І зійшов униз, бо говорити було важко. Замовкли. Десь там глухо хтось говорив, що нічого з ними панькатись, але не виходив уперед.

Семен до Гаврила почав шепотіти над вухом неспокійно. Гаврило хитнув головою:

— Не лізь не в своє діло.

Семен одійшов. На ганок вийшов дід Свирид. Довге сиве волосся сплутане, як збита суха трава, корчі задимлених вусів, розхристані груди. Степовим чабанським голосом почав кидати слова:

— Та що там говорити — конешно, следствіє, котрого... Оце заби-

рають, б'ють нас, значить, як свободу дали. Земля наша... бо я старий, а громада...

Та не докінчив дід. Враз обличчя повернулись у другий бік. З вулиці бігла простоволоса розпатлана жінка з сірим обличчям, грубою косою. Груди їй були голі й крізь розірвану сорочку матлалися, на них шкрябини і кров. З-під шмаття спідниці, сорочки — голі ноги кремені й стегна. Молодиця бігла щосили і на все горло різала божевільно тишу:

— Не паліть... не паліть хату, куди берете?.. Хазяйство... Рештантюги, рештантюги-и!.. Пустіть, пусті-і-ть!

Добігла до юрби в куряві, огляділась і нічого не бачила, кинулася на когось, потім упала, забила руками голими в повітрі. Очі бігали по людях. Потиху, потім голосніш:

— Не паліть... поросся... хазяйство... рештантюги, хату... реш-а-у-и-и!..

Забилася в корчах у пилюці. Мовчки похмуро дивився натовп — знали вже всі, що в Сидора спалили хату й клуню. Варку згвалтували, а вона, коли горіла хата, збожеволіла. Сидір добіг, в очах червоних вогко, ніби плаче, важко дихаючи.

— Вирвалася... що робити, господи... що робити?

Красива молодиця Варка, а в один день!.. Схлипував, закашлявся довго-довго, харкнув кров'ю, зажеврився з напруження, знесилів. Кривава слина повисла на полотняній сорочці — сухоти з війни привіз.

— Рештантюги, злодії... соба-а-ки!.. — не своїм голосом кричала.

Сидір навкруги поглядав чужими очима. Набрякло повітря, гостро сонце кололо.

— Люди добрі... люди...

Підвів голову враз Сидір і побачив біля ганку полонених.

— Вони тут!.. дайте їх... дайте!.. Я!..

Побіг, протискуючись до ганку. Гаврило там стояв. До ганку почали ближче підступати, присуватись похмурі обличчя тих, що найбільше постраждали.

— Так, що з ними, миряни... Я той...

Глухо здалека хтось вигукнув:

— Що?.. знаємо їх! У зуби дивитися... убийть!..

Сильніше, ближче, густіше.

— Убийть!.. Убийть!..

Підсовувалася юрба, оточувала колом. Шалені очі проколювали, пронизували постаті полонених, міцніше, голосніше!

— Убийть!.. Уби-и-ть!..

Звіром ревнули, з багатьох грудей вирвався звірячий, дикий, хижий поклик вимоги крові, помсти, що переплівся з божевільним вигуком Варки. Переплівся, кудись полетів:

— Смерть!.. Убийть... убийть...

— Мене до них пустіть, мене... Жінка де... хата!..

Сидір перший побіг. Ревучи, юрба посунула за ним. Піднялися руки, і застряли моління в тих біля ганку. Клекотало, билосся в повітрі, хряск, глухі вдари кулаків, дрючків, ніг об тіло людське,

м'яке, що з нього осталося тільки шмаття. Дух крові з потом дратував ніздрі.

А небо, синє-синє, холодно-металеве, як загартований, гостро нагострений клинок, звисало байдуже.

VIII. «БЛА-ГО-РО-ДІЄ!?!»

Телефон задеренчав дрібно-дрібно, глузливо дзвінком сміх розкидав. Вахомський узяв трубку правою рукою, ліва перев'язана висить, поранена. У трубку гукнув, а звідти шепеляво:

— Віктор, ти?

— Я, Олександр, що?.. Сьогодні? З шампанським, чудесно! Ні, ні, не поїду... Інтересно?.. Добре... пальчики оближу... Ха-ха! Подивимося! В «Аврору» обідати? Буду... Убить вечір... Бувай...

Трубку поклав. Двома кроками до столу, у триверстку носом. Щось відмічав, у лісі якісь крапки ставив, дивився на дороги, на хутори, блукав очима круг Загуляївки. Схопився, почав міряти кімнату кроками, сів.

Його розбили, його загін рознесли, обдурили. І хто!.. Як, як тут? Плювать! Говорив — не панькатися з мужиками. Злодії, ворюги! Тепер мають!.. Ех, Росія, Росія!

Клубками напливали думи, вихром... А, чорт!.. Витяг прекрасно оброблену коробочку слонової кістки японської роботи, підніс до носа біло-блискучого порошку, сів. Голову на бильце крісла відкинув — безладдя з голови вилетіло, турбот немає, усе ясно. Грюкнув столом, звук на вулицю вилетів. Світлом зайнялося мрійне спокійне місто. В очах загорівся слизький штучний блиск, огидливо холодний. Руки впали, голова — до триверстки, а очі нічого не бачать... В голові забігало, заворушилося там десь, неначе живе в мозку, бо не добереш, та й набридло. Де та Росія? За яку Росію? Дали б жити спокійно — маєток у Тульській губерні-о! І вже шість років війна, тривога, команда, вбивства. Десь жінка — так і не взяв де... І все — як заведена машина, і все тривога. А за економію... за жінку... за Росію... Чорт її знає, чи вошива Росія з бунтарем дядьком, що землі вимагає і, мабуть, жінку вбив, чи... А що ж іще?

— Сволочі!.. Раби!..

Рука Вахомського на мапі. Рука закрила півгуберні, пальцями в лісі, в межі, в ріки вп'ялася. Очі кудись у долину. Очі слизькі. Кулак підвівся знову, вдарив по столі, по тому місці, де Загуляївка.

Підніс хутко по-дитячому руку до рота, аж отерпла, так ударив... Він покаже, о, він їм... І погроза застряла в горляніці, тільки ще холодніше й гостріше в очах. Рука на мапу впала, закрила півгуберні, з межами, лісами, з економіями, з вошами, каганцями, відьмами, бунтарями.

На бильце крісла голова лягла, заплющилися очі. В мозок тепло таке весняне, прекрасне влилося. Звідти — по жилах, і картина — одна, друга, прекрасні картини — хутко-хутко, не помітиш які... А ось брови збіглися, зламалися нервово, посередині приткнулися зморшками. Дві зморшки страдницьких од уст униз, перекривлене лице,

мов машкара. Кожен нерв, кожен м'яз напружився. Рука пальцями вп'ялася в папір, рука, як дуб, кістяк. Бліде обличчя в зціплених зубах, скривлене. Так, він біжить, з усієї сили біжить, падає... Зграя за ним — бородаті, чорні, женуться, наздогнали, б'ють!.. Ой, ой! (Простогнав). У тім'я, в п'яту, в руку цвях у чверть аршина заганяють, заганяють гвіздки...

— Хо-хо!.. Признавайся, пан! Ану, ще йому жару піддай.

А роти, а пельки!.. Уже повертають гвіздок у мозку! Повернули, перерізали жилу... ще, ще...

Рвонувся — полетів униз. Униз на скелю... Раз — упав. Рука сама збіглася в кулак, мов залізом, схопила папір мапи. Вирвала клопоть губерні. Перешматувала її надвоє. Лягла на револьвер...

А двері з рипом впустили полковника, з викоханими сидуватими вусами, із очима старого розпусника.

— Капітан, у чому...

Черкнула повітря рука з револьвером, з горлянки дикий вигук, і злякані очі. Полковник не встиг договорити — перший, другий, третій постріл. Клапті одвірка полетіли, цурупалками кинуло на полковника, він упав і виповз за двері. Збіглися з усіх боків. Варта оточила будинок. Біля дверей кілька душ озброєних стало з револьверами напоготові. Капітан Вахомський розпатланий, мов общипане кошеня, зсутулений, виповз на тремтячих ногах з розгубленими очима. Йому крикнули:

— Ні з місця, капітан!

Але він був уже беззбройний, бо револьвер безпомічно лежав на долівці в кімнаті, з рани кров просмокталася крізь бинт. Тупе обличчя, чудно, як із сну, дивився навколо себе, мурмотів:

— Що... напад, повстанці!..

— Господин капітан, ви арештовані!

— ?

— Залиште мене самого з ним, заберіть у нього зброю!

На мапі роздерта, розчавлена частина губерні, немов хто туди пазурі загнав свої в оті села, хутори. Полковник блідий, ще тремтять руки.

— Капітан, ви хворі, вам треба лікуватися. Прекрасно знаєте, що кожен досвідчений боець нам дорогий і... велика Росія чекає...

— Ах, да! Росія, та сама Росія... Яка?..

Тільки тепер капітан усе згадав. Полковник говорив штучним баритонем, інколи блисне коронками золотими на зубах. Намагався бути струнким, строгим, дзенькав острогами.

— Да, наша многострадальна вітчизна...

— Шість літ я... подумайте...

— У вас із нервами погано, а нам треба бути зараз твердими.

— А що на фронті, дуже погано?

Не відповів полковник, тільки трохи нагадав, що треба зміцнювати тил. І ще довго говорив, переконував Вахомського, хоч у того голова була наллята свинцем, повіки опускалися, і ввижалося закріплення тилу — бити всіх, різати... Чорт його знає!.. Потер лоба спітнілого — полковник погордо й струнко хотів вийти.

— Пане полковнику, я, значить, іду цими днями туди, план уже є.

— Ви трохи заспокойтеся, і потім про це поговоримо.

Зброю повернули. В голові, в мозку, в кожному м'язі, в кожному нерві давило, перекочувалося важко. Змішались, переплутались: Росія велика, вошиві мужики, сірі очі Соньки, жінка, шансонетка співачка Корайль, дні, хвилини, допити, розстріли. Під самі очі лізла стара єврейка, із сплутаними пасмами, що її в цьому ж місті зарубав.

Розстрілювали, рубали на вулицях, у дворі, під стінами — тоді мозок плямою падав на стіну і збігав патьоками до землі.

Одмахнувся, мов од мух, пройшов по кімнаті, остроги цокали, подзвонив. Увійшов дежурний.

— Поручик Валер'янов є?

— Так точно.

— Покличте на доклад.

В модних галіфе й френчі, вусики вгору, поручик цокнув каблуками. Це той, що його люблять жінчини, і що він не минає їх, і не перебирає. Так у голові в Вахомського блиснуло, а в очі вдарив рівний сизуватий ривчак проділю посередині волосся поручика й прилизане волося на скронях.

Розновів трохи в ніс з бульварним виголосом літер, що там за мостом, де майстерні залізничі й заводи, там дуже небезпечно. Найнебезпечніше, коли вони зв'яжуться з повстанцями на селі. Заарештовано знов шість робітників і якийсь підозрілий із ними — не признаються. Сьогодні їх одвезуть, бо тепер треба бути насторожі.

— А... що з фронту?

Із штабу відомо, неофіційно, що погано: знову відступили. В тилу повстанці, а там теж «красная сволочь»... Вахомський порадив бути тривкими, бути насторожі. Контррозвідка повинна бути прикладом усім.

На старовинній башті, над містом, шиплячим дзвоном ударив годинник. Час ішов невинно невтомно. Завжди чіплялися, змішувалися години з подійками — години керують людським життям. А годинник бив одноманітно, бив нудно, і нудно стало Вахомському, нудно з єдиною Росією, з червоними, з тими вулицями й годинниками.

В льоху голови поповзла втома, щось важке полоскалося там, перекочувалося. Одяг кашкета, вийшов. Вже роботу скінчено. На вулиці тротуаром цокнув острогами, не бачив людей. Чув, як ссало в голові. І, неначе по-святковому, шуміло губерніяльне місто. Невідомі дами з великими декольте, із зачісками та одягами під європейські моди везли на візниках посуд, квіти, ще всяку всячину. Все несли в будинок колишньої романівської гімназії. Згадав, що сьогодні ж вечір для добровольців улаштує якийсь благодійний комітет. Туди його запрошували, і про це говорив телефоном Олександр.

Пані мружили очі й дивилися Вахомському під козирок, під його короткі вії, у розгублений зір. Він струнко цокав острогами у високих чоботях. Пані оті його знали, до нього зверталися, а не

знали, що у нього в голові порожньо й тоскно, мов на похмілля. І не знали, що він сьогодні стріляв у полковника й згубив Росію, загубив ґрунт.

Над дверима в гімназію улаштували ілюмінацію з лампочок електричних кольорів монархічного флага руського. Писали: «Да здравствует единая Росія». З панею розмовляла постать у коротеньких штанцях, у гумовому плаші — англієць із Червоного хреста. Говорили французькою мовою. Пані всіма силами кокетувала — стрельнула очима у Вахомського, а він руку спокійно в кишеню, проткнув губи цигаркою — засинівся димок, і далі.

Каварня «Аврора». Збираються виключно офіцери. Вино, карти, більярд, окремі номери. Хтось Вахомському вклонявся, вітався. Зайняв окремого столика, коли підскочив Олександр і враз почав хутко-хутко щось говорити. З неприродно червоних уст на блідому лиці вистрибували із смішком слова. А ще, коли він виговорив, плювався й намагався ввіймати співбесідника за гудзика. Вахомський одсовувався.

— Коньяку дві пляшки, сигари.

Хилитався, нагинався Олександр, сміявся. Сюрприз сьогодні в гімназії готують. Віктор не знає про нього, все сидить у себе... Олександр похвалюється, що без нього нічого не робиться, сам готує там усе. Кімнати вбирали, всякі істерички понавезли всього.

— Я не буду там... Нудно...

Що? Він не буде? Збожеволів! Спеціально з Ростова вагон класний сюди віз сюрприз. Та вони вдвох підуть, бо це ж буває раз за весь час.

— Диви, он яка симпашка! А мордочка! Давай-но підхопимо, Вікторе, га?..

— Ану її, наобридли, кращої від тієї Соньки, що я тобі говорив, немає. Тільки в глуші така й може вирости. Ну, та я доберусь до неї...

Вже в нього очі горіли, вже повільніші робилися рухи, бо, не перестаючи, наливав вино.

— Вікторе, з тобою, брате, щось твориться, ти даремно собі бабьонку не заведеш. Хочеш?

— К чорту всіх... Чепуха!

Кулаком об стіл грюкнув Вахомський так, що дзенькнули чарки, а одна впала й розбилася. П'яно схилився на руки. Всі повернулися до їхнього столика.

ІХ. ВОНИ ГУЛЯЮТЬ, РОЗВАЖАЮТЬСЯ...

Вже налило синьо-чорним присмерком вулиці, поклато тіні, а далекі будівлі й дерева силуетились. Годинник на башті бив вечірні, нічні години. Тоді Вахомський з компанією прийшли в гімназію на вечір. У коридорах, у кімнатах і в залі пахло пудрою, міцними парфумами і гострим жіночим потом — уже танки давно почалися.

Відповідна одіж, лисини блискучі й проділі. Остроги, погони й нафарбовані усмішки. Кризь декольте — груди обвислі й молоді.

Крізь серпанок — ноги, занадто голі високо, ноги товсті й тонкі, стрункі.

В шовках, чудернацького фасону сукнях, штучні усмішки з фальшованими й золотими зубами.

Кожна кімната вбраца під смак місцевих паній, що влаштували вечір, і після суперечки з чоловіком попритягали з дому килими, східні подушечки на канапи, тканину, застилки, квіти, навіть картини й різну дрібницю.

Вдень вони поспішали, звозили хутеню. Хутеню убирали кімнати. Одна поперед одної похвалялися, хто більше привіз — не пожалкувала для «доблестних захисників родини». Тому в кожній кімнаті килими, м'які меблі, блакитне або рожеве світло. А в садку альтанки теж із килимами, застільками і всім добром, що не було в свій час реквізоване.

Словечка в усі боки, як цукерки, солоденькі. Кожного офіцера зустрічали панночки-розпорядниці, доньки місцевих вибраних панів і чиновників, що мали змогу потрапити на вечір. Розважали, розмовляли. За якимсь офіцером у бешметі ходили вони юрбою й весело сміялися. Буфет у трьох кімнатах. В одній сиділи штабні з начальником і комендант. Посміхалися стримано, а тільки вони знали, що там, на вулицях, великими літерами написані, висять повідомлення про «доблестную армію», що гонить «красну свору», а в таємних пакетах, що привозять ординарці, нові тривоги, новий прорив. Чекають прориву частини махновців у тил. З усіх кінців повстанці, але не слід робити паніки, хоча комендант знає, що, може, за хвилину йому доведеться це все припинити.

Гурток паній, що в однієї з них обличчя, як зім'ятий аркуш старого паперу, і величезне декольте з напудреними плечима, надто радо зустрічав кожного нового офіцера, а пані з обличчям, як зім'ятий папір, майже кожному кидала:

— Ах, який красунь... який милий.

Та її ніхто не слухав.

На башті били години, стрілки повзли вгору. Когось качали, за когось проголошували «да здавствуєт», і тільки вибраних офіцерів та своїх запросили на найцікавіший номер, що його було приготовлено сюрпризом для мужчин. Жінок майже зовсім не було, вони там танцювали, веселилися. А тут, у другому коридорі, було влаштовано кілька окремих кімнат із буфетом і такими широкими канапами. З однієї найбільшої кімнати зробили залу й кон.

Всілися — більшість не знала, в чому справа, чим хочуть розважати. Стільці стояли майже впритул до кону. Шуткували, перекидалися словами з розпорядниками.

Заграла музика — піднялася імпровізована завіса... І ось на кон почали по одній, по дві в танку випливати... зовсім голі дівчатка, мабуть, шантани танцюристки. Були молодші, старіші, але були й років по п'ятнадцять, шістнадцять.

Ноги в них якось чудно товсті, випинався трохи живіт, у деяких стрибали груди. Від утоми підіймалися груди. Голими дівчата здавалися незграбними, не такими стрункими, і некрасиво випинався

зад. Чи ніяковість, чи здивовання, а тиша... Але, коли частина їх почала виробляти різні «фігури» — видригувати ногами, підкидати ними й робити різні сороміцькі рухи, п'яні очі вп'ялися в їхні тіла, м'язи напружилися, у старих через губу мимоволі котилася слина.

Після першого номера оплески. Коли дівчатка проходили повз край кону, якийсь лисий військовий не втримався, схопився і полоскотав одну-другу за стегно. Поруч Вахомського сидів Олександр, шепотів:

— Це не все, коли закінчиться, тут спеціальні кімнати, і «Аврору» підготовлено. Тоді...

Та той не слухав, схопився, вигукнув п'яно:

— Не хочу потім! Давай зразу, ану, мені одну дівочку, ну!..

Та ось біля штабних заворушилися, примчав дежурний із штабу офіцер. Сивий полковник схопився за голову, зробив злякані очі, викинув із горлянки кілька слів збентежено, забувши про обережність:

— На місто махновці, прорив? На п'ятнадцять верстов, сюди.

З несподіванки схопилися, та вже не до обережності було, гукнув:

— Панове офіцери, на місця! Негайно все припинити. Пане коменданте!.. Панове, на ноги всі наші загони!

Раптом звістка облетіла всіх. Говорили, що зараз махновці заберуть місто, що махновці вже тут, у залі.

П'яні офіцери хутко йшли до дверей. Ніби на пожежі, заметушилися всі. Пані, що в неї обличчя, як зім'ятий старий папір, бігала, верещала:

— Та що ж це... червоні завтра займуть місто... Господи, завтра! Що ж вони, офіцери, напивися, п'яні забули про нас, захищати нас!

Бігала, не попадала в двері. Обличчя спітніле, струмки поту змили всі прикраси, воно стало сірим, брудним. Наскочила на Вахомського, хотіла зупинити:

— Пане офіцере, та що це?.. Завтра, сьогодні місто? Як же ми...

Той визвірився:

— Та пішли ви всі к чортовій матері, чого паніку розвели. Уб'ють — чорт із вами.

Чи від образи, чи штучно пані зробила ображене лице й несамовито:

— Ах... а... ай!..

Впала непритомна. Через неї бігли до дверей декольте, фраки, сурдути, галіфе.

Х. ОДНОГО ВПІЙМАЛИ

Дні були пекучі від сонця, від роботи. Дні котилися поволі. Був серпень місяць, гарячий, повновидий. Ліс шумував листом, стиглими травами. З'їздилися до Загуляївки більше молодь, що тікала від мобілізації, всі, хто мстився, боровся, кому дошкулило.

Увечері заходили дід Свирид, Грачію, коли не їздив куди в околиці, і розповідали, скільки ще прибуло. Гаврило слухав, а вже й сам боявся і заплутався. А одного разу ввійшов Антон:

— Тут ось цілий отряд, та ти знаєш, Борку, хочуть до нас.

Чорнявий хлопець, озброєний, з веселим лицем. Поговорили:

— Кінні й кулемети так... будеш разом з нашими, тільки щоб, значить, розумієш?

— Та вже ж, не для того приставав... разом... Таке діло, що треба гуртом. Я оце думаю до станції змотатись, бо їх уже починають добре нажимать...

А коли того дня ввечері прийшов Антон до Гаврила, з ним ув'язався якийсь парубок, що говорив, ніби втік з якогось загону. Дуже багато говорив, говорив швидко, підробляючись, і все приглядався. Та Гаврило немов не чув, як той вихваляв його, а коли Антон виходив, то сказав йому:

— Ти з оцим поменше водись: якась нікчема, бо щось багато говорить і підлизується... Приглянь за ним, щось у нього не те.

...Були ранки, теплі, як молоко, розливалися, туман бородатий висів біля лісу, клав холодні роси на траву.

...Встала вже Мар'яна і щось біля корів поралася, і Гаврило надворі був. А потім Серафима корів виганяла, аж біля хати зігнулась у лахміттях баба Ониська. З-за пазухи стирчить зілля якесь, боса, руки — як драглі, а в сплутаних пасмах солома, суха трава. Веміхалася Ониська. А побачила Серафиму — ще голосніш засміалася, захитався тулуб. Немов захлинаючись:

— Ха-ха, хороші корівки, добрі корівки, як молочко?

Аж присіла Серафима.

— Ой, господи ж, наврочила відьмища проклята!

— Ха-ха...

— Та я тебе, суку...

Злякалася Ониська, бо Серафима дебела баба, та й ще істик у руках. Підбігла й почала бити по спині, по голові, примовляючи. Баба Ониська впала, щось харчала незрозуміле.

— Ти наживала корів, ти?..

Гаврило посміхався, збіглися сусіди. З юрби вийшов парубок не цього села у піджаці, чоботях і кепці. Підійшов до Гаврила.

— Ти Гаврило Захарченко?

— Я.

— Так от, поговорити треба, діло.

Пішли в хату. Парубок показав якогось документа Гаврилові, розповів, що він із міста від тамошніх повстанців-більшовиків посланий до нього розказати дещо. Розказав, що цими днями, може, завтра, той самий офіцер прийде сюди з великим загonom, з однією гарматою легкою, півторадюймовою. Треба щось робити, бо тут є шпик їхній.

— Шпик є?.. Ага!

Порадилися довгенько, як і що.

— Як тебе звати буде?

— Іван.

— Так, Іване, а ти того шпика не знаєш?

— Ні, там наші є, а от за шпика не взнали, таємно надто послали.

Гаврило покликав Антона:

— Як отой парняга, що я тобі говорив?

— Та нічого. Здається, сволоч якась, бо часто й зникає...

— Так... Ану лиш, піди візьми Грача, заарештуйте й сюди приведіть, та й діда гукніть, і Борка.

Вже сонце вгору підкотилося блідо-жовтим колом. А як узнали дядьки, що до них іде загін, заметушилися. Говорили, радилися, і через який час Гаврило бачив, що в кожен майже двір везуть ліс. Поспішають нарубати, щоб було, бо пани не дадуть. Коней хлопці багатьом дали й до Гаврила приходили просити — дав своїх буланях, а по вулиці скрипіли вози із свіжим лісом. Дуби нашвидку зрубані, осики. Скидали їх хутко, їхали назад. Мовчазно всі везли ліс, не снідали, щоб більше встигнуть. Їм допомагали повстанці, бо робити було нічого, а так нудно. М'язи звикли до праці, а грати в карти та ганяти за дівчатами набридає.

Гаврило до Мар'яни, що бліда ходила. Червінець почав тільки горіти на щоках.

— Мар'яно, чи воно гону не дістанеш швиденько або маму попроси: гість, бач, та й наші зараз зійдуться.

— Добре.

Метнулася по хаті Мар'яна, по двору й на вулицю, пилом заслану. Струнко, немов не торкаючись землі, увійшов Грачію — тонко перетягнений ремінцем стан. Дід Свирид у піджаці, в картузі й великих чоботях. Обвішаний зброєю Борко.

Ще Гаврило їм не розповів до кінця, коли вкотився парубок заарештований і прямо до Гаврила. Щось багато почав говорити. Антон і ще двоє стали напоготові біля дверей.

— Ну як, Антоне?

— Не признається!

— Ану, підіть та добре спитайте! Грач, команду!

Борко своїм двом гукнув:

— А ви чого не спитали як слід?

Пручався, просив злякано, з плачем, говорив, що нічого не зна. Хотіли вести в кдуню. Тоді підвівся Іван, що його досі не помітив парубок.

— Ану, глянь сюди, мене не впізнаєш, голубчи ку?

Злякано, аж присів, забився, згорбився:

— А... а... то... не бийте. Сознаюсь, винний... товариші...

— Взнав...

— Ну, розкажуй!

Розповів шпиг, що послав його Вахомський з контррозвідки про все дізнатися. Послав прямо до Семена, а той ще одного знайшов, зятя свого Микиту, і втрьох...

— Куди зникав?..

Він їздив на станцію переказувати. Гаврило так дивно якомсь поглянув на Борка, коли той спитав про Микиту.

— Це братуха двоюрідний... так... Приведіть Семена й Микиту!

Цього посадили в куток. Борко вже сп'янів — і до нього:

— Ти що ж, морда твоя суча провокаторська. За панів? А за слободу говорив... Та ти мені тепер не співай, все одно відправимо гада!..

Повітря, насичене самогонним духом, спітнілі лица слизько виблискували. Борко, вже добре п'яний, витяг револьвера:

— Гавриле, я в твоїй хаті дам по зубах гадові, охвицерському хо-луєві...

— Покинь, та не дуже хили, поїдеш із своїми зразу виглядять у розвідку, і Грач поїде... Тільки мені гляди, там почни пити та забудь...

— Ха-ха... я?.. Ого, брат, я вві сні бачу. Хоч раз було зі мною? Микита в щілину дверей всунувся, високий, худорлявий, у свитці, борідка, й очі жовто-карі злякані. Вклонився Гаврило, помовчав.

— Що ж, Микито, зятьком Семеновим став, розбагатів. Ліс возиш, од роботи тебе оце взяли... так...

Борко п'яно схопився з місця:

— Чого з оцим водився?.. Знав, що офіцер послав, га?..

— Якось воно той... та я...

Вертів шапку у руках, пригладив волосся. Од самогону вчаділи, напружилася тиша.

— А де Семен?..

— Утік, чи що...

Борко поглянув на всіх, погрозився, вигукнув:

— Що там дивишся в зуби... сволочі! Обох — і кінець один. А Семена впіймаю — сам кулю всаджу... Знаємо!.. Ведіть, хлопці, на кладовище.

Хотів зупинити Гаврило, підвівся Свирид, а Іван впіймав за полу:

— Туди й дорога. Дивиться на них.

Пручався шпик, Микита просився — потягли надвір, за городи, за верби, на кладовище й обох убили. Мимо йшла баба Ониська, почала щось шипіти — п'яний Борко вистрелив і уклав на місці.

— За компанію!

Ще сиділи, гомоніли, коли на вулицях уже стояли запряжені підводи, тачанки з кулеметами. Борко з піснею вирушив із своїми хлопцями за село по шляху до міста.

Попереду з ним Грачію. На підводи склали зброю, і кожному, кому треба, видавав Антон набої, бомби, рушниці. Забігали із зброєю хлопці, хтось стріляв угору. З хат дивилися люди, що хлопці всі йдуть. Бо Іван говорив, що мобілізують усіх у військо, коли прийде загінь. Баби, як звичайно, скиглили, голосили.

У куряві, у спеці, в напруженому чеканні шикувалися й під'їхали на майдан до волості. Туди прийшли Гаврило з дідом і з Іваном.

Люди прийшли засмажені, цікавими очима дивилися, і дівтора лізла — то коня подержить, то рушницю подасть. Верхи по три чоловіки в ряд, бо так учив Санько, що був усю війну в кінноті; він учив і рубати, і їздити верхи, і стріляти з коня. Коли під'їхали до ганку й стали, Гаврило сказав, що ось із города є товариш, говорити хоче.

Притихли. Знявши кепку, Іван почав:

— Товариші... ми знаємо, що буржуазія не давала. Вона з нас пила кров, експлуатувала...

Довго говорив із запалом, долітали уривки слів. Але говорив про кров, про економію, що вони, селяни, повинні... І вже кінчав:

— Комуністична партія... більшовики говорять, що ми поведемо вас до світлого майбутнього — в царство комунізму... комунізм це...

Усі заворушилися, почувися вигуки незадоволення. Захиталися голови, зарухалися руки. Тоді Гаврило підійшов, поклав руку на плече промовцеві, зупинив, глянув у світліле лице.

— Брось, Іване, про комунізм... Комунізма потім... діло таке, що непонятне.

Здивовано промовець глянув на Гаврила й зійшов з ганку до діда. Дехто нервово засміявся. Почав Гаврило:

— Комунізма... це таке діло непонятне...

— Правильно. Під три чорти з комунізмом! Слобода — ось що... і більше нічого!

— А от нам Совецька власть, потому що виходить із цього. Пани землю беруть? Беруть... Значить що? Знову на шию нам, знов на пана роботать, я тобі говорю, знову?

Голос міцнішав, напружено слухали.

— Я говорю, не будемо — і кінець, і більше нічого. А коли, от як тепер, будемо гнать і бить. Говорю, доки беруть,— значить, не давать!

Заворушилися, ревнули:

— Правильно говорить... А не про комунію там!

Гаврило знов почав, стихло.

— А ще таке діло, що нам треба мати свій стяг. Вроді як знам'я. А називаємося ми, як говорить товариш Іван, червоні повстанці. Нужно мати, я говорю, червоний стяг, потому...

— Чого червоний? А он Борко синьо-жовтий має, і взагалі...

Хтось цього перебив:

— А ти із своїм писком не лізь сюди, з буржуйським...

— На своє глянь, а то... конешно, чому червоний, коли я говорю, що ні!

Перемішалися голоси, перешлелися з вітром, із сміхом, з вигуками. Разом усі сперечалися, вимагали свого, гукали. Іван хотів говорити, та Гаврило вийшов сам.

— Потому, що коли повстання, так із червоним, бо кров. І на фронті в нас робили повстання з червоним. Ну, говорю — от і все. Ну, Антоне, прибий до дубця!

І Гаврило передав Антонові широкий червоний стяг, обшитий золотою стрічкою, що його передав Іван.

— О, брат, аж горить, добре... Як ото очі вбирає.

Вирушили з села. Гаврило Мар'яну забрав. Десь плакали баби, гриміли колеса, сипали сухим пилом. Попереду — тачанки з кулеметами й кінні. На возі Сидір, бо вже ходити не міг, важко кашляв од пилу. Кашляв кров'ю. А в селі залишатися не схотів. Зоставив Варку, що тепер охляла й тільки стогнала лежачи, билася в корчак

і хрипіла. З рота піна, і дивилася нетямущими очима. Ооставив у матері, а сам, коли кашляв, хапався за груди.

До нього підійшов і сів дід Свирид. Слітніле, блискучо-хворе жовте чоло блищало на сонці, худі руки, сухі губи. Закашляв Сидір, схопився за груди, щось хотів сказати.

— Погано, Сидоре, в тебе. Не їхав би, а то всі печінки витрусить. А втім, усе одно скоро помреш.

— Та як же... кхе... кхе... його?

— Та так, що погано, брате! Ну, може, пройде, не плошай, парнишка.

Звернувся до того, що правив:

— Зіньку, немає в тебе гонки?

— Є трохи.

— Ану, дай!

Той із-під себе з соломи витяг півпляшки мутного самогону. Дід узяв, побовтав.

— На ось, ковтни! Може, покращає трохи, не так буде драть.

Припав до пляшки Сидір, ковтнув кілька разів, скривився, плюнув.

— Погане...

Розтяглися підводи степом, далі лісом, щоб виїхати до Тростянецького шляху. Пахло вогкістю лісовою, багном і листям.

На ніч стали за Тростянцями. А туди й Степан прислав вершника, і Грачію приїхав. Стали під лісом, щоб назавтра з двох боків повернутись у Загуляївку. Бо Вахомський став на ніч за десять верстов. А його треба перестрінути.

Ранок вогкий, міцний, свіжий. Підводи в ліс завезли й пішли напереріз. А Степан, Грачію й Санько з кіннотою пішли заходить з другого боку.

За кілька верстов перед Загуляївкою з балки сипнули кулемети смертю, люди падали, перебігали. Гупала глухо гармата, і вже за спиною горіла Загуляївка. Черкне куля, дзенькне, коли нікого не зачепить, свисне в даль. Змішалось, голосів не чути. Повів Гаврило, заходить праворуч. Зліва тростянівці на підмогу вийшли — ще раніш зброю забрали. А кулемети горіли, над лісом черкали. Вже жарко, уже перебігати нікуди. Їхня кіннота не біжить, кулеметів боїться, і повстанці повзуть, падають, а назад ні кроку. Степана немає. Тривожно поглядав туди Гаврило, бо вже широко розсипались по балці, і вже ті почали обходити.

Де ойкне який і замовкне, а кров лютує. Дід Свирид перебіг за куц, за горбок, ліг. Аж ось... землю біля нього рвонуло, вдарило його в голову, і ще хтось застогнав — впали трупами. Насувають з лівого боку. Гаврило був праворуч, подумав — обійдуть.

— Заходь... посувайся на лів... кулемети... Ого-го-о!

Коли зойкнуло дико з того боку, з далекого приліску, із шляху. Мчав попереду Грачію, Степан і ще хтось, а позаду розсипались у безладді на шалених конях. Гукнули, свиенули, забігли вбік з кулеметом.

Такого не чекав Вахомський із своїми, не встигли й повернутися з несподіванки, бо звідси теж налягали, ближче підбігали полот-

няні сорочки й казенні гімнастерки. Мчав Борко, Грачію, Антон — коні черкали гривами землю. Ті кинулися до коней — змішалась кіннота, вибігли в степ. Погнали. Кого не зарубали — перестріляли.

Загуляївка горіла. Кіннота погналася за тими, що тікали. Стомлені, гарячі, сходилися люди. Упоралися, збирали зброю. Кулемети осталися всі, і гармата стояла в долині. Підвезли гармату, найшлися гарматчики, а один жартуючи у ліс ловко вистрелив.

Гаврило знав, що це йшов комендантський, так званий, загін. Із самих прибічників панських. І коли забрали в полон, небагато, пороздягали всіх до білизни, одвели й розстріляли з кулемета. А ховали пізніше. Своїх і їхніх окремо. Звозили трупи бричками... Хтось плакав, голосив.

Тоді й діда Свирида привезли в Загуляївку. У нього пасма сиві, зліплені кров'ю в чорно-червоний жмут. Стогнав. Обмили — рани немає на голові, тільки синяки, землею вдарило, а замість очей провалилися ями, намагався кліпати віями — кров зліпила, і боліло. Свирид стогнав, немов плакав. Коли взнав, що осліп, повертав в усі боки голову і з зусиллям розпитував, скаржився. Посмутніли баби, за звичкою схлищували, а Свирид промовив, стогнучи:

— Ну, та хоч на старість. Не молодий... Вмирати скоро. Коли б не боліло ж так... А я з вами поїду, не хочу сам.

ХІ. «ОЙ, ЯБЛУЧКО!»

Птицю у вирій тягне, звіра в нору, дерево в землю лізе корінням — земля до себе тягне, бо корінням у землю вросли.

Але поїхали. Тікали від кари. Тікали, не знаючи куди.

Бачив Гаврило, бачив Борко і Грачію, що людей багато, усі однакові, як дерева в лісі. Гаврило закурить самосаду з одним, з другим, до Мар'яни піде. Мар'яна смутна трохи. Пів Загуляївки спалили, та й нудно на возі, м'язи роботи просять. Вона за дідом за Сидором ходить, за пораненими. Підійшла до Сидора, коли покликав. Поговорила, простогнав:

— А в мене баби немає... Немає Варки. А як без баби?..

— Та лежи, не рипайся. Баби! Куди йому баба, і так гарний, на бабу полізе!

А дні сплутувалися клубками. Летіли з хмарами — барашками, кіньми казковими, як у дитинстві, летіли шляхами степовими покрученими, летіли, щоб більше не повернутись. Сплутувалися дні в тижні, у місяці. Скрипіли вози по шляху пильному, скрипіли в дощі, що спотикався об землю.

В селах зустрічали своїх свої. Свої, озброєні, допомагали молотити, лягали спати вночі на піл разом із хазяїном. Тільки в кутку ставили зброю. А при каганцеві розмови про селянські злидні, про англчанку, про антихриста — звіра одноголового. А там, де були незруйновані ще панські маетки, — там підмовляли дядьків і в ними разом розбирали будинки до цурки. Перевозили в села дядькам — допомагали будувати нового сажа або повітку. Коли була тривога, тоді, як за середньовіччя, били у дзвони в церкві.

Риніли підводи, гнали загопи, брали зброю або тікали далі в інші глухі села.

З міста приносили вісті з тих місць з-за мосту, де майстерні й звідки приходив Іван. Коли приходили з міста, тоді враз вирушали з села, а назавтра був бій. А люди сходилися, тікали від мобілізації, від панської ласки.

В штаб повідомляли про загін Гаврила — старий полковник кусав губи, метушився. А панцерник «Витязь» вартував по залізниці там, де близько йшли повстанці. Вахомський частіше витягав свою прекрасно оброблену коробочку із слонової кістки, закладав у піздрі блискучо-білого порошку, що потім слизьким, огидливим блиском блищали очі.

Бігав він по кімнаті, гнило лаючись у порожні стіни. В штабі щодалі тривожніші звістки з фронту. А загонів далеко від міста посилати не можна. Частіше офіцери на чолі з Вахомським напивалися в «Аврорі», розпустою зсиноючи на ранок обличчя. Обличчя були сизі, злі. У злобі більше одвозили людей невинних за місто вночі.

Йшла сиза заклопотана осінь. Того дня була тривога з фронту і в штабі не спали ніч, гнали військо на фронт, мобілізували. До ранку ще не вивезли війська, а панцерник «Витязь» за містом почав бити в степ, у даль із гармат. Потім заскрипіли, зацокали сороками кулемети, і з станції було видно, як на обрії гарцювали кінші, кілька десятків душ, вимахували шаблями, стріляли в станцію, немов намагаючись прорватися до міста.

Сховаються за горб, за байрак, знову виринуть, а набой зривали з ям землю суху й кидали її стовпом угору з димом, курявою, піском. Знову і знову. А кіншій загін, непаче бавлячись, виринав. Гатили гармати в повітря.

В штаб комендантові повідомлення, із штабу наказ, стягнені, мов застигли, лиця обивателів. Хутко зачинялися крампиці, зачинялися ставні — на вулицях мертво. З базару бігом мчали товсті перекупки. Біля живота корзини з торгом.

Пролетіли комендантські загопи в бік вокзалу з тачанками, з кіннотою. Промчали павскач, проторохтіли назустріч будинкам.

І не знали, що то виграє на конях Грачію з хлопцями, виманюючи загін.

Хочуть зробити наскок на місто. Комендантський загін виїхав на вокзал. А з другого боку вихром влетів у місто Борко.

Коні креснули брук, гриви розчісували повітря із свистом. Він у бурці, і частина хлопців у бурках. Влетіли, добігли майже до штабу, по вулицях тільки військові. Зарубали якогось панка на тротуарі й офіцера. А другий хотів утекти — пристрелили з револьвера. А там бив панцерник і строчили кулемети комендантського загону, посиляли смерті вогняні й від злоби захлиналися далі.

Почали стріляти хлопці в штаб, де разом була й контррозвідка. Хотіли враз влетіти туди й наробити бешкету, та не встигли і з коней позлазити: із-за рогу виїхала тачанка з кулеметом — і вдарило по вулиці.

Стрибнули вбік, у бокову вуличку, щоб на околицю заплутаними переулками, а там, може, і до тюрми. Аж ось під одним кінь упав важко, а в нього з шиї цівкою вдарила кров, повалився, впав, гукнув у повітря:

— Добийте, брати, не оставляйте їм на глум.

Другий хутко спинився, вдарив із нагана в голову — бризнуло мозком. І зник у провулкові.

Вітром на поле й далі. А в обід п'яні сміялися, розповідали Гаврилові. Грачіо маніжно посміхався зубами хижо з-під рожевих вуст і тонких чорних вусів, а Борко гоготав. Увечері під гармошку Грачіо танцював лезгінку, жартував з дівчатами, що липли до нього, і дико вигукував, підкидаючи в захваті свою волохату шапку:

Ех, резіть... голову резіть боржую!..

«Ой, яблочки, да начінай кататься,

А тепер ми прішли с вами посчитаться».

Вигукував з кавказьким акцентом і бавився кинджалом.

ХІІ. МАНДРІВКА ЄДИНОЇ НЕПОДІЛЬНОЇ

Вже посіріла, поруділа трава, сухо стояв жовклий бур'ян, і ранки гострохолодні. Туман густий повз із пожовклих метушливих комишів, висів клоччям густо-сизим довго над степом, над хатами, над рікою. То була осінь на татарських диких степах. Воронячі весілля з хижацьким криком над збитою стернею. Крила круків виграють на світлі фіолетовим блиском загартованої криці.

Даль — телеграфні стовпи. По стовпах вилетить дзвінко з апарата депеша, почепиться на дріт од стовпа до стовпа, черкнеться в повітрі — і вже за сотні верстов передано тривогу.

Гаврило не знає, що таке телефон, і ще хтось не знає. А знає, що рвати дроти треба, що підрубувати стовпи треба. І Грачію, і Борко з хлопцями рвали дроти, підрубували стовпи, а на станціях розбивали апарати телеграфні, телефонні. Дроти лежать, як розпатлані коси скудовченого волосся жінки-трупа.

Тоді сковзнется з міста депеша і впаде із стовпом на землю, в землю, в повітря загрузне, заплутається в розпатланому волоссі.

А начальник штабу не получит депеші, кусає губи, кусає кіпчик вуса, бігає по кімнаті, лається в порожні стіни. Він не спить ночі, під очима тінні сизі, і матлаються поли піджака, бо живіт запав, бо схуд він од турбот, тривог. Летіли шифровані телеграми, наближався фронт сюди, до міста.

На вулицях, великими літерами друковані, до паркану щільно тулилися телеграми. Повідомлення штабу, що «наші доблестніє орли отступілі под натіском красних банд на десять вьорет, но потом с боєм занялі прежніє позиції». І писалося, що «наші доблестніє бойци гонят красніє банди на север» і що Денікін вказав точно день, коли він урочисто в'їде у звільнену Москву.

Хоча, хто читав ці телеграми, всміхався, бо вже було оголошено мобілізацію всіх до сорока років і станція була забита потягами

біженців з тих місць, звідки йшов фронт. Але надія в обивателя блиском блисне, а мозок скаже своє звичайне — може?

Чекали, надіялися доти, доки не почалася евакуація. Доки це було чути, як за десяток верстов сміялося, било гарматами, а тилові частини виходили в місто й робили бешкети. Брязкала зброя, і місто оголошено в стані облоги. Мобілізували всіх: учителів, чиновників, студентів і учнів, навіть сухотних, близькозорих, слабих.

Однаково була безнадійність, а зоставатися чого тут — так думали. Держали мобілізованих день, не пускали додому, бо тоді не поверталися. Держали під вартою і з вартою випроваджували на північ у тил. Гнали уночі. Давали їм рушниці, що бовталися в них на плечах на шворках, як зайвий багаж.

Ішло це військо у формених чиновницьких та інших шапках, пальтах, у калошах. А як перші загони його за кілька день відійшли верстов тридцять од міста, взнав про нього Гаврило, і в якомусь селі, біля залізниці... Влетіли в село — і ніхто не втік. Варту — з вірменів із старим офіцером-інвалідом на чолі — розстріляли за селом, а всіх обеззброїли.

Сходилися дядьки з усмішкою, затиснутою в бороді.

Поглядали, посміхалися, на одіж не дуже квапилися, а хто хотів — роздягав, як подобалася одіж. Підходив котрий новий, зброєю обвішаний, півпудовими ногами в землю впирається і вузлуватою рукою, саженим плечем товкне якого, спробує:

— Так тето воно, така грабовольчецькая армія? Та дай мені її всю на одну руку — як гнид потовчу... Бач, шатію зібрали — армія!

А у відповідь звучно:

— Хо-хо-хо! Правильно, Василь!

— Не армія, а до чогось затичка!.. Ви ж пани, антилігентна публіка, так звиніть нас, що ми, сіряки, вас просто, по-нашому вжарнемо.

Підходить другий:

— Публіка... Отакого їм ніззя... Ти хто будеш? Бач, у очках, сиділо б отам...

Підніс колодочку під самий ніс якомусь студентові в окулярах, із довгими чорними патлами. Біля студента вчитель з піднятим коміром і сухотним обличчям писнув:

— Та хіба ми самі...

— Знаємо, куди ви здатні, отут ви нам сидите. Каламарі чортові, попадись до вас... питаю, хто ти?

— Студент!

— Скубент... Зразу видно, як курка обскубана... З поганого ружжя вас стрілять, та й то жалко. Бач, до кого пішов — скубент. Он подивись піди, очі повилазять, пів Загуляївки хто спалив? Скубенти?

— Та хіба...

— Хіба?! Отож і хіба. Попався б ти мені не тут, а то патронів жалко, халабуда чортова!

— Правильно, пробирай! Мордovorоти, лізуть! Другий раз попадуть — розкандзюбимо, сучий ніс! Тепер живі до бога лізуть, бери ось цього товстопузого, хоч шомполами пузо йому почухаємо... Иди, не пручайся, а то в нас зразу!..

Потягли якогось товстого рожевомордого чиновника за сарай і там свиснули шомполами — тільки стогнав, щось кричав крізь сльози, а звідти вийшов похитуючись.

— Иди та іншим розкажи про наші паляниці!

Прогнали їх назад у місто. Радо, юрбою різноманітною пішли назад. Прийшли, повернулися на станцію, там їх між іншим вислухали і про них забули. Порозходилися додому.

З пакунками, з вузлами й вузликами бігали поміж вагонами ті, що недавно влаштували вечір «для доблестних орлов офіцеров». Губилися вони поміж валками вагонів, кидалися один на одного, лізли в якісь «телячі» брудні вагони, знову вилізли і мчали вокзалом.

Вагони брали атакою, щоб потім юрбою вилізти й спітніло мчати до другої валки вагонів, звідти знов. Отець протоієрей матлав полами підрясника й широкими рукавами:

— Ван Ванич, куди ж це?

— Говорив комендант: нічого... погано...

І зчервонілий тоненький завідувач акцизного управління з надто товстою жінкою біг кудись уперед.

Добігли гуртом до якогось вагона.

— Якове Васильовичу, там є місце, любий?..

Яків Васильович гукав, що сам насилу вліз сюди. І куди вони упхнуть оту цілу купу вузлів, та ще в бувшого городського голови крісло-качалка.

— Не можна без речей. Зі мною дочка-баришня... А мама без крісла-качалки не може. Не хоче їхати... Серьоза!..

Хтось кинув:

— Не хоче, ну й не треба.

Починалася сварка, суперечки. Лізли в вагон, а там, зціпивши зуби, свої, знайомі, незнайомі, не пускали. Щоб було більше собі місця, щільно ставали біля дверей і на прохання здвигали тільки плечима.

Так несподівано все вийшло — хоч би виїхати, бо, говорять, червоні йдуть, а там повстанці.

Перестрибуючи через рейки, комендант навскач до помешкання.

— Пане коменданте... Пане!

Махнув рукою, щоб одчепитись. Бо на першій колії стояв штабний потяг із величезними вікнами, і цього потяга вже час одправляти, а колії заняті, і відправляти не можна. Підлетів до дежурного по станції — чи можна вже відправляти? Той здвигнув плечима:

— Сказали, що пані там одна на прогулку вивела свою собачку, звеліли почекати трохи.

— Вони ж затримують усі потяги! Тільки буде можливість — відправляйте.

Побіг до себе, хапався за голову, не відповідав на запитання, біг у телеграф.

По перону ходили офіцери, чистенькі, цок-цок острогами. Стріляли очима, влучали ними в панночок. З міста їхні товариші привозили на станцію заарештованих євреїв. Ловили їх на «кукурудзі», на обрізанні і в шпалах за станцією розстрілювали або вчилися рубати.

Привозили взагалі злочинців: неначе відправляти з города, тут розстрілювали в шпалах, складали трупи штабелями, як шпали.

— Я сьогодні вже сьомого одправив.

— Ти, Вася, попробуй не рубать, а колоть. Можна дуже вдало. А коли там не вийде, зразу пристрелиш.

Кололи й рубали. А жертва стояла й уже не просилася, бо одноково не випроситься. Бо гасло спасіння Росії висіло — «бей жідов».

А над усім низько-низько хмари осінні волочилися лахміттям. Над вокзалом, над товстими й тонкими панками й панями, що надійними очима ловили коменданта. Він знову прострибав до дежурного із запитанням про той самий потяг, і йому була знов новина. Дежурний винувато поглянув:

— Ну що ж я зроблю? Доки там собачку водили гуляти, втік машиніст і помічника немає. Одпустили ва... в звичайних справах, а він утік. І з другого паровоза теж утік, і я не знаю, що робити. Запасних усіх забрали — і тих частина не з'явилася.

— Адреси їхні, адреси... Я їх зразу в двадцять чотири хвилини.

— Де ви їх знайдете?.. А в депо паровозів не чистять... Я на себе відповідальності не беру.

Кудись біг комендант, за ним черговий. Відкілясь летіли постріли, падали глухо, недалеко шукали десь машиністів, кочегарів, кондукторів, бо всі порозбігалися, покидали паровози, вагони. Робітники покинули депо. Комендант у безсилій люті бив кулаком по столі, і з великими зусиллями рушав один, другий потяг.

Вже останні потяги вилітали. Вокзал ще повен людей, що білися біля вагонів, повен війська. Тоді Вахомський верхи під'їхав до великої аптеки на розі двох вулиць. Спитав завідувача, той підбіг.

— Кокаїн є, покажіть сюди.

— Та в нас... небагато...

Показав дійсно невеличку склянку з білим порошком. Вахомський витяг револьвера, поклав біля себе:

— Брепеш, жидівська морда, показуй ще!

— Та де я візьму?

— Мовчати, ну, показуй!

Револьвера підняв, затремтіла нижня губа. Той метнувся кудись і знову повернувся з величенькою склянкою, майже повною.

— То-то ж, сволочі!.. За вас кров проливаєш...

Взяв, попохав, наказав добре загорнути, і копита гулко цокнули по бруку, підкови били в камінь.

ХІІІ. ПІШЛИ НА СМЕРТЬ

Потяги зривалися з вокзалу. Паротяг злякано чмихав, і пронадав потяг, обвішаний людьми, вдалині за містом. А другого ранку тільки встигли зірвати водокачку та колії, бо місто покидали останні загони. Вже в місті забрав владу ревком, залишався в білих вокзал. Панцерник «Витязь» вийшов — мимо нього, мимо потягів пролітали злякані села в калюжах, з похнюпленими стріхами.

Поперед білих минав села Гаврило. На підводах, на тачанках кулемети й гармата котилися за ними. Десь там губився край валки далеко, де сіро иливли хмари, забуті, звичайно. І, звичайно, засохлий полин, свиріпа, будяки й якісь невідомі руді трави.

І дід Свирид на возі під кожухами рознигував про щось візника і вже вивчився сам запалювати цигарку. Сидір кашляв багато, настирливо, з кров'ю й стогнав — все питав, чи далеко відійшли від Загуляївки. Парубок повернувся.

— Та вже верстов на двісті, мабуть...

— Ох-хо... Я б уже, може, і верхи б їздив.

— Куди там верхи... Лежи!..

Дзвонили потиху колеса. На ніч у великому селі стали. І вже як стемніло, у хату, де були Гаврило, Борко, а в другій кімнаті Свирид та Сидір, примчав спітнілим конем Грачіо. Ввіймали одного з їхньої розвідки, так сказав, що думають вони в наступ, хочуть остаточно загін Гаврилів знищити.

— Хіба вперше!

Рипнули двері,— нахилившись, проліз Іван. Його з того часу, як пішов із Загуляївки, не було. Коротенько на запитання відповів і сказав: треба порадитись, що робити завтра.

— Наші роблять наступ, щоб тут прорватися. Треба щось зробить. А тут ще оце на вас іде. Ну, та це не гірше, коли добре нагнати, так вони самі себе поб'ють.

Радилися — порішили вранці обійти цей загін, пропустити його сюди, а потім гнати й гнати. А навперейми послати ще свіжі загоони. Треба тільки, щоб хтось їх тут за селом хоч півгодини затримав, бо виступати можна тільки перед ранком. Кіншоту залишати не можна... Ну, що робити? План без цього ні до чого.

Тоді підійшов Свирид, помацки оберся об стіл, смаковито затягся самосадам.

— От що, братця... Кулеметів у нас, слава богу... Так я ось що вам скажу: зоставте нам по кулемету із Сидором, а ми й зробимо. Підійдуть — пальнемо... Я одну ленту виб'ю, а він... Все одно на чорта ми кому? Я — каліка, а йому теж... Правда, Сидоре?

— Та як же... і в Загуляївку... Добре! Еге, давайте пам... А він ось, чоловік із цих країв, знає ці місця, поведе нас...

Показав на чорну бороду, мов свіжа земля, що з-під густих брів блискала очима.

— Я то так, а вам яюсь воно... На рожен лізти.

Поміркували... Тиша в хаті, цвіркуни під припінком, а з кутка, обвішаного образами,— вогкість, цвіль. Порішили, що так і буде. І коли вранці до світу вийшли з села, Сидора із Свиридом заховали на яру за селом. Все як слід налагодили, спробували, чи стріляють кулемети, спробував стріляти й Свирид.

Проторохтіла остання тачанка, Свирид закурив, а Сидір мовчки в кожусі сидів без кулемета й виглядав... Вже розвиднилося, а було тихо, пролітало в голові щось, а потім застряла Загуляївка і стрімла, доки здалека не виїхало спочатку кілька душ, а потім більше, більше кінноти. Мабуть, знали, що в селі немає нікого. Наблизилися —

нажав Сидір: цокнуло раз, другий, сказано забилося в руці. Свирид надавив, почав водити так, як вчили. Коні спочатку рвонулися вперед, підбиті падали, а потім повернули й сховалися за бугром. Позлазили з коней. Все насувало більше, більше, густо сипало з рушниць із-за бугра...

Вже нічого не чули більше ні Свирид, ні Сидір.

Не чули, як погнали загін назад, гнали багато верстов — там приставала попереду свіжа підмога, що посилали вперед.

Не знали, як зробили заколот на фронті,— там злякано військо кинулось врзтіч, бо з двох боків гнали. Навіть штаб ввіймали червоні, що прорвали фронт. Взнали повстанці, що загін був Вахомського, а його весь винищили. І порішили, що й самого теж убили, бо хіба мало лежало трупу — і офіцерів, і солдатів.

Вже потім проходив з червоними разом Гаврило, з своїми проходив через те невідоме село. Біля кулеметів лежали: Сидір перекинувся і очима скляними, широкими дивився в небо, а по обличчю в нього лазили заклопотано останні осінні мухи. Бо день був сонячний, синій. Свирид заляккою рукою держався за ручку кулемета, висіла недостріляна стьожка, а кулями знесло йому з голови черепок.

XIV. БОЖА МАТІР НА ЗЕМЛІ!

Смерділо перегорілим самогоном, стравою, й вогкі зморшки клались біля очей у Семена. Блимав масними очима на попа та двох суворо крем'язних дядьків.

— Так у мене забрать половину хліба, розкуркулювати. І то отой миршавий. Отой комісар, що про комунію і що церкву і в бога лається... Значить, скажіть мені,— забрать силою в мене хліб. Отець Федір, немає бога? Господи, прости мене грішного!..

Заматлав рукавом, хутко захрестився Семен, поліз на лаву й на покуті почав цілувати всі образи в кутку. Цілував, мацав п'яними губами з одрижкою, сопучи, загажені мухами, пилом образи.

— Простить ворогам нужно, Семене Никифоровичу,— покірно з посмішкою мовив піп.

— Не простить, не хочу!.. Яке прощення, коли мене вбить хотіли. Не прошу! Хто хліб робив? Оцими руками сів! Чия земелька? Моя! Одбирають... О!..

Бив себе в груди, клявся, закочував рукава й показував жилаві руки. А вечір підповз до вікна й холодними очима зазирає і губив даль. В темряві тільки шуміло далекими деревами.

Коли собака рвонувся на цепу. Глухо, злобно загавкав. Семен враз покинув кричати, сторожко прислухався. Зблід, коли у вікно щось застукотіло й почувлося:

— Хазяїна можна... На хвилинку, поговорить...

— Той... Хто воно, хіба з села так пізно...

— Не бійся, не на лопату гроші. Відчиняй, Семене, свої.

Щось знайоме почув у голосі Семена, вийшов надвір. Тиха довга розмова. І коли знов рипнули двері, з ним ще ввійшло двоє в напів-

військовій одежі. Всі замовкли від здивування — стояли Вахомський і ще якийсь солдат чи офіцер. Обидва обросли вже бородами, забруднені. Семен заметушився, посадив за стіл:

— От бач, і везе, а ми говорили, хто наладить... От вам і наладять...

Розповів Вахомський, як Гаврило допоміг червоним прорвати фронт, і вони з усього загону тільки вдвох випадково врятувалися, а всі інші загинули. Ну, і він поїхав до Семена, бо це людина своя.

Випили.

Семен зброю Вахомського кудись поніс ховати. Клишоногий худий солдат, кубанець, пішов із ним. Проспівали півні. Піп зібрався йти.

— Ми з господином офіцером вас проводимо, там поговоримо.

— Мене — Віктор Борисович...

— Ага... так, так, а то воно тепер офіцером трохи не той...

Метушився Семен. Вийшли втрьох надвір, їх проглинула темрява. Над хатою скрипіла осика. Заговорили стиха, а як поверталися додому — сперечалися. Вахомський говорив, що краще почати в п'ятницю, бо поки вони зберуть відповідних людей, поки з агентами справляться, а йому ж треба ховатися.

Повернули до хати. Семен ще пошепки говорив:

— А вашого чоловіка, значить, наладимо самі. Ви поговоріть, розумієте... Нехай тільки в два села піде, а тут уже і я, і батюшка — все буде чисто. Вдарять у дзвони — і кінець, а люди зійдуться... Та все, здається, як слід.

До четверга все було зроблено.

У четвер ввечора з Тростянців, з інших околиць сіл понасходилося до Загуляївки людей. Багато бабів із дітьми, хорі, каліки. Розпитували про якусь богородицю, що об'явилася в селі, що про неї розповідав невідомий чоловік. З іконкою з села в село ходить обірваний і співає. Богородицю славить. Говорить, що матір божа проти комунії й антихриста одноголового сама зійшла на землю, бо явилася в селі Загуляївці. Збаламутили село. Допізна збиралися, гомоніли люди.

А Семен зостався в хаті з Сонькою.

— Ти не дуже... не дуже дровичся... А то черезсідельника до шмаття поб'ю... Чуєш, роби, що тобі говорю!

— А чого йому треба? Чого, що я йому таке? Ховається цілий день у половнику — і нехай!

— Що ж він, гірший від твого слинявого босяцюги Антона? Чи, може, рада, що батька твого хотів убити. Гляди... бачиш, що за нас, помагає... Дивись, скільки ото добра привіз,— чом не пара?..

Впала ніч осіння, глуха. Тільки-но мутний ранок почав слатись, сполошилося село, підхопилося на ноги, повибігали всі на вулицю. А над селом летіли дзвони, котилися єдиним гулом. В церкві дзвонили в усі дзвони, як на паску. Побігли до церкви. Отець Федір уже служив. Церква була відімкнена, горіли свічки, а він стояв на колінах — молвився.

Стояли, чекали, поки він повернувся й урочисто сказав, щоб

ставали навколiшки й молилися, молилися всi, бога славили, божу матiр... Бо вiн не може вимовити своїм грiшним язиком: побачив надзвичайне чудо!

Вийшов, сiяво блиснуло — свiтло так стало. Коли янгол злiтає. Всi свiчi в церквi самi загорiлися, невідомо де й узалися. Сказав янгол — молитися за матiр божу. Спустився янгол там, за селом, в бiк од Семенового хутора бiля криницi, i щось осяйне пішло в лiс. Коли прибiгає Семен i ще там кiлька людей — кажуть, божу матiр бачили...

— Молiться, божа матiр прийшла на землю. Вона була бiля вас, а тепер спасе. Поб'є всiх, хто проти бога, вона з вами, молiться всi... Вона в криницi воду освятила. Молiться!..

Пiн аж заплакав, люди стовпилися, охнули... Баби заголосили й разом iз попом впали навколiшки й заспiвали «Богородицю». Одправив молебня. З хрестами пішли до криницi.

Бiля самої криницi стояв навколiшки Семен i тi, хто пішов уперед,— молилися. Семен ще раз повернувся:

— Бачив, бачив, люди добрi. Трохи не ослiп од свiтла. Пішла отак туди лiсом, а пад нею янгол господнiй... Тут воду пила й благословляла...

Впав знов навколiшки.

Вже будували каплицю, несли iкони, рушники, ставили хрести. Робили все урочисто, молилися й цiлували дерево. Воду з криницi з грязюкою вибрали в пляшки та кухлi.

Семен непомiтно пішов додому, до полковника. Бiля Вахомського горiлка, їжа.

Семен моргнув:

— Єсть... пішло, як по маслу.

— Я своє зробив добре — будуть знати комуна. За селом лежать. Сьогодні знов поїду, ще тiльки братiю підберу.

— Слухайте, Вихтор Борисович, а той ваш салдатик нічого...

— Ну, як камiнь... Та я потiм, коли людей наберемо, в лiсi його десь zostавлю... гуляти. Ха-ха...— хрипко засмiявся...

А там бiля криницi хтось вигукнув, що комунiст, який приїздив за розвборсткою, за селом лежить мертвий. Немає ран, тiльки нутро випалене вогнем.

— Кара божа... божа кара над безбожником... О-о!

А другого дня взнали, що всiх, хто був на станцiї — комунiстiв i червоноармiйцiв.— мертвими знайшли за станцiєю.

Трупи хрестом складено, зерном посипано i в розрубаний живiт насипано жита.

— За хлiб мститься божа матiр... Нехай не беруть...— говорив Семен i падав навколiшки.

А ще не всi знали, що вночi пограбовано потяг вантажний i все найцiннiше забрано, багато попалено й зруйновано колiю на пiвверстви. Вахомський уночi з пiдводами повернувся. Бороду свою тепер запустив i вже не ховався, хоч пiзнавали його. Часто бачили, як вiн iз хуторянськими та загуляївськими хлопцями їхав кудись верхи з пiдводами.

XV. СВЯТИЙ МОНАХ

Підвід у Загуляївці, як на ярмарку. Баби із зрубцьованими часом обличчями, теплими платками позапирані. Пішки, юрбамми йдуть із сіл за багато верстов, везуть хліб, полотно, бо попові платити треба.

З далеких сіл на плечах несуть хрести важкі, дубові, згинаються під вагою, хочуть і своїм хрестом перед богородицею вислужитися. Поставити ще одного хреста там, де вже стоїть їх цілий ліс,— густо-густо кругом криниці.

Матушка за день не вправиться. Спітніла бідна, стомилася. Везуть безперестану: треба ж усе скласти, порядок дати, з паймитом не впроається...

Вже й охрип отець Федір, та приїхало ще кілька попів з околиці на допомогу. Гуртом богородиці молебні шкварять.

Люди біля криниці на луках на сиру землю падають, плачуть, моляться, а коли побачать, як плазує по землі сухе збрудніле тіло якоїсь баби, що тільки-но шкандибає, ще більше припадають.

Ікони з церкви повиносили, на охрестях вітер бавиться. Голови в дядьків без шапок волоссям копичаться.

Монах святий з іконою в село прийшов. Не перший він — немало їх прийшло. Помолвився щиро, а потім ікону святу при всіх на хреста якогось почепив, поцілував. З людьми розмовляє поважно, благословляє. Всюди ходить монах святий, молиться щиро.

До Семена в хату зайшов водиці напитися, перехрестився тричі. Посадив обідати Семен. І Вахомський прийшов, зброю поклав, і найближчий помічник його — Терешка Ярового син. Високий, обличчя блином, і ніс, як черевик. А в монаха підрясник юбокю висить, худий монах, бо тільки пісне їсть.

Підморгнув, неначе непомітно, Семенові монах і мовив між іншим:

— А добре, що у вас у селі богородиця з'явилася...

Семен борідку погладив:

— Так бог дав.

— А власті, значить, наші комунічеські того... не появляються. Хі-хі-хі!

Засміявся в кулак єхидно монах святий. Слизько глянув Вахомський, кулака показав синьо-жилавого:

— Отут власті всі ось. Появились би, так там по дорогах лежать...

А Семен покірно додав:

— Богородиці власть у нас, божа власть... Що ж, нехай прийде власть. Гукни отих, що біля криниці,— порозривають на шмаття кого хоч!.. Тут уже свої розумники з'явилися, почали говорити, що немає богородиці. Не правда це — одного розірвали, другий, мабуть, ноги витягне, ну, а ті не писнуть.

Монах святий підрясника поправив. А надвечір у яру біля шляху святий монах лежав і дивився, як Вахомський їхав із своїми в інше село, бо там загін по хліб поїхав. Монах раніше післав туди сповістиги. Порахував, скільки душ людей з Вахомським, та й замітив декого.

Поїхав загін повз млини, що крилами матлали в повітрі. Назавтра святий монах зник із села. Де дівся, ніхто не знав, та й забули про нього враз.

XVI. П'ЯТДЕСЯТ ЗАЛОЖНИКІВ, РОЗСТРІЛЯНИХ БІЛЯ МЛИНІВ...

Коливаючись, червоний стяг бився у вітрі. Вершники на конях грали, толочили бур'ян сухий. Повернув загін до села, до Загуляївки: А з двох боків пасочили — Вахомський з одного, Яровий з другого. Їх уже чекали, і тачанки наперед вислали через те раніш. Чітка команда — кинули вогнем кулемети, — здалека колом почала кіннота обходити, а піхота в рівчаку відстрілювалася.

Бачать — погано. Покрутилися, навскач у село. Тачанки за ними, тільки одну загубили.

Погналися вслід, а потім команда в трубу — вишикувалися знов, щоб там не попасти, не засіли б десь.

Влетів скажено Вахомський у село. До Семена. Гукнув тікати всім, боронити божу матір, бо комунія йде — всіх стребить, усіх поб'є. Бив себе в груди Семен, кричав. А люди по хатах поховалися. Біля криниці — до хрестів ближче, до ікон, і кожен думав.

— Аби мене обійшло, а там...

Заголосила жінка Семенова, та він не чув. Верхи із загоном у ліс. В гущавині пронав. Ще бігли дядьки до лісу, а загін червоний колом охонив село — нікого не випускає.

Побачили люди — нікого не чіпають, мовчки чекали біля хрестів, шепотіли стурбовано.

Святий монах бувший, тепер військовий, прямо до Семена у двір привів старшин. В половнику розрили полову. Там під брезентом не одна сотня пудів добра всякого лежить награбованого. Вахомський возив та в Семена складав, і зброю теж. На горищі хліба повно, казенні гімнастерки, штани, чоботи, сукно, цукор.

Забрали на підводи.

Надвечір наказ начальника — знести зброю завтра ранком, бо буде взято заложників і розстріляно. Забігали, загомоніли дядьки, клялися, що немає зброї. На хутори окремо наклали. Зупинилися старшини з начальником у розправі.

Покликав начальник Антопа:

— Так не можна, говориш, їх у лісі взяти?..

— Ні, це вони до Болотяної балки пішли, а там їх не зловите. Та вони однаково в лісі сидять — не підуть зараз нікуди.

— Т-а-а-к... Ну, ми їх виудимо... Покличте старшин, поради-мося, самі приходьте.

— Добре.

Антоп пішов до Серафими, як уже стемніло й мутно висіло хмарне небо.

— А я вже чула, що й ти тут. Ох, горепько з вами... Де ж Мар'яна?

— У місті. Наші хлопці з Гаврилом пішли далі з фронтом, тепер вони третій совєцький полк. Я трохи поранений і повернувся на

відпочинок і Мар'яну взяв, щоб сюди привезти. А, взнавши, що тут робиться, поки що оставив,— нехай наладиться.

Баба схлипувала, а Антона знов покликали. Коли прийшов до волості, якраз вели заарештованих — жінку Семенову та Соньку. Сонька з плачем кинулася була до Антона.

— Антоне... слухай, та...

— Знаємо вас, а з офіцером тягалася...

— Та я ні... Він ліз до мене. Батько...

У попа знайшли частину награбованих речей. Привели заарештованого й його, посадили в одну кімнату з Семеновою жінкою. Та кинулася до нього:

— Призвели... призвели, сукини сини. Злодієм чоловіка зробили...
Ось тобі, хоч ти й піп.

Скрутила дулі й тикнула їх під ніс попові. Той одвернувся й пішов у куток.

Попа повели на допит.

З ноги на ногу топтався, в бороду кашляв, волосся підбирав — високий і борода чорна. Начальник ще наказував:

— Завтра на сході заарештувати по списку десять чоловіка, коли не знесуть на ранок зброї. З хуторів — батьків і матерів тих хлопців, що в лісі, п'ятнадцять душ. Знаємо, що є заховано на хуторах два кулемети та з сотню одрізів.

На зіплених устах застигла рішучість. Запитання:

— Ви знаєте, що бандитизмом займався Вахомський і Семен Очкур з хуторянськими хлопцями. Ви допомагали?..

Піп:

— Я нічого, я...

— Не перебивайте!.. Нічого? Так от, відомості зібрано. Богородищо вигадали ви з Семеном Очкуром та колишнім начальником карного загону контррозвідки Вахомським, щоб бандитизмом легше заанімались та заробити... Ви повинні самі все розповісти народові, одуреному вами. Написати записку Очкурові та Вахомському, щоб вони здалися. Коли не зробите, усе ваше майно реквізуємо, сім'ю віддаємо під суд за співучасть. Вас через два дні розстріляють. На розмірковування даємо три години. Виведіть його!

Побачив піп, що тут не викрутишся, і похмуро вийшов. Вартовий увійшов, сказав, що чекають дядьки поговорити.

Увійшли. Несміливо поскидали шапки, мнуться.

— Ну, в чому річ? Хто це?

Антон сидів збоку:

— Та це ж із наших неможлих... Ото з них двох убили, за те, що не визнали божої матері і хотіли попа з Семеном накрити і з офіцером. А отой он парубок з Гаврилом виходив разом, а тепер од офіцера ховався.

— Проходьте, сідайте, розкажете, поговоримо...

За вікном брудна осіння ніч у багно по вуха хати захлюпнула. Билася дощем у шибки, мотала поли шинелів тих, що стояли на варті, оточивши село міцним колом. На ранок сход, мітинг. Так собі, з цікавістю звиклою та ляком поглядали дядьки, тупцювалися на місці,

хитали головами, а зброї все ж не знесли. Зійшлося людей багато, од криниці поприходили й чекали, бо з села ж нікого не випускали. Ще вчора принесли кілька поламаних дробовиків та одрізів без затворів, а цілих штук на двадцять. Кінчився сход аж в обід. Скінчився — по списку викликали п'ятнадцять чоловік заложників, заарештували їх. Командир зійшов на східці й сказав суворо, чітко: — Коли до вечора зброї не знесете, оці будуть вночі розстріляні. Заголосили баби, закривали.

Плакали та примовляли. А тут ще з хуторів пригнали батьків, кілька жінок та матерів тих хлопців, що там, у лісі... Сиві діди й старі баби.

Плакали як перед смертю.

Всіх звели в одну куну й залишили у дворі з вартою.

Довго не розходилися, потроху знов зносили зброю, та мало й мляво. Одного від громади обрали й послали в ліс. Передали йому від попа записку й звеліли сказати хлопцям — нехай видадуть Семена, Вахомського та Ярового: всіх тоді їх випустять. А коли ні — сьогодні вночі оці п'ятнадцять душ батьків, жінок та матерів їхніх будуть розстріляні, а все добро заберуть, землю віддадуть селянам. Доручили це передати не Семенові та Вахомському, а всім хлопцям, що з ними.

Напружено, довго чекали, виглядали, поки повернувся цей коротконогий дідусь, дід одного із хлопців, що там у лісі. Прийшов, скрутив цигарку, помовчав, а потім уже розповів, що прогнали його. Особливо лютував офіцер, а хлопці мовчки поглядали.

За селом на горі кілька млинів розставило руки дерев'яні й махали ними в повітрі. Туди надвечір і погнали двадцять п'ять душ заарештованих з лопатами — копати собі велику могилу. Заревли баби дико, животно і про криницю забули. Юрбою в один голос заголосили і йшли за чоловіками, за батьками. Та їх не пустили йти, а zostавили дивитися вгору, як ті на горі копали яму довгу й широку. Довго для себе могилу із сльозами копали. Не дуже воно радість велика собі самому могилу копати!

Там, унизу, баби нагадували про себе так, що у вухах лящало й задрісно сльози в чоловіків збігали по вусах, скочувалися до підборіддя.

Звели з гори — пощочатись. Кинулися рідні на рідні шиї, спліталися руками, на грудях скиглили, плакали в темряві. Летіли зойки на далекі гони до лісу, до Болотяної балки.

Забули вже давно про святу криницю, про те, що там, біля отих тисячі хрестів, молебні правлять і попи аж упріли. Бо як посілася густа мла, біля млина цокнули курки, враз вибух врізався в груди осінньої тиші. Ще раз упали зойки, покотилися до лісу по балках.

На ранок високим горбом насипано могилу, а до неї нікого не пустили. Бо з села нікого не випускали, а біля могили незмінно вартувало кілька червоноармійців.

Та зброю знесли вже всю, скільки було треба, — два кулемети притягли, а рушниць та набоїв було більше, ніж загадували.

До волості знов пригнали двадцять чоловіка з хуторів із тих, що їхні сини, чоловіки та батьки були в лісі з Вахомським, і знову послали обранця. Голосили баби.

В командира на зіцплених міцно губах застигла рішучість, а коли входив до своїх, коротко кидав:

— Брешуть, сволочі, не видержать довго!

І ховав у кутках губів усмішку.

Сьогодні вже послали самі люди кілька чоловіка в ліс, і баби пішли, що їхні чоловіки та сини в лісі. Довго не було, а як прийшли, то розповідали з плачем, що Семен то й сам повернувся б, а офіцер і слухати не хоче. Загрожує ще повернутись — тоді, говорить, всім дістанеться. Здається, збираються вночі звідти тікати кудись, та хлопці не підуть, бо чули, як розстрілювали.

Коротко мовив командир:

— Почекаємо вечора!

Надвечір пішли заарештовані копати другу могилу для себе біля млина.

Все село вийшло за околицю, до гори. Нудно, одноманітно примовляли баби й билися в корчах біля дітей. Проклинали в нестямі червоноармійців: щоб їх перша куля не минула і од віку їм і їхнім дітям добра не було.

Вибух знов у темряві розпорів тишу, блиснуло тільки, і було чути, як заривають могилу. Вибух далеко десь завив луною в лісі. Ще довго було чути голосіння й прокльони, що шматували покірну осінню ніч. І побрела знову тиша уривчаста нервовим кроком.

Вже люди не їхали в Загуляївку на богородицю дивитись. Тільки старі баби з околишніх і далеких сіл ще тупали слабами ногами. Ще лізли до криниці, й кидалися до образів, та мили вимережене зморшками лице холодною водою, й цілували землю брудну, стоптану, збиту.

Перегнав вітер хмари на один край неба — наївно блиснуло металом, дзенькнуло кілька зеленкуватих зір, і повнсла розтягнена в жовтий блин, надбита морда місяця. Це — щоб на ранок було сонце й весела синя даль, і вітер, захлинаючись, хитав, посвистуючи, голі віти.

Сонце зійшло, молоде, чистеньке. Блиснуло бавлячись, простягло руки золоті й зазирнуло у вікно до волості. Там приткнувся на стільці командир. Голову поклав на стіл, щоб на кілька хвилин ступити стомлені очі, бо вони не спали кілька ночей, і під ними впали фіолетові смуги.

Коли ось вбігає вартовий — і в усю горлянку:

— Товаришу начальник, ідуть!

Схопився, вибіг, скомандував — у два ряди вишикувалися червоноармійці, кіннота в рядах. Село сполошилося, вибігали, зазирали через голову один одному.

Вахомський та Яровий зв'язані. Семен похмуро сам бреде. Склали зброю. Їх оточили колом. Мовчки, похмуро поглядали. Семена, Вахомського та Ярового окремо під вартою одвели. Кіннота людей не пускає близько.

Командир шепнув щось двом вершникам. Ті зірвалися з місця й навскач помчали за село по шляху. І ось через хвилину всі побачили.

— То ж вони!..

— Вони!

Загукали божевільно. Кинулися в той бік. Вулицею йшли всі, кого розстріляли за дві ночі. Сміялися — не вистачало слів. А баби, як звичайно, почали плакати по-дурному.

— Та як же ви... та?..

— Де ж ви були?

— Стріляли ж!

— Ха-ха!.. хо!.. У млинах сиділи всенький час, і їжа там лежала, сиділи та мовчали...

— От, брат! От підстроїли, ну й братва! — вже лагідненько посміхалися й жартували дядьки. Навіть підступили ближче до ганку й до командира зверталися, як до свого:

— Товаришу, ну й нагнали ви бабам холоду. Погляньте, моя на рік всі сльози виплакала. Спасибі вам... Не буде тепер щодня над головою скиглити...

Тільки дико повітрищали очі ті, що стояли під вартою. Забився зв'язаний Вахомський. А старшини з командиром посміхалися, переговорювалися з дядьками. На зціплених губах командира, в куточках, лягла лагідна, стомлена посмішка. Бо це ж він вигадав. Підлетів до нього Антон:

— Товаришу начальник, дозвольте ослобонить Семенову Очкурову дочку, вона невинна. То моя дівчина.

— Та ну, бач, який прудкий та жвавий!..

— Ха-ха-ха!

— Звільніть...

Сонька вийшла за Антоном і з матір'ю. Заплакана глянула на Вахомського, зв'язаного, зігнутого.

— А, і цей тут. Опудало чортове! Всіх призвів!

— Дошкулило, кажеш, дівчино. Ха-ха!..

З нею почали жартувати. Начальник чітко — наказ:

— Приготувати там біля криниці місце, зараз із богородицею покінчимо. Попа, Очкура, Вахомського та Ярового — туди. Всі люди нехай сходяться.

— Слухаєм!

Повалили люди до криниці, де з лісу жовтим листом трусила зажурена тиха осінь і падала обіймами на село, на розхристаний рудий степ.

ОПОВІДАННЯ

I

Товаришка Берг — пузатенького, надутого й старенького портфельчика під пахвочку і бочком-бочком, трохи по-пташиному, заморозеним ранком в установу — раніше всіх, щоб устигнуть... Що встигнуть? Кожному своє — товарищі Берг у житті своя лінія, трохи заплутана лінія: поспішати завжди. А питає — чому?

— Робота...

Глевкий, липкий ранок, і сніг під ногами кигикає, і холодно. Вистрибула на вулицю через порожні двори, перейшла на другий квартал, змерзла і згадала, що забула одягнути калосі й забула чаю випити. А чай поставила, і він, мабуть, зараз витанцьовує бульками на пічці веселий танок. І товаришка Берг повернулася за два квартали додому швиденько, щоб чаю випити, швиденько одягнути калосі, позабути пузатенького старенького портфельчика і щоб знову повернутись хутенько за портфельчиком і спізнитись на посаду — вже весь план на день зісுவати і поспішати, поспішати...

Ранком, коли млосний світанок розіллється мутно за вікном, товаришка Берг натягає на свої пташині ноги звичайні простенькі панчохи, залатані й позашивані на литках і з непозашиваними ще дірочками, що блищать голою ногою. Одягає хлоп'ячу верхню сорочку, а поверх в'язану кохтинку. Одержала пайком одяг у двадцять першому році. Стрибне, пір'ячко розправить — до води і знов до столу, до портфельчика, щоб забути запалити піч і мерзнуть або затопити піч і позабути, що стоїть чай, що час іти на посаду, вийти й позабути портфельчика. Тепер у портфельчику тільки махорка, папери та книжки, а колись ще хліб шматочками, що від обіду в їдальні залишався, — забирала й гризла шкуриночки на посаді, коли чекала заввідділу або сиділа на засіданнях.

Лінія з дому до установи її — приблизно у 1960 році ранком робить товаришка Берг. Не пішки, а в електровагоні, по зовсім інших вулицях комуністичного міста не Харкова — розкиданого, розпутаного, а такого...

На пташиних піжках стрибає товаришка Берг, а пристрибає в установу — щось враз ізгадала, занотовує, щоб не забути і вставити в новий проект. І не печаль у неї, а радість: новий проект — нова робота, в яку треба втягнути всі установи й установки міста, робітничі райони і весь Союз республік, а вона на чолі проекту 1960 року.

Лінія товаришки Берг — поспішати. І вона поспішає по східцях установи з другого поверху на третій і назад від дверей зава, що підписував папери, до своєї кімнати, до машиністки і знову. Хутенько

власними ногами зчовгує пішоходи до установ, що мають брати участь у роботі, хутенько зчовгує підшви на черевиках, щось говорить, когось запевняє, переконає завів і предів, розвиває свої проекти, головою 1960 року, і призначає п'ять засідань у той день, і на кожне спізнюється на дві години (інші члени засідання — на годину).

І тому дні такі надзвичайні, швидкі, блискучі — зчовгані й завжди свіжі. А попереду проекти, засідання й насолода здійснення. Непомітно дні зачіпляються за ночі, переплутуються з паперами, з портфельчиком, з проектами, і дні невеличкі, як у кіні,— і педагоко від зими до весни.

А по весні знайомі зустрічають, і усмішка, й очі веселі, і лизне собі так сонце в полум'я очей, а товаришка Берг поспішає.

— Товаришко Берг, чудесна весна, погляньте!..

— Еге, так, весна, я знаю, оце читала в газеті: чудесно проходить весняна засівна кампанія, і мені дуже подобаються нові тези... Так, так... Я ними скористувалася як матеріалом для проекту... Весна.

Бігла далі, і дні біжать, блискучі, і вода в черевіку чвиркає. Зчовгано днями підошву.

Весна для товаришки Берг — без згадок про ті дні, що колись веснами минули в маєткові на Київщині. До революції ще, у війну, покинула їх, як пішла в підпілля в партію й покинула поміщика Берга, чоловіка. Потім забрала до себе дітей, а його, здається, забили повстанці. Проминуло, позабулось невідомо де...

А тепер додому весняним вечором — льодок під ногами тріскотить, і захід горить червоногрудий поза силуетами дерев.

Роззутись, розправити пальці на ногах, стягти мокрі панчохи — кахи-кахи, до столу, до папірців. А Ліза з другої кімнати:

— Мамо, бери обідай, забудеш знову, та черевики висуши. От оці ще мені нещасні культурники, без ніякої видержки, а ще старі партійці. Ех ви...

Ліза, з райкому, з комсомолу, що на околиці далекій міста, бере додому роботу: якісь папери по обліку. Працює довго, суворо над паперами й над ними засне, зібгавшись на стільці,— так проспить, доки не отерпне рука. Тоді лягає на ліжко й рано з дому йде, щоб не спізнитись. Мати забуває за папірцями глянути до Лізи в кімнату. Кімнати поряд.

Спочатку з Лізою жила й сестра Ріта, але Ліза її вигнала в кімнату до матері, повикидала туди все її шмаття-плаття. Ріта плакала, товаришка Берг знизувала плечима, потім побігла до столу щось записувати, а Ріта впала в істеріку (здається, штучну), її одливали водою. Ріта кричала:

— Ви, комуністи, деспоти!.. Ти мені не мати, ти нічого не розумієш, чортзна-що там робиш, свою роботу. На біса вона тобі? А про мене не думаєш?.. Ти не розумієш, що в мене талант, що я буду великою артисткою. Мені треба талант розвивати, а для того потрібні гроші!.. Я йду в любовниці, я... я... проституткою буду, бо мені гроші... у мені талант.

Товаришка Берг метушилась, знизувала плечима.

Ріті сімнадцять років, її «поклонники» з драмстудії звуть її Кармен і говорять, що вона дуже талановита. Учителі думають інше. З своєю подругою Зіною вона закохує в себе по п'ять студійців і початкуючих акторів разом, а вони ревнують її, і в неї часто бувають на руках і на шії синці.

Троє в федеративній автономній державі — у двох кімнатах, усі воюють: мати, Ліза й Ріта.

Поставила собі Ріта кордон, ширму, і живе за ширмою, але так, як і в Лізи в кімнаті, коли там жила, ніколи не прибирає, а завжди робить тарарам. За ширмою неначе завжди після урагану: на столику й на стільці, на незастеленому ліжку й на долівці: брудна білизна, туніка й трико, кілька томиків Ігоря Северяніна (улюблений поет), п'єса «Цар Максиміліан» Ремізова, казки Оскара Вайльда, «Мертві душі» Гоголя, букет засохлих квітів, дюжина коробок із пудрою, помада, грим, олівець підфарбовувати очі й ще багато чого. І ніколи це не буває в порядку.

А Ліза — не тільки сама, а й Льонька — любить порядок, не любить Ріти. Та до того Ріта приходиться або приїздить додому зі студії майже вранці. З подругою шукають чогось попоїсти, сплять до обіду, а потім у студію знову.

Війна в товаришки Берг з дочкою Рітою за гроші. За теорією Ріти, щоб бути артисткою, зробити собі кар'єру, треба гарно одягатись, а не перефарбовувати, як вона, свої сукні кілька разів на інші кольори. І гроші в товаришки Берг майже всі забирає собі Ріта. Залишається на махорку. Ріта купує карамельку та пудру і знов скаржить на безгрошів'я.

А тут ідуть весни. Весни — так для всіх, для кого хочеш... для всіх весна. А кожен день весни — на дні серця радість, у глибині таємниці, невідомість, щастя...

II

На налігачі дротів повзуть у всі боки комахами трамваї і блищать матовим крижаним світлом. Місто зарубцьовує рани після війни та руїни, і сирена розпорює тіло повітря вигуком скаженої міді. Довгим стогоном повзе натовп вулицею й хилиться в пітьмі. Натовп у скриньках серця, під глухою покришкою черепа несе свої болі й весну. Дні в черзі один за одним поспішають різнокольорово, діловито-метушливо, захоплено, точно.

Льонька проводить Лізу. Не щодня, але часто проводить додому. Ідуть трамваем з далекої околиці, потім ідуть пішки: надвечір. По небу маси покручені хмарок, а в нього кучері з-під кепки, а в очах насиченість весни. І весняна насиченість у голих ще деревах, у їхній дерев'яній плоті. Почувається, як вони ростуть. На дереві дві галки голову до голови схилили — кохаються.

— Диви, Лізко, а ми на них схожі, на галок, правда?..

— А що ж... Може, не зовсім, але те, що зветься коханням, є ідеологічна надбудова над фізіологією.

— А я гадаю...

— О, знов по-твоєму, знаю, що ти гадаєш: що немає зовсім ніякої надбудови і це дрібнобуржуазні пережитки. Хе... Чула, але...

Повернули через садок, навпростець. Чути, як шелестить листя торішнє, а з-під нього випирає, вибруньковується молода сила, зелена буйна весняна рослина. А над садом здоровий дух фосфору — перегнилого листя і плоті, що міцніє навесні.

Льонька знову:

— Ну, чорт з ним, ну, нехай! А мені, розумієш, просто гарно — чорт його знає!..

— Почав розводити антимонію...

— Ні, ти зрозумій... Ну, ось дивись: синичка... Знаєш, синичка — це перша пташина, що зустрічає весну... вона ото, чуєш, сі-сі-сю — пискотить — лазить по дереву. Така сангвінічна завжди, весела. Колись, як був я малим, так ловив їх... Розумієш, я так от відчуваю життя, отак глибоко, і дивись — ось травинка, а я їй радію... Я не знаю...

— Ех, ти, нещасний, саентиментальний романтик. А ще він береться — тютя...

— Я саентиментальний романтик, робітник?

— Чортзна-що ти!.. Треба дивитись у корінь справи. Я от бачу, що оце місце порожнє — сад для отаких, як ти, романтиків. А тут можна мати будинок для робітників майже в центрі, бо багато й зараз живе в льохах.

— Тут у тебе вже перебільшення, це ти знов по буквах економіки, а не за життям. От візьмим отой самий проклятий неп...

— Він мені вказує. Ха-ха-ха!

Ліза схопила за козирьок кепку й натягла її Льонці на очі, а сама хутко помчала вперед. Льонька за нею, наздогнав і охопив руками стан.

— Годі! Глянь, я вже мушу бути дома, швидше.

Глянула на годинника, і пішли хутчіш.

— Не забувай, ти в мене чверть години.

— Та, звісно, не більше... Ти ж хіба...

— Ну?..

— Та нічого...

...Товаришка Берг з засідання — туп-туп, притупала додому й поставила воду — окріп гріти — і зустріла Льоньку доброю усмішкою, що завжди блукає в неї на кінцях губ і в очах. Почала розповідати йому про свою нову роботу і про те, що треба захопити цим робітничі організації — мати міцну підтримку. Говорила довго, детально й забула за окріп і що їй сухо і млосно підтягує в животі кишки... Кахи-кахи! — і знову говорила.

Ліза із своєї кімнати:

— Слухай, товаришу розтяпо, пам'ятаєш, що ти в мене чверть години? Вже минуло десять хвилин. Мамо, не чіпай його, от іще неорганізованість. Цілий день говорила б. Готуй обід та обідай, а я зараз!

Льонька — в кімнату до Лізи, і зачинились двері. А в товаришки Берг після розмови виникли нові ідеї — до столика метнулась, до

папірців занотувати, щоб встигнути, щоб забути за окріп і котлети на пічці, щоб вода википіла, а котлети погоріли.

— П'ять хвилин і амба, хто тобі винен?.. Ну, ну, гайда, сам говориш про організовану працю!

І випхала Ліза за двері Льоньку, хоч він трохи й пручався.

— Мамо, знову забула, попалила котлети... Це називається розігріла, от іще...

З Льонькою вийшла за поріг...

— А знаєш, Лізко, я ще ні разу не схибив після того, як ухвалив працювати за програмою, все виконую точно по хвиликах. Пішов...

— Ну, покинь, ти ж не визнаєш, чує...

Але він притягнув її до себе й чітко поцілував у губи.

— Ех, ти...

Пірнув Льонька в сутінки й розтанув між деревами.

Півгодини готувати обід для себе й для матері, а потім за роботою до десятої, коли небагато роботи, а до дванадцятої читання газет і книжок.

Ліза поклала на стіл годинника.

А коли вулиці вщерть налилися до вінців темрявою, а місяць вишкряв на небі вищерблений срібно-золотий зуб, клав довгі чіткі тіні і гнав наввипередки шмаття хмар, місто змінило свою дещу декорацію, і на новому тлі йде нова гра в життя — місто нове.

Тоді товаришка Берг у самих панчохах сидить з ногами на подертому кріслі, натягає на себе щільніше в'язану кохтинку (пайком одержала в двадцять першому році), сидить і під зморшками лоба ловить сплутані думки, сплутані, як зморшки на лобі, і кладе їх систематичними нервовими рядками жучків-літер на папір. Хутко-хутко, щоб не забути і знов не сплутати. Ще швиденько кладе ручку, хапає папір, робить цигарку з махри, біжить до пічки припалити (щоб не тратити марно сірника), знову з ногами в крісло й коливається в сизих хвилях смердючого диму. Спалить цигарку, кахикає, і за кілька хвилин уся кімната заслана серпанком диму, а в ньому коливається голова із зморшками на чолі. Виглядає голова з-за пузатенького портфельчика, купки книжок і газет, що на них червоним олівцем зроблено помітки нервовою рукою товаришки Берг.

Перо одноманітно хутко шкрябає, і за стіною Ліза теж шкрябає пером. Голова низько схилена над паперами райпарткому — Ліза щось вираховує, записує. Пасмо стриженого волосся впаде на біле блискуче чоло — звичним рухом одкине назад. Чоло ще без глибоких зморшок, тільки між бровами рівчаком лягла дума.

Підвелась Ліза із стільця — за вікном зашебуршав повітряними пальчиками вітрець, прохрускотів деревом, вдарив у вікно листям і ліг. Позіхнула Ліза, заклавши руки за голову, так міцно, що затуманіло в очах, солодко пробігло по м'язах — г-ах!

А з-за паперу вилізли нахабні кучері Льончині і чисті очі, міцні, мов старе вино. Ліза перегорнула папери:

— Мамо, ти говорила, щоб тобі нагадати про лекцію в партклубі. Вже час іти.

Нарочито, надто голосно гукнула Ліза, перебила свої думи і знову сіла за стіл, а перед нею лягли листи паперу й попливли рядками перед зчервонілими трохи очима.

— Спасибі тобі, моя дівчинко...

І товаришка Берг — черевички драні на драні позашивані панчохи, на плечі пальто (на всі сезони) без одного гудзика, застібнула пояс на пальті і на пташиних ніжках потупала хутенько, матлаючи полами. Світ із кімнати поранив темряву за дверима, прогнав її на момент і з рипом лягвся біля зачинених дверей.

Вулиця завляга асфальтом, здавлена стегами будинків, і синіми плямами вилискував під мерзлими кліточками брук, змитий за день. Вилискував на матово-жовтому світлі ліхтарів, що розпливалося в легенькому тумані. Трамваї скреготно повзали, зриваючи з дротів тремтячі, полохливі сині іскри.

Біля освітлених кін під великими грубими афішами товпились люди, двері ковтали їх, захлинаючись, ковтали юрбами й поодінці.

...Ріта й Зіна вийшли з дверей будинку освітленого, пройшли трохи, озирнулись:

— Одстав... я вже думала — перешкодить...

Чітко цокала Ріта збитими каблучками по асфальту, хутко рухались по вулиці, загубились у юрбі. Повернули за ріг.

— Ах, ти знаєш, Зінка, це високоінтелігентна людина: знаєш, у нього такі красиві, тонкі руки, такі хороші нігті...

І, захлинаючись, захоплюючись, розповідала Ріта про свою нову «симпатію» — Георга. Перш за все в нього є гроші, і грошей немало, — це видно з усього.

— Гляди тільки не випусти його з рук, бо такі вони-о...

— Та вперше мені хіба? А не хоче — к чорту, мало їх...

Коло театру пліща, і на площу виливається юрба з чотирьох вулиць, виливається й знов розливається на всі боки. Зіна пішла в другий бік, а Ріта до театру. Пішла, неначе не придивляючись, а її зупинив Георг. З правиці стяг рукавичку, зняв капелюха, міцно стиснув руку Ріти й розтягнув зморшками в усмішку виголені й напудрені рожеві щоки:

— А я, розумієте, чекав...

— Трохи затрималась і поспішала, поспішала. Та я думаю — ви не образилися...

— Ну, безумовно, прошу, прошу...

Взяв під руку Ріту Георг, ще сказав їй кілька банальних, звичайних фраз: злилися із стогоном юрби. Біля кафе Георг настирливо-парфюмерно запросив випити склянку кави. Ріта трохи заманіжилась і погодилася.

Провалились у двері кафе. Там за столиками товсті обличчя над чашками кави, обличчя рожево виголені, з рівними проділками, жовто-блискучими лисинами, з твердими комірцями. Вдень вони стрибали по багатьох східцях, ганяли псами по базарах, по біржах.

У кутку музика: спереду всіх скрипач, зігнутий, з тонкими мертвими хвостиками жовтих вусиків угору, старанно совав смичком, похитуючись у такт музиці, і щупав настирливо худими пальцями струни.

Георг роздягся — блиснув пташкою червоної краватки й хусточкою в кишенці на грудях. Проділь рівний синьо-білою смугою розполовував усю голову до потилиці.

Ручку біленьку на стіл поклав, правий кінець рота цигаркою проткнув Георг, цигаркою з поганого тютюну, і димок боявся пускати до носа Ріти. А руки в нього пускають запах справжнього брокерівського мила — назва «Золотий ювілей» — чудесне мило!

— Будь ласка, каву з сухариками!

І по Ріті холодними очима повзав поверх пенсне, бо вона не помітила, що пенсне він так собі носить, бо говорять, що воно йому «йде». Тому обличчя в Георга карикатурне трохи, зморщене біля носа, а очі через пенсне полохливо виглядають, немов хто йому несподівано підсунув дулю під самий ніс.

Спокійно наливав себе кавою і ловив губами, закладаючи в рот шматочки сухарика. Ріта теж і дивилась у пенсне, і в проділь. Георг з апломбом про культуру:

— Так от, знаєте, запах європейської культури тут єсть у каварні, такий особливий, ну от. Не те, що там що-небудь... Я так і люблю тому каварні, кіношку й театр. Це всяка культура. А коли ви будете артисткою, тоді я буду возити вам цілі автомобілі хризантем — ви на японочку трохи, хе-хе-хе!..

Очі Ріти підстрибнули під брови і світилися голими білками:

— А в мене сестра Ліза так бльондинка, світла бльондинка, а я брюнетка. Правда, чудно?

Георг закладав у рот шматочок сухарика й налив трохи кави:

— А, дійсно, розположеніє!

А стрілка на годинникові вгору підповзає, підкрадається нишком, щоб зустрітися стрілкам посередині і знов полізти вниз — до ранку. І тоді, хочеш не хочеш, виповзе сонце і сполохає людей світлом.

Коли стрілка до одинадцятої підповзла, Ліза над газетою нахилилась низенько — раділа з досягнення кожного осередка і так дивилась, читала — хотіла бачити, почути поза рядком, як б'ється тисячне серце в осередках, а тому тисячному серцеві місця мало. Ех, «дайош» простір! Мало місця під ребром і її серцеві!

Льонька — як грудка земляна, що в ній сховано дорогий скарб, а той скарб треба обробляти. І зараз Льонька годинами, хвилинами за книжками сидить — наздоганяє. Загубив, як був добровольцем у Червоній армії. Очі йому глибоко ринають, захоплюють усе вперто: доки не взнає, не покине. Висмокче книжку, вигризе все з літер, і необробленими свіжими іскрами мова його котиться. Говорить — жити, жити, захопити все. І він по годиннику висмоктує знання, вкладає в голову кучеряву.

Примружені очі Льоньчині, і трохи шепелявий голос, а коли говорить, переконуюче розмахує руками — хоче привабить до себе...

Промайнуло це в Лізи перед очима, але в двері нерішуче щось застукотіло. Ліза відірвала голову, а Льонька ще настирливо розмахував руками і сміявся, показуючи червоні ясна.

Одімкнула двері Ліза, глянула в одхилену дірку в коридор — входить Льонька. Щось пройшло по тілі, пробігло по м'язах Лізи.

— Ти, Льоньку, чого?

Ніяково блиснув яснами й переступав через поріг.

— Так ну його к чортовій мамі! Не можу, розумієш, ну, не знаю, може, що весна, говорять же... розумієш, не витримав, не можу нічого робити, перший раз схибив. Так захотілось тебе побачити. Чорт його знає...

— Ха-ха-ха, зляканий, мов обскубана курка. Весна йому... Інститутка! Ще він говорить... Ну, ходи далі в кімнату.

А по м'язах пробігло током, тоскно і тремтяче вдарило в мозок, а з чорної стелі весняного неба над містом на ланцюгах проміння висів канделябр-місяць.

III

У голові товаришки Берг дні перетасовані, мов колода карт, карти без козирів, огидні, неначе після програшу, коли хочеться їх спалити й не бачити. Кілька днів товаришка Берг не була вже на посаді, сидить на ліжку, кахикає — хвороба міцнішає. Очима бігає по книжці, занотовує щось на папірці.

Готувала свого проекту довго товаришка Берг, вивчала, поспішала, зчовгувала пішоходи, а проект можна здійснити тільки в 1960 році. Перед колегією хвилювалась, смалила махорку й сиділа цілу ніч... А коли на годинку тривожно заснула, перед нею встав проект у всьому обсязі, здійснений мільйонами рук комуністичного суспільства. А вона ходить, радіє з роботи колективу, бо зовсім не цінує своєї праці.

Френчі, звичайні сорочки й жіночі блузи сиділи за столом — члени колегії уважно слідкували, як товаришка Берг розвивала свої думки і, захлинаючись, розповідала.

Але навіть говорили не довго, мов, захопилася надто, і резолюція така: визнати загальні принципи правильними, а разом скоротити все, зробити реального проекта, для цього призначити комісію в складі... Хоч товаришка Берг боронила, настоювала глянути на справу ширше:

— Я в двадцятому році розробила проекта у два або в три рази більшого, і його було ухвалено, не то що...

...Закахикала тов. Берг і з п'яною втомою в очах схопилася з ліжка до столу — посивіле пасмо волосся впало на очі, густіше сплуталися рубці зморщок на чолі, павутинкою дрібненькою нових рисочок.

— Мамо, дай мені води...

З-за ширми Ріта. Ріта теж не пішла до студії. А очі в рамці зчервонілих повік від сліз. На подушці сплутаний жмут чорного волосся.

Біля неї Зіна. Ріта тримала її за руку й неспокійно:

— Ні, ти розумієш, не вірила. Здавалось, така високоінтелігентна людина, культурна. Ну, хто б повірив. І я сама пішла — читаю вивіску «Парикмахерская», підходжу, заглянула у вікно — він, Георг, тримає за ніс намілену морду чиюсь і старанно її голить... Ну, ну!

— Помилилась, що ж, хіба з кожним не буває...

Підкинула очі вгору Ріта й нервово знизала стрілою брови:

— Не в тім річ, противно: я — з циркульником... А головне, треба знов робити аборт, я ж думала...

— О, звикай, це ж ти за чотири місяці тільки другого...

— Грошей немає, позичити — я ще тих не віддала. Спробую спитати в мами, та тільки навряд... Ти знаєш, що Альошка й зараз до мене пристає, говорить, щоб я до нього йшла жити...

Зіна зробила дудочкою нафарбовані губи і поклала зморшки на кінчиках:

— А чому не зробить так, як я, удвох разом встигаю, зумій тільки поставити себе. Я б сама не відмовилась від Альошки. У нього чудесне тіло, він надзвичайно складений...

І пошепки додала:

— А на матір добре нажми...

Зморшка впала Ріті на чоло, а двері скрикнули, і ввійшла Ліза, зазирнула в кімнату:

— Мамо, над папірцями чахнеш? Ну, як твій кашель? Завтра я піду говорити, щоб тебе в ремонт...

— Ні, ні, будь ласка. Ха-кхи-кхи-и...

— Тебе й питати не буду, ти зовсім не вмієш думати як справжня комуністка... Старі партійці... Ех!

Пішла в свою кімнату Ліза, бо побачила за ширмою Ріту, що й досі лежить на ліжку. Ліза інакше не називає Ріту, як «паразит» і «зайвий елемент», і дає матір, що та дає їй гроші.

Ріта скривилась і прошепотіла:

— Не люблю комуністів!

— Грубі... всякі комсомольці. Фі... задаваки...

— Зараз буду говорити за гроші, а потім побачимо.

Ріта встала з ліжка в самій сорочці, вийшла до матері. Товаришка Берг нахилилась над паперами.

— Мамо, справа в тому, що мені потрібні гроші... Небагато: червінців із п'ять.

Здивовані очі товаришки Берг вислизнули з-під зморщок чола:

— Ти ж у мене всі взяла, всі ті, що я одержала, а до кінця місяця далеко, та й там не буде стільки — я брала аванс!

У Ріти нервово затремтіли повіки, а нижня губа злісно й насмішкувато випнула.

— Немає?.. треба... позич!

— Та де?

— Я розумію, ви не хочете всі для мене!.. Я ненавиджу вас — ви противні... вбиваєте мене, не даєте жити, я без грошей не можу!.. Вона ще щось багато штучно, істерично вигукувала на весь голос.

— Навіщо тобі враз гроші?

— Навіщо, навіщо?.. Не цікавтесь, будь ласка!.. А коли хочете, то й скажу: аборт робити, ось що!..

Товаришка Берг хутко заблмала очима, розтягла зморшки від перенісся.

— Ну, де ж дістати, моя дівчинко, де?

— Мені потрібні гроші, і я нічого не знаю. Ви мусите дістати, бо ви ніби не знаєте, що я талаповита й мені!..

— Я розумію, але що ж я можу зробити?

— Не хочете для мене, не хочете... ні... Я... я...

У Ріти щось увірвалося в горлянци, з очей вилетіла пара злих яструбів, скришула зубами...

Вона, не тямлячи себе, підбігла до матері, ввіймала рукою пасмо волосся, дрянула за щоку й пальцем випадково ткнула в око. Товаришка Берг ойкнула й важче почала кашляти...

Ліза влетіла в двері стривожена, враз одкинула Ріту:

— Покинь ти... чортова шлюха!..

Ріта стала в сценічну позу і вже спокійно:

— Мадемуазель Ліза, будь ласка, це не ваше діло.

— Що, сперечатись будеш?

— А твоє яке діло втручатися до наших справ із мамою?

— Справа! Працювати не хочеш, гроші на аборт — зароби! Хто не працює, той не має. Пішла вон. Пішла вон до тих, до спекулянтів...

— Не твоє діло. Я більше не можу... я... Зіно, складай мої речі: я йду до Альошки, я йду в любовниці!

Ріта кричала на весь голос. Товаришка Берг схопилась, хотіла бігти до Ріти, щось говорити, але Ліза спокійно стримала її.

— Нехай іде. Залиш, мамо... Ну, покинь... Ат, оці мені неорганізовані. Тільки не давай їй ніколи ключа від кімнати, от тоді побачимо. Бо я забула тобі сказати, що я вибираюсь у район, я, між іншим, теж вагітна, та тільки не буду робити аборта. За інструкціями партії треба мати дитину. Ха-ха...

— Ти молодець, хи-кхи-кахи-кахи!

Товаришка Берг схилилась на плече Лізи й почала, задихаючись, кашляти, потім лягла на ліжко й поринула головою в подушку. Перед очима пішли сині, зелені та червоні кола. Над нею нахилилась Ліза.

— Ех, у ремонт давно пора... з вас іще старі партійці.

Ріта хутко нафарбувала губи, схопила одного пакуночка, вузол дала Зіні і, хряснувши дверима, вибігла на вулицю — каблучками цок-цок.

З-за будників знявся місяць і, зализуючи язиком проміння довгі тіні, хутко подався вгору.

Здавалося, що містечко перекинулося догори ногами. Йому незручно було так стояти. Воно було похмуре, криваво-напружене, як останній бій. Хтось бавився ним і перекидав ці будинки. З будинків повисипалося все, а крамниці витрусили на вулицю своє нутро і стояли здивовано порожні.

З порожніми очима, з видзьобаним мозком бігали люди м'якими звірячими кроками... озираючись... побіля парканів. Тільки це не люди, а «жиди». Тепер їх не вважали за людей — це отара, здичавіла в одчаї.

Там, у будинку, що зветься штабом, бенкетує начальник загону — вже зібрав усю контрибуцію.

Тривожно, як несподіваний постріл, серця билися десь. Десь дзвонили дзвони, і перекидалися болісною неміччю в повітрі круки, оті одвічні віщунні крові, одвічні людожери. Навіть сонце нахабно вивернулося на пухкій перині неба й обмивало свою піку в осінніх калюжах.

Іноколи на вулицях з'являвся маскарад — солдати п'яні із співами, одягнені в жіночі капоти, сукні, молитовні полосаті тоги, з шаблями в крові, з подолами в червоних плямах.

З порожніх поперекиданих лялькових єврейських хат, з гнилих стріх і сліпих дірок-вікон виповзла й застигла, як нескінченна кара, туга за дикою татарщиною.

Так, татарщиною. Може, погромом якогось і легендарного Батія. А звідкілясь летіли вигуки, і знали євреї, що сьогодні останній судний день настає для цього передмістя. Третій день, бо завтра різати нікого буде, а річка від єврейських трупів вийшла з берегів.

Це передмістя останнє. Тут із великого будинку втік багатий купець-росіянин Рогов, і сюди збіглися всі, кому нікуди було ховатись. Біднота збилася в отару в кімнатах, на горищі, в сараї, щоб разом умерти. В зблідлих, смертельно закликліх очах, сухих і червоних, уже застигла неминучість.

Все робилося шаблями, багнетами, кинджалами, зрідка пострілом. Наказ був не витрачати набоїв — що ж, коли життя людини коштує дешевше від набою...

Отара загнана у цей червоний будинок євреїв не вірила в чудо, а чекала неминучого. В кімнатах стояло безладдя безнадійності, тупе, як оті люди.

Тільки біля столу над Аврамчиком схилилася мати з сухими, виплаканими очима, з пасмами кучерявого міцного волосся з-під хустки, і заховався вічний страх у нужденних глибоких зморшках — у рівчаках, проритих нуждою і слізьми.

Говорила байдуже мати:

— Піди, піди, синку Аврамчику, для всіх... ось глянь, скільки... все одно смерть, синочок, отут... І там... може... Спитають, скажи — Сержожа Рогов, руський, перехрестись, синочку, і покажи їм оцього

хрестика!.. Синочку мій, скажи — Серьожа Рогов і весело посміх-
нись, заговори...

Наділа йому на шию великого срібного хрестика й іконку. Аврам-
чик прозорі, рожеві пальці поклав на шнурок, очі в нього дорослі,
суворі, як у всіх тих бородатих, що стояли круг нього, стогнали
і з недовір'ям хитали головою — ув очах не надія, а страх. Яка
надія? Вирізали всіх, осталися вони...

Промовив Аврамчик:

— Мамо... Ну, як же я скажу... як... Усміхнусь, а вони заріжуть...
страшно... Ісакові Ломбергу різали горло на базарі, я бачив... Мамо,
і страшно...

Сухо й густо заклацали дрібненькі мишачі гострі зуби Аврам-
чикові, заклацали, як голодні, а воно тільки з ляку. Цими зубами
він уміє свинцеву пломбу перекусювати й перегризати враз мотузку —
він такий.

А в матері збігалися сухі довгі пальці з чорними нігтями, і вона
вхопила себе за пасма і так з холодними очима застигла, бо десь
за рогом хтось крикнув, і затанцювали перед очима її стіни, люди.
Пильніше захитали бородами старі, що оточили колом Аврамчика,
шепотіли байдуже:

— Піди, Аврамчику... Нехай буде тобі щастя, як на паску... Вони
вже йдуть... усміхнись, скажи — Серьожа Рогов...

Аврамчик пальцями прозорими забігав по шнурочку, сказав:

— Піду!

Розступилися, він швиденько вийшов, а всього трохи більше, ніж
по коліна їм на зріст.

Осталися стояти євреї — вони б блідою щілиною рота цілували
б землю, повітря з бажанням спастись.

II

Зліз на ослін на вулиці Аврамчик. Сухотна осінь каш-
ляла кров'ю кленового листа. Застигла осінь, повиснувши на стріхах,
на парканах, на невідомих дорогах. По вулиці пробіг собака, низько
спустивши до землі вицирену морду, а вдалині йшла миршава корова
і гризла суху бур'янину.

З якихось вулиць перекочувалися п'яні вигуки. Сидів Аврамчик.

Гомін голосний з-за рогу — затупотіло, хутко вийшла юрба в сол-
датських шинелях з кокардами й погонами, двоє п'яні. П'яний з чор-
ним вусом зухвально хвалився:

— Якась така суха... Свята, аж ніяково стало... Тоді я говорю:
покажи мені оце, га?.. Повернулася, піднялася й показала мені
підришітку свою — слухняна. А, говорю, так ти ображат нашу
руську добровольцьську армію, підришітку показувать солдатіві —
і вправився...

Другий перебив:

— На оцей червоний будинок показували. Ану, ось пролітатор.
Хе, сидить, спитай-но!

Чорновусий ближче до Аврамчика:

— Ти чий тут сидиш?

— Я — Сержожа Рогов, купця син, ось із цього дому... Йй-богу, і хрестик є, дивлюся на вулиці... Йй-богу...

Аврамчик перехрестився незвичко. Подивилися на нього, підійшов ближче солдат із широкими, як вулиця, плечима, пухнатою, м'якою довгою бородою, сірими нудними очима й лицем, подзьобаним віспою, сказав:

— Бач... Молодець, от такий самий у мене Костик... ну, як вилитий, І, брат, втішне таке — вірші, молитви напам'ять проказує, а казки любить та всякі історії — і борщем не годуй. Давно не бачив. Що він там зараз?.. А ти знаєш напам'ять проказувать?

— Знаю, я й читать трохи вмію...

— Ба, прудкий який, на за це тобі горіхів, вони хоч і пархацькі, а добрі, смажені, саме по твоїх зубах... Молодець парнишка!

Солдат узяв його обережно на руки, підняв і поставив на лаву, дав горіхів. Аврамчикові зовсім стало гарно з оцим дядьком, та й усі вони не страшні. Він почав гризти горіхи. Солдати хвалилися один одному, а бородатий усміхався:

— І отаке, брат, тобі стервеня, Костик, а сурйозне, батькує, мене вчить. Хе-хе-хе...

Засміявся у вуси, розгладив бороду, а Аврамчик поклав свої пальці йому на кремезну руку, старанно смакував горіхи, інші солдати крутили цигарки з доброго тютюну.

Збігалися дядьки-селяни, що з околиць сіл приїхали грабувати чуже добро. Вже й не страшно хлопцеві було, і навіть приємно лоскотала щоку м'яка борода. Бородатий дядько весело посміхався:

— Читашч, говориш... маладець, и-и... Як тебе... та як, говориш, тебе звать?

— Аврамчик! — весело і дзвінко відповів хлопчик.

На момент усі змовкли, а чорновусий не витримав, стрельнув лютими очима, крикнув, аж слиною бризнув у лице дитині:

— Шмаркате!.. Пархач, песій... га?.. Ото воно дурило!

Скривилося лице в хлопчика, заблмали метелики вій, і чорненські жучки очей забігали по обличчях солдатів.

— Дя-дя... Ви ж ріжете, а вмирати страшно... Дя-дя... мені мама оце наділа, вона плаче, і всі, багато людей тут, ви поріжете... кров.

— Ач, розумне щеня, дурить... виєш!

Чорновусий замірився кулаком, і на момент перед очима Аврамчика будинки стали дибки і застрибали, божевільно застрибали. Інші солдати вже стукотіли рушницями в двері будинку, били вікна, що болісно бряжчали. В хаті завили галасливо люди. Але чорновусий не вдарив, бо над самим піби вухом Аврамчика бородатий солдат враз ревує:

— Не сміть мені!.. Не тронь, а то...

Вигяг із кишені револьвера, наставив на них:

— Тільки вдар кого — смерть отут усім! Чуєте... не лазьте туди!..

Здивовано, покірно відступили і зникнули, бо подзьобане віспою обличчя налилося кров'ю і палало дикою злобою.

Солдат обняв міцніше Аврамчика:

— Не плач, синочку, я все одно не дам нікому бить їх... І тебе не дам... не плач.

Погладив по голівці. Аврамчик довірливо глянув:

— І не будете їм горло різать, не буде страшно, не буде, ні?..

Солдат одвернувся... Його товариші потупцювалися на місці, рушили, щоб повернути за ріг. Стріпнувся бородатий і гукнув чорновусого солдата:

— Яшка, ти товариш мій... Гляди, хоч цілу роту приведи, не дам бить, хоч нехай начальник приказує... Умру сам... мало тобі.

Вказав рукою на порожню вулицю. Постояв на місці ще Яшка... Поглянув на нього, кинув:

— Добре... нікого...

І зникли гуртом за рогом. А бородатий солдат лоскотав шию хлопчика і вбік, ні до кого промовив:

— Прямо Костик... Хоч і жиденя... От...

Засунув револьвера в кишеню, а Аврамчик дістав рукою його за плече і, усміхаючись крізь сльози, попрохав:

— Дядю, дайте ще горішків,— смачні!

1924

КАРА-КРУЧА

Легенда

Перегукнувся гуркотом день
З далеким «пу-гу» —
З лугу,
З дикого лугу повстанського...

I

Шелестявий вітер лащився, доторкався до щоки Степанидиної бородою, і туманіло над річкою. Десь тоскно було всередині, а синьоокий вечір ліз у глибінь із сумом.

На степу такі хліба буйні, наче давні дикі степи, де бігали колись сайгаки та міряли їх запорожці невідомими шляхами.

Буйні хліба...

Вчора кинув Андрон, мов випадково:

— Приходь завтра за городи, а коли там чоловік, то тепер розійтись з ним легко. Захотіла — і край...

«Гріх, ой, гріх»,— думала Степанида.

А з степу несло п'яним духом скошеного сіна.

Цілий день дивилася на неї стара Варвара якимись вогкими старечими очима, і тоскно було в Степаниди в грудях, як у спеку,— пекло й радувало.

«А чого гріх? Каже Андрон, що нічого немає. Все брехні, а її насильно віддали за Данила. Не любиш — ну й кінець. Кожен любить того, кого хоче... Тепер гріха немає».

І тоскно було Степаниді, як у спеку...

Сині, глибокі у червневих вечорів очі. чаклунові очі. Червоногруді заходи гарячі і п'яний дух. Шелест із степу і вітрець, як вино, приємний і гострий.

А дні зелені - куди не глянь.

Легка Степанида, як перекотипале восени, хоч і м'ясовита, і м'язи поналивані кріпкою живицею. Перевалюється вона качечкою, коли ходить, дебело човгає. А ввечері м'язи легенько лискоче від втоми...

...Не було Андрона. не бачила його — неначе й нічого. А вчора на греблі зустрів. Зморшки в кутках очей насмішкувато, в старенькій свиті, як і колись, гнучкий. Очі п'яні, як у червневого вечора.

Ну. як твій куркуль?

Спитав, і зморшки збіглися біля очей гармонікою, а в очах п'яних блиснуло з-під вій кріпких. І ще говорив:

Продали тебе, а ти мовчиш. Ех. ви... тільки чула.

Пішла, згадала, заплакала, а вдома плакала в загороді біля корів, коли доїла, щоб ніхто не бачив, особливо Данило, не любив, боялась.

II

Недавно ще Данило кремезний був. кам'яний. Було, поведе очима боялись усі. Очі чорні та гарячі, як пекло, блискучі.

Влітку на мусянжових шелепах утома лягала й вогкість, бо дні й ночі працював Данило, навіть і їв навстоячки, а спав кілька годин. Працював, земельку скуповував, багатів.

Забрали все. Дивиться, як на його волах Степан Очкур везе з степу траву. Ох!.. Чорна борода посивіла вже. і погляд туманиться, а рухи мляві стали. Сьогодні подивився знову, як колись, дико Данило на Степаниду, засвітив очима в сутінках хати, да пахло травою й вимазаною долівкою.

Що там. з отим шарамижником знову злигалась? Чи не в комунію думаєш? Піди. піди, з родичами зустрінешся, там таких голодранців. як сама була колись, є, горлають про землю, щоб їм заціпило. Може, в мене останнє заберуть. Лінтяюги... комунія...

Помовчав, очі погасли.

Чи. може, образування захотіла — образують... Такі! Та тільки гляди мені... Дур із голови виб'ю. Твоє діло баб'яче, дітей плодити, та ти й того до пуття не вмієш. Горшки совати, ото, а не туди лізти. З жиру, собаки, казяться.

III

Село в степу степове й Степовим зветься. За селом піски по вітру сиплються, пересипаються шелюгами засаджені колись, а далі ліс. За селом річка Дінець, у воду берегом замисливсь і кручею чорнявою високо вгору дивиться. Висока крута круча, і каміння виступило, а під кручею вода булькотить, глибока, немає дна - рве кручу, піниться та реве.

Найвища круча біля лісу з голою каменюкою зверху Карою-кручею зветься... Кажуть старі люди, колись давно ліси тут густі

росли, а в лісах повстанців-«розбійників» ватага була — отамана Крука. Мстився він над панами: ловив їх по маєтках, маєтки палив, а панів живих із кручі на каміння гострі та в Дінець скидав. Жах нагонив навкруги. Тому й Карою зветься круча, і стогне інколи Дінець під кручею, та то сам Крук стогне, свариться. Свариться, що не покарав він ще всіх панів, не помстився... Утоп він у Дінці, як ловили його з ватагою — з кручі кинувся.

Над річкою вночі чорна круча, важка, а з річки стогін, тумани, та болотом несе.

Андрон посміхається привітно завсіди, бадьоро, а тепер особливо — свою силу почуває.

Баба Варвара очима вогкими та суворими стежила всі дні за Степанидою. Сумно головою сивою, патлатою трясла й бубоніла під ніс:

— Тепер людям нічого не треба — ні бога, ні совісти. Не ті люди пішли: і бога, і старших не слухають. Не ті. Як їх і земля носить? І церква тепер не та, і до неї добрались — обновили... Хто його розбере?

Шамотіла баба Варвара й тупий погляд на Степаниді спиняла. Неначе чула щось, бачила...

Смоктав Степаниду вечір і манив, темрявою манив, цвіркунами та буйним хлібом. Ніколи так не манив, як тепер.

Говорила раніш Данилові:

— До матері піду,— і ходою легкою, як перекотиполе, йшла.

А тепер особливо манив вечір. Може, тому, що жура повисла над селом, і степ шарудів, і пил м'яко лежав, через небо хмари пузаті, пухлі, волохаті волочилися, вони чіплялись, черкались одна за одну кінцями й на Дінець десь сідали, як сірі гуси...

Тривогу такий вечір у груди гонить і кличе, кличе...

Степанида, як завсіди, сказала:

— Піду до матері на хвилинку...

І пішла легко, в жилах живиця переливається і мліє. А за городом шелюги, а за шелюгами ліс.

IV

Шепотів Андрон і давив ув обіймах, давив солодко — так давно не стискував Степаниду Данило.

А очі його горіли гарячою смолою, і пахло дикунством степовим, цілинним.

— Говори, коли? Завтра? Тепер просто й легко. Ненавидиш, не любиш, так чого ж?.. Буде лізти...

Скрипнув зубами, білими, кріпкими, і шепотів, і тьмяно голова п'яніла, чи від вечора, чи від обіймів, чи від хмар.

— Не знаю... Я його ненавиджу з тих пір, як тебе з хлопцями кидали в Дінець із кручі. Коли ти втік, обімліла. Бив мене... Раділа я, а він ходив, прицмокував губами та говорив: «Всіх, всіх так треба...» Жалкував, що ти втік. Бив мене вночі.

— А я, коли тікав, тебе бачив... Ех!..

І замовкли. Шарудів листом ліс.

Степанида:

— Кажуть, на оцій скелі, коли тут густі ліси були, жив розбійник Крук, карав панів, з кручі кидав у воду, а коли його ловили — сам у Дінець кинувся й утоп. Тепер стогне... А воно не тільки панів, а й вас карали. Недаром вона Карою зветься — для всіх кара...

— Було, було...

І мовчав ліс, і слухав, листом лапатим, слизьким, липким хилився, і наче тінь минулого йшла, недавнього, далекого.

Так було...

...Пішов Андрон революцію робити — закрутило його у вихорі вогневім, закрутив він буревій, од білих довелось у ліс іти. Зібрав хлопців, таких як сам, і сидів над Дінцем у лісі біля Вовчих Ярів, недалеко від села свого Степового. Ніхто не пробував до нього дійти, а він навкруги шляхи міряв на всі боки. Прийшов одного вечора почувати в Степове, а з міста, з далекого, загін — його ловить, і забрали всіх. Тільки небагато в темряві втекло.

Судили другого дня... Люто судили. Порішили ні одного не залишити живого. Начальник загону, капітан, грузинський «князь» Мешек, заявив загонові:

— З коренем, з коренем, сам оцими руками поб'ю і вас потішу. Сам і допитував — засукав рукава бешмета з шовковими та замшовими зашивками, і з будинку волосного виводили або виволікали хлопців скривавлених, знесилених. Сам і кару вдумав — зв'язаними з Кари-кручі на каміння в Дінець поскидати.

Загомоніло село, як вулик зашумувало.

Данило ходив із веселими очима.

— А, впіймались, братики! Ці хлопці кращі за вас... Що, підем подивимось, як будуть наших слободолюбців утішати? — говорив насмішкувато сусідам.

Зібралось по обіді все село до кручі. Вартовики колом. Степанида здалека з жахом в очах дивилась.

Привели хлопців. Поставили в чергу. Андрона останнім. Мешек махнув рукою — почали першого роздягати. Він так що й не пручавсь. Зв'язували, лаялись міцною лайкою, ламали й викручували руки.

Стояли хлопці мовчки. На обличчях кров позапікалася, поприлипало волосся до чола, позлипалось кров'ю. Губи посиніли, пашіли, бо не давали пити цілий день. Сухі повіки не блимали, байдуже слідували за всім.

Першого тихо спустили з кручі, щоб не кинути далеко, бо тоді прямо у воду впаде. А так захряскотіли кістки важко, глухо вдарила голова об гострий камінь і залишила на ньому мозок і криваві плями. Цівкою кров побігла, а тіло, як мішок із соломою, скотилося у воду, і багряні круги пішли по тихій воді...

Народ ойкнув, наче хвиля, і завмер...

Потім вели другого, третього, хапали, шарпали, не встигали роздягнути, нашвидку зв'язували і спускали з кручі. Каміння закрислось червоно й виблискувало на сонці страшним рум'янцем.

Хлопців було душ дев'ять...

Данило стояв мовчки, зціпивши губи, і гарячими очима слідкував.

Далі вже передостаннього, Петра Хруща, навіть і не зв'язували. Побіг до нього сам Мешек, вишкірив зуби, прохрипів щось, схопив за руку, вирвав рукава, а потім наганом ударив у скроню — тільки тріснуло і руку кров'ю заюшило,— скинув з кручі. Як крила, розмахували безсило руки скривавлені. Пооббивані мертві ноги черкались, чіплялись, гальмували котитись.

Селяни остовпіли, завмерли, скам'яніли й дивились, і не бачили і не чули, а тільки очима слідкували за всім і дихали насиченим кров'ю і тілом повітрям.

Дійшов черед до Андрона. На нього налетів Мешек з виваленими очима.

— А, сам отаман, головний «товариш»! Ха-ха-ха!..— прохрипів він сухим сміхом, як жовкла тирса в посуху, отрутно і зле... Хотів схопити його за руки...

Андрон крутнувся, вмить підставив йому ногу і, як в'юн, слизнув до берега — з розгону стрибнув із скелі вниз головою, а Мешек схопився ввесь у пилюзі й мотнувся за ним.

Селяни заврушилились, скрикнули з несподіванки. А Степанида зойкнула й побігла.

Течія понесла швидко вниз Андрона. Стріляли, бігли за ним, та лісом бігти не можна було, а човен був далеко... Він увесь час поринав і знову виринав, а потім не стало його видно за кручею.

Данило привів Степаниду додому й бив її вночі, волочив за коси, кричав, товк ногами... Стояв дух спітнілого тіла.

Плакала Степанида. Тоскно й журливо було вечорами літніми, коли п'яний вітер із степу — волосянобородий вітер. Коли шепочуть таємниці, шелестять очерети та комиші, гойдаються слизькі й дивляться у воду.

V

Де дівся тоді Андрон, ніхто не знав. Думали, могила його десь полином заросла... А він тепер приїхав, і червневі червоногруді вечори вже не снились Степаниді, а вона жила ними у п'яній стомі.

Ох, могили, могили, скільки їх!.. Які вони невідомі, забуті. Є вже й нові — не могили дикунів предків, а могили революції борців невідомих. Зло вхопилися зубами-коріннями за м'яку землю могил дерева, кущі та бур'яни...

Ох, могили, скільки їх!..

Зачепились пеньками коряжпо приземкуваті, розкарячені де-

рева, ссуть землю, ссуть її пухке нутро. І чути — шелестять три-вожію:

— Могили, могили, скільки їх!..

VI

Ішла додому одного разу Степанида сама поза городами. Ще лежали на стані руки Андронові, стискували її, п'янив вечір.

У хаті тхнуло потом, у горло вдарив хатній дух. Данило не спав, схопився і, ні слова не кажучи, розлютовано вдарив Степаниду по голові. Степанида кинулася до дверей, а він впіймав її, схопив за руки, рвонув і кинув її на долівку. З рота в нього покотилася піна, а горлом шипіло, і бив, бив, ногами, кулаками.

— Комунія... Андрон... босяцюга... у мене... відбирати...

Бив її головою об долівку. Степанида кричала, пручалась.

Надавив Данило коліном на груди, і... хряснуло горло.

Долівка залята кров'ю, у хаті важкий дух крові й глиняного пилу.

Збіглись сусіди. У Данила були закривавлені руки і страшне обличчя, а губи міцно стиснуті й шепотіли:

— З босяцюгою... в комунію.

Послали по Андрона, голову виконкому.

Андрон похмуро глянув:

— За віщо?.. Помста...

Мовчання...

— Беріть його... Сам судитиму... Ходімте... А потім поїду в місто — заявлю...

Зв'язали Данила, а вранці привели на Кару-кручу.

Стояли мовчки люди стіною живою, гарячою... Андрон підтягнув до кручі Данила й тихо спустив (а то впаде прямо у воду).

А той мовчав, дивився тільки з жахом та застогнав, як головою вниз спускав його Андрон.

Спустив Андрон і застиг. Розвивались кучері, і руки ловили тремтять повітря. Данило по каміннях униз полетів.

Кара-круча!..

Повернувся Андрон, подивився:

— Мене хотіли скинути колісь... сам попався... Чимало вас таких понадалось... Чорт із ним! Більше чи менше... Коли вже мирно жити-мемо? Ех!..

Село Степове далеко від міста, глухе. З одного боку — Дінець і ліс, з другого — степ. Далеке село — гнав голод людей, у безвість гнав, у село Степове рідко заходили голодні, бо далеко воно від шляху...

Глухе село.

I

В кімнаті пахло вареною олією, фарбою, духом людського тіла. На долівці валялися щітки, стояло кілька маленьких чеберочок на фарби. На грубці намальовано невдало суриком чорта. На стінах пробувано фарби. Тому біле тло було нерівними смугами розмальоване найрізнішими кольорами. Зразу видно, що тут живуть малярі.

Македон спав одягнений і взутий, тільки голову замотав у сорочку, щоб не кусали мухи. З-під сорочки виривався в кімнату присвист носом, якесь мурмотіння і храп такий, що аж мухи кидалися з ляку вбік і боялися сідати на голову.

Сьогодні неділя, а вчора Македон із Боркою одержали гроші. Тому й спав Македон довго, бо вчора, коли йшов додому, здавалося, що під його балабайку танцюють ліхтарі, будинки й візники. А навколо голови, як карусель, вертиться небо, що обіперлося на його плечі. Він гукнув Борці:

— Пусті, пусті, Борка, а то небо і всю небесну канцелярію розпушу до полного усекновенія!

Біля вікна льоху, недалеко, яма помийна; там рився півень і кілька горобців хитро хапали в нього з-під ніг усяку всячину. Півень підійшов важко до вікна, що в ньому шибки мутні, зелені, махнув крилами й раптом дуже весело й приємно закукурікав. Потім голову трохи нахилив і, кокетуючи, дослухав свій останній звук — подобалося йому, і він одійшов. Македон поворухнувся, а не підвівся. В голові щось майнуло, а потім знову храп із сонінням вдарилися об вогкі стіни.

В кімнаті в непровітреному повітрі сиділа все ж нудьга буднів, і навіть соняшні чортики не веселили льоху.

Друге ліжко було порожнє — ще вранці Борка пішов на базар шукати роботи. Ходив там довго, бачив хлопців, лаяв Македона, що той учора пропив багато грошей. Тепер двері заскрипіли, рипнули, ніби живі, і Борка підстрибуючи увійшов у кімнату. За ним вступив дядько з сірою, як пильна дорога, кругленькою бородою, напаленими сонцем хитрими очима. Він був трохи присадкуватий і незграбний, як селянська хата. Очі ховав під куцями сірих брів.

Борка переступав кривими ногами степовика (мабуть, його прадіди добре їздили верхи), ворухив вусами й говорив похмурим басом. На плечах у нього висів наопашки френч суконний, а чоботи він ще вчора наваксив. Розкачуючи тулубом, пересовуючи ноги, Борка гукнув на Македона:

— Ей, вставай, малахолія!

Сіпнув його за сорочку, що нею була закутана голова, і ще раз гукнув майже під саме вухо.

Македон довго розмотував голову, підвів її і скривив обличчя від світла, ніби зараз збирався чхнути, подивився чужими очима навкруги:

— Чого кричиш: хочеш по зубах ввіймать?

— Хо-хо-хо!.. по зубах... Що, і досі ряшка щемить? Диви, сонце скоро богові обід зварить.

— Богові... Краще б ти дістав... того, горлянку промочить, а то...

— Єсть.

І Борка витяг із кишені френча пляшку зубровки, найсправжні-сінької державної. Македон аж рота в ухмилку розтяг. У нього в роті ніби лежав перепрілий кізяк, а язик був гнилий і не хотів повертатися. Уперто почав згадувати вчорашній вечір — в голову лізла тільки Дашка на колінах в нього з припухлими, червоними від поцілунків губами.

Ліниво пішов Македон умиватись, а потім довго шарив рукою за дверима, доки їх відчинив. Подивився байдуже на дядька, очі в нього вже знов були голубі, сіро-сині, тільки ще сонно блимали.

Борка повернувся:

— Оце, Македоне, у Дригайлівці взяв церкву красить. Єсть таке дело, га?

Синя сорочка розстебнулася на грудях, коли він махнув рукою.

Але Македон глянув на нього з презирством, вилаявся:

— Пошол ти церкву красить. Хто я — сознательной кустар і член прохсоюза чи?.. Долой релігію, а не церкву красить.

У нього надто довгі, майже до колін, руки, і він ними розмахував так, ніби фарбував щось, короткими окремими рухами.

— Та що тобі — не один чорт, де гроші зароблять? Що ти, буржуй? Правда, товариш Макушка?

Борка говорив суворо, серйозно, неначе й волосся його, сіре, мов куделиця, ставало дибки на голові. Та Македон враз присів до землі й голосно зареготав, так що горобець, який хитро заглядав чорненьким, як намістина, оком у вікно, схопився й полетів, а півень спересердя голосно й зухвально кукурікнув.

— Хо-хо-хо, Макушка!.. Товариш Макушка! От хвамілія — не хвамілія, а просто злосная контрреволюція... Не бійся, Макушка, у мене тоже хвамілія підходяща — Блин... Ха-ха-ха!..

— Ха-ха-ха!..

Сміявся Борка, а дядько Корній Макушка сіпнув корчуватими плечима на товстій холці і затиснув усмішку під вусом.

— Це, брат, не яка-небудь Макушка, а настоящая, потому власть, голова сельсовета села Дригалівки.

— Голова? Ого, барахло дороге, а хороша хвамілія — потому згоден красить церкву, готово. Тільки умовіє заключать у прохсоюзі, по ставках і без ніяких...

Макушка тріпнувся. Борка між іншим:

— Навіщо в союзі?

— Ні, дураків немає, в прохсоюзі. Щоб усе як слід. Знаємо цих барахольщиків: їсти нічого, а вони церкву красить. Правда, Макушка?

Той скосив очі, повернувся, ніби він підважував плечима вагон:

— Що ж, ми хіба не християни?

— Християни? Ще одно — я буду крить у церкві всіх богів, а не хочеш — к чорту, плювать я хочу на всіх богородиць.

— Македон, брось задаваться...

— Що брось, батько мій був штундиста, хотів і мене в штунду повернути, вчив там всякій сволочності, а я втік. І Македон назвав мене, мов святе ім'я. Не люблю я богородиць і всяку шантрапу.

Борка моргнув Макушці:

— Ну, помиримось, вип'ємо...

Макушка за чаркою розв'язав язика, з-під кущів брів блиснули очі, замкнені вглиб, і він почав уже говорити:

— Ми власть, так сказать... важко, народ тепер такий пішов, неприємний народ... Ви про церкву говорите, а говорити не треба, бо без церкви народу неможливо... да...

А Македон уже зухвально лявся:

— А знаєш, що я кандидатом вибраний у горсовет од прохсоюза, га? А в Красной Армії мені було сказано: релігія — яд... Ето понімаць нужно.

Здвигав корчуватими плечима Макушка — його послала громада й батюшка, хоч він і незаможник, бо тепер інакше не можна, як незаможником,— нове життя... Але громада вибрала.

— Землі небагато, десятин з десять, та наймаю трохи — живемо потроху.

У Македона працював язик, очі стрибали. Він зачепив ногою відерце від фарби, пхнув — воно брязнуло в другому кутку.

— Ех, батько в мене був. Тоже чоловік — штундиста. Щось там вони в суботу робили. Борода — во-о, здоровий, засперечається з попом, а потім його в рило — і ні чорта, на всі околиці села його ніхто навкулачки не поб'є. А попи боялися. Мене бив, так я втік з дому в город. Брат, не чоловік, а просто саботажник або совпроф... еге-е.

Любив Македон говорить і любив похвалитись — виходило просто й щиро, так само, як щирі його сіро-сині очі й сорочка, мов чистий сурик.

А Борка звичайний, як звичайні є однакові дерева, тільки похмурий. Любив Борка френчі й ніяк не міг одружитися — рябий, дівчата не любили його, тому були його ворогами. Дашку Македонову він ляв усіма словами за те, що вона глузувала з нього і дратувала пружкою пазухою грудей.

II

Розіслалася, розляглася земля кучугурами, сірим тулубом, стіною обрій підперла. На кучугурах, на плечах у неї села, міста й село Дригайлівка — що ж йому!

З одного боку церкви дригайлівської видно далеко степ, а напроти синіє ліс. Свіжою травою пахне й шелестить — ворухнуться живо лист, чеше його вітер.

Церква в саду невелика, невеликі дзвони, обгьопана, давно фарбована. Біля церкви сторожка. Сторож Харитон — дідок із короткими ногами і слізливими червоними очима, трохи глухий і, коли говорить — кричить і протягує голосом.

Македон весело повзав по дошках, по східцях, співав і тюкав — шпаглував і фарбував, засуваючи хутку шітку у відерце. Село звичайне, одиоманітне, сіре, невеселе скорчилося біля шляху.

Ліс синій вигорбив обрій — там немає ведмедів, зате є бандити. Та до них звикнути можна — зникає село до бандитів, поки їх не перестріляють. Воно майже й діло сімейне: свої люди там у свого й грабують, своїх дівчат гвалтують, стріляють своїх і з своїми самогон п'ють.

Македон з Боркою лазили вдень по дошках, мазали церкву. Обмаслені фарбою, так що одежа робоча здавалася зробленою із шкіри, шаруділа, лишпа й смерділа фарбою, немов гнилою рибою. Хлопці співали й гукали на дівчат. Македон підліз до образу, що збоку на церкві намальований.

— Іч, як' оцей свячений скривився!

Мазнув його, між іншим, зеленою фарбою по носі. Він усе розповідав Борці про свої пригоди колишні, а в нього їх чимало було і для кожного разу нова:

— Скидай, говорю, благородіє, пагони; доволно вашему брату плетувати у такому виді, доволно! Він ще мені не хоче. Розсердився, говорю — буржуйська ти рожа, знаєш, амбу зроблю, сіпнув пагони — і канец. Ти, говорю, їдрьона ковінька, мене під арешт садовив — о. Брат, на фронті ми із ними не дуже-то. Потім під Юзовкою з Денікіним б'ємося, чорні, як чорти, день і ніч в окопах, зміни немає, а вони жарять. Робочі в шахті роботають під землею зміну, а другу на позиції — здорово дралися, брат. Пішов я у розведку — піймали трьох, глядь — він... А, говорю, гадюка, не хочеш бути сознательним і помогать крестьянському трудовому народу. Розстріляли потім уночі. Плакав сильно. Попросив жінці письмо завезти — я передав. Говорю йому: раз проти робоче-крестьянських Советов — канец. Сам розстріляв. А письмо передав у Маріюполі бабі його. Брат, на землю впала баба та плакала, так я й не сказав їй, що сам його тее...

Закінчив і старанно мазав. Недалеко сів голуб і забуркотів до голубки.

— Бач, тоже любить... Це, брат, Дашка моя там, той...

Македон говорить однако і про свого батька-штундиста, і про розстріл, і про Дашку.

Прийшли подивитися піп, отець Олехвір, і Макушка. Отець Олехвір товстенький, з пузцем, з товстими губами й чорною некучерявою, ніби дряганою, бородою і волоссям. У бороді в нього завжди позастрявають крихти, шматочки капусти й ще якась їжа.

Прийшли, обійшли навколо церкви й підійшли до хлопців. Ті злізли до них. Борка похмуро, а Македон гукнув:

— Ну, як діла, хазяєва начальство? Що, Макушка, збираєш гроші та хліб з дядька на оце діло, що ми робимо?

— То що?

— А ти знаєш, що таке губсовпроф? Не знаєш? А я красноармеєць бувший, всю білогвардейську сволоч бив і знаю, що релігія — яд. О, смотри, спалить би его дело, та...

Макушка стривожено забігав очима:

— Та-а... Громада сказала, поговори...

— А ти, куркуль, у комнезамі, чув я про тебе... Ну, не бійся, нужно буде, я тобі таку перспективу пропишу.

Вмішався Борка й піп, бо Македон уже говорив серйозно та ще якісь невідомі слова, і Макушка почав тривожитись. Парубок у городі розкаже кому слід, і кінець ділу; а гріхи таки є в нього, а особливо Кушій — як од нього відв'яжешся, та й людина він потрібна.

Отець Олехвір не любить говорити, смирно так стоїть, слухає. Так само смирно, як і тоді, коли лає його на всі боки попадає --- він тоді мовчки слухає або піде, щоб не віддубасить її. Бо вже коли він розлютується...

Спокійно піп:

— Ти, сину, покинь ересь говорити.

— Що, не спало? Слухай, батя, у тебе бороду миші об'їдять, або завоняється вона й смердітиме, як помийниця. І Стеха-красавиця не буде любити.

Піп аж зігнувся, і очі стрибнули злякано: звідки він усе знає --- і про хліб, і про Стеху, чортяка.

— Та що, яка Стеха, господи помилуй...

— Не помилує!

Нагадав йому Македон про Стеху, що з австріяком жила й дитину від нього має. Засміявся: а потім підняв каменяку й кинув у руду суку, що пробігала мимо.

Отець Олехвір почав виправдуватись, як усі винуваті впіймані злодії. Виправдував його й Макушка, а Борка сміявся.

Харитон перекотив якогось дуба й не розчув, про яку Стеху йде розмова і що говорять про попа — у все горло гукнув, бо глухуватий:

— Стех-а, яка Стех-а, ота, що байстрюка привела з австріякою? Кажуть, вона шлюха!..

В цей момент з-за кушів виринула матушка попадає. Суха, як торішня проскурка. Мабуть, вона чула розмову про Стеху, бо зла підійшла, хутко шкандибаючи й випираючи одну кульшу. У неї один клуб був вище, не на місці, через те її дражнили «кривогуза Настя», а діввора шпурляла на неї камінням.

Із сизо-чорним обличчям мукнула на попа й потягла за собою. Піп одмахнувся од неї, як од мухи, та не міг відчепитися. А вона таки чула, що розмова йшла про Стеху, і її сумніви стали ясні: значить, піп із Стехою. Почалась баталія.

Македон кивнув:

— Взяла в роботу... Не попада, а прямо пальтрет.

Додав Борка:

— Як на корді все 'дно піп гарцює.

Макушка хотів іти, Македон повернувся до нього:

— Слухай, власть, а ти мені не дури людей, бо я все знаю і не боюсь. Ти там за хліб не дуже той, і за Кушій знаю...

Макушка почав ображено лаятись. Він власть, він тут усе, а не хто інший — яке кому діло: наймав робити — значить, роби, а не лізь.

— Ех ти, власть, гляди...

Полізли хлопці нагору, Македон не втерпів і розповів усе Борці — те, що йому говорили Харлампій та дядьки. Що вони й церкви не хотіли красить, а він. Макушка, робить, що захоче, бо скаже Кушцію — і край, а той не дивиться в зуби — приятель. Та й передає бандитам дещо, бо тепер і бандитам не дуже добре — ловлять і їсти нічого. Грабує дядьків Макушка з попом, а від власті настоящої далеко.

Македон тюкнув якійсь молодиці, пара голубів клацнула крилами і злякано знялася, блиснувши на сонці.

— Слухай, Борис, а, брат, хорошо зробить так, щоб він сам заплатив за оце діло... Не віриш, він договір підписував сам, таке следствіе наведу, що...

Подивився вниз:

— Гей, чорноброва красавиця, лізь сюди, живого бога покажу, в полном виді... Чистокровний, як жеребець!

Македон весело вмочив щітку у відерце.

III

Загорівся захід гарячим розтопленим металом — покинули роботу хлопці, пішли до сторожки. Вечерю варили разом із Харитоном, а потім — Борка френч наопашки, а Македон сорочку на себе й балабайку в руки — на вулицю. Сходяться хлопці, дівчата. Хлопці дико, по-звірячому гукають, кричать, кахикають, звірами молодими, сильними підлазять. Тому, що літо — ночі, як трунок, пахнуть медом, травою, дичиною, плоттю. Дичиною тхне. У неділю і дядьки, і хлопці нап'ються п'яні. П'ють самогон од нудьги чи ще від чого, ригають довго біля тину, виригують назад самогонку. Ригають — здається, що вириваються кишки, лізе все нутро через рот і випадає в грязюку. Собаки слизують ту їжу. П'яно співають — не співають, а рвуть горлянку старовинними (колись жилося ж краще) нудними, довгими, одноманітними, як сірі хати, піснями. Співають з плачем, із сльозами, доки горло тільки шипить гарячим шепотінням. Пісні, мов одноманітний степ, сіра стерня, шорстка, давня.

...Ходили на греблю. Македон бринькав на балабайці, розказував байки, а хлопці гоготали, і луна котилася за греблю в долину, в тихі куці. Хлопці собі звичайні, крикливі, з Македоном по-своєському, по-товариському.

А як розходилися — з Македоном і Боркою пішов Лазур і Харлампій. Обидва кремезні, безвусі, а в Харлампія кучерявий чуб, очі чорні. Македон витяг кісета:

— Ех, камсомолія, скушно ж у вас, не люблю оцю грязюку. Чого ви попа та Макушку не провчите, га?

Харлампій збив кепку на потилицю й розгладив чуба:

— Провчиш!.. Пробували, а вони своє гнуть. Та й старі за попа. Удвох у сільраді й правлять.

— За релігію значить?

— Атож... З города були, говорили про бога — не слухають... Макушка хитрий, діла обделує... Оце хліб збиратимуть та гроші

на церкву — всім не полагається, а дадуть, хоч у кого й немає, а вони хліб собі візьмуть.

Македон ляснув його по плечу:

— Камсомолія, давай зделаємо... Піймаємо його із Стехою, га? У мене підозріння є жорстоке.

— Щоб Куцій чого не зробив! Той налетить з лісу, так усім буде.

— Ну бійся, камсомолія!

— Яка там «камсомолія»! Приїздив один із города, говорили, щоб зробив камсомол. Пообіцяв, та й досі. Хоч нас усі зовуть камсомолом, а не затвержені. Ще й інструкції немає.

Умовилися: Харлампій з Лазуром почнуть слідкувати за попом і Стехою, щоб застукати десь. Та тільки де вони діваються? У хаті в Стехи немає: мабуть, десь у степ ходять. А Македон засміявся, моргнув:

— От релігію зделаємо!

IV

Прекрасне літо — трави запашні, соковиті, медом пахнуть і цвітуть. Дерев лоскочуть вітами — бавляться. Присмерк ховається в деревах, поспішає до далеких синіх заток.

Комиш ворухить віями стиха й зазирає у вічі затоки. З комишу зніметься качка, хрипло крикне і, як свинцева велика куля, рівно впаде важко вниз.

І, як мутна вода в затоці, очі мутні в Сеньки Куція, борода колюча, шорстка, мов дреза на яру в серпні, плечі — рілля довга, незграбні й м'які, — свіжа земля. У присмеркові він ніби прилип до коня, булькатими очима вдивлявся в куці. Позаду їхав Микита Буряк, жиливий і низенький, друг Куція і великий майстер вбивати людей і робити допити.

Підїхали до узлісся, звернули з стежки в куці, бо хлопці вели недалеко коней на ніч. Кінь Куція дзенькнув вуздечкою, заїржав і сіпнув головою.

— Стій, язва!

Ревнув Куцій, стрибнув на землю, глухо притиснув до землі траву, хруснув куц.

— Подерж коня, Микито, я до Макушки піду, розузнаю... Та не засни мені, а то й тобі зуби розковиряю... Потім свисну з дороги.

Низенький Микита взяв вуздечку сухими кістлявими пальцями, кивнув.

— Що там хлопці, Микито?

— Нічого. Злі, що ти Матвія пристрелив та Семена по пиці зїдав. Звикають.

— Ну, нехай не дуже, дивись там, як що — мандат у небесну комісію — і край!

Похитуючись, Куцій пішов із куців на дорогу. М'яке тіло його коливалося на ногах, звиклих до сідла, в голові ворухилися п'яно

думки. Він, коли п'яний, тоді злий, підозрілий і коверзує, як хоче, б'є своїх хлопців.

Його б убили, та Буряк узнає, хто підмовляє хлопців, і той зникає невідомо де. Вчора п'яний Кущій прострелив руку Матвієві, що попався йому п'яному, розбив обличчя Семенові. Буряк слідкував увесь день за Матвієм і стеріг Кущія, як пес.

Прямо в хату до Макушки ввійшов Кущій. В печі палало, і вогонь бився метеликами на протилежній стіні. Варили вечерю. Вдарив у ніс дух смаженого сала й свіжого хліба.

— А, Семен, ходім, ходім...

Макушка підвівся з лави, побіг назустріч Кущієві й повів його через сіни в світлицю. Почав щось йому говорити, той блимав мутними витрішкуватими, важкими очима.

— Так я зараз за батюшкою пошлю...

— Гоңу дістань у Яременчихи, вона добрий гонить.

— Гаразд.

Вийшов Макушка в цю кімнату, штовхнув ногою рябого собаку, що нюхав у двері страву і облизувався тонким рожевим язиком. Собака заскавучав, стрибнув із сіней.

— Так ти, стара, швиденько вечерю та збігай дістань у Яременчихи, скажи... той, та ти знаєш... для мене.

Баба витерла руки об пухлий живіт, покірні, стомлені очі баб'ячі блиснули. По-баб'ячому фаркнула:

Знову чорти принесли отого... каторжника...

— Піди, піди. Вольго, а ти збігай, дитинко, до батюшки Олехвіра, скажи татко прохали зразу прийти; еге, збігай... Отак, отак, дитинко, візьми отам бичика, та хутенько... отак, отак... Нікому тільки не кажи, хто до нас прийшов...

Пішов у світлицю. Кущій сидів на лаві й ліниво водив очима.

— Ех, жисть наша чортяча...

— Що, як діла, Корнію?

Нічого... Оце зберемо хліб та гроші — хватить усім, та причта отут така, що, може, і не зберемо.

Макушка розповів про маляра Македона, що той про все знає — і про нього, і що хліб збирають з усіх, і навіть хоче людей од церкви відвадить. У місті може про все заявити.

— Наші оті комсомоловці — то нехай бавляться, для виду. Як власть, говорю — єсть комсомол, та й вони тепера з ним. Коли що, буде нам кришка, а з ним ще один там, теж маляр.

Жінка внесла вечерю, поставила самогонки пляшку, заткнуту брудною ганчіркою, подивилася покірними очима, сумними, як незабутня печаль. Кущій позіхнув, тільки щелепи хряснули, розгладив бороду.

— Бедний він буде, красноармієць, бач...

Налив собі в склянку самогону, що булькав і був схожий на Кущієві очі.

...Нееміливо Ольга вступила до отця Олехвіра. Він вечеряв якраз. Їв суворо, не поспішаючись закладав у рот їжу.

— Прохали тато, щоб ви зразу до нас ішли...

Піп очі на неї:

— Добре.

Дівчинка прожогом вибігла на вулицю, стиснула в рученятах палицю й помчала додому, не озираючись. Бо вона таки здорово боялася попа, а особливо кривогузої попаді, яку вона не раз на вулиці драгувала.

А попадая сиділа проти отця Олехвіра, хоч він і намагався все не дивитись на неї, на її чорне масне, плискувате, як житня хлібина, обличчя.

— Знову йти... Куди йти? Мало тягаєшся з шлюхами?

Піп спідлоба зиркнув — не любить він говорити.

— Чого чіпляєшся... треба йти. Мовчала б.

Ложка дерев'яна тріснула, цокнувшись об долівку, підстрибнула, мов жива. З гуркотом попадая схопилася й почала кидатись на попа з лайкою. У нього борода настобурчилася, очі стали ніби зварені, нерухомі.

— Чого лізеш, попоїсти не даси!

— Іж, щоб тебе розірвало на цьому місці... З жінкою спати огидливо, жінка не те... До шлюх, до Стехи, щоб це давали проходу, пальцями показували... Чого зі мною спати не хочеш, чого?

Схопився піп, зубами скрипнув:

— Мовчи, а то... іскушеніє диявольське...

Впіймав її за плече і штовхнув. Вона в момент опинилася аж на скрині в другому кутку кімнати й не підвелася.

— Опудало гниле... спати з нею...

Вхопив капелюха й поринув у темряву.

Ніч темна, так і в мозкові отця Олехвіра. Зорі так собі, між іншим, блищать, схожі на срібні гривеники, коли їх не хочеться витратити. Псалтир — нудна книжка, одноманітна, літургію набридає однакову правити щонеділі — такі нудні, одноманітні селянські хати.

З вікна хати Макушчиної до очей блиснув холодний мідний, жовтий блиск. Піп переступив поріг світлиці суворо. Повагом перехрестився. Кущій посміхнувся, сметана капнула йому білою чистою плямою на бороду.

— Слухай, батя, на чорта хрестишся, все одно не віриш, не віриш, тільки очки вставляєш.

Піп виставив уперто по-бугаячому вперед чоло.

— Щось треба для народу... та й жити треба... да... віру.

— З тебе був би хороший конокрад, батя, або бандит, а не піш...

Правда, Корнію?

Кущій думав, що вигадав щось дуже веселе й реготав коливаючись. Вже почав п'яніти більше, дивився нахабними холодними очима на попа — отцеві Олехвіру трохи стало холодно, моторошно під його поглядом. Здавалося, що Кущій його роздяг очима, хлюпає на голе тіло бризками холодної води.

Піп випив і повеселішав. Теж розповів про отого маляра, щоб він часом чого не наробив, обіцяв церкву спалити. То такий, що може...

— Та ми вже говорили. Ви, отець Олехвір, спокійні будьте, тут ось Семен Никанорович пропозицію зробив, якраз підходяще.

— Що?

— А те, що бідний він буде...

Макушка перебив Кущія:

— Як кінчать красить, уночі під ранок хлопці одвезуть їх на підвожі, ну, і все, як полагается. А ми хлібець у город ніби їм повеземо, а там продамо і як по писаному... Еге..!

Засміявся Макушка глухо. Підійшов до дверей, послухав, до вікон. Піп зморщив лоба й почав щось уперто думати. Промовив:

— Боюсь, що хліба не знесуть...

— Ого, я, так сказати, з печаткою, все як слід, а ви в неділю казання нащот усяких гріхів...

— Дуже вони слухають!

Ніби прокинувся Кущій:

— Ну, так я тоді підпалю і все заберу!.. Хотів по-хорошому, по-свійському...

Він грюкнув кулаком об стіл.

— Та чого там, уже зносять і хлібом, і грошиками.

— Ну, моему Буряку й так робота буде з красноармійцями... Сволочи!..

Іли плямкаючи. Кущій рукавами витирає губи, а в попа борода закапало сметаною, та він, незважаючи на це, схилившись на стіл, надолужував вечерю, що дома перебила попадя. В голові якісь думки, а особливо не сходило про жінку. Взнала про Стеху, тепер життя не буде, ще застукає десь... Повечеряти не дала... Спати з нею — бач, опудало чортове. Згадалася Стеха, така м'яка, м'ясо-вита. Піп нервово аж ногою дригнув під столом.

На цих думках рипнули двері, через поріг пересунулася попадя. Соромно-злякана й зла. Піп мимоволі повернувся і встромив у неї важкі, витріщені очі. Він ще думав: може, це в думках вона перед ним.

— Ти той... Чого оце?

— А ти з дому будеш тікати щовечора, еге... Не правиться, тягаєшся?

Піп сердито підвівся, руки розставив і всім своїм басом — Макушка так аж пересів на другу лаву з ляку:

— Діло роблю, антихристова душа... блудниця ти єрусалимська!

Кущій, примруживши очі, зареготав.

— Діло роблю... Чого ходиш за мною, ступай, бо сокрушу... сокрушу ребра.

— А звідціль куди підеш, говори, говори. До тієї?

— Ступай!

— Не підю, не підю!

Випинаючи одну кульшу, перекрививши тулуб, кривогуза попадя пішла в наступ на попа і враз схопила зі столу миску з сметаною й глечик з молоком.

— Ось тобі, ось тобі, блуднику. Я єпархіяльне училище кінчала,

образованіє получила, щоб ти з бабою, з бабою простою... щоб бив мене — нехай люди бачать!

Пошпурила в нього миску, а потім глечик з молоком. Сметана зробила підрясник попа рябим, а молоко хлюпнуло прямо в обличчя й теплими білими патьоками побігло на долівку. Звіром заревів піп, з ревом помчав на попадоу. Та, шкутильгаючи, за двері, а піп тільки хотів за нею, нагнув голову вперед, щоб не зачепитись за одвірок, як вона хряпнула дверима і прямо йому по макушці. Одстрибнув на два кроки піп — в очах каганці засвітилися, а з рота бігла кров, і щеміло в роті, ніби там все обірвалося, бо прикусив собі язика.

Кушій, захлинаючись од реготу, гукнув:

— Стой, батя, не біжи! Не тронь її, а то вистрелю. Маладець баба, ти її не чіпай! Ето ж просто кіятер зробила... Ха-ха-ха!

Макушка теж підсміювався.

V

Вже опівдні хлопці кінчали фарбувати церкву. Македон, весело виспівуючи, пересунувся до останнього карниза, завісився головою вниз і так чудернацько його домазував. Внизу стояли піп, Макушка, Борка. Македон жартував, як завжди.

— От, батя, коли б і тебе з твоїм пузом сюди почепити, церква б завалилася, га? Мабуть, з землі страшно дивитися?.. Не бійся, батя.

Кінчили, а ввечері гуляли довго і, як звичайно, лягли спати надворі біля сторожки. Над ранок стає свіжо, крем'яно-холодно й росяно. Македон вкрився з головою шинелею, хропив безжурно. Назавтра не треба було лізти на церкву. Над головами шарудів соковитим листом берест, і ніч коротка, тьмяна, як м'ята.

Підвода стала за городами, а п'ятеро людей підійшло до церкви, до сторожки. Буряк сіпнув Македона за шинелю, розкрив — свіжість пахнула в лице, дихнув повним ротом Македон і розплющив очі.

— Піднімайся, ти!

Македон враз підхопився. Сонно протер очі, озирнувся й незрозуміло спитав:

— Чого?

— Вставай мені!

Повернувся на другий бік Македон, позіхнув, ліг знову:

— Пашол, чого лізеш...

Тоді Буряк копірив його носком чобота. Македон підвівся, хотів лягтись, але його схопили бандити і, хоч він пручався, зв'язали руки й заткнули рота, щоб не гукав. Один ззаду штовхнув обрізом у спину:

— Пручається!

Проснувся Борка, зразу нічого не зрозумів, а потім наставили йому револьвера, і він злякано пішов. Македон спочатку пручався, намагаючись хоч звільнити рота. Буряк стьобнув його нагаєм.

Їхали возом. Якийсь дядько подивився з двору: було ще темнувато, і людей він не розбирав. Їхали мовчки, тільки інколи матюкнеться Буряк.

Далечінь затягнена була білим туманом, а потім над деревами блиснуло сонце, підмолодило, стало весело. В'їхали в ліс, підводу пустили; дядько, теж із Кущівей банди, тільки живе у Дригайлівці, стьобнув коняку й поїхав до села назад.

Македон сопів із зав'язаним ротом і водив очима. Бурякові не хотілося з ним лаятись, і він не відтуляв йому рота. Тільки визвірився:

— Чого дивишся, як пес? Хочеш, щоб зразу отут укокошив?.. Так от помалкуй!..— уже спокійно, ліниво промовив він, немовби Македон із ним сперечався.

А Македон тільки глянув пильніше на маленьке, з кулак, зморщене обличчя, гнилуватий якийсь рот і суху, як горіх, голову Буряка в доброму картузі — подумав: раз копірнуть його кулаком — так пляма б тільки залишилася.

Увійшли в яр, що розтяв свою хижу пащу назустріч далекому глибокому порожньому небу. Деревя стояли ліниво, покірно. В яру вогко полоскались кущі, ожина, і якісь невідомі трави чіплялися за ноги на непомітній стежці.

На лоб Македонові сів комар, і він довго махав головою, поки зігнав його. Ноги накусало кропивою, а почухати ніяк. Намочило росою, й свербить ще більше. Якась пташка сіренька сіла спереду на вітку, цікаво повернула голову і стрибнула в кущі.

Піднялося з яру сонце, підбилося трохи, лізло вгору по блискучому скомвському небу.

На галявині кілька куренів, накошена трава, рідкі дерева. Курені довгі, вроблені в землю, дебели. Сказали, що Кущій ще не проспівувався і не похмелявся. Через те хлопців посадили під осикою на траві, а одного поставили сторожувати. Македонові розв'язали руки й рота:

— Гляди мені втечи, спробуй!

За куренями паслися потриножені коні. Дехто спав надворі на траві. Деякі смажили щось на сніданок. Вийде з куреня котрий, прижмуриться на сонце й ще лягає полежати на траві.

Македон замислився, поглянув на Борку. Той зовсім посмутнів.

— От, брат, переделка... В такому ділі не бував...

Похмуро Борка:

— Язика б краще не розпускав...

— Подивимось!..— майже весело промовив Македон.

Близько них двоє бандитів розмовляли. Один сидів, шукав вошей у сорочці — рудий, у ластовинні, з дурними, як у теляти, очима без вій.

— Скоро у село переїдемо: уже, кажуть, спокійно...

— А чорт його знає...

— О, диви, Антоне, якого жеребця ввіймав! Диви, ого-го!..

Рудий бандит поклав на сіру долоню велику вошу й протягнув її другому.

— Та геть узав би спалив сорочку, одяг другу, й край. На чорта плодиш їх?

Цей розтяг товстого рота до вух у дурну посмішку:

— Е, брат, я нарощно — люблю, нехай живуть. Як стає скушно, починаю бить тоді. А вони, брат, літом здорово плодяться.

— Літом все росте... плодиться...

— Ми на фронті як були, так ото до чорта вошей у всіх. А в окопах скушно, я наловлю жеребців у себе отаких-о, на бомажку у фронт вистрою. А тоді хто-небудь ще в себе вистроїть у фронт проти цих — от бой ідють!.. Братец ти мой, гризуть, поки не перегризуться... І, брат, мої завжди загризали тих... Здорові...

— Бре...

— Йй-бо, щоб мене грім прибив...

— Викохав, говориш...

— Еге, говорять, у мене кров така, що вони ростуть.

— Для вошей кров...

— Еге, а спробуй ти... га?

Цей глянув на сонце, встав і пішов до вогню. Рудий подивився в бік Македона:

— А це хто, Стьопка?

— Привезли, Буряк...

Вартовий зірвав стеблину й одкусив. Рудий знов:

— Піймали супчиків... комісари... почухаю ребра.

— Гляди, бо почухаєш. Буряк сам усе зробить.

— Буряк... я й зараз по зубах дав би, та...

Македон сіпнувся:

— Ну, іди дай, може, не позбираєш.

— Побачимо...

Македон одвернувся. Недалеко ходила курка, і двоє величеньких курчат заклопотано колупалися в купі кінського гною. Мабуть, якийсь із села приніс — хазяйство.

З Кушцієвого куреня вийшов Буряк, уже трохи п'яний. Кушцій щось гукав звідти, спросоння голос був хрипкий. Буряк підійшов:

— Пойдьом...

Підійшли. Біля куреня поганенький стіл і лави.

З куреня вийшов Кушцій, злий на похмілля, з пухлими очима.

— Ну, запорозькоє військо де?

Почали сходитись зацікавлені хлопці.

— Оце вони... розумники...

Македон глянув прямо у вічі Кушцієві:

— Хто вони? Думаєш, бандити... А ти хто?

Борка сіпнув злякано його за сорочку, але Македон знав, що справа все одно нікуди. Кушцій витріщив червоні рачачі очі, поклав біля себе револьвера на стіл і сів на лаву.

— Ти, морда, чого кричиш? Знаєш, з ким говориш?

— Знаю — з бандитом, експлуататором і врагом робоче-христ'янського народу... Думаєш, трудно бути бандитом... Ти поспробуй, заслужи...

— А... красноармієць... Може, з мене хочеш зостатись, а?

Непомітно моргнув Бурякові, той зайшов ззаду Македона і враз вистрелив з револьвера йому над вухом. Македон повернувся повагом:
— Чого стріляєш, гляди, бо як стрельну в сурло, так... Я таких, як ти, в небесний комітет не одного відправив!

— Хо-хо-хо! Молодець, парнішка!

Бандити сміялися. Буряка ненавиділи всі. Матвій, здоровий, чорний, стояв збоку й поглядав.

— Чого, Матвію, чортом дивишся?

Той повернувся й одійшов. Кущій глянув на Буряка.

— Так говори мені, красноармієць, ти що там у селі проти церкви, у жидівську віру перейшов... га?.. Комісаром був... говори-и!.. Кущій п'янів більше од злоби, сіпнув ногою.

— Підійди сюди!

Македон підступив. Розлютований Кущій хотів ударити його ногою в живіт. Македон одстрибнув. Це ще більше розлютувало.

— Дайте його сюди... сюди-и!..

Кущій схопив нагай. Македон і Борка пручалися, їх ніяк не підпхнуть до ного. Тоді він схопився й нагаєм почав бити і своїх, і чужих. Почали всі розбігатись.

У Македона око метке, як куля: у момент вирвався, ще хутчіше до столу, схопив револьвера, і... бандити остовпіли на момент. Куля пробила голову Кущієві, а друга груди, і він поточився, впав глухо на землю своїм м'яким тілом, дригнув ногою й затих. Кров закапала на траву, така особливо червона на свіжому зеленому листі,— аж чудно.

Буряк теж витяг револьвера. Македон гукнув:

— Дивись...

Той не ворухнувся. Бандити не знали, що робити. Боязкий рудий парубок, що шукав вошей, почав пролазити назад і сховався. Підійшов Матвій із перев'язаною ганчіркою рукою:

— Стой, хлопці, не тронь цих.. Маладець, що вбив оцю... собаку... Довго не вдавалося.

Буряк витягся:

— Що?

— Мовчи ти, глист!

Буряк повернувся, проліз поміж своїми назад. Матвій промовив:

— Одпустить їх треба... Правда, хлопці? Цей парняга маладець...

Стояли всі мовчки, як отара, погоджувались ніби, та й наобрид Кущій. Тепер, думали, Матвій буде.

Ось затупотів до яру кінь, озирнулися. За деревами навскач мчав од табору Буряк — тікав. Матвій гукнув:

— А, ондечки він, свій катюга тікає... Бий, бий, хлопці!

Десяток пострілів луною впало в даль, війнуло сухим свинцевим вітром і здуло з конем Буряка. Він копирсався в землі, на траві. Рудий, у ластовинні, вошивий бандит заіржав, побіг, підстрибуючи, і двічі вистрелив з обріза Бурякові в голову.

Далі один вивів на дорогу в Дригайлівку, і хлопці пішли стежкою. Македон сховав у кишеню револьвера — ніхто й не помітив. Весело він присвистував, розмовляв із бандитом:

— Ти ж чого в банді?

— Та так... Звик, воював, а потім прийшов — робити нічого, ну, воно якось і той... Та тепер розбіжаться — не те стало.

— Ех, ти, перспективи в тебе нікаторої, поступай до нас, по малярській часті...

Той мовчав. Вийшли на Дригайлівський шлях і повернули на село. На сторожі стояли дуби, осики, і міцно пахло молодим листом. Земля лежала кучугурами, кочуватою спиною підпирала обрій і тримала на плечах ліс.

VI

Із заходу хмари запинали небо сірим. Вогкість війнула з річки, зашарудів берег мінливими уклонами комишу. Як сонця вже не було видно, Македон із Боркою увійшли в село. Борка похмурий, хоч і радів, а Македон руками розмахував.

— О, брат, бувало... боровся я, трудящий, значить, потому нове все люблю, наше, прохсоюз... Нові слова, брат, тепер хороші. От губсоюз або який-небудь тарифний конфлікт начдива комполка. Понімаєш, мене батько грамоти вчив... да...

— Та швидше б звідци, будь воно прокляте...

— Завтра поїдемо, зараз резолюцію пропишемо Макушці. Це він усе, собака, та піп — нехай дає завтра монету й підводу, а в городі доклад зроблю.

Македон був надто веселий і радий — так усі, що врятовують своє життя від небезпеки. Радий кожного обнімати і всім прощати, ніби народився знову.

Повернули до Макушки. Увійшли в хату — той злякався, і язик не повернувся нічого сказати, коли Македон крутив йому під носом нагана.

— Думаєш, ще вміємо з бандитами боротися... Вивести б тебе — та пулю... прописать, щоб макушка стала замість лоба. Щоб завтра мені вранці коні в город і манета, а то приговор трибунала... Хату спало... не понімаїш?.. Куцїя відправили, ти й не моргнеш... Правда, Борис?.. Ходім.

Зайшли до Харлампїя. Гукнули його в дворі. Той, як побачив Македона, аж підстрибнув — думав, що цей уже приїхав, бо вчора ввечері стежив за попом і не бачив нікого. Пішли поза городами, Македон йому розповів усе, той мотав кучерями й реготав.

— А я, брат, попа наквив.

— Ну?

Пошепки, сміючись, Харлампій розповів, що піп зустрічається з Стехою за городами Івана Стогнія в шелюгах, у лозі, а там далі ярк, тільки звідти вони кудись ідуть, та можна прослідити.

Борка пішов спати, а Македон із Харлампїєм повернули за городи в шелюги. Небо чорне, важке од хмар, як свинець, набрякло водою, розпухло. Десь гукнув пугач і затих.

На селі гавкали собаки, а хати стояли сутулі, горбаті.

Сіли в куцах біля стежки, стиха розмовляючи. Харлампій говорив, що наобридло йому в селі, що хочеться в город і що про бандитів не можна було заявляти, бо спалили б і вбили б не тільки його.

Щось зашелестіло, хлопці притихли. Налилася темрявою даль, звідкілясь уже летів вітер, вдалині колола гарячими голками в небо блискавиця, краяла його гострими списками.

Темна, незграбна, товста постать з-за кущів виповзла. Македон не вдержався і приснув. Харлампій сіпнув його за рукав, та за вітром піп безумовно нічого не чув. Прошепотів Харлампій:

— Ну, брат, і діла... Я хлопців підговорив: як свисну в свисток — збіжаться... і пожиці приготували... Тільки чи зійдуться під дощ... Дивись, негода яка!

Уже й не видно було попа, десь пішов далі і розтанув у куцах, коли ось вийшла потиху й Стеха в хустці великій, перевалюючись. Вітер сіпав куці сердито, листя тільки сміялося веселим шелестом, аж до землі припадало з вітром. Почав накрапати дощ, грім був дуже близько, а вітер лютіше плескався в куцах, чіплявся п'яно за землю.

Поповзли хлопці вперед, коли назустріч, обнявши за стан Стеху, піп із нею суне — куці тріщать. Хлопці пустили їх уперед і поповзли назирцем. Поза городами прямо кущами побіля цвинтаря стежкою до церкви. Глянули здивовано один на одного. Так, до церкви йдуть! Вітер матлав полами попового підрясника.

Дощ уже почав кропити. Ті йшли далі, а хлопці повзли за ними. Глядь, а вони повернули до церкви, пролізли у дірку церковної огорожі в сад, потім до дверей, що збоку виходять на цвинтар.

Хлопці здивовано стежили в щілину, стоячи під густим берестом. Шелестів насмішкувато дощ, а його кидав у бік вітер. Постать попова сіріла перед ними, він підійшов до церкви, одімкнув замок, тихо спустив плямку, одчинив і з Стехою провалився в чорну щілину. Двері зачинилися. В щілинку дверей було видно на хвилину світло, а потім стемніло.

Македон затиснув рукою рота і приснув:

— Харлампій, краще всякої релігії й пропаганди. В церкву курву повів. Ха-ха-ха, ой, пропаду!.. Тепер замкнуть треба...

Вітер прискав у деревах, дощ аж тупотів од сміху. Македон підійшов, накинув плямку на петлю й засунув туди палку.

— Тепер нехай сидить, поки трохи дощ пройде.

— Да, брат Македон, тепер діло готове.

Сиділи довенько. Хмари розійшлися трохи, визирнув старий одбокий вищерблений місяць, вгроз у небо, як у грязюку, боком і вищирився. Вітер почав стихати, а на сході вже й забіліло. Не помітили, як у розмовах минула коротенька літня ніч.

Заспівав світанок, свіжий, молодий, бадьорий.

Прислухалися хлопці — тихо в церкві: мабуть, заснули й забули, що не дома.

— Ну, действуй!

Пішли до дзвіниці, Македон впіймав мотузку й почав бити тривою. Враз тиша настобурчилась, і півні навіть притихли з переляку.

Гулко впав дзвін, покотився до лісу, розбуркав далеч, розбудив людей.

Почали вибігати заспані люди — нічого не видно, помчали до церкви. Збіглася юрба, а Македон дзвонить. Харлампій уже хлопцям розказав, ті іншим. Тоді Македон став і почав:

— У церкву повів, щоб із богами... хо-хо-хо!.. У мене батько — штундист,— немає релігії, і немає бога... О!

Дядьки в регіт, а баби ойкнули:

— З церкви що ото зробив, сам піп, га?.. Та не барбосяка!..

— Шлюху в церкву на ніч спати до святих образів.

— Отак посвятив ікони...

Шум стояв, баби лізли, напірала, товклися, товпилися.

— Пустіть до нього, я йому патли обірву, очі видряпаю, кнурові довгополому.

Харлампій зняв плямку, відчинив двері. Піп визирнув спочатку і сховався. В церкві темно, і дзвінко билася луна об порожні стіни в порожньому помешканні.

Юрба весело-зла насувала ближче, баби репетували, та ще спрощення хрипко й роздратовано:

— Виходь, кнуряко, виходь... Чого ховаєшся?

— А... о... хо-хо... тю... тю... виходь!..

Гукали-верещали баби, хлопці реготали, тюкали, кидали в двері каміння, і воно гупало аж у церкві. Хлопці принесли помії, дьогтю, що раніш іще приготували для такого випадку.

Зрештою висунувся піп Олехвір, сонний, чорний, із скудовченою бородою, навіть забув застібнути підрясника. Повів головою злякано, бо юрба насувала.

— А, пес гладкий, у церкву водиш на ніч, у святу... А співаєш, а молебні служиш... Святі образи поганиш!..

Хтось із хлопців огірком влучив пона в голову. Тоді піп ревнув у всю горлянку, аж баби відступили:

— Хто святий?.. Хіба мало богів, чого лізете? От і все, не приставай!.. Оце вам і бог.. Хто дурний, нехай вірить...

Хлопці зайшли ззаду, впіймали його за руки, і один враз повистригав йому пасма з бороди й одрізав косу.

— Святи його, братва, святою водою! — гукнув Македон, регочучи, і раптом надів йому на голову цеберку з поміями.

Брудні патьоки потекли на східці, піп сіпнувся, а зверху його вже кропили й поливали дьогтем.

Зіпхнули його хлопці із східців, а там на нього кинулися баби й почали молотить. Піп пручався, та хіба вирвешся від бабів! Застогнав піп, тріпнув плечима, а вони ще дужче.

Стеха хотіла непомітно втекти. Платок під пахву, та тільки на ганок, коли хлопці.

— Дева Марія свята, диви, тільки заспана трохи...

Баби вже ловили її за коси й тягли по землі. А тут прибїгла, шкутильгаючи, попада, побачила Стеху й сама на неї кинулася. Та хлопці не дали бити бабу. Одняли Стеху, вивели за церкву:

— Віжи, тікай.

Метнулась у вуличку — й поза городами додому.

Отець Олехвір крутився поміж бабів та дядьків, ловлячи стусани, а потім вирвався таки, звалив якусь бабу, підібрав на ходу поли пошматованого підрясника і, як хорт, перестрибнув через огорожу — помчав по вулиці додому. Ззаду тюкали, гукали, тупотіли, лякаючи його.

Вибігла за ворота й пошкутильгала за ним попадая.

Тільки сонце заспане викотилося з-за лісу і з веселим сміхом, аж променясту слину розпустило, подряпалось по сковзькому небу вгору.

1924

САЛЬТО-МОРТАЛЕ

I

Кирпатенький, трохи спухлий від сліз дзюбик зморщився, червоні повіки зле затремтіли, а біля губів скривлені зморшки кінці вуст потягли вниз — значить, кінець! Це вже добре знав Сагд. Тут починаються такі барвисті жінчині докази, що ніяка найлогічніша логіка нічого не зробить, — скінчено! Або зразу тікай, або скорися, бо далі йде за шаблоном істерика, дорікання.

Дипломатично на згоду хотів повернути Сагд, навіть посміхнувся, але блискучий дзюбик тільки ще більше заворушився.

Боязко ступаючи, пройшов по кімнаті, глянув у трюмо — аж м'язи натяглися пружко. А з канапи сипались аргументи все голосніше, і треба слухати, бо спроби встановити порядок аніскілечки не впливають — це не на зборах! Сипала словами, важкими, мов гирі, — вдарить словом по потилиці та й стежить, як він скривиться, і знову то п'ятифунтовою, а то й до пудової дістає. Не те, щоб як слід сказати кілька слів, кругленьких, мов бубличок: вилетить слівце — з'їв солоденького бубличка, потім знову.

А тут гирями, гирями — десятифунтовою:

— Ти мені пропонував одружитись, ти знав, яка я, знав, що я скінчила гімназію. На такій посаді він, не має грошей, а мені що — інші дістають... Не могу я більше так, чуєш, не могу!..

— Може, інші крадуть або хабарі беруть!

— А мені що... Ти мене любиш?

І не договорила, бо злякалась, що в Сагда тріснуть повіки — так він їх розплющив. Очі зробилися круглими й ось зараз вистрибнуть з-під густих брів, а чоло розполосувало такою зморшкою і вифарбувало в такий червоний колір...

Та Нюра тільки на мент змовкла, щоб із новою силою почати наступ до остаточної перемоги:

— До театру з тобою не підеш — немає грошей! Одягнутись як слід — на нову сукню не зберешся. Я категорично так не могу...

— Та ти ж все якісь сукні шила. Тим більше, може, це тимчасово.

— Може... хе... чули вже!

Почув Сагд, що зараз буде останній удар, і взявся за пальто й кепку, щоб ловким маневром уникнути його:

— Ну, мені час, я вже навіть спізнився... посада...

— Куди!.. Ми мусимо це договорити, ні. Я й на посаді тебе знайду, але я більше терпіти не можу, о! Інші живуть он як, а ти...

Сагд покірно сів на стільця, покірно голову схилив, мов сказати хотів:

— Добивай — однаково!

Ультиматума Ньюрою було виголошено такого: негайно купити шифоньерку, що продає в цьому будинку один із мешканців, пару килимів, нову люстру з рожевим абажуром, порцеляновий сервіз, на сукні грошей, на нові модні капелюхи, на черевики, ну й на різну там дрібницю.

Все це було виголошено нею, не запинаючись ні на мент, — помітно, що людина довго страждала, цю справу обміркувала й що це їй болить.

Покірно Сагд сидів і приймав на плечі всю приемність нового побуту, про який він колись мріяв, доки Ньюра скінчила. Після паузи вона знову:

— Я тебе питаю, ну?.. Знаю, що неприємно, але наобридло мені вже переїздити з тобою і тоді з міста в місто, жити, як у поході, та ходити в салдатських чоботях. Ідеї, — годі дурити мене, — партія твоя. Говориш, економіка — ну, от!..

— Що?

— Я питаю тебе!

Сагд схопився з місця, штурхнув стільця, очі йому загорілись, кінчики губів нервово сіпались, а чубик став мов у задиркуватого півника.

— Та купуй, купуй усе, роби, що хочеш, хоч увесь благбаз перевези, тільки мене не чіпай, а грошей у мене...

— Немає?.. Так пам'ятатимеш!

— Купуй, ну, будь ти проклята! — уже істерично кричав Сагд, схопив пальто й портфель і вислизнув у коридор.

Ще за дверима в кімнаті чутно було голос Ньюри, але він рішуче подався. Побігла перед ним попереду буденна вулиця.

Ньюра посміхнулась, підійшла до трюма — на неї дивилось трохи зчервоніле обличчя з зачіскою перефарбованого волосся. Груди, хвилюючись, підіймались. Гострі уста криво посміхнулись. Попудрила блискучого дзюбика, промила холодною водою зчервонілі очі, самозадоволено посміхнулась у свічадо, промовила:

— Ід-діот!..

II

Вихлюпнувся швиденько Сагд із будинку на вулицю, нашвидку застібаючи пальто, оглядаючи вулицю, поринув маленькою пилінкою в рухливі струмені людські. Минали його жирні червоні потилиці, товсті зади жінок, виблискували лакові закаблуки, виблискували жирні вітрини. З однієї вітрини висунулась борода Карла

Маркса й азіатські косі очі Леніна, що теж брали участь у житті вулиці.

Будинки вихлюпували людей і всмоктували знову в свої поверхи, кидали їх по східцях, по коридорах, у кімнати — заклопотано щось говорити і метушливо щось робити. Летіли портфелі маленькі, худенькі, жирні, пузаті — найрізніших стилів.

Застрєвали люди біля вітрин із газетами, швиденько блукали по них очима, пробігали всі країни і мчали далі. Стрункий військовий з ромбом вище ліктя з героїчно заломаною будьонівкою дзвінко цокнув острогами перед барашковим манто й витончено козирнув.

З-під капелюха блиснули очі, а з кармінової рамки губів — зуби. Враз підлетів до манто, ще раз цокнув острогами і пішов поряд. З матово-чисто виголеними підборіддями, у фетрових капелюхах обличчя брали газети, швиденько проглядали курс червінця, щось вираховували, шелочучи пухлими губами до першої пивної або каварні — комерсанти вираховують прибутки.

Сагд з настобурченим коміром, у зім'ятій кепці хутко обминав людей і біг униз, сковзаючись очима байдуже по обличчях. В голові мішанина, направлена жіничиними словами, вигуками, в голові думки про безробітних, що сьогодні знову доведеться щось робити, говорити на засіданнях. Що? В голові отарами розпатланими думи, та тільки чорт його знає!

— Нашому братові, селянинові, та одружитись з такою... Чорт!

Спочатку собі було все як слід... З підпілля виліз у дев'ятнадцятому році, член ревкому. Зустрілись, у вечорових сутінках у своїй кімнаті чудесно грала на роялі, співала... Катались, гуляли в степу, потім їздила з ним, а тепер... робота... Працювати б не заважала.

Пролітають думки одна поперед одної, так і стрибають у голові. Стрибне одна — тільки хотів ввіймати, глянь — нова вже.

Змішались думки про Ньюру з безробітними, з тим, що він на плечах несе все горе отих людей, а не допоможе — не вистрибнеш із обставин.

А їй — шифоньєрку, килими! Рояля ж узяв напрокат. Стоїть тепер той рояль у хаті, вишкіривши насмішкувато свої зуби-клавіші.

В роботу б кинути, та хіба їй дошкулиш!..

А люди байдужими, наче скляними очима дивляться, чіпляються за свої думки й щезають у провулки, провалюються в двері.

І сквер невеличкий проти банку, а коло нього неначе байдужі фігури купками по кілька, мимо блискучі санки й свіжа фарба нового «форда».

Бобровий комір переспитав ще раз:

— Доляри? Десять? Курс — два вісімнадцять, я — два двадцять п'ять.

— Два тридцять п'ять.

— Ні!

— Давай!

— Йди за мною.

Зайшли за ріг вулиці, бобровий комір відрахував гроші, але тільки віддав — збоку вийшов Сагд. Враз бобровий комір настобурчився

вгору й пішов попереду, потім перейшов на другий бік вулиці. Скосив очі — Сагд був далеко, засвітив безжурно-весело й пішов далі.

Бобровий комір, Діма Кислохвать, зробив сьогодні чудесне сальто-мортале з золотом та фальшивими діамантами, а також із купонами золотої позики. Тепер, між іншим, купив десять доларів і пішов повсвистуючи, гордо задравши голову. Та й пора йти — трохи було не зустрілися з Сагдом.

Прокотнули його двері ресторану — снідати. Сів за портьєрою, залоскотало в носі духом страви. За другим столиком напроти сиділа розфарбована, мов екзотична пташка, панна, тільки пташки розфарбовані природою, а панна розфарбувала себе сама. Пташка пила каву і клювала шматочки бісквіту. Глянув, моргнув — панна стріли очей пустила у вічі Діми. Діма підвівся, струнко, не спиняючись, пройшов між рядами столиків, сів біля неї й розовенькими довгенькими нігтиками побарабанив по столі. Куточки губів у панни вже посміхались. У Діми трохи ослабли м'язи на лиці, і губа нижня непомітно одвисла — промовив:

— Гарненька...

Вона кинула на нього оком.

— Давай-но поспідаємо, га? За компанію.

— Та я... ну, давай за компанію, — надто грубо кокетуючи, процвірінчала пташка.

За портьєрою не було нікому видно — Діма близенько стільця й охопив її за стегна:

— Чорт, гарненька... хороша...

Зарядили себе їжею міцненько, поливаючи вином, — Діма почав одягатись.

— Так обов'язково годині о восьмій буду. Повечеряємо — й до мене на ніч. Чудесно!

— Добре...

— Гарненька...

Ляснув пальцями, ще раз до неї близенько сів і обняв, прошепотів:

— О восьмій...

Плавко пішов вулицею, висмоктуючи з зубів шматочки м'яса й почувачи легеньку приємність у животі. Діма, — руки в кишені, прямував і прийшов, куди йому треба було, — до банку. По східцях рухались, стрибали люди — заклопотані, грюкали дверима, ходили від віконця до віконця, метушились. Від напруження навіть стіни болісно спітніли. А там, у клітці, рухались фігури, рухались, немов по розрахованому шаблону, заклопотано шелестіли й весело перелітали в їхніх руках папери, настирливо шкрябали пера.

Діма кішкою підкрався до одного віконця в клітці — невелика черга. Звідти з-за мережі на нього глянула пара безкольорових очей, а він неначе випадково потер праве око — звідти моргнуло око: зрозуміли один одного. І коли дійшов Діма своєї черги — здав пачку облігацій золотої позики (трохи більше, ніж законом дозволяється), ще раз моргнув і, заклавши руки в кишені, вийшов.

...Може, тому, що зіпсувала собі настрої, може, тому, що такий чудесний лілово-сизий день, Ньюра нічого не робила. Підійшла до рояля, взяла кілька акордів, почала банального старого романса. Покинула ліниво. Знову підійшла до свічада, поправила мереживо на грудях і заглянула в свої зелено-мутнуваті очі, що мов фарби в них розбавлені водою. Зробила кілька рухів руками, поправила зачіску й виглянула у вікно на брук, де місто розтало серед снігу будинками, розпливлося вулицями, гострими щілинами покручених провулків.

Ньюра хруснула нервово пальцями, а в двері застукотіло. Хутко спитала, повернула заціпку англійського замка з холодним жовтим блиском.

— Дімка, Дімка, гадость, я чекала, чекала!..

Зробив звиклий рух рукою із складеними двома пальцями, але не встиг вимовити нічого, бо вона близько-близько схопила його шию рукою, і він відчув на своїх губах терпкий солоденько-масний дух губної помади, що на м'яких губах її, а вона — запах жареної телятини з портвейном. І щебетала Ньюра, і розповіла, як вона розпикала Сагда сьогодні. Але вона певна, що з цього ні чорта не вийде, бо він із своїми безробітними, з осередками забув усе на світі, забув її.

Ні, вона так не може!

— А грошей він і не обіцяв дістати? — підвівши одну брову, запитав Діма й поправив різнокольорового метелика-краватку, що зсунула її вбік обіймами Ньюра.

— Я не знаю, він зробив істеріку й пішов, тепер я знаю, що його не буде дома до ночі. Я з ним не можу. Так наобридло оце — і він, і оця кімната!

Діма спокійно пройшов із кутка в куток в обтягнутому по моді піджачку, оглядаючи себе в свічаді й милуючись собою. Ньюра впіймала його за руку, посадила біля себе й погладила чисто виголену м'яку щоку його своєю оксамитовою щічкою.

— Діма, я хочу бути з тобою, ну як, скажи, щоб увесь час, щоб завжди, завжди. Бо я ж не знаю, де ти там буваєш, — хочу, щоб ти був зі мною!

— Ну, Ньюрок, тільки з тобою, тільки тобою й живу, ні з ким, та хіба ж можна до мене мати підозріння?

І, щоб остаточно перекопати, що тільки для неї й нею він живе, вирішив — забирає її до себе. Вони будуть жити удвох. Вона повинна буде піти від Сагда, але так, безумовно, щоб він не знав, бо починати скандал навіщо? У нього справи чудесно йдуть: о, комерція — це не те, що якась там посада теперішня — свіжа робота, тільки вмій.

— Заживемо!.. Тепер віриш?

Вони зразу виїдуть до Москви, до великої, шумної, бучної Москви — не те, що тут! Там будуть жити так, як захочуть. Але треба негайно приготуватись — їй треба забрати всі свої речі, а, крім того, дещо продати, от, приміром, рояль.

Ньюра розплющила від здивовання очі, скільки хватило повік, але довелось заспокоїтись, бо, хоч рояль і напрокат забрано й записано на чоловіка, все ж треба продати, бо їм потрібні гроші, а така дрібниця, як гроші, не повинна ж їм перешкоджати. А чоловікові буде

наука, щоб знав надалі, що в нього є жінка. Ну, ще продати шафу, гардероб та різну дрібницю, що не можна взяти з собою. Та нехай вона не турбується, він усе зробить сам. Покупців знайде, а товар покажуть, коли чоловіка дома не буде — коли він на посаді.

Порішили, що найкраще в четвер виїздити — тоді поїзд є на Москву, і Сагд раніше, як о дванадцятій годині ночі, не буває дома — то осередок, а то ще там щось. Тільки вона обов'язково мусить приготувати свої речі, та про деталі вони умовляться.

— Ну от, бачиш, і гаразд!.. Гарно, правда?

І Діма легесенько хотів доторкнутись губами до Ньюриної щічки, але вона впилася раною гарячих губів у його губи, охопила міцно руками шию і в нестямі зашепотіла — червоні черваки губів заворушилися на губах у Діми.

— Мій, мій... Ах, мій!..

Здушила його, притулилась, напружено витягнулася вся й зашепотіла:

— Ходім, ходім сюди — тут незручно... Мій... ах, мій...

III

Кожен приходить, і скаржиться, і говорить про те, що він горів у революційному вогні, проходив десь села заспані, будив їх, десь слідував за вогненною стежкою снарядів, палив свічки з панських осель серед степу — тепер безробітний, а Сагд радий би, а не знає, яку пораду дати. Посилає кудись, знов і знов пише резолюцію «в першу чергу». А цих «перших черг» не одна, не дві.

З сучасних обставин не вистрибнеш. І трохи плечі зсутулились, а з-за них голова визирає — зсутулились плечі, бо носять вагу. А під кепкою й під волоссям і невеликою жовто-полірованою лисиною зміями плазують думки, ворущаться, кубляться, шукають розпорядження, вилітають словами на папір — лягають твердими неспокійними рядами.

Покинути б цю роботу, прохатись на іншу, та хіба не всюди вона однакова! А думав, що відпочине,— тоді думав, як минули фронти, як почали по камінчику будувати. Думав, що оте напруження вічної борні на якийсь час минеться, буде відпочинок, не абиякий там, а все ж...

Та як покинути? А рудий, у пенсне, з гострим обличчям і рухливим носом юрисконсульт, що в кожному випадку намагається «обставити» і «обставляє», коли не доглядиш,— доводиться самому все перевіряти. А юрисконсульт усе робить так, що не прикопаєшся. Та хіба він один — тисячі обросли радянські установи. А такі, як ото ходить до жінки?..

Згадав жінку — аж думки увірвались, і зробилось у голові морочно, сталеве, як оця сталева сонна вулиця... Під тонким пальтом із шкірянкою щось здавилось — треба кінчати з нею остаточно, грошей не насташи!..

Крекчучи, підповз трамвай. Проквітнув юрбу людей і з хряском поїхав далі, до заводів, повіз Сагда спочатку мимо великих будинків

і до околиці, де вже низенькі одноповерхові будиночки, мов у провінціальному місті. Повіз Сагда на засідання комосередку, туди, де за стіною шумлять машини, шелестять своїм живим, рухливим шелестом. Повіз до робітників, що в них очі, як нафта, — ніяк їм у середину не заглянеш, не те, що селянинові, — того відчуваєш враз.

І свої останні думи Сагд уже передумував у трамваї з портфелем під пахвою. Кінчав свої думи Сагд — треба кінчити з нею, не розуміє нічого... А що вона зараз робить? Подумав... і не знав, що Нюра зав'язувала свого останнього чемодана, коли Діма кінчав торгуватись і одержував гроші.

Рояль уже виволокли на вулицю і вкладали на сани, а шафу та гардероб виволікали обідрані хурщики.

Діма одержав гроші, старанно, укохано їх перерахував. Склав відповідно до свого смаку, ще раз перерахував і поклав у спідню кишеню в піджак поглибше. Хурщики спустилися вниз, надворі густішали сутінки і вливались у хату тіннями, кроки розтанули внизу.

— Все гаразд, моя хороша! Тепер хутчіш — візники чекають, і вже час на вокзал.

Поклала Нюра листа, що приготувала раніш, Сагдові на стіл. Забрали півдюжини вузлів та вузликів і вийшли.

Зала вокзалу втягувала в себе людей, що поспішали з пакунчиками, вузлами і напружено або байдуже чекали. Втягнули двері вокзального будинку й Діму з Нюрою. Діма провів Нюру до зали і промовив:

— Зараз я здам речі і враз повернуся. Почекай хвилинку і оці пакунчики залиш для себе — ти ж оці прохала?

Нюра зайшла в обдимлену тютюном залу. Діма з носієм пішов убік.

Чекати поїзда ще треба літ години.

Настирливо лізли у вічі розмальовані під плакат стіни — робітники з руками, довгими, ніж до колін, і селяни, в багато разів менші від коси, що тримають у руках, а посередині — традиційне ковадло. У двері вхлюпувалась нова юрба пасажирів — різноманітних, але однакових.

Вони прочовгували по паркету, оглядали залу, оглядались, потім сідали і вмощувались на стільці, на лави.

Та хіба можна хоча б одного з них порівняти з Дімою? Хіба вони можуть так познайомитись, як він, — ішла з театру сама, він пристав і — такий нахаба, ха-ха-ха! — таки добився свого, і тепер — ах, вона така щаслива!

Ну, куди отому нещасному Сагдові до Діми. Вона навіть інакше й не називає його, чоловіка свого, як Сагд, — по прізвищу. А Діма — таке хороше ім'я, та вона навіть і прізвища його не знає й не цікавилась — просто Діма або Дімка.

На величезному годинникові над дверима поволі підстрибувала стрілка, рухалась з хвилини на хвилину, але надто поволі для Нюри. Ще залишилось п'ять хвилин до відходу поїзда, твердо ввійшов височезний незграбний чолов'яга, задзвонив у дзвоника й гаркнув на всю горлянку:

— Другий дзвоник, Харків — Москва...

Зачовгали шумно ноги, загрюкотіли стільці, замайоріли голови, і людське зборище рухнулося до дверей. Нюра теж ворухнулася, але потім терпляче сіла. Встромила очі в двері, щоб тільки просунеться бобровий комір — враз іти до поїзда.

Подумала: «Ну, Дімка, капосний, швидше!»

Стрілка ворухнулася, чолов'яга знову зайшов:

— Третій дзвоник, Харків — Москва!

Нюра схопилася, потім поклала до себе ближче пакунок. Напружено дивилась у двері, а бобровий комір, руки в кишені і вся струнка постать Діми не з'являлися. Можна б було прямо до поїзда бігти, але в нього квитки і всі гроші — не можна купити перонного квитка.

— Дзень, дзень, дзень!

Міддю гукнув паротяг, розкрояв повітря і, розсипаючи на всі боки клубками дим, потягнув вагони.

Нюра схопилася. Поїзд пішов. Вона нервово встромила очі в щілину дверей — нікого не видно. Знесилено поплазували очі її по стінах зали й випадково уткнулись в об'яву великими літерами:

СТЕРЕЖІТЬСЯ ЗЛОДІВ

1924

ЕССЕ НОМО!

Уривок

I

Ми зійшлися з ним на тому, що для мене революція — це музика, Яка — невідомо, але обов'язково музика. Може, симфонічна оркестра, може — військова, а може, мелодія на скрипку. Бо я страшенно люблю музику, особливо скрипку.

А для нього революція — це могутня життєва проблема, на вирішення якої він посвятив усе своє життя.

Так принаймні він говорить мені.

Оце ті ланцюги, що зв'язали тепер міцно наші істоти.

Вечорами Тарас (він найшов у старовинному календарі, що по-грецькому ім'я Тарас значить — рухливий, метушливий) прохає мене грати йому на скрипку якусь річ глибокого змісту або імпровізувати сдесь, але грати те, чого він ще не чув.

Він сидить тоді поглиблено-мовчки й уважно слухає, а потім розповідає мені вражіння.

Ось йому здається, що він величезний криваво-червоний карбункул на великому міцному тілі. Вертиться могутнє колесо, захоплює те тіло, воно летить-летить — карбункул ятриться, лопається, як гарячий протуберанець, але замість лави з нього витікає гній.

І Тарас робиться сумний, а в мене в конурі стає сіро, темно й нудно.

Інколи він говорить, що він чайка або альбатрос,— над безоднею моря носить, квилить над бурхливими хвилями, та боїться кинутись у вир, поринути, і літає голодний, тужний.

І в мене в кімнаті під звуки скрипки так буває тоскно!..

Кімната в мене надзвичайно романтична. Вона в підвальному поверсі — кухня бувшого власника будинку. Напівтемна, нагадує печеру десь на високій горі, а гуркіт вулиць — то грім обвалів і громовиць. Я часто фантазую, і мені здається, що я великий Прометей, виривався з неволі і сховався в печері на верхівлі найвищої гори й у самотині готуюсь до нового виступу — нести в грудях людству іскру полум'яну.

Але реальність моєї кімнати надто неприємна! Наприклад, відчиняти вікно в ній ніяк не можна, бо, коли повіє вітерець, тоді пил, лушпайки з насіння і брудний папір, що ним забруднено вулиці міста, летять прямо мені на стіл.

А бувають і такі непорозуміння, що хтось іде собі по вулиці, плкне випадково і прямо в моє вікно — слина й повисне на скло.

Такі неприємності бувають... Звичайно, рідко.

Тарас любить музику, любить мою скрипку, а я не люблю його філософічних проблем революційної дії.

І коли він приходить до мене вночі (раніш, як о першій годині ночі, він не приходить, бо в нього є свій принцип) і починає розповідати про свої нові винаходи в галузі різних поліпшень громадського життя, мені робиться нудно, і я починаю грати на скрипці.

Я люблю тільки одно питання — питання мистецтва. Ще змалку я цікавився ним, зокрема музикою, але цікавився по-своєму. В дитинстві мені хотілось знати, відкіля й як робиться звук. З цією метою я розбив скрипку, балабайку і порізав гармоню. Це була офіра, що я приніс богові знання і для вирішення питання мистецтва.

Тепер я вирішую його теж майже такими засобами.

...Віра...

До мене часто, майже щодня, приходять Віра, й щоразу вибачається за турбування, і скаржиться на долю. Я помітив, що такі дівчата, як вона та її подруги, хочуть бути слабенькими, безпомічними. Та у Віри чудесні блакитні очі, що їх не можна порівняти ні з якими людськими скарбами. Такі блакитні, що можуть навіть сперечатись не тільки з бірюзою, а навіть і з тоскним по чомусь далекому весняним небом.

Вона розповідає мені про все. Про те, що вона любить бантики чіпляти на свою біляву голову, любить гарні капелюшки, одіж гарну й парфуми.

Розповідає, як випадково вона зустріла мене та як тепер радіє з цього.

А я дивуюсь її відвідуванню, бо завжди сиджу мовчки, і слухаю, і боюсь доторкнутись до неї, вона ж така маніжна, тоненька й легка, як пелюстки квітки. Я почуваю це тоді, коли вона сідає біля мене близько-близько.

Віра теж любить мистецтво, музику, а особливо театр. Вона

безтямно закохана в нього, це її найукоханіша мрія, і вона стримить усією душею на сцену:

— Ах, я не можу так, як ви, мені треба комфорт, справжнє життя, і я тільки можу мріяти про драматичну студію. Бо я так стомлююся на посаді і вже після обід не можу нічого робити. О, якби не ця революція, що змусила мене служити й розбила наше життя, я б уже давно була в Москві в Художньому театрі, а тут що ж, та ще тепер. Ах, таке життя!

Так говорить Віра, а я слухаю і мовчу. І любить вона мистецтво «настояще», а не якісь тенденційні сурогати. Читає тільки старих класиків та закордонних письменників, а укоханий її поет все-таки Надсон.

Хвильового ж і Тичину взяла в мене читати (а може, і не читала) тільки тоді, коли я запевнив її, що Хвильовий — американець, а Тичина — поляк і твори їхні — переклади на нашу мову.

...Я люблю блондинок. Не знаю, чому я люблю їх: може, тому, що всі класичні, найкрасивіші жінки в світі були блондинки. Але цей факт, тільки тому, що я теж блондин, робиться в розумінні Тараса фактом фатального значіння в моїм житті. І він серйозно й щиро за допомогою різних теорій доповнення, контрастів і інших запевняє мене, що над усіма феноменальними людьми висить дамоклів меч.

Можливо! Звичайно, факт сумний, але — доки там що — я цю частку свого життя прожив чудово...

II

В офіційному часописі Центрального Комітету Комуністичної партії за лютий місяць 1921 року у відділі протоколів і постанов надруковано:

«Тов. Тарас Скорак исключается из рядов коммунистической партии за преступное неисполнение партийной дисциплины, за интеллигентский подход к партийной работе и как лишний балласт в партии».

Того ж вечора Тарас писав у своєму щоденникові таке (він дає читати й мені):

«Знову життя повернулось до мене спиною. Підла баба фортуна майнула й зникла, залишивши мені розбитий келих, в якому раніш шумувало вино. Та я не надіну скорбну тогу й не посиплю попелом голову. Хочу працювати далі й докажу, що я не інтелігент і баласт у нашій революційній дійсності, а величина, яку заставлю поважати всіх. Ще побачимо: «Сміється той, хто сміється останнім».

Нехай мене робітники погнали з трибуни за те, що в промові я ухилився вбік від теми, а потім назвав їх темною отарою. Але я не кину настоювати, що слово «революція» — це не просте слово, а найглибша суб'єктивна субстанція масового розуміння, яка все ж не може бути виявлена одними економічними законами, а є тільки філософічною підосною головних моментів історичного життя.

Скоро про себе нагадаю!..

Але як некрасиво повернулось до мене життя! По невідомій асоціації мені зараз пригадався той злий випадок у тюрмі, коли мене кинули в камеру до всяких злочинців. Хоча я до них поставився і дуже добре, і ввічливо, усе ж вони налагодили мені штуку, яку проробляють майже з усіма новими в'язнями. Було так: оголосили, що в одного з в'язнів десь зник ніж. А ніж у тюрмі — це цілий клад. Почали шукати і не знайшли. Тоді один із них, «ширмач» Круть, заявив, що йому здається, ніби украв того ножа я. Скільки я не відмовлявся, не вірили й примусили поклястись на ікону. Зняли ікону, а мені зав'язали очі і сказали, щоб я клявся і цілував тую ікону. Я поклявся, а замість ікони один із них підставив мені для поцілунку голу задницю, і, коли я поцілував її, у цей мент мені розв'язали очі. А на другий день уся тюрма знала про це, і мені не давали спокою.

Чому така дивна асоціація виникла зараз, ніяк не розумію і т. ін.».

...Коли цього разу прийшов до мене Тарас, він уже не скаржився мені на те, що його викинули з партії — поступили з ним нечесно. Бо він говорить, що зможе доказати їм, що зрозумів і відчув сучасність глибоше за тих формалістів.

Пам'ятаю, прийшов він до мене вночі. Я помітив, що він почав трохи товстіти, добріти, і рухи в нього стали поважніші, розміреніші, ніж раніш. Приходив навіть чисто виголений, у свіжих сорочках і завжди в нових краватках.

Між іншим, Тарас старовинного українського аристократичного роду: дід у нього був, правда, грек, але одружився з якоюсь родичкою гетьмана Полуботька.

Цим зокрема Тарас і доводив свій потяг до особливого естетизму і свої тендітні почуття. А в цей час він міг уже своє життя поліпшити, бо, як інженер, мав добру посаду й навіть почав їздити на автомобілі.

Стомлено розповідав мені про свої останні роботи. Працював він над вирішенням питання про всесвітню революцію за допомогою філософії й математичних формул.

Говорив повільно, впевнено, з замилюванням собою. Встане, швидко ходить із кута в кут кімнати, і його висока постать дістає головою до стелі.

У мене маячить в очах, наче він качається, він маятник, і коли розповідає, то мені здається, що він читає мені дитячі книжки з пригодами.

Говорить, що робота партії, звичайно, неправильна, бо зовсім не тими шляхами треба йти до всесвітньої революції, щоб не було того, що було в нас. Перш за все в нього філософічно-суб'єктивний підхід до слова:

— Саму душу, душу слова ти не розумієш! — хвилюється він, хоча я й не сперечаюся з ним.

— От візьмімо слово «Чека». Тут чувається зразу зв'язок з колесом, з колесом революції, що знищує все старе й веде людство до нового життя, — це надзвичайне слово, влучніш якого придумати неможливо для ілюстрації цієї установи!

З цього й ще деяких слів (Пуп — а є пуп землі в старовинних мітах) Тарас виводить майже весь принцип боротьби, всю теорію, як можна побороти контрреволюцію. Додавав він тільки ще таку математичну формулу:

«Коли з числа забитих і покалічених у часи імперіалістичної війни й великої революції вичислити кубічний корінь і поділити на інтегровану цифру загальної культурності людей, тоді й будемо мати математичну основу, яку й мусимо пристосувати до боротьби з капіталом».

— А от такі слова, як «Угні», що нагадують індуські слова, вказують на містичні підвалини всієї революції.

І ще багато він приводить мені, і розкладає нові слова, і до- казує свою теорію.

III

Я по весні гублю спокій свого життя. Мені хочеться чогось невідомого — широких просторів, фіолетових далів, важких чорних степів, землі — землі свіжої, чорної, безкрайої!

І коли я не витримую, коли мене задушають вулиці, я нестямно біжу за місто, за парк, падаю на землю і притуляюся до неї. Тоді мені хочеться бути змієм, плазувати черевом по її сильних крижах, рити кігтями, цілувати в нестямі й жазі.

А на обрії я бачу, як чорніють борозни, і на них колунаються люди.

Здивовано дивиться сторож будинку, де я живу, коли я вибігаю із свого підвалу, беру в нього сокиру й починаю рубати дрова по дві години підряд із таким запалом, що в мене на руках лопаються водянки.

Іноколи я просиджую десь за парком цілу ніч і бачу, як сивіють вранці білі шляхи на обрії, у душу протягають руки, і хочеться, як келих вина, випити і небо, і зорю, щоб упитись до безтями.

А вдома я беру скрипку і щось невідоме граю — граю весняні гімни і притискую до себе скрипку так, як хотів би притиснути степ.

А потім біжу заробляти копійки уроками і вчитись.

...Я навіть не помітив, що довгий час до мене не приходила ні Віра, ні Тарас. Бачив тільки раз, як вони вдвох їхали на автомобілі. Віра сиділа близько його, і в неї розкучерявилось волосся й розжеврілось обличчя. Я пішов здивований далі...

А одного разу ввечері я прийшов додому, а вони сидять у мене. Тарас ходить по кімнаті й напружено щось розповідає.

Очі Вірині мені завжди нагадують сизо-лілову далеч степу, а тоді вони були якісь особливо таємничі й холодні, як крижаний північний бігун. А Тарас розповідає далі:

— Да... Так ось головні проекти моїх будівель, над якими я працюю тепер. Але трохи ухились убік: коли проведуть у життя мою теорію про безкровну, математично розраховану всесвітню ре-

волюцію, тоді треба буде зробити так, щоб не тільки ми, а весь космічний світ знав про неї. Для цього нам треба поставити на землі декілька величезних статуй Перемоги й Волі, приблизно як половина земної осі. Скажіть мені, чому перемогла наша Червона Армія всіх зовнішніх і внутрішніх ворогів? А тому, що вона схожа на багатирів старих часів. Ви думаєте, її випадково одягли в лицарські шлеми? Ні, тут глибокі таємні підвалини. Візьмімо такий приклад: Буденний із своєю частиною тільки тоді почав перемогати ворогів, коли армію одягнув у шлеми. Оці шлеми є містична підоснова нашої перемоги. Так от, статую такого лицаря в шлемі з червоною зорею ми й поставимо на бігунах і в інших місцях нашої планети.

Над конструкцією цього лицаря і працює він, Тарас, а особливо над його установкою. Він думає його збудувати за принципом башти Татліна.

— Розумієте величність цієї будови! — закінчив він патетично-театральним вигуком.

Віра дивилась на нього з благоговінням, а потім промовила:

— Ви знаєте, а я ніяк не можу розібратися в усіх оцих словах і назвах сучасних. Маркси, Енгельси, всякі «коми» і «дели». У нас на службі є комсомольці. Ах, вони такі нечепурні, нікчемні, а завжди говорять про різну роботу, спорять про Маркса. Хлопці з дівчатами пообнімаються й ходять по коридорах — так негарно. Я пробувала говорити з ними, а вони не звертають на мене ніякі-сінької уваги...

Тарас починає їй щось розповідати, а мені хочеться впасти і сміятись, сміятись, сміятись, як нестримному Сатирові...

...Від мене вони пішли вечеряти в ресторан «Прогрес», а потім катались на автомобілі.

Із увічливості, мабуть, запрошували й мене.

IV

Знову я довго не бачив Тараса. Одного разу, проходячи повз будинок, де живе Віра, помітив, як вони пішли з нею туди, і це мене надзвичайно здивувало... А може, він приходив до мене, бо я ніколи майже не був дома.

Весняна повинь переповнює мене вщерть, і я радію нікому не відомою радістю. Свою енергію я виливаю в фізичну працю, в скрипку або біжу за місто.

Весняна повинь ллється великими джерелами з кутів, зо всього обширу світу, підхоплює мене і на крилах радості несе; я ходжу й усміхаюся і часто бачив, як на вулицях мені незнайомі люди теж усміхались, і я, засоромившись, червонію.

Коли я не йду за місто, тоді, звільнившись від занять, ходжу блукати по місту.

Дивлюся на садки, огорожені дротом замість паркану, і думаю...

Холодні зими поїли паркани. Потопили паркани в пічках, так званих «буржуйках».

Згадую, як я ще рік тому ламав паркани, дерев'яні ворота, одхожі місця, щоб хоч трохи нагріти свою кімнату і зварити незмінну пайкову пшоняну кашу.

Тоді з усіх вікон великих шестиповерхових і малих будинків міста висовувались дратуючі чорні пальці димарів, закопчували вікна, карнізи будинків, а кімнат не нагрівали. Люди одягали на себе все тепле, що можна було одягнути, і мерзли. А пальці з димарів наче сварились майбутньому, посилали у височінь дим; і здавалось мені тоді, що він кличе всіх кудись уперед, бо він — породження революції.

Тарас сперечається зі мною. Він запевняє, що ці пічки є одна з хронічних болячок нашої дійсності, яка залежить від неправильно поставленого питання з постачанням і невмінням використати теплову енергію. Можна б було робити нові винаходи, здобувати іншими засобами тепло.

Це він говорив, коли ще був у партії і дуже критично ставився до її роботи. Виступав там із різними проектами, з яких ні один не був затверджений, і він лаявся і говорив, що його не хочуть зрозуміти.

На його погляд, революція засіяла болячками всю нашу країну: поруйнувала будинки, позапльовувала, позабруднювала міста — немає грошей. Але разом із тим кожне повітове місто мало свою газету, декілька політосвітів, десятки культкомісій, а не мали паперу писати «входящих» та «ісходящих». Революція — це стихія, смерч, шквал, а ми в двадцятому віці мусимо все робити точно — скрізь потрібна математика, формула, точний облік.

— Немає глибини підходу, не винайдено з самого початку тих розумних меж, за які не можна виходити.

Це було його твердження, і він починав часто викладати якісь надзвичайні формули, числа, говорив про них по три години.

...І я ходжу по місту допізна. На вулицях продають барвінки та інші квіти, і люди, люди без кінця.

Найбільш мою увагу звертають на себе жінки. Чудово одягнені, підфарбовані, з кокетуюче закинutoю головою. Деякі особливо вражають мене своїм обличчям, я оглядаюсь і дивлюся тоді вже не на обличчя, а на спину й міцно охоплені гарною сукнею стегна, що нахабно рухаються з кожним кроком.

Які далекі мені ці жінки! Скільки не стримлю розпізнати їхнє життя по обличчю, не можу. Як сфінкси, замкнені. І мені згадувався каламбурний парадокс Оскара Вайльда, що «жінщина — це є сфінкс без загадки».

Але які зрозумілі мені були ці «сфінкси» тоді, коли вони ходили в лантушаних спідницях, у солдатських чоботях, а літом у дерев'яних сандаліях, які ми називали «копитами». Тоді, коли по дві години стояли ми рядом у черзі за півфунтом житнього хліба або за обідом у радянській їдальні, вони тоді були такі близькі, і я їх чудово розумів.

Іноколи бувало, що я в задумі доходжу до площі Пролетарської Рози, від якої в усі кінці міста розбігається багато вулиць і ву-

личок. Частина вулиць іде до центру міста, до великих шумних вітрин, побіля яких стьождкою черви сунуться люди, а частина — в темні й тихі околиці. З темної вулиці виринає непомітно невідомий «сфінкс» і несподівано підходить:

— Гражданин, ви скучаєте, пайдьомте?

Так просто говорить, як ванько запрошує: «гаспадин, паєдем». Майне обличчя — нафарбоване, напудрене, виснажене, з глибоко запаленими очима.

Цього «сфінкса» я цілком розумію, але кидаюсь убік, а він хриплим баритоновим контральто кричить мені вслід:

— Сволочь!.. Його в душу мать. Баїться, святой! Будто не хочіть! — І знову лайка.

А я тоді біжу додому.

Але я вже не можу терпіти більше свого льоху. Навіть уже здається мені, що я зовсім не люблю великого міста, а люблю степ.

А що я більше люблю: чи степ, чи велике місто? Не знаю.

Очі Віри мені нагадували глибокий степ... А чому б їм і не нагадувати, коли тепер весна, травень, а я виріс серед степу, а у Віри чудесні очі...

Я зненавидів остаточно місто — мені здається, що на власних раменах я ношу всю оту вагу шестиповерхових будинків, а вони байдуже так дивляться на мене.

І бачу я, що одквітли каштани в алеях парку і пелюсточки білі падають на землю мертві. Це проходить весна...

Та я вирішив тікати додому, на село до батьків, а там — косити, в'язати, упиватись степом. Бо у моє вікно летить пил з бруку й лушпайки, а каміння таке гаряче, зле...

Тоді прийшов увечері до мене Тарас. Прийшов з обличчям винного в якомусь злочині і не з тими самовпевненими рухами, що завжди.

Я помітив у його зовнішньому вигляді кардинальну зміну. В руках тримав він стек і рукавички, одіж особливо гарна. Завів собі англійські вусики і проділь посередині, і від нього несло парфумами.

Прохав мене не дивуватись, що не заходив, бо він останній час дуже працював ось над чим.

Всім відомо, яку данину людьми взяв тифус у нас під час боротьби й голоду. То це величезна кара!.. І homo sapiens, переможець пролетаріат, і його здобутки можуть залежати від якоїсь там тифозної воші.

Так от він, Тарас Скорак, хоче врятувати людство від цього зла! Він працює над великою книжкою під назвою: «Тифозна воша і пролетарська революція». Це буде великого значіння твір, який будуть брати майже за основу для вивчення історії революції, етики й мистецтва.

Він розв'яже багато пекучих питань всесвітнього значення. Він же разом хоче прикласти до цього і свою теорію сучасної словотворчості, її суб'єктивно-філософську глибіню і значення для сучасності. Бо є багато слів, які просто самі говорять за себе без ніяких тлумачень.

Далі розмова перейшла на Віру. Я відчув, що це є причина приходу Тараса.

— Ти зрозумій, яке в неї прагнення до мистецтва, зокрема театрального, яке глибоке прородне почуття естетизму! Ти знаєш, я її називаю золотокудра Ізольтда. Що, влучно?

Він повідомив мене, що вони покохали один одного й вирішили одружитись.

Між іншим, щоб не ображати її батьків, вони повинчаються в церкві, але ж я знаю його погляди, і, звичайно, тут не може бути й речі про якусь там зміну їх. Просто із стратегічних міркувань треба трохи поступитись ними. І Вірочка навіть примусила його надіти на шию хрестика, щоб довести батькам, що він не безбожник.

— Ну що ж, люди вони старі, старого закалу. Нове їм не потрібне, а мені ж це дрібниця!

Тарас запрохав мене першим шафером, Вірочка цього дуже хоче, і щоб я обов'язково взяв із собою скрипку, а вони ще дістануть на той вечір піаніно.

У Тараса горіли очі, були вже різкі рухи. Він ще повідомив мене, що вони будуть жити у Віриних батьків поки що, а зразу після весілля їдуть на курорт — він уже все влаштував.

Стиснув міцно руку і зник.

А мені хотілось упасти на ліжко й сміятись, сміятись, сміятись до безтями.

А на другий день я плюнув на все, взяв під пахву скрипку, поклав у торбинку ноти й пішки пішов додому у своє село за сто верстов від цього мільйонноого вовкулаки-міста. Знав, що мене зустріне там матуся — у неї зморшки на чолі, на щоках, під очима. Буде дивитись на мене оксамитом таких лагідних простих очей і говоритиме:

— Ти ж там голодував, як схуд, ото, бач як... — і обов'язково захоче торкнутись до моєї голови цупкою рукою.

А йшов я довгими нашими шляхами, нивами поміж хлібами,

хлібами,
хлібами...

Виходив з якогось села вранці й серед розпечених, налитих соками ланів ставав і грав на скрипку невідому серенаду або величний гімн і славу кучерявому Панові.

І коли ранок точить з неба червоний зоряний мед, і цівкою його в груди ллє, я граю гімн простору, бо це —

далина,
далина,
далина така...

І я думаю:

«Феноменальна людина я чи Тарас — чи це непорозуміння?..»

Ще й досі цього питання не вирішив. Але гадаю, що він безперечно цікава людина!

Перепелиний крик чули в червневий вечір, коли небо бризкає рожевим, коли хмарки димком розпливаються жовтогарячим, пурпурним, фіолетовим. А вдень сонце — як жаровня. Чебрець, полинь та житній колос — чирк-чирк,— і не розмовляє один з одним, хилиться, тулиться — рідні.

На межах коники на герці — хто кого перекличе, і перепелиний крик у південь — з-під землі каменем затріпотіло, зникло в яру.

Степ, спека. Вітрець на сонці блищить крильцями зеленими, як увесь зелений день, і наче й не бачить, що ось вибалочок за яром, на горі — терен, глуд та жостір.

Коли тікали офіцери, тут позиція була. Довго били червоні, поки вигнали й повалили панів у Чорне море, а далі й за кордон. Покопирсана списами плоть земляна, залита живицею, стоптана тисячами солдатських ніг, а від набоїв ще й зараз ями не позаорювано.

Навкруги хліба, степ, як очі зелені, як літній день. Раніш сюди добігала вода струмкова і росли тут вогкі свіжі й холодні трави лугові (пам'ятаєте, літнього дня в спеку сховаєш голову в лугову траву некошену, а вона свіжа, холодна). Тепер залишився тільки солонець сизий, лисини глинисті та куці сухої осоки, вербички.

Роззутий сидів під кущем Васька Морозов. Онучі лежали осторонь, а він брудною рукою обламував нігті на чорних, як земля, ногах. У рудому, аж червоному, волоссі і на обличчі масному, наче намазаному смальцем, сонце бавилось зайчиками.

— Дак вот, Міть, красивая, стерва, попалась. Я ей говорю: ложись, сука паршивая, а она еще просітєся... Я ейо легонько ножом чірканул по животу, как заверещіть,— ах ти ж пархатая,— в зуби — легла.

— А потім? — нашвидку запитав Митро.

— А патом горло чірканул і пашол — патронов мало било... Тада с німі не хороводілись. Ха-ха-ха!..

Він засміявся хижо. Під губами, як гнилими варяницями, зуби — довгі, жовті, трухлі кілки.

Митро одвернув голову в другий бік.

— А ти ж і собака хижий!..

— Што, не нравитєся? Ех, ти, а ещо говорить — атаман... Не такоє, брат, бивало...

— Молодець, Васька, так і треба їм, усіх жидів треба вирізати, з дітьми. Я сам їх, як курчат, патрав тоді,— говорило обличчя гугняво, ковтаючи слова. На щоках і на лобі струпи й чиряки, шия аж порепалась від білих гнойовитих прищів — це Терешко.

Терешко продовжував:

— Я й зараз не милую. Попадеться на селі котра: лягай. Хай видихають усі: вседно мені пропадати — життя не дають, сволота. Замок.

— Ще й отаманом зветься,— додав Серьога.

Почав виправдуватись Митро: він теж не милував, та тільки ж красива дівчина.

Хижо, гугняво, захлинаючись, зареготав Терешко, бо ж Васька її до сідла не прив'яже.

— Та яка б дурна й пішла ще з отим рудим опудалом! — викинув з рота слово Серьога...

— Да я немогого того, насчот красоти, не особенной. У нас вся сем'я така... коренастая...

— У вас там усі на чортів похожі!

— Ну, братішка, не говори, у нас девкі куда... Я сам бароху імел. А Мить тоже красивих любіт. Ївга...

Васька причмокнув губами.

— Не прийшла вчора...— задивився на небо Митро.

Наввипередки гналися вітерці й чіплялись за листя, за квіти, за волосся.

Вилаявся Терешко, що не прийшла вчора «связь» — Кузьма, і провіант почав виходити, треба знов збиратися в «поход». Він струпуватим обличчям поглянув із запитанням на Митра, той не ворухнувся...

— Самогон не пріньос... Разсволочался Кузька...

— Говорив йому: бандури випустю колись... Випить би, чорт! Терешко сплюнув жовту слину вниз.

Вийти на бугор — в даліні село. Збоку покручений шлях, а на всі боки єдваб зелений.

День медяно-густий, пахучий тягнеться прозоро-зеленим смаком — хоч пий.

Підвівся Терешко і, трохи шкутильгаючи на слабих ногах, вийшов на бугор, ліниво оглянув просторінь, повернувся й знову ліг.

— Говорив — бандури випустю. Випить би — пече...

Не ламав нігті Васька, байдуже розглядав руду, мов нафарбовану дубовою корою, онучу.

Він хотів знову розповісти «історію». Терешко запротестував — набридло!

— Якого чорта тебе Чека не розстріляла — там таких, як ти, не милували.

Терешко почухав шию й прогнав мух, що липли на струпи, як на труп, і з зацікавленням поглянув на Ваську.

Розповів Васька, що там тільки дурнів розстрілювали, а його не так просто розстріляти. Хоча й знали, що він виробляв при гетьманцях. Але він від усього відмовлявся, а потім там дурні сиділи, і він їх:

— На чувствітельності спаймал... Білі тольки здорово...

Васька сказав, що він селянин, незаможний, що пани його обманули, і, щоб покаятись, попрохався у Червону Армію, а звідти тікати прийшлося:

— Одного парня укокошіл.

Терешко з запитанням поглянув на Митра: все хотів узнати, коли вони вже підуть «у поход».

Той лежав голічерева під кущем і ловив очима пухкенькі хмарки... Для нього все було просто, як і для всіх: повороту немає, щось треба робити далі. Мріяв. Думав. Десь батько-пін, тут недалеко в селі, о. Леонтій — був колись товстий, з дужим голосом і густо-рудою бородою, любив птицю всяку, свиней і його, Митю.

Виснажила попа революція, злякався пін революції — сама борода зосталася, усе думає він, як із богом бути.

Повороту немає, а може... Бурса... Гайдамаки... Варта...

Коли сам піде, уб'ють ще чєтверо. І так насилу вдержує. Вчора Ївга не прийшла — може, що нелевне... На гнідих скулах виступив піт від напруження, під руським волоссям на скронях билися хутко жили.

Терешко все підкоцується... Хлопці з села не пішли за ним — бояться...

— Написав листа й передам в отряд, коли прийде.

Сказав Митро і знов одвів очі. Він написав листа, відозву до того загону, що чекали в село; починається цей лист так:

«Іменем українського трудового народу й селянства від штабу війська Всеукраїнського повстанського комітету наказуємо вам негайно... В противному разі...

192... року, ... червня, ... дня.

Начштабу П е т р о К р у к.
Осавул Т е р е ш к о В и р в а».

Тепер військо лежало голічерева й чекало вечора. Терешко зганяв мух із своїх струнів, а Серьога хрпів, у руці тримав ремінь від одріза — на випадок лихий.

День зеленью шарудів — біг степом хвилями й ховався десь.

Відірвався від рядна Митро, взяв під пахву одріза, міцніше засунув за ремінь бомбу і пішов, круто ступаючи на п'яти, у другий кінець яру, у холодок, до води. З-під ніг сипалася руда глина.

Мов гострими ножами, очима злого пса Терешко проткнув його в спину.

— Начальник штабу... Зараза... з курвою зв'язався й крутить, як циган сонцем. Провіант виходить...

Васька облизався, бо він міг їсти взагалі безмежно багато. Рижі гнилі зуби його, як жорна, перетирали їжу й кидали в шлунок — в безодню. Була їжа — Васька цілий день жував жуйку, а голодний робився злим і вовком кидався.

— Да, без жратви, брат, плохо. Знаш, Терентій, мне каби шамануть харашо давали кожний день — ні чорта мне й не нада...

Захлинаючись, почав Терешко ляяти Митра. Називає себе офіцером, а злякався якогось там загону. Всіх треба бити і брати все, а він панькається, зв'язався з Ївгою й не хоче чіпати свого села. На чорта він їм потрібний — самі б робили, що схочуть. Матюкнувся з загрозою, що однаково укокошить його, а то Кузька говорив, що Ївга умовляє навіть у село повернутися. Наче без нього немає отамана! От він, Терешко, ого!..

— А чіво с нім хороводіться-то: в штаб Духоніна, і канец. Долго разве?..

— Обережний, собака!

Посварився кулаком у той бік і став крутити товсту цигарку цупкими пальцями.

Один край пухкої хмарки зробився червоно-оксамитовим, гарячим. Від сонця йшла смуга густа, що грала, як золото-срібний меч, і різала сутінок. Тіні зламали яри на кривулі, день почав синіти, з трави пішла свіжість. Цвіркуни заграли на скрипочки.

Близько-близько забив перепел до самиці, голосно, чисто й тривожно (перепелиний крик чули в червневий вечір)...

Недалеко послався посвист. Двічі — значить, усе гаразд. Коли тривога, тоді Кузька тричі свистить.

Терешко підхопився на слабі ноги й піднявся на бугор.

Серьога проснувся. Від Кузьки падала рівна довга тінь.

— Здорово, команда — штаб війська генерала Радко, Митрія... Гостинці!

Єдине око Кузьки завсіди мружилось від сміху, а замість другого була червона яма.

Митро круто підійшов до гурту.

У клунку задзвеніло склом. Васька поліз і дістав пляшку самогону.

— Пожді ти, стробітель!

— Братця, діло сурйозне!..

Розмахуючи руками й підстрибуючи, Кузька намагався розплющити якомога ширше своє єдине око, схоже на велику намистину. Розповідав, що карного загону чекають, а зараз з'явився в село якийсь «кооперативний хлопець», говорить, що хоче організувати кооператив. Живе в Чалія. Мабуть, шпійон.

— Всіх їхніх бить, і край!..— за всіх відповів Терешко, і заговорили всі разом.

— А він удітий добре, бо в мене немає піджака...— сонно процідив Серьога.

Мовчки Васька лив у горлянку самогон і спльовував.

Йшли мовчки, трохи хитаючись, з одрізами й бомбами. Туман бавовною висів важко в долині.

Металево дзвеніли зорі.

Куці стояли сутуло, згорблено — чорні, мов старі діди. Інколи здавались камінням важким.

«Ївга не прийшла, Кузька сказав їй, що в них діло сьогодні, а що йому до того? Говорила, що Кузька зачіпає її. Терешко знову мало не вистрелив у нього, каже — «женотдел» відчиняє, Васька розборонив. Заїдається Терешко, особливо коли п'яний».

Це думав Митро, поправив «нагана» на боці. Ще пригадав:

«Аж піна на губах була — розлютувався. Говорив, чи дозволяє батько святий убивати? Кузька підкине листа загону від «повстанського комітету» і буде баламутити людей. Колись загін міліції втік, коли почитав відозву, а тепер... Ївгу теж батьки лають,

говорять — шлюхою стала, нахваляються прогнати. Ївга... так... у неї такі міцні стегна...»

Думав Митро про батька. Умовляє в село повернутись, і Ївга теж. Над вухом настирливо й нудно на високій ноті дзеленьчав комар.

Чоло інструктора по кооперації Клинка блищало. Одна якась думка нахабно лізла в голову — гнав геть.

Вели, не говорячи ні слова, мовчки, похмуро. Серьога вже встиг розглядіти на ньому солдатського кольору френч і добрі чоботи.

На дні яру темно, і він здавався глибоким-глибоким. Місяць вишкірив з одного боку вищерблені зуби й уперто намагався пережувати й проковтнути темряву.

— Ти хто будеш?

— По кооперації працюю.

— Ті самі, що не дають нікому торгувати... Шпійон. А личність де? Сідай отам, та гляди — подумай тікати.

— Я постою.

Васька розмахнувся — і кулаком його в обличчя.

— Садись, приказують!

Хлопець повалився й сів.

Митро запалив сірника й почав читати вголос:

— «Інструктор для організації кооперативних установ... Всім радянським установам оказувати содействие в работе товарищу Клинку».

Терешко підійшов до хлопця швидко, коливаючись, і несподівано вдарив його в зуби каблуком.

Щось хруснуло, той схопився за обличчя. Заюшилася липка пахуча кров, закапала на одіж, пробиваючись чорними струмками між пальців.

— Ти не обмазуй френча, а то тельбухи враз випустю? Чуєш! Кров розлютувала всіх.

Своїм єдиним оком Кузька з хижою насолодою слідкував.

— Роздягайся, та швидше!.. твою в Христа деву Марію...

— За віщо ж?

Похмуро Митро поклав руку на наган:

— Пождіть!

Хутко підстрибнув до нього Терешко й почав перед його обличчям лаятись, що, може, він його назад пустить, до Ївги хоче... Семінариста...

Бризкав слиною. Обличчя вперте.

— Ну, швидше!

Хлопець роздягся і в білизні стояв білою, блідою плямою, як у савані. На сорочку капала кров.

— Ходім.

До білої тіні підплив Кузьма:

— Коперативи вам, покажемо вам коперативи!

Васька:

— Патрони на вас тратіть...

Поринули вниз за кущі. Митро залишився сам.

Басом прогудів жук. Місяць почервонів, ніби насмоктався крові. Небо почало зав'язувати рожевого бантика на свою оксамитову голову.

Перепелиний крик.

Крик птиці і твердий слід звіра-вовка — виє голодний у хугу.

Далекий Сибір... кедрі, сосни... Тирсу колись оспівували в піснях... Степ — сльози. Стоптаний, збитий степ... Колись — тирса, воли...

Тепер — машина. Тепер — радіо, пропелери.

Степ стоптаний — сльоза.

...Вогкий запах та синій прозорий смак ранкового степу. День ішов рудий, а потім сірий, невмитий.

Пострілу не було чути, хоча Митро чекав, сидів на землі. А ось і четверо вийшли із-за кущів, підминаючи під себе траву. Кузька зайшов перед очі Митра, черкаючи носками зарошену глину.

— Анба... копоратор...

Митро на нього не глянув.

Нажав легко на собачку Терешко за спиною в Митра, і куля пробила голову.

Захаркотів Митро, зробив рух рукою. Васька схопив його за волосся, нажав коліном груди й хутко схопив у нього з-за ремінця бомбу.

— Отак, падло попівське, отаман!

Терешко копірснув його ногою.

— Ні, брат, бомбу сюди — тепер я буду; не такий, як оцей. А ти, Кузя, завтра ладнай там усе, і гайда на Семенівку, нічого там...

Місяць дивився хижо, тужно. Дорога в даліні сіріла, зламалася і вп'ялася тупо в жито. Драв деркач.

Жваво ходив по селу Кузьма, ковзаючись у чоботях, густо намазаних мазутом (в економії був паровик), зустрічав людей, ставав біля них, намагаючись розплющити око, мов боячись забути, говорив:

— Еге ж, дрян'я діла, ідуть комунію строїть, отряд, усе одно, що панщину. Глядіть, не той... нічого такого... Іменем українського народу повстанський комітет відозву... той... що, значить, з комунією боротись, з панщиною... що, значить, ідуть... будем боротись.

Дядьки розставляли ноги і, твердо стоячи на них, поглядали на нього, кивали головою:

— Та нам, собственно, що. Нехай борються, аби тихо та мирно, аби мирно було. Набридло... Так, так, наше діло — мовчати.

А коли Кузьма ковзався далі, — дивились йому вслід:

— Падлюка отака... І куля його не бере, ворюги шмат...

На вулиці колись росли осики — тепер їх на паливо порубано під саме коріння... Вулиця швидко, куряво, рівно біжить до церкви і круто звертає вліво — напроти волость.

На сухому обличчі о. Леонтія лежали в зморшках терпеливість і покора.

Зараз тільки погодував курей і виганяв у вікно мух — обережененько, щоб ні однієї не придушити.

Думи заїли, напосілися на голову — гнітять. Охолонув народ до церкви — турботи заїли. Не бояться нікого й нічого... Ох, і часи ж пішли... Турботи, що через них полисіла голова й очі стали скляними, наляканими, — нікому не вгодиш... І на Митю немає надії тепер... Через сухе чоло о. Леонтія синьою смугою йшла жиля, ховаючись під волоссям.

Колись суворий, строгий був піп, з густим басом, огрядний, з червоною бородою. Тепер залишилась тільки борода. Тихенько охнув о. Леонтій і сів на лаві, подумав:

«Або друге пришествіє, або... хто зна...»

Кузьма в хату вбіг і своїм оком оглянув швиденько хитро стіни, встромляючи його в усі куточки.

В хаті пахло оливою, вогкістю, зіллям, що ним уквітчано божницю, і тією старечою цвіллю, що нею пахнуть льохи.

Завертвівся Кузьма.

— Що, як поживає бог ваш, панотче? Все думаєте?

— Сідай, Кузьмо...

І сам не знає він, піп, що з богом. Думає і ні до чого не додумається. Чи він наказує всіх, чи його й немає. От лаються тепер і в бога, і в Христа, і в божу матір... нічого... І гонять бога, і церкви зачиняють, і невідомо, чи він є, чи його немає. Обрядів не сповняють. Коли б Митя був дома, то він і покинув би — заробітку ж немає...

— Не буде вже Митра!

Зморщилось око в Кузьми — не те сказав, не треба було казати.

— Як?

Оце ось, батя, тут «Іменем українського народу» бомага, в огряд, значить, що значить, повстання... Так щоб ви дядькам...

Хутко, белькочучи, говорив Кузьма, але о. Леонтій злякано — шкура збіглася на лисину:

— Де ж Митя?

Рукою схопився піп за лавку.

Митро... Вчора його Терешко укокопив — тільки, їй-бо, не я. Бій мене сила божя, хоч із хрестом, — Терешко... Я — ні...

Очі стрибнули в о. Леонтія і зробились вогкі:

Пріня, Пріня!.. Господи помилуй!..

Схопився він і знову сів... Губи ворушилися, мов п'явки.

На чолі міцно напружилась змією й хутко забила синя жиля.

На вікні бились у скло мухи.

Пахло вогкістю і цвіллю.

Сход збирався. Люди важким гнітом давили землю вагою і терпиче чекали — занилені, стурбовані.

Гомоніли глухо.

Кузьма тут ковзається від одного гурту до другого: він проти

влади нічого не має, тільки от повстанці, і треба бити, коли треба. Колов оком, його пропускали мовчки. Земля поважно тримала по-статі.

Озирнувся Кузьма на всі боки, примружився і голову в плечі сховав, коли помітив, що кіннота почала їздити навкруги.

— Не первина. Не видадуть. Бо буде їм те, що колись було, — обрали «Совет», а він в очереті сидів, аж поки дозволили вийти...

Подумав:

«Не видадуть».

Напружено мовчали.

...О. Леонтій залишив Пріню, високу виснажену попадю, плакати, а сам, мов закам'янів, сидів у садку, й кудись дивився, і нічого не бачив... Митя, єдиний... надії покладав...

З горя закам'янів — усе нехай згине, а чому ж на нього так багато...

Губи шамотіли.

Напроти, коло волості, хтось почав говорити, вигукати, кликати.

Встав о. Леонтій, пішов до воріт; підбіг до нього жирний песик Рижик, завертів хвостом.

Поправив ворота о. Леонтій, легенько копіркнув носком Рижика і твердо, рішуче пішов до ганку крізь натовп.

Спітніле обличчя кучеряве (червоний бант на грудях) вигукувало запальні слова, розмахувало руками, часто повторюючи слово «товаріщі».

Навкруги кіннота. О. Леонтій зійшов на ганок, став біля промовця близько:

— Ваше... товариш... господин, один син Митя, говорю, що...

Промовець припинив говорити, здивовано поглянув на суху, суворо постать попа...

— Митя... говорю, убили... мені нічого. Я не знаю, чи вірю в бога, чи ні — загубив віру, а шукати вже пізно, а убили... Он... он... він, отой Кузьма, розбишака, катюга... він з ними... беріть!

Суворо-караюче підняв руку, знайшов очима Кузьму і у весь голос:

— Отой он, Кузьма, в їхній компанії, ворюга!..

Зірвався з місця Кузьма, пробив натовп і подався бігти, трохи схиливши набік голову, як баский кінь.

Юрба загомоніла:

— Лови-и-и!.. Держи-и-и!..

Полетіло, понеслося з курявою.

Хтось вистрелив. Кузьма перестрибнув через тин, а за ним гналося двоє верхи. Побігли й навперейми.

Курява сховала все.

У Кузьми очі були, як дві криваві плями, а в одну вставлено гарячу памистину. Одіж пошматована, на сорочку капали краплі крові з пилюгою.

Захвилювалось... Командир не дав бити. Плакав Кузьма, просився, махав руками:

— Бий мене сила божа, я не той... Йй-бо... Я все скажу, все, тільки я не... я нічого.

Падала курява. Натовп вагою давив землю. Земля поважно тримала постаті.

В ПОЛУМ'І

I

Підвівся з-за столу старий Йосиф і почав убиратись, щоб іти у своє «заведеніє»,— ось поряд із хатою на оцій глухій вулиці глухого міста.

По вулиці навіть рідко їздять — інколи притупотять ноги — й уклін Йосифові: о, хто не знає чесного старого Йосифа в цьому місті — ніколи зайвого за роботу не візьме. Так і говорять, коли дорогу вказують:

— А там, зразу за Йосифом...

Устав із-за столу Йосиф — між бровами круті, глибокі дві зморшки, збіглася між ними шкіра горбом, і брови сиві низько впали на очі перами. Борода розгладилась.

Вже на старих руках жили сині випнулились — не ті жили, що випинались, як бив великим молотом у кузні. Ту силу роки з'їли та оці злидні — сам-один з отими руками на всіх.

— Хе, не такий Йосиф колись!..

Вдарить інколи молотком і чує, як у грудях заколе,— значить, треба відпочивати. Напинаються жили на чолі, на руках, а від горна в очах кола зелені, червоні...

Кучерявий десятилітній Аврам подав батькові хвартуха й заглянув йому у вічі своїми тихими очима в чорній рямці вій.

— Тату, я піду тобі допомагати... А коли виросту, буду великий, тоді...

Зникли зморшки у Йосифа між бровами, і піднялися два сивих крила брів угору — під бородою батьківська посмішка:

— Допомагати?!

Сів і посадив на коліна Аврама. Жилава рука в кучерях дитини лоскоче: коли він уже вивчив урок і закінчив своє діло, тоді що ж — нехай іде. Але головне — нехай пам'ятає своє діло...

Не допомагатиме — буде белькотати, розпитуватиме з щирим бажанням допомогти. Роздуватиме вогонь з надто серйозно смішним виглядом.

Розповість йому Йосиф, чому гарно бути лікарем,— лікар має гроші, не бідує, має шану, бо, безумовно, Аврам, буде лікарем. Навіть коли б йому, Йосифові, іще частіше доводилось сидати відпочивати, а в очах боляче бігали криваві зелені плями і на скронях з тупим болем билися жили. Але він хоче бачити свого сина лікарем...

Ще прозоро-синьо в посмерку ранку, як Йосиф йде до майстерні і бачить: люди гонять корів до череди і йдуть на базар, а він уже скрипить терпугом і роздуває вогонь.

Над маленьким містом, над вулицями, вуличками й завулками б'ється крильцями соковитий ранок.

Щоранку йде на базар Лазар. Він живе там, у провулку, над проваллям у халупі з маленькими сліпими вікнами. На ньому ззаду й спереду висять два великі лантухи з барахлом: торгує всяким стар'ям — від заржавілого гвіздка до драного взуття й оджеї.

З базару Лазар йде перед обідом — обов'язково заходить до Йосифа в майстерню.

Маленький, у довгому сурдуті й старому капелюсі (носить і літо, і зиму), кладе на долівку лантухи, важко розгинає спину — хрустять старі кістки. Сідає на лантух і розповідає новини, що чув на базарі, і всі свої жалі виливає. Жінці все гірше, а лікарі даром не хочуть прийти... Куди ж... нагодувати нічим навіть хворої.

Лікаря немає за що покликати? О, ось він, Йосиф, буде мати свого лікаря — певний, що Аврам буде лікарем. Вчиться добре, на останні гроші вивчать. А Соломон буде адвокатом — тоді бідним вони даром будуть допомагати... Його сини, Йосифа Худомінського, бідного єврея, — о!.. Тільки що Соломон трохи не туди, але він і зараз за бідних... так, так, за бідних...

Розповідає ще Лазар — лають Соломона всі, що до більшовиків пішов... Нахваляються. Допомогає більшовикам робить усіх людей бідними, однаковими — торгівлю ж розганяють.

Тихенько, таємно:

— Неспокійно знову... Говорять, більшовики стривожені, — йдуть офіцери. Нахваляються на євреїв. Говорять, тікати треба... Та що нам! Ох...

Хутко схоплюється Лазар, кречучи і вгинаючись, кладе на плечі свої лантухи з барахлом і біжить далі, спотикаючись за поли завсіди затьопаного ззаду сурдута. Йому треба ще ходити по місту й купувати старе барахло, а тепер усі самі продають на базарі — важко...

Задумливо Йосиф проводить його... йдуть офіцери... Соломон... адвокат.

Між бровами виростають зморшки, падають очі долу, і він іде додому. І думає Йосиф, що от багато живе людей — живуть так собі, звичайно, краще й ліпше, своїм життям... А він? Діти ростуть — отут усе... Ні, ні, він не покине своєї майстерні, коли й діти виростуть — він їх у люди вивів... А там... Ото тільки Сара...

Йосиф мовчки-задумливо йде до хати...

II

Над містом зимою вітер виє. Виє, мов пес. У місті знають, що таке зима, — Йосиф і Лазар добре знають...

Через місто зимою йшло військо. Скільки?.. Вулиці стоптало,

стеги збило — постріляні паркани, стіни і далека, чітка, як постріл, даль.

Йшли китайці, хунхузи, росіяни, що середньовічне військо — це військо з німцями.

У старої Сари тепер увесь біль виходить через очі слізьми — очі зчервоніли й підпухли.

Закисли очі слізьми. Підходить Сара до малого сина Аврама:

— Скажи, синочку, є шабес¹, скажи, ну, Аврамчику.

— Мамо, чого ж ти... Конешно, є... Все є... То він так сказав.

І променисті очі — в очі матері.

Біль у Сари через очі слізьми виходить, а Йосиф заховав біль у грудях під сивою бородою. Неначе було так давно, хотів Йосиф мати свою власну модистку, і Фірі вже було сімнадцять років, уже через рік мала скінчити вчення — проворно й гарно шила — для своїх усе шила.

А зимою над містом вітер виє, виє, як голодний пес. Ударить прозорою рукою, кулаком у ворота, у двері, і вивіска на майстерні металево б'ється й вигинається.

Знає старий Йосиф: коли зима, тоді в хаті зимно, а Аврам у подушках змерзлий сидить, на пальчики сині дує.

Але Йосиф не знає, що то кривава боротьба і що таке революційне горно. Не знає, що азіати — це дикуни хижі із зеленими вогниками в очах і з рушницями за плечими. Не знає, що таке наша одвічна темрява.

З німцями йшло середньовіччя наших степів, вивісили відозву, де говорили:

«Бий жидів! Геть жидів з України!»

Принишкло. Вітер вив.

У такий вечір п'ятеро п'яних з червоними шликами грубо застукотіли в двері. На брудну лайку відчинив Йосиф.

Довго черкав сірника. Черкає, а вогню немає: тверді руки не вичеркнуть — дрижать.

— Е, біднота... Гамене вухо, є гроші?.. Ну!..

— Та чого на нього дивитись: давай усе! А то...

Наставили до лоба холодне дуло револьвера, і оперезав один нагаєм по плечах. Кінець нагая зачепив скулу й розсік рубцем... Кров...

Діти закричали.

— Чого верещите!.. Ану, бери надвір, нехай потанцюють на снігу.

Один помітив Фіру. Вп'ялися павуками очі:

— Глянь, брат, яка ондечки краля... чорнява... жидівочка...

— Замість грошей бери її, а з цими кінчай.

В очах заграли звірячі вогники.

— Ходім, як тебе?

До Фіри.

Сара кинулась до них навколішки:

¹ Шабес — по-сврейському: субота.

— Беріть мене... шматуйте! ріжте!

— Лізе, стара!...— ручкою з револьвера стукнув її по голові. Схопив за волосся й відтягнув у куток — зареготали, а з голови закапало червоне.

— Мовчать мені, а то, як цуценят, усіх отут покладемо... Радійте, що вона є, то б...

Схопили Фіру за руки й повели у ніч туди, в місто. Притихло. Соломон вийшов за ними, але на візникові понеслися в пустку, тільки тупо били копита і п'яна лайка.

Тривожна така ніч. Ніч така, як буває тільки раз,— шле з пустки свою криваву невідомість, тремтіння й кожної хвилини жах.

Тривожна така ніч... татарська... азіатська...

Ранком другого дня прийшла додому Фіра, увійшла в хату і... впала непритомною. Не було на ній обличчя — прозорий віск і пара хорих вогняних крапок.

Роздягли — вся в крові, наче пошматоване тіло...

Ще недавно випиналась молодість із персів, з очей...

Сара лежала в огні й не бачила, коли поховали дочку, а люди гомоніли довго. Скільки тоді було вирізано, побито євреїв...

Тепер Сара мурмоче собі під ніс і вдень, і вночі — мурмоче всякі слова. Злякано зустрічає кожного й питає про Фіру. Голова в неї завжди зав'язана хусткою — болить! Жмут волосся тоді вирвав, і воно там більше не росте.

І ввечері, коли прийде додому з майстерні Йосиф, і вранці, коли він туди йде, Сара однотонно мурмоче тепер такі слова, мурмоче з болем тремтячим:

— Мій син говорить: не буде шабеса... немає нічого... шабеса...

Тоді підходить Сара до десятилітнього Аврама:

— Скажи, синочку, є шабес, скажи, ну?.. Аврамчику...

Бо як прийшли нові люди, що говорили про волю біднякам, усім, Соломон пішов туди, і одного разу прийшов додому в суботу, брав у руки ніж, різав і говорив, що немає свята, він його не боїться і не визнає шабеса.

Борода впала на груди в Йосифа... Що ж, може, воно й так? Думає тепер Йосиф у майстерні... А Сара:

— Немає шабеса... Немає свята. Ти син мій? Ні, ти проклятий!

З-під платка випало сіре волосся на очі, і з червоних очей біль слізьми.

Підійшла до Соломона тоді близько, тремтяче шамотіла, вигукувала прокляття.

Йосиф поклав руку їй на шию:

— Годі, Сара!..

Соломон пішов з дому, тепер рідко приходиться, а Сара і вранці, і ввечері шепоче:

— Немає шабеса... немає... Мій син забув про кару моїм дітям... Соломон...

І коли вона мурмоче, у Йосифа напружуються жили на руках, боляче б'ються на скронях від дум.

Тільки-но зараз хутко вийшов Лазар і побіг додому, згинаючись під злиднями й лантухами.

Розповів тривожні чутки про те, що неспокій іде. Офіцери... Його, Лазаря... Ох, недобре на них дивляться, говорять: теперішня влада їхня, і його стусонув сьогодні, нахваляючись, м'ясник...

— Відкіля нам оце, за що?

Вистукує молотком по тонкому залізові Йосиф, і свої думи з гуркотом летять іскрами, як із-під кресала.

Клепле, вибиває копійки на свої злидні, а за дверима зелене прозоре літо...

Чудесне літо, бо не треба думати про паливо й замерзлого Аврама,— думати інші думи.

Через кілька день невелике свято — поминальний день, тепер такий близький йому й великий...

— А Фіру хто спом'яне!

Під дзвін заліза, гук молотка й брязкіт жерсті вириваються думи — гулко, пружко б'ються. Вилетить дума ластівкою — коли дума про молоді роки, про далекі надії, що їх плекали з Сарою. Вилетить дума іскрою з горна, боляче обпалить мозок — коли дума про Фіру, про Сару!

До Соломона звик Йосиф — Соломон за бідних... Але за бідних і Аврам...

Немає шабеса, говорить Соломон, немає бога, одурюють людей... Так і він, Йосиф: усе життя молився, а що має?.. Забрали Фіру, хора Сара і сам у злиднях.

А Лазар!..

Хто розбере?.. А Соломон, може, і знає, бо поміж людей, хоч і молодий, а ніколи дурниць не говорить.

І шукає відповіді в чорних стінах, у німих шматках заліза...

— Здрастуй, тату! Клепаєш?

Глянув Соломон прямо у вічі батькові, зустрілись очима — давно не дивились один одному у вічі. Помітив Соломон, що в батька очі все глибшають і туманіють. Волосся сивішає, а зморшки глибокі. Побачив Йосиф тільки, що в сина пал в очах, а в глибину лягла туга й жура. Стиснув Соломон велику руку.

— Чому, сину, не приходиш?

— Занятий і вдень, і вночі...

Розповів батькові, що він працює...

Похитував головою Йосиф, чув, як на ньому горять Соломонові очі.

Потім уже Соломон говорив тривожно, пошепки, що він забере їх з собою, що треба виїхати, бо йдуть...

Йосиф низько нахилився, а Соломон переривчасто говорив про небезпеку.

— Ні, ми звідци не поїдемо! — різко перервав батько.— Коли треба буде ще кару, то... Куди нам із злиднями?

— А я навіщо?..

Йосиф знову перебив: щоб більше про це не говорилось, не нагадував. У Йосифа замутили очі.

IV

В поминальний день зранку гуло з півдня, гуло все більше, наростаючи. По обіді пішов грозовий дощ — ішов довго.

Сім'я тривожно прислухалася до реву, до сміху в повітрі, дивилась на сірі стіни, на байдужий посмерк. Захлинались гармати з радощів, а десь тривожно гукав паротяг.

Відчинились двері — з рушницею й кулеметною стьожкою через плече увійшов хутко Соломон. Здавалось, що він зовсім дорослий мужчина в отій сірій шинелі; навіть мужність твердо ховалась у рухах.

Зняковів. Став на порозі, промовив:

— Я... хутко мушу йти... попрощатись... наступають...

Захекався і не знає, куди подіти свої руки. Рушницю поставив у куток.

Поглянув Йосиф на вікно, на дощ, наче байдуже, потім устав і пройшов по хаті. Пройшов ще раз... без слів...

Хлюпав дощ настирливо, а потім змовк. Наче почало яснішати. Наче...

Зовсім близько-близько вдарило гупко — рвонуло з-під землі, брязнуло, заторохтіло біля самої хатини... вибухи...

— Мамо, прости... ну, що ж, ми, ми за всіх...

Сара забелькотіла хутко, замахала руками:

— Шабес... шабес... мій син...

Несподівано підвелась, оплела рукамі шию сина — у весь голос:

— Не пушу!.. не пушу! Куди?..

Біль з очей...

Аврам хлипає...

— Не пушу... говори все, роби, що завгодно. Говори, що немає шабеса!

Підійшов Йосиф до Сари, обняв її за плече:

— Годі. Поцілуй, швидше... ну...

Сара покірно, як дитина, поцілувала Соломона в голову, в губи, в очі й щось мурмотіла, хлипала...

Аврам почепився на шию...

До батька Соломон:

— Тату!..

Глянули один одному в вічі і... зрозуміли.

— Синочку, коли не побачимося...

Махнув рукою старий, нічого не сказав — здавило...

Хутко вийшов Соломон...

Гупало, рвалося у повітрі.

Коли вже присмерк починав темніти, повітря стало синє й над обрієм загорілась сльозою велика зірка, гуркіт проглинула даль. Тоді до хатини підїхали вершники.

Постукотіли грубо:

— Ну, комуністи, шевелісь там... Слиш!

Відчинив Йосиф.

— Віш, халабірніє комуністи!

— Пархатий, где син?.. Да говори мне правду... Что?..

— ?..

— Ну!

— Ах, ти...

— ?

— Виході по одному. І ето комуніст растьот?..— штовхнув у спину Аврама.

Вийшли у двір.

— Так, говоріш, нет єво?.. Так... Сюда становісь...

— Що ж ми... простіть... не винні...

— Молчать! Бері себе бабу, Серьожа; только, знаєш, нужно твърдо держать в руке саблю, і когда рубіш, тогда клінок немного так направляй, панімаєш, чтобы только свіснуло — і прямо с плечом снесош.

Коли відїздили, горіла й хатина...

Це вони «спасали єдину неділимую Росію».

АРХІТЕКТУРНА ІСТОРІЯ

I

Це треба зрозуміти, відчути. Хто скаже, який біль носить отой дядько, що, може, пише бороною картину, величнійшу за всі мистецькі скарби всіх картинних галерей всесвіту? Хто скаже, що під отими зморшками на обличчі старенької бабусі, може, десятитомна захоплююча трагедія, яку не втілить ні один майстер слова?

Хто скаже?.. Чи думав так Варіантов, чи ні, а тільки на вагоні написано «УСРР» — найбільше дивно, бо всюди, і на вагонах, і на станціях, прочитаєш або оті літери, або: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» На паротязі написано цілого плаката, що цього паротяга збудували пам'яті свята Першого травня.

Всюди, всюди таке, просто надзвичайне. І коли Варіантов дивиться у вікно вагона — так радісно робиться, хочеться співати. Тоді він починає розмову з сусідами або виходить на ганок вагона й мугикає «Не осенний мелкий дождичек». Тим більше дивно, бо Варіантов поганенько співає, не так, щоб дуже, але як був молодий, говорила дружина, жартуючи, що в нього голос — «меццокозлігон».

Ось співає архітектор Варіантов того, що просто груди розпирає, і неначе говорить хтось там: співай, співай... А потяг ритмічно промовляє.

Найбільше здивовання було у Варіантова, коли він вийшов з вагона на одній невеликій станції: чистота, порядок, залізничники

з кокардами, й найголовніше — буфет. Справжнісінький буфет, як колись.

І хоча всі гроші з наказу жінки було сховано в чобіт аж до ступи, а в кишені залишилось зовсім мало — не витримав, на останні випив склянку чаю в буфеті. Він же не знав такого!

Останній раз Варіантов їздив потягом у 1920 році, коли був голод (не беру на увагу того, що він приїхав на Україну в часи гетьмана під прізвищем Варіантенко, по фальшивому документові). Тоді він їздив за дві станції в село міняти жінчину шифонову кохту, дві спідниці та свою боброву шапку на хліб. Але подорож ця скінчилась нещасливо — у нього все те добро вкрали, і він ледве доплентався додому: ніяк не міг сісти на потяг — не пускали інші пасажери, такі, як він, тільки суворі, в личаках та сіряках.

Тепер...

Зараз дома родина досить відомого в свій час архітектора Варіантова живе ще так: чай п'ють з сушених овочів, з сахарином і з чорним хлібом, рідко з булкою...

Це там, у далекому містечку на Полтавщині за двадцять п'ять верстов од залізниці, де осівся Варіантов, коли прийшли більшовики.

Хлончина Ігор остаточно зіпсувався, недавно бога до чорта послав і неслухняний став. Чоботи рве, на які батько ніяк не збереться з грошима.

Ах, той Ігор!

А Лялі, дочці, набридло таке життя, й вона з інструктором наросвіти втекла в повітове місто й більше додому не з'являлася.

Варіантов попав у це містечко й зробився вчителем арифметики, руської мови й малювання. Але він з таким самим успіхом викладав би й державне право, і санскритську мову, на яких ні чорта не розуміється. Вчитель — бо треба щось робити й гроші заробляти...

Бо ж є художники, що поробились завпродсклепами, а колишні прикажчики бездоганно знають мистецтво!..

Ця поїздка — така значна подія, так глибоко зворушила душу Варіантова!.. Коли б він був митцем, обов'язково написав би зараз таку лірику, ні... він написав би чудесну увертюру або симфонію екстазу й пафосу ніяк не гірше за Бетховена й Чайковського.

У вагоні гомоніли про всяку всячину, а Варіантов виходив із вагона й на ганку мугикав собі пісню — все, чим найщиріше висловлював свій настрій. На станціях виходив і дивувався — особливо буфет. Бо, між іншим, він любив попоїсти. Про це добре знала дружина, і дві великі корзини, що стояли коло нього, повні всяких наїдків — цілий продовольчий транспорт. Вигравав потяг однамітний мотив, неначе отой старовинний ноктюри, що в дитинстві ще чув його — грала йому мати ввечері.

Вже й тепер вечоріло...

Дивився в куток Варіантов — перед очима пробігали під звуки вечорового ноктюру шумні колишні вулиці великого міста. І не давнє минуле, що більше заглибилось у пам'яті, ніж усе дитинство,

юнацькі роки й одруження. Недавні зими без палива, опухлі пальці; повстанці, постріли й тремтіння вічне. Стрілянина... рух. А ось, неначе ось перед ним тут вітальня в Петербурзі — Ліля ловко бігає по клавішах пальчиками, а маленький Ігор вовтузиться з чорним ученим пуделем Брумкою.

Поринув Варіянтів у думи...

Оце надвечір дружина сідає тепер за шиття — бере роботу...

Вечір... Вечір — міцно, твердо в повітрі за вікном... Вечір... Інколи блиск вогненної цятки, жовто-мінливою, переливчастою краплиною.

У ритмах коливається вагон, у густій темряві, що за вікном. Там і різні жахи, і злодії, а тут...

Варіянтів ще раз мацнув рукою за чобіт, чи на місці гроші, попробував ногою корзини... Голова похитувалась, і він спочатку полетів кудись швидко вперед... А потім розбився в заплющених очах світ на золотенькі кристалографічні фігурки, призми, піраміди, конуси. Потім голова зробилася велика, як чавун, а замість мозку там великий буфет, де колись бував він у Петербурзі... Зала з колонами, з модерною обробкою, так, як він мріяв колись зробити в своїй будівлі для себе. В залі він із дружиною, молодою брюнеткою, стрункою і з очима, як у царівни лебідь, танцюють уан-степ... Оркестра... Шикарні вбрання... Декольте...

II

У кімнатах студента Макара Гармаша просте віконце з мутними шибками, мов очі в старій людини. Темні закурені стіни й одно ліжко, що його хлопці називають «човном». Бо в нього погнуті ніжки й поламані бильця, а тримається воно на двох скриньках, і коли на нього сісти або лягти, так воно весь час намагається перекинутись. Дощок, звичайно, немає, — їх давно попалено. Тут живе не сам Макар, а ще двоє, але на ліжку спить Макар, найстаріший мешканець кімнати, решта на долівці, підкладаючи під голову книжки. Звичайний витесаний сосновий старовинний стіл служить для найрізноманітніших потреб.

Безнадійно лежав Макар на своєму «човні». А коли в нього буває становище безнадійне, тоді стеля кімнати нахиляється своєю вагою до самої його голови, до плечей і давить, душить за горло... Ліжко тверде...

Люди?.. Він тоді їх ненавидить, не може терпіти... Вони всі нахаби, злодії, тварини, егоїстичні дерев'яні ідоли, що моляться самі на себе. Кожному з них він плюнув би в обличчя. Світ такий малий, що дійсно немає чого жити... Ну, а вже вчитись — мозок ніяк не може подолати найзвичайнісінької думки, а не якусь там формулу. Тільки оці песимістичні міркування...

Макар підвівся, поліз у шухляду, перерив усе на столі, на вікні, хоча напевно знав, що ніде шматочка хліба не залишилось... Але ця думка чомусь настирливо чіплялася за мозок.

А що люди — тварини з найгіршої породи, Макар у цьому пере-

конався востаннє після того, як його цими днями звільнили з роботи в їдальні, де він працював по чотири години на день, робив чорну роботу — і за один обід. І хоча він пропонував працювати по сім годин, тільки б залишили,— все ж звільнили.

Тепер — безнадійність...

Ще коли тільки-но звільнили, то зразу це не так вплинуло, бо в їдальні залишалася куховарка Марфа, що з нею був потоваришував Макар. Правда, від неї завжди тхне жареною цибулею й кислим борщем, трохи вона підстаркувата й товста, але з цими естетичними забобонами він вирішив по змозі боротися, бо обідати йому Марфа завжди дала б, тим більше — і живе вона в тому дворі, де їдальня.

Але й тут сталася несподіванка: за якісь таємні справи (почали зникати продукти) Марфу теж звільнили, і коли Макар прийшов до неї, вона сиділа й люто блимала своїми жирними зеленими очима та лаялась, але не мала ніякісінького наміру привітно поставитись до студента.

Які ж перспективи в Макара?.. Темні, мов у ту ніч, коли йдеш по вулиці й не знаєш, чи не вибіжать зараз із-за рогу ракли й не роздягнуть тебе.

Ні одного кроку вперед не видно.

На сьогодні ще й нічого — є одна родина бувшого земляка-чиновника, що недавно лише звик одержувати платню першого числа кожного місяця, а не двадцятого, і живе під вічним тягарем і страхом скорочення штатів. Але Макар ніяк ніколи не знав, про що розмовляти з членами цієї родини, навіть з двома дочками, що з них одна студентка.

Тепер треба ж влучно попасти туди на обід, посидіти ще й по обіді — цього вимагає елементарна чемність.

План у голові накреслювався сам. Вирішив іти, а на завтра можна щось вигадати.

Швидко Макар підвівся й почав чепуритись...

Мета виправдувала засіб — так йому сказав мозок. Сьогодні п'ятий день упертого посту, і він з такою самою впертістю, як оці п'ять день постив, вирішив пообідати.

Відірвав із якогось підручника палітурку, вирізав щось подібне до форми підошви і вставив у лівий черевик, де підошва світилась наскрізь діркою. Поглянув на правий — того ще на кілька днів вистачить. А далі?..

Дістав уламок зайлозеної щітки, намочив водою, поліз у пічку й почав натирати її сажею, а потім чистив цією імпровізованою ваксою черевика.

Після впертої й щирої роботи на черевиках заграли блікі світла окремими блідими плямами.

Цією самою щіткою вичистив сорочку й штани і затягнув міцніше на собі ремінця з тим, щоб, коли буде вже коло дверей у своїх знайомих, трохи відпустити його. Загального стилю туалету додав картуз і зеленуватого кольору витерта англійська шинеля — на всі сезони. Ця шинеля, між іншим, взагалі дуже універ-

сальна штука — годиться для найрізноманітніших потреб, мабуть, усім відомих.

Швидким кроком сизими, наче крицевими вулицями Макар прямував у другий кінець міста, аж туди, де в невеличкому будинкові живуть його знайомі.

Назустріч вийшла господиня, довга й худорлява жінка, і з жалем сказала, що ні Нати, ні Люби немає дома.

Але він почекає, бо так занудився без своїх земляків — пройшов у кімнату, що була за вітальню.

Макарові не дуже дивним здалося, що в одному кутку кімнати стояв рояль, а в другому — грамофон із величезною блискучо-металевою трубою, накритий червоною вигаптованою скатертиною.

Сім'я справді музична!..

Макар знав раніше, що грамофон більше подобається матері — це музика й співи більш зрозумілі, а рояль для дочок, а їх підтримує тато...

Коли трапляються гості, тоді сидять тут, розмовляють, і тато звертається до Люби, старшої...

— Доною, заграй мені моє любиме з Бетговена, знаєш?..

— Папа, у мене немає зараз ніякого настрою грати, я колись іншим разом.

— От і маєш... Батько прохає заграти... мені зараз хочеться слухати музику, а особливо Бетговена...

До гостей:

— Це мій любимий композитор.

Гості приєднуються й собі прохають заграти. Люба маніжно сідає за рояль, бере кілька акордів спочатку й починає безмежно псувати Бетговена.

Гостям подобається, тато суворо й грізно слухає.

Коли кінчає Люба, гості не нахваляться її. Тоді мама:

— Нато, заспівай мені мого любимого романса, ти ж давно його не співала...

Ната робить великі очі:

— Мамунцю, ти ж знаєш, як я хриплю, куди ж мені співати зараз, та ще на таких високих нотах!

— От бач, говорила: коли виходиш, одягайся тепліше!

До гостей:

— Знаєте, така неслухняна, вередлива дівчина, така... Все-таки заспівай, хоч потиху... Ну ж бо...

Після умовляння Ната співає любимого романса мами «Не искушай меня без нужды» і ще кілька пісень голосом — ще ні одним композитором не кваліфікованим сопрано.

Це концертний відділ...

Макар розглядав: як і раніш, лежали на етажерці додатки до газети «Биржевые ведомости», книжки «Новое слово» за 1908 рік, кілька журналів «Вестник знания» і на горішній полиці понакладено різних дрібних речей різноманітного типу й фотографії, як то буває в провінціальних панночок на столику.

З вулиці ввійшла Ната з книжкою — рожевенька, пухченька, млява. Макар помітив, що вона вже занадто повненька — не така рухлива, як була колись. Привітались і заговорили про всякі новини. Макар вигинався, щільніше присував живіт до столу, бо там надто вже нахабно брнчало в кишках і перевертало нутро.

Навіть здивувався Макар, що йому так весело й легко говорити з Натом, хоча до цього часу він ніколи з нею не говорив і не любив цього.

Розповіла йому Ната про останні справи в інституті. А зараз ішла з Марусею, і та розказала їй про літню практику у власному маєткові сільськогосподарського інституту.

Ну, нехай він собі уявить: її, Марусю, людину з польською шляхетною кров'ю, заставили пасти кнура. А кнур такий неспокійний — все бігає, а вона за ним мусіла ганятися цілими днями. І ось Маруся знайшла засіб заспокоювати кнура — візьме й чухає йому хворостиною живіт, а він ляже на бік та тільки хрокає, але не бігає... Так вона два тижні його й прочухала.

— Оце називається практика. Навіщо вона, скажіть, Макаре, навіщо — на сміх, ну?..

Макар почав розмову на іншу тему, бо Ната розлютувалась, а в цей час прийшли: сам господар і Люба. Здивовано привітались: яким робом завітав до них? Щиро Макар запевняв, що він занудився, а, йдучи мимо, не міг не зайти. Живе він зараз чудесно, працює... Складає іспити, гадає швидко кінчити інститут.

Сам дивувався, як йому тепер легко з цими людьми, до яких він негарно ставився до цього часу. Жартував з панночками, розповідав нові анекдоти про Троцького — всі сміялись.

Поглядав, між іншим, на двері в коридорчик, що до кухні, — коли покличуть обідати.

Цього чекали і всі, але вони знали, чому не кличуть: обід готують майже в обріз для своєї сім'ї і частувати когось чужого не було ніякої охоти. Тільки він не мав ніякого наміру йти і... змушені були запросити його на обід. У цій справі було зроблено нараду поміж Любою й господинею.

Спочатку подякував Макар — заявив, що не голодний, але на умовляння згодився: пішли в другу кімнату жартуючи.

Господар суворо мовчав, інколи вставляючи своє слово. Мати хотіла пожалітись на дорожнечу життя, на таку скруту в сім'ї, але її голос зник за сміхом молоді. Макар розважав усіх і дивувався — він принципово не любив багато говорити, а тим більше в такій компанії, але слова лилися, й що не слово — сміх.

Парував борщ і так смачно лоскотав ніздрі. Макар ніби не звертав на це уваги — жартував, говорив компліменти, так розкатисто сміялись. Його ще раз запрохали брати хліба, не соромитись.

Стримано взяв ложку й почав їсти, інколи кидаючи словами.

Проковтнув кілька ложок борщу... І ось почув, як у нього якимось збігся живіт, неначе хто його в жмені здавив. Занудило, все підкотилося до горла...

Здригнувся й поклав ложку тремтячими руками — очі самі витріщились від напруження... Зараз почнеться... Ця думка різонула... Рот не розтулявся — хотів сказати пробачення, спазми міцно не пускали рота — не розтулювався, схопився з стільця й побіг у коридор.

Всі злякано й здивовано поглянули, спитали... Макар вибіг і біля вішалки почав блювати, наче в нього виривалося все нутро й намагалося вилетіти через рот... В очах почервоніло... Сором!..

Ната виглянула й сховалася. Вийшла мати, але Макар схопив пальто і, не промовивши ні слова, вибіг на вулицю.

III

Перед очима Варіянова, вигорблюючись панцерною стіною, бігли вулиці, шуміли. Очі не встигали ловити всіх красот вулиць великого міста. Слідкував за кожним автотранспортом, за капелюхами й капелюшками, пальтами, портфелями й ногами.

Все те, що він так давно не бачив і тільки про це мріяв, — ось перед ним. Він входив у саму гущу людей, що поспішали, бігли кудись, штовхали його. Коли когось зачіпав плечем або ліктем, тоді швиденько скидав картуза й кілька разів промовляв:

— Пардон, пардон!..

— Обережніше, товаришу...

І обличчя бігло далі, а Варіянов знову плів за течією, проходив до кінця вулиці, повертався назад.

Розпливалася юрба у вулиці, вулички, будинки, і знову котилася тисячонога велетенська тварина — тисячоногий змії.

Виринали назустріч будівлі все нові, а Варіянов не бачив давно гарних будівель: ось ренесанс із чудесною скульптурною обробкою, трохи зіпсований модерном — розглядав, підвівши голову догори, доки його хто не зачепить плечем.

Штурляли його плечима, наступали на ноги, тоді як ставав біля вітрин і дивився на мистецьки збудовані з шоколадів і цукерок тумби й башти, а зверху шоколадний хлопчик з усмішкою закликає до крамниці.

Радість Варіянова треба відчутти: люди в такому одязі чистому, гарному, — справжні люди! А він давно не бачив такого й думав, що вже такого й немає, як було колись, — можна радіти кожному каменеві на бруку й недокуркові на панелі — не лише хризантемам у вікнах.

Охопити це все, почувати цей велетенський рух життя й кипіння!..

Усміхався в обличчя людям, усміхався болонці на ланцюжкові, що його тримала прекрасна рука в свіжій рукавичці бездоганно вбраної пані. Хотілось підбігти, скинути елегантно картуза й сказати весело:

— О, та сhere, який гарний, стильний песик!..

Хоча забув про те, що на ньому були звичайні чоботи, й старе довге, до землі, пальто, і обличчя із скудовченою бородою.

Пройшла юрба студентів, і щось голосно сперечались про свої справи, вигукуючи окремі слова:

— Теорія еволюції... Треба мати на увазі менделізм... Гаразд, але...

— Пробачте!..

Варіянтова хтось стусонув у бік, тоді як він дивився на студентів. Не міг не дивитись — студентство, авангард культурного суспільства. Він би з такою радістю поговорив з ними, так само хвилюючись, з таким запалом. Але студенти не такі, не колишні — лише один у студентському картузі, а останні одягнені надто сіренько.

— Треба з студентами поговорити... Авангард...

Він теж колось... В цей момент прийшов на другу площу, де стояв пам'ятник проти будинку. Про пам'ятник забув, бо будинок...

Підійшов до будинку ніжного кремового кольору й застиг у трохи зігнутої позі... Яка краса...

Будинок у витриманому до деталей стилі ампір, олександрівської епохи, початку ХІХ сторіччя. Особливо лівий край... Колони, обробка, все.

Розглядав деталі й прочитав напис: «Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет» — щось незрозуміле, але який стиль!

Примружував свої хорі очі, червоні від напруження, і ходив, оглядаючи кожну деталь...

Треба зайти всередину, та щось незрозуміле...

IV

Макар після вчорашніх подій у меланхолійному настрої найтемнішого кольору. Плекати якусь надію — це ж наївність малої дитини або курсисточки першого курсу. Реальність говорила мовою якоїсь тупості в голові й нахабним бурчанням у животі.

Ішов вулицею без мети, обминав байдуже людей.

Вулиця билась у конвульсіях, і в конвульсіях бився біля якоїсь розмальованої панни донжуан третьої марки, вигинаючись і підстрибуючи, мов Ванька-встанька, помахуючи стеком.

Нахабно, до цинізму, панель виставляла себе — товсті шиї, стегна жінок, сукні й ситі обличчя... Червоні носи, напудрені носи, накармінені губи, ноги в тонкій роботі взутті.

— Обідаю інколи в «Спартакові», то в «Ренесансі» — там музика краща...

— Не в тому діло... треба координувати...

— Червінці... доляри котируються...

— Тому, що екзаменував мурло якийсь, і я більше йому здавати не підуду.

— А я вийшла після іспиту. Говорять, що мені зарахували не тому, що я знала, — в мене гарне обличчя, ясно...

Уривки розмов летіли мимо. Макар інколи спльовував убік...

Ось пані породиста, як танк, повзе у шовковому манто із ридикюлем дивовижної роботи в руці. Неначе випадково закотила

одну полу, щоб було видно шовкову підкладку з малюнком у японському стилі.

З якою невимовною насолодою він ударив би її ногою в товстий живіт, щоб загуло, і дивився б, як вона корчилась би тут на панелі, мов недобитий собака.

Аж здригнувся від болю... Від думок оцих...

«Сволочі... Дегенерат я... Злодій...»

Подумав, але прилетіла друга думка й сказала йому приказку: «Бедність не порок».

Вигадали... Народна мудрість... Дали б йому створити приказку — він сказав би, що бідність, злидарство — це найбільший, найгірший порок, що робить людину твариною, злодієм, тягне до злочинства, на дно життя, до самогубства...

— Бедність не порок?!

Став біля вітрини з цілою горою цукерок і шоколаду, з яких збудовано на всю вітрину башту, згори всміхається хлопчик у кльовнському вбранні й запрошує в крамницю.

Поглянув Макар на вітрину — занудило, й підкотилась слина, озирнувся — ніхто на нього не дивився, харкнув на скло, майже до обличчя хлопчика. Слина потекла вниз мутною цівкою з крапкою на кінці, а він пішов і повернув у вуличку, знов без мети, розглядаючи по боках.

З воріт одного двору понесло духом вогкого смороду від діжок, що там лежали, і вибігла шолудива худа сука, насилу волочучи ноги, і цицьки порожні бились між ногами. Мабуть, має цуценят. Макар помітив, що в неї на спині рана.

— Цюця, на, на... Азма...

Покликав — колись у нього був у дитинстві собака Азма. Сука кинулась убік, а потім стала.

Макар простягнув руку — сука підійшла несміливо, думаючи, що він дасть хліба. Хотіла лизнути руку, а потім покірно лягла, перекинувшись на спину, б'ючи ногами в повітрі й цим висловлюючи повну покору. Трохи навіть заскавучала, облизуючись.

Морда в неї була гостра й рабська, очі позакисали.

Глянув Макар на запалі боки й живіт, на шолудиву шкіру — стало так гидко, а може, він порівняв її з собою, бо, між іншим, він ненавидить худих, тонких старців, що завжди бродять по місту голодні. Несподівано махнув ногою, копіркнув з усієї сили в бік суку, так що вона підстрибнула й покотилась, потім схопилась, заскиглила й шкутильгаючи побігла до воріт. Між ногами, як ганчірки, матлалися порожні цицьки.

Мимоходці здивовано, хутко бігли далі, тільки хлопчисько з шухлядою цигарок збоку:

— Чого б'єш собаку... Мандро чортовий!..

Почув Макар, що міг би й цього хлопчика з дражливим кирпатеньким носиком ударити ще з більшою злобою, ніж оту суку, і хутко пішов далі.

Будинки важко тягли догори свої плечі поверхів, щоб стояти

вище один від одного й більше стиснути в обіймах брук... щоб міцніше стиснути маленькі брудні двори... Щоб здалека місто здавалось картонно-декоративним...

Небо, мов намочена брудна сіра онуча, сіяло краплини своєї водяної плоти.

Макар вийшов на площу. Серед площі пам'ятник мусянжовий — погруддя, і на фоні незабрукованої землі й сірих вулиць яскраво, якоюсь особливою недоторканістю й чистотою відокремлювався кремового кольору будинок стилю ампір початку ХІХ сторіччя.

Йшов мимо... Низенький якийсь чоловічок захоплено дивився на будинок...

— Чудесно, чудово, просто немає слів, правда? Яка чистота стилю, прямо, я б сказав, мелодійна...— звертався чоловік до Макара...

Макар подивився — перед ним обличчя й довге пальто. Обличчя трохи із зморшками, але чисті прямі риси, тільки надто вже дрібні, горб'ячі, коротенький рівний ніс, слізливі оченята й борода — взагалі здавалось, що все обличчя від бороди одним ударом підбите вгору.

— Не можу відірвати очей! Ви гуляєте?.. І я, але... Ви студент?.. Так, студент?..

Макар дивився, чи його послати к чорту, цього чоловіка, чи...

— Хе-хе... я сам був... Знаємо, ідеї, все прочее... Що оце за установа, скажіть, не розумію?..

— ВУЦВК.

— Хе-хе... я, бачите, приїжджий... Той... значить, трохи не розумію.

— Ну, парламент, значить, теперішній...

— Ага, так, так... так...

Варіантов завертівся навкруги Макара, розмахуючи руками, неначе їх у нього з півсотні, і, копирсаючи пісок, моргав слізливими очима. Говорив про те, що він був студентом, розповідав щось про себе, захоплено вигукував:

— Приходилось... Хе-хе-хе! Знаєте, колего... колего, ходімте обідати, пообідаємо разом, я, можна сказати, так радий, що познайомився з представником авангарду, колего...

З якоюсь особливою насолодою говорив він із наголосом на слові «колего». Запрошення обідати справило краще вражіння на Макара, хоч настирливо стала перед ним вчорашня практика.

— Обідати... ну, гаразд... не піду в свою їдальню сьогодні,— з апломбом сказав Макар.

Ні, вони пообідають там, у готелі, де живе він, Варіантов, по золотому карбованцю за добу.

Пішли... Варіантов, не перестаючи, розповідав про все — розповів, що він приїхав сюди замовляти собі окуляри, бо очі болять. Але це тільки причина, щоб побувати у великому місті, бо дружина не пустила б його — так боялася.

В готелі, на одному з численних брудних провулків, дали обідати. Тремтячими руками схопив Макар ложку.

Коли кінчили, Варіантов запросив до себе в кімнату пити чай, хотів почастувати шановного гостя кулінарними виробами своєї

дружини, прекрасної дружини, золотої людини, Олени Маркіянівни, або просто Лілі.

Витягнув дві великі корзини й показав Макарові їх повні, накладені всякими коржиками, сухариками, жареним м'ясом, хлібом.

— Не знали, що купити можна тут і що буфет є...

Варіянтов метушився і, соромлячись, пояснював Макарові. Цей вставляв своє слово...

А от Варіянтов так захопився сьогодні будинком у стилі ампір, що й забув про свої справи, про те, що йому треба йти до лікаря, завтра тільки один день... піде сьогодні ввечері від сьомої до дев'ятої години!

— Такий чудовий будинок... та ще біля нього я й з вами познайомився...

Задоволено посміхнувся Макар, сидячи на канапі в дешевому готелі. Він напевно знав, що і в канапі, і за сірими обірваними шпалерами повно блощиць.

Власне кажучи, Макарову увагу найбільше звернули на себе корзини Варіянтова з великими харчовими скарбами. Він навіть пригнувся до них і смаковито розглядав старанно накладені різні наїдки, загорнені в папір і в чистенькі ганчірочки. Брав і куштував, а потім знову...

Пили чай, кулінарні вироби брали прямо з корзин, а Варіянтов говорив про чесність, про молодь і її надії, говорив забутими в історії фразами кінця минулого віку. Макар трохи слухав, а з більшою увагою ставився до двох розчинених корзин.

Ухвалили зустрінутись сьогодні ще раз увечері після того, як Варіянтов прийде від лікаря. Йому не хочеться йти, але треба втішити жінку, — мов недаром їздив. Жаль, що немає її фотографії, — показав би. Золота людина! Він їй повезе подарунок, бо всі оці вироби сама готувала. а в нього, мабуть, гроші зостануться.

— Ех... було колись... Знаєте, вона не звикла до такого життя... важко... А колись — вечори, гості... що там говорить — революція. Лілі доводилося з Лялею і на товчку торгувати, і бісквіт на вулиці продавати. Нічого, подарочок привезу, скажу... Ось тут грошики... Привезу...

З-під скатертини витягнув гроші й показав — він із собою не носить їх, бо злодії, а так безпечно. Знову поклав їх під скатертину.

Варіянтов проводив Макара, і умовились, що ключ буде в господаря через одну кімнату — на той випадок, коли «колега» прийде раніше восьмої години й захоче почекати його в кімнаті.

— Хазяїна я попереджу, колего... А як ваше... Бач, не спитав, з ким маю щастя...

— Макар Яковлевич.

— Макар Яковлевич... хороше... А головне — майже зовсім земляки... Хоча в Полтавській тільки чотири роки, але так полюбив...

Привітно стиснув кілька разів руку й ще раз нагадав, що чекає...

Додому Макар прийшов сам. — товаришів не було. Кімната була привітною, вікно мружилось посмішкою.

Задумливо Макар ліг на «човен», замислився.

На другому поверсі кололи дрова й рипали дверима.

Перед Макаровими очима стояла вічність, настирливо зазірала у вічі й шкірила зуби. Інколи вона ставала бездомною шолудивою сукою, що покійно лежала під ногами і по-рабському вертіла хвостом.

Філософував... Так, вічність зараз під його ногами, як покійна сука... А завтра?.. А позавтра?.. А далі? От Варіянтів — інша справа. Хоч у нього й чай з сахарином, і коржички досі на сокові, вичареному з цукрових буряків, але...

Він, Макар, безумовно живе для вічності, а вічність сміється он із-за бильця, вишкіривши міцні зуби, — глузує з нього...

Варіянтів не живе — це музейний екземпляр і досить цікавий для сучасника, але музей. Варіянтів — колишній творець життя, тепер — коржички на сокові з цукрового буряка й моральна патологія.

А вічність перед очима Макара стояла знову така проста, звичайна, зрозуміла, бо вона в нього буває різна в залежності від різних умов.

Вже темніло, вікно починало сліпнути — схопився з ліжка Макар і з-під себе витягнув лантуха, засунув за ремінець, одягнув шинелю і, весело посвистуючи, вийшов.

Світилися і гулко гомоніли вулиці.

У провулку почалась метушня вечірнього й нічного життя — виходили дівчата з обличчями, схожими на брудну білизну, а хтось хрипло під нішею вигукував, як у селі, де він не був ось уже два роки.

З другого поверху одного з будинків летіли звуки роаяля й тоскно розпливалися у вогкому повітрі, б'ючись об кам'яні мури.

Увійшов Макар у готель, де живе Варіянтів. В коридорі темно й смерділо цвіллю.

Сіпнув за двері кімнати Варіянтів — замкнено. Господар враз дав ключа й додав, що громадянин Варіянтів дуже прохав почекати... такий ласкавий...

У Макара рухи робилися хутчішими й непевнішими... Увійшов у кімнату й замкнув за собою двері. Розстебнув пальто, швидко витягнув лантуха, порозчиняв корзини.

Шарудів папір пакунчиків, коли падав у лантух, а торбинки й хліб тільки хрускотіли.

Корзини стояли порожні. Макар зав'язав лантуха, підняв скатертину й засунув у кишеню папери грошей, що там лежали, — хутко вийшов, схопивши під пахву лантуха, не погасивши світла.

Перед ним вічність лежала шолудивою сукою й скигдила, б'ючи ногами в повітрі.

Швидко проходив Варіянтів повз будинок у стилі ампір — йому будинок здавався ще кращим у світлі ліхтарів, такі на ньому чіткі тіні.

А небо — намочена гарчірка, мжичило плоттю хмар і висіло сірим, брудним, мов онучі, шматтям.

1923

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ПРО ВЕСНУ, ОПТИМІЗМ
ТА ІНШІ ВСІМ ВІДОМІ РЕЧІ

А дійсно ж, істина всім відома, що весна може зробити героєм найзапеклішого пічкура й може злизати нудьгу з чола переконаного песиміста.

Хоча Єпаша ніколи не був песиміст, а до того ж і цей велетенський ранок, одчайдушний і веселий, розсипав щедро свої принади. І мав Єпаша молоду, веселу й гарячу кров,— все ж йому було нудно. Нудно трохи було.

Другий день стрибав потяг на рейках. Клітинки мутно-червоних вагонів загубилися тут, у степах, і летять, летять скажено вперед у невідомість. Уже й набридло.

Може, й свої малинові галіфе латає Єпаша через те, що йому щось треба робити. Він старанно строчить простою товстою ниткою шов на коліні, ще й пригладить зверху, а потім одхилиться й прицілиться оком — чи ж воно до ладу виходить.

Любить Єпаша, щоб усе було щільно збито, міцно склепано залізним шрубом.

Над Єпашиною головою кінь вигинає гніду голову, виглядаючи в двері вогкими мутними очима. Кінь ворухливими, тремтячими широкими ніздрями ловить повітря з запахом прілої землі й молодої трави, а побачивши коня, запряженого у воза, фиркнув і заіржав. Єпаша махнув жилавим кулаком — кінь рвонув голову вгору.

У вагоні по обидва боки дверей по четверо коней, на стінах кульбаки, зброя. А вісім душ хлопців-кіннотчиків першого ескадрону окремого червоного повстанського загону Ситника вже й повставали, і напівсонно кліпали важкими повіками.

Деся із якогось вагона крізь настирливий гуркіт було чути пісні, інколи й постріли з рушниць. Хоча стріляти було заборонено.

Ось Єпашин друг Семен Ключ, лежачи на спині, довго оглядав свою карабінку, потім посміхнувся криво, поставив рушницю собі на живіт, і несподіваний постріл весело тріснув. Сірий з сухими м'язами кінь злякано підстрибнув, сіпнув повід і нервово прав вухами.

Семен чудернацько посміхався, поглядаючи на коня, як той дико бігав очима.

Хлопці відразу підвели голови і з несподіванки не встигли ще обсіпати Сеньку лайкою. Лише Єпаша спильна поглянув на нього.

— Не стріляй у божій свет, Сенька, тобі було сказано.

— А тобі жаль... Коня треба вчити, він у мене свіжий, бачиш.

Єпаша знову засопів над латкою так уважно, що аж одвисла нижня губа й рудувато-русяве тонке волосся вибілося з-під уланського картуза. Його сірі маленькі очі бігали за голкою, очі не бачили, як обабіч дверей вагона гониться за ними обрій хвилястою смугою. За обрієм слідували двоє інших хлопців, що підвелися й уважно, зосереджено чухалися.

Один із них, з юним, чистим, майже дівочим лицем, прозваний за це Варкою, мружив своє чисте чоло, моргнув, глянувши на Єпашину роботу, і посміхнувся круглими очима. Бо ж Єпаша міг зразу дістати собі нові штани, а він мудрує над великою латкою на коліні.

На якійсь верстві паротяг зухвало grimнув назустріч сонцю, що вже підбилося височенько над обрієм. Єпаша натягнув свої штани й милувався з них і з своєї роботи, а Сенька дивився на молодий ранок і, згадавши, промовив:

— Ех, хлопці, а завтра паска. Це в нас дома вже обсіялися — святкуватимуть.

— Нічого, а ми будемо офіцерів святити... Посвятимо... А я вже одвик, та й нікого в мене немає...

Це говоривши, Єпаша натяг хромовий чобіт на крутенькому каблуку, вирівняв халяву й ногою притупнув. Малинове галіфе тріпнулося крилами, на коліні чотирикутником латка добре прилагоджена.

Лице його сяло задоволенням, а на скивицях, туго обтягнених тонкою шкурою, загравав червінець.

На цей перший станції кінчається їхня путь залізницею — далі виступати в похід. Трохи драгувала, як завжди, невідомість майбутнього. Варка ніби відгадав загальні думки й задумливо промовив, наморщивши чоло:

— Да... На паску якраз, веселіш буде...

Сенька Ключ раптом струснув із себе задумливість, підхопився на ноги й з несподіваним піднесенням ступив крок до Єпаші, наступивши йому величезним чоботом на широкий блискучий носок хромових чобіт.

— Друг мій, разлюбезний.

— Сенька, не іржи... не тупай ногами, он коні сполохалися, глянь...

Вагон дзвенів залізом. Потяг плазував червоно-рудим змієм. Потяг переможно переганяв стовпи, поспішаючи, щоб оці дві сотні шаблук швидше блиснули веселкою своїх лез над головою того дальнього якогось лихого ворога.

Тільки вітер порожній влітав у двері й плував широке волосся на голові Сеньки Ключа. І той назустріч вітрові накручував зухвало свої добрі, міцні й густі вуса. Бо ж ці вуса — найбільша гордість Сеньчина.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ ПРО ВДАЧУ СЕНЬКИ КЛЮЯ
І ЩЕ ПРО ТЕ, ЯК ЗВИЧАЙНА ПОПЕЛЯСТА КУРКА
СТАЛА ТРАГІЧНОЮ ЖЕРТВОЮ
ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ

Ясно ж, що тут колись будовано станцію, а не фортецю. Цю станцію будовано не для боїв, і тепер лише натяки лишилися від неї. Прахом лежав станційний будинок. Неприродно здивовано стояли останки стін, і ще тліли на пожарищі головешки, мов фіміам

над трупом. Слався сизуватий прозоро-сивий димок. Мутно-рудими бризками повпиналася в землю цегла, коли її шарпнуло гарматними набоями. На перехрестях біля стрілок безпомічно повигиналися дугою знівечені рейки — братньо поперепліталися вони з розпатланим кучерявим телеграфним дротом.

І тільки млють весняна нависла, тільки тьмяно земля мліє під синню. І день розкинув широчезні світлі крила над зеленою рунню ланів і затріпотів прозорими метеликами на плечах і на спині ескадронного Микити Солов'я.

— Чиста робота... Робота на всі шістнадцять. Маладці наші — влучати навчилися.

Для ескадронного Солов'я ця картина руїни звичайна. Йому приємність лоскоче нерви, бо ж це якийсь із цієї армії сіряків так ловко зробив з колишньої станції жменю попелу. Через те важкі, сухі й холодні очі його, мов дві олив'яні пломби, мружилися й сірим промінням задоволення гладили Єпашу.

— Так хватнули золотопузих... Тут, брат, весело було...

Обвітрене Єпашине лице, обвіяне вітрами трьох десятків весен, теж заграло радістю, і ніздрі забилися хижим тремтінням. Отут би він ще раз послухав гарматні перегукування, гавкання кулеметів і веселе тюкання куль. Так вросли, всосалися в нього оці простори, тривоги, вибухи. Гострим лицем повів до Солов'я й виставив, як завжди, розстебнуті груди.

— Р-революція... Ех, чудно, Соловейку, що колись ми кінчимо воювати й переможемо... Ну, куди тоді? Звик я отак гасать на коні — ніби й людиною себе почуваєш. Сто чортів йому у весь белий свет!

Єпаша говорив твердо, круто натискуючи на літеру «р», ніби все командує.

Чорна шкуряна куртка грала світлом, охоплюючи щільно плечі Солов'я, і висіла обсмикано на худорлявому Єпашиному тулубі. Шкура грала зайчиками блисків на сонці, блищала металом старовинного лицарського одягу. Двоє цих давніх лицарів, закованих у метал, оглядали руїни. Бо Єпаша вже давно вивів свого коня з вагона і вправився біля нього. А там, біля вагонів, ще сварилися хлопці, сміялися, і вже пиляла свіже повітря охрипла гармошка.

— Слухай, Соловейку, я піду знайду начальника станції та погляну вагони. Бо ходять якісь хлюсти, із кишень виглядає різне добро, й під полами носять. Треба оглянути те, що не попалили.

Повернувся йти, але Соловей спінув його за рукав і підморгнув убік.

— Вже клюнув... Де він їх бере? А біля коня, мабуть, не вправився... Ану лишень я його пужну.

— Не чіпай, нехай... я за конем догляну. Чорт, а не Сенька.

Сенька Ключ уже вів, обнявши за стан, якусь товстозадую дівчину, поводив густою правою бровою, щось шепотів і сіпав усмішкою вус.

— Наливає...

Приємно Єпаші за свого друга. Та й ще б пак! Здається, їдуть

такими місцями, понівеченими боями, що й собаки не зустрінеш,— все злякано повтікало й поховалося. А Сенька звідкілясь неодмінно витягне бабу. І липнуть вони до нього, хоч і недаремно, правда,— нівроку собі вдався парубок.

Ось і тепер: учора тут у нестями смерть вибрикувала, земля, як черепок, дупилася під вибухами, а він уже десь бабу висмикнув і вже веде її на ці руїни колишньої станції святкувати перемогу. Лівою рукою за груди вже ловить і стегном трохи підштовхує. Дівчина в короткій ситцевій спідниці, і товсті литки клишоногих ніг дратують гарчачу бунтівливу кров.

А пригод та історій у Сеньки з бабами! Не раз уже так підкочувалося, що мав головою накласти за свою вдачу... Не кається... І любить за це Єпаша свого друга.

Сховалася пара за зруйнованою стіною вокзалу. Звідти вилетіла галаслива весняна зграя горобців, упала на помолоділий кущ і почала там сваритися жваво, а потім і бійка зчинилася між ними. Звичайна весняна гороб'яча бійка.

— Навіть горобці між собою не миряться, іч, підняли базар...

Висловивши цю глибоку істину, Єпаша кинув у кущ закоптілу цеглину і враз установив мир у гороб'ячому таборі. Звичайно ж, і Варка пішов з Єпашею шукати начальника станції. Ще двоє хлопців з ними, і всі задзвонили острогами до станційних будівель.

Туди ген на гору лежало містечко. Варка поглянув у той бік, і ясно, що найперше йому вдарило в око — нахабно, контрреволюційно і отрутно стриміла в небо дзвіниця. Глянув і Єпаша, і разом розлютовано, погрозово сплюнули на іржаву, руду цеглу.

Під ногами шаруділо каміння, пісок. Заклопотано бігли кудись, метушилися піші червоноармійці невідомих частин. Обірвані, худі, з блідими спраглими губами, вони чекали наказів, щоб іти знов і знов у бій за ту осяяну комуну, що про неї найкраще говорять на мітингах.

Шабля дзенькнула на цементових східцях, назустріч вибіг низенький, миршавий руденький начальник станції. Лише став він на ганок і витріщив назустріч банькуваті очі, як ось ураз звідкілясь із-за сарая побігли до ганку сокочучи кури, вигинаючи на пухнастих шиях дурні, тупі голови. Одна, попеляста, мабуть, любимиця хазяїнова, стрибнула на ганок під ноги свого господаря й солодко-тонкою, прозорою плівкою замружила око, чекаючи зерна. Напевно, так звикла попеляста курочка, що хазяїн завжди виходить або з зерном, або з крихотками та особливо її підгодує з власних рук.

Але тепер вона, ця наївна курка, стала трагічною жертвою боротьби за владу Рад. Бо якраз тоді, коли вона примружила солодко око і, мабуть, у курячій своїй голові смакувала їжу, Варка ловко прицілився своїм гостреньким ворухливим мишачим лицем, відразу цапнув її рукою й миттю сховав голову її під крило. Від такої несподіванки попеляста курка навіть своє куряче «пробі» не встигла кудкудакнути, а, як дійсна особа жіночого полу, враз зомліла в руках хороброго вояки.

Єпаша стратегічно не помітив нічого, а начальник станції лише дивно якось кахикнув у кулачок, переступив жалісно на другу ногу й схилив голову, як його любима курка, щоб послухати, чого прийшли хлопці.

— Де начальник станці, говорри...

Чоловік змішано просокотів:

— Я... я... той...

— Чому ж ховаєшся, сибіррна твоя душа? Там вагони гррабують, а ти не бачиш?.. Що там у вагонах? В двадцять чотирри хвилини ррозстріляю, ррозумієш?

— Може, і швидше пустимо до божої мами по фронтівому положенію й на революційну совість,— додав Варка, намагаючись зробити солідний вираз на своєму дівочо-дитячому лиці. Він лівою рукою бавився шаблюкою, а правою цупко тримав під рукою зомлілу курку.

Од шибки в кімнату відсахнулося плискувате жіноче лице з застряглим у горлі:

— Господи!..

— Сибірку тобі... Бач, господом лає... Пішла б ти з ним.

Варка хотів договорити басом, а воно вийшло фальшиво, й він похмуро замовк.

— Ну, воррушиєш ти, рростррайда чоррнільна. Гайда до вагонів.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ ПРО СКАНДАЛ І РІЗНОМАНІТНЕ ВИКОРИСТАННЯ ГЕОРГІЇВСЬКИХ ХРЕСТИКІВ ТА ІНШИХ ТРОФЕЇВ

Нетвердим кроком кіннотчика, на сухих високих ногах Єпаша хутко ринав поміж вагонів. У вагонах пахло цвіллю, мишами.

За ним по землі ролочилася шаблюка, черкала пісок, дзенькала по рейках. Варка не відставав і з своїм солідним виглядом підходив до вагона й солідно сопів носом та морщив чоло. Під боком він урочисто й солідно тримав свою здобич, в особі зомлілої попелястої курки.

В далині десь ніби били у великий барабан, піднявши його високо над землею,— то було чути гарматні вибухи, що слалися по вогкому земляному лоні й здіймалися до болісно синього неба.

Ще один вагон стояв окремо. Єпаша відкрив його, вліз, порився там і весело вигукнув крізь залихватський сміх:

— Братятка мої, пропадаю... Ой, лізь, дивися, яке ж добро нам zostавили...

Хлопці миттю у вагон. В одному кутку дежало вкупі кілька ряс, старанно складених, зверху з десятків образів, паникадила, підсвічники та свічки. У другому — ціла шухляда одеколону, парфумів різних та скриня георгіївських хрестиків. Ще чимсь кутки позавалювано, а посередині величенька бочка горілки.

— Мабуть, святі баті їхали тут і розважалися — весело було їхати...

Єпаша захоплено заґрїб у жменю новеньких чистих хрестиків георгїївських і жбурнув їх на долівку. Вони ніжно дзенькнули, розсипалися під ногами білими дивними пелюстками.

В голові Єпашинїй уже промайнула якась весела думка. Він живо повернувся до хлопців і ляснув себе по стегнах.

— Ех, сьогодні ж погуляємо. Слухай, зоставайся на сторожі тут, а ми мчимо.

Заґрїб у кишеню ще жменю хрестиків і стрибнув на землю. За ним вистрибнув Варка, у нього на грудях уже блищало п'ять почесних хрестів, і він, випинаючи груди, оглядав себе з радісним і наївним задоволенням якогось дикуна.

Ще гучніше били гармати, метушилися червоноармїйці, від ватри слався дим і несло чимсь смаженим. Дим слався низько, важно ніби вгрузав, усотувався в землю. Здалека насувалося волохате передвечір'я і креслило рівні довгі тіні.

На шляху рипіли вози й лаялися дядьки біля переїзду. З фронту підвозили поранених і там, за стрїлками, грузили у вагони. Було чути болїсний стогін.

Збоку хрипіла гармошка полькою, і кілька пар нїг кублилися в піску, витоптуючи закаблукками.

Єпаша весело підлетїв до ескадронного Солов'я й нарочито витягся струнко:

— Доводжу до вашого відома...

Він сказав, що там три вагони одягу, вагонів п'ятнадцять хлїба й один вагон із барахлом.

Потїм Єпаша враз зробив хитреньке таке лице і ніби улесливо посунувся плечем до Солов'я.

— Соловейку, говори — революція. Соловейку, ти мене знаєш?

— Ну, говори вже, що вигадав.

Їх обступили свої хлопці й підсміювалися.

— Соловейку, розумїєш, один вагон там. Та барахло яке ж прекрасне — рясина, свїчки, паникадила, парфуми й ціле барило горїлки. Ти ж знаєш мене, як я рубаю... Ти пам'ятаєш, як ото менї списом крізь кульбаку оце саме місто проштрикнув один, так я ж його нагнав, цокнув по в'язах, гада, і він не встиг долетїти до землі, а я витяг у нього з кишені гаманця й годинника, — умію рубати?

Хлопці відповіли смїхом. Соловей весело слухав.

— Ти що ж, хочеш хлопців напоїти перед виступом?

— Я?... Ти ніби не знаєш мене, Соловейку. Хїба ж я сьогоднішній? Я тільки хочу справити святий вечір і дати хлопцям причастя.

— Тільки гляди...

— Слухаю... Слава!.. Кричіть, чорти, всі...

Але він не скінчив, бо біля валки вагонів, що зараз мали вирушити в путь, почувся якийсь крик, виття і благання. Чийсь кулак піднявся і глухо впав, а потїм розгнїваний і лютий наказ:

— Лягай, падло, на рейки, лягай підмаж колеса своїм салом.

У відповідь животий крик. Соловей повернув туди свої широкі плечі, заковані в блискучу шкуру. Ступнув кілька кроків, поправив

кобуру і примружився на захід. Під ноги попала банка з консервів — ловко стукнув її носком.

— Що там за скандал? Хто скандалить?

З гуртка полетіла весела відповідь:

— Ніякого скандалу немає, товаришу Соловей, тільки Сеня буржую морду б'є. Хіба ж це скандал?

Сенька підвів низенького пухлого чоловічка. Це власник місцевого шкуряного заводу. Хотів улаштуватись у санітарному потязі. А з ним два чемодани, через те він і виє. Вказав на цього буржуя змажчик.

У довгому пальті спідлоба поглядав заарештований. Нижня губа йому сіпалася, хотів щось говорити, розкрив рота — блиснуло звідти золотом. Червоноармієць, що стояв біля Сеньки, штовхнув його.

— Глянь, Сеня, і клики золоті... От чортова кров, якби зацідить його по зубах.

Чоловічок ще більше затремтів, а хлопці примірялися, щоб повести його за станцію, на руїни.

Сивенький змажчик санітарного потяга проліз крізь юрбу. На лиці ті чорні смуги від вугляного пилу та мазуту, що ніколи не відмиваються й лежать, як тавро важкого трудового фаху. Змажчик, мов по анкеті, розповів про соціальний стан цього панка і про його участь у Жовтневій революції і закінчив:

— Жаль, що мені треба їхати...

А Єпаша виліз уперед, заклав чотири пальці в рот і пронизливо свиснув. Хлопці знали, що це буде мітинг, почали сходитися до гуртка, а він зліз на чемодан і підняв над головою «стеера» з синім відблиском криці. Єпаша сказав промову коротку про змажчика, що йде з ними. І сказав іще Єпаша:

— Революція!.. Чесний пролетарій не побоявся вказати на цю вошу, що п'є кров з трудового тіла і котору ми повинні задавить. Я хочу сказати, що хай живе пролетаріат і наш славний окремиї червоноповстанський полк тов. Ситника. Потому наш перший ескадрон нагороджає невідомого пролетарія революції, товариша змажчика, нагороджає егорівським хрестом, ура!

Вигуки полетіли з широких трудових глоток. А Єпаша підійшов до змажчика й повісив йому на пролетарські груди новенького «георгія» першої степені, тричі поцілував у бліді губи.

Герой змішано заблимаю очима, здивовано ніяково оглядав усіх наївним поглядом і, запинаючись, сказав, що він тридцять літ їздить і ніхто ніколи «спасибі» не сказав. А своїх ось і зразу видко.

Мабуть, він хотів заплакати від радощів, та паротяг гукнув, демонстративно зашепотів парою, і змажчик почав протискуватись крізь юрбу. Та його підхопили на руки, почали качати і понесли до потяга.

Кожна людина ходить у своєму зачарованому колі життя. Заводчика вивели з кола й кудись повели, а потяг помчав у даль, у простори.

Здалека було чути протяжну солдатську пісню з вигуками. Захід

захекано димів гарячими легенями. Кучеряві хмари лежали, мов луска якоїсь велетенської золотої риби. Сива даль гасла за обрієм.

Все добро, яке було потрібне, принесли з того вагона, а попереду Сенька Ключ котив барило з горілкою.

Урочисто запалили свічки у високих свічниках, Червоноармійці збігалися й жартували.

Четверо «попів» із Єпашею і Сенькою на чолі пообсмикували на собі ряся. Вони полили один одного парфумами, і Єпаша проголосив:

— Слава тобі, боже, слава тобі, боже! Со страхом божієм і верою приступіте.

Єпаша взяв кухля, перехилив барило. Булькнула прозора цівка. Причащалися перші попи.

Твердо підійшов до гурту Соловей. Єпаша націдив йому кухля.

— Як звать?

Хтось із гуртка підказав:

— Одарка.

— Єпашка, не вигівай...

— Випий, Соловейку. Ну, не хочеш, на тобі в нагороду, хоч коневі під хвостом помажеш — і то веселіше буде.

Єпаша дав йому кілька пляшок одеколону і жменю хрестиків. Соловей посміхався. Коли б він хотів заборонити, зробив би це одним словом. А інколи робить і кулею в череп. Це завжди впливає прекрасно й підтримує дисципліну. Пробиває він дірку в голові, як у порожньому горщику.

— Як звать?

— Оксана.

— У кого ж ти така невковирна вдалася? Аж вонає. На, піди помасти себе.

Кожен підходив, випивав кухля, брав парфуми і жменю «георгіїв». У багатьох десятки хрестиків на грудях. Інші й коней обливали одеколоном і вплітали їм у гриви біленькі хрестики.

Крізь гурт проліз Варка:

— Єпаша, дай причастя до курятинки, до скоромного.

Хтось, мабуть, хотів улучити в першу зірку — вистрелив з револьвера в небо. По-різному ж люди розважаються!

Тоді ж сурмач підняв своє серйозне лице до тієї першої зорі і, напруживши щоки, подув вітром мідних звуків.

Коні почули сурму й нетерпляче почали шкребти виточеними копитами м'який пісок.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ ЗВИЧАЙНИЙ:

У ЦЬОМУ РОЗДІЛІ ПЕРЕВАЖНО РОЗМОВЛЯЮТЬ

І ГОТУЮТЬСЯ

Уявіть собі таке глибоке темне й тепле лице неба, і зорі по ньому, мов срібне ластовиння. Десь у глибині просторих грудей липневим медом рясно струмить радість.

Ніч лежала імлиста й напружена.

Там іншим шляхом скреготіла глухо колесами валка обозу. Ззаду гриміли колеса своїх тачанок. Кінець кінноти, що розтяглася по вузькому шляху, зникав на зворотах. Фиркали коні надзвичайно, ніби по-людському. Їм так само лоскотало чутливі ніздрі весняне терпке повітря. Дзвеніли вудила, коли коні ліниво махали головами, дзвеніли, мов дитячі забавки — брязкотельця.

Єпаша їхав осторонь трохи біля своєї чоти, і та тремтяча радість, що рясніла в грудях, переливалась і на спокійну, налиту буйною плоттю широчінь.

Силует кованої голови Сеньки в козацькій шапці й тулуба широкого коливався ритмічно. А нога ліва була перекинена через луку.

Постаті кіннотчиків у чорних кубанських бурках ніби вирізьблені з каменю.

Десь у далині блиснуло вибухом, наче проміння заграло раптом на занесеному над головою мечі. Від своїх думок Сенька підкинув свою волохату голову й зітхнув:

— Ех, мама моя рідненька-а...

— Ого, згадав...

Хтось обізвався й замовк. А Варка, ніби продовжуючи свої думки, повернув голову в бік Сеньки та Єпаші.

— От комуна, так подумаєш, чорт його знає,— штука для нашого брата... Аж щемить... А війна тоді буде?

Пауза, доки Єпаша перекинув теж ногу через луку, бо коні ступали обережно, мов їх узули в нові черевики. Відповів серйозно:

— Комуна — то, брат, штука он яка... А війни не буде... Оце б тільки своїх панів перебить та буржуїв, а з закордоном зразу вправимось. Там буржуй, він м'який, його бить легко буде... І вже звикнемо. А тоді війни не буде — ні з ким воювати...

Парубок, що мріяв, мабуть, про затишну ніч десь на селі, кинув заздрісно:

— От заживемо сказано...

— Завзято, люто заживемо... сами...

— Да... Революція. Скажи оце мені, що ми не подужаємо панів, так сам з оцього шпалера кулю в лоб всаджу.

— Подужаємо... Дай мені сюди.

Сенька просичав крізь зуби і звично плюнув у долоню. Так завзято робить, коли хватається за шаблюку.

Варка знов про свою комуна:

— А мені аби до комуни дожить... От би хотів... Говорять же ото, і я ніби бачу її якусь і не доберу — таке щось ніби вона. Був я як ото ще зовсім малий, так хотів зробити таку драбину, щоб до неба долізти. Думав, там, на небі, якимось прямо рай... Хоча дід говорили, що я дурний, так і оце...

Він ніби засоромився, заплутався у своїх думках, словах і ніяково замовк. Ніяково лежала згускла ніч, така сторожка, і лише розважала себе вітром. І вітром, широкою риссю примчав Соловей.

— Єпаша, Сенька, сотню на лівий фланг. Повз рівчака ліворуч до байраку. Ми йдемо в атаку, а ви захопите вокзал.

— Єсть...

Сотня повернула вбік і пішла повз яру, що пожадливо розчіпив свою чорну пащу.

Звідти, з вокзалу, вже били пострілами.

Десь за спинами чи збоку лопалися шрапнелі. Зорі злякано почали ховатися з неба перед світанком, боячись цих несподіваних вибухів.

Цю станцію, що від неї рейки пронизали даль у кілька боків, обступила й голодна, гола піхота. Цю станцію конче треба було здобути. Ескадрон загону Ситника перекинули сюди для останнього наскоку. Офіцери знали, що йде цей скажений загін і що це значить. Там за піхотою йшли й селяни-повстанці з околиць сіл.

Уже засиніло світанком, і тоді ляснули постріли з усіх боків. У двох ближніх селах дзвони вдарили чомусь на сполох. Мідний гул дратував вухо, а потім його покрили вибухи. Від станції війнула заметіль пострілів. Потім десь було чути вигуки — пішли в наступ.

Коні нервово здригалися, а Сеньчин кінь танцював так, що той не міг навіть скрутити цигарки.

Ранок клав сірі тіні. Туман заткав долину вогкою сивизною. Прислухалися спокійно, тільки Варка совався на сідлі й посміхався блідими губами, чудно вищірівши дрібні зуби. Посмішка сухих губів здавалася неприродною. Єпаша, підбадьорюючи, глянув на свого майбутнього героя, а Варка ще ширше посміхнувся і наївно промовив:

— Я тільки чекаю. А потім як пішов, і мчу, і ото завжди згадаю комуну...

Він не договорив, бо пострілів раптом стало менше, і кожен, здавалося, бачив віяла кінських грив і ряди блискучих перехрещених лез.

Без команди майже зірвалися з місця. Вилетіли на горбок — вниз станція. Звідти зацокотіли кулемети, а за вагонами чекала офіцерська кіннота. Офіцери теж були хитрі.

Єпаша, як завжди, кинув повід, бо кінь слухав його колін. У лівій руці він держав свого блискучого незмінного «стеєра», а в правій — шаблюку. Так ходив в атаку тільки він.

РОЗДІЛ ОСТАННІЙ, ЦІЛКОМ НЕСПОДІВАНИЙ

Розхристане сонце хотіло когось радувати веселим блакитним ранком. Це тоді, як уже все скінчилося. Всі збирались до станційного будинку. З кількома кіннотчиками Єпаша приїхав, мабуть, останній.

Кінь гриз червоно-ціняві вудила і спинився біля похідної кухні, що лежала догори ногами. Біля неї лежав кволий руденький дядько-кухар і стогнав, тулячи руку до грудей. Під ногами валялися набой, цинкові шухлядки, дріт, рушниці. Біля калюжі брудної крові на піску лежав тоненький офіцер, уткнувши лице в землю.

Дядьки з околишніх сіл уже носили на руках якусь одіж, білизну та офіцерські шинелі з блискучими погонами. Один, у шинелі з капітанськими погонами, зустрів Єпашу посмішкою хитрої бороди:

— Впоралися, товаришок, якраз упоралися.

Весело стрибнув з коня Єпаша. Козирьок збився набік у нього, і пішов він прямо в приміщення вокзалу. Забув навіть сховати в пахву свою ржаву шаблюку.

В залі тулилися один до одного душ тридцять полонених офіцерів. Тут товпилися свої хлопці й широкоплеча постать Солов'я. Зустріли Єпашу вигуками придушеної радості, побачили, що на одній нитці у нього на коліні чудернацько теліпається відірвана латка.

Єпаша кинув зором убік під стіну і ступив крок назад. Під стіною лежало вряд двадцять двоє зарубаних кіннотчиків. Лежав і Сенька Клюй, широко розкинувши руки, з розбитою головою. З-під густих вусів — мертві губи.

А Варка теж не побачив комуни — так само блідо посміхається, як перед боєм.

Ще кілька своїх хлопців лежали мовчки після цього веселого ранку.

Чомусь усі тихо, розгублено дивилися на Єпашу, а він повернувся, і шаблюка дзенькнула металево, дзвінко — чомусь, на тобі, виприснула з рук.

І це ж було дійсне диво — всі вперше побачили, що лице в Єпаші було вогке: солоні сльози збігали йому в куточок міцно стулених вуст. Єпаша плакав...

Солов'єві зовсім стало ніяково, і він одвів очі, коли Єпаша глянув на нього.

Близько Єпаші стояв білявий офіцер із рішучим підборіддям і тонкими шовковими вусиками. Офіцер якимсь чи злякано, чи огидливо прижмурих очі й повів бровою.

Єпаша побачив, раптом стрибнув до нього, зірвав із голови свого картуза, кинув під ноги і верескливим, вирваним із грудей, як клапоть крові, голосом крикнув:

— Я тебе з'їм!.. з'їм!.. Чого ссикаєш на мене очима?..

Він таки дійсно й зуби свої вищірів — мабуть, хотів перегризти горло офіцерові, але той вирвався й ринув у юрбу, а цей, опам'ятавшись, повернувся і, плутаючись у власних ногах, пішов із зали.

На дверях він спитав:

— Скільки забито наших?

— Двадцять два...

— А піхтури нашої?..

— Багатенько... А знаєш, Соловей говорить, що не можна отих офіцерів у розход вивести,— наказ.

— Що?

З дверей вокзалу посунула юрба на чолі з Солов'єм. Єпаша витяг із кобури свого револьвера й підійшов до Солов'я.

— Товарищу ескадронний! Ви бачили, скільки оті суки побили наших кращих. Так оцей шпалер, коли погоните кудись отих золотих,

я отут, не зійшовши з місця, пробиваю собі лоб. А товариші вам цього не забудуть. Прощаєте, жалкуєте? Революція!..

— Правильно.

Єпаша рішуче дивився у вічі Солов'я з наготовленим револьвером. На запиленому лиці лежали білі смуги від сліз, губи ще сіпалися.

Соловей надто спокійно обвів поглядом зруйновані рейки, забруднену, стоптану станцію, стомлених прив'язаних коней. Він черкнув безнадійно рукою й пішов у другий бік, де вже лагодили телеграф.

Єпаша враз пішов до зали. За ним юрба хлопців. Наказав, різко звернувшись до офіцерів:

— Стройся!

На голові в нього стирчало в усі боки руде волосся.

— Смирно, равняйся!

Офіцери зсутулено, злякано пошикувалися. Єпаша чітким кроком пройшов повз ряди і сказав руською мовою:

— Смирно! Я бувший поручник двадцять третього кулеметного полку. Я теж офіцер, але тепер рреволюція, сволочі... Праворуч, ліве плече вперед, кроком рруш!

Хлопці построїлися в каре, а всередині офіцери. Вирушили до того яру, що зразу біля байраку.

Сонце поринало промінням у гарячий метал і бавилося на блискучих лезах.

ВЕСНЯНІ ЗАКУТКИ

I

Мліла земля від весняної ласки. Ходила весна степом і радість розсипала по землі.

Весною в степу пахне земля новими молодими пахощами.

А вечори такі пругкі та дзвінкі, як натягнуті струни,— б'ються звуки і пропадають там, де вимальоване небо невідомим митцем.

Голими силуетами, синіми, довгими, тіні дерев падають, полохливо круки, галич кричить на ніч. Підіймається галасливо чорна галич, крутиться над садами й важко-шумно падає на дерева.

Кажуть люди — на вітри, на грозу, на хуги...

Мліла земля, пахла малою дитиною і груди назустріч сонцю випинала...

Далека широчінь розляглась, наших радянських, селянських степів.

Так і Петро: дививсь — і радів. Витре рукавом піт із чола, подивиться навкруги й усміхнеться в ус.

А Мар'янка:

— Чого ти зуби скалиш?

— Гарно, Мар'янку! Отже, не думав, що прийдеться оцю радість випити. А тепер ось п'ю і радію. Ти ж поглянь — на всі

кінці всюди наша земля. Подивись на діда Олелька, як він ото поважно веде,— почувась, розуміє... Всюди наша земля...

Мар'янка — як весна. Загоріло трохи обличчя і дитячий ротик.

Петро стояв біля неї й почував дух свіжого, кріпкого, кремеznego.

Тоді їй ніздрі в нього роздувались, як у звіра, і вино, п'яне, весняне, било в голову.

Посміхався собі в ус Петро.

Казавав, жартував:

— Ну, Мар'яно, ось увечері дідові скажу, що ледащо ти, уже й утомилась. А дід посміється з тебе!..

А Мар'янка:

— От, каже, треба, щоб не було прикажчиків, а сам за двох справився!

— Та невже?..

І Петро налягав на плуга. Пив пахощі землі, що парували під пильним оком сонця, і поглядав на далекі шляхи.

Шляхи... Скільки виходив по них Петро й багато інших. Лежать вони спокійно й похмуро зустрічають нас.

Дивився Петро на шлях і говорив Мар'янці:

— Не можу я байдуже на шлях дивитись. Усе мені здається, що зараз коні вилетять із-за байраку й понесуться навскач, курява здійметься, й залунають постріли.

І ніздрі в нього роздувались хижо, горіли очі.

А з-за могили вилетів степовий чорноголовий орел і зробив кілька петель над ланами.

Увечері після роботи Мар'янка говорила Петрові про кохання, про бабусю.

Тоді горіли зорі, вигаптовані на темному оксамиті неба, і спадали тіні.

Петро голубив її й казав:

— Я от як погляну на будинок панський, і така мене злість бере, що ніби він мені найлютіший ворог. А здається ж — там нічого вже немає, один кістяк залишивсь.

Горіли зорі...

II

Петро попогуляв по Україні із своїм загоном. І гетьманців бив, і Денікіна, та Врангеля гнав — бувало всього, ого, чого не бувало!..

А тепер він голова виконкому в своєму селі Заливцях. Приходив уранці, дивився на палери, читав, підписував.

Ішов додому — трохи нудно, не звик ще... Так перед очима недавнє стояло.

Хата його недалеко від виконкому. А на горі збоку у вікно видно бувший панський будинок, а далі до обрію — шлях.

Будинок стилю початку ХІХ сторіччя. Старовинні мармурові коло-

ни, величезні, стильні. Білий, як сніг, він плямою величезною ви-
зирав із чорними глазницями вікон на проваленому черепу.

Удень було видко фамільні мавзолеї, тепер напівзруйновані,
а в садку на півтора ста десятин, з вирубанними липовими, кашта-
новими та тополевыми алеями, стояли побиті постаменти Венери,
амури лежали долі біля поруйнованих водограїв і гротів.

Тут пройшов шквал. Зруйнував середину будинку, не залишивши
нічого цілим: лежали карнізи, барельєфи — лавою повипікало, по-
било.

Були грози...

Багатючий був пан Глива... і господарством своїм пишався на
всеньку округу. Ні в кого не було такого саду, як у нього, заводсь-
кої худоби, машин.

На виставках завсіди медалі та листи одержував. А вже що гу-
льно влаштовував для панів!..

Тільки робітників своїх, наймитів, селян, годував кандьором
без сала та гливтяком таким, що в пельку не вб'єш, та копійки
платив.

А в селі Заливцях сама біднота, всі робили в економії —
наболіло на серці, назбиралось болів.

Тепер, літом, у саду панському корови паслись та пеньки викор-
човувались — городину садити будуть. А молодняк намість вируб-
лених дерев теж угору лізе.

III

Сходив місяць уночі, вили собаки в селі. Сходив місяць
меланхолійно, криво дивився — про що він думав, хто його знає?
Може, про те, що діялось тут недавнечко на цьому місці...

Зимку Петро порішив з Олельком взяти землі та з ним укупі
обробляти — артілью.

Дід Олелько все життя бідував, у наймах був і не вибивався в
люди, як сам казав, так бідаком і зоставсь. Сильний, дужий, весе-
лий, з білою головою, він довго не вірив Петрові, а потім чимало
й допоміг йому...

Раніш говорив:

— Он бач, що на селі робиться? Син проти батька, брат проти
брата пішов... Гріх... А дівчата байстрят плодять, виходять заміж
і знову розходяться, і сорому немає...

А потім:

— Та воно й раніше ніщо й гарно було... Лякали нас чортзна-
чим... Тепер і сами скоро перекажуться...

Хата Олелькова стояла край села біля шляху, проти панського
будинку, убога, як старчиха, тільки оце тепер заходжувався він
біля неї...

Коли сухі тіні плазують із кутів, прядуть вечір і віщують ніч,
тоді липким, важким глеєм на серце спадає туга: б'є у груди
вагою і грає на невидимих струнах минулого.

Петро, коли залишався вночі сам, бережно знімав з гвіздка рушницю, обдивлявся її, прочищав, обтирав пил і вішав над головою. Нагана розряджав, перетирав патрони, з насолодою цокав на холосту й засував під подушку.

Потім витирав пил на портреті Леніна, Шевченка, укохано посміхався, дивився з вікна на білі колони колишнього панського будинку — свого одвічного ворога...

По кутках ховалися тіні...

IV

На землю спадала ніч. Чорною полою крила село, сонне, загублене село... Спало все, усі...

Стогнала земля молодою дужою силою й пахла молодістю. Родила свіжість і зелену буйність — весняну радість.

Весною сміятись хочеться, гукати, бо голос дужий і чистий, весною очі блищать, а руки шукають об'ємів і вуста вуст...

Петро йшов поза городами, дихав силою весняних пахощів, і неначе він зростався із землею, з цією стихійною силою степу.

Ступав важко по молодій траві, наче не хотів відірвати ніг від землі, наче вріс у неї, був часткою землі. В душі росло це міцне почуття радості буття й сили своєї істоти.

В білому будинку сторожко кричали сичі й луною котився вечоровий гомін за шелюги, туди ген на зелені жита.

Мар'янка видоїла корову, і від неї пахло молоком, хлівом і весняною розхристаною молодістю.

В хаті блимав каганець. На завтра була неділя, і баба Степанида прийшла з церкви, з вечерні. Як звичайно, гомоніла собі під ніс, бо була трохи глухенька.

По кутках лежали тіні — квадратіві, трикутні, різні...

Говорила, шамотіла Степанида Мар'янці:

— Безбожники ви всі. І ти, і Петро твій безбожник, і цей на старість здурів. Від того й лихо все... А втім, робіть, як знаєте,— ви молоді, може, воно й краще, робіть, як собі знаєте... Тільки чула я, як сьогодні особливо домовик кричить у панському будинку, ох, і кричить же не на добре.

Ніхто не слухав старої, і вона шамотіла. Тільки забилося серце, коли згадали про варту гетьманську.

Повели старого, сивого Омелька, забити хотіли, а потім побили нагаями та й пустили — побіліла після того ще більше його голова. Степаниду в груди один ударив, думали, помре, а Мар'янка втекла в шелюги.

...Хіба мало на Україні залишилось могил невідомих? А на могилах тих бурун росте та звіробій отрутний, а інколи чебреці пахучі та волошки — блакитні дитячі очі.

Мар'янка вийшла до Петра свіжа, замріяна... І говорила так, неначе шепотіло листя, билінка. В м'язах нечутно кров билась, виривалась...

А десь у будинку панському щось гоготіло й кричало. Не так

сумно та протяжно, як сич, а дико летіли в повітря звуки, регіт незвичайний котився степом і пропадав.

— Ха-ха-ха-а-а-а...— билось над ланами в повітрі...

— У-гу-гу-у-у...— стрибало у весняній тиші, висіло, рубало її й робило жах...

— Петро, а страшно... Це не сич, щось дуже страшне. Недурно бабуся говорили, що не на добре оце...

— О-го-го-о-о-о...— понеслось по верху по долині...

Завили собаки... притихло...

— На свою голову, на кутні кричить!

— Де воно пан Глива зараз, цікаво? Мабуть, десь кикнув. Як були денікінці, зустрів я загін його біля Солоних хуторів. Хотів був живим самого взяти, так утік, а вартовиків мало не всіх виловили хлопці вночі... А лютий же я на нього, мабуть, тому й зараз отой палац зруйнований ненавиджу. Не повертатись йому більше сюди — годі, минулося... Треба отой палац розібрати к бісовому батькові...

Мар'янка тулилась до нього...

Будинок білий стояв, як череп, і чорніли провалені чорні глазниці.

V

Ранком гомоніли тривожно люди на селі, розповідали новину. Уже по всіх хатах пішло.

І старий Олелько розказав Петрові:

— Вийшов я — темно, глянув — страшне щось. Волоссям все заросло, високе, худе й напівголе. «Ти хто?» — кажу. Як зарегоче воно, як затупотить. «А,— каже,— більшовики, раби повстали! А поліція де? А козаків забули? Хама!.. Сволочи!» Та як закричить. Думаю, хто б воно? Коли, дивлюся, знайоме — наш бувший пан Глива... От туди, думаю, к чорту! А він як зарегоче, як загукає, аж у вухах залящало, та як чкурне до маєтку, тільки заляпотіло по шляху. Собаки за ним,— і щез. А оце ж ти й сам бачив...

Справді. Тільки підійшов до краю села Петро, коли вибігає обірваний, сливе голий, босий, з довгою, ключчями, бородою пан Глива... Очі божевільні безсило й огидливо бігають по обличчях.

Закричав, зареготав дико й знову побіг до маєтку, сварячись кулаками.

Село гомоніло тривожно і хвилювалось.

— Не на добре... Не на добре...

Тітка Уляна бігала по хатах, та приказувала, та цокотіла:

— А що, а що, людошки добрі, чи не я говорила, чи не я казала. Не треба бога, не треба церкви, робіть що хочете. Оце в наказаніє... Це знаменіє...

І тихше кінчала:

— Анцихрист прийде, господи, прости мене, грішну. Звір одноголовий. Оце всім сукиним синам та всім шлюхам-падлючищам, нехай знають оце... Прости мене, грішну...— І бігла далі.

Біля Петра збиралися дядьки, баби хитали головами та говорили про подію:

— Сказився, бідолашний... Та якби воно не кричав, то й чорт його бери, і годували б уже — людина теж, а так — сумно, як кричить... Та ще горлянка-а...

Дичина наша чорноземна...

Петро почував, що в нього в грудях лежить така огида до того пана, неначе він зараз роздавив якогось брудного слизняка, що луснув у нього під босою ногою, і він ніяк не міг витерти її, щоб не відчувати брудного сліду.

Із стіни дивився Ленін, і хитро жмурило око, й наче кінчиком рота всміхався, а над головою висіла рушниця.

— І оцей слизняк, оця брудота знову тут, брудота, до якої огидливо доторкнутись... Гм!

І він побачив перед собою знову голову із волоссям і бородою клоччями і очі, що позапливали сметаною.

VI

Білі стіни будинку блищали плямами й фігурами тіней, що на них виводило сонце.

Під горою випнула жилою річка й живою блакитною цівкою струмилася на захід. А на обрії мереживо лісу й далечинь голубина.

Біля ганку валялись поодбивані карнізи, орнамент старовинної обробки, уламки колон і статуй мармурових.

Всередині вогкість і гниль. За кожним живим звуком із темного кутка зривалася сова і поринала в присмерк далеких кімнат.

А раніш у цьому будинку з усієї округи гуляли пани тижнями, а потім... То було вночі (заправляв усім дід Омелько). Світло пожежі світило, стогнало й бурхливо билось на безмежну далеч. Дід був страшний, як кара. Хрипло кричав, недоріzano невідомі вигуки, страшенні й дикі... Полетіло піаніно з третього поверху, і стогін пішов долиною і захлинувся в далекому байраці.

То була помста й кара...

Так було... і було ще багато. Про це знає Петро й колись розповість дітям та онукам.

З далекої темної кімнати було чути приглушені вигуки, що падали на вогкі стіни будинку:

— Степане, подавай одягтись... Чуєш, сволоч!.. Що, бунт?.. Ану, його зв'язать та в город!.. Бунтувать!.. Більшовик!.. А чого кави не подаєш панові? Мужичйю, хами, бунтарі!.. Козаків сюди!..

— Га-га-га-а-а... — неслось.

— Го-го-го-о-о...

Злякано ховались сови...

Відгукувалось на цей регіт село. Баби вже запросили попа молебня відправити, бо баба Уляна таки запевняла, що це йде анцихрист. З сусідніх сіл почали люди їхати і йти дивитись на пана.

Петро похмуро ходив і стискував у себе в кімнаті рушницю, а ввечері перечистив її й пішов до будинку, бо зростала огида... Йшов полем.

Так буває весною.

Пахощі падають на землю, і снить ніч тихі сни. Хочеться сісти охляп на дикого огира, вихром летіти степом, захлинутись радістю і простором, пропасти в темряві, поринути в безмір'я, щоб знову воскреснути дужим.

Петро стискував рушницю, і хижо роздувались у нього ніздрі... Ніч ловила звуки й кидала їх луною. В садку біля будинку відростали паростки від пнів.

А біля постаментів у паростках пан Глива, брудний, бавивсь уламками мармуру й тихо сміявся на місяць.

Від пострілу луна покотилася до річки й там утопла.

А далечінь лежала сіра, похмура, байдужа.

1923

БУДИНОК, ЩО НА РОЗІ

I

Шумить місто. Б'ється в мурах життя. Човгають люди по пішомуду, сміються, спішать, гуляють. З шумом — гуркіт бруку й авто.

Люди ходять, зівають, спішать.

На розі двох вулиць будинок двоповерховий з темними вікнами, а в будинку підвал, і там живуть студенти. А напроти на два квартали розтягся комуністичний університет, і в ньому завжди шум і гамір, неначе там ніколи не сплять.

Будинок на розі блимає сонними очима і рано лягає спати. В будинку живе Раїсія Фелісіївна Пілюліна, і, коли Сергій, перебравшись у підвал будинку, хотів щось запитати її, звернувся до неї і назвав «товаришем», вона відповіла гостро:

— Не «товариш» тільки. Зараз на вулиці і в магазинах не говорять «товариш», а «гражданин»... Пора вже!..

А потім Сергій узнав, що мадам Пілюліна знала всіх мешканців двоповерхового будинку — де хто служить, скільки заробляє, на скільки свічок електрична лампочка горить у нього в хаті, і навіть, коли буває набруднено в чепурні, то вона знає, хто це наробив.

У всяку годину дня можна бачити її, як вона розмовляє з кимось із мешканців про найпекучіші потреби, про різні новини. І з ранку до вечора можна чути по коридорах тільки голос Раїсії Фелісіївни. Між іншим, у неї є прислуга, льокай. Прислуга — Маруся, дівчина, що живе в цьому ж будинку, льокай — Хванасій, що ніколи не роздягається, не переодягається й не умивається, говорить нечленороздільними звуками, на одно вухо глухий і завжди спить.

— Хванасій, чуєш? Спиш? Ти спиш цілий день! Ступай у лавку, купи мені хліба.

Повторюється це у весь голос кілька разів, а лавка у цьому ж будинку на ріжку вулиці. Або:

— Маруся, де ти запропастилась? Тільки одвернешся — тебе й немає. Чого ж ти обід не вариш?

Обід вариться на примусі, а кімнату займає Пілюліна одну на другому поверсі і цілий день тупає по сходах — то спускається вниз, то піднімається нагору. Стане з кимось і починає:

— Ах, ви знаєте, так утомишся за день, стільки роботи. От зараз треба сідять латати кальсони Василеві Селіфонтовичу. Прямо горять на ньому — як надів, так і порвав.

Василь Селіфонтович «ответственный» — одержує академічний пайок, а Раїсія Фелісіївна в усяку розмову з кимось вставить обов'язково:

— Василь Селіфонтович отримує ж академічний пайок, як научний працівник.

А коли доводиться давати адресу свою знайомим, тоді говориться: — Спитаєте професора Пілюліна.

А він тільки асистент — у сорок із гаком років.

Поруч з кімнатою Пілюліних кімната курсисток — Сіми, Лізи й Ніни.

У Сіми завжди мігрень, лихоманка — вона страшенно нервова. Їй ніяк не можна хвилюватись. Говорить вона томно, протягує з прононсом голосівки. Обличчя в неї пліскувате, завжди хворомасне й довге, а сама — тонка, суха й висока.

Сіма страшенно ворогує з Раїсією Фелісіївною, і ось чому: Раїсія Фелісіївна голосно говорила і кричала в коридорі, коли в Сіми була страшна мігрень. Сіма звернулася до неї:

— Будьте ласкаві говорити тихше, у мене мігрень, а від вашого крику ще болячіш.

Та почервоніла й почала:

— Що... та ви знаєте, хто я? Ти ще будеш мені вказувати, та я... Ідіотка ти, що, я не знаю, як себе вести, що, я не інтелігентна людина: я вже забула те, що ти знаєш!.. Я що хочу, те й роблю. Я в цьому будинку найдовше живу, ще жила тут при хазяїні, а не то що зараз, і жила не з такими, як ти...

Сіма швидко втекла і з силою грюкнула дверима. А тепер, коли вони зустрічаються в коридорі, Раїсія Фелісіївна пропускає мимо себе Сіму, зміряє її очима й каже:

— Поганка!..

А Сіма тоді нервується й плаче.

II

Восени місто забруднене болотом і, як свиня, барложиться в грязюці, а люди шльопають по калюжах... Бреде дощ, і вітер пробирається аж до голого тіла. Ліхтарі в тумані миготять, а звуки падають близько, глухо.

Тоді в студента Сергія в кімнаті і вдень темно, бо живе він у підвалі будинку, а в нього вдень горить електрика, але він рідко буває дома...

Раїсія Фелісіївна говорила своїм мешканцям:

— Що нам робити з отим комуністом: і вдень, і вночі горить у нього світ, а платити треба всім...

Вона зайшла раз до Сергія поговорити, але побачила, що в нього на червоному тлі висять портрети Леніна, Маркса й українських письменників, не встигла нічого сказати й щезла, а Сергій їй вслід зареготався, і вона більше ніколи до нього не зверталася з балачками.

З вікна кімнати Сергієвої видно тільки ноги людей, що човгають по вулиці, і трамвай, бо зупинка проти вікон.

Увечері до нього приходять Наталочка — в очах волошки, весна і промінь. Вона із степів, степового села. У неї буйні перса й кучеряве волосся, що не підлягає ніякій дисципліні гребінців і нахабно в'ється над білим чолом, а на сильному, свіжому, широкому обличчі радість. Наталочка завжди нападає на Сергія.

— Якого чорта ти не переміниш квартири — не кімната, а берлога, нора якась, і сам ведмедем зробишся. Тоже хахол — не вистачає енергії чи лінь?

Сергій посміхається: раде, роблено ображене обличчя.

— Нащо, мені й тут добре. Найголовніше — почуваш себе хазяїном: двері замкнені — лизь у вікно. Нікому немає до тебе ніякого діла — кричи, співай, на голові ходи. А навкруги сусіди — така братія, що їм хоч кіл на голові теши — однаково. Що хочу, те й роблю. Та дивися!

І він вигукує щось несамовите у весь голос, підбігає до Наталочки, стискає її в обіймах, цілує раз, другий. Вона пручається, і в нього блищать очі.

— А все-таки дивно якомсь. Сам дивуюсь, як швидко я зорієнтувався в місті, наче я тут і живу весь час. Пам'ятаєш, як я тільки приїхав, пішов у канцелярію служити — шість годин у день мучився. А тепер от вигражаю вагони на Північно-Донецькому вокзалі — другим важко, а мені тільки м'язи лоскоче ввечері. А що далі буде — побачимо...

І думає Сергій про степи, і Наталочка думає про степи. Про далекі акварелі та обрії, людей загорілих, цупких, про миршаві хатини.

Цвітуть волошками в Наталочки очі. Цвітуть у підвалі волошки, а надворі осінь, а в підвалі напівтемно.

III

Вогко мжичить осінь. По ринвах вода монотонно аж співає, в калюжах вода, а по вулицях грязюка, по вулицях рух.

А жовтень прийшов чистий та бадьорий, з синім-синім небом і сіє жовтий лист. Вечорами і прозоре небо, і повітря наповнене

вщерть пилом і гуркотом. А мешканці міста звикли до одноманітного гуркоту вулиць, бруку, бетону.

Ночі восени особливо зоряні, зорі павучками по небу, а небо широке, таємниче.

Уночі будинки важко стоять і витріщають жовті очі — сонно блимають.

У будинку, що на розі вулиць, тиша.

Але з того часу, як напроти відкрито комуністичний університет, часто ночами в будинку не було тиші.

В університеті неначе не сплять усю ніч. Хоч о восьмій годині ранку вже дзвонять на сніданок, але вночі співи, гомін там чути далеко аж за північ. Співи з вікон високого будинку університету летять далеко на всі кінці й дратують тишу.

А до одноманітного гуркоту вулиць, бетону, бруку звикли мешканці міста.

Раїсія Фелісіївна лежить на теплій м'якій перині біля чоловіка. У теплій кімнаті — важке повітря й силуети порт'єр, меблів, самовара та картин. Вона ніяк не може заснути, бо здалека, як морський прибій, летить:

Мы — студенты-коммунары
От винтовки и сохи,
И от молота удара
Все учиться мы пришли.

Раїсія Фелісіївна не витримала.

— Ах, ну що за нахабство — щоночі співи й співи, ніби вони живуть на хуторі! Ти спиш, Вася? А ще називають університетом, хоч би не страмились називати таким назвиськом.

Василь Селіфонтович заворушився:

— Та ну їх! Не всі й вони комуністи однакові. Фу, чорт, мабуть, хворий на шлунок, завжди після вечері в мене якось особливо сильно бурчить у животі й відрижка...

Никто не даст нам избавленья —
Ни царь, ни бог и ни герой...

Раїсія Фелісіївна знову незадоволена, перекидається на ліжку й пухкими колінами штовхає чоловіка в стегно.

— Як їм не набридне отой «Інтернаціонал»! Ну, ще музика в ньому с'як-так, а слова, так щось неможливе — подлость і більш нічого.

А в другій кімнаті Сіма лежить із розплющеними очима й стогне.

— Це називається студенти-колеги. Хоч вставай і починай знову класти компреси. Голова неначе не моя. І ще називаються студенти...

А там хтось проголосив «Хай живе», і повітря понесло:

— Ур-а-а-а-а!..

Вся суха фігурка Сіми тремтить.

Раїсія Фелісіївна клялася Василеві Селіфонтовичу, що вона буде протестувати.

А небо широке, і жовтневі зорі, і ніч снить осінні сні. Будинки вряд сухо, похмуро, як провалля, сірими зміями. Місто спить.

— Ур-а-а-а-а!..

IV

До Сергія в підвал заходить Ліза із другого поверху. Мрійно й елегійно говорить:

— Наша інтелігенція, або колишня інтелігенція, до якої я й себе залічую, зараз вимирає, як велетні, бо в неї немає повітря. Вона загубила під собою ґрунт і заплуталась у шляхах, або просто її викинуло за шлях. А до сучасності пристати вона не може. Своє діло зробила, а тепер плентається позаду.

Ліза нервова, але спокійна, і стримана, і завжди сумна, наче вона носить жалобу, наче має якісь далекі, невідомі болі. У неї гостре обличчя, вузькі сухі плечі, запалі груди, а в очах завжди десь глибоко сум.

Коли вона одержує листа з-за кордону від своїх родичів-емігрантів, тоді обов'язково приходить до Сергія з заплаканими очима, вибачається за турбування, сідає в кутку в тінь, читає йому уривки з листів — рафінованих, виснажених і вимучених душ колишніх людей. Інколи в такі хвилини запрохує до себе і, коли немає нікого, грає на роялі свої улюблені сонати.

— Я відчуваю сучасність, але не можу до неї підійти, у неї є якась стихійність, стихійна грубість, сила. А я не можу. Це моя трагедія...

Ліза підходить до вікна й дивиться на брук, на вулицю, в сутінки й приглушено говорить:

— Всі в нас не люблять, коли в отому університеті співають бадьорих, живих революційних пісень. Там так бурхливо виявляють своє життя, а тут неначе самі хочуть сказати, що вони проспівали свою лебедину пісню й зупинились на рослинному й тваринному житті... А мені тільки страшно робиться, бо та сила їхня непереборима, бо я стаю маленькою-маленькою і наче кудись провалююсь, і мого «я» немає.

Сергій мовчки ходить ніяково по кімнаті, бо не може реагувати на такі жалі — йому життя здається таким простим, як таблиця множення.

V

З Лізою живе Ніна. Вона завжди співає і в кімнаті, і на вулиці одну строфу з Вертинського:

Ах, погоди, погоди, минуточка,
Погоди, мой мальчик-пай,
Ведь любовь — это только шуточка,
Ее выдумал глупый май!..—

і говорить усім, що вона мистець і естет у душі.

Мабуть, чи не кожного місяця перероблює сама свого плісового капелюха на новий фасон, а волосся перефарбувала перекиссю водню і з темної блондинки зробилась «страстною риженькою». Фарбує губи й закохана в багатьох студентів і артистів держдрами разом.

Коли їй говорять, що в неї немає голосу й вона погано співає Вертинського, одержують відповідь, що Вертинський сам не співає, а говорить речитативом свої пісні. Головне у нього — не співи, а почуття. Хіба ж у неї бракує почуття?..

— Ах, я пам'ятаю, у дев'ятнадцятому році Вертинський був тут і кожної суботи й неділі ходив до церкви. Я теж завжди туди ходила і всю службу дивилась на нього. Він так молився і такий тоді інтересний був, що я не можу вам сказати...

Ніна робить фальшовано-артистичні рухи, підкочує під лоба свої косо розрізані очі, кирпатий ніс задирається вгору...

Ліза не любить Ніну.

Ліза молиться богу вночі. Стає навколішки біля образа, а інколи падає і встає втомлена, знесилена. Вона й сама не знає, чому, за віщо молиться, чому плаче, лежить по півгодини на холодній підлозі, а інакше не може.

Вранці розбита, з виснаженим тілом і духом іде на посаду. Ніна порадила Лізі завести кумира на землі замість бога й молитись йому — веселіше...

А Ліза не любить Ніни.

...Будинок на розі великий, квадратний і тихий уночі, як труна... Темно. Вранці гудуть гудки і по околицях міста робітники на зміну йдуть, а напроти, в комуністичному університеті, о восьмій годині ранку дзвонять на сніданок.

Тоді будинок на розі ще спить...

VI

Жовтень прийшов синьоокий, пругкий та бадьорий. У жовтні революція виросла. По весні народилась, міцнішала літом, соків та сили набирала, а в жовтні пішла по робітничих кварталах та далеких степах гуляти бунтом кривавим.

Напроти будинку, що на розі, знову новина.

Комуністичний університет захотів збудувати на Жовтневі свята арку. Збудували швидко, працювали і вдень і вночі. З одного боку поставили червоноармійця, а з другого — робітника з книгою. Такі спокійні, поважні постаті. А на самій горі п'ятикутну червону зірку — і вночі горить.

Мадам Пілюліна все виглядала з вікна, як робили, а потім побігла розказувати всім:

— Оце називається бутафорія сучасна. Хм, подумає, може, хто, що й на самому ділі страшно. Іграшки... Арка... Подивились би, які в Італії арки роблять або раніш робили, а то курям на сміх.

А коли студенти цілу ніч під 25 жовтня не спали — гуляли біля арки, сміялись, жартували, влаштовували мітинги, мешканці будин-

ку на другий день говорили про те, що треба протестувати, бо не можуть же вони із-за когось там страждати.

— Не дають спати... Я розумію, під паску люди не сплять, гуляють, так то ж свята ніч у церкві служиться, а тут казна-що...— говорила бабуся років сімдесяти.

Бажання протесту у мешканців будинку досягнуло апогея, коли студентам довелося котити по вулиці котли для парового опотлення до себе у двір.

Котли підвезли їм за півквартала й поклали недалеко від рогу вулиць. Котити треба вночі. Командують усі разом, кричать майже цілу ніч молодими голосами. Крики чути на далекі вулиці, і обивателі сходяться дивитись на роботу.

Раїсія Фелісіївна ввечері говорить Василеві Селіфонтовичу:

— От називається індустрія, в газетах пишуть. Учора по вулицях котли танками возили, театральну бутафорію устроювали, а сьогодні студенти самі котять.

Але вночі вона не витримала крику з вулиці, схопилася з постелі, закричала щось несамовите, накинула на себе капот.

— Я їм скажу, да, скажу, не можна ж так людей день у день гвалтувати, у нас же нерви, а не дротини.

А з вулиці:

Ой, р-а-аз!
Дружней, дружней бе-е-е-рись...
О-о-о-о-й, ра-а-а-з... бе-е-е-рись...

Вискочила Раїсія Фелісіївна в коридор, за нею схопився й Василь Селіфонтович, хотів зупинити її. Та вона добігла до східців, підсковзнулась і з гуркотом покотилась по східцях униз. Василь Селіфонтович підняв її з розкритим обличчям. Насилу підвелась, а на несамовитий крик і лайку в такий пізній час і гуркіт на східцях позбігались усі мешканці будинку:

— Ах, скандал!..

Ой, ра-а-аз...
Дружне-е-ей... бе-е-е-рись.

VII

Поряд із комуністичним університетом школа комскладу, а далі міський цвинтар, а ще далі степ.

На цвинтарі хрести дерев'яні на паливо давно позрубано та повитягувано, а залізні лежать прахом на землі поламані. Фігури, бронзові та мармурові, позбавлених янголів, святих монументів лежать, у землю носами позагрузали. Могили поруйновано, і хрести поруйновані, і їх ракли калом позабруднювали. Літом на цвинтарі кози пасуться обивательські, а бабусі та тітки богу моляться на забруднені могили та хрести.

І Ліза ходить літом на цвинтар, задумливо бродить поміж брудних могил та христів цілими годинами, неначе там вона щось загубила. А потім приходиться і розмовляє з Ніною:

— Тобі, Ніно, ніколи не хочеться вмерти, зразу взяти й умерти? Почуваєш, що й сили хватило б, а не можеш.

Ніна:

— Дурна ти, Лізко, ось що. А я не хочу вмирати. Я знаю, що мені мого життя досить, а далі побачимо. Чорт з ним, з життям, однаково від нього немає тепер нічого цікавого, але разом жити хочеться, і живу я за інерцією, і пробую життя підсолонжувати.

Ніна рідко говорила серйозно.

Ліза морщилась:

— Ні, я бачу, що є багато цікавого тепер, але, розумієш, не для мене... Та ти не зрозумієш цього! Одно тільки правду ти сказала, що за інерцією живеш, і я за інерцією теж.

VIII

Одного разу Ніна підійшла до Лізи, сіла біля неї, так особливо подивилась у вічі, а перед цим кілька день не співала Вертинського й ходила смутна.

І в неї були заплакані очі.

Як звичайно, про це її ніхто не питав, бо вона завжди говорила, що сама творить собі настрій. А зараз сиділа біля Лізи:

— Тому хочу з тобою про це говорити... бо нікому не скажеш, та й говорити мені більше немає кому, а ти така, що хочеться тобі сказати... Ти ж нікому не скажеш... У мене буде дитина, вагітна я... ну, розумієш, знаєш Віктора цього... Так я думаю робить аборт... Грошей не було, і він не давав, а тепер дає, та в мене трохи є... так... уперше це...

Ліза мовчки слухала, а Ніна схопилася з місця, почала хутко ходити по хаті й голосно говорити:

— А життя, колись треба буде його згадати... Та й яке у нас життя — без перспектив, без будуччини. Ну що, коли я інститут скінчу? Нічого... Так, отже, чорт із ним!.. «Лові момент»: пийчить — пийч, любить — люби направо й наліво... Еван евое! Правда, Лізко?

А Ліза заблимає швидко очима й упала на кровать з риданнями. З нею була істерика, вона сміялась, кричала, плакала, рвала на собі волосся і весь час повторювала:

— Ха-ха-ха... Росія... Росія... Росія... навіть у злочинствах велика, навіть у більшовизмі, в дикунстві показала свою силу. Інтелігенція... ха-ха-ха... ти, Нінко, наша інтелігенція... така, як ти...

І ніхто не зрозумів, чому з нею істерика.

Із знаком запитання на обличчі ходила навіть Раїсія Фелісіївна...

...Через кілька день Ліза сиділа за столом і писала. Написала довгого листа, де вона проклинала життя, просила в усіх пробачення, також написала й листа сестрі додому.

Але потім порішила, що то легкодухість, і зробила так, як пролять усі,— написала просто: «Прохаю нікого не обвинувачувати в моїй смерті». Висипала ціаністий калій в чарку з водою, розмішала і... чекала...

Думала... Думи всякі — і байдужість, і трагедія... А потім вилила з чарки отруту в помийницю й пішла потиху на цвинтар, щоб мовчки блукати поміж могил, немов шукаючи загубленого чогось.

Думи всякі — і байдужість, і... мелодрама...

1923

У НІЧ

...Ходить «кіт у чоботях» по бур'янах революції, носить соняшну вагу, щоб висушити болото...

М. Хвильовий. «Кіт у чоботях»

I

Дні — як мутний чай із підробок у брудній склянці. В них клоччя, корінці осідають на дно волохатою вагою, намулом. А ще дні бувають прозорі, смаковиті, як цвіт липи й липнева згага в спеку літньої ночі.

Такі дні в цьому містечку. Там залізниця за двадцять верстов. Загубилось містечко, брудне, безпритульне, з голими слизькими вулицями, загубилось у степу, де проходить залізниця й ходять мутні дні. А між містечком і залізницею ліс, густий, старовинний, — звірячі стежки, повстанські шляхи.

І невже хто повірить, що це наші українські пустелі, степи?.. Наша батьківщина — звірячі стежки?

Хлюпнуло на містечко з просторів, хлюпнуло хвилею аж від далекої півночі, затопило береги — захлинулось містечко... Ні, воно так лежить давно, незмінне. Коли стемніє, міцно віконниці затуляються. І тільки в щілини смуги вузькі світла від каганця жують тумановий морок. Тоді будинки робляться живими, сплітаються.

Сіра солдатська шинеля й шапка з вухами, хоч ще осінь, і небо плює слизкою мжичкою в прогалини вулиць. Але немає іншого одягу в Наталки, ще сукня бумазейкова захисного кольору і влітку, і зимою — все нерухоме майно на ній.

З-під ніг грязюка однотонно скавчить і хлюпає на чоботи, макують калюжі. На чоботях пудами важкий чорнозем.

Таке відоме — така покірنا вулиця, як і люди, що тут живуть, за отими стінами. Їх майже всіх уже знає Наталка й розподіляє власною системою. Частина — просто буржуї: ось Рабінович — спекулянт, Григоров — купець-чорносотенець, а то просто обивателі — так поділяються всі люди в Наталки.

Під пахвою тека з паперами з жінвідділу, — рука отерпла, холодний браунінг у кишені муляє.

Дума, як повинь, набіжить, хитнеться й знову відлине, інколи каменем слова вистрибне до самої себе — звикла так.

Дума — наказ тривожний, і сьогодні, мабуть, у глузу ніч, у мжичку... П'ятий раз наступ отамана Криги — тричі покидали містечко. Підмога не прийшла.

Звис морок стіною — ні однієї душі на вулиці.

Хвіртки попідпирано кілками, двері позаставлено всім важким — скринями, лантухами з зерном, столами,— так кожної ночі в цих людей. Інколи глухий вигук притомлено впаде недалеко...

І фронти, і позиції тут були. Тринадцять влад пройшло — кожна щось вимагає, наказує, знову йде. І сплітаються тут повстанські шляхи. Чиї чоботи не місили оцю грязюку? Чиї коні не збивали на вулиці куряву?

Забігти додому, схопити які слід папери — і туди, де стоять уже навантажені вози й метушаться озброєні, в шинелях люди.

II

Постукотіла в двері — хтось підійшов навшпиньках, послухав і нічого не питає,— сказала, що вона.

— Ах, ви, товаришу?

— Я...

Довго там щось шарудить, одсуває, потім тривожні запитання й бадьора відповідь Наталки — так завсіди.

Коли немає її дома, єврейка-господарка розповідає про неї різну брутальщину, а так прислуговує, запобігає, заглядає в очі.

Інколи вночі Наталка чує, як вона й дочка шепотять батькові, що він варвар, а не людина:

— Тобі хіба нас жаль — поб'ють нас, та ще оця комуністка живе... Ох! говорила — втечемо в Полтаву.

Часто скигління.

Тінь від Наталки в кімнаті впала в кут, незграбна, і розпливлася. Брови збіглись, і зморшки біля губів. Згадується:

...Далеко місто маленьке, на півдні далекому; мати, батько, сторож у школі — з села приїхали. У Наталки очі косо стоять, незграбність і тверда крем'язність. Краса? Хто знає. Вона, Наталка, згадує Нестора, а в нього довга, дуже довга шия, наче аж згинається, міцні щелепи, стиснуті зуби й міцні руки. Може, він і красивий? Стрімкий він такий, бистрий.

Згадала Нестора, і кімната зробилась така велика: не велика — мала, вулиці малі, Україна мала... Згадала Нестора з довгою шиєю.

Кохає?..

Він у шкурянці, з наганом на боці, гляне — на обличчі кожна риска тремтить. У неї очі блиснуть із-під прямих брів, як блищать уночі, коли вона просто приходить до нього з палаючим спекою зором.

Кохай!..

Єврейка ловить зором кожний її рух — не любить цього Наталка.

— Ідіть до себе, усе гаразд... Не бійтесь...

Дума повинню, слова каменем.

Маркс... Ленін... Бебель... Колонтай...

Дума:

«Для чого оці люди живуть — і ці, і Рабиновичі, і всі, для чого?»

Ота Ріда, що за стінкою, тонконога, на високих каблучках, з дитячими рисами, кучерява... Для чого?»

Ніколи думати. Очі червоні, наче всю темряву безсонних ночей втягнули в себе, а тепер ріжуть боляче й сльозами від вітру течуть, червоні повіки, важкі...

— Замикайте! Я швидко повернуся!

Тремтячими руками підпирають двері — замикають...

Знову товста тека й холодний браунінг.

Ляском повітря розрубало...

Охнули околиці — постріли. Наче зарядило повітря.

Холодний браунінг у руці міцніше... Завив собака...

Вдарив дзвін на церкві... Брязнуло залізом... Повітря лопалось, тріскотіло... Зірвались відкілясь круки...

«Навіщо круки?... Смерть? Не перший, не останній... Брешуть круки... ха-ха-ха!»

— Бій!

III

Біля телефону голова виконкому, широчезний у плечах, високий, і теж очі червоні втягли в себе безсонні ночі. А там неспокійно кілька душ метушиться.

На стіні плакат: «Твій ворог лютий — розруха, переможи її» — намальовано обідрану бабу з вишкіреними зубами на купі трупів.

Уже лякання в гул перейшло — угорі, вниз.

Ворушать будинки живими віями-боками. Розступаються, збігаються... Там, за стінами, підпирають нашвидку похапцем двері, завішують вікна, під образом лампадки світять... шепотять молитов, тремтять із кожним пострілом і не розуміють:

— Навіщо люди в таку вогуку, сизу ніч не сплять на м'якій перині, а там... порушують спокій, лякають їх?

— Господи, прости... Господи, помилуй...

Баба з плаката все нахабно лізе в очі. Наталка зірвала її з стіни. Біла стіна, як пустка, як у неї зараз думи. Там її Нестор.

Задеренчав телефон.

— Га? Наступають? Не вдержите? У нас готово, відходьте поволі... забирайте телефон. Всі, хто є, приєднуються на підмогу, я йду з ними назустріч.

Кожен момент — безодня, падає вниз, мов уві сні. Кожен момент, здається, прожив століття, пережив своїх попередників, пролетів цілі небесні простори і тільки тепер помітив, що живеш, що оці будинки з живими віями-боками, і дзвін, і плакат — це ж воно, життя... Так наївно не помічали його раніш... а все-таки навіщо живе Ріда з тонкими ногами?

Чіткий і точний наказ: вирушити хутко підводами. Біля них залишається для охорони трое.

— Хто залишається? Тов. Наталка, ти?

— Я йду в бій!

Коротко... блиск із-під вій.

Вирушили в ніч підводи — туди, великим трактом, у морок, до станції...

Вирушила Наталка в ніч, у бій — слизькі вулиці, брудні, як хлів. І тільки побачила, що вони рідні, світлі, наче перший раз перед нею... Це ж не вулиця, а цілі простори, океани, а вона над ними.

В ніч... Там і Нестор.

IV

Небесна прірва ковтає звуки, вибухи, вдари...

Порожня небесна прірва гуде, ламається, горить.

Щось тривожно промовив командир — одна тачанка й кіннота швидко рвонулись у вуличку, обминули церкву й зникли... в темряві... в прірві...

Знов наказ по лінії. Змовкла стрілянина, а з того боку насуваються все міцніше стулені ряди загону. Криги.

Раптом десь там позаду затріскотів кулемет, вигукнуло з десяток гудей, і... здавили ворогів у вулиці з двох боків...

Чорнозем липне до ніг, матлаються довгі поли шинелі — Наталка розміряє рухи, вибігла вперед.

— А-а-а... Сла-а... ра-а... у!

І тоді щось кольнуло боляче вище ліктя праву руку — не чутно було за стріляниною, тільки другого дня, коли вивішено об'яви, щоб «громадяни додержували спокій — напади банд відбито», Наталка ходила з перев'язаною рукою, з текою під пахвою і браунінгом біля ремінця.

А Нестор жартував у виконкомі.

Нестор — до голови виконкому:

— Товаришу, я пропоную видати товарищі Наталці «егорія» четвертої степені за хоробрість.

Він вирізав із паперу «георгія», намалював на ньому чортика й повісив Наталці на спину, так що вона й не помітила.

— Ха-ха-ха!

— Ну, якого ви чорта! Пришелепуваті!..

— А... ура! Наталка почервоніла... диви... Ха-ха!

— Відчепіться! А сам де був? Ану...

Нестор:

— Де? Гукав тобі: не вибігай наперед, поряд ішли! Вигукнула щось, вперед вибігла, гукаю — не чує, біжить, а воно з боку вибух — і поранило... А до весілля якраз загоїться!..

— Так ми були поруч?.. Я й не бачила...

Хтось із хлопців:

— Та ну?.. І не бачила, і не почувала?..

— Якого він чорта чіпляється?

— Диви, знову раки пече... Ха-ха-ха!..

— Ах, ти!..

Наталка незручно розмахнулась лівою рукою, хотіла вдарити того, що жартував, а попала Нестора по лобі...

— Караул!.. убила!.. рятуйте!.. Йї мало тих, що вона вчора під час бою укокошила... Ой!..

— Ха-ха-ха!

Безтурботно сміялись...

САЇД-АЛІ, ОНУК АХУНБАЯ-ОГЛИ

I

Ну, розкажи, Саїд-Алі, ну, нехай твої слова розбіжаться між людьми, як отари в степу. А то намозолила нутро злоба нечиста, мов погляд невірною в очі жінки. Протягни струну свого голосу до вух людей — нехай і вони голосно скажуть про тебе.

Слухайте, слухайте...

Здається Саїду-Алі, що так шепоче до нього рожевими губами захід. Що ондечки моргає йому листом айлантус. А скоро срібним скорпіоном випове на небо місяць поміж зір. Скоро буде повня. Місяць скаже Саїду-Алі, що він згорбився й посивів, і лице його в злобі буває більше за чалму.

В чайхані сидить четверо, підібгавши тонкі ноги в м'яких ічигах — Саїд-Алі найповажніший. Але що він їм скаже? Нехай їхні вуха цього не чуять.

Розірвавши думки, Саїд-Алі передав піалу з чаєм своєму сусідові. Звідкілись долетів вітер, і пил м'яким медом розплескався в золоті проміння.

День уже скоро розсиплеться в тінях. А ніч здавить у задушливі пазури думок голову Саїда-Алі. Ізсоталося терпіння його думками. П'ять разів по десять пережив він весен, а далі?

Повернув до нього голову Супе́. Лице в нього іржаве від сонця. Сказав:

— Аллах не думає, бо він мудрий, а Саїд-Алі думає, бо хоче бути мудрим. Тільки камінь не думає, бо камінь мертвий. Правду я сказав?

Саїд-Алі дивиться в стіну й нічого не бачить. Бо він бачить малинові шовкові лозим¹ і брови, як крила горлиці,— у його Таджіхон, що хотів він із нею жити. Подивився.

— Неправда. Не чуєш, як барс примає траву, а чуєш, як сова кричить на горе. О ей, ака, яман².

Саїд-Алі говорить тихо — слова падають на цяцькований килим, а може, ховаються в закутки. Він говорить, що в нього предки — родичі ханів,— велетень Ахунбай-огли чога варт! А тепер його син Турсук пішов туди, до них, ходить з невірними й записався в їхню нову віру, що проти аллаха йде. Ту віру зовуть комсомол. І син покинув батька, бо все сварилися.

¹ Лозим — шаровари, що їх носять жінки на Сході.

² Яман, ака — кецько, брате.

Потім узнав Турсук, що мати його хора, й що Саїд-Алі її виганяє, й хоче взяти собі маленьку Таджі-хон. Вже калим за неї дав.

— І син, син поклявся, що приведе суд і мене будуть судити, що я беру жону дев'яти весен за калим і що виганяю стару Керамат. О ей, худо, ей!

Хрипло чіплялися звуки в горлі Саїда-Алі. Затремтіли губи під вітром зневаги. Хутко підвівся:

— Хаїр, інди...

— Хаїр...

Ічиги м'яко торкаються до землі, і халат звіває пил. Поспішає додому. Переваляючись, іде Саїд-Алі легко, мов збирається почати танок. Він глянув на небо, а там виліз місяць, зелений і мутний. Сказав місяць соромливо:

— Слушайте, слухайте... Саїд-Алі, що торгує на базарі розмаїтими шовками, йде, повісивши голову, як побитий пес. А в нього у дворі під коренем старої чинари закопано золото, багато золота... А він — мов пес...

Місяць вишкірив мертві ясна, а Саїд-Алі, глянувши на нього гнівливо, плюнув.

II

Весело любляться горлички в густих вітах інжиру. Пестить сонце промінням збитий глинистий шлях. В густі хащі біжать звірі й там у радості плодять дітей.

А Саїд-Алі ввечері додому приходив із гнівом, запеченим під повіками. Переступив поріг. У жінки Керамат під бровами загорівся ляк. Вона, здушуючи стогін, встала з килима й запобігливо піднесла мужеві халат, щоб накинути йому на плечі. У неї хороба рознесла живіт і зробила лице зеленим і нерухомим, закам'янілим. Ось третя повня, як ця хороба залякла на її лиці. Не один табін намагався її вилікувати, та, раз один побувши, більше не приходив. І Керамат лежить у кутку, а біля неї сидить дочка Фазин, п'яти весен, що народилася в щасливий рік Корови.

Керамат хотіла накинути халат на плечі Саїда-Алі, але він круто повернувся... глянув... Застигли рухи жінки, зупинилися в повітрі, і руки впали до колін. Саїд-Алі хутко розмахнувся і вдарив Керамат по голові. Вона, застогнавши, хитаючись, одлетіла в куток і впала на подушку... Але хіба дозволить вій їй стогнати! Хто сміє без його дозволу подавати голос!..

Кроки провалюються в килим. Саїд-Алі підійшов хутко вдарити жінку ногою... Вона оплела його запилену ногу руками й слізно почала цілувати її, піднімаючи очі, щоб заглянути йому під брови. Нога піднялася і з силою вдарила її в плече. Тоді Керамат замовкла, а Фазин сховала голову їй у подолі і хлипала.

— Уб'ю, а ти від мене підеш!..

¹ Хаїр — прощайте.

Потім поволі прослав джойнамаз¹, повернув лице на схід і зашепотів молитву.

Вечір терпкий і п'янючий, як молоко кобили. А ще попереду ніч... Саїд-Алі вийшов на двір, а з-за тополі сміється до нього Турсук. Білі виточені зуби й тонкі губи, як квіти оноргулю, гаряче-червоні. Слухати сміх, розмову сина — все одно що гроші за крам одержувати чистим, дзвінким золотом.

Тепер він там, на заводі, де мало б'ють, там збираються сьогодні, і Турсук буває. Чого б можна дати, щоб повернути його до аллаха й щоб він торгував разом із батьком!..

Темний халат на плечах, чалму скинув, лише тонкий тубетей прилип до потилиці, і хряпнула хвіртка, зачинилася за Саїдом-Алі. По вулиці, копірсаючи пил, задумливо продибав ішак з навантаженим на спині дехканом². Жаби самозакохано співають по своєму пісню кохання. За високими дувалами правовірні сплять, люблять своїх жінок, щоб завтра почати день такий, як і сьогодні. Хоча здається — дні різнокольорові, як добрий бухарський халат.

Вулички вже zostалися ззаду, і на площі освітлений завод, де б'ють олію з сім'я бавовнини. Вбік — частина міста орусів галасливо шумить.

Навколо сарая складено цілі гори тюків бавовни й насіння бавовнини в лантухах: сарай ніби здавлений тюками, і в ньому всередині дві стіни закладено ними. Саїд-Алі знає, що раніше збиралися вони не тут, але тепер у тому помешканні ремонт. Він, як злодій, підліз до дерев'яної стіни з дощок. Там є щілина, в яку він і заглядає.

Біля столу стоїть якийсь високий орус і, сварячись іншим кулаками, викликає їх битися з ним. Та ніхто не виходить, всі сидять мовчки й бояться до нього підійти.

Але він ще голосніше почав сваритися, дратувати тих, що сидять, і показувати кулаки, повторюючи якесь чудне слово — «протест».

Говорив ще один орус, а потім Саїд-Алі пильніше припав до щілини — вийшов сваритися й лаятися Турсук.

«Бач, він ще міцніший став, і плечі ширші...»

Що говорить він, не чути, але теж свариться всім злодіям і збирається їх знищувати. Саїд-Алі коле сина очима, пестить і гладить його промінням люблячого батьківського погляду.

Сховався за тюки, коли виходили всі з сарая через вузькі двері. Сторож не помітив його, і він бачив, як Турсук пішов, розповідаючи комусь про злодіїв.

Саїд-Алі зціпив до болю губи й схопився отерпими руками за тюк, щоб не покликати проклятого ним самим сина, щоб не проштрикнути груди ножем комусь із тих, що вкрали в нього Турсука.

¹ Джойнамаз — хустка для молитви.

² Дехкан — селянин.

Він пішов назад і не помічав ночі, що вплела собі в чорну косу срібне переливчасте намисто зір і встромила в зачіску блискучий виточений місяць.

III

Саїд-Алі тепер рідко сидить у чайхані, надто мало їсть смачного й жирного плову. Закутається в халат і нерухомо сидить у крамниці. Приходить додому — навіть забуває бити Керамат, а все ходить, міряє кроками кімнату до півнів. Губи самі шепочуть про ту ганьбу, що зазнав увесь його рід від безглуздя сина, — зрадив великі тисячолітні заповіді корану.

Але одного сизого й гарячого вечора, пахучого й задушливого, як цвіт джиди, Саїд-Алі сказав:

— День не схожий один на одного, рік не схожий... Сонце по-різному світить, і життю немає однакових шляхів.

Так говорив колись батькові Турсук. Тепер тільки він побачив, що син правду говорив, що тепер інше життя. Може...

Повеселішав навіть Саїд-Алі. Підійшов до Керамат і спитав про хворобу. Знівечене хворобою лице, зелене, мов налите болючим брудним розчином, намагалося посміхнутись і тільки болісно по-рабському скривилося. Розхвилювалася жінка від здивування — так звикла до бійки, а тут сам підійшов.

...Десь усередині зостався від сина тільки придушений біль. Вже давно поривається Саїд-Алі йти миритися з сином, ледве стримує себе. А післязавтрього піде. Велика земля в аллаха, велика любов у серці Саїда-Алі. Через це з болем своїм і ганьбою піде батько до сина. І нехай очі його будуть гострі, як у верблюда в пісках Каракум, і нехай уші будуть, як у тигра в гущавинах комишів. Чому, чому син не знає його болю, пригніченого думами? Але він обніме його, пригорне, нехай син робить, як хоче.

— Піду, після завтрашнього дня піду, тоді, як зрізаний місяць скаже, що проходить ще тридцять день щасливого життя.

Це йде Саїд-Алі з базару додому. В голові прозорий туман від їдкого чілімового диму. Голова Саїда-Алі похилена від непокою, а разом і з несподіваної радості.

З-за рогу назустріч вийшов мулла Усмаджан Абдукабіїв. Стрункою випещеною постаттю мулла порівнявся з Саїдом-Алі.

— Слава аллахові, селям-алейкюм.

— Слава найвищому, алейкюм-селям.

Білими руками погладив руки, глянув в очі і сказав мулла:

— О ей, худо, ей...¹ Яман, ака. А сина, Турсука, ти вже не повернеш, вони його з'їли... Знаю, чого ти сумуєш... Ти ж мій друг!

Саїд-Алі поступився крок, а мулла говорить:

— Пам'ятай, що вони його з'їли, а там усе знають...

¹ О ей, худо, ей — о боже мій.

Мулла показав на небо, говорив про те, що немає сили тієї, що була, бо люди... У мулли багато слів гострих.

— О ей, яман...

Махнув рукою мулла й пильно поглянув на скривлене лице Саїда-Алі:

— Я знаю, що хоробрий Саїд-Алі онук Ахунбая-огли. Пророк знає, що ти його брат... чуєш — брат! Пророк, посилаючи на землю Саїда-Алі, сказав: од вітру не гнись, пилом не розсипайся. Хай твій крок буде широкий, як у верблюда, хай твій розум буде хуткий, як яструб...

Мулла Усмаджан Абдукабіїв спітніло-холодною рукою схопив за руку Саїда-Алі. Тому здавалось, що йому в руки поклали жабу, але стояв спокійно. Фаркаючи, бризкаючи слиною, мулла зашепотів:

— Я знаю, що хоробрий ти, Саїд-Алі. Знаю, що в п'яту повню минулого року ти своїм ножем пробив дірки в серцях двох невірних біля мечеті Мурад-Баша. То було вночі, а другого дня орусі шукали, хто вбив? Ха-ха-ха! А пророк записав у книгу...

— Що?.. Ти знаєш!..

Саїд-Алі копірснув пил ногою, ступнув назад. Зігнувшись, мов збирався стрибнути на муллу, підбіг:

— Ти знаєш?..

Мулла посміхнувся очима:

— Не тривожся — бач, місяць так зблідив твоє лице, то він уже заходить... Він і в очах у тебе блискає. Коли я знаю, то ніхто не буде більше знати. Я знаю, що зробити з твоїм сином, щоб пророк записав тебе в книгу ще раз; я знаю, що робити з орусамі, — то вони забрали його в свою віру... Знаєш, де вони збираються — в сараї... дерев'яному, а вогонь любить дерево.

Мулла з насолодою дивився, як тремтячими руками Саїд-Алі рвав собі груди, ловив повітря і, захарчавши, хрипло спитав:

— Що робити... що? Як думає пророк?..

— Треба мститися над тими, що з'їли сина. Над ними й над Турсуком... Нехай усі знають... Так говорить пророк, так робили твої великі предки.

Майнувши полами білого шовкового халата, злодійкувато втягнувши голову в плечі, мулла Усмаджан Абдукабіїв провалився в щілині вулиць.

Саїд-Алі поглянув йому вслід. Розтопилася гаряча зневага й злоба в грудях. Пішов додому й роздратовано, люто бив Керамат, доки її тіло, знівечене хоробою, не чуло вже кулаків і ніг.

IV

Крізь листя старої айви не розсипаються іскри заходу. Карагач задумливо пестить листом високий глиняний паркан. Десь у вітах востаннє пробуркотів над милою голуб.

Темрява згускла й заховала дерева біля великого арика.

Напевним, тремтячим кроком Саїд-Алі ще раз зайшов у хату і взяв залізну важку банку.

Нехай він скаже своїй Керамат, куди йде. Вона в хоробі на животі, як змія, поповзе, а гукне там синові: «Пробі, тікай». Щоб Турсук-син ховався від батька.

Хіба є такий шлях, камінний, страшний для людей, непроходимий, щоб мати ради своєї дитини не пішла по ньому, як по алеї, посипаній трояндами?

Але чоловік не розмовляє з жінкою про свої справи. Жінці й матері лежати в кутку й радіти, коли чоловік зведе на неї важкий погляд.

Керамат зібгалася в кутку, злякано гасила біль своєї хороби й пригорнула до себе Фазин.

Чомусь мимоволі затремтіли важкі, хорі, брудні повіки, і сльози впали на голову дитини. Очі Фазин заходилися жалем, і голова сховалася в матері на грудях.

Саїд-Алі проминув темні вулички. На руці висіла банка й перехилила його в той бік. В траві грали цикади на малесенький дзвінкий дутар. Грали вони одноманітну мелодію, бо, мабуть, тільки її одну й знають.

Тихо дійшов до сарая, де лежать кучі тюків бавовнини й лантухів із насінням. Пріле насіння гостро лоскоче ніздрі. Заглянув у щілину. Людей повно. Турсук щось говорить, а інші слухають.

Місяць поливає білим холодним кумисом світла дошки сарая. Місяць там високо почепився блискучим дзюбом за краєчок неба. Ніч лежить чиста й ніжно тулиться до землі, мов новий шовковий халат.

Прилип, приріс до щілини Саїд-Алі. У нього серце, як мідь, а зараз воно дзвонить і б'ється, бо він бачить свого сина. Турсук мужньо й уперто рубає повітря рукою. Плечі в нього широкі — дослого мужчини, твердо ноги вросли в діл, мов у верблюда під вагою.

Турсук щось вигукнув, йому заплескали в долоні.

А батько хотів поглянути ближче на зіцплені губи, погладити рукою волосся.

Хоч ось біля нього стоїть банка з гасом. Зараз він із чотирьох кінців полє, побризкає сарай. Масляне сім'я, тюки й сухі дошки, політі гасом, спалахнуть...

У Саїда-Алі серце дзвенить, як мідний жбан. Він ішов сюди кроком легким, мов на свято, а банку з гасом ніс замість святкового подарунка... Сарай загориться вмент, бо спека стоїть і він сухий...

Голий місяць почав ховатися за листя. Він бачив багато, а не хотів бачити Саїд-Алі. Хоча до місяця йти було далеко, більше як п'ять весен кінської ходи, бо до нього ніхто не доходив.

Саїд-Алі знов пригнувся до щілини, вигнувся напружено, мов туркменський джигіт.

Турсук говорив ще з більшим запалом, а його слухають, він усіх вчить. Він такий хороший на зріст, гнучкий, лице й груди запалені хоробрістю. Хіба в хороброго батька буде не хоробрий син? Барс родить барса, а не шакала.

Саїд-Алі милується із свого сина. Але він не буде плакати, коли син буде мертвий.

Взяв у руки банку з гасом. Бризнув на дощану стіну.

Але враз знову припав до щілини. Хто є вродливіший за Турсука, за сина?

Саїд-Алі почув, що голову ніби розчавили копитом і серце розбили колесом гарби. Нехай ніхто не бачить сліз старого Саїда-Алі, онука Ахунбая-огли!

— О ей, яман!..

Батько подумав про те, що говорив йому син Турсук:

— День не схожий один на одного, рік не схожий... Сонце по-різному світить, і життю немає однакових доріг.

І зазирнула шовкова ніч в очі Саїда-Алі, і серце замість твердої міді розцвіло квіткою ошангуля — нічної красуні. Закричало голосно щастя в серці, зашепотіли самі уста:

— Дитино люба... дитино...

Як вітер обвіває виноград, обгорнула радість соняшна Саїда-Алі. Жадібно шепоче ласкаве слово до сина, перекинув ногою гас і рвонувся з місця бігти звідци.

Тільки ноги прилипали до землі, не хотіли йти, тікати від щілини, від Турсука, і вогкі очі хотіли бачити сина. А потім ноги відірвались і понесли Саїда-Алі від сарая хутко поміж тюків на дорогу, і молода ніч накрила його м'яким шовком темряви.

1925

ЗА ПУСТЕЛЯМИ СІЛ

I

Мжичка й дощ настирливі та слизькі. Значить, осінь, листопад, нудьга. Маковіє, вилискує брук кліточками каміння. З дахів крапле. Позагрузали вгорі, в небі й у мжичці хмари. Позагрузали в мжичці і в тумані будинки.

Нудьга.

Вулиці будівлями здавлені, тротуари з лініями чіткими рівними, геометричними — симетрія й плями вікон.

А люди, хто їх знає,— юрба... Вечір, далі ніч. Коли перетягнуться хмари, пузаті на один край, тоді блищать зорі, вигранені з байдужого блиску металу.

Місто-столиця живе тим особливим життям, що немає йому ні початку, ні кінця. Місто загрузло в осінньому тумані.

Безробітний український журналіст Вася Валяйченко знає, що хороший журналіст по вулиці даром не пройде, а про кожную дрібницю може написати кілька рядків, а написав — значить, є гроші. Журналіст спостерігає все, усе бачить. Ось про оцю соломинку, що під ногами, можна дати замітку, про оту вітрину теж.

Підраховує Вася рядки в замітці, а разом гроші і ще бачить, як будується поволі новий побут. У вікно видно самовар, за столом

сім'я. Папаша в жилеті й мамаша в капоті. Діти. Розмовляють про ціни й пошепки лають комісарів.

Вася (за асоціацією типи: Винниченка, Марка Твена, Чехова) пішов вогкою вулицею. Небо кілька день слинить щілини вулиць — нудно. А Вася філософує, думає — хіба не однаково, чи він працює в пресі радянській, чи в якійсь іншій. Його робота журналіста — те саме, що якогось робітника іншої галузі роботи, — певний фах. Так, до кожної теорії можна певну категорію підвести.

Але приємно, коли буває так:

— Познайомтесь, український журналіст Валяйченко...

Приємно... Коло паркану на розі:

— Товаришу, можна вас спитать?

Став Вася... Підійшов дядько височенький у сірочині й постолах, в бороду очі вросли.

— Чого вам?

— Гражданин, браток-товариш, позвольте вас спитати, на хліб, їсти хочу... їй-бо...

Дядько склав руки на животі і в три погібелі зігнувся. Промайнуло вмент у мозку у Васі думкою:

«Дрібна філантропія... Але Лев Толстой і всі великі люди допомагають нужденним. Чоловіколюбство елементарне, а потім це ж той продукт нашої пауперизації. Зробити можна психологічні спостереження».

Засунув руку в кишеню, а дядько:

— Браток, не їв, діти... той...

Згадав Вася, що він тільки мріяв зараз про рядки й про гроші, а справді:

— Немає, на жаль, дрібних, товаришу. Я б з охотою, а скажіть, звідки ви самі й хіба роботи...

До самого майже обличчя Васі бороду свою дядько підсунув і... дихнув самогонним духом, а потім раптом повернувся.

— Розговарює, а дати... дрібних немає... розговарювать лізе... шантрапа!

— Ти!

Хотів обурено підступити Вася, але старець зник. І образа впала, в'їлася в груди, як іржа. Звичайно, коли б він був одягнений по-європейському, а не в довге подране пальто, тоді б із ним так не говорили, а то... Ось коли він через якийсь час матиме посаду, буде відомим журналістом, якимсь, приміром, помредактора, тоді він... фетрового капелюха... європейське вбрання...

Прямує Вася по заслинених вулицях додому, аж туди, на околицю міста, в будиночок маленький Петра Макогона, що нагадує будинки провінціального міста, в кімнату з покривленою долівкою. А є й такі, що живуть у шестиповерхових будинках у центрі, — от журналіст Пальчиков: має помешкання — вікна в сад, в кімнаті лампа під блакитним блідим абажуром тіні ніжні кладе на обличчя. А дружина Пальчикова любить собак і свого фокстер'єра Люзьку годує цукерками... Згадав Вася...

З-за рогу драконом з вогненними очима й хвостом із бензинного

смороду вилетів автомобіль. Кокетуючи, похитуючись на шинах, він протяжно, мелодійно вигукнув веселий виклик і зник. Зник у щілину вулиць так таємно, як і з'явився.

Вася згадав Європу, бо йому здається, що до нас знов іде європейська культура... Тільки-но починає з'являтися після доби середньовіччя, що її зараз пережила Україна,— це думає Вася, думає й про неї — про Націю.

Вася — журналіст (за асоціацією типи: Винниченка, Марка Твена, Чехова).

II

Багато прекрасного, чудесного в житті на кожному кроці, на кожній сторінці ще не написаної, невідомої книги. Для Васі життя — декорація, крім Нації. До Нації Вася заходить уночі, коли чоловіка її, товариша Чухла, немає дома. Тоді Вася говорить про високі вимоги життя, а гуляє на панелі до ранку.

Чухло — рудий із довгими руками, позапартійний, за пияцтво й зловживання вичистили. Він і зараз ще ходить у казенних, захисного кольору гімнастерках і чоботях. Тепер він із компанією орендує млина, п'є самогон і гуляє на панелі. Живуть поряд із Васею.

Свої високі міркування Вася висловлює Нації і навіть гадав написати твір під назвою «Слон у сельвасах», де трактується проблема нового побуту, та твір не вийшов. У кімнаті Васиній ідеально прибрано. Сам має підлогу й виловив усі мухи, навіть спеціально для цього залишив у кутку павутиння. На стінах висять малюнки аквареллю, графіка й портрети (Шевченка немає). На етажерці книжки й газети з нотатками Васиними.

Петро Матвійович Макогон, господар, увечері заходить до Васі поговорити. Сідає обережно на стільця, і Вася обережно сідає (щоб порядок був), і Петро Матвійович починає верзти всяке чортзнащо. Приміром, зробить із сірників прізвисьце «Ленін» і, знявши кілька сірників, залишить хреста. Або:

— Дозволено владою горілочку у тридцять шість градусів продавати. Революцію всю робили за чотири градуси... Ха-ха-ха!

Вася:

— Xi-xi-xi!..

Сидить Петро Матвійович на кінчику стільця — хочеться мирно про все поговорити із землячком... Але от буває з людьми, що хочеться говорити, а слів немає, не скажеш, неначе сама таємниця — не висловиш. Таємниця. Буває, а в Петра Матвійовича це завжди.

— Да, нічого собі... так сказать...

— Еге, так, значить... Жисть, можна сказать.

— Да... Гаразд, негаразд... Ха-ха-ха!

Посміхається Петро Матвійович вусами таємно й зникає. Бо він має довгі козацькі вуса вниз. Він був їх підрізав, а це знову вирости недавно...

Коли він посміхається, обличчя кривиться в один бік, і здається тоді, що він плаче. І найголовніше, що в Петра Матвійовича

не обличчя, а самі вуса, мов у жука,— дивишся: і обличчя, і не обличчя, а немов нічого — тільки козацькі вуса... Буває.

А журналіст Вася ловить мухи, пильнує за порядком у кімнаті, думає про середньовіччя й культуру, бо він з часом буде носити фетрового капелюха. І журналіст Вася знає, що з моря дує бриз на Німеччину. А його підхоплюють інші вітри й несуть ген до самого серця держави. Що дують вітри у Францію — ті самі вітри. Через плантації, межі й села дують аж у Париж, де побудовано найбільше в'язниць і де є славнозвісна центральна в'язниця для політичних в'язнів. В Англії теж вітри, а на англійські колонії йде шторм.

Знає Макогон, і Вася, й Чухло, знають, що від Курщини до Чорного моря, до Польщі — обніжки, межі, хліба й пустеля. Дороги, дороги — поплутані в степу дороги. Обніжками, полинями та тернами вільно вітер, вітер літає. Межі та обніжки йдуть і через місто-кам'яницю — столицю УСРР.

І звіди, з цього міста, залізницею в усі кінці від Курщини до Чорного моря й Польщі стовпи й потяги з вістями в оази, як іскри. І вдень і вночі вісті летять туди, де теж люди, й терни, й села. В столиці не сплять, стоять міцно на чатах, на сторожі — всесвітня червона сторожа — пильно вартують.

Вночі ліхтарями в небо, в темряву, туди, де німотить безвість, туди вгору ad astra, а вдень:

Сонце — день — сонце.

В столиці стоять на чатах — всесвітня червона сторожа: завідувач одного із секретних відділів покликав до себе в кабінет веселу жартівливу комсомолку Дору (і Дора найголовніше, а все інше так). Виглянув за двері, замкнув їх ключем.

— Сідайте, товаришко Доро... Справа важлива, справа така.

Дорі горять очі, тремтять губи, на щоках рожеве. Повертає красиве своє обличчя за ним і бачить у нього під очима прозорі смуги спектру від утоми. Поклав руку їй на плече.

— Товаришко Доро, тут, у нашому місті, є шпиг польський і, за останніми відомостями, не один. Він колишній близький прибічник гетьмана Скоропадського, тепер не під своїм прізвиськом, звичайно. Працює за гроші польських панів... Здається, згуртував коло себе цілу банду контрреволюціонерів — платить великі гроші. З ним у змові дехто з наших військових спеців, і передали йому відомості, що для нас мають рішуче значення, — частину наших військових тайн... Ну, та це зрозуміло — вам завдання: всіма засобами. Бо ви ж розмовляєте французькою мовою, і він колишній аристократ...— Говорить твердо, наче рубає. Міряє рухи в повітрі, а коли говорить про шпига — робиться жорсткий, суворий.

Дора підвелася.

— Я... завжди... я з охотою... що ж, коли потрібно, в цім разі...

Помітив, що вона хвилюється, строго:

— Але справа серйозна, пам'ятайте. Знаєте, якої тут треба обережності... щоб...

Потім далеко за північ виробляли план, схилившись над паперами, говорили пошепки, сперечались...

Скінчили... Маленького папірця Дора поклала за пазуху, на груди... Подивився прямо в очі:

— Товаришко Доро, пам'ятайте серйозність справи й дисципліну. По змозі додержуйтеся плану й сповіщайте.

Міцно стиснув руку.

— Так, будьте певні... так... за кілька день сповіщу.

Вартовий провів її глухими коридорами на вулицю.

Панна Ольга Скуравська вселилась у кімнату рядом із кімнатою товариша Гуденка, колишнього представника однієї із старовинних українських гетьманських родин. Ходила завжди Ольга в гарному одязі, під густим вуалем, свіжо напарфумована і в нових рукавичках — струнка, чудесна. В ній не взнати Дори.

Батько Дори, колишній купець другої гільдії, і зараз має в Москві крамницю. Від неї відцурався й не визнає за дочку, бо йому розповіли, як про нього писала Дора в анкеті партійній.

Питання таке: хто ваші батьки?

А Дора відповідала:

— Дрібні спекулянти. Мабуть, непорозуміння, що не сидять у Чека.

Мов випадково, познайомилась із ним, з Гуденком: блондин з аристократичним обличчям, з темними вусами й бровами й русавою головою. Невеликі ознаки виродження й грубувате поведження зіпсованого війною. Розмовляли майже завжди по-французькому, вкупі гуляли. Часто ввечері, як стемніє, виходили на вулицю, брали візника й їхали в ресторан. Вино із спеціальними тонкими заїдками, музика...

Сиділи в окремій кімнаті з якимись чудернацькими чи то східними, чи просто зіпсованого декадентського стилю шпалерами, на столі пляшки,— сиділи на канапі.

— Вас дивує, що я ніде не працюю, й так одягаюсь, і гарно живу — мені з-за кордону папа присилає. Я випадково залишилась тут і тепер ніяк не можу вирватись. Я б так хотіла виїхати звідци. Ах, що мені прийшлося пережити, коли б ви знали, без грошей. Ненавиджу більшовиків усіма фібрами душі. Сподіваюсь, з вами можна говорити відверто? Цими днями одержала від тата вісім фунтів — ось гляньте квитки.

Витягла з ридикюльчика квиток. Трохи кокетувала чепурною ніжкою, обтягнутою шовковими панчохами й замшевими черевичками.

Дома він обнімав її, цілував і говорив, говорив... Коли він виходив від неї пізно вночі, цілуючи востаннє руки, Дора швидко замикала двері, зривала нервово з себе цю багату одіж з мереживом, духами, шовкові панчохи.

І, заломивши руки, спокійно, міцно спала. Спала Дора гарячим африканським сном, таким, як пустеля Сахара, як сонце в zenіті на чистому синьому небі,— таким гарячим сном. І снила вві сні індуські, азійські таємниці південних народів, що в них багато фантастичних казок.

Човен голубий у повітрі, човен чи яхта з червоними крилами-вітрилами... плине, лине, ближче, ближче, ось сюди. На ньому діти такі, як колись в Італії янголів малювали, тільки серйозні, сильні, здорові. А між ними вона, Дора, керує човном. Ось човен над столицею, над пустелями, човен — чарівна жар-птиця над таємницею всього світу, над усіма людьми. А люди... Не ті люди зустрічають човен — хвилі людей раді в бувших пустелях — молодих сильних людей, по алях заводів, димарів, над шахтами... пропелери, пропелери. Люди працюють, як у великому театрі, сміючись радо, співають у весь голос пісень не тих — радістю радіють, сльози радості ллють, до Дори руки здіймають. А діти на голубому човні вітають рученятами — радійте, радійте!.. Йдіть до нас... Радіють люди, матері, батьки, сестри — всі йдіть до нас! Човен — чарівна жар-птиця над усім світом — і над французами, готтентотами і бушменами, човен — сама радість: на крилі човна написано одно вогняне слово — «Комуна».

І снила вві сні Дора індуські, азіатські таємниці південних народів, що в них багато фантастичних казок.

Р. С. Через кілька місяців уповпред Радянської Республіки в Польщі одержав ноту протесту з приводу арешту чотирьох польських підданих у столиці УСРР. У тій ноті міністр закордонних справ Польщі називає наркома закордонних справ «шановний добродій комісар», а уповпред називає міністра закордонних справ «добродій міністр» — вони ніби дружньо один одному тиснуть руку й привітно посміхаються.

А Дора на чатах, а повстанські вітри з сіл в Європу, бо німці прийшли, й розвіялись прахом, і тікали похмуро, бо в них великі ноги й тевтонські товсті литки.

У пустелях села, що вже давно забули про двоголового орла, бо самі своєю вагою роздали і в нужник Європи викинули. Говорять тепер села, погублені в степу і в дорогах (шукають дороги до міста), говорять, що йде до них військо анцихристове — танка. А танка все одно, що звір апокаліпсичний, — людей їсть, газами людей душить, щоб нікого не зосталось, і людей тих звір їсть. Найбільша й найлютіша танка Керзона, над звірами звір, на сім зміїних голів. Сім голів у неї, тудуб собачий, хвостом все змітає: де не пройде, там тільки труп остається, і вона в сім голів зміїних ковтає його. Пройде вона по всіх степах, по всій землі Руській, і горе, горе — земля чорніє, й вітри на землю падають, падають і рожевють маками. Та ще збирається танка на сім голів зміїних на Леніна йти.

У пустелях сіл не знають про Європу (на чорта?). І не знають, що штурм з України, з пустель над Польщею й поза неї, а бриз із моря на Німеччину.

З газети «Вісті ВУЦВКУ» від 26, 27 та 29 жовтня 1923 (шостого революції) року:

«Громадянська війна в Німеччині. Проголошення нової Пфальської республіки. Загальний страйк у Бремені та берлінських друкарів. Страйк шахтарів. По всій країні продовольчі заколоти,

страйки, криваві сутички. Керзон просить Америку врятувати Європу. Європа наближається до катастрофи, єдності в Антанти немає. Громадянська війна в Німеччині. Робітники захопили крупнівські заводи й забарикадували їх...»

...Човен — жар-птиця над усім світом, над усіма людьми — французами, готтентотами, бушменами, човен — сама радість: на крилі човна написано одно слово — «Комуна».

III

ТАЄМНЕ ЗНИКНЕННЯ ЧЕТВЕРТОГО УНІВЕРСАЛУ
УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ Й ЗАГАДКОВА СМЕРТЬ
ЧЛЕНА ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ ПЕТРА МАТВІЙОВИЧА МАКОГОНА

Невеличке місто-кам'яниця на Слобожанщині, заклепане в сірі будинки й брук,— столиця живе бурхливим життям. Все кудись спішить. Біжать наввипередки вулиці, авто, люди. Заплуталась столиця у вулицях, вуличках, провулочках, кварталах. Заплуталась, поринула у хвилі «входящих», «исходящих», що вилітають з її джерела в усі кінці. Заплутались люди в грошах: в червінцях, «лімонах», тисячах, карбованцях — радянських, золотих, червоних, фальшивих, у доларах, стерлінгах, франках, марках. Залякані люди грішми. Спішать, метушаться. Заплуталось у грошах село — в «лімонах», в карбованцях. Не добре, не розуміє й повернулось до натуральної платні — до міри хліба, на сотні років назад, стало спиною до сучасності й шукає дороги в місто. На вулицях міста й на площі, в центрі, стоять чавуни. В них варять удень асфальт — на цілі квартали смердить тоді смоляним гострим димом. Увечері й уночі біля чавунів сидять безпритульні діти в брудних шматтях, напівголі, і не добереш, де шмаття, а де голе тіло їхнє, чорне, мов земля.

Зграєю собак біля трупа сидять діти близько багаття, тут і носять, лаються матюками за недокурки й демонстративно шукають вошей у шматтях одержі.

Напроти за кілька кроків панель європейського міста, де можна бачити «новіші» моди, що відстали від Європи на п'ять років (забули, що Європи немає!).

Столиця УСРР стоїть на червоних всесвітніх чатах — єдина столиця на всесвіт (вітрами в Європу дме), а діти безпритульні з обличчями дегенератів і вогниками хижими в очах. Юрба з європейськими модами на панелі, що лущє насіння й забруднила панель лущайками — це останки, неминуче.

Заплутався в кам'яниці-місті й Петро Матвійович Макогон.

Заплутався у вулицях, грошах, паперах, анкетах. Петро Матвійович ішов додому з далеких центральних вулиць міста, від примружених будинків, що позастрявали в тумані, що зараз повідбудовані, після пічок із трубами у вікно, поламаних парканів і постріляних стін. Він знайшов собі будинок на краю міста. Тоді, як більшовики прийшли, з Києва приїхав. А будиночок нагадує хутір. Взагалі він

не любити міста — рівні-рівні, точні будинки, тротуари, математика... О, степ широкий та розлогий... Найбільше боїться на посаді Петро Матвійович анкет.

— Де ви були в 1918 році?

Стоять там запитання, і він бреше в одно завжди.

Та це не те. Були катастрофи — холод, голод і ще багато чого, а Петро Матвійович жив четвертим універсалом української Центральної ради. Доводилось йому і в черзі стояти по три-чотири години, щоб одержати пайку на один день. Шибки затуляти навіть «похвальним листом» і свідоцтвом про скінчення «городського училища». А на паливо ламати в сусідів паркани. І тоді він ліз на горище, діставав свою залізну шухлядку, витягав звідти великий аркуш паперу, де в орнаментованій рамці написано оті незабутні слова. Тут, на горищі, Петро Матвійович був недосяжний для мерзенних, що одурюють людей. А коли злазив з горища, тоді шухлядку різним барахлом закидав так, що знайти її дійсно було важко.

У Петра Матвійовича чудесний настрій, бо він ішов і знову мріяв. Залетів мріями аж ген... Та куди там — ось бунт по всій Україні, такий, як колись після Хмельницького, як у Шевченкових «Гайдамаках»... І піднімає цей бунт він — Петро Макогон, бо в нього одного залишився універсал, де написано грубими літерами: «Однині українська народна республіка стає самостійною, ні від кого не залежною, вільною суверенною державою українського народу».

Так, Хмельницький подібною грамотою повстання піднімав.

Та до того ж він дійсний член Центральної ради — в нього посвідчення сховане в шухляді, і не написано на ньому, до якого терміну дійсне, — не те, що тепер пишуть.

Чубаті козаки, жупани червоні в дьогтеві. Оселедці, кобзарі і зброя, зброя... Макогон буде гетьманом, Макогон!.. Веди нас, батьку!.. Макогон старого козацького роду й дійсний член Центральної ради з посвідкою, а універсал переховував!.. Хто там проти нього, ану, беріть їх!..

Виходить Петро Матвійович, йому дають булаву й закидають шапками. Підводять білого огира. Сідає на нього, а козаки стремено держать... Коротенька промова, сурми. Військо за ним.

«Гей, ну, хлопці, до зброї!» «Уже років двісті...»

Усмівнувся жінці лагідно, увійшовши в хату, Петро Матвійович.

Вона поралась, а коло неї синок... Так затишно, в хаті електрика, і вечера готова.

— Сьогодні, Дуню, по-козацькому за вечерю вип'ємо по чарчині... Запроси й землячка, квартиранта...

— Знов якісь дурниці. Краще б за ділом дивився... А то вигадує на старості.

Витріщив очі Петро Матвійович, і обличчя дружини йому здавалось не таке вже: хіба вона знає, що він думав?..

Дуня, низенька, коротконога, з двома підборіддями й масними очима, подивилась на нього й відвернулася до роботи.

Все-таки мріяти як хороше!.. Так собі й лежиш, і лежиш кудись, і тут тобі все... здорово! Полапав у кишені запальничку й вийшов. Приємно мати свою таємницю!

По східцях зліз на горище, черкнув вогонь і пішов у кут, де було складено до купи різне непотрібне барахло — рогожі, шмаття, ганчірки. Оглядівся ще раз, чи ніхто не дивиться, не бачить. Їо, коли Чека (чи там який біс!) дізнається, що він ховає, зберігає універсал і посвідчення Центральної ради, безумовно його розстріляють.

Засунув руку під барахло. В ніс ударило курявою, а з кутків полізо щось гостре, як ножі й багнети, і вп'ялось йому прямо в горлянку, в груди. Хотів гукнути, та стримав себе... Немає шухлядки! Почав швидко переривати барахло, перетрушувати все — немає шухлядки. А багнети все глибше, гостріше в груди, вже горло здавило остаточно.

І посвідчення там... Тож на нього секретар так і дивився, за ним агент слідкував. Може, секретар і агент?.. Так обережно поводився, покірно, й після скорочення штатів залишили... Значить, агент, згинув!..

Йому здавалось, що з усіх кутків на нього дивляться агенти. Повне горище самих агентів, що зараз його схоплять... В установі теж усі на нього дивились і на вулиці — бачили, як він мріяв... Мріяв при агентах!.. На нього з усіх кутків лізли агенти — гострі, отрутні, страшні. Згадав, що на вулиці щось маленьке, як цуценя, попереду — мельк, мельк. Що ж то?.. Агент!

Якісь пазурі схопили Петра Матвійовича, вп'ялися в ребра, в груди, в боки, у волосся, він похитнувся на тремтячих ногах і сів, а потім упав головою в барахло — курява знялася хмарою, багнети проткнули серце — і Петро Матвійович був готовий.

— Од розриву серця... Перехвилювався... Але дивно, що на горищі і в цьому лахмітті, — промовив лікар наступного дня.

А Дуня голосила та приказувала... Тільки нікому й не говорила, що набридли їй оті дурощі чоловікові — лазити на горище, дивитись на оті папери. Щастя, бач!.. Ще — не дай боже — хто визнає! Взяла й закопала шухляду на смітнику за сараєм, щоб він не бачив...

З газети «Вісті ВУЦВКу» 27 жовтня 1923 (революції шостого) року.

Каяття отамана Тютюнника. Юрка Йосиповича Тютюнника. Прохання.

«Умови цілком об'єктивного характеру були причиною і т. ін.».

На шостому році революції, перед початком сьомого року, над столицею УСРР, єдиною на всесвіт, що вулиці її запльовані насінням, а панелі відстали в модах від Європи на п'ять років, а напроти панелі діти безпритульні матюками лаються за недокурок, шукають вошей, ночують і гріються коло багаття з дров, призначених на ремонт столиці. Над столицею вночі і вранці був кріпкий, терпкий і гострий мороз, а вдень сонце — день, сонце — сміх.

ЩЕ ПРО ЖИТТЄВИЙ УСПІХ
БЕЗРОБИТНОГО ЖУРНАЛІСТА ВАСІ ВАЛЯЙЧЕНКА

В ніч загадкової смерті члена Центральної ради, кооператора Макогона, Васі не було дома допізна, і з ним трапилась одна досить неприємна пригода.

На вулицях, може, було незвичайно, а може, навіть і не гарно — це залежить від настрою... Гуляв Вася по вулицях, придивлявся.

Застигли вулиці, переморгувались світлом, розсипали рух і гук.

Розсипали на найтонші й ніжні тони, починаючи від гуркоту візників та трамваїв і кінчаючи якоюсь руладою, що неслась із вікна будинку. За комір лізла вогкість. Вітрець зовсім чудний — вискочив швиденько на вулицю, мабуть, із-за міста, поринув спочатку в один провулок, потім у другий, влетів у двір, знову вискочив на вулицю, шугнув і покірно ліг — стомився. Він, як дядько із села, із степу, що прийде в місто. Ходить вулицями і ніяк не знайде того, що йому потрібно, з тим і назад покірно собі їде.

Вже пізенько Вася порішив зайти до Наці: напевно знав, що чоловіка її дома немає — на панелі гуляє. Сяде коло неї й буде ритмічно розповідати, як це робить часто. Інколи вона, не розтуляючи рота, спробує позіхнути, і тоді її обличчя схоже на писк верблюда.

Ще часто лає чоловіка за те, що той пиячить.

У цей день Вася порішив віднести Наці щоденника її — давала йому почитати. А писала його ще тоді, як була в прогімназії. У зшитках було позанотовувано все — і вірші з Надсона, Лермонтова, і альбомні віршики, різні побажання від друзів. Вася знайшов у щоденнику дуже багато цікавих думок і спостережень і гадав скористовувати їх для свого белетристичного твору «Слон у сельвасах». Щоденник написано надто неграмотно і записано навіть, що Наця обідала в які дні, яка страва їй більше подобалась, і рецепти бульйонів, пряників... Були лаконічні записи, приміром, такого змісту: «Коля — душка» або «Ах, мій симпашка»...

Вася ворожив по почеркові й винайшов багато гарних рис у характері Наці, яких він ще не знав, і оце хотів їй сказати.

Кохати, звичайно, сантиментально, несучасно... Але життєво, ну, от приємно, хороше. Побут консервативний, і переробити себе не так легко, коли навкруги все таке буденне... Сидіти коло Наці, говорити їй свої думки, розповідати про все нове, пестити її волосся... Ні, к чорту все!..

От тільки Вася ніяк не умовиться з нею, як вона до нього ставиться, чи піде з ним, чи ні... Він так усе вже про неї знає, навіть розповіла, як важко їй було родити Юрка. Скільки вона вимучилась із цим! Ще й чоловік зраджує, і навіть б'є... А коли від'їздить кудись, то підмовляє своїх товаришів доглядати, щоб вона в гречку не стрибала... А сам зманив її комісарством — чи й не комісар... Вася обурювався, жалів її і говорив, що це неможливо так жити!..

Рішуче йшов Вася оце з тим, щоб остаточно з'ясувати... Рішуче постукотів і відчинив двері.

З кімнати понесло самогоном і тютюном. За столом сиділо кілька людей, між ними Чухло й Наця. Червоні, з гарячими блискучими очима.

— А, молодой человек... пожалуйста... як би вам сказать.

Чухло підвівся, підійшов до нього — смерділо перегорілим самогоном, і обличчя масні.

— Що, стішки читати... Сідайте...

Підійшов ближче Вася до столу.

— У нас, бачите лі, могорич, виручка... прибавочная ценность, хе-хе-хе... як говорив товариш Ленін. Усякий комуніст повинен бути купцем. Наллемо й вам гоночка того...

— Я не п'ю...

Відійшов від нього Чухло. Почервонів, і вже обличчя стало не те, нове якесь — скривлене, стягнене судорогою.

— Хе... знаємо, з нами не хочеш?.. Гребуєш? А скажи, чого це ти до чужої жінки внадився?.. Стішки читають?.. Скажи, ну?

Весело зареготала компанія, засовала ногами й припинила наливати й їсти.

Не гадав Вася, що справа повернеться так круто.

— Нацько! Чого до тебе ходить оцей брандихлист... Ну?.. Говори, лахудрище!..

Наця розтягнула свої червоні губи аж якнайширше:

— А чорт його знає, ходить, як ідіот, і меле чорті-що... Лізе, дурак, не бачили голодранця...

Хрипко засміялася. У неї блищав ніс і очі. А скули червоні, і сіпались губи. Схопився нервово Вася.

— Позвольте...

Спалахнув, підвівся й схопив за стілець.

— Дурак... я... той...

— Що? Падлюка ти, глист — ось що! До Насті, до чужих жінок ходиш та ще й листи про мене пишеш... Мовчать, а то!..

Справа поверталась зовсім у поганий бік, і надто динамічно розвивалася дія. Вже ніяких думок не було у Васиній голові. Він посувався до дверей, бо на нього робив наступ п'яний Чухло.

Гості підводилися з-за столу. Один встав і сів знову, а ще двоє схопили в руки пляшки — й за ним.

Чухло шпурнув у двері склянку, але не влучив у Васю, і склянка розлетілася на дрібні шматочки.

У другій кімнаті заверещав Юрко. Хотіла встати Наця, та ноги не витримали, і вона сіла, щось мурмочучи.

Коли Вася вибіг на вулицю, за ним вискочило троє. Чухло тюкнув і гукнув: «Бий, влучай». Погнались за журналістом, що, піднявши поли довгого пальта, скільки духу подавався до своєї хати.

Позаду тупотіло, хлюпало в грязюці й гукало. Хтось кинув пляшку в нього, та не влучив. Вона підстрибнула із землі і вдарила по ногах Васю.

Далеко на порожніх вулицях було чути тупотіння й вигуки, але жодної людини не було видно.

«Ось ще один двір, а там і дома»,— подумав Вася, а під ногами грязюка й вода розбризкувались із калюж.

Влетів Вася у двір, потім швиденько в сіни й замкнув двері на защіпку.

Один із п'яних хотів швидко вбігти у двір — коло хвіртки підсковзнувся і впав у калюжу.

— Зачинився... відчиняй! — і відповідна лайка.

Убіг до себе в кімнату спітнілий, тремтячий Вася, засвітив світло, але в цей мент вікно брязнуло і влетіла пивна пляшка. Вдарилася об стіну й розлетілась на дрібні частиночки. За нею каменюка й знову пляшка.

Брязкотіли шибки.

— А, паскудо... влучай, влучай у нього... бери штурмом!

Хотів Вася бігти знову в сіни, та бачив, що влучать каменюкою, бо каміння летіло одно за одним і гупало об стіни, на долівку. Тоді, не вагаючись довго, він швиденько поліз під ліжку, натягнув ковдру до самої землі, щоб каміння одскакувало...

А в цей момент у кімнату вбігла злякана господиня, Макогонова дружина Дуня...

?..

Другого дня Васі не було дома весь день. У кімнаті темно, бо повибивані вікна позатуляв папером. Ходив по вулицях, місив багнище.

Був у товаришів і знайомих, ще раз нагадував про те, що сьогодні він виступає на літературній вечірці в клубі пролетарських майстрів пера. Він робитиме доповідь і братиме участь у дискусіях.

Увечері український журналіст прямував до будинку клубу, що на площі Рози, де завжди сирени, рух і трамваї.

Треба сказати, що у Васі, як і в кожній людині високої інтелектуальної організації, є свої особисті забобони, навіть не забобони, а просто глибокі спостереження над самим собою. У Васі були такі спостереження: коли він не поголиться й починає якусь серйозну справу, йому не щастить. Учора так було. Сьогодні знову він виступає на вечірці не поголившись — так і стирчить волосся.

Поголитись він не має ніякої змоги, бо додому наvertатись йому не хотілось, а голитись у голярні він не тому не схотів, що в нього не було грошей,— ні, а треба сказати одверто — Вася боявся голитись у голярні.

Та дійсно, гостреною бритвою зрізають волосся на обличчі, на шиї. Найголовніше на шиї. Гаразд, а коли от перукар, приміром, візьме й черкне бритвою по горлянці. Захоче зарізати його, Васю, не знаючи, що в нього ніколи не буває багато грошей. Все може бути... Так він міг би в розмові сказати, що в нього немає грошей, та хіба той повірить? Але — ой!.. Кривавими руками Вася хапає горлянку. Кров цівками цідиться поміж пальців, дзюрчить, горло

хрипить, голова звисає, а ззаду демонічно сміється циркульник і вночі кидає труп у річку з мосту.

Здрігнувся Вася. Завжди здригається, коли про це згадає. А зараз він згадував про це на мості через брудну річку... Перехилився через поруччя й плюнув у воду. Згадав і те, що декілька річок у цьому місті вузьенькі, брудні й вонючі,— в них тільки плюнути можна з охотою.

Архітектури будинків Васі не було видно... Десь далеко хтось гукав «караул»... Червоноармієць обгорнув дівчину полою шинелі й смаковито цілувався. А з-під ніші, з воріт ішов гнилий дух невезених нечистот. По вулиці проїхав візник — сидів якийсь парубок, обнявшись з проституткою, вона його хрипко лаяла й п'яно кричала.

Знов вигукнув хтось десь:

— Караул!..

Хутчіше Вася пішов.

В залі було людно й шумно... Багато панночок і знайомих.

Вася розповідав анекдоти, вказував на цікаві обличчя, критикував усіх.

Коли Вася говорить перед аудиторією, він позою трохи нагадує Леніна під час промови. Вася знає це сам, праву руку закладає в кишеню, а лівою робить розмірені, негострі рухи й тримається рівно.

Вийшов говорити — звиклим рухом відкинув назад шевелюру й почав. Говорив і про робітників, і про творчість — говорив натхненно, чисто. В залі ззаду лушили насіння й напівголосно розмовляли, а спереду або розмовляли, або замислено дивились на стелю.

Кінчив промову Вася й неначе випадково провів рукою по щоці — згадав...

Якось ексцентрична підтоптана панночка з перших рядів у широкому капелюсі, з обличчям, як видавлена цитрина, і з зів'ялим тілом, але з надто великим декольте божевільно заплескала: навіть щось вигукнула. Оплески було чути і з аудиторії від Васиних знайомих.

Але ось сталося щось несподіване. Швидко схопилася з місця якась дівчина з чудовим виточеним обличчям, звичайно вдягнена і в червоній хустці. Підійшла хутко до Васі і знервовано, тремтячи, хвилюючись, голосно на всю залу вимовила:

— Доповідь про мистецтво робітнице?.. пролетарське?.. революційне?.. Це ж не доповідь, а... моральний онанізм...

І гучно, сильно вдарила Васю по щоці, тільки ляснуло. До неї підбігла, мабуть, її подруга — й похапцем:

— Доро!.. Я ж говорила — не зв'язуйся... Дорочко, ходім.

Вивели Дору із зали.

Вася спочатку не міг поворухнутись, тільки держався за щоку рукою й витріщав очі. Не міг нічого вимовити, а потім:

— Товаришу голова... Це називається... що прямо по зубах...

Одягнувся й демонстративно покинув залу.

На вулиці йшов сьомий рік революції. Розташувалось місто міцно каменем, рівними лініями. А від Курщини до Чорного моря, до Польщі вп'ялися в землю в пустелях села. На Німеччину дув бриз із моря.

1924

НАДЗВИЧАЙНА ПОМСТА

I

Клава їхала надовго. Зразу почала прощатись солідно, а потім їй стало весело. Так весело й легко, що вона навіть крізь сміх розстебнула знову комір свого чудернацького пальта. А чому б Клаві не бути веселою? Людині, що носить за плечима всього двадцять весен життя, завжди радісно, чудесно й весело. Та ще, коли в неї обличчя, мов афіша, де можна все прочитати до дрібниць. І очі — здається, що то два великі блюдця, налиті вщерть небесною блакитною радістю. У тих очах невичерпані поклади сили, буйства та самонадійності.

Клаві стало особливо весело, коли батько почав умовляти її востаннє.

Старий не хотів, щоб вона їхала,— його найменша дочка.

Сказати прямо про це зразу не наважився. А потім загрибав, мов лопатами, повітря своїми довгими, з величезними долонями руками. Ці долоні ніколи не одмиються у шістдесятилітнього коваля — Клавиного батька. Хотів своїми доказами підбити Клаву не їхати. Загрибав руками повітря й говорив:

— Тоже мені ще просвітителі! У самої в голові сквозняки дують, а воно просвіщає у село. Буде й тут робота. На наші плечі хазяїн завжди знайдеться. Ні, поїде хвостом вертіти. Та ще в таку глушину, в Тарапуньки.

Клава перекривила батька, зробила руками рухи, подібні до його, і запищала по-малечому:

— Ні, татусю, я буду дома сидіти, буду ходити за мамою і пищати, щоб вона мені циці дала...

— О, ти в мене на язик гостра... Тобі його стільки вчеплено, що на десять душ вистачить...

Жаль таки було покидати батька. Тепер він у кузні залишився сам. Роботи старому небагато, а Клава все ж щодня ранком і після обіду хоч на годинку бігла допомогти старому. Розважити його.

То горно роздує, то нагріє залізо, а більше з молотом править. Батько зовсім захекується. І відсапується, і хрипить, мов той старий чорний міх у його кузні.

А Клава одягає шкіряний фартух і ловко гатить молотком на диво дядькам, що, їдучи з базару, заїздять до старого Кліма шину зварити чи підкувати коня, а то й по чарці перехилити та новини

почути. Коваль для кожного свіжу новину має. Справжня жива газета.

Батько й сусіди звикли вже, що Клава молотком орудує не гірше за парубка. І говорить, що це для неї як фізкультура. Вроді іграшок для апетиту. А сама дихає важко, і все намагається пальцем заховати під хустку два пасма, що спіральними золотими стружками спадають на очі.

Усе містечко знає — освічена дівчина — на вчительку вже вивчилась, а в кузні щодня батькові допомагає.

А Клава розуміє, яка батькові радість, коли в кузню вона приходить. Тоді він і ходить моторніше, жартувати починає.

Тепер дочка їхала. Захотілося вчителювати на селі. Ніякі умовляння не допомогли. Завжди така була — нестримна, самостійна, завзята.

Тому саме батько й боявся за неї і товариші теж.

На прощання, звичайно, мати заплакала, а старий поцілував тричі. Лице залоскотала борода батькова. Прокоптілася борода їдким димом від ковальського смердючого вугілля.

Востаннє батьки радили, щоб обережно поводилася та з людьми не сварилася. Тоді саме згадала Клава — розповідав знайомий учитель про село Тарапуньки. Учителька в цьому селі майже збожеволіла. Замість неї тепер їде Клава. А ту вчительку парубки-розбишаки до хвороби довели — все лякали та ганялися за нею. Нахвалялися звести, згвалтувати.

II

Шлях нудний і розмитий дощем. Кінь хлюпає і смішно сковзається в калюжах, мов на льоду. Задріпав собі живіт багнукою.

Попереду тліє свинцева далина.

Клаві їй самій хотілося посковзатися по багнуці. Вставала раз із воза, та на чоботи налипло по пуду чорноземлі. Стало тісно якось серед степу.

Лягала й дивилася вгору, слідкувала, як вітер напинав сірі вітрила хмар і швидко гнав їх по синіх пінявих хвилях неба.

Дядько сивенький сіпав віжками від нудьги. Розповіла йому Клава, що вона вчителька нова до них їде. Комсомолка сама.

А він усе озирався до неї і мовчки вдивлявся в її обличчя, ніби старанно його вивчав.

Коли Клава спитала, чого він дивиться, — дядько одвернувся, а потім серйозно, по-батьківському промовив:

— Та молоденькі ви, жаль... А до нас їдете, та ще й з комсомолів.

Клава відповіла йому кучерявим сміхом:

— Хіба ж мене у ваших Тарапуньках з'їдять? Чого ж туди страшно їхати?

Дядько спробував підігнати коня.

— Та от воно й не страшно, а страшно. Бо в тій школі, куди ви їдете, лежить хвора вчителька Явдоха Семенівна. Кажуть, ніби як сказилася. Все плаче, боїться всього, ні з ким не розмовляє, кри-

чить. Хвилька, Сіробаби старого найменший син, може, чули? Стерво прутке, прямо не парубок, а якийсь хвилантроп. За ніч встигає такого наробити, де воно в нього береться? А коли дівчина яка з ним не переспить, то буде щонаочі приставлення робить, доки не доскочить. Дуже веселий, жартовливий парубок. Чи він до вчительки ліз, чи хто його там знає — тільки не забував про неї. Що він тільки не виробляв? І пацюків пускав, і котів за хвіст біля вікна вішав, щоб нявчали не своїм голосом. Або з хлопцями під вікном як піднімуть грамофонію. А раз уїймали вночі парубка з сусіднього села, дівчину проводив до нас. Привели до вчительчиного вікна і давай молотити його. Той кричить, ніби його ріжуть. Так Явдоха Семенівна і сказалася після цього. Нерва, чи що, ця хвороба зветься. Вона нівроку чи з панів, чи слабенька і не звикла до парубоцьких жартів...

Спокійне дядькове оповідання Клава слухала похмуро, замкнувши бровами очі, й кинула крізь зуби:

— А куди ж влада дивиться?.. Сільрада чому не припинить цього знущання?..

— Та хіба що?.. Молоді хлопці, ну й жартують... І ми молоді були... Не знав же ніхто, що вони такі слабенькі...

Тепер Клава жалкувала, що не слухала Тольки. Він їй радив узяти з собою револьвера. І давав їй маленький браунінг.

А вона глузувала із свого приятеля. Не завойовувати ж невідомі краї їде, а лише відбувати стаж після скінчення педагогічної школи. Нести на село, так би мовити, промінь освіти.

І поцілувалася з Толькою всього один разочок на прощання.

А там попереду — невідомість і глушина.

Іхали мовчки.

На плечі давили трохи низькі хмари, і нудні думки в голову. Нудні думки наганяла оця одноманітність.

Скільки читала Клава, що осінь повинна обов'язково йти з прекрасними ранками й лірикою. Над нашими заснулими степами й могилами мусить лежати даль, заслана серпанком мрій і туги.

Хоча, звичайно, сюди осінь їде з багнукою та хворобою. Даль далека заслана самогонним чадом. Пахне житняком та хлівом.

І дядько байдужий, що нікому не довіряє і все сприймає по-своєму.

Ці думки прийшли в голову Клаві на хвилину. Щоб перебити їх, вона спитала вівника:

— А ви чули, товаришу, хто такий Ленін?.. Товариш Ленін?

— А як же не чули,— чули. Помер він, царство небесне... Говорять, великий чоловік. Ясно, що великий. І ми були б великими, коли б нам таке... Ото наїздив до нас влітку з города балакун один, такий гарячий, і говорив про Леніна. Що це була пролетарія велика. А потім пояснював нам Сидір Семенович. Хазяїн був такий колись. Путній хазяїн, десятин на двісті... Ну, ми земельку забрали, так він не дуже тепер пирскає. А чоловік розумний. Об'яснив нам про Леніна... Ще як живий був, вийшов, каже, Ленін і говорить своєму помічникові: я революцію роблю, так одріжте мені землі мужицької,

скільки я хочу... Моє буде... Йому одрізали дві тисячі десятих земельки, як пух, та коней дали півсотні, та волів двадцять пар, та овець. Іще й машини... Тоді Ленін збудував палац та й став великим чоловіком... Так би й ми великими були. А коли тут три чверті десятих на душу та ще й податки...

Клава аж захлиналася од сміху. Дядько навіть образився. Подібної брехні вона й увяйти собі ніколи б не змогла. Куркульський агітпром уміє чудесно працювати серед дядьків.

Помітила, що цей селянин безумовно вірить тільки своєму Сидорові Семеновичу.

Завзято почала розповідати про Леніна. Переконувала дядька, що похитував головою на її слова. Говорила зрозуміло, просто, наводила яскраві приклади — що зробив Ленін для селян. Ніби вже переконала свого співбесідника. Пильно ловив він кожний звук її голосу.

Зрештою, коли скінчила свою промову, після довгої паузи, цілком випадково спитала:

— А вам хіба мало землі? Скільки ж ви раніше мали та податків платили?

Дядько пошкріб бороду брудними, твердими, як камінь, нігтями.

— Та воно не те що мало, а проти Леніна не попрьош... Да...

Клава похитала головою і всміхнулася, показуючи дрібні і такі густі зуби, наче їм тісно у неї в роті.

III

Наука інколи буває цинічна. Це справді так — бо хіба ж можна все пояснювати лише формулами та сухими істинами?

Фізіологія говорить, що завдяки якимось там нервам, що передають роздратовання у відповідне місце, відкриваються крани в очах і ллються сльози. Тоді буває плач. Хіба це не цинізм?

Бо фізіологія не розповість, що таке плач самотньої хорої людини, коли вона виплакала всі свої сльози, а безнадійність душить її за горлянку.

Людина боїться кожного шерехтіння і навіть шуму дощу у вікно.

Так, Дуся лякається навіть шелестіння дощу і вкривається з головою. Обмотує зверху голову ще й пальтом, щоб нічого не чути. Щоб не тривожив її ніякий звук. Кожен звук заставляє її здригатись і озирати кімнату — забруднену, давно неприбрану.

Кожної хвилини забуває Дуся, що вона таки сама міцно замкнула двері і підперла їх дрючком. Цей сучкуватий дрючок принесла їй Марфа, сторожика. Дуся все визирає одним оком з-під ковдри, кожної хвилини перевіряючи, чи двері замкнені.

Тоді ліва половина її обличчя сіпається і тріпотить, ніби хтось голкою коле її безперестану в щоку.

Дуся приїхала була в Тарапуньки вчителювати. Перед нею стояло важливе завдання — навчити замацапурену, засмоктану

зlidнями дiтвору села Тарапунькiв грамоти. Завдання своє Дуся виконувала якнайретельнiше.

Народна освiта зробила Дусине лице жовтим вiд безкрiв'я. Але про лице Дусине сказати чогось особливого й не можна. Такi обличчя забуваються вiдразу, через хвилину пiсля того, як їх побачиш. Вивiтрюються з пам'ятi — вони буденнi, цi обличчя, до надзвичайного звичайнi.

З тарапунькiвської глушини дивиться Дуся на свiт. Може, тому боялася i боїться всього, особливо людей. Боїться всiх — найгiрше ж, коли хто заговорить хоч трохи голоснiше, нiж звичайно. Тодi вона заїкається, очi робляться круглi. Йi здається, що людина впаде на неї, мов гiрський обвал.

Голос у неї тихенький, хриплий, злякана посмiшка на вустах. Губи вицвiлi. На обличчi — немiчна жовтизна днiв.

IV

Балакуча й лiнива сторожиха Марфа зрештою переконала Дусю, що це справдi вона, i зайшла в кiмнату. Дуся зустрiла її байдуже, як i всi хворi.

Випила трохи молока.

Байдуже поставилася вона й до повiдомлення, що призначено в Тарапуньки нову вчительку i та скоро має приїхати.

Хто ж повiрить, що восени, в дощ, якась людина може дiстатися до Тарапунькiв?

Усi цi новини Дуся вислухала спокiйно, а потiм, злякано затремтiвши, забившись у куток на лiжку, заїкаючись спитала:

— Ма-ма-рфа, мме-не нiхто не вкраде? Н-н-нi?

— Та що ви, хай господь милує й криє... Парубки жартували, а ви злякалися. То вони женихались... Хвилька любить...

Але Марфа не договорила. Дуся, почувши iм'я Хвильки, забилася в сльозах, почала сiпатися, тремтiти. Так гiрко, важко почала плакати, що Марфа присiла до неї.

Але не знала, як утiшати, i лише мовчки клiпала очима, взявши її за суху, тонку руку.

По хворому, масному, нiби полiрованому обличчi Дусиному стiкали боязкими кривульками сльози.

Дуся почувала невідомий бiль — щось важке давить потилицю. Лежить якась вага, а потiм поволi натискує, давить кожен найменший клаптик шкiри пiд волоссям. Кожна клiтина болить по-своєму. Чи можна подолати такий бiль? Коли вогнянi кола стрибають перед очима — синi, зеленi, криваво-червонi — i пронизують вiстрями болю. Якийсь болючий божевiльний фейерверк в немiчнiй головi. Усi вогнi загоряються разом, переганяють один одного, мчать навзаводи. Пронизує все одна дивно блискуча, тупа блискавиця — тодi здається, що голова зараз трiсне на дрiбнi шматочки i бризне мозок. Очi вистрибнуть на нервах.

Змiнює блискавищо тупий бiль у скронi, що примушує хапатися

за голову, стогнати животним, хижим криком. Зводить губи, обличчя в застиглу гримасу.

У голові шалений, нестримний натиск болю.

Марфа почала нудитися, зітхаючи. Хотіла трохи ладу дати в кімнаті,— не знала, з якого боку й почати. Всюди — пилюга, сміття, цвіль. Ліниво переставила стільця, здувши павутиння.

Кволе тіло Дусине ще здригалося з болем. Голова сіпалася. Широко розплющені очі ловили якісь картини, що застигли у фіолетових широких хворих вінцях повік.

Похитавши головою співчутливо, Марфа зітхнула й широко промовила:

— І, господи, твоя воля, до чого довело людину образуваніє!

V

— Стой, ахтанабіль!.. Оце наша школа. Тут усяких наук навчають. А я поїду ондечки у свій палац...

Дядько зупинився біля школи. Із сусідніх дворів визирали люди. Дехто почав підходити ближче, чемно вітаючись.

Клава оглядала ті стріхи, куди треба було нести світло нового знання і таким чином наближати їх до соціалізму. Так говорили на урочистому засіданні, коли вона скінчила педагогічну школу.

Правда, стріхи нудні й сірі, а посеред вулиці така багнюка на шляху, що можна спокійно втопнути, коли захочеш покінчити своє життя самогубством.

Клава побачила, що таким шляхом дуже важко брести до соціалізму.

Оглядала все з цікавістю. У неї завжди здивовані очі, ніби все, що вони бачать, для них незвичайна новина. Школа була майже така, як і всі інші селянські хати. Тільки обшарпана та розхристана.

Дядько поїхав, а Клава взяла клунок і пішла в двір.

Дуся довго не одмикала дверей, а коли зайшла Клава с речами і переконала хвору, що вона нова вчителька,— зраділа.

Надто слаба — лягла і, заїкаючись, з дивною одвертістю розповідала Клаві про своє горе. І що вже кілька місяців у кімнаті не прибиралося,— та й однаково їй, чи брудно тут, чи ні.

Оглядала все нова Дусина гостя. Бачила в кімнаті мертвий оксамит пороху на кожній речі. І павучачі розкішні гнізда в мережах складних, сплутаних візерунків павутиння. Надзвичайна робота мережива павучачого і принадні затишні півтемні куточки погубили багато легковажних і наївних мух, що попали в лабету товсточеревих ласунів. Безтурботно бенкетувалося на дозвіллі павукам!

Жили павуки спокійно, ніби в склепі, ніби в давно покиненому, забутому помешканні. Нахабно і на Дуню, мабуть, дивилися, як на якусь бездушну річ, і плели павутиння в кутку біля ліжка.

А вона з покірною огидою стежила за їхньою роботою. Інколи раділа, що їй не бояться комахи, хоч і ці нахаби павуки. Навіть один рудий, товстий павучисько дуже нагадував їй Хвильку.

Тепер мусли павуки ганебно втікати на своїх довгих кігтястих ногах, бо Клава, поговоривши, порадившись із Дусею, почала прибирати в кімнаті.

У панічному безладді, перелякані вкрай, павуки кидалися зі стелі вниз, у невідомість із страшної для них височини. Забиралися в щілини. Бо якась надзвичайна, жорстока річ із бур'яну грубо руйнувала всі ніжні тонкі сплетіння, зроблені з такою впертістю.

Та ще й приказувало дзвінко знизу:

— Ого, завели по кутках павучачі розплідники... Ось, здається, цілий дитячий будинок для павученят... Рятуйся, пацанята! А порохні, пилу...

Віник ще енергійніше зашарував по стінах, по кутках. Дуся ледве встигала слідкувати, як Клава метушилася, чистила, мила, витирала порох. Марфа принесла глини, крейди та охри. Підмазали долівку, стіни й грубку. Клава жартувала, звертаючись до Дусі:

— Хоч санітарія й говорить, що чистота — важлива річ, та це для нашого загалу, безумовно, ідеалізм, забобони. Це єдині забобони, які я маю, — люблю чистоту. Ви на мене не гнівайтесь, що я через свої ухили турбую вас...

Дуся намагалася посміхатися. Нова вчителька заставила її трохи ожити, відчутти знову напружений, міцний процес життя. Ця молода дівчинка, пружка, по-мистецькому безладно розхристана, так ходила, ступала, ніби в неї під ногами не кімната в школі в селі Тарапуньках, а вся земна куля, яку вона твердо відчуває під собою, наче опирається ногами на всесвіт.

Ніяково дивилася Дуся на її вроду, на щоки, що рожевіли плямами здоров'я. Здавалося, що з-під тонкої шкіри на щоках ллється радість для всіх.

Дешевий ситець під своїми простенькими бганками сором'язливо ховає дозрілі груди.

Тільки для оздоби обличчя й ті чудові, золотенькі, мов зернята пшениці, краплини ластовиння. Воно ріденько й недбало розсипалося на лиці, на горбочку носа, посіяне невідомим талановитим сіячем.

Дуся дивилася на цю дівчину, як мати дивиться на вродливу вкохану дитину. І разом із цим вона думала:

«Якими ж очима мужчини дивляться на неї?.. Що б вони дали за поцілунок губ, за...»

Але засоромилася сама своїх розбещених думок, виплечаних у безсонні ночі фантазією давно перезрілої жінки. Відчула, що почервоніла від сорому. Захотіла засоромити Клаву й подивитися, як та зникне, і спитала:

— Чо-мму вв-и тта-ка жжи-ва, бадьора?

Трохи посміхнулася на таке безглузде запитання Клава і, жартуючи, відповіла:

— Тому, що знайшла я своє місце на землі, знаю його і... шлунок у мене добре травить...

Дуся лише змогла сказати після цього:

— А я нні... Мме-не ддоля бб'є...

— А ви долю за петельки, під ноги, та на горлянку їй ногою...
Увесь час, доки Клава прибирала, вона розпитувала про село, про місцеві справи, про роботу. А потім, не зваживши своїх слів, сказала:

— А як же тут з тим Хвилькою? Що ви йому зробили таке?.. За чим влада дивиться?

Але враз підбігла до Дусі, бо та забилася, почала соватись по ліжку, щось істерично кричати. Сльози швиденько, хутенько великими патьоками стікали по щоках, по зморшках біля губ, що скорбно лягли свідками горя.

Схопила Клавіну руку і міцно стиснула в холодних долонях. Здригалася вся, ніби від ударів.

Ледве заспокоїла її Клава. Розважила навіть. Дала слово Дуся крізь жарти, що більше не буде боятися Хвильки, бо Клава не дозволить знущатися.

І коли знову згадували Хвильку, Дуся лише тремтіла і зціплювала зуби, але втримувалася, щоб голосно не заплакати.

У кімнаті вже було затишно, прибрано. Пахло свіжою глиною. Всюди почувалася дбайлива жіноча рука, захисна доладність.

Починало вечоріти. А треба було піти до голови сільради, сказати, щоб дров привезли, а на сьогодні хоч кілька поліняк дістати. У хаті холодно, а паливо чомусь звезено у двір до голови сільради.

Дуся лежала, вкрита всіма ганчірками, що були в хаті.

Та не довелося Клаві налагодити в цей день справи з дровами. Бо її відвідали представники тарапунського молодого суспільства на чолі з вельмишановним Хвилькою. Довелося урочисто приймати несподіваних гостей. Прийом справді вийшов урочистий.

VI

Збиралася Клава вже йти і переконувала Дусю нічого не боятися. Хвора її послухала і погодилася навіть дверей не замикати.

Ця дівчина, що так самонадійно ходила по землі, сіправді вплинула на Дусю. Захотілося Дусі навіть трохи випростатися від цього лежання і повсякденного плачу.

Але ось грюкнуло в сінях, заскрипіли двері, і ввійшло трое хлопців.

Побачивши першого, Дуся кинулася на подушку, та з переляку навіть не зойкнула. Тільки дивилася з жахом, застиглим у повіках, у м'язах, у жорстоко зціплених зубах.

Двоє хлопців ніяково зупинилися біля дверей. Привіталися. А третій підійшов і пильним оком оглянув Клаву. Дивився на неї маленькими мутними очима, оглядав з тупою цікавістю, а потім раптом блиснув якимсь зухвальством. Через плече кинув своїм товаришам зауваження й спостереження:

— Городяночка ніби... І чоботи на ніжках... Ех, якби черевички на рипах і панчошки... А гарненька, і спідничка городська.

Клава трохи збоку поглядала з зацікавленням на нього.

Хвилька звертався вже до неї:

— Здравствуйте, мадамочка, як вам живеться? У нас тут весело, і можемо вам компанію зробити, і нащот вальса можемо...

Цей парубок гнідої масті, з квадратовим, схожим на кирпичину лицем у дрібному ластовинні підійшов ближче.

Клава була здивована з його поведження й дивилася суворо з-під брів.

Хвилька ловко пустив дим махорки прямо в Клавіне лице, а коли вона трохи сіпнула бровами, повернув голову до хлопців:

— Крепкий тютюн у мене, в носі їм коле. Нічого, мадамочка, пройдьоть, звикнете. Значить, будете образованієм займатися? Нудноє це діло... У нас ще раніше були тут Микита Миколаєвич, учитель, так босі ходили, а тепер у статистику пішли. Сподручней, говорять. А я от і не образований, а кого завгодно образує і чоботи маю. Та й вони ось, Явдоха Семеновна, в нерву вдарилися. Взагалі, я вам скажу, що наука — тяжка річ.

Висловивши таку істину, Хвилька відразу вирішив з'ясувати ставлення нової вчительки до практичного переведення в життя справ вільного кохання.

І коли Клава хотіла відійти трохи вбік, він цупко вщипнув її за стан і, заіржавши, безпосередньо й весело крикнув:

— Нащот ідеології, хлопці, здорово, є за що подержати комсомолочку. Го-го-го!

Хлопці й собі трохи хихикнули, мабуть, заздрісно, але Клава хутко ступнула до Хвильки:

— Слушайте, ви, нахабо, у вас для рук кишени є... Сховайте їх туди, а то...

Лице її взялося плямами, міцно зціпила зуби, і руки звело мов судорогою.

Він невинно ворухнув плечима:

— Норовиста городяночка... Чого ж ви задаєтесь? Що я вам зробив? Не задавайтесь, у нас із вами по-хорошому. Правда, хлопці?

На ліжку Дуся зібгалася в якусь пляму і ледве тямала, що тут діється. Розуміла тільки одно — минулої осені таке самісіньке було з нею. Вигнала Хвильку з хати, і він мстився цілий рік.

Хвилька все ж не вгавав. Почав знову півнем підступати до Клави.

Вона чекала, що буде далі.

Ступнув крок, показав з-під молодих вусів щілину вибитого переднього зуба.

— Ми й нащот змички з городом, з комсомолом можемо... Інтересно, яка у вас змичка, чим ви смикаєтесь, ге-ге-ге... Дозвольте по-научному поцікавитися.

Став зовсім близько до неї, нахилився. На своїй руці Клава почула з огидою пітну, вогку долоню і з неймовірним здивованням на секунду застигла, бо Хвилька другою рукою підняв її спідницю, лапнув за ногу вище чобота і щось іще говорив про свою згоду на змичку.

Та Клава вже нічого не чула й не розуміла. На коротесеньку мить застигла. За одну десятитисячну секунди все вирішилося.

Напружилася, витягнулася, мов бич, пружко занесений жорстокою рукою.

Після першого удару в обличчя Хвилька одлетів до дверей, після другого удару ногою він, з гуркотом ударивши спиною двері, вилетів у темні сіни. Хлопці теж опинилися за дверима.

Взявши в руки товстого дрючка, що ним Дуся замикала двері, Клава вийшла з хати. Побачивши Хвильку і двох друзів, що допомагали йому обтруситися, з натиском промовила:

— Спробуйте щось мені зробити, чіплятися до мене або вночі бешкетувати біля вікна,— голови порозвалюю оцим дрючком.

І повернулася назад.

Дуся дивилася на неї з таким жалем, такими очима, ніби Клава безповоротно підписала собі смертний вирок.

На це Клава лише посміхнулася і трохи знервовано почала говорити:

— Бачите, я трохи не зовсім вихована. Знаєте, в дитинстві виховували на вулиці, в пилюзі та в злиднях, різні фребелі та соцвихи, а пізніше вчилася в такому університеті, що скивицю або щелепи одним ударом кулака можу звернути. За професора був мій батько-коваль, а за підручника — ковальський молот. Коли їхала сюди, жалкувала, думала не доведеться й фізкультурою займатись — легкою або важкою атлетикою. А воно нічого, можна... Я — завзята фізкультурниця... А такі прийоми звуться американською методою виховання — боксом.

Дуся ледве вислухала її і зайшлася таким голосінням, мов біля труни найближчої людини.

VII

«Любий вождю районного комсомолу!

Так нахабно ти лаєш мене за мовчання, що справді треба написати тобі листа. А то вже починаєш козирияти дисципліною, а цього козиря я не поб'ю. Сьогодні здивовано вирахувала, що я вже півтора місяця в Тарапуньках у ролі соцвихівської страдниці. Не думай тільки, Тольку, що я вже так страждаю. Можу сказати — життя така безмежна річ і так добре вчить політекономії та соціальних наук,— краще за всі підручники в світі. Читай листа далі, не бійся — лекції з політграмоти провадити не буду.

Працюю я багато і, головне, працюю з успіхом. А це найголовніше. Доручаю тобі від мого імені роздраконить тих шакалів, що вили, коли я їхала в глушину, на село.

Все ж які ми дикуни! Коли б ти знав, дорогий вождю, про ту зустріч, що я мала в перший день приїзду! То ж правду таки говорили, що тутешня вчителька мало не збожеволіла. І довів її до цього один місцевий парубок. Цей жлоб, що бешкетував у селі, з'явився відвідати мене, тільки я приїхала, і почав такі колінця загинати, що довелося порухувати маслочки. І я таки виправила йому писок.

Дуже ловко... З тиждень після цього і на вулицю не виходив. Але мені переказали: порадив Хвилька замовити мені панахидку. Та я людина без забобонів і не злякалася. А все-таки небезпека є, і ходжу я не інакше, як з добрим дрючком,— із зброєю людей далеких часів кам'яного віку. Чекаю нападу месника з ворожого племені. Цікаво, що той самий Хвилька усі ці півтора місяця не хуліганить, мабуть, готує мені страшну помсту. Тільки тепер уже не так страшно. Перш за все — я отим ударом йому в пику здобула собі надзвичайного авторитету серед широких трудящих мас села Тарапуньки, по-друге, цілком знищила босяцький авторитет Хвильки, і його вже ніхто не боїться. Ти спитаєш — чому не звернулась до місцевої влади, щоб приборкати розбишаку? Справа в тім, що місцевий голова сільради товариш Сергій Макуха в однаковій мірі кирпатий, дурний, лінєвий і хитрий дядько. Цей представник влади на місцях прийняв мене так, ніби він не менше як англійський міністр, і заявив:

— Молодий, ну й казиться. Ми як були молоді, не таке виробляли, ого... Та він ще й нічого. Он у Чуханці Макар Карпенків — ото убоїще, ото гуляка. У суботу на хуторах украла дочку в дядька, та вісім душ із нею й погуляли цілу ніч... Тепер лежить... А Хвилька сам... Та й дивно — наші дівчата не жаліються, а ви зразу прибігли. Хіба ж я винен, що ви такі інтелігентні, тільки зачепи вас, так і нерва.

Подобається тобі, вождю, така логіка?.. А які муки інквізиторські вигадував Хвилька, щоб довести мою попередницю до стану, в якому вона зараз! Хоча зі мною вона почала поправлятися і, здається, видужає.

Ех, хлопче, скільки отут по глухих селах отого соціального гною. Може, його можна використати і для угноєння, а зараз через цей гній важче йти до соціалізму...

Так отой самий Макуха, голова місцевого сірjakового парламенту, дуже поважно зустрів мене, прямо «без доклада не входить». А зараз уже без мене майже ніякої справи не вирішає. Вроді я в нього — головний запільний радник. Правда, тут дещо й інше є — я прекрасно розумію, що моє обличчя може подобатися не лише гливкому Макусі. Та це дрібниця... А все-таки, дорогий Тольку, ми мало підготовлені до практичної громадської роботи. Інколи навіть тут, у якійсь задріпаній сільраді, і так ловко засипаєшся. Або під час розмови в хаті-читальні. Немає під руками книжок. Коли прийдеш, привези дещо. Поки в усіх «засипках» рятую слово «буза». Яке прекрасне слово! Дивися,— всього чотири літери, а чогось не знаєш — і можна врятуватись... Тільки наша неграмотність, некультурність і вигадала це слово. До речі, ти знаєш,— мене тут усі називають «Буза» замість імені. Особливо молодь, що ближче до мене і по-товариському зі мною. Хотіла ображатися — не допомагає.

Так от, розумієш, працюю багато. Не подумай, що так просто я добилася наслідків і зразу все виросло при моїй появі в село. Лише в отих наших численних комсомольських оповіданнях пишуть, що комсомолец як з'явився, так ураз до нього і молодь, і старі

йдуть у комсомол записуватись, ніби він на меду спечений, а люди — мухи... Уперто, з величезними зусиллями я розбивала, руйнувала тупу підозрілість до себе. Виявила і неабиякий дипломатичний хист... Не віриш? Як хочеш... За Чичеріна я, правда, не справлюсь, мабуть, а в Тарапуньках я бороню інтереси нашої держави.

Щодня в хаті-читальні або розмови, а то й поспіваємо. Раніше, коли мене не було, ходити в читальню боялися. Хвилька розганяв молодь. А тепер тільки інколи пройде здалеку. Та коли я додому повертаюся, так бачу — слідкує за мною і йде до самої школи. Думає — я не помічаю.

Буває в хаті-читальні багато людей, особливо чоловіків, та й дівчата є. Вже почала намацувати ґрунт щодо бабкому, себто почала привчати бабів не слухатись чоловіків. І чоловіки нічого, тільки вуса крутять та підморгують. Тут є дуже хороший гурток молоді. Взагалі — люди є всюди хороші, аби їх уміти знайти. Чекаю благословення і заведу осередок. У нас звуть його яєшницею. Уже запроваджую розмови про різні надзвичайні етапи, боротьбу, війну та інші масові явища. Слухають з охотою і розуміють. До цього часу лише добре пили самогон і билися — це була масова робота. А позашкільна освіта — вчилися вибивати зуби і провалювати голови.

Моя сусідка вже давно спить. Вона видужує, і ти пізніше натиснеш там, щоб її послали лікуватись, а потім дали місце та перекинули в якесь інше село. Їй раніше пропонували їхати в лікарню, але вона така залякана, що боїться вийти з хати. А тепер поїде. Отут, друже, я взяла справжню суть інтелігентської душі й виховання, коли почитала щоденник оцієї Дусі. От, брат, шедевр! От документик!.. Хіба й тепер можуть бути такі здібнілі люди з нашого покоління? Але й Дусю, здається, перероблю. Вона вже «спалила те, чому поклонялася», — як кажуть. Та ніяк не привчу її до нового. Тупенька, нівроку. Ну, здається, годі, а то скільки муки завдала тобі — читати оцю бузу. Бувай...

Ой, мало не забула закінчити як слід порядочного листа. Навіть не встигла сказати про кохання та зітхання... Нічого не вдієш... Обнімаю кучерявого вождя районного комсомолу, тепленько й тихо цілую. Зустрічатиму його в Тарапуньках салютом з двадцятидюймових гармат.

З привітом, твоя Буза».

VIII

Клава вміла легко й вільно ходити по всіх, так званих несходимих, життєвих стежках і просто, мов початкову задачу, з'ясовувати всі життєві таємниці.

А коли перед нею стояли якісь перепони, а на вирішення їх не вистачало можливостей у кучерявій голові, — тоді допомагала спиритність і, може, нахабство.

З фактами Клава вмiла поводитись iз спритнiстю жонглера, що орудує з тридцятьма ножами. З'ясовувала чи заперечувала смiливо всi не вiдомi їй досягнення людського генія.

Разом з тим до життя i до людей Клава ставилася так серйозно, як мала дитина до нової, не вiдомої для неї речі. Цю рiч дитина розглядає зi всiх бокiв, мацає, нюхає i зрештою суне в рот. А потiм з героїчним плачем бiжить до матерi жалітися, що цяця неприємна на смак.

Так серйозно й глибоко Клава ставилася до людей, що навiть щиро пожаліла секретаря Тарапунькiвської сiльради, одержавши вiд Данила Тихоновича листа про його кохання.

Постать у Данила Тихоновича для кохання була, нiвроку, нi-кудишня. Волосся обскубане на клоччя, сам миршавий.

Щодня, коли розбiжиться зi школи дiтвора,— туди завертає Данило Тихонович. Кашляє в руку, чемно привiтавшись, i починає щоразу з Клавою свою розмову про науку:

— Я вам скажу, що для науки треба ще й фiгуру мати. Примiром, як ви, Клавдіє Климiвно. Побiльше б отаких, як би вам сказати, культурних фiгур на село. От скажемо i я... Совецьку вiдбув владу признаю, i закони всi «на зубок». Можу проказати, як молитву. I, згiдно всiх iнструкцiй, навiть на бога дивлюсь iз критичеським отноше-нем...

А листа свого Данило Тихонович передав уночi так урочисто, нiби грамоту якомусь закордонному урядовi.

Проказавши вiдповiдне казання про проблему пола в селі Тарапуньках, вiн передав листа, попрохавши дозволу вважати Клаву з цього дня за свою наречену. I додав:

— А бездiтну й некультурну криву салдатку-вдову Килину, що проживає в мене, буде виселено негайно пiсля одержання вiд вас належної вiдповiдi.

Дуся, закрившись iз головою ковдрою, ехидно сміялася.

А Клава попросила його не виселяти Килини i взагалі не виявляти поспiшностi й завзяття в таких серйозних справах.

Женихання i вiдвiдування в цей день Клави закінчилося трагiчно для Данила Тихоновича.

Ще пiд час його промови Клавi здалося, що хтось зазирає у вiкно. Вона пiдiйшла i спустила фiранку.

А нещасливий жених вийшов на вулицю з важкою головою, нiби на похмiлля.

Хотiлося чогось кислого, чи солоного, чи просто побитися з Килиною. Вiн вважав, що вишна в усьому ця молодиця.

Десь вигукнула сильним, трохи хриплуватим голосом молода двонога самиця. Мабуть, вiд надзвичайної насолоди. У таких вигуках народжується нове життя.

А Данило Тихонович лише сплюнув на це розгнiвано, вiдiйшовши кiлька крокiв вiд школи.

Саме в цей момент хтось, пiдкравшись iззаду, так зацiдив кулаком у скивицю, саме бiля ока шановного жениха, що той полетiв пiд тин. А людина зникла.

Хто вчинив замах на представника влади Данила Тихоновича — так і не дізналися. Єдине було підозріння на Хвильку. Навіть самому ображеному секретареві здавалося, що він відчував Хвильчин кулак. Але всі знали, що у Хвильки не було причин ламати сквицю своєму ближньому за те, що той ходить до найлютішого ворога — до вчительки, яка ославила парубка на всю округу.

І герой з напухлим оком і з набитим синцем усіх кольорів веселки сам відкинув таку думку.

Хоча після цієї пригоди — Данило Тихонович більше не ходив до Клави.

Усім було відомо, що Хвилька переслідує Клаву і шукає лише випадку, щоб помститися.

Він щодня йде за нею, коли її проводять додому з хати-читальні або з засідання сільради. Іде назирці здалеку, потім пройде мимо, послухає жарти й сміх.

Навіть бешкетувати, про розбишацтва свої забув парубок. Ходив похмурий, замислений, кидався з лайкою, з кулаками на людей, коли до нього зверталися. А сам усе розпитував малого свого брата про нову вчительку: як вона вчить та чи не обіжає дітей? А школярі з дитячим захопленням любили Клаву.

Почала потроху оживати й Дуся. З Клавою вона почувала й свої сили. І коли бачила, що Клава збирається ввечері в справах, проводжала її ніби на страту зі слізьми і ледве не голосінням.

Раніше було — збереться молодь до хати-читальні ввечері, з'явиться Хвилька і почне показувати свою любов до словесності з таким запалом, що ніякі вуха не витримують. А то погасить світло і давай з товаришами дівчат ловити або шибки трошити. Тоді тікай, хто куди потрапить...

Тепер, коли в хаті-читальні збори, Хвилька ходить попід вікнами. Ні разу й однієї шибки не розбив. Лише зазирне в двері, — всі враз припиняють. Повернеться й піде.

З товаришами своїми зовсім перестав зустрічатися. Ходить мов вовк — так заїла парубка помста.

Клаву попереджали, щоб стереглася — Хвилька нікому ніколи не дарував образи. Та вона тільки піднімала в руці свого доброго сучкуватого дрюка, з яким не розлучалася ніколи. Особливо, коли йшла кудись зі школи ввечері.

А дрючок був у вправній руці — про це добре знали після трагічної історії з Хвилькою і після того, як Клава розповідала, що працювала в кузні свого батька.

Останніми часами Хвильчині переслідування стали настирливіші.

Часто Клава бачила, як він зазирає у вікно в школу, під час праці з дітьми вдень, а особливо з дорослими ввечері. Стояв кілька хвилин, доки його помітять, потім зникає. Це заважало працювати.

Навіть самій ставало моторошно від такої настирливості.

Почала обережніше ходити вночі. Щоразу Хвилька йшов позаду назирці.

І одного разу не витримала.

З хати-читальні, де вона в цей вечір читала газету, проводили її додому. Йшли юрбою, гомоніли. Усім треба було повертати в провулок, що саме біля школи.

Клава попросила товаришів іти додому — далі, мов, піду сама. Йї вказали на Хвильку, що йшов здалеку, кроків на сотню від них.

У відповідь Клава підважила свою дикунську зброю — дрючок. Зареготали й пішли з веселим гамором.

Хвилину постояла Клава і ніби теж пішла в провулочок. Насправді ж заховалася за рогом біля тину. Схвильовано стиснула свій дрючок. Бачила, як дерева нахилиються голими вітами, а потім розпливаються в химерні контури силуетів. Дзвінка, напружена тишою ніч. Таке важке небо. А зорі звисають веселими, холодними гронами.

Ніби дивилася на все в останній раз.

За рогом гулки кроки. Постать Хвильчина виткнулася. Стрибнула Клава і схопила його за петельки.

Той хитнувся, хотів вирватися — тріснула десь нитка біля коміра теплого піджака.

Клава стиснула руку ще міцніше і швидко сказала:

— Не сіпайся... А спробуєш ударить, розвалю голову дрючком.

Впійманий герой села Тарапуньків стояв покірно і трохи навіть тремтів.

Від цього Клаві стало смішно і ще від його сопіння. Здавалося, що в нього в носі був якийсь свіщик. Жартівливо подумала:

«Позашкільна чи політосвітня робота серед дорослих із дрючком вночі не входить, правда, в програму виховання селянських мас. Але інколи така метода напевне себе виправдує. З цього можуть зробити висновки відповідні освітні установи».

Подумавши про це, Клава засміялася сама до себе. Хвилька стояв покірно, кліпав очима злякано, мабуть, чекав, що вона справді врепіже його зараз дрючком по черепкові.

Стояли мовчки. Чигали один одного — з якого боку буде нападати ворог, щоб можна було ухилитися.

Покора Хвильчина дивувала. Клава побачила, що він не має ніякого наміру ні боронитися, ні навіть вирватися з її рук.

Тільки погляд якийсь особливий. Здається, що радий навіть буде, коли вона його почаствує дрючком.

Трохи пустила піджак і вирішила почати розмову. А слова ніяк не лізуть в голову. Нічого не придумаєш.

Зрештою звернулася, суворо допитуючи:

— Чого ти за мною ходиш, Хвилько?.. Хочеш десь саму застукати?.. Хіба за те, що ти тоді зробив, не слід було тебе вигнати? Ну, говори!

Хвилька стояв, схиливши голову, мов школяр, упійманий на провині. Навіть руки не знав куди подіти, кидав ними, ніби держав розпечене залізо.

— Ну, говори, не слід було вигнати?..

І почула тиху, придушену відповідь:

— Слід, конешно...

Здивована Клава і руку опустила від Хвильчиного коміра.

Чекала глузливої, задерикуватої відповіді від того парубка-розбишаки, що приходив півтора місяця тому налагоджувати «змичку та ідеологію».

Тепер стояли і ніби звичайно собі розмовляли про звичайні справи. Тільки Хвилька схилив голову і так само не знав, куди подіти свої руки.

— А чого ж тобі від мене треба? Чого ти за мною ходиш?

— Хіба не можна за вами ходити? Скільки хлопців навіть і з вами ходять... І писар, і Макуха ходить...

— Ходити можна, тільки так, як усі ходять. Чого ж ти просто не ходиш, а мов злодій підкрадаєшся?..

Хвилька трохи повагався, подивився спідлоба і, заглитнувшись, промовив:

— Соромно...

Тепер Клаві стало жаль парубка. Вона засміялася до нього. Все-таки не розуміла, в чому річ.

— Та чого ж тобі соромно? Хіба я з тебе глузую чи гоню від себе?

У горлянці Хвильчиній щось забулькотіло, перелилося. Навіть заїкатися почав — мабуть, збирався сказати щось важливе. Руками схопив себе міцно за піджак, щоб видушити слова:

— Та... я той... боявся, що ви гніваєтеся за те... І ще... ви... вас... вам... хочу сказати, що я вам... вас... кохаю і заявляю, що хочу... женитися на вас... жінку!..

Кінця Клава не чула. Останню фразу Хвилька майже крикнув... Бо враз ніби його вітром здуло. Зірвався з місця і помчав через вулицю до своєї хати так швидко, що ледве майнув перед очима. Стрибнув напроти через чужий тин і зник, наче його й не було.

Тільки густа темрява донесла глухе тупотіння здалеку. Та чути було, що за кимось гналися городами собаки.

Притамований сміх видушив на Клавіні очі сльози. У хаті цей сміх вирвався надзвичайними, розкотистими акордами. Спроння здавалося Дусі, що від цього сміху потріскалися стіни і весь будинок падає на неї, мов під час землетрусу.

Любим КОПИЛЕНКО

ПРО БАТЬКА

Пропоную читачам спогади про батька, які я пишу не один рік і переважна більшість з яких ніде не публікувалась. (Колись я подав до одного з київських видавництв книжку спогадів та есе й дістав відкоша з такою відповідкою: «Про вашого батька слід писати не так!»)

Але перед тим — кілька слів.

Хоча Олександр Іванович Копиленко справедливо вважається одним із зачинателів не тільки української, а й взагалі радянської літератури, хоча ряд його книжок («Дуже добре», «Десятикласники», «Як вони поживають») стали хрестоматійними й залюбки читаються й досі, а загальний тираж його творів давно перевищив кілька мільйонів примірників, хоча формально його вшановано на найвищому рівні, проте останніми роками його ім'я згадується дедалі рідше, а творчість відсувається у розряд літератури для дітей.

Такого перекося, певно, не сталося б, коли б — попри всі інші причини — творчість Копиленка дійшла до сучасного читача в повному обсязі. Ми ж, вшановуючи ювілей письменника, водночас можемо відзначити й іншу дату — 60 років цілковитого замовчування його першого (і чи не найкращого) роману «Визволення».

Написаний зовсім молодим автором, він один-єдиний раз побачив світ і більше не перевидавався. Як і ряд ранніх оповідань, як і невеличка повість «Буйний хміль», що на початку 30-х років з'явилися друком кілька разів, а потім теж зникли з літературного обрію.

Свого часу ці твори — дуже щирі і правдиві, чесні й сміливі, що оповідали про становлення нової міської інтелігенції й болючі проблеми села напередодні великого голоду, про драматичні події громадянської війни, — зазнали нищівної голубельної критики, хоча пишучи їх не за те, за що, може й було варто, а за вигадані «ізми». Одначе зараз, уже вкотре перечитуючи ці забуті твори, я навіть згоден зрозуміти позицію тогочасної офіційної критики, яка не могла інакше відреагувати на надто сміливі, якісь навіть необачні викриття молодим письменником процесів і явищ, про які ми заговорили на повен голос лише після квітня 1985 року. Лишається тільки дивуватися, як сам автор уцілів у страшні дні терору (про що він писав уже у «Визволенні»), не поділив трагічної долі багатьох своїх друзів.

Не можу сказати з певністю, відколи у моїй свідомості зафіксувався батьків образ. Спливають у пам'яті окремі конкретні ситуації, в яких неодмінно був присутній батько, але, видно, сприймався він тоді дитячою увагою як тепло і ласка, як сонце чи вітер, — одне слово, як одвічне природне явище.

...День був напрочуд гарний — веселий і метушливий. Весь час заходили люди, — а я бігав одчиняти двері! — дзвонив телефон. І кожному я повідомляв, що батько збирається на полювання.

Минав день чи два, з таким же гамором, як і від'їздив, батько повертався і вже на порозі вручав мені коробку цукерок.

— Це тобі від зайчика!

— А де ж сам зайчик?

— Зайчикова мама побачила, що я націлився у зайчика, і сказала: «Не чіпай його синочка, а я за це твоєму синкові гостинця передам». Я зайчика одпустив, а вона передала тобі цукерки.

Таке пояснення цілком влаштувало мене, тільки от ніяк не міг збагнути, звідки в лісі цукерки беруться...

Дуже не любив я ходити до дитячого садка, хоч і містився він у нашому ж будинку.— тоді він звався «Роліт». Відправляли мене «на службу» самого, тож часто я просто з парадного біг до товстого дерева, що росло у дворі, і ховався за стовбур. Коли схованку викривала мама, це було не вельми приємно, але зрозуміло: вона стежила за мною з вікна. Проте коли переді мною поставав батько, це було вже зовсім незбагненно: адже вікна його кабінету виходили на вулицю. Після того на цілий день вистачало роботи — думати, яким чином батько знайшов мене.

Якось ми з батьком лишилися самі — мама поїхала на курорт,— і мені довелося регулярніше, ніж досі, ходити у дитячий садок. Та через декілька днів почуття обов'язку все-таки було придушене перспективою неминучого споживання «мусу» — якогось дивного наїдку чорнильного кольору,— і я дезертирував. Але цього разу, пам'ятаючи батькові здібності, не просто заховався за дерево, а намірився влаштуватися серед гілля. Так-сяк видряпався до найближчої товстої гілки, та, як слід було чекати, не втримався й гепнувся долі.

Далі було вже не до конспірації, і я чимдуж побіг додому. Поки піднявся на четвертий поверх (ліфта не було), відчув, що ноги відмовляються ходити. Ще бадьоренько переступив поріг батькового кабінету, але, певно, щось зі мною було негаразд, бо батько, який працював за столом, враз рвучко підхопився з крісла й ступив до мене. Чи то паркет був надто намащений, чи що інше, але я впав просто батькові під ноги. Коли отямився на дивані, перше, що побачив, схилене наді мною батькове обличчя — таке перелякане, що я, ніколи не бачивши нічого подібного, сам перелякався й рвонувся встати...

Як з'ясувалося, я зламав собі стегно. Мене запакували у гіпс і цілих три місяці тримали в ліжку. Досить швидко я збагнув вигоди свого становища.

По-перше, я вирішив навчити батька грати в шашки і доміно. Досі він зі мною грав дуже рідко, бо не вмів. Тепер подітися йому було нікуди. Але батько виявився поганим учнем. Як я не розтовкмачував йому правила і прийоми, все одно він не міг виграти в мене жодної партії. І, втішаючись своєю непереможністю, я виявляв поблажливість і відпускав батька, а він на знак подяки приносив — том за томом — енциклопедію Брокгауза і Єфрона. Це було дуже велике досягнення, бо досі енциклопедію мені не давали.

Ясна річ, я негайно повидирав з усіх томів кольорові вклейки й заховав їх під подушку. Проходили дні, а батько навіть і словом не прохочився про заповідну шкodu. Та якось він начебто між іншим сказав:

— Слухай, синку, дай мені на пару годин оту табличку з пташками, що лежить у тебе під подушкою. Я дещо перевірю, а тоді поверну...

Сумління виявилось сильніше за корисливі інтереси, і я оддав усі таблиці. Зате як було здорово потім разом із батьком клеювати їх на свої місця!

Відколи пам'ятаю себе, в нашому домі завжди була якась живність. Іноді збирався одразу цілий зоопарк. Здебільшого батько приносив своїх утриманців з пташиного базару — у торбинках, клітках, а то й просто в кишені. Жили в нас чижі й зяблики, снігурі, дятли, дубоноси, клести, синиці, малинівки, слов'ї, голуби, йакшики, в'юрки, ворони, перепели, папуги — здається, усе птаство, яке тільки існувало в наших краях. (Зараз це видається фантастикою.) Жила пара мікроскопічних і дуже втішних бентамських курочок і велетенський, вогненно-синій півень род-айленд. Голос в нього був хрипкий і гучний, як паровозний гудок. Жили коти, їжаки, кролі, білки, вужі, жаби, черепахи, собаки...

Усе це товариство співало, верещало, вовтузилося, плуталося під ногами, вимагало харчу. Спочатку мама опиралася, а потім угамовувалася, і тільки раз у раз повторювався традиційний діалог, коли батько приносив додому чергового ненажера:

— Знову ти на мою голову приніс якийсь опудало!

— Чого це на твою, я сам займатимусь пташкою (кішкою, білкою і т. ін.).

А вже через тиждень нове придбання, як і старожили, цілком переходило під материн і мій нагляд.

Дятли й дубоноси псували меблі, білки роздирали портьєри й килими, собаки і коті лишали нас без обіду, мати сварилась, а батько сміявся.

І на кілька кварталів довкола нашого будинку всі діти знали, що покаліченого горобця, пархате кошеня, безхвостого білого пацюка — все, що безжалісно викидалося батьками, можна сміливо нести до дядька Сашка.

...Майже рік жило в нас чудове біле кошеня, на ймення Мордарій. Веселий, грайливий, розумний котик. Найбільше він уподобав спати в батька на шії, коли той працював за столом. Годинами міг лежати нерухомо, як горжетка. Іноді, прокинувшись, Мордарій спускався по батьковій правіці на стіл, сідав, обгорнувши лапки пухнастим хвостиком, й уважно спостерігав за батьковою рукою. І коли йому набридала бездіяльність, м'якою лапкою обережно накривав літери, що вибігали з-під пера, очевидно, бажаючи впливати їх. І такі наробив лиха — перекинув пляшку з чорнилом просто на рукопис. Переляканий кіт тут же вскочив у калюжу, панічно промчав по столу і сховався на батьковому плечі. Батько аж зайшовся реготом. А потім усім розповідав, що кращі сторінки нового твору написано котячою лапою.

Хтось жив у хаті, інших влаштовували на балконі. Й виникали ситуації, хоча й комічні, але не завжди приємні для родини. Скажімо, перепели чи род-айленд, живучи на балконі, першими зустрічали новий день. І далеко навкруги у ранковій тиші лунало дзвінке підпадьомкання перепелів чи басовитий голос півня. Тож час від часу з'являвся двірник чи міліціонер — це скаржилися сусіди з будинків навпроти чи навіть з прилеглих вулиць. І ніколи — наші найближчі сусіди, яких, певно, також будили вдосвіта наші птахи.

...Навесні відбувався ритуал прощання з пернатими. Батько готував маленькі, клітини, намічав маршрут і день виїзду.

Як правило, це відбувалося у гарну, сонячну неділю, збиралося товариство батькових друзів, і ми їхали далеко за місто, в ліси. Довго ходили, поки батько обирав найкращу, з його погляду, місцину. Ніколи не випускав пташок усіх одразу, а для кожної шукав найприродніше оточення. І, одчиняючи дверцята клітки, завжди напучував малого летуна добрим словом, корисною порадою. І довго, наскільки це було можливо, стежив після того, як тримається пташка на свободі. Траплялися випадки, коли пташки, політавши з годину в лісі, поверталися до своєї клітки, і тоді батько забирав їх додому.

Один веселий, жвавий і співаючий чижик — Васько — два роки підряд не хотів на волю і жив у нас аж до від'їзду в евакуацію у 1941 році. Він ніяк не бажав вилітати з квартири, і батько, залишивши йому багато зерна і води, виставив клітку з відчиненими дверцятами на балкон...

Якщо захоплення птахами, рослинами (батько мав досить солідну колекцію кактусів та інших рідкісних представників флори) і тваринами носило майже професійний характер — адже за освітою він був біолог, — то інші інтереси відносилися до розряду тих, що зветься тепер «хобі».

Правда, так чи інакше, але всі захоплення зрештою служили одній справі — літературі.

Цікаво, що батькові захоплення чи інтереси ніколи не були поверховими, аматорськими, дилетанськими. В усьому він докопувався, сказати б, до найглибшої суті і найперше — через книжки. Точніше кажучи, захоплення чи колекціонування розвивалося двома паралельними шляхами, які взаємно збагачували один одного, — самі предмети колекціонування і книги про них.

До війни в батька зібралася прекрасна, музейного рівня колекція межигірського фаянсу, старовинного українського і російського скла. І такої ж цінності збірка спеціальних книжок, серед яких зустрічалися справжні раритети. В усякому разі, нерідко музейні працівники приходили по консультацію до батька, а не навпаки.

На превеликий жаль, батькові зібрання — книжки, фаянс, порцеляна, скло, цінні картини тощо — загинули під час тимчасової окупації.

Потихеньку, ненав'язливо, батько і мене привчав до птахів і звірят, навчав розбиратися у тому, чим цікавився сам. Робив це у найефективніший спосіб. Кількома мимохідь кинутими фразами розпалював у мені цікавість, а коли я починав набридати йому запитаннями, казав: «Зараз мені ніколи, он на полиці книжка, бери і читай». А вже тоді, коли всі потрібні відомості я вичитував з книжок, батько охоче розповідав мені такі речі, яких не можна було ніде вичитати.

Повернувшись 1944 року до Києва, батько почав учашати на численні товкучки. Серед різного, найчастіше зовсім непотрібного мотлоху, за який йому частенько перепадало од матері, приносив і досить цікаві речі. Йому пощастило, наприклад, купити кілька книжок із власної ж бібліотеки, кілька межигірських тарілок з його довоєнними позначками тощо. Інтелігент у першому поколінні, батько виявляв гідний подиву смак, тонке розуміння мистецтва, ніколи не переступав тієї невидимої межі, яка відділяє справжнє мистецтво від низькопробного. Він розумівся на красі, просто кохався у ній.

Окремою розповіді заслуговує тема «батько і автомобіль».

Починається вона з 1937-го чи 1938 року, коли батько став щасливим власником «газика». Цей перший масовий радянський автомобіль здавався тоді мало не вершиною техніки й еталоном вишуканості. Насправді то була досить незграбна конструкція, висока, як гарба, на тонких колесах на спицях. Верх знімався, бокових шибок не було взагалі. Замість них у негоду чіплялися м'які брезентові боковини із целулоїдними віконцями, маленькими і тьмяними. Водій сидів, як на нинішні норми, дуже високо і завжди — відкритий захопленням поглядом — мав страшенно гордий і величний вигляд.

Крім інших чеснот, «газик», з точки зору хлоп'яків, мав кілька вельми корисних і зручних особливостей. По-перше, широкі підніжки, стоячи на яких (із поблажливої згоди водія) можна було проїхатись двором. По-друге, запасне колесо кріпилось ззаду, між бамперами. Оскільки складений за заднім сидінням тент перешкоджав водієві бачити, що робиться за машиною, дуже зручно було чіплятися до запасного колеса і, вмонтившись на бампері, їхати «зайцем».

Коли отаке розкішне «ландо» з'являлося у дворі, уся пацанва знімала лемент: «Дядю, покатайте!» Віковий і освітній рівень у такому випадкові не мав ніякого значення, і в наших очах усе людство поділялося на дві полярні категорії: на тих, хто катає, і тих, хто не катає. Перша частина людства могла розраховувати на повну відданість будь-якої дворової команди, і допомогти чим-небудь водієві вважалося великою честю. Друга частина водіїв могла чекати тільки капості: подряпаних або розписаних популярними висловами дверцят, а то й проколотої шини. І, вступаючи на стежку війни із хлоп'яками, такі водії перетворювалися на прикутих до машини «галерників» — вони ні на мить не могли одійти од свого авто.

Батько дуже швидко опанував шоферську премудрість і з дитячою захопленістю вжився з машиною. Він належав до тих, «хто катає» і хто «не помічав» зайців на задньому колесі. Коли дітлахи бачили його машину біля дому, ніяка сила не могла зрушити їх з місця. Вони ладні були чекати хоч цілу добу. Найчастіше перед тим, як ставити машину в гараж Спілки письменників (на бульварі Шевченка, там, де тепер залізничні каси), батько набирав повно дівчорі і поволеньки віз галасливе товариство аж за два квартали. А потім усі гуртом поверталися додому.

Якось я вирішив використати цю «кон'юнктуру» й утвердити своє становище у дворовому суспільстві шляхом відбору «еліти» для чергової поїздки в гараж.

Спостерігаючи за цією «селекцією», батько швидко збагнув ситуацію, легенько вийняв мене з машини, звідки я вершив суд, одчинив усі дверцята й широко махнув рукою: «Паняй, хлопці!» Машина аж просіла на ресорах. Тоді, не звертаючи ніякої уваги на мене, батько дбайливо позамикав дверцята, сів за кермо... і поїхав, навіть не озирнувшись.

Не берусь описувати мій стан. Аж коли машина зникла за рогом, я прийшов до тьми і, заливаючись сльозами, побіг додому. Як потім розв'язали інцидент мої батьки — не знаю, але вони ніколи не нагадували мені про нього. Та наука не минула марно — я запам'ятав цей випадок на все життя.

(...Нещодавно я познайомився з одним завзятим автомобілістом. Розговорилися. Виявилось, що він — з отих сусідських дїтлахів, яких залюбки катав у своїх машинах дядько Сашко.

Любили покататися не тільки діти. Не проходило дня, щоб хтось із друзів, знайомих і навіть малознайомих (тепер це важко уявити) не звертався із стереотипним проханням: «Сашко, підвези, будь ласка, на вокзал (у театр, на базар, на Дніпро і т. п.)». З часом ці прохання перетворилися на справжню епідемію, забіраючи в батька безліч часу і сил. А найделікатніша, з посиланням на невідкладні справи чи навіть нездужання, відмова сприймалася як кровна образа.

Безліч кумедних, часом трагікомічних пригод траплялося з тим «газиком». Не раз батькові доводилося пересаджувати мене й матір у попутні машини, а самому лишатися ночувати серед шосе, чекаючи «техдопомоги». Але до всіх цих пригод батько ставився із властивим йому гумором і завжди з ніжністю згадував свою заслужену «антилопу».

Після того, як «газика» мобілізували на фінівську кампанію і він пропав десь на фронтових дорогах, батько дїстав на заміну велетенський трофейний польський «фіат». На ті часи це була машина не менш розкішна, ніж нинішня «Чайка»: мала сім місць, між водієм і пасажирським салоном — скло, щось на зразок внутрішнього телефону та всяке інше суперобладнання. Досить довго батько ремонтував той катафалк, але перший його виїзд став і останнім — батько не витримав вуличного ажїотажу, викликаного появою мастодонта на колесах, й обміняв його на маленького симпатичного «опеля».

Потім — уже після війни — були й інші досить екзотичні споруди, як-от ДКВ, в якій передня частина зроблена з металу, а задня — з дерева, обтягнутого дерматином; благородного походження, але вкрай побитий «мерседес» тощо.

З «мерседесом» було найбільше клопоту. Сусіди по будинкові не могли втриматись від дошкульних зауважень, бачачи, як з-під машини стирчать дві пари ніг — батькові й мої. Справді, для півгодинної поїздки треба було щонайменше дві години лагодити авто. Ця в принципі досить досконала машина мала, як на ті пововнні часи, одну істотну ваду — гїдралїчні гальма. Спеціальної рідини для них бракувало, як і запчастин. Тому батько заливав у гальмову систему... горїлку. Ми підїжджали до першої-ліпшої забїгайлївки, батько купував склянку горїлки й урочисто прямував до виходу. «Куди це ви? Пийте на місці!» — звичайно кричав продавець. Батько по-змовницькому підморгував: «Треба одну дамочку почастувати», — й ішов до машини. Завжди знаходились охочі подивитись на дамочку, яка вихилить склянку горїлки без закуски. Який же галас зчинявся, коли дорогоцінна окувита опинялася в автомобільному череві!

Траплялося, «мерседес» на ходу спалахував або з нього випадали якісь частини, і, зрештою, навіть батькові набридло возитися с цим металобрухтом.

Якраз з'явилися перші «Москвичі» й «Победи», я вже досить пристойно водив машину і мав голос у розв'язанні автомобільних проблем. На сімейній раді було поставлено питання про нову машину. Батько наполягав на «Москвичі», я — на «Победі», а мати була проти будь-якої механїзації, оскільки саме вона віддала фїнансами. Звичайно, батько віддавав належне перевагам «Победи», але його бентежила ціна — цілих 16 тисяч! (За нинїшнім масштабом десь близько 1500 крб.)

Кїнець кїнцем, батько таки погодився купити «Победу», але одразу ж пустив поголос: «Коли побачите «Победу» з пасажирами у трусиках (а було це восени), — знайте: їде Кошленко!»

А щоб довершити цю, далеко не вичерпану тему, згадаю ще один момент. Коли 1949 року, ще школярем, я здав належні екзамени й прийшов одержувати

документи водія, в автоінспекції запитали, який інструктор мене навчав. «Батько»,— відповідаю. «На якій автобазі він працює?» — «Він письменник».— «?!»

Не пам'ятаю випадку, щоб батько гримнув або підняв на мене руку. Тільки тепер я повністю усвідомлюю, що батько все життя ставився до мене з справжньою повагою, як до рівного. І, певно, саме через те ніколи не нав'язував мені дріб'язкової опіки, а з іншого боку, ніколи не принижував себе й мене протегуванням, раз і назажди виключивши всяку можливість спекулювання його іменем.

Він вважав — і мене переконував — що, маючи голову на плечах, маючи прекрасну бібліотеку, зрештою, маючи перед очима не найгірший приклад, я мушу впоратися з будь-якою справою сам, власними силами.

Було б неправдою твердити, що він ніколи не допомагав мені. Допомагав і підтримував постійно, але тільки в плані заохочення до тієї чи іншої роботи, до того чи іншого захоплення. І ніколи нічого не робив за мене.

Навіть коли,— на пряму вимогу викладача української літератури,— я просив батька допомогти написати твір на ту чи іншу тему, він категорично відмовлявся: «Читай книжки, думай, пробуй сам». І тільки раз чи двічі прочитав якийсь з моїх шкільних творів, та й то лише після того, як учитель уже виставив за нього оцінку.

Батька ніколи не викликали до школи (а вчився я у чоловічій школі № 49 по вул. М. Коцюбинського, яка вже перед війною носила ім'я П. Тичини), проте він був точно обізнаний із моїми «подвигами», а директор і класний керівник мали вичерпну інформацію про мою поведінку вдома.

Що швидше наближалось закінчення школи, то частіше заходила мова про мій майбутній фах. Якось сама собою в обговорення випала технічна спеціалізація. Найбільше балів набирали біологія, медицина, архітектура (колись я мав скромні успіхи у малюванні). І лише один раз було згадано літературу:

— А чому б тобі не податися на факультет журналістики? Це дуже цікава справа,— сказав якось батько. Але одразу ж додав: — Правда, я не вірю, що на журналіста можна вивчитися, як не можна навчитися бути письменником. Коли вже бог нагородив літературним талантом, він виявиться і в інженера, і в лікаря. А як нема — жоден університет не зробить з тебе навіть пристойного журналіста... Подумай, сину.

Думати мені було нічого. Якраз цей варіант я давно відкинув саме з отих міркувань, про які говорив батько. І тому відповів одразу:

— Гадаю, що для нашого сімейства цілком досить одного літератора. Маю вже достатнє уявлення про те, який це тяжкий і невдячний труд...

Скінчилися наші розмови тим, що я подався на філософський факультет. А по завершенні навчання обставини склалися таким чином, що всупереч своїм бажанням і прагненням я таки став журналістом.

Було ж так. Учився я на факультеті не сказати б зразково, але краще за багатьох інших (мій курс налічував понад сто чоловік) і, може, мав би ліпші успіхи, коли б не надто прискіплива увага факультетської адміністрації та громадськості до моєї скромної персони. Не було провини, яку мені б не закидали (аж до «політичного хуліганства», бо проколов повітряну кульку на демонстрації), не було ярлика, якого б не приклеювали мені. І серед них «барчук» чи «гнилий інтелігент» були найлагіднішими. Отоді (1950—1955 рр.) я відчув реально, що маги батька-письменника — річ не найкраща і дуже невігідна. І все-таки на старших курсах дечого досягнув. 1954 року університетське видавництво випустило посібник «Античні філософи. Хрестоматія» — перший і чи не єдиний у повоєнні роки — одним із співавторів якого випало бути мені. А дипломну роботу я зробив на тему «Філософська і суспільно-політична думка на Україні в XVII ст.». Ніколи не сидів я в бібліотеках і архівах стільки, як у ті роки. І вже я розповідав батькові про цікаві книжки й документи, а він слухав мене з непідробним інтересом.

Диплом я захистив на «відмінно», і не лишалося сумніву, що попереду — аспірантура. Бо хто ж іще із студентів мав на своєму рахунку цілий підручник?

Однак на останньому, вирішальному рубежі було суворо мовлено: «Ми не можемо засмічувати нашу радянську передову аспірантуру отакими гнилими інтелігентами. Хай їде на село...» (Людина, яка так вирішила, обіймає зараз досить високі посади, відзначена багатьма званнями і голосніше за інших критикує ті часи).

Отже, дістав я призначення у село Тальне викладати у місцевій школі історію. (У 1954—1955 роках усіх філософів за непотрібністю перекваліфікували на істориків). Батько зустрів новину нетрадиційно: не обурився, не забідкався, а одразу загорівся новою ідеєю. «От здорово! Бери машину і паняй, я знаю це село — велике, красиве, багате. А на неділю приїздитимеш до Києва. Та й ми з мамою учашатимем до тебе. Рушай, це дуже цікаво!»

І ми разом поїхали на оглядини. А вже в Тальному виявилось, що на одне місце історика дістали призначення аж трое випускників різних вузів: двоє «чужих» і одна «своя», уродженка села. Місце, зрозуміло, віддали їй, а «чужих» відпустили на всі чотири сторони.

Пооббивавши немало порогів, у січні 1957 року я прибився до «Літературної газети».

Довгий час я вважав, що батько сприйняв історію з моєю аспірантурою й призначенням на село гумористично. І, тільки прочитавши його останній роман «Земля велика», зрозумів, як прикро він був вражений несправедливістю щодо мене. Бо один з героїв роману опинився точно в такій же ситуації, а репліки й звинувачення на його адресу дослівно повторювали ті, які мусив вислуховувати я і про що розповідав батькові...

Він з великим інтересом стежив за першими моїми кроками на газетній ниві, розпитував тодішніх моїх наставників і керівників по «Літературній газеті» — А. Ф. Хижняка, Б. А. Буркатова, П. Д. Морганька, — але залишався вірним собі: ніколи не виправив жодного мого матеріалу, ніколи не читав їх у рукописах. Лише зрідка дозволяв собі окремі, сказати б, теоретичного плану зауваження, прочитавши щось уже в газеті.

— Поет повністю сформовується до двадцяти п'яти років, прозаїк же починається з тридцяти п'яти... — Висловлюючи оцю сентенцію, батько, напевне, знав, що вона не має універсального характеру. Справді, він сам починав з віршів (збірка «Штурма», 1923 р.), до 25-річного віку давно вже покинув їх, а у 30 років став цілком сформованим і визнаним прозаїком. (Правда, він пережив короткий поетичний рецидив: під час війни написав у Москві цикл поезій — судячи з листів до родини, чималенький. Але відшукати його не вдалось).

У ті часи, коли я почав цікавитися батьковою роботою, він мав цілком установлену систему праці і до останніх своїх днів майже ніколи не одступав од неї.

Батько відзначався неабиякою працездатністю, упертістю й наполегливістю в роботі над словом. Але він не належав до тієї категорії письменників, які свідомо підкорили свою працю суворій дисципліні й щоденно просиджували за столом певну кількість годин. Більше того, поверховому спостерігачеві, який перебував би під впливом класичних взірців, могло здатися, що батько взагалі не має ніякої системи й просто віддається на волю стихії.

Справді, на відміну від багатьох своїх колег, він майже не робив поширених нотаток, не складав планів майбутнього твору, не випишував окремих шматків.

За нотатники йому правили цигаркові коробки, випадкові клаптики паперу. І навіть коли записи робилися у звичайному блокноті, розшифрувати написане міг тільки він сам. Як правило, записи складалися з одного слова, рідше виразу чи закінченого речення і зовсім рідко — з коротенького діалогу.

Порожні цигаркові коробки поступово накопичувалися на столах (у батьковому кабінеті їх було три), від часу жовтіли й жухли, але ніхто не мав права навіть пересунути їх з місця на місце.

В якийсь момент, завжди несподівано, батько дещо роздратовано просив

прибрати в кабінеті, «бо все позаростало порохом», а пожмакані коробки опинялися у корзині. Це означало, що нотатки використано і незабаром почнеться черговий робочий період. Батько ставав дедалі зосередженішим, неговірким, рідше виходив з кабінету. Зрештою, з-за щільно причинених дверей долинав стукіт машинки.

Включившись повністю в роботу, батько майже не виходив з кімнати, ні з ким не зустрічався, не підходив до телефону. Спочатку працював цілий день — з ранку до пізньої ночі. У процесі роботи режим змінювався — стукав на машинці всю ніч, лягав на світанку й прокидався о 10—11 годині ранку. Похапцем снідав, переглядаючи за столом газети, і знову до машинки. Дуже багато курив, їв мало, спав недовго. Коли він писав роман, таке сидіння могло продовжуватися не один місяць. Птахи, квіти, машина — все відходило на другий план. Домашні знали, що в такий період батька краще не займати і боронь боже заходити до кабінету.

Тільки коли батько писав останній свій роман «Земля велика», він застосував інший метод підготовчої роботи. На одному з трьох столів — довгому, стандартно канцелярському — розклав папки, надписані іменами дійових осіб. У ці папки, своєрідні досьє, закладав нотатки, начерки характеристик і портретів, вирізки з газет. Кілька разів провадилась «ревізія» — одні папки зникали, натомість з'являлися інші, відбувалося «укрупнення» образів тощо. Поступово визначилося остаточне коло дійових осіб, намітилися їхні взаємини й зв'язки (певний порядок, у якому розташовувалися папки на столі, стрілки та інші позначки на обкладинках).

На письмовому столі росли стоси спеціальної літератури — видання Міністерства освіти, методичні посібники, підручники, книги з сільського господарства.

А після завершення підготовчого періоду все йшло за вивіреном порядком.

Батько дуже рідко розповідав, що саме пише і як посуваються справи. Уникав і традиційних анкет й інтерв'ю: «Ваші творчі плани?», посилаючись на свою забобонність. Тож тільки за деякими змінами настрою можна було вловити, задоволений батько роботою чи ні. Тому момент останньої крапки завжди наставав так само несподівано, як і момент першого абзаца.

Прокинувшись уранці, домочадці помічали на дверях ванної кімнати або — найчастіше — моє оголошення такого, наприклад, змісту:

«НАКАЗ № 1897—Б—В—Г—Д/168—К

I

Маючи на сьогоднішній день переддень Першотравневих свят і зважаючи на вищезазначене, а також на те, що є значне потепління надворі, незважаючи на передбачення мать-іє-рологів, а це є все заслугою раціоналізаторських пропозицій тов. Весни, висловлюю подяку в наказі тов. Весні.

II

В зв'язку-ку (рі-ку) з цим дозволяю людям, котрі населяють Моє Королівство, носити літню форму у вигляді трусів і ходити босими, включаючи і Мою Величність, що я виконуватиму беззаперечно. На вулицю виходити в трусах необов'язково, зважаючи на міліціонерів і роззяв, які мені не підлегли.

III

Всіх людей, котрі населяють Моє Королівство, поздоровляю а товаришкою Весною і призначаю парад Першого травня о дев'ятій нуль-нуль за столом у ідальні Моєї Величності.

Король Ахмед-Мухамед-Сулейман-Копф-Дум

Видано в Києві, року божого 1956, в резиденції Його Величності на Леніна, 68, 72, в чому відповідаю головою

Зав. канцелярською Його Величності Мух-а-Мед! »

(Якраз оце з'явилося на дверях моєї кімнати, де я тоді вже мешкав з молодою дружиною. Батько, слід відзначити, прихильно поставився до мого одруження, з інтересом придивлявся до незвичної ситуації, а молоду, яку знав не один рік, називав не інакше, як «Міледі» — бо Людмила, Міла).

Поєва такого оголошення автоматично скасовувала «надзвичайний стан» у квартирі й відновлювала усі конституційні свободи.

На певний час батько наче забував про свій твір. Потім починалося редагування, і рукопис надходив до друкарки. А вже вичитувати готовий машинопис він не любив: ця марудна робота покладалася на матір або на мене.

Багато років підряд функції друкарки і коректора виконувала матір. Але тоді батько здебільшого писав од руки. Не знаю, чим пояснити, що по війні, навпаки, він в основному сам друкував на машинці. Хіба, може, тим, що з віком прогресувала хвороба рук, через яку дедалі важче було тримати перо.

Як і кожен справжній майстер, батько дбайливо ставився до свого робочого інструмента. Досить сказати, що друкарська машинка «Ремінгтон», яку він привіз 1928 року з Берліна, служила йому близько тридцяти років. І лише за рік чи два до смерті батько придбав більш сучасну «Еріку».

Він любив хороший папір, олівці, авторучки, конверти — одне слово, письмово-канцелярське приладдя намагався мати якнайкраще. Інша справа, що довго це добро в нього не затримувалося — роздаровував. Памя'ятаю товстезлепу японську авторучку, в яку влазило з півсклянки чорнила. Батько тішився нею, а потім подарував своєму доброму другу Олександрові Батрову, і цей канцелярський монстр не один рік прикрашав письмовий стіл чарівного одесита.

В нашому домі завжди було людно. Друзі, родичі, знайомі, а часто і зовсім незнайомі приходили, не завдаючи собі клопоту попередити про візит. Тижнями й місяцями жили молоді автори, твори яких рецензував або редагував батько. Нерідко — с родинами. Траплялися такі пожилці, про яких мої батьки не мали ні найменшого уявлення — хіба тільки, що це випадковий знайомий якогось їхнього випадкового знайомого. Отак потрапив до нас ще в роки війни якийсь дивний чоловік, що не розлучався з автоматом ППШ. Прожив тихо кілька тижнів і як з'явився, так і зник, не лишивши по собі жодного сліду. Зараз таке й уявити важко, а тоді батьки не тільки мирилися, але й забезпечували «квартирантів» мало не санаторним раціоном (в межах своїх можливостей). І коли вже до випадкових зайд виявлялася така гостинність, то для близьких друзів батьків дім був відкритий у будь-який час дня і ночі. А такі приходили серед ночі й гомоніли до світання...

...Я пам'ятаю в нашому домі або поряд з батьком О. Фадеева і О. Твардовського, О. Прокоф'єва і М. Брауна, К. Чуковського і К. Паустовського, Л. Кассіля і К. Гамсахурдіа, К. Лорджіанідзе і К. Каладзе, Самеда Вургуня, Гафура Гуляма, Абулькасема Лахуті, Р. Фраермана, Л. Квітко, Антанаса Венцлову, Е. Букова, О. Благініну і Б. Житкова, С. Лемешева і Б. Гмирю, і багатьох-багатьох ще, не кажучи про «наших»: киян і одеситів, харків'ян і львів'ян...

Мало не кожного ранку з сьомого на наш шостий поверх спускався Михайло Семенович Тардов. Чарівно усміхаючись, він промовляв хрипкуватим голосом майже ритуальну фразу: «Саха, угости папирской». Лікарі заборонили йому палити, тож він під абияким приводом тікав до батька.

Вечорами дзвонив Петро Йосипович Панч: «Ви вже пили чай? То зачекайте на мене». Він мав своє постійне місце за столом.

Я дуже любив ці спокійні, дуже приятні години, коли пили справді тільки чай і точилася завжди цікава, доброзичлива бесіда. Але точно за п'ять хвилин до дванадцятої пунктуальний Петро Йосипович підводився: «Я обіцяв своїм бути вдома ще сьогодні». І хоча йти було усього чотирма поверхами нижче, не пам'ятаю випадку, щоб Петро Йосипович порушив традицію.

Через сходову площадку з квартири навпроти заходив завжди стриманий

і неговіркий Андрій Васильович Головка, що його батько жартома називав «сосед-домосед». Крім усяких інших, були в них і спільні автомобільні інтереси: їхні машини стояли в одному гаражі.

Разом з А. Головком і П. Панчем батько виступив ініціатором перевидання словника Б. Грінченка і видання синонімічного словника української мови А. Багмета. Вони утрюх підписали відповідного листа й дістали, видно, різко негативну відповідь. Самой відповіді в батьковому архіві, звісно, нема, зате збереглися, так би мовити, «коментарі» до неї. Серед тих нотаток і запис, що стосується Андрія Васильовича: «Безпартійний Головка, але він пише партійні твори, про які говорив Ленін.— То як вважати — для мене Головка комуніст» (1955 чи 1956 р.).

Було б надто складно розповісти про кожного з добрих батькових друзів. Сподіваюсь, вони простять мені. І зрозуміють, чому я згадаю ще тільки про одну людину. Це — незабутній Максим Тадейович Рильський.

Рильський і Тичина — тільки до них, здається, батько звертався на «ви».

Звичайно, в батька були ближчі друзі, його ровесники, його земляки, зокрема, І. Сенченко, Ю. Смолич, Ю. Дольд-Михайлик, але до Рильського він ставився якось особливо тепло, навіть ніжно.

При всій різниці віку, походження, характерів їх єднала невтолима любов і цікавість до життя і людей, до історії і природи рідної землі, до мистецтва і літератури. Зустрічаючись, вони не могли наговоритися, а кожен з них був не тільки блискучим оповідачем, але й не менш талановитим слухачем.

Догепність, гостра, блискавична реакція, величезна ерудиція і разом з тим — дитяча пустотливість і вигадливість у жартах і розвагах. Кожен їхній спільний виїзд на полювання — готовий гумористично-природознавчий роман; кожна зустріч у дружньому колі — водоспад каламбурів, епіграм, шарад.

..Найдрібніша подія — привід для експромту. Позичив, було, Рильський в Кошиленка звичайну бритву, а повернув ось із яким супроводом:

«О. І. Кошиленку

З подякою вертаю
Цю штучку для бриття
І ясно почуваю
Глибокий зміст життя!
Щоб квітли ясні квіти,
Щоб цілий вік — як мить,—
Нам треба ся голити
І інших — поголить!

МР

23/XI 47»

Скільки траплялося з ними кумедних ситуацій, які потім перетворювалися на легенди. Але часто ці легенди вигадували і поширювали вони самі. І водночас вони були дуже уважні один до одного, готові при першій же потребі прийти на допомогу.

У грудні 1942 року батько з Москви писав Рильському в Уфу:

«Дорогий і сердечний і милий друже-старче!

Не дуже втішні звістки надійшли до нас про Ваше здоров'я, і запечалувався я... Що ж це воно в світі робиться, коли на таких велетнів духа і тіла почали різні миршаві і несподівані хвороби кидатись... Та женіть Ви їх усі під сто чортів!..

Думаю оце, може, таки пощастить мені до Уфи дістатися, то пошепчу я Вам, поворожу, може, воно й рукою зніме...

Є також надії, що Вам привезуть дечого споживного їстівного, і може, й багаченько. Щоб поправлялися нівроку...»

А через два місяці вже батько звертався до Максима Тадейовича по допомогу: «Одержав я звістку, що моє щасливе сімейство перебуває в скруті... Буду вічно Вашим рабом за ту ласку і турботи про моїх, на які я сподіваюсь».

Не знаю, що вже там вдіяв Максим Тадейович, але через кілька днів після одержання листа (про який ми з матір'ю, звісно, нічого тоді не знали) він сам прийшов до нас на далеку околицю Уфи й приніс невеличке горнятко з топленим маслом...

Саме в листах до М. Рильського зустрічаються й такі характерні для О. Копиленка доброзичливі й щирі оцінки творчості молодших товаришів і колег. Ось, наприклад, 11 лютого 1943 року Олександр Іванович писав М. Рильському:

«...Вітайте тов. Стельмаха і скажіть йому, що листа цього передаю несподівано і не встиг одержати з штабу¹ його оповідань. До речі, дуже цікаві оповідання. Ми їх всі передаємо».

Дошкульні, гострі й не дуже стримані на язик, вони обоє були напрочуд цюотливі у публічному виявленні своїх почуттів. І тільки листи та ще автографи на книжках, якими вони обмінювались упродовж багатьох років, дозволяють зазирнути у їхні серця.

Копиленко — Рильському:

«Дорогому, любимому Максиму Тадейовичу — з усією любов'ю! П.— 1949 р.» (Вибране, 1948 р.).

Рильський — Копиленку:
«Шановний Олександрє,
Даю цю книжку Вам...
Я п'ю за олеандри,
За скво і за вігвам.
Хай друзі блідолиці
Ідуть сюди й туди,—
А любо нам напиться
Огненної води!

М. Р.» (без дати — «Марина»,
ЛіМ, 1933).

У батьковій бібліотеці зберігаються два примірники «Братерства», два — «Нашої сили», два — «Пана Тадеуша», два — «Неопалимої купини». Останні дві книжки подаровані навіть в один день — 19 грудня 1944 року. На одній написано:

«Сашкові Копиленку
Цю книжку премаленьку
Дає з чуттям палким
Максим».

А на другій: «Сусідові по вертикалі², другові по горизонталі — М. Рильський». Уже знаючи, що О. Копиленко тяжко, невиліковно хворий, М. Рильський, повернувшись з-за кордону, надсилає йому до санаторію «Конча-Заспа» листівку із зображенням Будинку інвалідів у Парижі й таким текстом:

«Дорогий Олександрє Івановичу!

...Вчуся ходити ходою командора (не статуї). Недавно оце повернувся з Бразилії, де люди ходять вниз головою (відносно людей, що ходять в Європі),— і знову їду в Москву, на міжнародний з'їзд славістів. Сердечно стискаю руку, бажаю всього, всього найкращого.

Старик. 26/VIII—1958».

20 вересня 1958 року, за два місяці до батькової смерті, Максим Тадейович дарує йому свій останній автограф на збірці «Слово про рідну матір»: «Серцю серця мого Олександрові Копиленку — М. Рильський».

¹ Ідеться про Український партизанський штаб у Москві.

² О. Копиленко жив на 6-му, а М. Рильський — на 5-му поверсі будинку № 68 по вул. Леніна.

З Максимом Рильським батько здійснив і свою останню велику подорож по Україні. Було це наприкінці серпня — початку вересня 1951 року. Попередніми планами передбачалося, що поїдемо двома машинами: ми з батьком та Максим Тадейович із своїм екіпажем. Але вийшло так, що батько не дочекався мого повернення з відпочинку і поїхав з Рильським сам.

Від тієї подорожі лишилася безліч фотографій, зроблених Богданом Рильським, і тоненький блокнот, списаний в характерній надлапідарній батьковій манері. Занотовано місця і дати, де побували мандрівники, імена людей, з якими зустрічалися, лаконічні характеристики: «Запоріжжя — Сабуров Олександр Миколайович — Дніпрогес — Плавні — Рибалки... Ол. М. Сабуров — розмовляє так, наче наказує. Про що б не говорив — чітко, голосно, точно. Запереченню не належить...»

29—30 серпня 1951 року О. Копиленко і М. Рильський зустрічалися з Макаром Онисимовичем Посмітним. Очевидно, розмови з уславленим колгоспним головою становили для Копиленка великий інтерес, бо в цьому випадку записи дуже детальні — аж до кількості курей у господарстві. Особливо багато нотаток стосуються колгоспної школи, життя сільської інтелігенції.

Записано й кілька реплік самого М. О. Посмітного:

«Макар Онисимович:

— Голову сільради? Раз бачив, їхав п'яний і на фаєтоні й перекинувся...

— В район викликає секретар. Це вже 11-й на моєму віку, і ніяк я з ним не живуся. Законсервував усе, продавати, мовляв, не можна. Не хочеться в обкомі говорити, а доведеться...

— Коли прийшов з війни, було два будинки і декілька землянок... а зараз...

— На всіх весіллях гуляти доводиться. Не підеш — образа...»

Ця подорож і особливо перебування в колгоспі М. О. Посмітного поза будь-яким сумнівом дали Копиленкові дуже важливі інформації, враження й емоційний заряд для роботи над романом «Земля велика».

Багато років тому Євдоксія Нікітіна, відома дослідниця історії радянської літератури, що видала кілька томів біографій провідних письменників нашої країни, запропонувала Олександрові Івановичу Копиленку підготувати для чергового тому свою повну біографію. З якихось причин батько цього не зробив. Уже після його смерті я не раз зустрічався з Євдоксією Федорівною в її будинку під Москвою, але теж зарадити справі не зміг. (До речі, в цьому домі познайомився я і з знаменитим російським поетом і художником Павлом Радимовим. Та, на жаль, не записав ту розмову, а невдовзі Радимов помер, як і Нікітіна...)

Такого життєпису, який цікавив Нікітіну, — з «виходами» в атмосферу часу, оточення, обстановки — Копиленко просто не мав. Єдина його автобіографія, названа самим письменником «короткою», настільки справді коротка, що з неї жодних подробиць і не вичитаєш.

Цілком слушно писав Юрій Смолич у післямові до збірки оповідань О. Копиленка «Навколо полум'я» (Радянський письменник, 1961): «...Олександр Іванович був людиною напрочуд простої, скромної вдачі і завжди соромився сказати в літературному творі будь-що, хоч слово про себе самого». Додам тут, що не тільки в творі літературному. Він не лишив жодних спогадів чи інших матеріалів мемуарно-біографічного плану, якщо не рахувати невеличкого нариса «Як ми починали» та знайденого вже після смерті письменника в його архіві єдиного автобіографічного оповідання «Перше кохання», яке О. Копиленко закінчив за день до початку війни і з якихось причин не друкував.

Через те в усіх працях про життя і творчість Олександра Копиленка фігурує, сказати б, однаковий і дуже скупий набір фактів, що базується саме на тій короткій автобіографії. Чимало прогалин лишилось і в аналізі його творчості, очевидно, знову-таки внаслідок отєї «непідкупної самокритичності», про яку писав у вже агадуваній післямові Ю. Смолич.

...Діда — Антона Копила, кріпака-шевця — поміщик Шадров виміняв у сусіди за кількох породистих мисливських собак.

Батько — Іван Антонович Копиленко, якого на царській військовій службі перехрестили у Копилова, — відбувши солдатчину, прийшов робітником на будівництво «чавунки» між Лозовою і Полтавою і за сорок років роботи на транспорті вибився у дрібні службовці на залізничній станції Костянтиноград Полтавської губернії.

Тепер це Красноград на Харківщині, і саме тут 1 серпня 1900 року народився Олександр Копиленко. Був він середнім у багатодітній сім'ї, з якої до зрілого віку дожили — крім нього — троє братів і дві сестри.

І хоча дуже сутужно жилася родині, все ж батьки спромоглися дати дітям кращу чи гіршу освіту, і повиростали вони роботящими людьми. Добрим генієм родини була мати, Явдоха Захарівна, неписьменна селянка, але надзвичайно розумна і горда жінка, яка ні перед ким не згиналась, навіть перед своєю лихою долею (як писав О. Копиленко). Вона обожнювала грамоту й освіченість й одмовляла собі в усьому, тільки б діти мали книги і могли ходити до школи.

Іван Юхимович Сенченко, земляк і друг Олександра Копиленка з дитячих років, згадує:

«Жив на вулиці Лермонтовській такий собі залізничний конторщик Іван Антонович Копилов — любитель поспівати, винити, повеселитись. Начебто людина при нормі. Та де ж! Наважилось видавництво Брокгауза і Ефрона енциклопедію видавати, велику, всезагальну, на 86 томів; видання спеціальне, про конторські справи там, може, слова путнього не було, а от затявся: «Чуеш, жінко, передплачу!» — «Та павіщо воно тобі, Іване? Он і так скільки книжок придбав, дівати нікуди!» — «Неважно, стара. А ти, між іншим, візьми оту скриню, повикидай з неї всяке жіноче шмаття. Сховасмо туди енциклопедію».

І сховав.

Згодом знову оголошено передплату на велике і багате видання «Народи, племена, раси обох половин земної кулі»... Ну, й ці книжки в скриню полізли.

Долі завгодно було, щоб залізли були туди ще й Спенсер, і Шопенгауер, і Ніцше, і Грановський...

Віля цієї скрині вони поставили ще одну, бо — діти родились і родились. Як же їх у світ широкий пустити без батьківського напугття?»¹

І таки парадили, особливо Сашкові, непереборний потяг до книжок, до навчання. Хлопець мріяв про гімназію, та де було взяти оті 80 карбованців щороку тільки за навчання, не кажучи вже про формений одяг, дорогі підручники тощо. Отже, довелося йти у вищепочаткову школу, де можна було вчитися на казенний кошт. І все одно мусив ходити босим, у латаных-перелатаных штанах.

А коли під час першої світової війни у місті розгорнулася евакуйована із західних земель учительська семінарія, навчався і в ній, закінчивши у 1920 році.

Працювати Копиленко почав рано — з 16 років, спочатку вантажником, потім поміщиком лаборанта на дослідній сільськогосподарській станції. А після перемоги Радянської влади працював завідділом політосвіти при повітнаросвіті.

Ці відомості з власпоручно написаної письменником автобіографії. Надто лаконічні, вони не дають відповіді на закономірне запитання: яким чином поміщик лаборанта став політичним працівником? Виявляється, Олександр Іванович брав досить активну участь у підпільній революційній боротьбі і, попри свій зовсім юний вік, мав уже чималий досвід політичної роботи. Та про це він майже ніколи не згадував, а мені колись розповів, хоча й побіжно, навіть довелося перепитувати його старшого брата Петра Івановича.

Закінчивши учительську семінарію, Олександр Іванович подався до Харкова і вступив на біологічний факультет Академії теоретичних знань, «досить-таки

¹ Вітчизна. — 1971. — № 7.

химерний учбовий заклад експериментального типу,— згадував він в автобіографії.— Ми жартوما називали її «Академія терзань». Програма там була досить дивна. Скажімо, я вчився на біологічному факультеті, а здавав державне право. Встиг здати тільки римське право, бо скоро на базі академії був відкритий інститут народної освіти...» Копиленко вчився й одночасно працював — у наркомосі, соціальному музеї, у редакціях газет і журналів, викладав на Вищих курсах командного складу армії.

Викладачі ІНО пророкували Копиленкові велике майбутнє як вдумливого й захопленому природознавцю. Але біологом він так і не став. Бо заповнила юнака інша пристрасть — література. Лишилися нескладеними випускні екзамени на біофаці. Копиленко цілком віддався літературній праці. А колишні його професори журилися, що біологія втратила талановитого дослідника...

Друкуватися Олександр Іванович почав десь 20-го року — писав статті, рецензії на театральні вистави, художні виставки, нерідко ховаючись за кумедні псевдоніми, як-от «Юр. Магонь», трохи вірші.

Його літературні уподобання і нахили «визрівали» коло знаменитої плити в підвалі колишнього панського будинку. Ота плита міцно увійшла в українську літературну мемуаристику. Згадують про неї П. Панч, Ю. Смолич, В. Сосюра та інші письменники старшого покоління. Ось що розповідав Юрій Корнійович Смолич: «Була то кухня в якійсь — до революції — панській квартирі, доволі простора й з величезною плитою, на якій готувати можна було зразу на чималу родину й величезний гурт гостей. І мешкали в цьому барлозі по тій порі аж четверо початкуючих, але вже друківаних українських письменників: Копиленко, Сенченко, Панч і Вржливий. Прийшовши у прийми, розташувалися на тій величезній кухонній плиті, що тепер гідно виконувала функцію розлогого двоспального ліжка».

То був нелегкий, але чудесний і незабутній своєю бурхливою енергією, пошуками, щирими пристрастями час творення нової, небаченої культури. І серед її найвідданіших лицарів і фундаторів — молодий Копиленко. Його бурхлива, просто-таки вулканічна енергія породжувала дотепи й жарти, навіть карикатури. Відомі дружні шаржі Олександра Довженка: на одному з них Копиленко у розхристаній кожушинці проскакує у якісь двері, та так рвучко, що поли кожуха не встигають за ним.

Володимир Сосюра писав про ті часи:

«...А Копиленко бистрий, запальний,
Немов у лузі вітер кучерявий...
Він все шукав, запитував, горів,
І видно всім було оте горіння...»

Оце горіння, оці пошуки позначилися не тільки на творчості молодого письменника, але й на його участі в літературних угрупованнях того часу. Копиленко був членом «Плуга», потім «Гарту», ВАПЛІТЕ, «Пролітфронту». А от у ВУСПІ не прийняли... Називали його і «диким», і «попутником»...

Перше оповідання О. Копиленка «Там, мабуть, краще» з'явилося в першому числі журналу «Плуг» за 1922 рік. А перша збірка з трьох оповідань «Кара-круча» вийшла 1923 року.

Зараз навіть важко уявити, як було молодому, недосвідченому письменнику розбиратися у неймовірно складних процесах перших років Радянської влади.

Наступного року з'явилася нова збірка — «Іменем українського народу». 1925 року вийшла вже досить солідна збірка оповідань «Буйний хміль». Ці збірки завоювали прихильність критики і читачів. А «Буйний хміль» за два-три роки витримав кілька перевидань.

У перших своїх книжках О. Копиленко звертається до тем громадянської війни, класової боротьби на селі, пише про становлення й утвердження нової моралі. Твори цього періоду відзначалися захопленням романтичною стороною подій, надавчійною емоційною напруженою (чого варта сама назва — «Буйний хміль»)! До

речі, в першому варіанті збірка, як і однойменне оповідання, називалася «Міцний хміль». Цікаво, що видавнича угода була підписана 6 травня 1924 р., а рукопис мав бути поданий до видавництва 10 травня). Але дедалі серйознішими стають його пошуки образу позитивного героя. Це дало підставу О. І. Білецькому писати 1926 року, що Македон Блин (герой однойменного оповідання із збірки «Буйний хміль») — «це вже справжній тип, один з небагатьох поки що в нашій побутовій белетристиці».

Вже ці книги висунули Олександра Копиленка в перші лави молоді української літератури.

У другій половині 20-х років його літературна і громадська активність ще більше посилюється. Якийсь час Копиленко виконує обов'язки редактора журналу «Всесвіт», входить до складу редколегії журналу «Соціалістична борозна», співробітничав в «Корелісі» (Товаристві кінорежисерів, літераторів та сценаристів).

Інтенсивність і результативність творчої діяльності Олександра Копиленка у цей період навіть з точки зору нинішнього занадто динамічного часу здається неймовірною. Від першої збірки «Кара-круча», написаної студентом біологом, до кінця 20-х років побачило світ 26 (!) його книжок: збірок оповідань і роман «Визволення». А 1930 року він підписав угоду на «Зібрання творів» у 5 томах (вийшов тільки один том). Водночас він пробує свої сили і в кінематографі, написавши сценарій «Розбійник Кармалюк», і готує чергові дві великі книги — «Головні вітри» і «Друга бригада», — слідів яких, проте, не лишилося.

А час же був ой який скрутний — голодний, холодний, бездомний. Мати згадувала, що батько в ті роки носив або дерев'яні колодки (крик моди нашого часу), або сандалети на могузяній підшві, на пайок одержував шпоно й тараньку. Якийсь час він не мав житла і мешкав у редакції журналу «Всесвіт» і тільки в 1930 році одержав квартиру в новозбудованому письменницькому будинку «Слово» (помешкання 11, телефон 74—11). Там, між іншим, 1932 року з'явився на світ і я...

Наприкінці 20-х років він здійснює дві свої перші великі подорожі — до Середньої Азії та по Європі (Чехословаччина, Польща, Німеччина).

Під час подорожі до Німеччини, куди він їздив разом з групою своїх колег, Олександр Іванович зустрівся з німецькими робітниками, з молоддю, членами Комуністичної партії. Внаслідок поїздки з'явився цікавий нарис «Два Берліни», який мав увійти до книжки «З блокнотом по Європі».

Він об'їздив усю Україну, бував на відкритті Турксибу, в Грузії та інших республіках, виїздив у шойно визволені західні області України та на Буковину...

Що старший ставав Олександр Іванович, що досвідченіший, то більше хвилювали його шляхи і напрямки, якими мусить розвиватися українська радянська література. Дедалі глибше розумів він безперспективність існування численних літературних груп й угруповань.

«Далекозорий був Олександр Іванович, — згадує Ю. К. Смолич, — і коли на кінець першого десятиріччя нашого тодішнього літературного життя усі численні на той час, непримиренно ворогуючі між собою літературні організації було ліквідовано і натомість утворено єдину Спілку радянських письменників, Сашко... з щирим полегшенням сказав:

— Нині одушавші раба твого, владико... Аж нарешті прийшло до пуття...»

Копиленко не тільки схвалював утворення Спілки радянських письменників, він був серед найактивніших її фундаторів, як один з керівників оргкомітету, делегат І з'їзду письменників Радянського Союзу, член правління всесоюзної Спілки і член президії Спілки письменників України.

На той час широкої популярності зажили його романи «Визволення» (хоча й розкритиковані на пені) і «Народжується місто», творчість молодого письменника присвячували великі статті газети «Правда», «Літературная газета».

Максим Горький, з рук якого Копиленко одержав свій спілчанський квиток за № 45, уважно стежив за роботою молодого українського колеги і друга. Він гово-

рив: «Мені подобається у нього те, що йому під силу (хай у різній мірі, не з однаковим, може, успіхом) проникнути в світ малих та юних — і зрілих, літніх; у світ солдатів-фронтовиків, які боролися за владу Рад, і трударів років п'ятирічки, перших колективістів на селі, перших комсомольців, інтелігенції... А широке охоплення, коли придивитися до літератури, дано не кожному...»

Роман «Народжується місто», написаний про будівництво ХТЗ, став значним досягненням не тільки української, а й усієї радянської літератури. Недарма тільки за три роки після написання (1932 р.) роман витримав вісім видань — 5 українською, 2 російською і одне — єврейською мовами. А вже по війні, у народній Чехословаччині, протягом 1948—1949 рр. виходив тричі.

Тут хочу зупинитися, щоб прояснити деякі речі. У восьмитомній «Історії української літератури» сказано: «Адже коли у 20-х роках більшість письменників України були молодими за віком і мали недостатній творчий досвід (! — Авт.), то в нове десятиріччя вони входили змужнілими ідейно і художньо. Досить простежити еволюцію... Копиленка від «Визволення» до «Народжується місто»... (т. 7, с. 15). З одного боку, — це чи не єдина згадка про «Визволення» в усьому повоенному літературознавстві, а по-друге, ціла еволюція. Але ж «Визволення» вийшло 1930 року, а «Народжується місто» — 1932. Отже, інтервал між ними усього два роки. То чи можна говорити про різку творчу, світоглядну еволюцію? Гадаю, що ні. Проте саме у ці два роки в творчості Копиленка, в його долі стався якийсь перелом, зміна орієнтирів, що до еволюції, думаю, жодного відношення не має.

Я не фахівець, я не маю достатньої інформації про події й настрої в літературному середовищі того часу. Але я знаю обидва романи, знаю, що про них — особливо про перший — писалося й мовилося, отож можу скласти якусь свою, особисту, версію.

«Визволення», нагадаю, вийшло один-єдиний раз у 1930 році і більше ніколи не перевидавалося. Натомість критика відкрила по романові нищівний вогонь. Що тільки не закидалося творові: експресіонізм і біологізм, натуралізм і стихійність, наклепи на місто і село, на партійців й інтелігенцію і т. д. Не говорилося тільки про те, що справді показав молодий письменник у своєму першому великому творі. А показав він те, про що тільки після квітня 1985 року ми наважались заговорити на повний голос. Герої роману засуджують — через 10 років по революції! — терор, розв'язаний новою владою, винищення інтелігенції; тенета бюрократизму, що обилунали весь організм Радянської влади; герої роману бідкаються над долею українського села, що не може виплутатися із злиднів без машин, без худоби, не може виростити хліба стільки, скільки треба, щоб нагодувати себе й місто, а бюрократія в місті душить ентузіастів і винахідників, лежить колодою на шляху технічного прогресу... Читаєш зараз цей роман і вражаєшся його актуальності, вражаєшся прикро, бо ось 60 років минуло, а ми весь час «боремось» за те, за що боролися герої Копиленка ще у 30-му році.

Копиленко був не перший, але й не останній у критичному осмисленні тогочасних буднів, шляхів, якими просувалася країна після смерті Леніна. Згадаймо Платонова, згадаймо Замятіна, їхні твори, написані у той самий час. (До речі, Копиленко дружив із Платоновим). Але літературна постазійна полеміка в українській критиці чомусь не знайшла місця для реанімації «Визволення», для нового аналізу, нового прочитання цього твору.

Батько ніколи не говорив зі мною про ці справи, я не знаю, в чому причини різкої зміни курсу критики — від знищення «Визволення» до захвалювання «Міста». Але в батькових нотатках, які я розшукав і прочитав уже після його смерті, зберігся такий запис 1956 року: «Визволення» реабілітовано — буду друкувати...» Та не судилося батькові побачити перевидання свого роману навіть після реабілітації. («Визволення» не було агадано і в некрологах на його смерть у 1958 р.).

Коли після смерті Сталіна почався процес реабілітацій («пізній реабілітанс»), батько на виклик київської військової прокуратури кілька місяців ходив туди, мов

на службу, складаючи свідчення про багатьох і багатьох людей. А повернувшись після останнього візиту до тієї похмурої установи, він кілька днів ходив сам не свій, аж поки не прохопився: «Мені запропонували самореабілітуватися, бо в моїй справі — уявляєш? — лежав непідписаний ордер на арешт... Врятувала випадковість — посадили Єжова, а нові власті, мабуть, мали інші клопоти». Звинувачувався батько у приналежності до фашистської диверсійної мережі, української бойвки і... єврейської підпільної терористичної організації.

...Сама дата вкарбувалася в пам'ять, звісно, пізніше. А тоді це був просто напоруд гарний ранок недільного дня, на який багато планувалося і, в першу чергу, — похід на відкриття нового стадіону. У передчутті святкових розваг я прокинувся набагато раніше, ніж завше. Прислухався — тихо на вулиці, крізь відчинені балконні двері долинає тільки шелест крилатих каштанів. Тихо і в домі — батьки, певно, ще сплять. Покрутився в ліжкові, погортав книжку — не лежить, не читається, надто вже гарний і веселий день народився. Устав і пішов будити батьків. Та нараз мене зупинило дивне видовище: на обрії, там, де аеродром (Жуляни), один за одним, щільно, в одну лінію здіймалися фонтани диму і землі, і почав докочуватися глухий гуркіт. Це нагадувало маневри, про які стільки говорилося у ті часи. І я збудив батьків мало не щасливим вигуком: «Швидше вставайте, почалися маневри!» Батько враз підхопився і вискочив на балкон. З нашого шостого поверху видно було далеко навкруги. Батько роздивлявся навколо, чомусь зовсім не поділяючи мого захоплення, а тоді якось обважніло повернувся до кімнати і проказав незнайомим голосом: «Ні, синку, це не маневри, це щось гірше...» Мати зблідла і залякла. І в цю мить задеренчав телефон. Батько рвучко схопив трубку, недовго послухав, сухо мовив: «Так, зрозумів, дякую», — і поклав її на важель. Постояв, наче не вірячи тому, що почув, а тоді сказав нам: «Дзвонив Урій¹. Велів слухати радіо і без потреби не виходити на вулицю... Війна...»

Життя змінилося. Хоча для дітей (а я був тоді аж першокласником) ці зміни скидалися скоріше на якусь небезпечну гру. Та й не всі дорослі розуміли, що діялось навколо. Пам'ятаю вельми оптимістичні й бадьорі розмови про нашу нездоланну могутність, про блискавичне й переможне завершення війни. А пацанва велемудро розмірковувала про те, хто за нас, а хто проти.

Майже одразу ввели затемнення, почастишали тривоги і пал'юти, по кілька разів на день усі спускалися у підвал, де віддавна було обладнано газосховище (саме газо-, а не бомбосховище), і це теж скидалося на гру, тільки ми не зовсім розуміли нервування наших матерів, коли, змуджені сидінням у затхлому, хоч і освітленому підвалі, починали бешкетувати. Зате нам раз у раз показували, як замикають важкі металеві двері сховища, де аварійні виходи, недоторкані запаси води, свічок, медикаментів, їжі...

Ми навчилися розрізняти по звуку наші й німецькі літаки, в місті з'явилися бійженці із західних областей. Дедалі більше знайомих вдягали військову форму. Відновилася забуді доти слова «евакуація», «сшелони»...

Одного дня батько, який пропадав у Спілці, повернувшись додому, наказав готуватися до від'їзду. Як, куди, наскільки — ніхто нічого не знав. Усі, проте, були певні, що недалеко, що на один-два місяці, до настання зими. Тож і речей велено було брати саме з такого розрахунку, не обтяжувати себе навіть зимовим одягом: по дві-три валізи на родину.

...Третього липня 1941 року до будинку «Роліт» підійшли автобуси, вантажні машини. Родини письменників виїздили в евакуацію. Відповідальним за цю сумну операцію було — на превеликий жаль — призначено батька. Твердий і принциповий, він дбав про дотримання встановлених «речових» норм. Місць в автобусах не вистачало, а дехто замірявся вивезти мало не все майно, і вже

¹ Урій Крикун — військовий журналіст, працював у газеті КВО.

по дорозі виникли перші безглузді суперечки й образи, липкий слід яких не розвіявся й досі.

У розпал цієї колотнечі поряд з автобусами зненацька з'явився наш «опель», якого батько у перші ж дні війни здав військовим властям. З машини вискочив молодий командир, знайшов батька і хотів віддати йому документи на машину, а заодно — й вивезти нас на вокзал. Батько категорично відмовився — його родина поїде разом з усіма, а зайві папери нікому не потрібні. Та командир виявився настирливим. Документи він мало не силоміць заповхав у материну сумку і таки перевіз кілька родин.

...Спілка письменників евакуювалась разом з деякими інститутами Академії наук. Ешелон складався з кількох спальних і так званих «дачних» вагонів — з дерев'яними лавами, без поділу на купе (схожих на нинішні електрички). Пам'ятаю, що нашій родині випало дві короткі лави через прохід.

Уже на другий день виникли проблеми, до яких ніхто не був готовий, найперше — чим годувати дітей, що становили переважну більшість пасажирів. Оптимістичні розмови — «будемо обідати у вокзальних ресторанах» — урвалися на першій же великій станції. Вокзали були забиті біженцями й військовими. Евакопункти, що мали піклуватися про тих, хто їхав у тил, не могли впоратися з масою людей. Якимсь незабгагненим робом у нашому вагоні з'явилися каструлі й примуси, такі-сякі виделки і ложки. Дорослі спали по черзі, ледве вміщуючись на коротких лавках.

Батька я майже не бачив — він ходив з вагона у вагон, сварився з залізничним начальством, добиваючись безперешкодного просування ешелону.

А їхали довго, більше тижня... Пам'ятаю тривалу, мало не на цілу добу, зупинку перед Волгою. З того боку, з-за великої ріки, без упину йшли військові ешелони. Представники Академії і Спілки пробіглися в Куйбишев, але з'ясувалося, що там прийняти нас уже не можуть, ешелон мусить іти далі — аж в Уфу...

Багато подробиць вивітрилось. Лишилося якесь невизразне відчуття невідповідності настроїв дітей і батьків. Нам було весело і добре на дачах башкирського уряду, де по приїзді розмістили прибульців уфимські товариші. Стояло чарівне літо, ми купалися в річці Уфимці, цілими днями гасали по розкішному парку. Дорослі ж були пригнічені і заклопотані. Батько разом з Ю. Яновським, П. Панчем, М. Рильським щодня їздив до міста на якісь переговори.

Поступово ставало ясно, що доведеться влаштуватися в Уфі надовго. Родина за родиною переїздила в місто. Петра Панча притулив у своєму домі Сайфі Кудаш. Рильський і Сосюра оселилися в готелі «Башкирія», де згодом розмістилося і керівництво Комінтерну (там я бачив Георгія Димитрова і Долорес Ібаррурі).

Нашу сім'ю поселили на далекій, околичній вулиці Худайбердіна у квартирі інженера Чеканникова. Забуте на той час поняття «ущільнення» знову стало актуальним. Чеканникови мали трикімнатну квартиру у двоповерховому дерев'яному будинку з лічним опаленням. Одну з цих кімнат вони віддали нам, самі ж — з трьома дітьми і двома старими тітками — потіснилися у двох менших.

Старші, які ще не зовсім забули гіркий досвід громадянської війни і розрухи, влаштували свій побут навіть з вигадкою. Ми, наприклад, ходили дивитися на житло архітектора Заболотного: з мікроскопічної кімнатки із малесеньким віконцем він зробив щось на зразок залізничного купе, з полицями й відкидним столиком.

Батько почав ходити на роботу — уперше, відколи я пам'ятав його. Усіх письменників, які до того не мали певних посад, прикріпили до Інституту суспільних наук Академії як наукових співробітників. За дорученням інституту батько виїздив у відрядження до українських сіл у Башкирії (збереглися його нариси про ці поїздки в газеті «Красная Башкирія»).

Не знаю, коли і де в той час батько писав — у нашій кімнаті це було неможливо. Але ж писав — збереглася навіть угода з Укрвидавком при ЦК КП(б)У від 9 лютого 1942 р. на оповідання «Допит».

Німці захопили Київ... Дедалі більше з'являлося поранених. У більшості шкіл розмістилися шпиталі, у решті навчалися в три зміни...

Ввели картки, виникли довжелезні черги до магазинів. Ще якийсь час можна було купити щось істівне у буфетах і забігайлівках. І батько іноді приносив кусень сірого пирога з рибіою чи цукровим буряком... Якось він повернувся з міста розгублений — за ним невідступно плентався страшенно худий, але доброї породи ірландський сетер. «Ну що було робити,— бідкався батько,— я проганяв його, а він не відстає...» Тоді вже і нам було дуже сутужно, а що вже утримувати собаку... Пожив у нас сетер два-три дні, трохи відігрівся, а тоді й сам пішов...

Вдарили незвичні для українців морози. А теплих речей ми, звісно, не мали — збиралися ж ненадовго. В батька було блаженське демісезонне пальто, легкий капелюх і черевики. А тут снігові замети під стріху, вулицями їздять кінні гринджоли з візниками, закутаними у дебели кожухи. Стіни нашої кімнати постійно відкриті памороззю... Мерзле молоко продається на вагу у вигляді білястих дисків... З якоїсь вовняної ганчірки мати зробила батькові навушники, що їх він хвацько носив під капелюхом. Під пальто вдягав старосвітську кашавейку, позичену в сусідських бабусь, а от взуття — це була проблема. Зрештою, і її вирішили: за прекрасний фотоапарат «Цейс-і-Кон», привезений колись з-за кордону, батько виміняв велетенського розміру валянки, — називав їх «шаманські», — з тонкої верблюжої вовни, розшиті червоними візерунками, але... діряві. Їх підшили товстелезною повстю. Згодом і я навчився лагодити валянки, сам сукав драгту, знав, де вирізати чи вкрасти шмат повсті. Так само, як і робити електроплитки. Цей промисел суворо карався, — споживання електрики нормувалося, штепсельні розетки зрізалися — то я мав цілу систему схованок і маскування. Робив не тільки для себе, а й для знайомих, бо іншого «вогнища» для приготування убогої страви не було...

Щоправда, згадуючи наше життя-буття в Уфі, коли мати по дванадцять годин вистоювала черги за мороженою картоплею, а я мусив сидіти вдома, бо в нас на двох було одне пальто і одна пара валянок, я розумію, що поряд існували родини, котрим жилося не те що краще, а просто розкішно...

На початку зими 1941—42 року я тяжко захворів. Зрідка, приходячи до тями, я бачив над собою батькове страдницьке обличчя — це вражало і мучило мене більше, ніж нестерпний головний біль, що раз у раз відбирав свідомість. Яких тільки лікарів не приводив батько — і київських, і московських, і місцевих, — та їхні висновки майже на залишали надії. Нарешті з'явився сухенький, сказати б, старорежимний дідок у пенсне і з цапиною борідкою. Твердимися холодними пальцями він роздратовано і швидко обмацав мене від голови до ніг, боляче зігнув шию і ноги в колінах, а тоді написав якусь записку і звелів негайно везти мене до лікарні. Поки сусіди викликали (наш господар, як один з керівників міського водопроводу, мав єдиний на весь квартал телефон) «швидко допомогу», дідок примусив мене випити якийсь гіркий порошок. Потім з'ясувалося, що це був сульфідин — зовсім новий тоді і не до кінця вивчений препарат...

В лікарні я лежав довго. Батки з неймовірними труднощами десь діставали сульфідин, завдяки якому та ще й увазі лікарки — дуже великої, з гучним голосом і рішучими рухами, на прізвище Горшкова, — я потроху оговтувався. І саме в цей час до лікарні почали привозити малих дітей з блокадного Ленінграда. Це було страшне видовище — маленькі скелетики з потьмареним розумом. Вони не могли їсти, а кожен шматочок хліба ховали під подушки й ковдри. Серед лікарів і всього персоналу лікарні запанувала паніка — адже ніхто не мав досвіду лікування такої жахливої дистрофії... Не всі ті малюки вижили...

Невдовола після того, як мене виписали з лікарні, батько дістав виклик до Москви. Швидко зібрався і поїхав, окрилений. Коли з його перших листів ми довідалися, що він працює на радіо і час від часу виступає перед мікрофоном, постало питання про радіоточку (приймачів же ні в кого не було). На якомусь звалищі я знайшов рештки репродуктора «Рекорд» — були такі великі чорні паперові

тарілки, що вішалися на стіну. Тільки в того, що я знайшов, саме цієї тарілки-дифузора якраз і бракувало. Отже, нічого й не було чути. Довго ламав собі голову, як би змусити заговорити радіо і таки придумав — хоч і випадково: притулив стрижень-вібратор до віконної шибки. Звісно, звук виходив слабкий і вельми неприємний — якесь механічне дзиччання і деренчання, та слова стали зрозумілі. Так ми встановили радіозв'язок з Москвою, з батьком. І відтоді лік нашому життю повели повідомлення Радянського інформбюро...

Олександр Копиленко приїхав до Москви 17 лютого 1942 року. Петро Панч задував:

«Одного дня О. Копиленко одержав виклик із радіостанції «Радянська Україна», що працювала у Москві, у Всесоюзному радіокомітеті. Перед від'їздом він обійшов усіх своїх приятелів з пляшкою оковитої у руках і з чаркою та солоними огірками в кишені, щоб попрощатися.

Таким веселим і окрилим давно вже не бачили його. Ще з порога гукав:

— В Москву! На роботу! Пий!

...Пішов, як на крилах полетів. А ми почали гадати, хто ж буде другим щасливцем»¹. (За кілька місяців ним виявився Петро Панч).

Вже на третій день перебування в Москві О. Копиленко писав нам: «Роботи буде чимало, особливо доки налагодиться все... Поки що доведеться зрання до вечора бути тут, у редакції, бо людей мало і треба, скільки сил буде, допомагати товаришам. Хлопці тут підбралися хороші, все журналісти з Києва...»

Робота на радіостанції забирала багато сил. На той час уже широковідомий письменник, він дещо відвик од щоденної газетярської праці.

Щойно одержане повідомлення з фронту чи від партизанів одразу переливалося у гнівні рядки патріотичного виступу, фейлетону, спрямованого проти окупантів та їхніх найманців, у слова полум'яного заклику до ще упертішої боротьби із клятим ворогом.

7 квітня 1942 р. О. Копиленко писав дружині:

«...Чимало нових у мене переживань у серці і думок у голові. Та зараз нема часу написати тобі. Подзвонили з редакції, що через дві години має бути готова стаття про Кобилянську, бо сьогодні з'явилось повідомлення про її смерть...»

А 23 травня повідомляв:

«Днями виступатиму по радіо... Пишу дуже багато. Скажімо, за вісім днів другої половини травня, щоб не збрехати, написав понад аркуш... А для нашої станції фейлетони, статті, розповіді партизанів...»

Письменник працює надзвичайно інтенсивно. Практично щодня він або сам виступав перед мікрофоном, або писав статті, нариси, фейлетони, що виходили в ефір нерідко по два-три рази. І водночас пише оповідання, одноактні п'єси, які друкуються окремими книжками, виходять у республіканській і союзній пресі, передрукуються за океаном — в Канаді, США, країнах Латинської Америки. О. Копиленко виступав і перед фронтовиками.

«Працюю до чорта,— писав О. Копиленко дружині в 1942 році.— З Канади одержав телеграму — приїхати в гості, виступити... Сказав про це Коротченку — посміялися разом. Вирішили, що після війни обов'язково з'їжджу...» (Але цьому не судилося здійснитися.— Авт.).

Ти розумієш,— така тісна доба, що ті нещасні 24 години пролітають, як одна мить. Чомусь працюється хороше...

Взагалі, я почуваю, що в мені щось змінилось. Я знайшов у собі якісь нові, значно глибші джерела. Розширилися горизонти мистецького мислення і сприймання світу... Може, це роки, може, час такий надійшов, може...— сам не знаю що. Може, я помиляюсь. Але очі в мене стали ясніші і пильніші. Почуття слова, і образів,

¹ Зб.: Про Олександра Копиленка.— К., 1971.— С. 190—191.

і людей гостріші... Я сам почуваю насолоду від цього. Я думаю, що це людські страждання і муки та власні переживання вселили в мене ці почуття... Нехай буде так...»

Так, доробок був чималий. Та коли майже все, що друкувалося в пресі, збереглося й увійшло в літературний обіг, то радіоматеріали довгий час були невідомі. Навіть сам О. Копиленко, який, на жаль, не відзначався надмірним педантизмом щодо власних архівів, не зміг розшукати їх. Він чомусь вважав, що всі тексти радіопередач воєнного часу мали зберігатися у спецархівах і зробив з цього приводу ряд офіційних запитів. Але дарма.

Якось (уже вкотре переглядаючи батькові папери) я звернув увагу на давню папку з написом: «Дуже добре. Оригінал». Її, звичайно, після війни не раз тримав у руках і сам батько, але, видно, ніколи не зазірав до неї.

Не знати чому, мені впала в око надмірна товщина папки. Вона була грубезною як на рукопис одного, та ще й не дуже обсягового твору.

Справді, під рукописом виявилася ще одна папка. У ній лежали так довго і марно розшукувані тексти радіопередач періоду 1942—1944 років. (Певно, у клопотах перших повоєнних років батько просто забув, куди він поклав ці матеріали, переїжджаючи з Москви до Києва у травні 1944 року). Там виявилось близько ста творів: оповідань, фейлетонів, публіцистичних виступів, інформацій тощо. Переважна їх більшість ніколи не друкувалася і лишилася невідомою для читачів і дослідників.

Хоч які невтішні у той час надходили вісті з фронту і з окупованих областей України, письменник не втрачав оптимізму, віри у радянський народ, у перемогу над ворогом. Статті, листи цього періоду були енергійні, бадьорі, переконливі.

«...До біса доводиться писати статей, памфлетів, фейлетонів тощо...— повідомляв він рідним.— Це зараз необхідно в першу чергу, це наш обов'язок — бити німців у лоб...»

«Написав чимало віршів,— сповіщав він дружині у 1943 році.— Здивована? Сам дивуюсь. Але потягло на вірші — нічого не зробиш. Нікому не показую їх, пишу для себе — тобі надішлю деякі для інформації і для обміну досвідом...»

До Уфи вони не дійшли і на довгий час загубилися. І тільки напередодні 80-річчя з дня народження Олександра Івановича вдалося розшукати лише два з цих віршів (Прапор.— 1980.— № 8). Ще знайшлося кілька нотаток, які можна вважати «заготовками» для поезій.

Працюючи в Москві, О. Копиленко став наче «постійним представником» для багатьох українських письменників, учених, митців. До нього часто писали, передавали через нього твори для центральних газет, журналів, радіо, звертали з різними проханнями.

В родинному архіві зберігається чимало подібних листів, зокрема, від П. Тичини, М. Рильського, Ю. Смолича, Івана Ле, К. Трохименка¹, П. Усенка, І. Фефера²...

Оцей зв'язок з друзями і колегами, часто навіть з малознайомими людьми давав письменникові наснагу в його публіцистичній праці, нові матеріали для виступів по радіо.

За лінію фронту летіло правдиве, упевнене слово про життя, творчу працю і боротьбу української радянської інтелігенції, про вчених, митців, письменників, про нові книги і театральні вистави, про всі провідні події тогочасного наукового і мистецького життя Радянської України. Так з'явилися статті і нариси «Про поезію

¹ К. Д. Трохименко (1885—1979) — український живописець, народний художник УРСР.

² Цикл Фефер (1900—1952) — єврейський радянський поет, один з керівників антифашистського єврейського комітету. Певний час жив у Києві, в «Роліті».

Сосюри», «Майстер народного дійства», «Іван Паторжинський», «Українська література», «Шевченко з нами», «Живе і житиме українська інтелігенція» та інші.

З Москви О. Копиленко виїхав на фронті, виїздив у визволені райони України і разом з радянськими військами ввійшов у Київ 6 листопада 1943 року. (В цій же групі були О. Довженко, Ю. Яновський, Д. Косарик та інші).

Восени 1943 року Олександр Іванович розпочав роботу над романом про краснодонську «Молоду гвардію». 22 вересня в листі до В. С. Костенка, тодішнього першого секретаря ЦК ЛКСМУ, він писав:

«На пропозицію одного з московських... видавництв я взявся писати велику книгу (аркушів 7—10) про «Молоду гвардію». Пропозиція видавництва якраз збіглась з моїм власним бажанням зробити молодим героям пам'ятник книжкою. Я сповнений бажанням зробити книгу, де прагну показати нашу молодь в боротьбі з ворогом. Це буде повість або ж роман, де головним героєм буде Олег Кошовий.

Зараз я познайомлюсь тут з усіма матеріалами, які є в ЦК ВЛКСМ. Числа 3—5 жовтня я виїжджаю в Краснодар для ознайомлення там з обстановкою і з людьми, з подіями і т. д... Прикладу всіх зусиль, хисту, знань, сили, щоб написати книгу про Кошового, за яку молодь радянська не ображалась би на мене... Герої «Молодої гвардії» заповнили мене і заповнили всього. Зараз я живу тільки ними».

(В архіві письменника зберігається угода з видавництвом Детгиз від 17 вересня 1943 року на написання «повісті про підпільну комсомольську організацію в м. Краснодар та її героїв» обсягом 7 арк. Готовий рукопис мав бути поданий до видавництва в січні 1944 р.).

У листопаді Копиленко вирушив у Ворошиловград, але, просидівши по дорозі понад два тижні в Харкові, так і не зміг дістатися до Краснодона. Що було далі, чому він припинив роботу над книжкою, яка «так добре налагоджувалась», — за його власним висловом, — я не знаю. А сам він уникав розмов на цю тему.

Причина, не виключено, полягала в тому, що до цієї теми практично одночасно звернулися ряд письменників (О. Фадєєв, П. Усенко), а вже на початку 1944 року «Молодая гвардия» випустила повість Володимира Лясковського і Михайла Котова «Серця сміливих», яку М. Шагінян, щоправда, вважала лише «попередньою документальною, хронікальною працею»¹.

...Влітку 1943 року, коли німці покотилися на захід, батько викликав нас до Москви. Іншими словами — ми дістали суворий казенний бланк — «виклик», який ще треба було досить довго і марудно перетворювати на перепустку до Москви, без якої навіть квитків не можна було купити. Поїхали в одному купе з родиною Петра Панча, їхали довго, було тісно й задушно, але це була вже зовсім інша подорож, ніж та, яка привела нас до Уфи.

На той час батько, який перед тим перебував по готелях чи полишених квартирах московських знайомих, дістав досить велику кімнату в гуртожитковій Українському партизанському штабу на останньому поверсі того будинку на Радянській площі, де й досі міститься відомий ресторан «Арагі».

В тому крилі, де мешкали ми, жили ще Панчі, солістка кївської опери Станіслава, ще кілька родин. На весь довгий коридор і чимало помешкань був лише один умивальник, а кухні не було взагалі. Тож батько перегородив нашу кімнату якимись допотопними шафами й плащ-накидками на три умовних відсіки, в одному з яких на скринях з-під зброї розташувалася так звана кухня із незамінним у ті роки примусом.

У тому незатишному житті бувало в батьків багато друзів і знайомих. Я запам'ятав, зокрема, військового хірурга Михайла Коломійченка з дружиною — теж військовим лікарем, славного партизанського комісара Руднева, добре відомого всім письменникам видавця В. Радлова, бували там І. Сенченко й Л. Квітко, художники, артисти.

¹ Лясковський В. З краснодонського зошита.— Літ. Україна.— 1983.— 5 трав.

А в Москві був ще військовий стан, цілковите затемнення, для пересування по місту у вечірній час потрібні були спеціальні передупустки. Кожному на роботі чи за місцем проживання видавалися окремі круглі брошки-світлячки. У цілковитому морозі на вулицях вони випромінювали яскраве примарне світло, завдяки якому можна було уникнути зіткнення з перехожим.

У Москві мене спіткала серйозна проблема. Річ у тім, що перед самою війною я закінчив лише перший клас української школи, вдома говорив виключно українською мовою, а в Уфі — через хворобу — не вчився практично жодного дня. А тут довелося йти одразу до четвертого класу, та ще й російської школи. Ясно, що мої перші диктанти одразу стали надбанням усєї шкільної громади, бо ніхто ще не бачив такої кількості помилок в елементарних текстах. Я ладен був тікати світ за очі, але батько й тут виявив спокій і витримку. Він домовився з дирекцією школи, щоб мені певний час не виставляли оцінок з російської мови, і вже до кінця року я довчився майже без пригод. Коли не рахувати однієї, що загрожувала великими неприємностями.

Тут слід сказати, що я завжди користувався повною свободою і цілковитою довірою батьків, сам їздив і ходив малознайомим містом, не боявся темряви й комендантської години, вечорами бігав за Москву-ріку до своїх приятелів.

Отож батько колись недбало мовив: «Як гулятимеш Столешниковим провулком (а це поряд з домом), зазирає до комісійних крамниць, ти ж знаєш, що мене цікавить». Я знав і до крамниць зазиравав. Вигляд же я мав вельми «аристократичний»; сіра потерта тілогрійка, витерті байкові лижні штани, якісь завеликі шкарбуни, а на голові — дикого фасону шапка з довжелезними вухами-зав'язками. А що був я тоді зависокий як на свої 11 років, то й скидався більше на безпритульного хулігана, аніж на домашнього хлопчика.

Так от. Яюсь після уроків я забрів до однієї з комісіюнок, поштовхався коло вітрин і прилавоків, викликаючи виразну недовіру і покупців, і продавців, аж поки не помітив витончену порцелянову статуетку. Узав статуетку, подивився на фабричну марку й уже ставив її на скло прилавка, коли хтось випадково підвів мою руку, статуетка впала, і в неї відколось голова. Жхх! Крик, гвалт, мене схопили й кудись потягли. Як виявилось — до директора магазину. Продавці кричать, шарпають мене, директор теж завівся, я вибачаюсь, ніхто нікого не слухає. Нарешті до мене долинає: «Та ти знаєш, скільки коштує ця фігурка?» — «Знаю, не дуже дорого, хоча і гарднерівська...» — «?!» — «Бо в неї голову відбито давно і приклеєно невміло гуміарабіком...» Запала мертва тиша. Директор і продавці отетеріло глипають на мене. Тоді директор дістав із шухляди лупу й уважно обдивився місце зламу. Рвучко підвісився і люто зиркнувши на продавців, він вхопив мене за комір й потягнув до дверей: «Щоб очі мої тебе не бачили!»

Я правильно зрозумів наказ, чкурнув додому й усе розповів батькові. Він посміявся, для годиться покартав мене, проте похвалив за спостережливість і... категорично заборонив будь-коли заходити до комісійних крамниць. Йх я унікаю й досі...

Наприкінці квітня 1945 року як спеціальний кореспондент газети «Радянська Україна» Олександр Іванович разом з групою київських журналістів (С. Журахович, Б. Ямпольський, Г. Угринович) виїхав до Берліна й опублікував після того серію кореспонденцій про останні дні війни.

...Почався відбудовчий період, і письменник, як завжди, звертається до найпекучіших проблем часу, зокрема — повернення фронтовиків до мирної праці, якнайшвидшого відродження зруйнованого народного господарства. 1947 року виходить роман «Лейтенанти» — один із перших у нашій літературі творів на цю тему.

Протягом наступного десятиріччя О. Копиленко багато пише для дітей, виступає як публіцист, редагує твори своїх колег і початкуючих авторів, велику увагу приділяє художньому перекладу. Він, зокрема, переклав українською мовою твори Л. Толстого, Д. Фонвізіна, Максима Горького, В. Короленка, А. Чехова, М. Гаршина, Л. Андрєєва, О. Купріна, Г. Успенського, Л. Кассія, А. Гайдара...

Пам'ятаю історію з одним батьковим відрядженням, а він багато їздив і писав як спецкор різних газет і журналів. Того разу «Літературная газета» запропонувала йому написати нарис про успішне запровадження на півдні України плантації натуральних каучуконосів: кок-сагізу і тау-сагізу. І хоча в пресі вже шуміла відповідна кампанія, батько ставився до цієї ідеї досить скептично, розуміючи як біолог безпідставність затії. Як і слід було сподіватись, із поїздки він повернувся розлючений і для газети нічого не написав (критикувати ж тоді було, сказати б, не можна). А невдовзі цей проєкт, як і багато подібних, що поглинули безліч народних коштів, безславно загинув.

Будучи взагалі людиною дуже енергійною і захопленою, батько й до численних своїх громадських обов'язків ставився небуденно. І бурчав, і сердився, але ж працював у численних редколегіях і редрадах, перечитуючи безліч рукописів, очолював Республіканську приймальню комісію, раду Клубу письменників, завжди вносячи живий струмінь, щось нове.

Однак це десятиріччя (1947—1957) було складним для письменника періодом. І перекладами він захопився не від хорошого життя. Жорстока, несправедлива критика, якій було піддано роман «Лейтенанти» та інші пововенні твори, в т. ч. й п'єси, надовго вибила О. Копиленка з колії.

І не тільки критика. Згадаймо, який це був час — «ждановські» постанови, винищення антифашистського єврейського комітету, справа лікарів, цькування М. Рильського, В. Сосюри... Вже по війні, після перемоги, на яку покладалися стільки надій, — винищення невинних людей, друзів, сусідів. А водночас — потоки лакувальної, неправдивої, вигідної («преміабельної») літератури...

Народилося, уміло підживлюване, літературне та кололітературне чиновництво, яке напрощод швидко забуло стару дружбу. Дедалі вище цінувалися підлабузництво і кар'єризм...

Нічого цього не сприймав Копиленко. Не вмів, не хотів, не міг догоджати і гнутися. І не вагався сказати колишнім друзям і колегам усе, що про них думає. І не боявся товаришувати з тими, хто опинився в ізоляції. Так було з М. Рильським, так і з В. Некрасовим, якого батько глибоко поважав не тільки як письменника, але і як порядну і чесну людину, справжнього інтелігента.

Ясно, що така позиція Копиленкові дивідендів не приносила, швидше навпаки. Я не маю сумнівів, що саме кричуща розбіжність між деклараціями й ділами, нова хвиля терору, ідеологічні й суспільні деформації тих часів болуче вразили батька — людину дуже раниму й незахищену. Це була трагедія митця, яка вкоротила йому вік.

Рецидививи необ'єктивного ставлення до творчості письменника позначилися і на ході підготовки єдиного й досі чотиритомника творів О. Копиленка, що планувався до його 60-річчя. У нотатках до творчого звіту на партійних зборах — наприкінці 1957-го чи початку 1958 року — О. Копиленко зазначав: «Велика робота — вибрані твори — відібрав 150 арк.— обіцяли в 1958, але *перепланували!* Чимало творів написано в 1921—1925 роках. Ідеологія і стиль цих творів. Як котенята. Звичайно, не дуже правитиму «Визволення» — реабілітовано. Доторкнутись до «Лейтенантів»...»

Але не так сталося, як гадалось. Злобні «внутрішні» рецензії (вони збереглися в архіві), боягузливі редакторські прискіпування, що ревізували кожен твір і кожен рядок, немов шлося про графомана-початківця, призвели до того, що автор так і не побачив цього видання. З великими труднощами родині письменника вдалося добитися в 1962 р. завершення випуску чотиритомника, за рамками якого лишилася значна частина доробку письменника.

Проте труднощі й неприємності творчого порядку аж ніяк не вплинули на його громадянську позицію. 1950 року Олександр Копиленко став членом Комуністичної партії. (Цікаві подробиці цієї події наводить Ю. Збанацький у книжці спогадів «Про Олександра Копиленка»).

1957 року з'являється роман «Земля велика». Перші, «закриті» рецензії на роман написали В. Кучер, що оцінив цей твір як «помітне явище в українській літературі», та П. Морганко. Цим романом неначе продовжується почата ще в тридцять роки розробка теми про місце людини на землі, про людину як господаря своєї долі, як активного будівника нового життя. Тематично присвячений сільській школі й роботі молодих учителів, роман «Земля велика» відчутно перегукується з «Дуже добре». «Десятикласниками» і «Лейтенантами».

А вже розпочав письменник роботу над новим твором — про Київ, місто, яке він любив і знав, про його людей, працював над повістю про дитинство. Та не судилося цим творам побачити світ — 1 грудня 1958 року Олександр Іванович помер після тяжкої хвороби...

Лишилися його твори. Їхній тираж сягнув кількох мільйонів примірників, читають їх багатьма мовами: російською, білоруською, литовською, грузинською, молдавською, єврейською, німецькою, болгарською, угорською, чеською, словацькою, словенською, сербохорватською та іншими. А добра пам'ять про нього — який за життя не дістав жодної нагороди, жодної премії, — втілена в книжки і кінофільм, у граніт і бронзу, в назви корабля і вулиць, бібліотек і шкіл, у статті в енциклопедіях, у премію імені О. Копиленка, яка щорічно присуджується дитячим письменникам і художникам за кращі твори, опубліковані в журналі «Барвінок», у меморіальний кабінет у Красноградському краєзнавчому музеї...

У кожному творі письменника відбивається його світосприймання, якісь риси вдачі. Але тільки за книжками, не знаючи письменника особисто або не читавши спогадів людей, які добре і близько були з ним знайомі, практично неможливо уявити, що це за людина. В особі ж Копиленка щасливо поєднувалися обидві сторони творчої індивідуальності — людська і письменницька.

Критики не раз знаходили у творах Копиленка якісь вади — справжні чи вигадані, то вже інша річ, — але жоден з них ніколи не міг сказати, що оповідання, повісті, романи письменника нудні, сірі, невразні, мляві. Навпаки, закидали йому захоплення романтичною, емоційною стороною того чи іншого явища, надмірне нуртування «буйного хмелю». І хоча в зрілому віці, вже визаним майстром прози О. Копиленко позбувся (може, даремно) багатьох оцих «негативних» рис, все ж його проза залишилася дуже динамічною, пружною, я сказав би, — вибуховою. А це вже — від удачі, від темпераменту.

Олександр Іванович Копиленко був людиною яскравою, самобутньою, людиною, яка нікого не лишала байдужим. Напрочуд товариський, він приваблював людей своєю душевною щедрістю, широтою і багатством інтересів і знань, життєрадісністю. До самої війни у нижній шухляді батькового столу лежали дві пари першокласних ковзанів — фігурні і так звані «гаги». Тоді взимку заливали велотрек (поряд з «Ролітом», існує й зараз), розвішували над ним кольорові лампочки, пускали музику, і вечорами збиралося там безліч веселого люду. Батько по-хлоп'ячому легко кружляв на ковзанах, викликаючи заздрість у ровесників і захват у малечі. Ще були в нього могутні стрибкові лижі — «телемаркі», не кажучи вже про мисливські рушниці, і якісь особливі вудлища, та інше спортивне причудаля. А коли приходили гості, мені доручалося заводити патефон: батько найбільше любив танго, фокстроти, румби і блискуче танцював їх, нерідко суперничавши з визаним майстром цієї справи — молодим, вродливим і спортивним Вадимом Собком.

Принциповий і вимогливий як до себе, так і до інших митець і громадянин, Олександр Іванович завжди з хвилюванням чекав думки друзів і колег про той чи інший свій рукопис. Він щиро радів успіхам друзів і не раз горою ставав за письменника, твір якого, на його думку, неправильно оцінила критика.

Жадібний до людей і до життя взагалі, Олександр Іванович дружив з письменниками і художниками, артистами і вченими, інженерами і педагогами, лісниками

і сферами, з шоферами і лікарями. Він був дуже — може, й занадто — великодушний, але ніколи і нікому не прощав непорядності. Умів кепкувати сам із себе, але горе було тому, хто накликав на себе його гнів чи зневагу. Дошкульний, нищівний дотеп Копиленка таврував такого на довгі роки.

В одному з листів Петро Панч так звернувся до Копиленка, свого сердечного друга: «Дорогий мій гучномовцю!» Він, звичайно, мав на увазі його бучну, бурхливу вдачу. Але це небуденне означення якнайточніше пасує до всієї літературної і громадської діяльності письменника-комуніста, який всі свої здібності, знання і хист віддав служінню народові.

Далеко не всі грані таланту Олександра Копиленка досліджено й вивчено. Одна з причин — надмірна скромність самого письменника, його самокритичне ставлення до власної творчості. Недарма ж він практично ніколи не прочиняв дверей до своєї «творчої лабораторії».

Не дістали належного висвітлення такі цікаві питання, як, скажімо, публіцистика Копиленка, його перекладацька діяльність, внесок у становлення сучасної літературної мови і видання словників, участь у театральному житті республіки, зв'язки з письменниками братніх республік тощо.

Проте, якщо вони хоч побіжно зачіпаються у роботах, присвячених творчості Копиленка, то такої теми, як «Копиленко і художники» досі ще не торкалася рука дослідника.

А видається вона цікавою і значущою, особливо коли розглядати її не як самотію й обмежену, а як ознаку, прикмету часу, певного процесу.

О. Копиленко дружив з такими ж енергійними, як він, молодими засновниками радянського мистецтва. Отоді Сашко — як усі називали його — познайомився з Олександром Довженком, Михайлом Деревусом, Анатолієм Петрицьким, Іваном Падалкою, Дмитром Шавикініним і багатьма-багатьма ще.

Саме тоді Копиленко починає писати про образотворче мистецтво. Однією з перших статей була рецензія на книжку революційного німецького художника Георга Гроса «Мистецтво в небезпеці» (1926). Для Копиленка писати про мистецтво стало життєвою потребою, а його проблеми хвилювали письменника не менше, ніж проблеми літературні. Але до наших днів дійшло лише кілька рецензій на виставки і статей про окремих митців (решта загубилась у воєнному вітрі). Однак вони дають певне уявлення про Копиленка як про пристрасного поборника активного втручання мистецтва у життя, людину, що тонко розуміється на всіх особливостях образотворчого мистецтва, що з бездоганим смаком і з принципових, громадянських позицій підходить до оцінки творів і мистецьких явищ. Це особливо помітно в рецензіях 1940 і 1941 років, опублікованих у газеті «Комуніст» (нині — «Радянська Україна»). Копиленко, проте, ніколи не вважав себе мистецтвознавцем.

Та було, видно, в цих непрофесійних оцінках і думках щось таке, що приваблювало художників, спонукало їх прислухатися до слова свого товариша, запрошувати його до складу художніх рад, державних екзаменаційних комісій, на виставки й обговорення.

Цікавий епізод навіть у книжці спогадів «Про Олександра Копиленка» Іван Васильович Макогон, скульптор і медальєр, давній друг письменника. Саме принципова позиція О. Копиленка стала вирішальною в ході обговорення першого варіанта пам'ятника Тарасу Шевченку в Києві, після чого професор Манізер переробив його.

Микола Петрович Глушенко часто згадував, що саме Копиленко допоміг влаштувати 1939 року його першу персональну виставку в приміщенні Спілки письменників України (тоді — по вулиці Ворошилова, 3. Зараз — це вулиця Ярославів Вал, де міститься Товариство книголюбів), а в «Літературній газеті» виступив із статтею про виставку.

Між іншим, у ті роки в підвалі Спілки працював ресторан Клубу письменників (його називали «корчмою»), оформлений у стилі українського барокко і розписа-

ний петриківськими майстрами. Як свідчить М. Глушенко, ініціатива цього — першого! — запрошення петриківців до Києва теж належала Копиленкові, що довгі роки був головою ради Клубу письменників.

...Давні й особливо близькі взаємини склалися у Копиленка з Анатолієм Петрицьким, хоча це були зовсім різні за вдачею люди, і спільного між ними було чи не менше, ніж протилежного. Вони нерідко сперечалися — лютю, до сварок, потім мирилися — до чергового конфлікту. Але надзвичайно поважали і цінували один одного. Недарма ж в архіві письменника зберігаються списані характерним гострим почерком Анатолія Галактіоновича теплі листівки, а серед нотаток Копиленка раз у раз зустрічаємо прізвисьце «Петрицький». («Зовні «ругатель», а яка це чудова людина!») І недарма ж саме О. Копиленкові писав Іван Сенченко, що працював тоді в журналі «Україна»: «...Зайди — поговоримо. Чи не тема: 50 літ, як бурчить А. Г. Петрицький? І. С. 28.III.1945 р.» (Не знаю, чи написав-таки Копиленко статтю про Петрицького, не згадують про це і дослідники творчості художника). Тож хай і ця книжка, в якій відновлено виконане А. Петрицьким художнє оформлення першого видання «Буйного хмелю», прислужиться добрій пам'яті про митця.

У вже згадуваній книжці «Про Олександра Копиленка» Валентин Гаврилович Литвиненко писав: «Часто Олександр Іванович розповідав мені сюжети або читав оповідання. Я інколи пробував свої сили в художньому слові, і він схвалював мої спроби, допомагав порадами і дуже радів, коли в мене щось виходило...» Напрочуд скромний, навіть сором'язливий, В. Литвиненко і словом не прохопився, що й він, бувало, дарував Копиленкові цікаві сюжети. А от рукою письменника на обкладинці каталога виставки В. Литвиненка 1956 р. занотовано: «Анімаліст — характер птахів, тварин. Письменник. «Як вони поживають»¹ — сюжети у Литвиненка. Спостережливий». В іншому місці Копиленко занотовує: «Шпак — у Валі — спав у жмені». А ще через якийсь час з'являється симпатичне оповідання «Шпак у жмені», в якому йдеться про художника, що краще за всіх малює птахів і тварин, про його сина і ручного швака Яшку...

Книжки письменника ілюстрували М. Бельський, А. Бондарович, О. Васильєв, О. Губарєв, Марина Дерєгус, Л. Джалос, К. Калугін, Л. Каплан, С. Кравченко, Т. Капустіна, В. Литвиненко, Н. Лопухова, Н. Макарова, Г. Малаков, С. Налепинська-Бойчук, І. Падалка, А. Петрицький, І. Селіванов, Л. Склітовський, Є. Соловйов... Список, звісно, неповний — тільки на Україні твори О. Копиленка виходили 150 разів, і до кожного з них доклали свій хист і художники.

Нарешті, ще один аспект: Копиленко як модель. Він приваблював художників і скульпторів, так би мовити, і своєю фактурою: масивна голова із різьбленими рисами, кошлаті навислі брови, густе волосся, що завжди стояло сторч і здавалося, за словами М. Дерєгуса, дротяним, поривчастий, дуже емоційний характер, жвавість, дотепність... Батькові друзі одноставно відзначали, що там, де він з'являвся, неодмінно утворювалися справжні водоверті... Своїм несхибним оком ці риси одразу примітив Олександр Довженко, пустивши в світ широковідомі дружні шаржі на Олександра Івановича. З того, мабуть, і почалася «копиленкіана»...

Портрет О. Копиленка входив у славнозвісну галерею А. Петрицького, його репродукція друкувалась в альманасі «Літературний ярмарок». Репродукцію цього портрета — до речі, найкращого з усіх (він зник ще до війни) — вміщено в цьому томі. Скульптурний портрет молодого письменника створив 1927 р. М. Новосельський. У 1928 р. «Літературна газета» вмістила дружній шарж Дубинського (хоча і не дуже вдалий) у зв'язку з виходом збірки оповідань О. Копиленка «Твердий матеріал» (де йдеться, зокрема, про творчі муки скульптора і взагалі про питання мистецтва). У передвоєнні роки видавалися листівки з портретом письменника, його «парсуна» прикрашала сувенірні вази і тарелі. Але і тут свою лиху справу зробила війна...

Вже після смерті Олександра Івановича його портрет пастеллю написав З. Тол-

¹ Відомий цикл оповідань О. Копиленка про природу.

качов, а бронзовий барельєф для меморіальної дошки на будинку, де жив письменник, такий же барельєф для теплохода «О. Копиленко» і пам'ятник (граніт) на могилі створив М. Вронський.

У короткій автобіографії О. Копиленко писав, що починав свою літературну діяльність із театральних рецензій і статей про театр. Лише одна з них, але, певно, далеко не перша, датована 1923 роком, — «Український театр у Харкові» — увійшла до чотиритомника «Творів» (1961—1962 рр.). Заперечуючи «механічні, конструктивні» шукання Мейерхольда і Курбаса й підтримуючи напрямок театру ім. І. Франка, «де найголовнішим вважаються заглиблення у внутрішній зміст артиста, в його переживання, емоції», ще зовсім юний Копиленко — може, й несамохіт — проголосив той творчий принцип, на якому ґрунтувалися практично всі його твори першого десятиріччя. Він вважав, що героїчне виражається через експресію, що «вплинути на емоції... можна швидше безпосереднім показуванням емоційного напруження в переживаннях...»

(Цікаво, що московський журнал «Театр» у 1989 р. опублікував забуту стенограму одного з давніх обговорень творчості Л. Курбаса. На тому обговоренні О. Копиленко з глибокою повагою говорив про нього. Читати це було приємно).

Цими поглядами, певно, і пояснюється постійний — до кінця життя — потяг Копиленка до театру, драматургії, акторської гри.

Недарма ж Юрій Смолич згадує, що познайомився з Олександром Івановичем за лаштунками театру, де був актором, і сам Олександр Іванович грішив тим же, граючи свого часу в аматорських виставах у Краснограді. Щоправда, його власних згадок про це не збереглося, а от старший брат — Петро Іванович Копилов (повний георгіївський кавалер) — розповів мені, що Сашко «позичив» у нього для свого шкільного театру бойові нагороди й іменну шаблю, які так і зникли безслідно.

На ці роки припадає і початок широї дружби О. Копиленка з багатьма діячами українського театру — акторами А. Бучмою, М. Крушельницьким, В. Чистяковою, художниками А. Петрицьким, В. Меллером та іншими.

Проте п'єс у цей час Копиленко, мабуть, не писав. В усякому разі, жодних слідів їх поки що не знайдено.

Натомість він захопився кінематографом, що, власне, цілком узгоджується з його поглядами на засоби найдійовішого впливу на емоції глядачів.

Він стає членом «Корелісу» й завзято пише сценарії. 19 жовтня 1928 року здав у ВУФКУ (в особі С. М. Лазуріна) в Харкові кіносценарій «Розбійник Кармалюк». Пригадую, що батько не раз згадував що тему й сам факт створення сценарію, але в архіві його не лишилось.

Цікавий приклад кінематографічних інтересів письменника навів професор О. Бабишкін у статті «Перші фільми О. Довженка очима письменників»¹. Йдеться про виступи Копиленка на захист Довженкової «Звенигори»², у якому він стверджував, що «цей фільм — сучасний, бойовий радянський фільм».

Неважко помітити єдність поглядів і оцінок Копиленка на явища тогочасного театру і кіно, його розуміння радянського бойового мистецтва як героїчного, експресивного. Повторюючи що тезу, я хотів би підкреслити, що критики, які ставили Копиленкові на карб мало не біологічну стихійність у манері письма й розкриття теми, очевидно, просто не зрозуміли або не захотіли зрозуміти його естетичної концепції, що, власне, повністю збігалася з позицією і провідних російських радянських письменників та драматургів того періоду.

Дебют О. Копиленка, як професійного драматурга відбувся п'єсою «Десятикласники» в київському ТЮГу (1939). Це була не інсценівка відомого роману, а самостійний твір.

¹ Радянське літературознавство. — 1982. — № 3.

² Література і побут. — 1927. — 19 листоп.

Поставив «Десятикласників» режисер Кость Кошевський. Добре пам'ятаю, як захоплено, з величезним інтересом працювали разом К. Кошевський і батько, як часто актори приходили до нас — і не тільки у творчих справах...

Прем'єра пройшла з успіхом, з'явилися схвальні рецензії, п'єсу ставили й інші театри.

Через три роки, вже в Москві, Копиленко знову звертається до драматургії. У листах до родини Олександр Іванович часто повідомляв про те, як посувається робота: «...хочу написати п'єсу про Київ. Задумав неначе цікаво, та не знаю, чи впораюся...» У червні 1943 року він повідомляв: «...Одноактівку мою («Хуртовина» — Авт.). Компанієць¹ прийняв...» Читачі й критики знали іншу «Хуртовину» — оповідання, а от однойменна п'єса на основі цього оповідання прийшла до читача лише 1961 року у посмертній збірці «Навколо полум'я». Не згадає її ані словом і жоден з дослідників творчості О. Копиленка.

Невдовзі у черговому листі до родини письменник повідомляє про прийом п'єси «Чому не гаснуть зорі». Цей твір О. Копиленка викликав широкий інтерес театральної громадськості, обумовлений — перш за все — патріотичним звучанням п'єси, особливо актуальним у період, коли завершувалося визволення України від фашистського ярма. З іншого боку, п'єса «Чому не гаснуть зорі» — єдиний у доробку Олександра Копиленка історичний твір, хоча все життя він цікавився історією, добре її знав і любив.

Над п'єсою майже одночасно почали працювати кілька українських театрів.

25 березня 1944 року завліт Запорізького театру ім. Щорса Ю. П. Дольд-Михайлик писав О. Копиленку: «Дорогий і вельмишановний Олександр Іванович! Театр п'єси не одержав. З усього складу її читав лише я. С. Ткаченко², перебуваючи в Запоріжжі, дав мені її на один вечір. Прочитавши, я сказав йому, що «Чому не гаснуть зорі» мають бути в репертуарі «Щорса». Виходив я з двох причин, вірніше, міркувань: 1. Якість самої п'єси, хоча мені здається, що початок її треба було б дещо змінити, і 2. Специфічних репертуарних завдань, що стоять перед Запорізьким театром...»

Була готова і нова п'єса «Ви давно повернулися?». Уже 18 лютого 1946 року з Полтавського українського муздромтеатру ім. М. Гоголя писали:

«Дорогий Олександр Іванович!

У нас цілий ряд пропозицій п. «Ви давно повернулись?». Вам як авторові треба було б попрацювати з нами над п'єсою... Чим скоріше, тим краще, — така зустріч для загального нашого діла дуже буде корисна...»

Проте це «загальне діло» лишилося нереалізованим. Дуже скоро — через причини, не залежні ні від автора, ні від театрів, — з репертуару зникли обидві п'єси, причому остання навіть ніде не публікувалась і лишилась практично невідомою. Зате через кільканадцять років з-під пера тогочасного «законодавця» театру вийшла п'єса під назвою «Чому посміхаються зорі»...

Нових п'єс О. Копиленко більше не писав, та й старі до театрів більше не розсилали — надто болісно його усунули з театральної сцени. Проте він залишався в центрі театрального й кінематографічного життя республіки. Зокрема, написав сценарій художнього кінофільму «Чорна рада» за романом П. Куліша (який мав ставити Ігор Савченко).

Його підтяг до театру знайшов інший вираз: художній переклад. Саме в перекладах Олександра Івановича на сценах українських театрів йшли п'єси К. Симонова «Так і буде», А. Якобсона «На грані дня і ночі», Шолом-Алейхема «Великий вигреш» («200 тисяч») — у співавторстві з І. Фефером, «Розлом»

¹ Компанієць... — у той час голова Управління в справах мистецтв при РНК УРСР.

² Ткаченко С. М. — тоді заст. начальника Управління в справах мистецтв при РНК УРСР.

Б. Лавренюва, «Честь сім'ї» Мухтарова, музична комедія «Конвалія-черемха» М. Янковського і В. Желобинського, «Нора» Г. Ібсена та багато інших.

Особливе місце в цьому ряду посідає перший — і поки що єдиний — в українській літературі переклад класичної комедії Д. Фонвізіна «Недоросток». Це була дуже складна робота, що вимагала від перекладача не тільки віртуозного володіння мовою, але й знання законів сцени. Недарма ж цьому перекладу було присвячено спеціальне засідання секції художнього перекладу СПУ.

Першим поставив «Недоростка» В. В. Гаккебуш в Одеському ТЮГу (1955 р.). Збереглися листи О. Копиленка до режисера з приводу роботи над текстом, де виявляється уважне й делікатне ставлення відомого письменника й знавця мови до думки режисера, як загалом і до всіх, з ким йому доводилося співробітничати...

Незадовго до смерті Олександр Іванович з невідомих причин знищив майже весь свій архів. Але й у тих блокнотах, нотатках, листах, що збереглися, чимало записів стосується театру, драматургії, окремих осіб. Часто згадується О. Є. Корнійчук, якого Копиленко жартома називав «Корнікель», Б. Шумський, А. Бучма... Особливо болісно переживав Олександр Іванович смерть Бучми. Він занотовував для себе: «Бучма...— У смерть... Бучми я не вірю... Бронек Бучма... Замініть ніким, так як Бучму і Довженка... Називали Бронеком — такого не можна...»

І серед тих же нотаток — один із останніх записів 1958 року: «...П'єсу про Київ — якщо захочу...» Це була давня мрія, якій так і не судилося здійснитись...

Минуло вже багато років з того похмурого грудневого дня, коли на Байковому кладовищі у Києві поховали батька.

Його могила, остання у ряду, чорніла вирвою на засніженій пустці нової ділянки, і від того біль був ще нестерпніший, і все, що діялося навколо, видавалося жахливим сном.

Через кілька років після смерті батька я звернув увагу на те, що наче підсвідомо почав порівнювати — принаймні в хронологічному плані — своє життя з його. Не кажучи вже про те, що це порівняння складалося явно не на мою користь (хоча жилося моєму поколінню, навіть зважаючи на війну, незрівнянно легше і комфортабельніше, ніж нашим батькам), я з прикрістю зауважив характерну, видно, для кожного молодого покоління рису — неухагу до батьківського досвіду, неувагу до життя старших. Певно, спрацював традиційний психологічний стереотип: батьки були і будуть, ще є час прислухатися до їхніх сентенцій, набратися від них досвіду і мудрості. І найменше спадало на думку, що доведеться колись писати спогади і отже, слід спеціально фіксувати якісь події, розмови, ситуації.

...В єдиному листі, якого мені пощастило одержати від Костянтина Паустовського, були такі рядки:

«Я дуже любив Вашого батька, на мою думку, справді найдемократичнішу людину на Україні, чудесну, добру, веселу, надзвичайно талановиту...»

Це, вважаю, найбільш влучна характеристика Олександра Копиленка.

ЗМІСТ

ВИЗВОЛЕННЯ. Роман 5
БУЙНИЙ ХМІЛЬ. *Теми до повісті* 193

ОПОВІДАННЯ

Федерація 244	Леза 322
Дитина 254	Весняні закутки 333
Кара-круча 257	Будинок, що на розі 339
Македон Блин 263	У ніч 347
Сальто-мортале 280	Саїд-Алі, онук Ахунбая-огли 351
Ессе homo! 287	За пустелями сіл 357
«Іменем українського народу» 296	Надзвичайна помста 370
В полум'ї 304	
Архітектурна історія 310	<i>Любим Копиленко. Про батька</i> 386

ЛИТЕРАТУРНО-ХУДОЖЕСТВЕННОЕ ИЗДАНИЕ

КОПЫЛЕНКО Александр Иванович **БУЙНИЙ ХМЕЛЬ. Роман, Повесть, Рассказы**

Київ, видавництво художественной літератури «Дніпро»

На українському мові

Ілюстрації та портрет О. Копиленка народного художника УРСР А. Г. Петрицького

Художнє оформлення В. П. Литвиненка. Художній редактор К. Т. Лавро.

Технічні редактори С. М. Величко, Л. І. Ільченко. Коректор Т. В. Грузинська

ИБ № 4684

Здано до складання 22.01.90. Підписано до друку 26.06.90. Формат 80×90^{1/16}. Папір друкарський № 2. Гарнітура бодоні. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 26. Умовн. фарбовідб. 26. Обл.-вид. арк. 32,403. Тираж 75 000 пр. Зам. 0-17. Ціна 2 крб. 70 к. Видавництво художньої літератури «Дніпро». 252601, Київ-МСП, вул. Володимирська, 42. Харківська книжкова фабрика «Комуніст». 310012, Харків, вул. Енгельса, 11.

Копиленко О. І.

К65 Буйний хміль: Роман; Повесть; Оповідання./ Упорядк. та післям. Л. О. Копиленка.— К.: Дніпро, 1990.— 416 с.

ISBN 5-308-00616-4

До книги відомого українського радянського письменника (1900—1958) увійшли твори, які не перевидавалися більше півстоліття. Роман «Визволення», повість «Буйний хміль», оповідання відображають життя 20-х років в українському місті й селі. Це становлення нової національної інтелігенції, неоднозначне ставлення різних людей до революції, партії, соціалізму.

Автор, в основному відомий своїми романами «Десятикласники» і «Дуже добре», постає перед сучасним читачем у незнайомому світлі.

К 4702640201—081 81.90
М205(04)—90

ББК 84Ук7

ОЛЕКСАНДР КОПМЕНКО

Бухгалтер
Химик